

လာဘ်မိုးစွ စာပေ မောင်မောင်မြင့်အေး စီစဉ်မွမ်းမံတည်းဖြတ်သည်။

မဂ္ဂပစ္စယော

အရာဖြန့်

မဂ္ဂလင်း

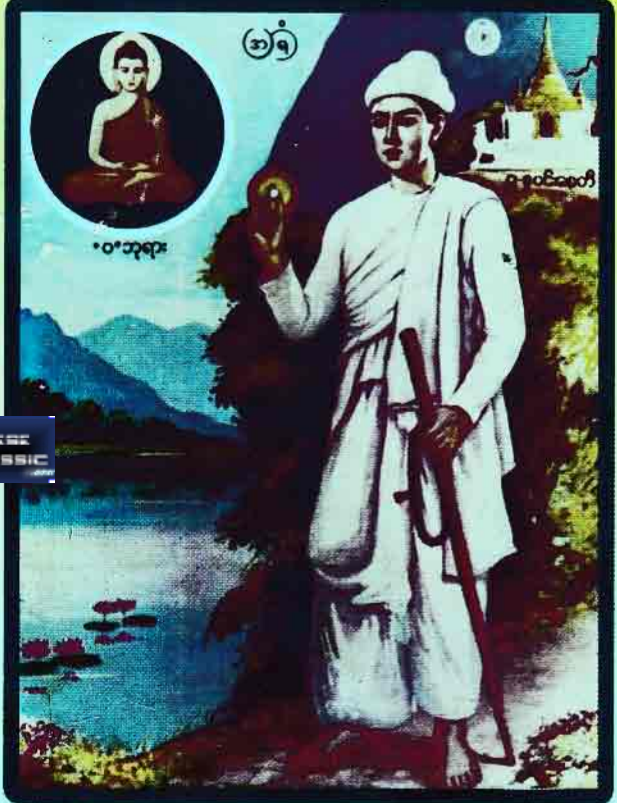
စဗေဝ - အောင် - ဂါထာတော်ကြီး

စ = စက္ခုမာစရ မာစိဏ္ဏော

ဓ = ဓမ္မည၊ ဓမ္မသာမိကာ

ဗ = ဗလူပေတော ဗလဓရော

ဝ = ဝရဒေါ ဒေတုမေဝရံ

BURMESE CLASSIC

ဘိုးဘိုးအောင်ဂူဘုရား (စာ - ၁၇)

ဟာယထမံ ဘိုးဘိုးအောင် (စာ - ၇၇)

မွေးစားသားလေး မောင်ဖြူ (စာ - ၂၅၀)

ကျွတ်ချိန်ခါ မြန်မာမှုအစဉ်အလာ (စာ - ၁၆၁)

ကျွတ်ထီးရိုးရင်ပြင်ပေါ်ရှိ ဝိဇ္ဇာတို့စီမံခဲ့သော

ခမိဋ္ဌာန်ကျင့်စဉ် (စာ - ၁၃၃)

ဘိုးဘိုးအောင် စမတံဆိပ် (စာ - ၄၇)

ဆရာကြီးမင်းသိခံ၏

“မသိကြလျှင် မေးကြည့်ဦး (၂)”

(စာ - ၁၁၈)

မဂ္ဂပစ္စယော

မဂ္ဂပစ္စယော

မဂ္ဂဇင်း

၂၀၁၇ ခုနှစ်၊ ဒီဇင်ဘာလ၊ အမှတ် (၂၈၇)

မာတိကာ

ရောင်ပြန် ကဗျာ

ကသစ်နီ၊ များအိမ်လင်၊ ဝန်းရံခ၊ ညွန့်သစ်၊
သန်လျင်ရှင်လေး၊ ပြီးထိန်၊ များညာဏ်၊ အောင်ရာဇာ(ဥက္ကလာ)

ရောင်ပြန် လျှို့ဝှက်ဆန်းကြယ်

BURMESE CLASSIC

ပြည်တွင်းပြည်ပ ဝိညာဉ်လောက ယုံကြည်ချက်များ(၄)
လှတိုး(စိတ်ပညာ) ----- ၁၀၇

စာ- ၂၅၀

ရောင်ပြန် အခန်းဆက်ရသ

မာယာဒေဝီနှင့် ကျောက်စိမ်းရုပ် အရှုပ်တော်ပုံ(၁၅)
မောင်ယဉ်မွန်(မောင်နေခြည်) -----
ပြောင့်ပြောင့်မတ်မတ် ကောက်ကောက်ကွေ့ကွေ့(ဇာတ်သိမ်း)
ကျော်မြသန်း -----
ဘုရင်မကြီး ရှင်စောပု(၂)
နန္ဒာမိုးကြယ် -----
တစ်နံ့ကိုး(၁၀)
ရဲစိုး -----

တန်ခိုးရှင်စကြာမင်းနှင့် သိန္နီရှင် ပဋ္ဌမံဘိုးဘိုးအောင်

ပထမဆရာကြီး ဦးအောင်သူ

စာ- ၁၃၆

ထူးဆန်းသော ဝိဇ္ဇာကြံ

ပထမဆရာကြီး ဦးအောင်သူ

ဆွန်စွာထူးခြား ဘိုးဘိုးအောင်ဂုဏ်များ

မင်းသားကြီး

စာ - ၁၇

မြန်မာ့ရေးရာ

- ၁၈
- ၁၈
- ၂၁
- ၂၅
- ၂၉
- ၃၂

ရောဂါပြန် ရသ

- ဥစ္စာစောင့်ချစ်သူ ၁၆၈
- သိန်းထွန်းသစ် ၁၆၈
- ဂစ္ဆာပီရိနလုံးသား ၁၇၆
- လေးသူစံ ၁၇၆
- မြတ်သောခရီးတိုသာတွင်ပါစေ ၁၈၄
- မြမြလှိုင် ၁၈၄
- တစ္ဆေပန်းသမား ၁၈၉
- ဝင်းသောင်(ရမည်းသင်း) ၁၈၉
- သရဲမလို ပြဿနာ ၁၉၆
- မင်းဟိန်းထိပ် ၁၉၆
- မယုံကြည်ချင်နေ မဖော်ကားပါနှင့် ၂၀၂
- မနုဿကျော်ဝင်း ၂၀၂
- ပြုပြုခဲသမျှ ကုသိုလ်ကောင်းမှုများကိုသာ ၂၄၄
- ဝိတာမြဦး ၂၄၄
- မွေးစားသားလေးမောင်ဖြူ ၂၅၈
- မင်းသိင်္ခ ၂၅၈

ပထမဘိုးဘိုးအောင် ဦးစိုးတင်ခဲသည့် တောင်တွင်းကြီးမြို့မှ ဝိဇ္ဇာချုပ်စေတီတော်

မင်္ဂလာဦးရွှေအိုး

စာ - ၈၃

ဘုရားပေါ်ဘုရား

သေးငယ်စေတီ

စာ - ၁၈

ဝိသုဒ္ဓိသမ္မာဒါပုဒ် / ကြော်ငြာနှင့် ပြန်ချီရေး

လာဘ်မိုးစွေ စာပေ

ထိုက် - ၂၇၊ အခန်း - ၁၂ (မြေညီထပ်)

..... (အောက်)၊ ဝိုလ်တန့်ထောင်မြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။

..... ၂၀၀၅၊ ၂၅၊ ၀၉ - ၅၀၉၂၄၇၇

www.burmeseclassic.com

**မဟာရွှေသီမိတော်စေတီကပြောသော
ပုဂံခေတ်သာသနာ**

မြင့်သူရ

BURMESE
CLASSIC

စာ - ၂၀

လောကီရေးရာ

- ရောင်ပြန်မဂ္ဂဇင်းပြက္ခဒိန်
အင်ကြင်းဖြူဖြူ(တောင်ငူ) ----- ၃၃
- သည်လအတွက် ကောင်းလောရက်
နွယ်သာကီအောင် ----- ၃၅
- စိုက်ပျိုးရေးရာ သည်လမှာ
တောကကိုရင် ----- ၃၇
- သည်တစ်လမှာ ဆောင်ရွက်ပါ
နေမျိုးထွင်ခေါင် ----- ၃၈
- အလုပ်အကိုင် အောင်မြင်ရန်
မဟိန္ဒကျော်ခေါင် ----- ၃၉
- သည်လဖွားအတွက် ကံဇာတာ
ဆရာမိုးဟန်ကြွယ် ----- ၄၀
- ထိုင်းနိုင်ငံ နက္ခတ္တဆရာကြီး ခါသာချင်နာဘန်ချောင်း၏
၂၀၁၇၊ ကြက်နှစ် တစ်လချင်း ဟောစာတမ်း(နိဝင်ဘာလ)
ဦးတိုး(တက္ကသိုလ်) ----- ၄၁
- လောကီအမှတ်သင်္ကေတများ မြွေပြီးကိုက်စက်ပိုင်း
စံ-ဇာဏီဘို ----- ၄၅
- အဓိဋ္ဌာန်ဂြိုဟ်ခွင်အလိုက် သရဏဂုံ(၃၀)ပူဇော်နည်း
ဂန္တီရချစ်ကြီး(ဆင်ဖြူကျွန်း) ----- ၈၇

- ဂမုန်းအင်နှင့် သဇင်ပွင့်ပေါ် လနတ်တော်
တက္ကသိုလ်သျှင်ဥက္ကာ ----- ၉၁
- ဇွဲလုံလဝီရိယဖြင့် အခက်အခဲဟူသမျှ ပြေလည်ရာ၏
ခင်မောင်အေး(မန္တလေး) ----- ၉၅
- လှပခေတ်မှို မြို့တော်ဆီသို့(၄)
မောင်အေးသန်း ----- ၉၈
- လူဝင်စား
မောင်မောင်ညွန့်လှိုင် ----- ၁၀၀
- သိဒ္ဓိရတနာနှင့်တူသောပညာ
တက္ကသိုလ်သစ် ----- ၁၀၅
- US ပုံပြင်များ(၁)
မောင်ကောင်းမြင့် ----- ၁၁၀
- ချစ်သူလက်စွဲ(၁)
ကိုတိုး(ရန်ကင်း) ----- ၁၁၅
- မသိကြလျှင် မေးကြည့်ဦး(၂)
မင်းသိင်္ခ ----- ၁၁၈
- ဗုဒ္ဓသာသနံ စီရိတ်ဋ္ဌတု(၂)
ချောယဉ်သာမြင့် ----- ၁၂၀

စာ - ၁၃၆

မောင်ညို မိုင်း ART
NYO HMAING

ဟိုပိုးကိုရင်လေး

စာ - ၂၉

နှင့်

သာသနာပွင့်လန်းလာသော ထမ်းစမ္မိသာတာဝန်ကိုထက်ကြီး

ရကြောင်း

လောကီရေးရာ

သစ်ပြင် ပိပဿနာတရားတော်(၁၁) ၁၂၆

အရေး စီးပွားရေးကောင်းစေ ၁၂၉

တက္ကသိုလ် (B.A) ၁၂၉

အိမ်ထောင် မော်စေ(စီးပွားရေး ဦးမော့စေရန်) ၁၃၀

အိမ်ထောင်ကျော်(ကော်သ) ၁၃၁

အိမ်ထောင်ရေးရင်ပြင်ပေါ်ရှိ ဝိဇ္ဇာတို့ စီမံခဲ့သော အဓိဋ္ဌာန်ကျင့်စဉ် ၁၃၃

အိမ်ထောင်မင်းဝိဇ္ဇာ ၁၃၃

အိမ်ထောင် ဝိဇ္ဇာကြီး ၁၃၆

အိမ်ထောင်ရေးကြီးဦးအောင်သူ ၁၃၆

အိမ်ထောင် ညှစ်(ပန်းထော်ကျွန်း) ၁၃၉

အိမ်ထောင်ကြောင့် အထူးတရား ဦးစွာကြားနာရသူ ၁၄၁

အိမ်ထောင်ခြွတ်(ပြည်ရွှေဘို) ၁၄၁

အိမ်ထောင်မှာ မှတ်ပါကွယ် ၁၄၄

အိမ်ထောင်နှင့် လေထဲကဖူးစာ ၁၄၄

အိမ်ထောင်နှင့် ကန္တာရဝတီ) ၁၄၈

အိမ်ထောင်နှင့် ကံ ညှစ် ဝီရိယ(၁) ၁၅၂

အိမ်ထောင်နှင့် တောင် ၁၅၉

အိမ်ထောင်နှင့် မန်း-ဂျီတီအိုင်) ၁၅၉

အိမ်ထောင်နှင့် မြန်မာမှုအစဉ်အလာ ၁၆၁

အိမ်ထောင်နှင့် ဝင်း ၁၆၁

မြတ်သောခရီးကိုသာ ထွင်ပါစေ ...

မြမြလှိုင်

စာ - ၁၈၄

စာ - ၂၄၄

ပြုပြင်ခဲ့သမျှ

ကုသိုလ်ကောင်းမှုများကိုသာ

ပိတာမြဦး

ရောင်ပြန် မျက်နှာဖုံးဆောင်းပါး

လွန်စွာထူးခြား ဘိုးဘိုးအောင်ဂုဏ်များ
မင်းသားကြီး ၁၇

ငွေဓာတ်လျှံဖိတ် ဘိုးဘိုးအောင် စမတ်ဆိပ်
ဘုန်းလက်ျာအောင် ၄၇

ပထမပရိတ်စွာမောင်အောင်
ဆရာအောင် ၄၈

ရှင်အဋ္ဌဂေါဏနှင့် ပထမဘိုးဘိုးအောင်
ဦးအောင်ကြွယ်-တောင်သာ ၅၄

လောကီကမ္ဘီရနယ်မှ ရုပ်ဝိဇ္ဇာ နာမ်ဝိဇ္ဇာများအကြောင်း
ဆရာသီဟစကြာစိုးမြင့် ၆၀

အသက်ရှည် လာဘ်ပေါလျှံ
မဟာပထမဘိုးဘိုးအောင်ပေး ဂါထာထူး
မော်တင်သိန်းဇော်စ ၆၃

တန်ခိုးရှင်စကြာမင်းနှင့် သိဒ္ဓိရှင် ပဌမဘိုးဘိုးအောင်
ပထမဆရာကြီးဦးအောင်သူ ၆၅

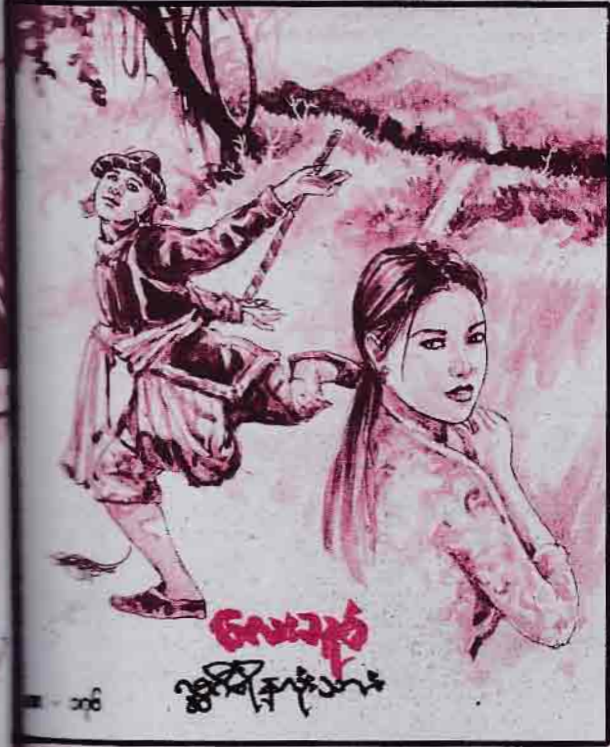
ဗလ္လာရီမဟုတ်သော ဘိုးဘိုးအောင်နှင့် ထူးခြားဖြစ်စဉ်
ကိုမောင်သန်းဝင်း ၇၄

ပုဂ္ဂိုလ်ထူးနှင့် ကျွန်တော် မဟာပဌမဘိုးဘိုးအောင်
မောင်မောင်မြင့်အေး ၇၇

ပထမဘိုးဘိုးအောင် ဦးစီးတည်ခဲ့သည့်
တောင်တွင်းကြီးမြို့မှ ဝိဇ္ဇာချုပ်စေတီတော်
မင်္ဂလာဦးရွှေအိုး ၈၃

ဘိုးဘိုးအောင်၏ ဆတိုးပုတီးစိပ်နည်း
မော်တင်သိန်းဇော်စ ၈၅

လစဉ်ထုတ် ရောင်ပြန်မဂ္ဂဇင်းသို့ စာမူပေးပို့ခြင်း၊ စာမူစုထုတ်ယူခြင်းတို့ကို နံနက်(၁၀:၀၀)နာရီမှ
မွန်းလွဲ(၂:၀၀)နာရီအတွင်း (၈နေ့၊ တနင်္ဂနွေနှင့် ပြန်တမ်းဝင် ရုံးပိတ်ရက်များမှအပ)
ကိုယ်တိုင်သော်လည်းကောင်း၊ ကိုယ်စားလှယ်လွှဲစာပြင်သော်လည်းကောင်း လာရောက်ထုတ်ယူနိုင်ကြပါသည်။
စာမူပေးပို့ရာ၌ မဂ္ဂဇင်းတိုက်သို့ တိုက်ရိုက်ပေးပို့ခြင်း မရှိပါက တာဝန်ယူမည် မဟုတ်ပါ။

လေးယောက်
ရွှေဘိုနန်းသား

မထင်ကြည်ချင်နေ
မစော်ကားပါနှင့်
မုန့်သေကျောင်း (အမျိုးသားစာပေဆုရ)

အိမ်ကားပွဲ/ကြော်ငြာနှင့် မြန်ချီရေး
လာဘ်မိုးရွေ့ စာပေ
တိုက် - ၂၇၊ အခန်း - ၁၂ (မြေညီထပ်)
လမ်း (အောက်)၊ ဝိုင်းတထောင်မြို့နယ်၊ ရန်ကင်းမြို့။
၀၉-၄၂၁၀၀၅၉၂၅၊ ၀၉-၅၀၉၂၄၇၇

ရောင်ပြန် တိုင်းရင်းဆေး

- လက်တွေ့အသုံးချ မြန်မာရိုးရာ ဆေးပြီးတိုများ
- သုတေသီဆရာငြိမ်း ----- ၂၆၇
- အံ့ဖွယ်ထူးဆန်း ဆေးစွမ်းကောင်းများ(၇)
- မျိုးသန်းထွန်းကို(ရေကြို) ----- ၂၇၃
- ဆေးနည်းကောင်း
- အောင်(ပညာရေး)လင်းကတော ----- ၂၇၀
- ခုခံအားကျဆင်းရောဂါနှင့် ဝါးစိန်(ဝါးပုလဲ)
- သိပ္ပံမင်းလွင်(ဇီးကုန်း) ----- ၂၇၉

ရောင်ပြန်ပေဒင်

- သိသာစေကြောင်း မင်္ဂလာနိမိတ်ကောင်း
- ခေါက်တာစောယုနွယ် ----- ၂၇၅

ရောင်ပြန် အထူးယတြာ

- နိုင်ငံခြားရောက်မြန်မာများအတွက် အထူးဟောကိန်း
- ခေါက်တာစောယုနွယ် ----- ၂၉၄

လူတွေသိ နတ်တွေကြားစေ

- လူတွေသိ၍ နတ်တွေကြားစေ ----- ၂၉၆

မဟာပထမံ ဘိုးဘိုးအောင်

အဝိဇ္ဇာလင်္ကာသင်္ချာ
ကသပ်နီ

● ကိုင်းအခက်တွေ

ပိုင်းဖြတ်နေတုန်း

ရေသောက်မြစ်က ပြုံးနေ၏။ ။

ပိတ်ကုန်နေတဲ့ ဆောင်း မှူးဒီဇိုင်း

- ဆောင်းတဲ့ကွယ်
နှောင်းခဲ့အတိတ်တွေ သယ်ဆောင်လာတတ်တယ်။
- အတိတ်ဆိုတာ
သံသရာမှာ လွင့်မျောနေတော့
ကြည်မောချိုမြိန် လွမ်းဆွတ်
စူးနစ်မှုတွေနဲ့ ဖွဲ့ရစ်တဲ့
ဝါကျတစ်ကြောင်းဖြစ်ခဲ့ရိုး အမှန်။
- အခုတော့...ဆောင်းပါးပါးက
အကြောင်းကြား ပြက်ရယ်ပြုနေပြီ
နောက်ရာသီတွေမှာ
ဆောင်းမဖြစ်ချင်တော့ဘူးတဲ့
နာကျင်ခံခက်ပေါ့ ဆောင်းရယ်။
- ဒါပေမဲ့...
မျှော်လင့်ချက်တစ်စုံတစ်ရာအတွက်
တွင်းနက်နက်တွေရှိရာ အဝေး
ခြွင်းချက်တစ်ခုရေးထားခဲ့လေရဲ့
ခါးသီးကြေကွဲနေတဲ့ ကမ္ဘာကြီး
အက်ကြောင်းတွေ ဖာထေးပြီးတဲ့တစ်နေ့
အကြောင်းပြန်ဖြစ်အောင် ပြန်လိုက်ပါ
ဆောင်းအသစ်နဲ့ ကဗျာအနှစ်တွေ
ထွေးပွေ့ပြန်ခဲ့မယ်ဆိုပဲ။ ။

T.Z.T 2017

မိုးခေါင်နှစ် ဝန်းရံခ

- မနှစ်က
ရင်ထဲမှာ မိုးခေါင်နေလို့
အမေအိမ်ကို မပြန်ဖြစ်ဘူး။
- ကိုယ့်ကိုယ်ကို ခပ်ဟော့ဟော့လေးတွေ
အပေါစားအရက်ခွက်ထဲက သမိုင်းကြောင်း
အတင်းအဖျင်းစကားတွေလောက်ပဲ မူးလိုရမယ်။
- သစ်ရွက်ကြွေတာကို
စာဖွဲ့နေတဲ့ခေတ် မဟုတ်ဘူး
အနည်းဆုံးတော့ ပြည်တွင်းစစ်လောက်ဖြစ်မှ
ဖရီးရဲကစ်ကန်ဖို့ ချောင်းနေသူတွေ အားရတာရယ်။
- ခပ်လွယ်လွယ်လုပ်တတ်တဲ့ ကဗျာဆရာကြီးတွေတောင်
ကိုယ်ပိုင်အိမ်နဲ့ ခြံနဲ့
ကားမစီးနိုင်သေးတာ ခက်တာပေါ့ကွယ်။
- အဲဒီလို စိတ်ဓာတ်ကျတဲ့နေ့တွေဆို
သွားရင်းလာရင်း
ရွှေထုပ်ကြီးကောက်ရတယ်ဆိုတာမျိုး
မကြုံဖူးပေမယ့် ယုံနေမိတယ်။
- ဘယ်သူတွေ ဘာပြောပြော
ထွေထွေထူးထူးမရှိတဲ့ လောကကြီးမှာ
ပုံကြီးချဲ့ ရူးတတ်မှ လူရာဝင်တာ
အိမ်မက်တွေမကောင်းလည်းအိပ်
အိပ်လိုကောင်းပြန်တော့
အိမ်မက်တွေက မကောင်းပြန်ဘူး။
- အိမ်မပြန်ဖြစ်တဲ့ နှစ်တွေမှာ
စိတ်ခံစားချက်က
လေ့ကျင့်ခန်းမလုပ်ရဘဲ
အလေးချိန်ကျလာတယ်။
ဟော...
ဒီတစ်နှစ်လည်း မိုးခေါင်ပြန်ပြီ။ ။

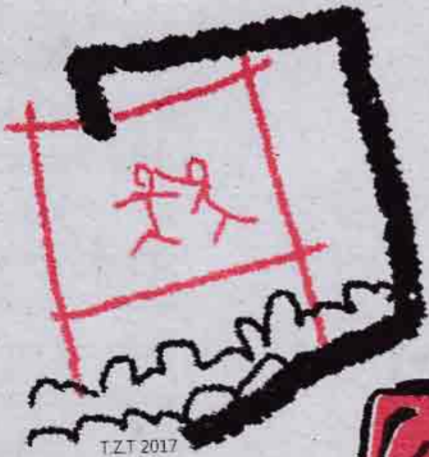

T.Z.T 2017

ကလေးဘဝက ရုပ်ရှင်

ညွန့်သစ်

- တုံ့ချမ်း၊ တုံ့ချမ်းနဲ့
ဘီးတပ်ထားတဲ့
ချွေးထုတ်တဲ့ ရုပ်ရှင်ရုံ
ငယ်ငယ်က ကြုံဖူးတယ်။
- အသံမထွက် ဘာမထွက်
ပြစက်ကိုင်သူ အသံသာထွက်
လက်နဲ့လှည့်ရတဲ့ ရုပ်ရှင်
ငယ်စဉ်က ကြည့်ခဲ့ဖူးတယ်။
- “ဒိုင်ဗင်တင်လှ အစွမ်းပြ
တကယ်ချတဲ့ တို့ရွှေဘက္က”...တဲ့။
- သိုက်သမိုင်းကားဆိုလည်း
စိတ်ဝင်စားစရာ
ကင်မရာအယူအဆ ထူးခြားတယ်။
- အချစ်လား
အလွမ်းလား
တခမ်းတနားနဲ့
ဆန်းပြားစုံလင်စွာ
စွဲနှစ်စရာတွေပါတယ်။
- ခုနေခါများမတော့
ဇာတ်ကားတစ်ကားဟာ
ဆယ့်လေးငါးရက်တောင်မကြာ
ထုတ်လုပ်ကြတာ
တို့ရုပ်ရှင်ပါ...
အနှစ်သာရလည်း မပါ
အနုပညာရသလည်း ဗလာ။
- ဒီကနေ့ တချို့ရုပ်ရှင်ဟာ
ဖလင်တွေသာ ဖြန့်တော
ကလေးရုပ်ရှင်ထက် မသာ။ ။

ငါမပြုတ်သေးသော ငါ

သန်လျင် ရှင်လေး

- ငါသာ တတ်၏
- ငါသာ မြတ်၏
- ငါမှတ် ငါဆို
- ငါကိုယ် ဖျိုဟု
- ငါလို လူချော
- ငါတွင် ထော၏
- ငါပြောရာမှာ
- ငါသာ သာ၏
- ငါပါ ငါအကြောင်း
- ငါသာ ကောင်း၏
- ငါကြောင်း သတင်း
- ငါတွင် ရှင်း၏
- ငါမင်း ငါကျော်
- ငါသာ တော်၏
- ငါပျော် လူသား
- “ငါ” “ငါ” ဟူးသည်
- သြော်...ငါကား ငါမပြုတ်သေးပါတကား။ ။

T.Z.T 2017

ဘယ်သောခါမှ

မြူးထိန်

T.Z.T 2017

- နစ်ချီအလွမ်းနဲ့
ဝမ်းနည်းကြေကွဲရတဲ့
ငါ့နှလုံးအိမ်ထက်
မျှော်လင့်ချက်တွေ
ပျက်သုဉ်းရတဲ့အချိန်
ဆုံးရှုံးရတဲ့အချိန်
ခံနိုင်ရည်မရှိတဲ့အချိန်
အစကနေ ပြန်စရတဲ့အချိန်တွေကို
ဘယ်သူမြိန်ရှက်နိုင်ပါ့မလဲ။
- ဒါပေမဲ့...
ငါ့ရိုးတွင်းခြင်ဆီထဲကနေ
ထွက်ကျလာတဲ့ သီချင်းနဲ့
မိုးပြင်းလေပြင်းကြားမှာ
တေးသီနေတဲ့ မုန်တိုင်းငှက်လို
- တောင်ကိုကျော် တောကိုဖြတ်လို့
ထပ်မံပျံသန်းမယ် ချစ်သူတို့...။
ငါ့ရဲ့လွတ်မြောက်မှုကို
သူ့ရဲ့ကြောက်ရွံ့မှုထက်
ပေတင်နှက်ပါလေ...။
- မရှိရင်မဖြစ်တဲ့
အချစ်နဲ့ အမုန်းအတွက်
အရှုံးနဲ့ အနိုင်အတွက်
ပြုသူပေါ့တန်၊ ခံဘက်လေးနက်
ပွင့်အန်ထွက်ပါစေ...။

- လှုံ့ဆော်မှုတစ်ခုလို
ဒုက္ခကိုအန်တု
ဆုံးရှုံးမှုကိုအန်တု
စော်ကားမှုကိုအန်တု
နိပ်စက်မှုကိုအန်တု
အခက်အခဲကိုအန်တု
ဘဝနဲ့လူမှုလက်တွေ့
ဘယ်မေ့နိုင်ပါ့မလဲကွယ်...။
- အို ...
ငါ့မြစ်ချောင်း
ညောင်းညာကိုက်ခဲနေပြီလော
ဘယ်သောခါမှ ငါမငို
ငါတို့ရဲ့ အတွေးအမြင်တွေ
ရွှေစင်ကျောက်မျက်ပုလဲ
ပစ္စက္ခရီးရှည်ချီတက်ပွဲ...။ ။

ရူပယ်ပီပီ မျိုးဥဏ္ဍိ

- သဲ့သဲ့လေးဆင်းလာတဲ့
အလင်းကြားမှာ
နှင်းဆီတစ်ပွင့်ရယ်...
သီချင်းတစ်ပုဒ်ရယ်...
တွဲလောင်းနီစီးခဲ့။
- ရိုးရိုးသားသား
ချစ်ကြဖို့
လရောင်ခူးခဲ့ကြ
လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ရဲ့
ပင်ခြေအောက်မှာ
စနစ်တကျ
ယစ်မှူးခဲ့ရ။
- ဘဝအတွက်
များများစားစား
မလိုအပ်ပါဘူး
မုန်ရီရီ
ကောင်းကင်အောက်မှာ
သက္ကရာဇ်အစအနတွေ
ခြေရာခံလိုက်တတ်ဖို့ပဲ
လိုတယ်။
- ယုံချင်ယုံ
မယုံချင်နေ
လူငယ်ဆိုတာ
ပုံပြင်တစ်ပုဒ်မဟုတ်တာ
သေချာတယ်။ ။

T.Z.T 2017

T.Z.T 2017

အနှုတ် လူ အောင်ရာဇာ(ဥက္ကလာ)

● အဝေဆုံးခရီးရဲ့ အစဟာ
တစ်ဘဝလုံး ရွှေအဖြစ်လွှမ်းမယ့်
“ပထမဆုံး ခြေတစ်လှမ်း”...တဲ့။

● ခြေလှမ်းအစမှာပဲ
ခြေမြန်းအကြွ ယိုင်
ခြေစွမ်းမပြနိုင်
ခြေပန်းကျ ပိုင်နေမှာတော့...

● ထုံးဖွဲ့ မညည်းစတမ်းပါတဲ
မဆုံးတဲ့ ခရီးလမ်းမှာလည်း
အလုံးပဲပြီး တစ်ခြမ်းအနာစွဲပေါ့
(သြောင်း...) ဘယာမငြိဝေးဖို့များ
ကောင်းတာရှိသေးလို့လားကွယ်။ ။

လွန်စွာထူးခြား ဘိုးဘိုးအောင်ဂူဘုရား

မင်းသားကြီး

ဘိုးဘိုးအောင်ဘုရား

ဘုရားနှင့် ကျောချင်းကပ်လျက်မှာရှိ ဒုတိယတစ်ဆူမှာ ရှင်အဇ္ဇာဂေါဏဘုရားတွင် ရှိလေသည်။

လူသူတော်ဝိဇ္ဇာကြီး ဘိုးဘိုးအောင်သည် မြန်မာပြည်အရပ်ရပ်ရှိ ရေတီပုထိုးဘုရားများကို တည်ထားကောင်းမှုကုသိုလ်ပြုသည့် ထူးခြားသော ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးဖြစ်သည့်အတွက် ရွှေတိဂုံစေတီတော်ကြီးမှာလည်း ဂူဘုရားနှစ်ဆူကိုလည်း လှူဒါန်းခဲ့၏။ ထို့အပြင် သံသေခေါင်းလောင်းတစ်လုံးကိုလည်း လှူဒါန်းခဲ့ပြန်၏။ ဘိုးဘိုးအောင်လှူဒါန်းသော သံသေခေါင်းလောင်းမှာ ထီးတော်တစ်ဝိုက်တွင် ရှိတ်ဆွဲထားလေ၏။

ဘိုးဘိုးအောင် လှူဒါန်းကုသိုလ်ပြုထားသည့် ဂူဘုရားနှစ်ဆူသည် လွန်စွာမှ ထူးခြားသည်ဟု ကြားဖူး၏။ လိုရာဆခံတွေ ပြည့်ဝသည်ဟုလည်း တွေ့ရသည်။ ထိုဂူဘုရားများကို အထက်က အမိန့်အရ ဝတ်ဖြူစင်ကြယ်များ ဝတ်ဆင်ထားကြသူများသည် မကြာခဏ တရားလာထိုင်ကြသည်။

ရန်ကုန်နေ ပြည်သူပြည်သားတို့ကလည်း အဓိဋ္ဌာန်ဝင်ကာ ပုတီးစိပ်ကြ၊ တရားထိုင်ကြ အဓိဋ္ဌာန်အောင်ကြသည်ဟုလည်း သိရပြန်သည်။

အချို့ကမူ ဂူထဲ၌ စံပယ်တော်မူစော ပိပ္ပားတော်များအား နံနက်အလင်ဆွမ်းကပ်ကြသူများ၊ သောက်တော်ရေကပ်ကြသူများ၊ အမွှေးတိုင်၊ ဖယောင်းတိုင်များ ထွန်းညှိပူဇော်ကြသူများ အစဉ်မပြတ် ရှိကြကုန်၏။ ပရိတ်တော်ရွတ်ဖတ်ကြသူများလည်း အပြည့်ရှိ၏။

ဘိုးဘိုးအောင်၏ ဂူဘုရားနှစ်ဆူသည် လွန်စွာမှ ထူးခြားသည်မှာ အမှန်ပင်ဖြစ်၏။ မည်သို့ထူးခြားသည်ကိုတော့ အဓိဋ္ဌာန်ပြုသူများသာ အသိပင်ဖြစ်လေတော့သတည်း။

မင်းသားကြီး

“လွန်စွာထူးခြား ဘိုးဘိုးအောင် ဂူဘုရား”
ဟု ခေါင်းစီးအမည်အေးထားခြင်းနှင့် ပတ်သက်
သည်။
ဘိုးဘိုးအောင်ဆိုသည်က ထွက်ရပ်ပေါက်ပုဂ္ဂိုလ်
ဖြစ်သည်။ လွန်စွာထူးခြား ဘိုးဘိုးအောင်ဘုရား
ရန်ကုန်မြို့တော်ကြီး၏ ရွှေတိဂုံစေတီတွင် ရှိပါ
လွန်စွာထူးခြား ဘိုးဘိုးအောင်ဘုရားနှစ်ဆူမှာ
ဖြစ်ပါသည်။ ထိုဂူဘုရားနှစ်ဆူသည် ရွှေတိဂုံ
တော်ကြီး၏ တနင်္ဂနွေထောင့် ရင်ပြင်တော်နှင့် ကပ်
ပတ်တစ်ဆူမှာ မွေစေတီ ဆုတောင်းပြည့်

ဘုရားပေါ်ဘုရား

လေးဝတီကျော်

ဗုဒ္ဓမြတ်စွာဘုရား သက်တော်ထင်ရှားရှိစဉ်ကပင် ဧည့်ဝတီပြည်ရှင် စန္ဒသူရိယမင်း၏ သဒ္ဓါကြည်ညို ဖူးမြော် လိုသောဆန္ဒကြောင့် ဘုရားကိုယ်တော်တိုင် ရခိုင်ပြည်သို့ ကြွရောက်တော်မူခဲ့လေသည်။ စန္ဒသူရိယမင်း လျှောက်ထား တောင်းပန်ခြင်းကြောင့် ရုပ်ရှင်တော် မဟာမုနိကို သွန်းလုပ် စေခဲ့သည်။ စန္ဒသူရိယမင်းနှင့် ဖိဖရာ၊ ညီတော်၊ နမတော်တို့

နှင့် တိုင်းသားပြည်သူအပေါင်းတို့အား ဓမ္မစကြာတရားထေရ် နှင့် ဘုရားဆင်းတုတော် ကိုးကွယ်ခြင်းဖြင့် အကျိုးဖြစ်ထွန်း ခြင်းကို သတ္တဗိမ္မုပုဓနိယာနိသံသ သုတ္တန်တရားတော်ကြီး ဘုရားသခင် ချီးမြှင့်တော်မူခဲ့လေသည်။ ထိုအခါ စန္ဒသူရိယ ဘုရင်၊ ဖိဖရာကြီး ပဒုမ္မဒေဝီ၊ ညီတော် ဥဂ္ဂဝေလ၊ နမတော် ဥမ္မာဒေဝီတို့နှင့် ရှစ်ထောင်သော ပရိသတ်တို့ သောတာပန်

သည်ခဲ့ကြလေသည်။ ထိုအချိန်မှစပြီး ရခိုင်ပြည်တွင် သာသနာတော်သည် နေရောင်လရောင်ပမာ အစဉ် ထွန်းလင်းခဲ့ပေသည်။

စန္ဒသူရိယမင်းနောက် ခြောက်ဆက်မြောက်ဖြစ်သော သူရိယ စက္ကမင်း(ဘီစီ ၃၁၆-၂၇၂) သည် ဥညဝတီထီးနန်းကို ဆက်ခံစိုးစံခဲ့သည်။ ထိုအချိန်၌ အိန္ဒိယပြည် ပါဠိလိုပတ်တွင် အသောကမင်း (သီရိဓမ္မာသောကမင်း) အုပ်စိုးသော အချိန် ဖြစ်လေသည်။ အသောကမင်း ဆည်းကပ်ကိုးကွယ်သော ရဟန္တာအသျှင် မဟာမောဂ္ဂလိပုတ္တတိဿ မထေရ် ဆလ္လတိသဖြင့် အသျှင်ဗာကုလမထေရ်နှင့် အသျှင်တိဿမထေရ်တို့သည် ဘုရားရှင်၏ ဓာတ်တော်မွေတော်များကို ဆောင်၍ သူရိယစက္ကမင်းအား စေတီတည်ရန် ပေးအပ်ခဲ့သည်။ ထိုဓာတ်တော်မွေတော်များကို မြတ်စွာဘုရားမိမိပြည်သို့ ကြွရောက်ခဲ့စဉ် “သေလာဂီရိ မောရ ပဗ္ဗတ” မြစ်ဝကျွန်းပေါ်မှ ဗုဒ္ဓတော်တို့၏ နေရာ လေးဆယ်ရှစ်ခုတွင် တစ်ခုအဖြစ် စေတီတည်ထားကိုးကွယ်ခဲ့သည်။ အခြား သင့်တင့်ဆောင်ရွက်ပတ်သော နေရာတို့၌လည်း စေတီတော်နှစ်ရာကို တည်ထားခဲ့လေသည်။

ဥညဝတီခေတ် ကုန်ဆုံးပြီးနောက် ဝေသာလီခေတ်၊ နုခေတ်၊ ပုရိန်ခေတ်၊ နေရဂ္ဂရာခေတ်၊ လောင်းကြက်ခေတ်တို့၌ လေးမျိုးခေတ်နှင့် မြောက်ဦးခေတ်တို့တွင် အုပ်စိုးခဲ့သော ဘုရင်အဆက်ဆက်တို့သည် မရေမတွက်နိုင်အောင် ပြုစုခဲ့သော စေတီပုထိုးများကို တည်ထားကိုးကွယ်ခဲ့ကြသည်။ ယင်းကြောင့် “သင်္ဃေပန်းခိုင် တမြိုင်မြိုင် ရခိုင်ဘုရား” ဟု ဆိုရိုးစကား ပေါ်ပေါက်လာခဲ့သည်။ ခေတ်အဆက်

ဆက်ကာ တည်ထားကိုးကွယ်ခဲ့သော စေတီပုထိုးများတွင် နောက်ဆုံးခေတ်ဖြစ်သည့် မြောက်ဦးခေတ်၌ တည်ထားကိုးကွယ်ခဲ့သော စေတီပုထိုးများအနက် မပြုမပျက်သော စေတီပုထိုးအနည်းငယ်သာ ကျန်ရှိနေခဲ့သည်။ ယင်းစေတီပုထိုးများကို ဖူးမျှော်ကြည့်ညှိရန် မြန်မာနိုင်ငံ တစ်ဝန်းမှ ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်များ နှစ်စဉ်လာရောက်ခဲ့ကြသည်။ ၎င်းပြင် ခရီးသည်များနှင့် နိုင်ငံခြားသုတေသီများလည်း လာရောက်လျက်ရှိကြသည်။

မဟာသူရိယတိုင်း စန္ဒြားမင်းကြီးသည် (ဒွင်စန္ဒြား) ဝေသာလီမြို့တော်ကို ဥညဝတီပြည်ရှင် သူရိယစက္ကမင်း၏ နေ့စွဲကိန်း ၅၆၀ ဖြိုခွင်းသက္ကရာဇ် ၂၄၉ ခုနှစ်၊ ခရစ်နှစ် ၃၂၇ တွင် တည်ထောင်ခဲ့သည်။ မိဖုရားကြီးမှာ ကပ္ပိလဝတ်ပြည်မှ သာကီဝင်မျိုးနွယ် “သုပတာ” ဧဝီ ဖြစ်သည်။ တစ်ခါသော် မိဖုရားကြီးသည် ကပ္ပိလဝတ်ရှိ သကျသကာဝီဝင်မင်းမျိုးတို့ အစဉ်အဆက် ကိုးကွယ်ခဲ့ကြသော သကျမုနိဆင်းတုတော်ကို ဖူးမြော်လိုကြောင်း စန္ဒြားမင်းကြီးအား လျှောက်ထားလေသည်။ မင်းကြီးသည် မျူးမတ်တို့အား ကပ္ပိလဝတ်သို့ စေလွှတ်ပြီး သကျမုနိဆင်းတုတော်ကို ပင့်ဆောင်စေခဲ့သည်။ ဆင်းတုတော်ကို ရွက်သင်္ဘောတွင် တင်ပြီး ရခိုင်ပြည် ဝေသာလီမြို့သို့ ပင့်ဆောင်ယူခဲ့ရာ သိဉ္ဇည်းထောင့် ဝဲခနောင်းသို့ရောက်သောအခါ လေမုန်တိုင်း ကျရောက်၍ သင်္ဘောပျက်ကာ ဆင်းတုတော်မှာ ရေထဲသို့ ကျသွားခဲ့လေသည်။ ထိုအချိန်က ဝဲခနောင်းမှာ ပေ ၁၂၀ ခန့် နက်သည်ဟု အဆိုရှိခဲ့သည်။ မည်သို့ပင် ရေထဲသို့ ငုပ်လျှိုးရာဖွေသော်လည်း ဆင်းတုတော်ကို မတွေ့ခဲ့ချေ။

ရွှေတမုန်ကြီးမျှင်ကို သမီးတော်၏ ညှာလက်ဝယ် တစ်စ၊ ဘုရားဆင်းတုတော်၏ ပလ္လင်၌တစ်စ ရစ်ပတ်ပြီးမှ ယောင်ကျူး၍ ပုခက်လွှဲကာ ပင့်ဆောင်သောအခါ ဆင်းတုတော်မှာ ရေထဲမှပေါ်လာပြီး တရွေ့ရွေ့ ကြွတော်မူခဲ့သည်။

ဘုရားပင့်ဆောင်ရာမှ ပြန်ရောက်လာခဲ့သော များမတ်များက ဘုရားဆင်းတုတော် ရေထဲကျကျန်ရစ်ကြောင်း မင်းကြီးအား လျှောက်ထားကြသည်။ ထိုသတင်းကိုကြားလျှင် မိဖုရားကြီးသူပဘာမှာ ဆင်းတုတော်အား ပူဇော်လိုစိတ် ပြင်းပြနေ၍ စိတ္တဝေဒနာ စွဲကပ်လာတော့သည်။ မဟာတိုင်းစံမြှောက်မင်းကြီးသည် ကြီးစွာသော ကျောက်တစ်လုံးတည်းကို ဘုရားထုလုပ်စေကာ သကျမုနိဘုရားကိုယ်စား မိဖုရားကြီးအား ပူဇော်စေသည်။ မိဖုရားကြီးသည် ဘုရားအား ပန်းဆီမီးတိုဖြင့် ပူဇော်၍ ဆုတောင်းခဲ့လေသည်။ ဘုရားတပည့်တော်မသည် ရုပ်ပွားတော် သကျမုနိကို ယခုဘဝတွင် မဖူးမြော်ရသော်လည်း နောင်တစ်ဘဝဝယ် လူ့ပြန်ဖြစ်၍ ဒါယိကာမဖြစ် အမိဝမ်းတွင်းမှ သက်ဆင်းသည့်ချက်ချင်း ဖူးတွေ့ရပါလို၏ဟု ဆုတောင်းခဲ့လေသည်။ သက္ကရာဇ် ၉၆၅ ခုတွင် မြောက်ဦးထီးနန်းကို မင်းရာဇာကြီး ဆက်ခံရလေသည်။ ထိုမင်း၏မိဖုရား "ခင်မနောင်း" တွင် သမီးတော်တစ်ပါး ဖွားမြင်ခဲ့လေသည်။ သမီးတော်ဖွားမြင်ကြောင်း လျှောက်တင်ရန် နန်းတော်သို့ဝင်လာသော မောင်းမနှင့် ပိုက်ဆွဲရာမှ ရွှေစည်းတွင် ဘုရားတစ်ဆူ ရေထဲ၌တွေ့ကြောင်း လျှောက်တင်ရန် တံငါသူကြီးအလာနှင့် တွေ့ဆုံကြလေသည်။ တံငါသူကြီးက ဦးစွာ ဘုရားဆင်းတုတော်တွေ့ကြောင့် လျှောက်ထားလေသည်။ မောင်းမတို့က နောက်မှ သမီးတော်ဖွားမြင်ကြောင်း လျှောက်တင်ကြလေသည်။ မင်းရာဇာကြီးသည် ပွဲကြီးသဘင်ကျင်းပ၍ ရေထဲမှ ဘုရားဆင်းတုတော်ကို ကြီးကြီးများ ချည်နှောင်၍ လူများစွာတို့ ဆွဲတင်ကြသည်။ သို့သော် ဆင်းတုတော်မှာ ရေထဲမှ ပေါ်လာခြင်းမရှိချေ။

ထိုအခါ ဘုရင်မင်းကြီးသည် အဘယ်ကြောင့် ဘုရားဆင်းတုတော် ရေထဲမှ မပေါ်ရခြင်းကို များမတ်တို့အား မေးမြန်းလေသည်။ မယူစား လက်ဝဲမြန်မာအမတ်ကြီး ကောင်းကျော်ထင်က ဝေသာလီမဟာ တိုင်းစံမြှောက်မင်းကြီး၏ မိဖုရား သူပဘာအကြောင်းကို လျှောက်ထားပြီး ဘုရင်မင်းကြီးတွင် မွေးဖွားသော သမီးတော် ပန်းသန္တာမှာ သူပဘာဝင်စားသူ ဖြစ်မည်ထင်ကြောင်း ယင်းကြောင့် သမီးတော်ကိုယ်တိုင် ဒါယိကာမအဖြစ် ခံယူ၍ ပင့်ဆောင်မှသာ ရေထဲမှ ပေါ်လာ

မည်ဖြစ်ကြောင်း လျှောက်ထားလေသည်။ မင်းကြီးသည် သမီးတော်အား ရွှေစည်းဝဲဆိပ်ကမ်းသို့ ဆောင်ယူစေပြီး မြပုခက်ဆင်လျက် ရွှေတမုနိကြီးပျဉ်ကို သမီးတော်၏ ညာလက်ဝယ်တစ်ဖ၊ ဘုရားဆင်းတုတော်၏ ပလ္လင်၌တစ်ဖ ရစ်ပတ်ပြီး ယေင်ကျန၍ ပုခက်လွှဲကာ ပင့်ဆောင်သောအခါ ဆင်းတုတော်မှာ ရေထဲမှပေါ်လာပြီး တရွေရွေ ကြွတော်မူခဲ့သည်။ ထိုဆင်းတုတော်အား ကမ်းနဖူးတွင် မြေကိုဖို့စေပြီး သက္ကရာဇ် ၉၆၅ ခု၊ ခရစ်နှစ် ၁၆၀၃ ခုတွင် လိုဏ်ဂူကြီး တည်ဆောက်၍ ကိန်းဝပ်စံပယ်တော်မူခဲ့သည်။ ဆင်းတုတော်မှာ ရေထဲမှ ပေါ်လာသဖြင့် ရခိုင်တို့က ဘုရားပေါ်ဘုရားဟု ခေါ်ဝေါ်ခဲ့ကြသည်။

ဆင်းတုတော်မှာ နှစ်ပေါင်း ၁၂၇၆ နှစ်တိုင်အောင် ရေထဲ၌ ကိန်းဝပ်စံပယ်ခဲ့ရသည်။ စေတီတော်ကို မဟာဝတ်တိုင်း ကာရံထားခဲ့သည်။ ယခုလက်ရှိ စေတီတော်မှာ မြန်မာပြုစု ဦးမောင်စံပျော်က ၁၁၄၈ ခုနှစ် ဂူအဆက်မှ ပစ္စယံအဆင့်ဆင့်တင်၍ စေတီတည်ဆောက်ခဲ့သည်။ စေတီအောက်ခြေမှာ လေးထောင့်ဖြစ်ပြီး ထောင့်လေးထောင့်၌ ခြင်္သေ့ရုပ် လေးရုပ်ရှိသည်။ အရှေ့ဘက်၊ တောင်ဘက်နှင့် မြောက်ဘက်တို့တွင် ဝင်လမ်းဂူများ ရှိသည်။ စေတီ၏ အရှေ့ဘက်နှင့် မြောက်ဘက်တွင် အရုဏ်ခံသိမ်တော်များ ရှိသည်။ စေတီ၏ တောင်ဘက်ရှိ သိမ်တော်ကို ပြင်ရေးရပ်မှ ဦးကြွင်းဖြူဆိုသူက ဆောက်လုပ်လှူဒါန်းခဲ့သည်။ စေတီ၏အောက်ခြေမှာ ပေ ၁၀၀ ခန့်ရှိ၍ ပေ ၁၂၀ မြင့်သည်။ ဂေါဟက အဖွဲ့မှ ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်လျက်ရှိသည်။

လေးဝတီကျော်
၀၉-၄၄၈၀၄၄၆၈

ကျမ်းကိုး

- (၁) မြောက်ဦးမြို့ဘုရားသမိုင်း၊ ဆရာကြီး ဦးဦးသာထွန်း
- (၂) ရခိုင်ရာဇဝင်တော်ကြီး၊ ဆရာကြီး ဦးသာထွန်းအောင်
- (၃) ထင်ရှားသော သမိုင်းဝင်ဘုရားများ၊ ဆရာကြီး ဦးကျော်ကျော်ထူး

ပဟာရွှေသိမ်တော်စေတီကပြောသော

ပုဂံခေတ်သာသနာ

မြင့်သူရ

ကျောက်စာတို့ဖြင့် ရန်ကုန်-မန္တလေး
 ဘက်ကြီးအတိုင်း မြောက်ဘက်သို့
 သွားလျှင် ကားလမ်း၏ အရှေ့
 တွင် ရွှေရောင်ဝင်းလက်နေသော
 တော်တစ်ဆူကို ပူးတွေရမည်ဖြစ်
 သော ဆိုစတီတော်မှာ ပုဂံခေတ် ပထမ
 နိုင်ငံတော်ကို တည်ထောင်ခဲ့သူ
 ရှင်အရဟံ၏ ဟောကြားချက်ပြ
 ချစ်အရည်ကြီးသာသနာကို ဖယ်
 ချစ်ထရဝါဒဗုဒ္ဓသာသနာကို ထွန်းကား
 သွားလည်ပြန်သော အနောက်ဘက်
 ဝယ်တွင်း ၁၁ ခရိုင်တွင် တည်ထား
 ထားခဲ့သော စေတီဘုရားများအနက်
 ပြည်မြို့နှင့် စိတ်ဝင်စားဖွယ်ကောင်း
 ကြည့်ညိဖွယ်လည်း ကောင်းလှပေ

ပဟာရွှေသိမ်တော်စေတီတော်မှာ
 ဘက်ကြီး ရွာ၏အနောက်ဘက်တွင်
 မြောက်ဘက်ရှိ ရွှေတောင်ထီး
 တောင်ခြေရင်း၌ တည်ရှိသော
 တော်၏ အရှေ့ဘက်၌ မှန်တစ်ခု
 ကိုသည်။ ကျွန်တော် တို့စီးလာ
 သောလေသည် စေတီတော်၏ မှန်ဝ
 ကွင်း၌ ရပ်လိုက်သည်နှင့် မှန်ဝ
 တန်းစီ၌ ထောင်ထားကြသည်

ဆုတောင်းပြည့်ပဟာရွှေသိမ်တော်ပြတ်စွာဘုရား

ရွှေတောင်ထီးတောင်ဖောက်ခံဖြင့် ကြည်ညိုဖွယ် ဖူးမြော်ရသည့် မဟာရွှေသိမ်တော်စေတီတော်

အောင်ကမ္ဘာ၊ မိဘမေတ္တာ၊ ထူးအောင် အမည်အသီးသီးရှိ အဓိဋ္ဌာန်အောင် ကန်တော့ပွဲခိုင်များမှ “ကန်တော့ပွဲရမယ်၊ အဓိဋ္ဌာန်အောင် ကန်တော့ပွဲတွေရမယ်” ဟူ၍ အပြိုင်အဆိုင် အော်သံများ ကြားရ၏။ အခြားစေတီ ဘုရားများတွင် ကြားနေ ကျအသံများဖြစ်သော “ပန်းယူကြဦးမလား၊ ပန်းရမယ်” ဟူ သော အသံနှင့်မတူ တစ်မူထူးနေသည်ကို သတိပြုမိ၏။ စေတီတော်ရင်ပြင်ပေါ်သို့ တက်သွားပြီးနောက် တန်ဆောင်း ကြီးအတွင်း ဗုဒ္ဓရုပ်ပွားတော်ကြီးများ ရှေ့တွင်ထိုင်၍ ဝတ်ပြု သည့်အခါတွင် အုန်း၊ ငှက်ပျောပွဲ မြောက်ပြားစွာ ဆက်ကပ် လှူဒါန်းထားကြသည်ကို ထူးဆန်းစွာ တွေ့ရပြန်လေသည်။

သင်တောင်ကြီးရွာကား ခရစ်နှစ် ၁၀၄၄ မှ ၁၀၇၇ အထိ ပုဂံထီးနန်းစံသွားသော အနိရုဒ္ဓဒေဝခေါ် အနော်ရထာ မင်းကြီး တည်ထောင်သွားသော လယ်တွင်း ၁၁ ခရိုင်တွင် တစ်ခရိုင်ဖြစ်သည်။ ထိုလယ်တွင်း ၁၁ ခရိုင်မှာ ပင်လယ်၊ မြစ်မနား၊ မြစ်သာ၊ မြင်းခုံတိုင်၊ ယမုံ၊ မနံ၊ မက္ခရာ၊ တပြက်သာ၊ သင်တောင်၊ တမုတ်နှင့် ခံလူးတို့ ဖြစ်သည်။ ထိုအချိန်က လယ်တွင်း ၁၁ ရွာဟုလည်း ခေါ်ကြသည်။

ရွာကို ခရိုင် (ယခုအခါ ခရိုင်ဟုခေါ်) ဟုလည်း ခေါ်ဝေါ် သည်။ ယခုအခါ ကျောက်ဆည်ခရိုင်ကို လယ်တွင်း ခရိုင်ဟု ခေါ်ကြသည်။ ကျောက်ဆည်ခရိုင်တွင် ကျောက် ဆည်မြို့နယ်၊ မြစ်သာ၊ မြို့နယ်၊ စဉ့်ကိုင်၊ မြို့နယ်၊ တံတား မြို့နယ်တို့ ပါဝင်သည်။ တံတားဦးမြို့နယ်မှာ အနော်ရထာ မင်းကြီး တည်ထောင်ခဲ့သော လယ်တွင်း ၁၁ ခရိုင် လည်းကောင်း၊ ဗဒုံမင်းခေါ် ဘိုးတော်ဦးခိုင်းပြင်ဆင်ခဲ့သော လယ်တွင်းကိုးခရိုင်တွင်လည်းကောင်း မပါဝင်ခဲ့ပေ။ ဘုရား၊ မတ်လ ၁ ရက်နေ့ရောက်မှ စစ်ကိုင်းတိုင်း၊ စစ်ကိုင်းခရိုင်အတွင်းရှိ တံတားဦးမြို့နယ်ကို မန္တလေးတိုင်း၊ ကျောက် ဆည်ခရိုင်အတွင်းသို့ ထည့်သွင်းဖွဲ့စည်းခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။ ၁၁၄၅ ခုနှစ်၊ တော်သလင်းလဆန်း ၈ ရက်နေ့တွင် ဘုရားသည် မြန်မာနိုင်ငံအလုံးကို အိမ်ခြေစာရင်း ပြုစုရာတွင် ရွှေတိုက်သို့ သွင်းထားစေသည်။ ထိုအခါ ပန်းလော၊ ရေသောက်မြစ်ဖြစ်သော အနော်ရထာမင်း ဆည်ဖို့လုပ်ခဲ့သော ငနိုင့်သည်ဆည်၊ ငနိုင့်သည်မြောင်းရေ ဆည်၊ ခရိုင်ကို စောလှခရိုင်၊ ပြောင်းပြန်သည်၊ ပြောင်းပြန်သည်

www.burmeseclassic.com

ဘက်ခရိုင်ကို မြစ်သားခရိုင် အစရှိသဖြင့် ပန်းလောင်မြစ်
ဆောက် မြစ်သားမြို့နယ်တွင် ငါးခရိုင်၊ ပေါင်းကျီးခရိုင်ဟု
ခွဲစေခဲ့လေသည်ဟူ၍ မြန်မာ့စွယ်စုံကျမ်း အတွဲ(၁၂)တွင်
ဆိုထားသည်။

အမိန့်တော်အရ ဦးဘသိမ်းရေးသားသော ကိုးခရိုင်
ခွဲစားအုပ်တွင် ကိုးခရိုင်ခေါ်သည်ကား ဆည်ကိုအစွဲပြု၍
ခေါ်သည်မဟုတ်။ ယင်းကျီးခရိုင်မှာ ပန်းရောင်မြစ် လေး
နင်းစောလှမြို့၊ ပင်လယ်မြို့၊ မြစ်သားမြို့၊ ပျဉ်းမနားမြို့တို့
အဖြစ် ဖော်ပြခြင်း ငါးခရိုင်အတွင်းရှိသော မြို့များက မြောင်လှ
မြို့၊ မြင်းခုံတိုင်မြို့၊ ပန်မြို့၊ မကျရာမြို့၊ မြင်းစိုင်းမြို့ဟု ဖော်ပြ
ထားသည်။

အနော်ရထာမင်းကြီးသည် စီးပွားရေးတည်ဆောက်မှု
ရေးတည်ဆောက်မှုနှင့် တစ်ချိန်တည်းတွင် ဘာသာရေး
ရေးတည်ဆောက်မှုများကိုလည်း ပြုလုပ်ခဲ့သည်။ စီးပွားရေးတည်
ဆောက်မှုတွင် နိုင်ငံတော်အနှံ့ ဆည်မြောင်း၊ ကန်ချောင်းများ
တည်ဆောက်ခဲ့သည်။ အထင်ရှားဆုံးမှာ လယ်တွင်း ၁၁
ခုတွင် ဆည်များ တည်ဆောက်ခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ ထို ၁၁
ခုတွင် ဂူဘုရား ၁၁ ဆူကိုလည်း တည်ထားကိုးကွယ်ခဲ့
သည်။ နိုင်ငံတော်အေးချမ်းသာယာ ငြိမ်သက်ရေးကိုလည်း
သံပျင်းတို့နှင့် စည်းကြပ်အုပ်ချုပ်ခဲ့ကြောင်း၊ ကလန်
ပြဿာအမှု၊ အုပ်ချုပ်ရေး၊ လူမှုရေး၊ ဘာသာရေး၊ စီးပွား
ရေး၊ စစ်သားစုဆောင်းရေးတို့ကို ထမ်းဆောင်ရ
အောင်အောင်အောင်ငယ်ဖြစ်ပြီး သံပျင်းမှာ မြို့သူမဟုတ်
ဘဲ အုပ်ချုပ်ရသော အရာရှိဖြစ်ကြောင်း လေ့လာသိရှိ
ရမည်။ (ရှေးအခါက ကျေးရွာခေါင်းဆောင်ကို ကလန်ဟု
ခေါ်လည်း ဝန်ထောက်ဦးတင်ရေးသားသော “ကုန်း
ဆက် မဟာရာဇဝင်တော်ကြီး”တွင် “ကလန်”ဟု
ခေါ်တော့ဘဲ “သူကြီး”ဟုလည်းကောင်း၊ ပင်းယခေတ်၊
ခေတ်မှစ၍ သံပျင်းဟု သုံးနှုန်းခဲ့သည့်အစား မြို့စား
လည်းကောင်း ခေါ်ဝေါ်သုံးနှုန်းလာခဲ့သည်။) ယခုအခါ
တွင် ၁၁ ခရိုင်ဟု ခေါ်ခဲ့သော ၁၁ မြို့အနက် မြစ်သား
မြို့အဖြစ်ကျန်ခဲ့ပြီး ကျန်ခရိုင်များမှာ ရွာဖြစ်သွား
သွား ပျက်သွားကြပြီဖြစ်ကြောင်း သိရသည်။

အနော်ရထာမင်းကြီး ထီးနန်းတက်စ အချိန်တွင်

အရည်းကြီးသုံးကျိပ်နှင့် တပည့်ခြောက်သောင်းတို့က ယင်းတို့
၏ အယူအဆ အပြုအမူတို့ဖြင့် လွှမ်းမိုးထားကြ၏။

ယင်းတို့၏ ကိလေသာကုန်ခြင်း အတတ်ပညာမှာ
တုံးခုန်ခြင်း၊ ဇယ်ခတ်ခြင်း၊ ကြိုးခုန်ခြင်း၊ ရေဂုပ်ခြင်း၊ မီးလှုံ
ခြင်း၊ ဆင်စီးခြင်း၊ မြင်းစီးခြင်း၊ တားခုတ်ခြင်း၊ လှံထိုးခြင်းတို့
ဖြစ်၍ စက်ဆုပ်စရာအကောင်းဆုံး အပြုအမူမှာ ပန်းဦးပန်
ခြင်းပင် ဖြစ်သည်။

၎င်းတို့၏ အမူအကျင့်များကို ကြိုက်သည်ဖြစ်စေ
မကြိုက်သည်ဖြစ်စေ မင်းအဆက်ဆက်တို့သည် မကျော်လွှား
နိုင်၊ အန်မတုန်ခဲ့ကြပေ။ ယင်းတို့မှာ နိုင်ငံတော်အား အဖက်
ဖက်မှ ပြန်လည်တည်ထောင်လိုသော အနော်ရထာမင်း
အတွက် များစွာ စိတ်ညစ်နှမ်းစရာ ဖြစ်ခဲ့သည်။

ထိုအချိန်တွင် ရှင်အရဟံတည်းဟူသော ရဟန္တာ
အရှင်မြတ်တစ်ပါး ပုဂံသို့ ကြွချီတော်မူလာလေသည်။ စိန္တ
ကျော်သူ ကဝိလက္ခဏာ သတ်ပုံကျမ်းတွင် “နော်ရထာထံ
ရှင်အရဟံ၊ ခုန်ပျံကျလာဝဲ”ဟူ၍ ရေးဖွဲ့ထား၏။

ရှင်အရဟံသည် မှားယွင်းသော မိစ္ဆာအယူကို ဖယ်
ရှားလိုသော အနော်ရထာမင်းကြီး၏ ပြင်းထန်သော ဆန္ဒ
တော်ကို သိတော်မူ၏။ စေတနာ၏ စေ့ဆော်တိုက်တွန်းမှု
ကြောင့် ထိုအချိန်က မိစ္ဆာအယူလွှမ်းမိုးသော ပုဂံနိုင်ငံတော်သို့
တစ်ပါးတည်း ကြွချီလာ၏။ ဗုဒ္ဓ၏ မှန်ကန်သော တရားတော်၊
သဒ္ဓါ၊ သီလ၊ သမာဓိ၊ ပညာ၊ ဝီရိယအဖော်တို့သာပါ၏။
ကြီးမားသော ထုထည်နှင့် ရပ်တည်နေသော အရည်းကြီးတို့
၏ မလိုမုန်းထား ရန်လိုမှုကို ခံရနိုင်ပါ၏။ အသက်ကိုပင်
အန္တရာယ်ပြုနိုင်သည်ကို ကောင်းစွာသိတော်မူ၏။ အနော်
ရထာမင်းကြီးသာ ပါရမီမရင့်သန်ပါက မင်းကြီးနှင့် တွေ့လျှင်
တွေ့ချင်း နန်းတော်ထဲတွင်ပင် အသက်ပျောက်သွားနိုင်၏။
အနည်းဆုံး လက်မခံဘဲ ပစ်ပယ်ထားနိုင်၏။ သို့သော် သာသ
နာအတွက် မိမိ၏ အသက်ကို ဖက်ရွက်မျှ တန်ဖိုးထားတော်
မမူ။ မုဆိုးမှတစ်ဆင့် မင်းကြီးနှင့် တွေ့သောအခါ မင်းကြီးကို
အကျွတ်တရားရစေသော ပုဂ္ဂိုလ်၊ တစ်ပြည်လုံးကို မှန်ကန်
သော ထေရဝါဒ၌ တည်စေသောပုဂ္ဂိုလ်၊ မင်းကြီးတည်
ဆောက်သော စီးပွားရေးနယ်ပယ်တို့တွင် ကျောင်းဆောက်၍
သာသနာပြုစေသောပုဂ္ဂိုလ်၊ ဝေးလံသီခေါင်သော အရပ်တို့

ဆုတောင်းပြည့်ရွှေစေတီ အောင်ဖောဓိရတနာ ရွှေညောင်ပင်သာကျောင်း

ဆရာတော်ဦးတေဇာနန္ဒ

ပန်းတနော်နောင်လတ်

ရောဝတီတိုင်းဒေသကြီး၊ ငါးသိုင်းချောင်းမြို့နယ်
ရိုသည့် “မိဘကျေးဇူးမြင်းမိုရ်ဦးစေတီတော်မြတ်ကြီး”
မှ မြော်ပြီး ဓမ္မပါလကျောင်းတိုက်ကြီး၏ ဦးစီးပဓာန
ဆရာတော် “အရှင်ဝိသုဒ္ဓိ” ကို ကန်တော့ကာ ပြန်လာ
စာရေးသူတို့ ဘုရားဖူးအဖွဲ့မှ ဒေါ်ကြည်ဋ္ဌေးက
သူကို -

“သီတင်းကျွတ်လပြည့်ကျော် ၂ ရက်နေ့ကျရင်
အောင်ဖောဓိရတနာရွှေညောင်ပင်သာကျောင်းရဲ့
သင်္ကန်း ကပ်လှူပူဇော်ပွဲကို သွားကြမယ် ဆရာလိုက်

ဟု ဓမ္မမိတ်ဆွေဝိသုဒ္ဓါ ခေါ်ဆိုသောကြောင့် -
“လိုက်မယ်”

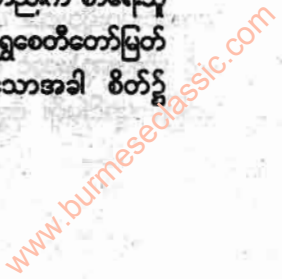
ဆိုပြီး စာရေးသူက ကတိပေးခဲ့သည်။

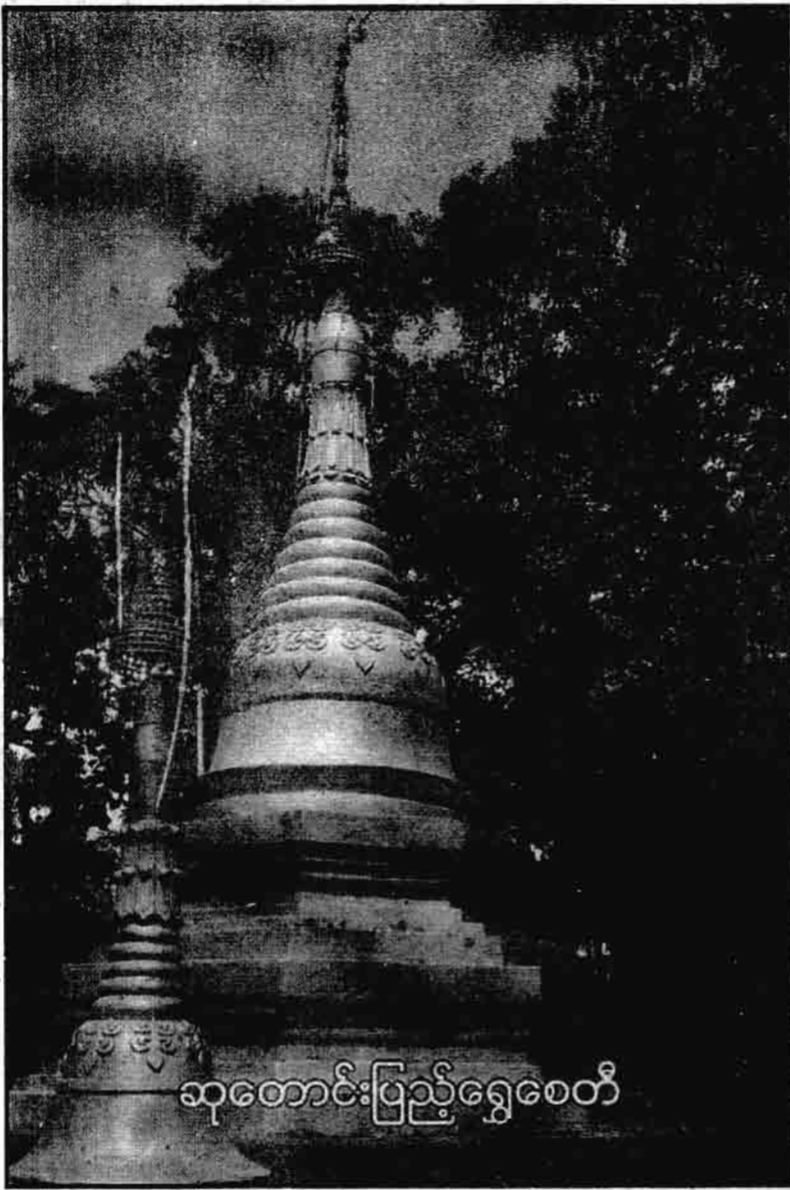
ပန်းတနော်မြို့နယ်၊ ဇရပ်လှကြီးကျေးရွာရှိ ကိုသိန်း
ဒိန်းဒေါင်းကို ကိုရာဇာက မောင်းသည်။ ဦးမိုးစိ၊
ဦးမန်းကြည်ဝင်း၊ ဒေါ်ပြုံးကြည်၊ ဒေါ်ခင်သန်းနု၊
ဒေါ်ဝင်း၊ ဒေါ်ကျင်စန်း၊ မစုစုလှိုင်၊ မစုပြည့်မိုး၊
ရည်ထွန်း၊ မအင်ကြင်းဖြူ၊ မမိုးပြည့်သင်း၊ ကိုမင်း
စာရေးသူတို့က ဘုရားဖူးဖူးများအဖြစ် လိုက်ပါခဲ့

ကြသည်။
ဇရပ်လှကြီးက ထွက်ချိန်မှာ နံနက် ၆ နာရီခွဲ၊ သဲခုံ
ရောက်သည်မှာ နံနက် ၇ နာရီခွဲ၊ သဲခုံတွင် ဒိန်းဒေါင်း
ရပ်ပြီး အပ်နှံထားကာ ထန်းလိပ်ဖြူသို့ ပဲ့ထောင်စက်လှေငယ်
ဖြင့် ခရီးဆက်ရသည်။

သဲခုံရွာ၏ ရေမြုပ်ကွင်းထဲတွင် ကြာဖြူ၊ ကြာညိုနှင့်
ပဒုမ္မာကြာများကို တွေ့ရသည်။ ငှက်ငယ်လေးများက ရေပေါ်
ပျံ့လှဲလိုက်၊ စပါးပင်များကြားထဲ တိုးဝင်လိုက်၊ ညပ်ပင်လေးများ
အပေါ်နားလိုက် လုပ်နေကြသည်။ မတွေ့ရသည်မှာ ကြာပြီ
ဖြစ်သော ရေထဲရှိ ငါးကလေးများက ရေမျက်နှာပြင်အပေါ်ကို
ကျော်သည်အထိ ခုန်နေကြသည့် မြင်ကွင်းကို မြင်ရသည်။
နံနက်ခင်း၏ လှပသောမြင်ကွင်းနှင့် ရင်ကိုအေးမြစေသော
သဘာဝ လေကောင်းလေသန့်ကို မြင်ရ ရှုရှိုက်ကြရသော
အခါ စာရေးသူတို့ ပျော်ရွှင်ကြည်နူးခဲ့ရသည်။

“ထန်းလိပ်ဖြူ” သို့ စာရေးသူတို့ ပဲ့ထောင်စက်လှေ
နံနက် ၈ နာရီတွင်ရောက်သည်။ ထန်းလိပ်ဖြူသို့မရောက်မီ
အတော်ဝေးဝေးကတည်းက အသံချဲ့စက်မှ ပျံ့လွင့်လာသော
ဓမ္မတေးသံများကို ကြားရသည်။ ထိုစဉ်ကတည်းက စာရေးသူ
တို့ အမောပြေကြပြီး ဆုတောင်းပြည့် ရွှေစေတီတော်မြတ်
ကြီးကို ကမ်းမကပ်မီကပင် မူးမြော်ရသောအခါ စိတ်၌

ဆုတောင်းပြည့်ရွှေစေတီ

ကြည်နူး ချမ်းမြေ့ရပါသည်။

* * *

ဖိုးဆန်းဒေး...။ ဖိုးဆန်းဒေးသည် တနင်္ဂနွေသာ။ ခရစ်ယာန်လူငယ်တစ်ဦး။ သူ့မှာ တူးခြားသော စိတ်ရင်းကောင်းများရှိသည်။ ယခင်က ထန်းပင်ကုန်း၊ လိပ်ပုပ်ကုန်းနှင့် ဆီးဖြူကုန်းတွင် စာသင်ကျောင်းမရှိ။ ခရစ်ယာန်သာသနာပြုကျောင်းမရှိ။ ဗုဒ္ဓဘာသာ ဘုန်းတော်ကြီးကျောင်းမရှိ။

ထိုကုန်းသုံးကုန်းတွင် နေထိုင်ကြသော ကရင်ခရစ်ယာန်များ၊ ကမ္ဘာ့ဗုဒ္ဓဘာသာများနှင့် ဗမာဗုဒ္ဓဘာသာများက ထိုကျောင်းသုံးကျောင်း ပြုပြင်ဆောက်တင် ဆောင်ရွက်နိုင်ခြင်း ခံခဲ့ရသည်။ ဆောင်ရွက်လိုသောစိတ် ရှိကြလည်း ဦးစီးဦးဆောင်အဖြစ် မည်သူတောဝန်မယူနိုင်။ နောက်လိုက်ကျောင်းများအဖြစ်ဖြင့် လိုက်ပါဆောင်ရွက်ကြအဆင်သင့်။

“ဆရာ ကျွန်တော်တို့ ထန်းပင်ကုန်းရွာမှာ မူလတန်း ကျောင်းရအောင် ကူညီပါဆရာ။”

ထိုစဉ်က စာရေးသူ ပြည့်အငြိမ်းကားမယူသေး။ မူလတန်းကျောင်းအုပ်တာဝန် ထမ်းဆောင်ခဲ့ရသည်။ တွဲဘက်အဖြစ် မိသားစုခေါင်းဆောင် တာဝန်ယူထားရချိန်။ စာရေးသူက မိသားစုခေါင်းဆောင်အဖြစ် မိသားစုဝင်ကျောင်းများ အတွက်သာ ဆောင်ရွက်ရသည်မဟုတ်။ ငုံ့အတွက် အခြေအတွက်တို့ကိုလည်း လက်ထောက်ပြုနယ် ပညာရေးမှူးမှအစ တိုင်ပင်ရေးမှူးအထိ လိုက်ပါကူညီဆောင်ရွက်ပေးရ သူဖြစ်ခြင်းကြောင့် ဖိုးဆန်းဒေးက အကူအညီတောင်းခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

စင်စစ်၌ ဖိုးဆန်းဒေးသည် ကျွန်တော်တပည့်များက ကျွန်တော်တို့နီး ဆရာမကြီးခေါ်တင်တင်ကြည်၏ တပည့်မဟုတ်ပါ။

“မင်းတို့ကျောင်းကို နာမည်ဘယ်လိုပေးမလဲ။ အ-မ-က၊ ထန်းပင်ကုန်းလို ပေးမလား။”

“တွဲ အ-မ-က ထန်းပင်ကုန်းလိုပေးရင် လိပ်ပုပ်ကုန်း ဆီးဖြူကုန်းက လူတွေက စိတ်ဝမ်းကွဲနိုင်တယ်။ ကျွန်တော်က ကရင်နဲ့ ဗမာကို တစ်စိတ်တစ်ဝမ်းတည်း”

ခရစ်ယာန်ဘာသာ ကိုးကွယ်သူတွေနဲ့ ဗုဒ္ဓဘာသာ
ဆရာတို့ကို ညီညွတ်ညွတ် ရှိစေချင်တာ။ ဒါကြောင့်
ထိုအခန်းကုန်းလုံးပါအောင် တွဲ အ.မ.က ထန်းလိပ်ဖြူ
စည်းပေးမယ်”

ထိုစဉ်က တွဲကျောင်းသာရှိသည်။ ခွဲကျောင်းမရှိ
အမကဖြစ်ရန် တွဲအမက စဖွင့်ခွင့်ရအောင် ဆောင်
ရွက်ပေးချိန်။ လမ်းပန်းဆက်သွယ်ရေးမှာလည်း ယခု
ကောင်းသေး။

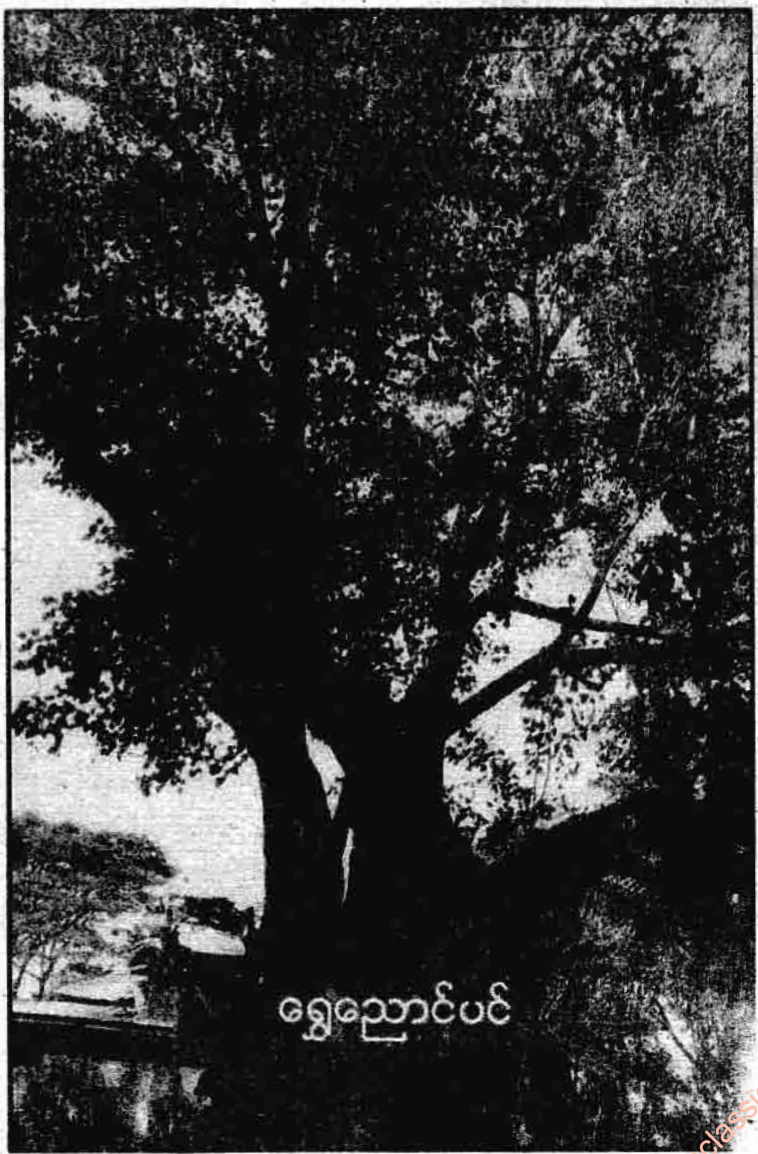
လက်ထောက်မြို့နယ် ပညာရေး
ဆရာတို့မန်းစိုးဝင်း၏ စေတနာပါသော
ကျောင်းကြောင့် တွဲအမက ထန်းလိပ်ဖြူ
စည်းပေးသည်။ တွဲအမက ထန်းလိပ်ဖြူဖြစ်
အောင် ဆရာတို့မန်းစိုးဝင်းနှင့် စာရေးသူ
တို့က ထန်းလိပ်ဖြူသို့ သွားရောက်
ကြည့်ကြည့်မိမိ။

ဖိုးဆန်းဒေး၏ ဦးစီးခေါင်းဆောင်မှု
အောက်တွင် လိပ်ပုပ်ကုန်း၊ ဆီးဖြူကုန်း၊
အရသာများ၏ စည်းလုံးညီညွတ်မှု
အားဖြင့် ယခုအခါ ထန်းလိပ်ဖြူတွင် အမက
ခရစ်ယာန်သာသနာပြုကျောင်း
ဆရာတော်ကြီး ကျောင်း
ဆရာတော်တစ်ဆူကိုပါ တည်လှူ
ပေးခဲ့ပါပြီ။

ကရင်ခရစ်ယာန်များက ကရင်ဗုဒ္ဓ
ဆရာတော်များနှင့် ဗမာဗုဒ္ဓဘာသာများ၏ လူမှု
ဆက်သွယ်မှုများမှာသာမက ဘာသာရေး
ဆိုင်ရာ အတတ်နိုင်ဆုံး ကူညီကြသကဲ့
သကဲ့သို့ ကရင်ဗုဒ္ဓဘာသာများနှင့် ဗမာဗုဒ္ဓ
ဘာသာများက ကရင်ခရစ်ယာန်များ၏ လူမှု
ဆက်သွယ်မှုများမှာသာမက ဘာသာရေးအတွက်
အတတ်နိုင်ဆုံး ကူညီကြသည့် ထန်းလိပ်
ဖြူကို မြန်မာတစ်နိုင်ငံလုံးသာ
အတူတူပင် အတူယူသင့်ပါသည်။

* * *

“အဲဒီတုန်းက ကျုပ်က ဆရာတော်ဖြစ်တာ ၁၀ ဝါ
ရှိနေပြီ။ ကျောင်းကုန်းညီနယ် ဂရိမ်းတောရကျောင်းမှာ အဓိဋ္ဌာန်
သုံးဝါ ကျင့်ကြံအားထုတ်နေတုန်း ဖိုးဆန်းဒေးတို့အဖွဲ့ လာပင့်
တာ။ ဒီအောင်ဗောဓိ ရတနာရွှေညောင်ပင်သာကျောင်းမှာ
သီတင်းသုံးဖို့ ဒီကျောင်းရဲ့ ဦးစီးပဓာနနာယကအဖြစ် ဆောင်
ရွက်ပေးဖို့ လာပင့်တာ။ ကျုပ်ရောက်လာတော့ ဝါးကျောင်း
ကလေးမှာ သီတင်းသုံးရတာ နာမည်တောင် မပေးရသေးဘူး။
ကျုပ်ရဲ့ ဥပဇ္ဈာယ်ဆရာတော်ဖြစ်တဲ့ ဆုထူးပန်ဘုရားကုန်း

ရွှေညောင်ပင်

ဆရာတော် ဦးဣန္ဒာစာရရဲ့ စီမံခန့်ခွဲမှုနဲ့ ကျုပ် ဒီထန်းလိပ်
ဖြူမှာ ကျောင်းထိုင်ဆရာတော်တာဝန်ယူခဲ့တာ။ ကျုပ်ရောက်
လာတာက ၁၃၅၇ ခုနှစ်”

အောင်ဗောဓိရတနာ ရွှေညောင်ပင်သာကျောင်း၏
ဦးပဏနာယက ဆရာတော် ဦးတေဇာနန္ဒက စာရေးသူကို
သူထန်းလိပ်ဖြူသို့ ရောက်ရှိလာပုံကို ပြောကြားပြီး -

“ကျုပ်ရောက်ပြီးမှ ဒီဘုန်းတော်ကြီးကျောင်းကို
ဆောက်တာ။ ဆုတောင်းပြည့် ရွှေစေတီကိုတည်တာ။ ဓမ္မ
ဝေပုဏ္ဏသိမ်တော်ကို ဆောက်တာ။ ဂန္ဓကုဋီတိုက်ကိုတည်
တာ။ တစ်ပါးကျောင်း ခြောက်ကျောင်းဆောက်တာ။ သောက်
သုံးရေကန်ကြီးကို တူးဖော်ခဲ့တာ”

ဟု သာသနိက အဆောက်အအုံများ ဖြစ်ထွန်းလာ
ခြင်းကို ရှင်းပြကာ -

“ဆုတောင်းပြည့် ရွှေစေတီတော်ရဲ့ ဘုရားအိယကာ
မိသားစုက ဦးတင်ရွှေနဲ့ ဒေါ်ဌေးမြင့်တို့မိသားစု ဖြစ်တယ်။
၁၉၉၉ ခုနှစ်မှာ အုတ်မြစ်ချပြီး ၂၀၀၀ ပြည့်နှစ်မှာ ထီးတော်
တင်လှူပူဇော်တယ်။ ထူးခြားဆန်းကြယ် ကြည်ညိုဖွယ်ဖြစ်
တာက ဘုရားအိယကာ ဦးတင်ရွှေတို့ မိသားစုက ရန်ကုန်က
ထီးတော်ကို ပင့်ဆောင်လာလို့ ထီးတော်တင်မည့် နေရာမှာ
ရောင်ခြည်တော် ကွန့်ဖြူးတာပဲ”

“ဓမ္မဝေပုဏ္ဏသိမ်တော်ရဲ့ အလှူရှင်တွေက အိမ်မဲမြို့
နယ်၊ ရေသိုးညောင်ဝိုင်းရွာက ဦးရွှေသိန်းနဲ့ ဒေါ်မိတို့ မိသားစု
ဖြစ်တယ်”

“ဂန္ဓကုဋီတိုက်တော်ကြီးကိုတော့ ကျုပ်ပျော်ဖြူနယ်၊
ဂနိမ်းရွာက ကျုပ်ရဲမယ်တော် ရဟန်းအိယိကာမဒေါ်သန်း”

“တစ်ပါးကျောင်းတစ်ကျောင်းရဲ့ အလှူရှင်က စံကျ
ရွာက ဒေါ်ဒိုးလေးမိသားစု၊ နောက်တစ်ကျောင်းအလှူရှင်က
စံကျမှာနေတဲ့ ရဟန်းအိယိကာမဒေါ်ကွယ်မိသားစု၊ နောက်
တစ်ကျောင်းကိုတော့ စာဖြူဝဲရွာက ဒေါ်ကြေးမုံတို့မိသားစု
လှူတာ”

ဟူ၍ အလှူမှတ်စုများကို သာဓုခေါ်နိုင်ရန် ပြော
ကြားပါသည်။

ပြီးမှ ဆရာတော် ဦးတေဇာနန္ဒက ဆက်လက်၍
“ဒီကျောင်းပင်းထဲမှာ မြင်ရတဲ့ ဟောဒီရွှေညောင်ပင်

ကြီးက နှစ်ပေါင်း ၁၀၀ ကျော်ပြီး အရင်တုန်းက ဒီပတ်ဝင်
ကျင်နေရာတွေက နေရာတိုင်းလိုလို ရေမြစ်တယ်။ ဒီထန်း
ကုန်းနေရာပဲ မြေပြင်ကုန်တာ။ ဒါတောင် သိပ်ပြင်တာမဟုတ်
ဘူး။ ဒီနေရာတွေက ဖိုမြေနေရာတွေ။ ခုလည်း ရေတက်
အခါ စေတီတော်ခြေတော်ရင်းတောင် မြစ်တယ်။ အဲ
တုန်းက သင်္ချိုင်းကုန်း၊ အခုလည်း ကျောင်းဝင်းဘေး သင်္ချို
အုတ်ဂူတွေ၊ မြေပုံတွေရှိနေသေးတာ မြင်တဲ့အတိုင်းပဲ။ ဒါ
သိပ်ခြောက်တဲ့နေရာ။ မြေဟောက်တွေ သိပ်ပေါ့တဲ့နေရာ
ကျုပ်ရောက်လာပြီးတော့မှ အဲဒါတွေ ပျောက်သွားတာ”

ဆိုပြီး စကားနိဂုံး အဆုံးသတ်သွားသည်။
စာရေးသူက -

“ဆရာတော်ရဲ့ သာသနာပြု ဆောင်ရွက်မှုတွေ
အမိန့်ရှိပါဘုရား” ဟု လျှောက်ကြားမေးမြန်းသောအခါ ဆရာ
တော်က -

“သာသနာ့ဝန်ထမ်း ရဟန်းဆိုတော့ သာသနာ
မြတ်ကောင်းမှုတွေ အများကြီး လုပ်ပေးချင်ပေမယ့် ကား
ဒေသ အခြေအနေအရ ဝါတွင်းမှာ ဥပုသ်သီလပေ
သာရေးနာရေးတွေမှာ တရားဟောဖော်ညွှန်ပြတာနဲ့ သဲ
ဂူဆရာတော်ဘုရားကြီးရဲ့ နည်းအတိုင်း ဝိပဿနာအနိစ္စ
ကိုးရက်စခန်းကိုတော့ နှစ်စဉ် ဖွင့်လှစ်နေပါတယ်” ဟု
သည်။

* * *

ရောဝတီတိုင်းဒေသကြီး မအူပင်ခရိုင် ပန်းတ
ဖြူနယ် ကျုံတိုင်းကြီးကျေးရွာအုပ်စုရှိ ထန်းလိပ်ဖြူရွာ
ပင်လားရွှေညောင်ပင်သာကျောင်းဝင်းအတွင်း သာသနာ
တွင် တည်လှူပူဇော်တော်မူသော ဆုတောင်းပြည့်ရွှေ
တော်မြတ်ကြီးကို လာရောက်ဖူးမြော်ပြီး ဆရာတော် ဦး
နန္ဒကို ကန်တော့ရန်နှင့် လိုအပ်သော သာသနာမှု ကိစ္စ
အတွက် တတ်အားသမျှ စေတနာသုံးတန်ပြတ်သားစွာ
ခါနီးကြပါရန် လေးမြတ်သော စိတ်ထားဖြင့် စိတ်ကြာ
သည်။

ပန်းတနော်နောင်လ

ဟိုပုံးကိုရင်လေး

နှင့်

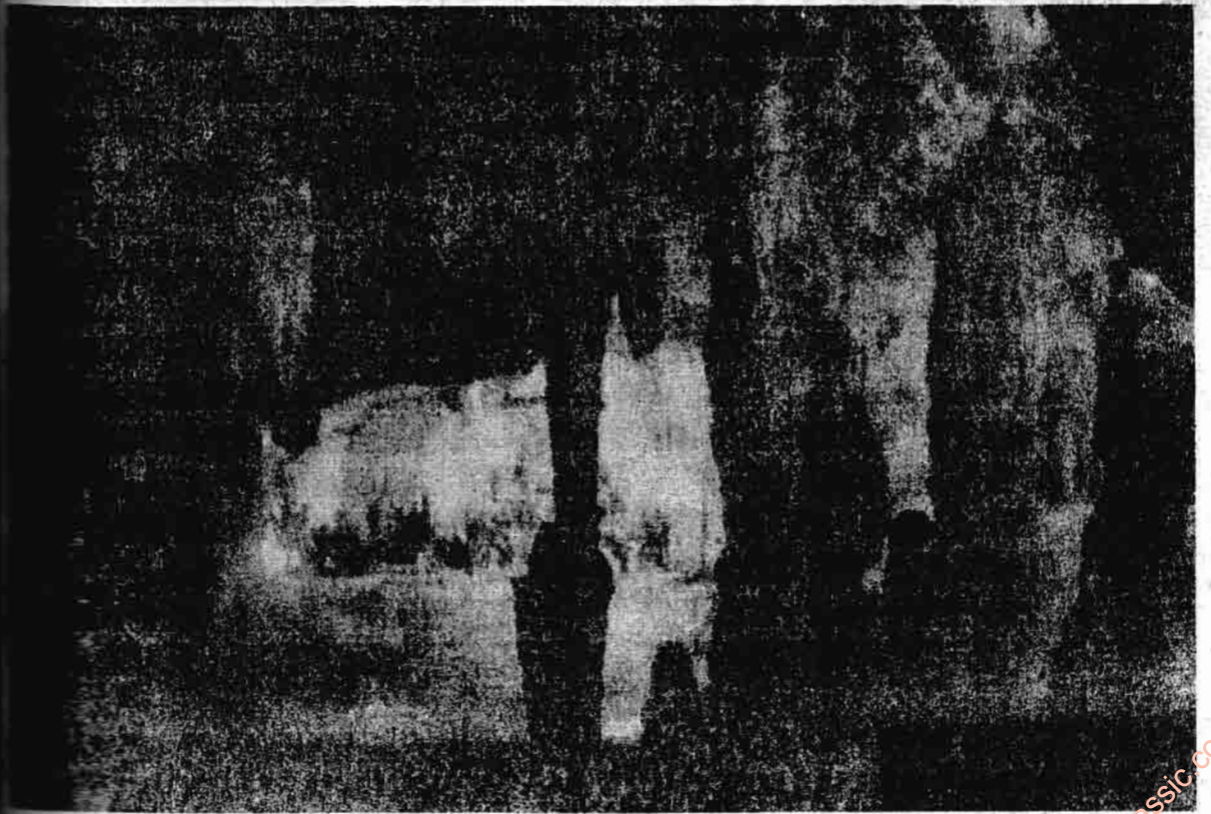
သာသနာပွင့်လန်းလာသော ထမ်းစဉ်သဘာဝလိုက်ဂူတော်ကြီး

ပြောစကားခံ

ပြီးခဲ့သော မိုးတွင်းကာလ ဂူလိုင်
တောင်ကြီးတွင် ရှမ်းပြည်နယ်(တောင်
တောင်ကြီး)မှ သတင်းတစ်ပုဒ် ဝင်
သည်။ သဘာဝ ထုံးကျောက်ဂူကြီး
ထုံးထုံး ဟိုပုံးမြို့နယ်မှာ ထပ်မံတွေ့ရှိ
ပြည်ဆိုသော သတင်းဖြစ်ပါသည်။ ရှမ်း

ပြည်နယ်ရှိ တောင်တန်းတောင်ကျန်းများ
သည် ထုံးကျောက်လွှာ (Plateau
Limestone)များ ပါဝင်သည်ကို တွေ့ရှိ
ရပြီး ရှေးဟောင်း သုတေသနခိုင်ရာ
လေ့လာချက်အရ ကျောက်ခေတ်လူ
သားများ နေထိုင်ခဲ့ကြောင်း အထောက်

အထားများ ပြည့်ပြည့်စုံစုံရှိပြီး ဖြစ်
သည်ဟု သတိရသည်။ ယင်းလိုက်ဂူ
များအနက် ရွာငံမြို့နယ်အတွင်းရှိ မြမ်း
လင်းဂူသည် အထင်ရှားဆုံး ဖြစ်ပြီး
အခြားသဘာဝလိုက်ဂူများမှာ ပင်းတယ
မြို့နယ်ရှိ ရွှေဥမင်လိုက်ဂူ၊ ဟဲဟိုးမြို့

10

နယ်ရှိ ဗုဒ္ဓေါပိနောလိုဏ်ဂူ၊ ဖယ်ခုံမြို့ နယ်ရှိ ကျားဂူ၊ တောင်ကြီးမြို့နယ်ရှိ မုံတဝဂူနှင့် ကလောမြို့နယ်ရှိ မြင်းမ ဝင်္ဂုများသည်လည်း အထူးထူးသော သဘာဝလိုဏ်ဂူများ ဖြစ်ကြသည်။

ရှမ်းပြည်နယ်အတွင်း ထပ်မံတွေ့ရှိ ရသော သဘာဝလိုဏ်ဂူ အသစ်မှာ ဟိုပုံးမြို့မှ ၁၃ မိုင်ခန့်အကွာ တောင် ကြီး-လွိုင်ကော် မော်တော်ကားလမ်း နံဘေးရှိ ထပ်စင်ကျေးရွာအနီးမှာ ဖြစ် သည်။ ဖေဖော်ဝါရီလဆန်းလောက်က စတင်တွေ့ရှိသည်ဟု သိရသည်။ ဂူကို ပအိုဝ်ဘာသာစကားဖြင့် "ထမ်"ဟု ခေါ် သည်။ "ထမ်စင်"ဟု ပအိုဝ်ဘာသာဖြင့် ခေါ်သကဲ့သို့ စမ်းရေထွက်သည့် ကျောက် ဂူဖြစ်သည်။

ချောင်းကလေးတစ်ခုသည် ဂူ နံဘေးတွင် ကပ်လျက် စီးဆင်းနေသည်။ ဂူတွင်သို့လည်း ဖြတ်သန်းစီးဆင်းသည်။ ဂူက ရေဝင်ဂူဖြစ်သည်။ ဂူအတွင်းတွင် ရေချောင်းငယ်များ ဖြတ်သန်းစီးဆင်း လိုက်၊ အတွင်းလိုဏ်ပေါက်များသို့ စီး

ဆင်းသွားလိုက်နှင့် တွေ့ရသည်။ ဂူ အပြင်ဘက်တစ်နေရာတွင် စမ်းချောင်း ကလေးများ အပြင်သို့တိုးထွက်လာကာ မူလချောင်းကလေးထဲ ပေါင်းဝင်သွား သည်ဟု သိရသည်။

သဘာဝ ထမ်းစင်လိုဏ်ဂူကို စတင်တွေ့ရှိသူ ပြုပြင်မွမ်းမံသူ၊ သာသ နာပြုသူက နဝမည်ကျော် ဟိုပုံးကိုရင် လေး ရှင်ပေါရိသ ဖြစ်သည်။ ဟိုပုံး ကိုရင်လေးသည် ဟိုပုံးမြို့ အရှေ့တောင်

ဘက် ခြောက်မိုင်အကွာ ဟိုတိရွာ သီတင်းသုံး သာသနာပြုလှူဒါန်း ကိုရင်လေး တရားထိုင်၊ တရားရှု ရာက ထမ်းစင်ဂူကို တွေ့ရှိသည်ဟု သည်။ ကိုရင်လေး ဦးဆောင် ဖေဖော်ဝါရီလ ၁၂ ရက်နေ့ကစ၍ စီ ကာ၊ ဒါယီကာမများက ဂူကို ရှင်း ခဲ့ကြောင်း တောင်ကြီးဒေသခံက သည်။

ဟိုပုံးကိုရင်လေးသည် ဘုရား နောက်ပိုင်း တစ်စတစ်စ ထပ် လာပြီး နှစ်ပေါင်း ၂၀ အတွင်း အစုံ ဝင် တရားရှုမှတ် မေတ္တာပို့ ကျေ ဆောက်၊ ဘုရားတည်နှင့် သာသနာ လုပ် ဆောင်ရွက်ချက်ကြောင့် ရှမ်း နယ်တစ်ဝန်းလုံးသာမက မြန်မာ အနက်ပါ လာရောက်ဖူးမြော် သာသ နာပြုလုပ်ငန်းအတွက် ကူညီကြသည် သိရသည်။

"ဟိုပုံးမြို့ အရှေ့တောင် သို့မဟုတ် မဲနယ်တောင်တန်းကို တက်တဲ့ထဲ ဟိုတိရွာဆိုတာ ရှိတယ်။ ပအိုဝ်

လိုဏ်ဂူအတွင်း ကျောက်ပန်းဆွဲများကြားမှ ရပ်တော်မှရုပ်ပွားတော်ကို ဖူးမြော်ရစဉ်

ကျေးရွာလေးတစ်ရွာပါ။ အဲဒီ
ကိုရင်လေးကျောင်း ရှိတယ်။
လေးဘွဲ့တော်က ရှင်ပေါရိသတို့။
သာသနာပြုတဲ့နယ်မြေကို
သာသနာ့နဲ့ မေတ္တာခမ်းထန်၊
သတ္တပွားများကြသည့် အရပ်
ခေါ်တယ်။ ကိုရင်လေးရဲ့
တ္တာနဲ့ သာသနာပြုလုပ်ငန်း
များကြောင့် ခုလို ကျော်ကြားရတာ
တယ် ဟု တောင်ကြီးမြို့ခံက
ဟိုပုံးကိုရင်လေးအကြောင်း
အသားပေး မဂ္ဂဇင်းများတွင်
အလျဉ်းသင့်မှ သီးခြား
တော်ပါရိလမှာ လိုဏ်ဂူအသစ်

ကို စတင်တွေ့ရှိ ရှင်းလင်းခဲ့ပြီး ပြီးခဲ့
သည့် မိုးကာလ ဝါဆို ပြည့်နေ့တွင်
ဗုဒ္ဓရုပ်ပွားဆင်းတုတော်များ စတင်ကိန်း
ဝပ်သည့် ဝါဆိုလပြည့်နေ့က လိုဏ်ဂူ
တော်အတွင်း တည်ထားကိုးကွယ်မည့်
ဗုဒ္ဓရုပ်ပွားတော်များကို ဟိုတိရွာ ကိုရင်
လေးကျောင်းမှ မော်တော်ယာဉ်တန်း
များဖြင့် ပင့်ဆောင်ခဲ့သည်။ ယင်းသို့
ပင့်ဆောင်ရာတွင် ပအိုဝ်းရိုးရာဓလေ့
ဓမ္မစကြာဝတ်အဖွဲ့ဝင်များ အိုးစည်စုံ
မောင်းများဖြင့် ပင့်ဆောင်ခဲ့သလို ဒေသ
ခံ ဆရာတော်ကြီး၊ သံဃာတော်ကြီး
များကို ပင့်ဖိတ်သြဝါဒခံယူလျက် ဗုဒ္ဓ
ရုပ်ပွားတော်များမှာ ရှေးဟောင်းဗုဒ္ဓရုပ်
ပွား ဆင်းတုတော်များ ပါဝင်သကဲ့သို့

မန္တလေးမြို့မှ ကြေးဆင်းတု၊ ကျောက်
ဆင်းတု၊ မုဒြာမျိုးစုံ အရွယ်အစားမျိုးစုံ
အဆူပေါင်း ၁၀၀ ခန့် ရှိသည်။ ယင်း
ဗုဒ္ဓရုပ်ပွား ဆင်းတုတော်များကို လိုဏ်ဂူ
တော်အတွင်း သင့်တော်ရာ ပလ္လင်
ထက် သီတင်းသုံးရန် ကိုရင်လေးက
တင်လှူပေးခဲ့သည်။
ဝါတွင်းကာလ လပြည့် ဥပုသ်နေ့
များဆိုလျှင် ဟိုပုံးမြို့ကသာမက မိုင်း
ပွန်နယ်၊ တောင်ကြီးမြို့ပေါ်နှင့် ဝန်းကျင်
မှ ဘုရားဖူးလာကြသူ များလွန်း၍
အဝင်လမ်းတွင် ကားများပိတ်၊ ဂူအတွင်း
တွင် လူများကျပ်ညပ်နေခဲ့သည်ဟု ဆို
သည်။
ကိုရင်လေးသည် ဂူအတွင်းဝိုင်း၌

သဘာဝလိုဏ်ဂူအဝင်ပေါက်သို့ လိုဏ်ဂူအတွင်းမှ မြင်ရပုံ

ဘုရားစေတီများ တည်ခြင်း၊ ရုပ်ပွားဆင်း
တုများ၊ တင်လှူပူဇော်ခြင်း၊ ဂူအတွင်း
လျှောက်လမ်းများပြုလုပ်ပေးခြင်း၊ လျှပ်
စစ်မီးများ သွယ်တန်းထွန်းညှိခြင်း၊ ဂူ
ပေါက်ဝနားအထိ ကားငယ်များ ဝင်
ရောက်ရပ်နားရန် နေရာပြုလုပ်ခြင်း၊
ကားလမ်းဖောက်လုပ်ခြင်းတို့ဖြင့် ဆက်
တိုက် သာသနာပြုခဲ့သည်။

အဆိုပါ ထမ်းစဉ်ဂူသည် ဂူဝ
အကျယ် အမြင့် ၁၂ ပေ၊ အနံ ၈
ပေခန့်ရှိပြီး အတွင်းပိုင်း ကိုက် ၁၅၀၀
ခန့်အထိ ဝင်ရောက်ကြည့်ရှုနိုင်ကြောင်း
ပြီးခဲ့သော ကာလအထိ ဂူအတွင်းပိုင်း
ပေ ၃၀၀ ကျော် လမ်းဖောက်ပြင်ဆင်
ထားပြီး ယခု ပွင့်လင်းရာသီတွင် ပေ
၁၀၀၀ ကျော်ထိ ဝင်ရောက်ကြည့်ရှုနိုင်
အောင် ဆောင်ရွက်ဆဲဖြစ်သည်ဟု ဆို

နိုင်သည်။ အတွင်းပိုင်း အချို့နေရာများ
သည် အမြင့်ပေ ၂၀ မှ ၅၀ ထိ ရှိ
သဖြင့် ရွှေဥမင်ဂူ၊ မြင်းမထိဂူတို့ထက်
မြင့်မားကျယ်ပြန့်သည်။ ကျောက်စက်
ပန်းဆွဲများ၊ ကျောက်စက်မိုးပျော်များ
အား သဘာဝအတိုင်း ရင်သပ်ရှုမော
လောက်အောင် တွေ့ရသည်။

လိုဏ်ဂူအဝင် ဘယ်ဘက်ကျောက်
ဆောင်ထိပ်၌ ကိုရင်လေး ရှင်ပေါ်ရီသ
ကျောင်းဆောင် ကပ်အုတ်လှေကား
တစ်ခု ရှိသည်။ ကိုရင်လေးသည် သူ့ထံ
ရောက်လာသမျှ ရုပ်နီးရပ် ဝေးဘုရားဖူး
များ လိုဏ်ဂူတော်ပြုပြင်မွမ်းမံရေး ဒါန
အလှူပေးသူများအားလုံးကို သက်သတ်
လွတ် ထမင်းဟင်းများကျွေးကာ ဧည့်
ဝတ်ပြုသည်။ လိုဏ်ဂူ၏ အရှေ့ဘက်
ကားလမ်းကိုကျော်လျှင် ရေလှောင်ကန်

ချက်ပြုတ်ဆောင်နှင့် ထမင်းဟင်းကျွေး
မွေးညှိခံရာ မဏ္ဍပ်ကြီးရှိသည်။

ဂူအတွင်း လှပသော ဝန်းပုရင်ထ
များကို မန္တလေးနှင့် မုံရွာမှ လက်မှ
ပညာရှင်များက ထုလုပ်လျက်ရှိသည်။
ရေချောင်းဖက်တွင် စက်များသုံးကာ ခြေ
ဖို့ခြင်း၊ အုတ်သံတိုင်း စီပြုနေသကဲ့သို့
ရေချောင်းများပေါ် တံတားငယ်များ
တည်ဆောက်လျက်ရှိသည်။

“ဟိုးအရင်တုန်းက ဒီဂူထဲ
သားရဲတိရစ္ဆာန်တွေ နီးအောင်းနေခဲ့
တယ်။ ခုတော့ ဘာတိရစ္ဆာန်မှ မရှိတော့
ဘူး။ ကိုရင်လေးက မေတ္တာရပ်ခံ ရင်
လင်းပြီး ဖြစ်ပါတယ်။ ဒီဂူကို ဟာ
ပါလမ္မေစကလိုဏ်ဂူလို ကိုရင်လေး
ဘွဲ့မည် ပေးထားတယ်။ ခုလို မိုးထွေ
ကာလမှာ တစ်ရက်တစ်ရက်ကို ရုပ်
ရုပ်နီးကလာသူ ရာဂဏန်းလောက်
ပိတ်ရက်တွေ အခါကြီးရက်ကြီးတွေ
ထောင်ဂဏန်းလောက်ရှိတယ်။ နီး
ရီများမယ်လို့ ထင်တယ်။ ခုဆို ဘု
ဖူးကားတွေ ကြော်ငြာတဲ့ နေရာ
တောင်ကြီး၊ အင်းလေး ခရီးစဉ်နဲ့
ဂူခရီးစဉ် ထည့်သွင်းထားတာ
တွေ တယ်”ဟု တောင်ကြီးက ပိတ်ဆွေ
ပြောပြသည်။

သာသနာပြု ပုဂ္ဂိုလ်ထူး
ကိုရင်လေး ရှင်ပေါ်ရီသနှင့် ဟိုဝင်
က ဟတ္ထိပါလမ္မေစက ဂူခန့်
မကြာမီ ယခုထက်ပို၍ သာသနာ
လမ်း ကျော်ကြားပေါ်လွင်လာမည်
အမှန်ပင်ဖြစ်တော့သည်။

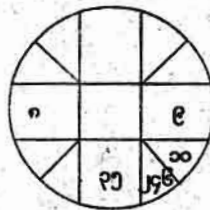
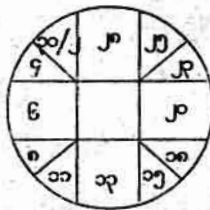
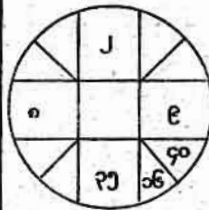
စကြာကော

www.burmeseclassic.com

ရှင်ပြန်ပုဂံစင် ပြက္ခဒိန်

၁၃၇၉-ခုနှစ်၊ နတ်တော်လ - ပြာသိုလ
2017 DECEMBER

သောကြာ Friday	1 ၁၃ ရှက်ဆုတ်	
စနေ Saturday	2 ၁၄	
တနင်္ဂနွေ Sunday	3 ၁၅ နတ်တော်လပြည့်	
တနင်္လာ Monday	4 ၁၆	18 ၁ ကုန်ဆုံးသစ်ကူး
မင်္ဂလာ Tuesday	5 ၁၇	19 ၂
ဗုဒ္ဓဟူး Wednesday	6 ၁၈ ယာအုတ်ကြိုး ရှက်ဆုတ်	20 ၃
ဤသပတေး Thursday	7 ၁၉ အကြွေစုတ်ရှက်	21 ၄ ယာအုတ်ကြိုး ရှက်ဆုတ်
သောကြာ Friday	8 ၂၀ ရှက်ဆုတ်	22 ၅
စနေ Saturday	9 ၂၁	23 ၆ ရှက်ဆုတ်
တနင်္ဂနွေ Sunday	10 ၂၂	24 ၇
တနင်္လာ Monday	11 ၂၃	25 ၈ သုပ္ပဟ်း
မင်္ဂလာ Tuesday	12 ၂၄	26 ၉
ဗုဒ္ဓဟူး Wednesday	13 ၂၅ ရှက်ဆုတ်	27 ၁၀
ဤသပတေး Thursday	14 ၂၆	28 ၁၁ ရှက်ဆုတ်
သောကြာ Friday	15 ၂၇ ရှက်ဆုတ်	29 ၁၂
စနေ Saturday	16 ၂၈	30 ၁၃ ရှက်ဆုတ်
တနင်္ဂနွေ Sunday	17 ၂၉ နတ်တော်လကွယ်	31 ၁၄

၁. ၁၂. ၂၀၁၇ စန်းပြောင်းရက်စွဲ ၁၆. ၁၂. ၂၀၁၇

၂၀၁၇ ခုနှစ်၊ ဒီဇင်ဘာလအတွင်း ဂြိုဟ်ပြောင်းချိန်

- တနင်္ဂနွေသည် - ၁၆. ၁၂. ၂၀၁၇ စနေနေ့ နံနက် ၃ နာရီ ၅၂ မိနစ်တွင် ဓနုရာသီသို့ ပြောင်းသည်။
- ဗုဒ္ဓဟူးသည် - ၁၁. ၁၂. ၂၀၁၇ တနင်္လာနေ့ နံနက် ၅ နာရီ ၂၄ မိနစ်တွင် ဗြိစ္ဆာရာသီသို့ ဝကြပြောင်းသည်။
- သောကြာသည် - ၂၀. ၁၂. ၂၀၁၇ ဗုဒ္ဓဟူးနေ့ ည ၈ နာရီ ၁၇ မိနစ်တွင် ဓနုရာသီသို့ ပြောင်းသည်။

၂၀၁၇ ခုနှစ်အတွက် ဓနုသိဒ္ဓိနက္ခတ်နှင့် စန်းယုဉ်ချိန်

(၂၂. ၁၂. ၂၀၁၇)သောကြာနေ့ ည ၈ နာရီ ၉ မိနစ် ၄၇ စက္ကန့်။
 (၇. ၁၂. ၂၀၁၇)ရက်သည် အမြိတ္တစုတ်ကျ၍ အကောင်းဆုံးရက် ဖြစ်သည်။

အမြိတ္တစုတ်ရက်မှာ လုပ်ဆောင်စရာ

တနင်္ဂနွေသားသမီးသည် မြောက်အရပ်တွင် ပုန်းညက်ပင် စိုက်ပါ။
 တနင်္လာသားသမီးသည် အရှေ့မြောက်အရပ်တွင် ခရေပင် စိုက်ပါ။
 အင်္ဂါသားသမီးသည် အရှေ့အရပ်တွင် သရဖီပင် စိုက်ပါ။
 ဗုဒ္ဓဟူးသားသမီးသည် အရှေ့တောင်အရပ်တွင် ကွမ်းသီးပင် စိုက်ပါ။
 ကြာသပတေးသားသမီးသည် အနောက်တောင်အရပ်တွင် ဒန်းပင် စိုက်ပါ။
 သောကြာသားသမီးသည် အနောက်မြောက်အရပ်တွင် အုန်းပင် စိုက်ပါ။
 စနေသားသမီးသည် တောင်အရပ်တွင် ကံ့ကော်ပင် စိုက်ပါ။

ခင်ပွန်းကြီးဆပဒ်ပီး သာသနာ့ဖိမာန်တော်

တည်ထားဖြစ်မြောက်ရေးအတွက်

ဝေနေယျပဋ္ဌာန်းဆက် ဆွေတော်မျိုးတော် အလှူရှင်များအား

တိုက်တွန်းနှိုးဆော် ဖိတ်ခေါ်ခြင်း

ရခိုင်ပြည်နယ်၊ သံတွဲမြို့၊ ဆုတောင်းပြည့် သဒ္ဓါကျောက်တောရမဟာအောင်မြေ သာသနာတော်မြတ်ကြီးသည် ယခင် ရှေးနှစ်ပေါင်းများစွာ လှူသူကင်းမဲ့ပြီး ရဟန်းပုဂ္ဂိုလ်၊ လှူပုဂ္ဂိုလ် မည်သူမျှ တည်ထားဆောင်ရွက်နိုင်ခြင်း မရှိ၊ ချွေးများနှင့် တောကြီးတမျှ မြင်သူနလုံး ယူကျုံးမရ သာသနာအတွက် ဖြေမဆည်နိုင်ရှိခဲ့ရာ -

ယခုအခါတွင် သမိုင်းတစ်ခေတ် ရာဇဝင်မှတ်တမ်းဖော်ကွန်းတွင် ကျန်ရစ်စေမည့် သာသနာ့အာဇာတနည် ဦးအာဇာတလက်သီရိ(ပင်မသံအင်ဂျင်နီယာ၊ တိုက်ခွဲအမှတ်-၂၁) အရှင်မြတ်သည် (၁၆-၂-၁၉၉၅)ခုနှစ်တွင် ရောက်ရှိ၍ ယနေ့ထက်တိုင် ပညတ်ဂါမ ပစ္စည်းလေးပါး ဒါယကာ၊ ဒါယိကာမ ကိုးကွယ်လက်ခံမှု လုံးဝ(လုံးဝ)မရှိ၊ တစ်ပါးတည်း တောရရတင် အကျင့်မြတ် ပဋိပတ်တရားဒေသနာနှင့်အညီ အကျင့်သီလ သမာဓိ စရဏစွမ်းအားဖြင့် ဝေနေယျ ဆွေတော်မျိုးတော် (၇)ရက်သော ပဋ္ဌာန်းဆက် သားသမီးများကောင်းမှု အကြောင်းပြု၍ တည်ထားဆောင်ရွက်လုပ်ကိုင်နေဆဲ ဖြစ်ပါသည်။

ယခုအခါ ဆုတောင်းပြည့် သဒ္ဓါကျောက်တောရမဟာအောင်မြေ ရင်ပြင်တော်ထက်တွင် အလှူပေး-၅၀၊ အပေး-၃၀ ရှိ ခင်ပွန်းကြီးဆပဒ်ပီး သာသနာ့ဖိမာန်တော် နှစ်ထပ်တည်ထားဆောက်လုပ်နေပါသည်။ သို့ပါသောကြောင့် စေတနာ့ဝေနေယျများအနေဖြင့် တစ်ဦးတစ်ယောက်တည်းဖြစ်စေ၊ အသင်းအဖွဲ့များနှင့်ဖြစ်စေ ပါဝင်လှူဒါန်းနိုင်ရန် တိုက်တွန်းနှိုးဆော် ဖိတ်ခေါ်အပ်ပါသည်။

လှူဒါန်းနိုင်သော အလှူဝတ္ထု

- (၁) အလှူပေး ၁၅ ပေ x အနံ ၁၀ ပေ ဘုရားကျောင်းဆောင်အတွက် (၁၅)သိန်း
- (၂) ၁၀ ပေ ပတ်လည် တစ်ခန်းအတွက်(အရေအတွက် ၁၅ ခန်း) (၁၀)သိန်း
- (၃) ၇ ပေ x ၃ ပေ ကျွန်းပြတင်းတံခါးမကြီး တစ်ချပ် (လိုအပ်မှု ကျွန်းပြတင်းတံခါးမကြီး ၄ ချပ်) ၂၅၀,၀၀၀-
- (၄) ရေချိုးခန်း ကုန်တွဲလျက် တစ်ခန်းအတွက် (၁၀)သိန်း
- (၅) အပေါ်ထပ်တက်လှမ်း လှေကားတစ်စင်း(စတီး) (၁၂)သိန်း
- (၆) ကြမ်းခင်းစတီးပန်းပြား ၈ ပေ x ၄ ပေ တစ်ချပ် (လိုအပ်မှု ၁၇ ချပ်) ၅၀,၀၀၀-
- (၇) တိုင် ၆ ပေ x ၃ ပေ (T) တစ်ချောင်း (လိုအပ်မှု ၁၆ ချောင်း) ၅၀,၀၀၀-
- (၈) နဂါးရုံရှင်ပွားတော်အား စတီးလက်ရန်းကာရံမှုအတွက်(ပေ-၈၀) ၁,၅၀၀,၀၀၀-
- (၉) ကျွိုက်ထီးရိုးစေတီ အထက်ပစ္စယံတွင် စတီးလက်ရန်းကာရံမှုအတွက် ၁,၅၀၀,၀၀၀-

ပြည်တွင်း၊ ပြည်ပ ဝေနေယျများအနေနှင့် ဆက်သွယ်လှူဒါန်းလိုပါလျှင်

Ph: 09-43141254, 09-421737919, 09-5119407
CB Bank : 0053 6001 0000 6583, KBZ Bank : 9503 0518 7430 8733

သည့်လအတွက် ကောင်းသောရက်

၂၀၁၇ ခုနှစ်၊ ဒီဇင်ဘာလအတွက်

နွယ်သင်္ကေအောင်

နင်းမြို့လွှာတွေက သူငါမကွဲအောင် ဝေဝဲတတ်သော ရာသီ၊ မြောက်ပြန်လေရ
အေးတို့ ဆော်သွေးလေ့ရှိသော ရာသီ၊ မယ်တစ်ရွာ မောင်တစ်မြို့ ခွဲခွာလို့မနေနိုင်သော
ရာသီ၊ သဇင်ပန်းတို့ နိုင်လုံးလန်းသော ရာသီ အစရှိသဖြင့် ဆောင်းဟောမန္တ၏
သရုပ်သကန်ကို လွှမ်းခြုံသော သင်္ကေတများကား ရှေးယခင်ကနှင့် မတူတော့ပြီ။
အကြောင်းမူ လူတို့၏ ပယောဂကြောင့် ကမ္ဘာကြီး ပူနွေးလာ၍ ဖြစ်သည်။
မည်သို့ဆိုစေ လောကီလူသားများပီပီ လောကီအလုပ်တို့ဖြင့် နွယ်ယက်နေသည်
ဖြစ်ပေရာ...

နေအိမ်ဝယ်ယူရန်

ဒီဇင်ဘာလ (၁)၊ (၈)၊ (၁၁)၊ (၁၇)၊ (၂၈) စသော ရက်များသည် နေအိမ်ဝယ်ရန် အကောင်းဆုံးရက်များ ဖြစ်ကြပါသည်။

၄။ ရွှေတွင်း/ကျောက်တွင်း တူးရန်

ဒီဇင်ဘာလ (၄)၊ (၁၇)၊ (၂၈)၊ (၃၁) စသောရက် များသည် ရွှေ/ကျောက်တူးရန် အကောင်းဆုံးရက်များ ဖြစ်ကြပါသည်။

ကား/ယာဉ်ဝယ်ယူရန်

ဒီဇင်ဘာလ (၇)၊ (၁၅)၊ (၂၃)၊ (၂၄) စသော ရက်များသည် ကား/ယာဉ်ဝယ်ယူရန် အကောင်းဆုံးရက် ဖြစ်ကြပါသည်။

၅။ ယှဉ်ပြိုင်ကိစ္စများ ဆောင်ရွက်ရန်

ဒီဇင်ဘာလ (၁)၊ (၄)၊ (၇)၊ (၈)၊ (၁၃)၊ (၁၅)၊ (၂၈)၊ (၃၁) စသောရက်များသည် ယှဉ်ပြိုင်ကိစ္စများ ဆောင်ရွက်ရန် အကောင်းဆုံးရက်များ ဖြစ်ကြပါသည်။

အိမ်အိမ်ရန်

ဒီဇင်ဘာလ (၁၅)၊ (၂၃) စသော ရက်များသည် အိမ်အိမ်ရန် အကောင်းဆုံးရက်များ ဖြစ်ကြပါသည်။

၆။ ကျောင်း/အိမ် ဆောက်လုပ်ရန်

ဒီဇင်ဘာလ (၁)၊ (၄)၊ (၁၁)၊ (၁၂)၊ (၁၅)၊ (၁၇)၊ (၁၉)၊ (၂၄)၊ (၂၈)၊ (၃၁) စသောရက်များသည် ကျောင်း/အိမ် ဆောက်လုပ်ရန် အကောင်းဆုံးရက်များ ဖြစ်ကြပါသည်။

အိမ်ဆောက်လုပ်ရန် အကောင်းဆုံးရက်များ ဖြစ်ကြပါသည်။

(၃၁) စသောရက်များသည် လယ်ထွန်မင်္ဂလာကျင်းပမှု အကောင်းဆုံးရက်များ ဖြစ်ကြပါသည်။

၇။ ပဉ္စင်းခံ/ရှင်ဖြူ/နားသမင်္ဂလာ ကျင်းပရန်

ဒီဇင်ဘာလ (၁)၊ (၃)၊ (၄)၊ (၈)၊ (၁၁)၊ (၁၂)၊ (၁၅)၊ (၁၉)၊ (၂၄)၊ (၂၈)၊ (၃၀)၊ (၃၁) စသောရက်များသည် ပဉ္စင်းခံ/ရှင်ဖြူ/ နားသမင်္ဂလာကျင်းပရန် အကောင်းဆုံးရက်များ ဖြစ်ကြပါသည်။

၁၃။ အရောင်းအဝယ်လုပ်ကိုင်ရန်

ဒီဇင်ဘာလ (၁) (၈)၊ (၁၁)၊ (၁၅)၊ (၂၄)၊ (၃၀)၊ (၃၁) စသောရက်များသည် အရောင်းအဝယ်ကိစ္စများ လုပ်ကိုင်ရန် အကောင်းဆုံးရက်များ ဖြစ်ကြပါသည်။

၈။ အိမ်ပြောင်းရွှေ့ရန်၊ အိမ်သစ်တက်ရန်

ဒီဇင်ဘာလ (၄)၊ (၁၁)၊ (၁၂)၊ (၁၇)၊ (၂၈) စသောရက်များသည် အိမ်ပြောင်းရွှေ့ရန်၊ အိမ်သစ်တက်ရန် အကောင်းဆုံးရက်များ ဖြစ်ကြပါသည်။

၁၄။ သီးနှံမျိုးစေ့ကြဲရန်

ဒီဇင်ဘာလ (၁) (၈)၊ (၁၁)၊ (၁၅)၊ (၂၄)၊ (၃၀)၊ (၃၁) စသောရက်များသည် သီးနှံမျိုးစေ့များ ကြဲဆွဲရန် အကောင်းဆုံးရက်များ ဖြစ်ကြပါသည်။

၉။ အမည်ပေး/ဆိုင်းဘုတ်တင်ရန်

ဒီဇင်ဘာလ (၁)၊ (၄)၊ (၇)၊ (၈)၊ (၁၃)၊ (၁၅)၊ (၂၈)၊ (၃၁) စသောရက်များသည် အမည်ပေးခြင်း၊ ဆိုင်းဘုတ်တင်ခြင်းတို့ပြုလုပ်ရန် အကောင်းဆုံးရက်များ ဖြစ်ကြပါသည်။

၁၅။ ရေတွင်းရေကန် တူးဖော်ရန်

ဒီဇင်ဘာလ (၁)၊ (၂)၊ (၃)၊ (၇)၊ (၁၁)၊ (၁၅)၊ (၁၇)၊ (၂၄)၊ (၃၀)၊ (၃၁) စသော ရက်များသည် ရေတွင်းရေကန်တူးဖော်ရန် အကောင်းဆုံးရက်များ ဖြစ်ကြပါသည်။

၁၀။ လက်ထပ်မင်္ဂလာကျင်းပရန်

ဒီဇင်ဘာလ (၄)၊ (၁၁)၊ (၁၂)၊ (၁၅)၊ (၁၉)၊ (၂၈)၊ (၃၀)၊ (၃၁) စသောရက်များသည် လောကီရေးရာဖြစ်သော လက်ထပ်မင်္ဂလာကျင်းပရန် အကောင်းဆုံးရက်များ ဖြစ်ကြပါသည်။

၁၆။ ပညာသင်ကြားရန်

ဒီဇင်ဘာလ (၄) (၁၄)၊ (၂၁)၊ (၂၈) စသောရက်များသည် အတတ်ပညာများသင်ကြားရန် အကောင်းဆုံးရက်များ ဖြစ်ကြပါသည်။

၁၁။ ခရီးသွားရန်

ဒီဇင်ဘာလ (၃) (၁၁)၊ (၁၅)၊ (၁၇)၊ (၂၄)၊ (၃၁) စသောရက်များသည် ခရီးသွားလာခြင်းကိစ္စအတွက် အကောင်းဆုံးရက်များ ဖြစ်ကြပါသည်။

၁၇။ မင်္ဂလာအခါပေးရန်

ဒီဇင်ဘာလ (၁)၊ (၃)၊ (၄)၊ (၆)၊ (၈)၊ (၁၁)၊ (၁၅)၊ (၁၇)၊ (၁၈)၊ (၁၉)၊ (၂၀)၊ (၂၁)၊ (၂၂)၊ (၂၃)၊ (၂၄)၊ (၂၅)၊ (၂၆)၊ (၂၇)၊ (၂၉)၊ (၃၁) စသောရက်များသည် မင်္ဂလာအခါပေးရန် အကောင်းဆုံးရက်များ ဖြစ်ကြပါသည်။

၁၂။ လယ်ထွန်မင်္ဂလာကျင်းပရန်

ဒီဇင်ဘာလ (၁) (၈)၊ (၁၁)၊ (၁၅)၊ (၂၄)၊ (၃၀)၊

■ နွယ်သာကီအောင်

စိုက်ပျိုးရေးရာ သည်လမှာ

၂၀၁၇ ခုနှစ်၊ ဒီဇင်ဘာလအတွက်

■ တောကကိုရင်

မိမိတို့နိုင်ငံသည် လယ်ယာစိုက်ပျိုးရေးကို အခြေခံသော နိုင်ငံတစ်နိုင်ငံ ဖြစ်သည့် အားလျော်စွာ မြေလွတ်မြေရိုင်းလည်း ပေါများလှ၏။ လယ်ယာမြေတို့မှာလည်း ဩစတေးလိယံ ကြယ်ဝသဖြင့် စိုက်ပျိုးသမျှ သီးနှံတို့ ဖြစ်ထွန်းကြသည်မှာလည်း အငြင်းပွားစရာ မရှိပါချေ။ သို့ရာတွင် စိုက်ပျိုးရာကိစ္စ၌ ရည်းစားစုံဖန်ကန်ဖို့လိုသလို အခါကာလကောင်းကိုလည်း ရွေးချယ်တတ်ဖို့လိုပေသည်။ သည့်အတွက် ကိုင်းသမား၊ ယာသမား၊ လယ်သမား၊ ဥယျာဉ်ခြံမြေစိုက်ပျိုးကြသူများအတွက် ရည်စူးကာ ဤကာလအခါသမယ၌ သတိပြုဖွယ် စိုက်ပျိုးကိစ္စကို ဖော်ပြလိုက်ပါ၏။

ဒီဇင်ဘာလ (၁)၊ (၈)၊ (၁၁)၊ (၁၅)၊ (၂၄)၊ (၃၀) ကျောက်သော ရက်များ၌ အပွင့် အသီးအနှံ အရွက် စိုက်ပျိုးရန်နှင့် ကိုင်းကူးစိုက်ခြင်း နေရာပြောင်းရွှေ့စိုက်ပျိုးရာအတွက် အကောင်းဆုံးရက်များ ဖြစ်ကြပါသည်။

ရက်များ၌ ထွန်ယက်ခြင်းစိုက်ပျိုး ပိုးသတ်ဆေးပျန်းခြင်း၊ ပေါင်းပင်ချွန်ဖွယ်တို့ကို ဖိနှိပ်ခြင်း၊ သီးနှံရိတ်သိမ်းခြင်းနှင့် ဥအမြစ်များတူးရန်အတွက် အကောင်းဆုံးရက်များ ဖြစ်ကြပါသည်။

ဒီဇင်ဘာလ (၆)၊ (၂၃)၊ (၂၅) ကျောက်သော ရက်များ၌ အမြစ် အပင်များ စိုက်ပျိုးရန်နှင့် အကိုင်းအခက် ခုတ်ရန်အတွက် အကောင်းဆုံးရက်များ ဖြစ်ကြပါသည်။

ဒီဇင်ဘာလ (၁)၊ (၈)၊ (၁၁)၊ (၁၅)၊ (၂၄)၊ (၃၀) ကျောက်သောရက်များသည် သီးနှံများ ပျိုးစေကြရန်အတွက် အကောင်းဆုံးရက်များ ဖြစ်ကြပါသည်။

ဒီဇင်ဘာလ (၁)၊ (၃)၊ (၄)၊ (၁၁)၊ (၁၂)၊ (၁၅)၊ (၁၉)၊ (၂၄)၊ (၂၈)၊ (၃၀)၊ (၃၁) ကျောက်သော

တောကကိုရင်

သည့်တစ်လမှာ ဆောင်ရွက်ပါ

၂၀၁၇ ခုနှစ်၊ ဒီဇင်ဘာလအတွက်

နေမျိုးထွဋ်ခေါင်

၁။ ဒီဇင်ဘာလ (၃)၊ (၈)၊ (၁၃)၊ (၁၈)၊ (၂၄) စသော ရက်များသည် "နန္ဒာတီထီ" တွင် ကျရောက်၏။ ထိုရက်များ ဌ် ၁၇ ရာ၊ ၇၊ ကျောင်း၊ ဇရပ်များ ဆောက်လုပ်ခြင်း၊ တံတား များခင်းခြင်း၊ ပျိုးကြဲခြင်း၊ ကောက်စိုက်ခြင်း၊ မြေတူးဆွဲခြင်း စသော အမှုကိစ္စတို့ကို ပြုလုပ်ဆောင်ရွက်နိုင်ပါသည်။

၂။ ဒီဇင်ဘာလ (၄)၊ (၉)၊ (၁၄)၊ (၁၉)၊ (၂၅)၊ (၂၉) စသောရက်များသည် "ဘဒြာတီထီ" တွင် ကျရောက်၏။ ထိုရက်များ၌ အမည်ပေးကင်ပွန်းတပ်ခြင်း၊ နားထွင်းမင်္ဂလာ ပြုလုပ်ခြင်း၊ ထိမ်းမြားမင်္ဂလာဆောင်နှင်းခြင်းတို့ကို ပြုလုပ် နိုင်ကြပါသည်။

၃။ ဒီဇင်ဘာလ (၁)၊ (၅)၊ (၁၀)၊ (၁၅)၊ (၂၀)၊ (၂၆)၊ (၃၀) စသောရက်များသည် "ယောတီထီ" တွင် ကျရောက်၏။ ထိုရက်များ၌ စစ်ချီခြင်း၊ စစ်တက်ခြင်း၊ ကင်းလှည့်ခြင်း၊ ကင်းချခြင်း၊ သစ္စာဆိုခြင်း၊ စုံစမ်းထောက်လှမ်းခြင်း စသော အမှုကိစ္စတို့ကို ဆောင်ရွက်နိုင်ကြပါသည်။

၄။ ဒီဇင်ဘာလ (၂)၊ (၆)၊ (၁၁)၊ (၁၆)၊ (၂၁)၊ (၂၇) စသောရက်များသည် "ရီတ္တာတီထီ" တွင် ကျရောက်၏။ ထိုရက်များ၌ ဆေးဖော်ခြင်း၊ ဆေးထိုးခြင်း၊ လက်ဖွဲ့ထိုးခြင်း၊ သိဒ္ဓိတင်ခြင်း၊ ပစ္စည်းသိမ်းခြင်း၊ သစ်ပင်ခုတ်ခြင်း၊ လှေကား

ထောင်ခြင်း စသောအမှုကိစ္စများ ဆောင်ရွက်နိုင်ကြပါသည်။

၅။ ဒီဇင်ဘာလ (၇)၊ (၁၂)၊ (၁၇)၊ (၂၂)၊ (၂၇)၊ (၂၈) စသောရက်များသည် "ပုဏ္ဏာတီထီ" တွင် ကျရောက်၏။ ထိုရက်များ၌ ရတနာပစ္စည်းများ ရောင်းဝယ်ခြင်း၊ ရှင်ပြုခြင်း၊ ပွဲခင်းခံခြင်း စသောအမှုကိစ္စများကို ဆောင်ရွက်နိုင်ကြ ပါသည်။

၆။ ဒီဇင်ဘာလ (၇)၊ (၂၁) ရက်သည် "အပြိတ္တရထီ" တွင် ကျရောက်၏။ ထိုရက်၌ မည်မျှပင် မကောင်းကြံဆောင် မှု မည်သည်ကိစ္စမဆို ဆောင်ရွက်ရာ၌ အောင်မြင်ပြီးနိုင် နိုင်ပါသည်။

၇။ ဒီဇင်ဘာလ (၁)၊ (၆)၊ (၈)၊ (၁၃)၊ (၁၅)၊ (၂၀)၊ (၂၁)၊ (၂၈)၊ (၃၀) စသောရက်များသည် "ရက်ရာတီ" တွင် ကျရောက်၏။ သို့ဖြစ်၍ ထိုရက်များ၌ လူမှုရေးကိစ္စများ၊ ဘာသာရေးကိစ္စများ ဆောင်ရွက်ပါက အလုံးစုံ ပြီးမြောက် နိုင်ပြီး နာမည်ဂုဏ်သတင်းလည်း ထင်ရှားကျော်စောနိုင် ပါသည်။

နေမျိုးထွဋ်ခေါင်

အလုပ်အကိုင် အောင်မြင်ရန်

၂၀၁၇ ခုနှစ်၊ ဒီဇင်ဘာလအတွက်

■ မဟိဒ္ဓိကျော်ခေါင်

အနက်ရွှေသားသမီးများအဖို့

ဒီဇင်ဘာလ (၁)၊ (၆)၊ (၈)၊ (၁၁)၊ (၁၂)၊ (၁၃)၊ (၁၅)၊ (၂၀)၊ (၂၂)၊ (၂၄)၊ (၂၅) စသောရက်များသည် အလုပ်အကိုင်အောင်မြင်စေမည့် ရက်ကောင်းများဖြစ်ကြ၏။

အနုလာသားသမီးများအဖို့

ဒီဇင်ဘာလ (၃)၊ (၇)၊ (၁၀)၊ (၁၁)၊ (၁၄)၊ (၁၇)၊ (၁၈)၊ (၂၅)၊ (၂၆)၊ (၂၈)၊ (၃၀) စသောရက်များသည် အလုပ်အကိုင်အောင်မြင်စေမည့် ရက်ကောင်းများဖြစ်ကြ၏။

အင်္ဂါသားသမီးများအဖို့

ဒီဇင်ဘာလ (၂)၊ (၃)၊ (၈)၊ (၁၀)၊ (၁၂)၊ (၁၅)၊ (၁၆)၊ (၁၈)၊ (၂၂)၊ (၂၅)၊ (၂၇) စသောရက်များသည် အလုပ်အကိုင်အောင်မြင်စေမည့် ရက်ကောင်းများ ဖြစ်ကြ၏။

အုဘိုးသားသမီးများအဖို့

ဒီဇင်ဘာလ (၁)၊ (၂)၊ (၃)၊ (၈)၊ (၁၀)၊ (၁၂)၊ (၁၅)၊ (၁၆)၊ (၁၈)၊ (၂၄)၊ (၂၅)၊ (၂၆)၊ (၂၈) စသော ရက်များ အလုပ်အကိုင်အောင်မြင်စေမည့် ရက်ကောင်းများ ဖြစ်ကြ၏။

အညောင်ပတေးသားသမီးများအဖို့

ဒီဇင်ဘာလ (၁)၊ (၂)၊ (၇)၊ (၈)၊ (၉)၊ (၁၁)၊

(၁၅)၊ (၁၆)၊ (၂၂)၊ (၂၄)၊ (၂၅) စသောရက်များသည် အလုပ်အကိုင်အောင်မြင်စေမည့် ရက်ကောင်းများဖြစ်ကြ၏။

သောကြာသားသမီးများအဖို့

ဒီဇင်ဘာလ (၁)၊ (၂)၊ (၁၀)၊ (၁၃)၊ (၁၄)၊ (၁၅)၊ (၁၇)၊ (၁၉)၊ (၂၂)၊ (၂၄)၊ (၂၆)၊ (၂၉) စသောရက်များသည် အလုပ်အကိုင်အောင်မြင်စေမည့် ရက်ကောင်းများ ဖြစ်ကြ၏။

စနေသားသမီးများအဖို့

ဒီဇင်ဘာလ (၂)၊ (၅)၊ (၇)၊ (၉)၊ (၁၂)၊ (၁၃) စသောရက်များသည် အလုပ်အကိုင်အောင်မြင်စေမည့် ရက်ကောင်းများဖြစ်ကြ၏။

ရာဟုသားသမီးများအဖို့

ဒီဇင်ဘာလ (၁)၊ (၂)၊ (၈)၊ (၁၀)၊ (၁၅)၊ (၁၇)၊ (၂၄)၊ (၂၈)၊ (၃၀) စသောရက်များသည် အလုပ်အကိုင်အောင်မြင်စေမည့် ရက်ကောင်းများ ဖြစ်ကြ၏။

သို့ဖြစ်၍ ဇွန်လအတွင်း၌ မိမိတို့ မွေးနံနက် ကံအား လျော်ညီစွာ ရက်ကောင်းများကို ရွေးချယ်လျက် တိုးတက် ကြီးပွားအောင် ကြံစည်လုပ်ဆောင်သင့်ပါကြောင်း တိုက်တွန်းရေးသားလိုက်ရပါတော့၏။

■ မဟိဒ္ဓိကျော်ခေါင်

သည့်လဖွားအတွက် ကံဇာတာ

၂၀၁၇ ခုနှစ်၊ ဒီဇင်ဘာလအတွက်

■ ဆရာမိုးဟန်ကြွယ်

ဖခင်နှင့်ပတ်သက်၍ အမွေအနှစ်များ ရရှိခံစားရ တတ်ပါသည်။ ဆီး၊ အစားအိမ်တို့နှင့် ပတ်သက်သော ရောဂါ ဝေဒနာများအား ဂရုစိုက်ပေးဖို့ လိုပါလိမ့်မည်။ ခရီးသွားလာ ရင်းမှ မမျှော်လင့်ဘဲ အထက်လူကြီးများနှင့်သော်လည်း ကောင်း၊ အဆင့်တူများနှင့်သော်လည်းကောင်း၊ လက်အောက် ငယ်သားများနှင့်သော်လည်းကောင်း၊ စကားကတောက်ကားဆ ပြောဆိုခြင်းများ ကြုံရတတ်သည်။ မမျှော်လင့်ဘဲနှင့် နိုင်ငံ ရပ်ခြားခရီးတစ်ခု ထွက်ရတတ်ပါသည်။

ရပ်ဝေးမှ မောင်နှမသားချင်းများ ရောက်ရှိလာတတ် သည်။ အဆိပ်ရှိသော သတ္တဝါ၏ ခုက္ခပေးမှုကိုလည်း ကြုံရ တတ်သည်။ ဆန့်ကျင်ဘက်လိင်ကြောင့် မျက်နှာပျက်ရကိန်း များ ကြုံတွေ့ရလိမ့်မည်။ မြေအောက်သံသယဇာတများ မမျှော်လင့်ဘဲ ဝင်လာတတ်သည်။ ကုန်ရောင်းကုန်ဝယ် လုပ် လိုသူများအဖို့ ကြေးအပါအဝင် သံထည်ပစ္စည်း အမျိုးမျိုး တို့ကို ဝယ်ယူ၍ တစ်လကျော်ကြာမှ ရောင်းချလျှင် အမြတ် အစွန်းများ ရရှိလာတတ်ပါသည်။ သစ်သီးဝလံ၊ ကျောက်သံ ပတ္တမြား၊ မှန်၊ ဖန်ခွက်များ၊ ပလတ်စတစ်ပစ္စည်းများ၊ ရာဘာ ပစ္စည်းများ၊ ပိုးချည်၊ ကြံ၊ ကြံသကား၊ ဓာတ်ဆီ၊ ပန်းပု၊ ပန်းချီ တူရိယာပစ္စည်းများ၊ နာရီ၊ ဦးထုပ်၊ ဖိနပ်၊ အိတ်အမျိုးမျိုး၊ ကြိမ်နှင့် ကြိမ်ထွက်ပစ္စည်းများ၊ ရေမွှေးနံ့သာများ၊ အမွှေး ဆပ်ပြာ၊ ပေါင်ဒါ၊ မိတ်ကပ်များမှာမှ အကျိုးအမြတ် အနည်း ငယ်သာ ရရှိပါလိမ့်မည်။ ပဲ၊ ပြောင်း၊ စပါး စသည်တို့ကို ဝယ်ယူသိုလှောင်ထားသူများအနေဖြင့် အမြတ်အစွန်းများစွာ ရရှိပါလိမ့်မည်။

ရင်းနှီးမြုပ်နှံထားသော လုပ်ငန်းတစ်ခုမှ ငွေကြေး

များကို အစုလိုက်၊ အပုံလိုက် ရရှိတတ်ပါသည်။ နေအိမ် လက်ဝတ်ရတနာပစ္စည်းများ မမျှော်လင့်ဘဲ ထွက်တတ်သည့် ကို သတိပြုပါ။ ကံငါးပါးကို လုံခြုံအောင် ထိန်းချုပ်ပါ။

လုပ်ငန်းသစ်များ တိုးချဲ့ရတတ်သည်။ သွေးသားနှင့် ပတ်သက်သောရောဂါ၊ မူးဝေသောရောဂါများ ဝင်ရောက်လာ တတ်သည်။ ဥတုကြောင့်ဖြစ်သော ရောဂါများကို သတိပြုပါ။ သားသမီးများနှင့် ပတ်သက်၍ ငွေအစုလိုက် အပြုံလိုက် ရရှိကိန်းရှိသည်။ ငွေဝင်လာက ကျန်းမာရေး ညံ့တတ်၏။ ဘာသာရေးလုပ်ငန်းများ၊ ပရဟိတလုပ်ငန်းများကို လုပ်ဆောင် ပေးပါ။

ပျိုရွယ်သူများအနေနှင့် ချစ်ရေးချစ်ရာ ကိစ္စရပ်များကို ကံခေနေလိမ့်မည်။ အိမ်ထောင်ရှင်များအဖို့မူ အိမ်ထောင် ဘက်၏ စီးပွားရေးလုပ်ငန်းများ တိုးတက်အောင်မြင်မှုမှာ ကြုံရတတ်သည်။ ရွှေငွေရတနာပစ္စည်းများ ရောင်းဝယ်ပုံ၊ အကျိုးခံစားရတတ်သည်။ လက်ရှိနေရာမှ ပြောင်းရွှေ့ခြင်း မျိုးနှင့်လည်း ကြုံရတတ်သည်။ အိုးသစ်၊ အိမ်သစ်များ ထွက် လာတတ်ပါသည်။ အပျော်ခရီးစဉ်များ ထွက်ရတတ်သည်။ သင့်တင့်ရုံ ပျော်ပါ။ လွန်ကျူးသော အပျော်ကိစ္စများကို ရောင်းကြည့်ပါ။ လူလိမ်လူညာများကို လူယုံအဖြစ် သတ်မှတ် မိသဖြင့် ငွေကြေးဆုံးရှုံးခြင်းများနှင့် ကြုံရတတ်သည်။

ယတြာပြုလုပ်လိုပါက သောက်ရေအိုးတစ်လုံးအား ဘုန်းကြီးကျောင်းသို့ သွားရောက်လှူဒါန်းပေးပါ။

ဆရာမိုးဟန်ကြွယ်

ထိုင်းနိုင်ငံ နက္ခတ္တသရာကြီးခါသာချင်နာဘန်ချောင်၏ ၂၀၁၇ ကြက်နှစ် စာစာလျှင်းဟောစာတမ်း

နိုဝင်ဘာလ

• ဦးတိုး(တက္ကသိုလ်)

၂ လရာသီခွင် သတ်မှတ်ချက်မှာ အနောက်တိုင်းနှင့် မတူသဖြင့် မိမိ၏ မွေးလ၊ မွေးရက်ကို ရှာ၍ အဟောကို ဖတ်ရှုနိုင်ပါသည်။

မကာရ ရာသီပွား (ဆိတ်ရပ်)

နန်နဝါရီလ ၁၄ ရက် မှ ဖေဖော်ဝါရီလ ၁၃ ရက်

အတားအဆီး အနှောင့်အယှက်များ ရှိနေသဖြင့် နှုတ်ထွက်လည်းကောင်း၊ နေရာနေရာပြောင်းရွှေ့ခြင်း လည်းကောင်း၊ ဆောင်ရွက်လိုက်ပါ။ လုပ်ငန်းခွင်၌ ကွဲပြားမှုများမှရှောင်၍ ပေါ်လွင်သော လုပ်ဆောင်မှုဖြစ်လာ စေရမည်။ ရာထူးတက်ကိန်းရှိသည်။ တစ်ကိုယ်တည်းသမား အပျော်သဘော ရည်းစားထားမည်။ အိမ်ထောင်ရှင်များ သူတို့ချင်း ဆက်သွယ်နေကြခြင်းကို သတိပြုဆင် နှင်သည်။

ယုလိုက်ပါ။ အိမ်ထောင်ရှင်များအနေဖြင့် အငြင်းအခန်ဖြစ်ပြီး ကြမ်းတမ်းသော နှုတ်ထွက်စကားများ မပြောမိအောင် သတိ ပြုဆင်ခြင်ပါ။ ချစ်သူတစ်ဦး ရရှိရေးအတွက် ညှိပျံ့ပမ်းစားနိုင် အောင် တစ်ကိုယ်တည်းသမားများ နည်းဗျူဟာ ပြောင်းလဲ ပစ်ရမည်ဖြစ်သည်။

မိန်ရာသီပွား (ငါးနှစ်ကောင်ရပ်)

မတ်လ ၁၄ ရက် မှ ဧပြီလ ၁၄ ရက်

သင့်အနေဖြင့် စိတ်လိုက်မာန်ပါ ဖြစ်သွားတတ်သည်။ လုပ်ငန်းခွင်တွင် ငွတ်လုပ်ကိုင်နေသော်ငြားလည်း အရည်

ကုံရာသီပွား (ရေထမ်းယောက်ျားရပ်)

ဖေဖော်ဝါရီလ ၁၄ ရက် မှ မတ်လ ၁၃ ရက်

သင်၏ဦးခေါင်းတွင် ပြဿနာများထည့်ထားသဖြင့် နှုတ်ထွက်စကားမှာ တစ်စိတ်တစ်ပိုင်း ယိုယွင်းလျက်ရှိမည်။ လုပ်ငန်းခွင်တွင် ငွတ်နစ်လုပ်ကိုင်နေသော်လည်း ရလဒ် ထွက်လာမည် မဟုတ်သေးပေ။ သို့သော်လည်း စိတ် သူဝရာ မလိုပါ။ အသီးအပွင့်ကို ရနိုင်သမျှ ဆွတ်

အချင်းမရှိခြင်းနှင့် စိတ်မပါခြင်းကြောင့် ရလဒ်မကောင်းဘဲ ဖြစ်နေမည်။ ကိုယ့်ကိုယ်ကို ယုံကြည်ကိုးစားမှုထားလျှင် အခွင့် အရေးကောင်းများ သင့်ထံသို့ ရောက်ရှိလာပါလိမ့်မည်။ သင့် တွင် ဝင်ငွေအများအပြား ရှိနေလင့်ကစား သင်တို့၏ ချစ် မေတ္တာရေးတွင် ကြားလှဝင်နေစဉ် မကြာခဏ ရန်ဖြစ်လျက် ကွဲရကိန်းကြံတော့ရန် လုပ်လုပ်ခါခါ ဖြစ်လာနေပြီဖြစ်သည်။

ပိဿရာသီဖွား (သိုးထီးရုပ်)
ပြီလ ၁၅ ရက် မှ မေလ ၁၄ ရက်

စိတ်ခံစားမှုအရ အချစ်ရေးမတည်ငြိမ်ဘဲ သင့်ပတ် ဝန်းကျင်လူများအကြား ခေါင်းခဲစရာ ဖြစ်လာမည်။ အရာ ရာကို သင့်ဘာသာတစ်ဦးတည်း လုပ်ဆောင်ခြင်းမပြုပါနှင့်။ သင့်တွင် ထောက်ကူပေးမည့် အဖွဲ့တစ်ဖွဲ့ ရှိနေသင့်သည်။ ယခုလ ကုန်ဆုံးချိန်တွင် အလုပ်ပြောင်းလဲလုပ်လိုစိတ်၊ ခရီး သွားလိုစိတ်များ ရှိနေမည်။ သင့်လောဘတက်လာ၍ ဝင်ငွေ များကို သုံးစွဲပစ်လိုက်မည်။ ကိုယ့်ကိုယ်ကို ထိန်းချုပ်ထားပါ။ တစ်ကိုယ်တည်းသမားများမှာလည်း နှစ်နှစ်ကာကာ ချစ်ရ မည့်သူ တွေ့ရမည် မဟုတ်သေးပေ။

ပြီဿရာသီဖွား (နွားလားဥဿရုပ်)
မေလ ၁၅ ရက် မှ ဇွန်လ ၁၄ ရက်

ဖြစ်နိုင်လျှင် ခရီးဝေးသွားခြင်းကို ရှောင်သင့်သည်။ လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက်များမှ သင်မြှော်လင့်ထားသလို ဖြစ်မလာ ဘဲ ရှိနေသော်လည်း သင့်အထက်အရာရှိများ၏ ကူညီပံ့ပိုး ပေးမှုများဖြင့် သင်ကိုယ်တိုင် အရည်အသွေးမြင့်မားလာကာ ရာထူးတက်ရေးဆီသို့ ဦးတည်သွားပါလိမ့်မည်။ ယခုလော လောဆယ်တွင် အချစ်ရေးမှာ မလွယ်ကူသေးပေ။

မေထုန်ရာသီဖွား (အမြွှာရုပ်)
ဇွန်လ ၁၅ ရက် မှ ဇူလိုင်လ ၁၅ ရက်

သင်၏ ရက်ရောစွာ ပေးကမ်းစွန့်ကြဲမှုနှင့် ကောင်း မွန်သော အကြံဉာဏ်ကြောင့် လူများအား ဆွဲဆောင်နိုင်

မည်။ သင့်ငယ်ဖော်ကိုင်ဖက်များနှင့် ပဋိပက္ခမှုရှိနိုင် သလည်း သင်၏ ထူးခြားသော အလုပ်လုပ်နိုင်မှုကြောင့် အထူး အရာရှိများမှ သင့်အား ချီးကျူးထောပနာ ပြုကြပါလိ မည်။ နှိုင်းနှိုင်းချိန်ချိန် စုဆောင်းထားမှုများမှ အကျိုးအမြတ် ကောင်းများ ရရှိမည်။ သင်ချစ်ရသူ နှစ်ဦးအနက် တစ်ဦး အား အတင်းအကျပ် ရွေးချယ်ပိုင်ခြင်း ခံရမည်။

ကရကန်ရာသီဖွား (ပုစွန်လုံးရုပ်)
ဇူလိုင်လ ၁၆ ရက် မှ ဩဂုတ်လ ၁၆ ရက်

သင်၏ဘဝတွင် စိတ်မကျေနပ်မှုများရှိနေ၍ သင့် ဖြစ်ရန် ဦးတည်ပေးပါလိမ့်မည်။ အလုပ်အကိုင်သစ် တွင် နေကြသူများအတွက် သတင်းကောင်းများကြားရ ငွေတစ်ပုံတစ်ခေါင်းကြီး ဝင်လာရန် အခွင့်အရေးကောင်း ကို ရှာကြည့်ကြပါ။ တစ်ကိုယ်တည်းသမားများအပေါ် ယခုအချိန်အထိ သင့်တော်သူတစ်ဦးကို တွေ့ရမည်မဟု သေးပေ။ အိမ်ထောင်ရှင်များအနေဖြင့် သဘောထား နေမှုကို တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ဆွေးနွေး သည့် အချိန်အခါသို့ ရောက်ပေပြီ။

သိဟ်ရာသီဖွား (ခြင်္သေ့ရုပ်)
ဩဂုတ်လ ၁၇ ရက် မှ စက်တင်ဘာလ ၁၅ ရက်

ယခုလတွင် သင့်အတွက် ငွေကြေးအကျပ်အပက် ဖြစ်မည်။ တာဝန်ယူထားရမှု များပြားနေ၍ သင့်အိတ်ထဲ မှငွေများ ခုန်ထွက်သွားမည်။ သင်၏လုပ်ငန်းခွင်တွင် တက်ကြွကြွနေပြလိုက်လျှင် သင့်သူဌေးမှ သင့်အား

သိသိမ့်မည်။ အခြားသူများထက် အလုပ်ကို ကြိုးစားလုပ်
အများတစ်ရပ်အတွက် ပြစ်တင်မောင်းမဲခြင်းပြုမည့်
သင့်အထက်အရာရှိမှ သင့်အား ခွင့်လွှတ်ပေးပါလိမ့်
သင်၏ချစ်မေတ္တာရေးတွင် ကြားလှဝင်ရောက်နှောင့်
ခြင်း ခံရမည်။

ကန်ရာသီဖွား (အပျိုစင်ရုပ်)

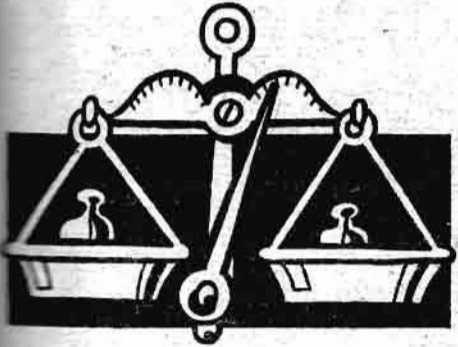
အင်ဘာလ ၁၆ ရက်မှ အောက်တိုဘာလ ၁၆ ရက်

အများ၏အမြင်တွင် သင်သည် စိတ်ဓာတ်ကြံ့ခိုင်သူ
ဖြစ်သည်။ သို့သော်လည်း သင်၏အတွင်းစိတ်သဏ္ဍာန်
ဗဟိုမှနေ၍ လှုပ်လီလှုပ်လဲဖြစ်နေသည်ကို မည်သူမှ
မမြင်ပေ။ အတွေးများတွင် စိုးရိမ်ပူပန်ကြောင့်ကြမှုများ
သည်။ အလုပ်လုပ်ရာ၌ စွမ်းအင်လျော့နည်းနေတတ်
တောက်ပလာအောင် ကြိုးပမ်းကြည့်ပါ။ ချစ်မေတ္တာ
သည် ဝင်လာလိုက်၊ ထွက်ခွာသွားလိုက် ဖြစ်နေမည်။
သည်နိုင်မှုကို ဆင်ခြင်ပါ။

တူရာသီဖွား (ချိန်ခွင်ရုပ်)

အောက်တိုဘာလ ၁၇ ရက် မှ နိုဝင်ဘာလ ၁၅ ရက်

စိတ်မြန်လက်မြန် မပြုမှုပါနှင့်။ သို့တည်းမဟုတ်ပါ
သင့်အနေဖြင့် အလုပ်တွင် ဆုံးရှုံးမှုကြီးဖြင့် ကြုံတွေ့ရ
သည်။ စိတ်ရှည်ရှည်ထား၍ လကုန်ဆုံးသွားသည်အထိ
ခံနိုင်ထားပါ။ ထိုအခါရောက်မှ သင်၏ဘဝ စိုပြည်
လာပါလိမ့်မည်။ ပိုက်ဆံများသည် သင့်အိတ်ကပ်မှ

ဆက်လက်ခုန်ထွက်နေပါဦးမည်။ အချစ်မေတ္တာရေးသည်
စိတ်ပျက်စရာ ဖြစ်မည်။

ပြိစ္ဆာရာသီဖွား (ကင်းမြီးကောက်ရုပ်)

နိုဝင်ဘာလ ၁၆ ရက် မှ ဒီဇင်ဘာလ ၁၄ ရက်

သင်ဘယ်လိုပဲကြည့်ကြည့် ကမ္ဘာကြီးသည် စိမ်းလန်း
နေသည်ကို တွေ့ရပါမည်။ သင်၏ချစ်မေတ္တာရေးတွင် စိုပြည်
လာစေရန် လှုပ်ရှားမှုအသစ်များကို ရှာဖွေပါ။ အလုပ်အကိုင်
ကောင်းနေမည်ဖြစ်ပြီး သင်ဘာပဲလုပ်လုပ် သူဌေးဘော့စ်
အမြင်တွင် သဘောကျနေပါလိမ့်မည်။ သင့်ကိုယ်ပိုင်စီးပွား
ရေးလုပ်ငန်း၌ ရင်းနှီးမြှုပ်နှံလျှင် အကြံအစည်ကောင်းဖြစ်မည်။

နေရာသီဖွား (လေးစွဲယောက်ျားရုပ်)

ဒီဇင်ဘာလ ၁၅ ရက် မှ ဇန်နဝါရီလ ၁၃ ရက်

လုပ်ငန်းခွင်၌ သင်မလုပ်ချင်သောကိစ္စ၌ တစ်စုံတစ်ခု
ခုကို သင့်အား လုပ်ခိုင်းလာမည်။ နောက်ပြီး သင့်အနေဖြင့်
ငြင်းဆိုရန်မဖြစ်နိုင်ချေ။ အကယ်၍ အလုပ်အကိုင်ပြောင်း
ချင်လျှင် ယခုအခါသည် အချိန်ကောင်းဖြစ်သည်။ သို့သော်
လည်း အလျင်စလို မပြုမူသင့်ပေ။ သင့်အနေဖြင့် မလွှဲမရှောင်
သာဘဲ အလားတူ ချစ်မေတ္တာရေးမှ ရှုပ်ထွေးနေဦးမည်။

ဦးတိုး (တက္ကသိုလ်)

Reference:
2017: A Year to crow about? by Khatha
Chinnabanchorn.

သမားစဉ်ဆက်

ဆေးဝမ်းထက်မြက်

အိမ်ထောင်စု

ဆေးထိတ်မှတ်

မြန်မာ့တိုင်းရင်း ဆေးဝမ်း

သမားစဉ်ဆက်

ဆေးဝမ်းထက်မြက်

အိမ်ထောင်စု

ဆေးထိတ်မှတ်လုပ်ဆောင်

မြန်မာ့တိုင်းရင်း ဆေးဝမ်းကောင်းများ

လောကီအမှတ်သင်္ကေတများ

မြွေမြီးကိုက် စက်ဝိုင်း

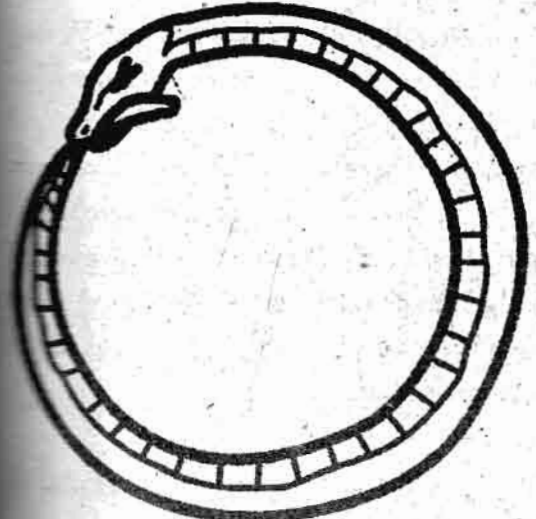
ခံ-ဇာလကီဘို

မြွေတစ်ကောင်သည် မိမိအမြီးအား မိမိ အငမ်းမရ နှိပ်ကာ စက်ဝိုင်းပုံဖြစ်နေသည့် အနေအထားအဖြစ် ဖော် ပြထားသော ဂန္ထီရသင်္ကေတကို "အူရိုးဘိုးရော့စ်" "Uroboros" ဟု ခေါ်၏။ ရှေးကာလအဆက်ဆက်မှစ၍ နှုတ်ခြားလာဘဲကောင်းစေသော သင်္ကေတအမှတ်အသား အဖြစ် ဆောင်ယူကြကုန်၏။

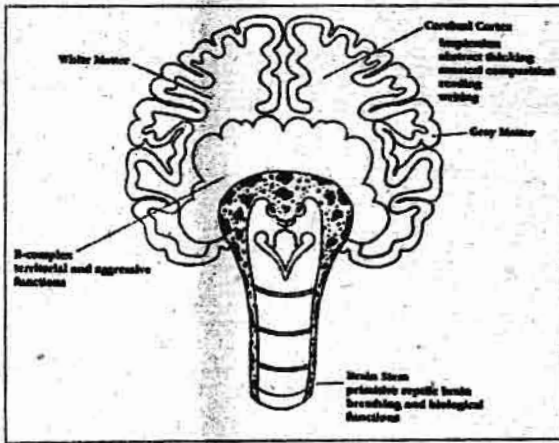
ဤမြွေအမြီးကိုက် စက်ဝိုင်းပုံသည်ကား ညအမှောင် နှင့် နေအလင်းရောင်တို့ကို ဆက်စပ်ပေးထားသော ကောင်း သင်္ကေတအမှတ်ဟူ၍ ရှိသည်။ ရှေးခေတ်ကာလက မြွေ ဘဏ္ဍဝါကို ကောင်းကင်ဘုံနတ်ဘုရားတို့၏ စေတမန်ဟူ၍ သတ်မှတ်သည်။ နေ့တစ်ခု၏အဆုံး နေ့သစ်တစ်ခု၏ အစ ဆုံးအစအားလုံး တရစပ်ဖြစ်နေသောပုံ အနှိုင်းပုံအနန္တ

အဆုံးမရှိသော "INFINITY"ဟူသော သဘာဝကို ဖော် ကျူးသည်။

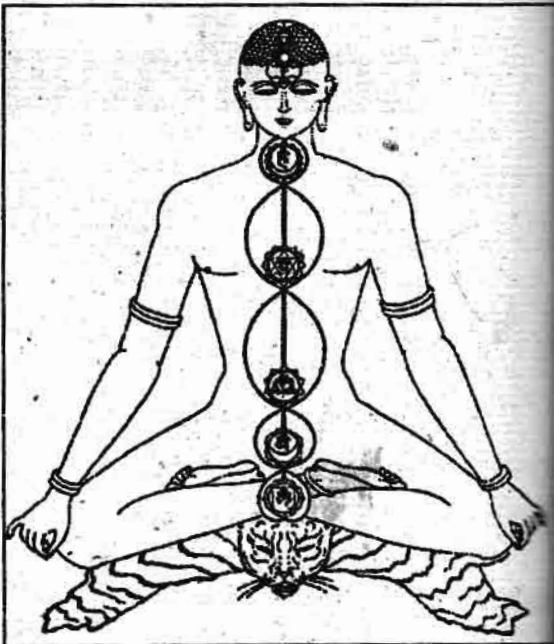
လူသားတို့အတွက် ထာဝရရှင်သန်စေသော အမှတ် အသားအဖြစ်လည်း သုံးစွဲ၏။ ရှေးဟောင်းနက်နဲသော ပညာ ရပ်များကို တစ်ဖက်ကမ်းခတ်အောင် တတ်မြောက်သော ဂန္ထီရအတတ်ပညာရှင် "ဆော်လံမွန်" KING SOLOMON ၏ တီထွင်ထားသော ဂန္ထီရသင်္ကေတဟူ၍လည်း သတ်မှတ် သည်။ "MEDIEVAL" ဟုခေါ်သော အလယ်ခေတ် (ခရစ် သက္ကရာဇ် ၅၀၀ မှ ၁၄၀၀ အထိကာလ)အတွင်း ကမ္ဘာပေါ် တွင် ပေါ်ပေါက်ခဲ့သော ဖရီးမေစင် "Freemasons" အသင်း ကြီး၏ နိမိတ်ကောင်းအဖြစ် သတ်မှတ်သည်။ "Unity" ကြားဝင်မရအောင် စုစည်းညီညွတ်ခြင်း၏ နိမိတ်အဖြစ်လည်း သတ်မှတ်သည်။ တစ်ဖန် ၎င်းအဖွဲ့ကြီး၏ ပညာရှင်များ တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး ဆက်သွယ်သော သင်္ကေတအဖြစ်လည်း သုံးသည်။ ၎င်းအပြင် "ဖရီးမေစင်"အဖွဲ့၏ အဆင့်မြင့် အတတ်များကို လေ့လာထားသူများ၏ အမှတ်သင်္ကေတ အဖြစ် သုံးစွဲသည်။ "Love and Wisdom" မေတ္တာတရား နှင့် အသိဉာဏ်ပညာသည် မြွေနှင့် ပတ်သက်သော သင်္ကေတ အဖြစ် သတ်မှတ်သည်။ မြွေအမြီးကိုက် စက်ဝိုင်းပုံသည် အသိဉာဏ်ပညာနှင့် မေတ္တာတရား အဝန်းအဝိုင်းအောက်တွင် ရှိသောသူများအား ကိုယ်စားပြုသည့် သင်္ကေတဖြစ်သည်။

မြွေနှင့် လူသား
လူသည် မြွေတစ်ကောင်ဖြစ်၏။ ရှေးဟောင်းလောကီ ပညာရှင်တို့က လူတစ်ဦးတစ်ယောက်သည် မြွေအမျိုးအစား

ထဲမှ ထူးခြားသော မြွေတစ်ကောင်သာဖြစ်သည်ဟု ဆို၏။
 ငြိမ်းညွှတ်ရေးမှသည် ဦးခေါင်းအတွင်းသို့ တိုးဝင်သွားသော
 ကျောရိုးအထိ တိုးဝင်သွားခြင်းကို မြွေတစ်ကောင်၏ အရိုး
 အဆစ်ဟု သတ်မှတ်သည်။ ခြေ ဝမ်း၊ လက်၊ ရင်၊ ခေါင်း
 အစရှိသည်တို့သည်ကား မြွေတစ်ကောင်ထက်ပိုသော ရုပ်
 ခန္ဓာကိုယ်သည်ကား မြွေ၏အပေါ်၌ လွှမ်းခြုံထားသော ဖန်
 ဆင်းရှင်၏ ဆုဟူ၍ သတ်မှတ်သည်။ ခန္ဓာကိုယ်အတွင်း
 အကြောအားလုံးတို့သည် မြွေအလား စီးဆင်းနေသည်။ အာရုံ
 ကြောများကို ချုပ်ကိုင်စေသော ပင်မကြောရိုးသည် အဆင့်
 ဆင့်ပွင့်သည်ဟု ဆိုသည်။ ချက္ကရအလုံးစုံ၏ အမြင့်ဆုံးဦး
 နောက်အတွင်း ပွင့်ခြင်းကို မြွေတစ်ကောင်၏ ပါးပျဉ်းထောင်
 နေသောပုံနှင့် ဖော်ပြသည်။ လူသားတို့၏ အာရုံကြောနိထမ္မ
 နှင့် သမထ၊ သမာဓိ အလုံးစုံသည် မြွေတစ်ကောင်နှင့်

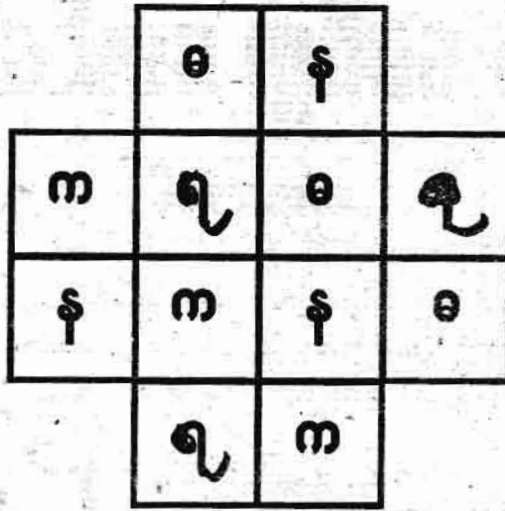

အလားတူတည်နေပြီး မြွေအမြီးကဲ့သို့ ငြိမ်းညွှတ်ရေးမှအား
 မြွေပါးပြင်းကဲ့သို့ ဦးခေါင်းအတွင်း အဆင့်ဆင့်စီးဆင်းကြောင်း
 ပြသည်။

ချက္ကရပွင့်ပုံအဆင့်ဆင့်အား ဖော်ပြထားသည့်ပုံဖြစ်
 သည်။ သမထကျင့်စဉ်၏ အနစ်သာရဖြစ်ထွန်းပုံဖြစ်သည်။
 သမထကျင့်စဉ်၏ အနစ်သာရ ဖြစ်ထွန်းပုံ ခုနစ်ဆင့်ကို
 ဖော်ပြခြင်း ဖြစ်သည်။

ဦးနောက်အတွင်း အာရုံကြောကို စုစည်းပြီး ပါးပျဉ်း
 ထောင်နေသော မြွေတစ်ကောင်အလား သမထတန်ခိုးစွမ်း
 ပကားများ ပွင့်လာသည့်ပုံနှင့် ဖော်ပြလေ့ရှိသည်။ လူသား
 သည်လည်း မြွေတစ်ကောင်ပင်ဖြစ်သည်။ မြွေအမြီးကိုက်
 သည့် သင်္ကေတကို အောင်ယူခြင်းသည် ခန္ဓာကိုယ်တွင်ရှိ
 သော "Wisdom"ဟုခေါ်သော ဉာဏ်ပညာစွမ်းအားကို
 အထူးပွင့်စေသည်။ စလယ်ဆုံး တရစပ်ဖြစ်နေသော စွမ်းအား
 ကို ဖြစ်ပေါ်စေသည်ဟု ဆိုသည်။ ဤကား လူနှင့် မြွေတို့၏
 အယူအဆဖြစ်သည်။

လူသည် မြွေတစ်ကောင်ဖြစ်၏။
 ရှေးဟောင်းလောကီ ပညာရှင်တို့က
 လူတစ်ဦးတစ်ယောက်သည်
 မြွေအမျိုးအစားထဲမှ ထူးခြားသော
 မြွေတစ်ကောင်သာဖြစ်သည်ဟု
 ဆို၏။

ငွေဓာတ်လျှပ်စက် ဘိုးဘိုးအောင် စမတံဆိပ်

■ ဘုန်းလက်ျာအောင်

လူတိုင်း ငွေကြေးအခက်အခဲတွေ ရှိကြသည်။ အလုပ်အကိုင် အဆင်မချော့၍ မပြေလည်ကြသူ ရုစရာမရှိ၍ ငွေကြေးအဆင်မပြေသူများ၊ အကြွေးတင်သူများ၊ ရုစရာရှိသော်ငြား ပေးဆပ်မလာမှုတို့ကြောင့် အခက်အခဲရှိသူများ စသည်စသည်အားဖြင့် အခက်အခဲတွေ ဖြစ်ပေါ်လာရန် ရှိကြပါလိမ့်မည်။ ထိုအခက်အခဲများ ပြေလည်စေရန်အလို့ငှာ အဘဘိုးဘိုးအောင်၏ (မ-ရ-က-န) စမတံဆိပ်နှင့် စီရင်ထားသော ငွေတံဆိပ်တော်ကြောင်းကို ဖြည့်လိုပါသည်။

အထက်တွင် ဖော်ပြထားသော စမတံဆိပ်တော် စလတ်စတစ်အထူဖြင့်လောင်းပါ။ နေ့စဉ် နံနက်တိုင်း အလယ်ကောင်တည့်တည့်တွင် မှန်အကြည်တစ်ထပ်ဖြင့် ဖယောင်းတိုင် အစိမ်းတစ်တိုင်ထွန်းပါ။ ထွန်းပြီး

သောအခါ -
 “ဒီဝါ တပတိ အာဒိဇ္ဇော၊
 ရတ္တိမာ ဘာတိ စန္ဒိမာ၊
 သန္တဒ္ဓေါ၊ ခတ္တိယော တပတိ၊
 ဈာယံ တပတိ ဗြဟ္မဏော။
 အထ သဗ္ဗ မဟောရတ္တိ၊
 ဗုဒ္ဓေါ တပတိ တေဇဿ။”

ဟူသည့် ဂါထာတော်အား ၂၇ ခေါက်တိတိ ရွတ်ဆိုပါ။ ဖယောင်းတိုင်မီး ငြိမ်းသွားသည့်အခါ တစ်နေကုန်ဆောင်ရပါမည်။ ဖယောင်းတိုင်အစိမ်းသုံးရခြင်းမှာ ငွေကြေးအတွက် သုံးစွဲရခြင်းဖြစ်ပါကြောင်း။

ဘုန်းလက်ျာအောင်

ပထမံ ဝေဝိဇ္ဇာ မောင်အောင်

ဆရာအောင်

တစ်နေ့သောအခါ မောင်အောင်သည် ကျောင်းတွင်း ရှိသော သိမ်ဝင်သပိတ်ထဲတွင် အင်းချ၍ သူမိခင် ဆွမ်းချက် သောအခါထိုင်သော ထိုင်ခုံအောက်မှာ အသာမှောက်၍ ထားခဲ့လေ၏။

နောက်တစ်နေ့ လင်းကြက်တွန်းဖြူး ရောင်နီဦးဖြာ ချိန်တွင် မိခင်ဖြစ်သူသည် ဆွမ်းချက်ရန် ထိုင်ခုံပေါ်သို့ ထိုင်လိုက်သည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် အင်းကိုကျော်မိ၍ လှပန်းမသိအောင် သတိမေ့လျော့ လဲကျသွားလေ၏။

အဘဦးစံမြတ်ညိုမှာ စိုးရိမ်တကြီး ဆရာသွားခေါ်ရာ လမ်းတွင် သားမောင်အောင်နှင့် တွေ့၍ မောင်အောင်က ပြုံးရွှင်စွာ -

“အဘ... အရေးတကြီး ဘယ်ကိုသွားမလို့လဲဗျ” ဟု ဆီးကြို၍ မေးလိုက်၏။

ဦးစံမြတ်ညိုသည် ဆံပင်ကို ပြင်၍ထုံးခွေကာ -

“မင်းအဖေ ဆွမ်းချက်မလို ဝိပိဋကထာအရောက်မှာ သတိမေ့လဲကျသွားလို့ အရှေ့ပိုင်းက ဆရာကြီး သွားမပင့်မလို့ မင်းလိုက်ခဲ့ဦးမလား” ဟု ပြောလေ၏။

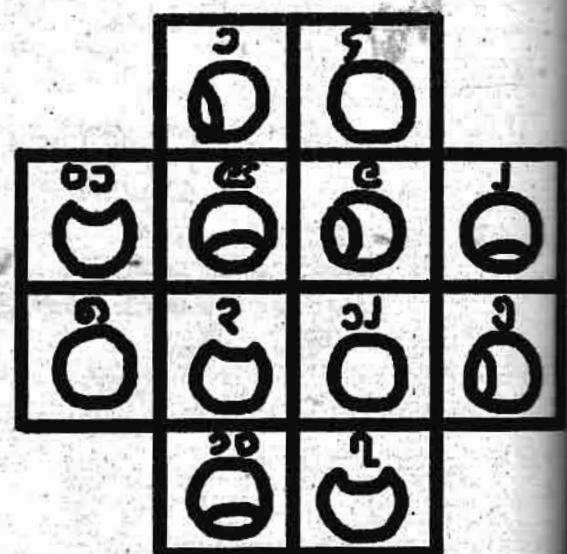
မောင်အောင်သည် ဟက်ဟက်ပက်ပက် ရယ်မောလျက် -

“အဘရာ မစိုးရိမ်ပါနဲ့ ကိစ္စမရှိပါဘူး။ အခုပျောက်ကင်းသွားမှာပါ။ လာ... အိမ်ပြန်မယ်” ဟု ပြောပြောဆိုဆို ဖခင်၏လက်ကို ဆွဲကိုင်ကာ အိမ်သို့ ပြန်လာကြလေ၏။

အိမ်သို့ရောက်လျှင် ထိုင်ခုံအောက်မှ အင်းကို ဖယ်ရှားလိုက်လျှင်ပင် မိခင်မှာ လှကောင်းပကတိ ပျောက်ကင်းသွားလေ၏။

ထိုအချိန်မှစ၍ ၎င်းအင်းကို “ငါသည် အချိန်မရွေး ကစားနိုင်ပြီ” ဟု ဆုံးဖြတ်ပြီးလျှင် အင်းကိုယူ၍ ရွှေရောင်

တော်ဘုရားကြီးသို့ သွားကာ ဖျက်ဆီးပစ်လိုက်လေတော့၏။
(ပညာလိုလားသော ပုဂ္ဂိုလ်များအတွက် ထည့်သွင်းဖော်ပြလိုက်သည်။)

(အမှတ်စဉ်အတိုင်း စ၊မများ သွင်းပါလော။)

- ဝေဝေ ဝစ်ဆင်ပြသော စမ
- ဝေဝေ အင်းစီးသော စမ
- နမဝ နာနာဘာဝဖြစ်သော စမ
- ဒဝေပ အကာရသော စမ
- ဝရကန ငွေလာသော စမ
- နအပစ မီးဖြစ်သော စမ
- ပမဝက မြေထဲမြင်သော စမ
- ဝဟလယ ရေကိုသွားသော စမ

ကလဟာအာ ဝိဇ္ဇာကာသော စမ၊
 လာဝပယ ရွာသူချစ်သော စမ၊
 အကဗဝ အာဏာတည်သော စမ၊
 ခငပမ မိန်းမချစ်သော စမ၊
 ရလဝဟ လောသွားသော စမ၊
 သဝနအ သူယောင်စေသော စမ၊
 ပလဝက မြေတုန်သော စမ၊
 ငွမရက ကျားဖြစ်သော စမ၊
 ငုတပဗ ကိုယ်ပျောက်သော စမ၊
 ဝလရဟ ဗြူကိုတုန်လှုပ်စေသော စမ၊
 ဝထဏတ ဗြူကိုပျင်းစေသော စမ၊
 သဆဝမ ဆင်ဖြစ်သော စမ၊
 ငုသညတ မြင်းပျံဖြစ်သော စမ၊
 ခမဝအ ဒေဝီရာကို ကိုယ်တိုင်မြင်သော စမ၊
 အဟကလ ကြေးနီသုတဖြစ်သော စမ၊
 ငှမယအ ရွှေငွေကိုဒယ်နှင့်ကျိုပြသော စမ၊
 ညခမဝ သူရဿတီကိုယ်တိုင်ပြသော စမ၊
 ဟဝသဗ ပြဒါးကို သစ်မြစ်နှင့်ပြာချသော စမ၊
 ထငှဗင နဂါးယောင်ဆောင်သော စမ၊
 ဝဟမခ ဆင်တပ်ခင်း၍ပြသော စမ၊
 ဆဝဏယ ကိုးမိုလ်ကိုးတပ်ဆင်ပြသော စမ၊
 ကခဗဝ မီးမှာအိပ်ပြသော စမ၊
 ဝဟလယ နေလ ၂ ပါးတိုက်သကဲ့သို့ပြသော စမ၊
 သလဟငှ နောင်အိမ်မှထွက်သော စမ၊
 ခကညမ ခြေလေးချောင်းကို တစ်ချောင်းဖျောက်ပြ
 သော စမ၊
 နလဓယ လိုရာငွေလုပ်ပြသော စမ၊
 ဤစာအုပ်တွင် ဖော်ပြသော အင်းစမများကို သူတစ်
 ယောက် အန္တရာယ်ဖြစ်အောင် အလွဲသုံးစားအဖြစ် အသုံး
 တောင်းပန်ပါသည်။

ကာယသိဒ္ဓိ

ဗုဒ္ဓဘာသာအကြိမ် ကာယသိဒ္ဓိအင်းကို ထန်ရွက်ပေါ်တွင်
 ပြာပြုပြီးလျှင် ကျောင်းသို့သွား၍ ကြက်ဖကြီးတစ်

ကောင်ကို ဖမ်းပြီး အင်းပြာများကို သုတ်လိမ်း၍ ပေးလေ၏။
 မောင်အောင်သည် ကြက်ဖကြီးကိုပိုက်လျက် ကျောင်း
 သားများ ကစားနေသော ဂုံညင်းပိုင်းသို့ သွားရောက်ကာ -
 “ဟေ့ကောင်တွေ...မင်းတို့ ဒီကြက်ဖကြီးကို သေ
 အောင် ရိုက်နိုင် ရိုက်ကြ၊ ကြက်ဖကြီးသေရင် ငါ့တာဝန်ထား
 ဆရာတော်ရိုက်ရင် ငါခံမယ်”

ဟု ဆို၍ ကြက်ဖကြီးကို ပစ်ချပေးလိုက်လေ၏။
 ကျောင်းသားများသည် -

“မင်း ကတိတည်ပါစေ မောင်အောင်ရာ”

ဟု ပြောပြောဆိုဆို ထင်းစင်မှ ထင်းချောင်းများကို
 ဆွဲယူ၍ ပိုင်းရိုက်ကြသော်လည်း ကြက်ဖကြီးမှာ အစာ
 ကောက်ပင်မပျက် ဖြစ်နေရာ ပိုင်းရိုက်ကြသည့် သူငယ်များ
 ပင် မောစပြုလာ၏။

ထိုအချိန် ကျောင်းတက်တုံးခေါက်နေပြီဖြစ်သဖြင့်
 မောင်အောင်က -

“မင်းတို့ နောက်ထပ် ဒီကြက်ဖကြီးကို ရိုက်လျှင်
 ငါတာဝန်မခံ ကိုယ့်အပြစ် ကိုယ်ခံရမည်”

ဟု ပြောဆိုကာ ကြက်ဖကြီးကို ရေဆေးလွှတ်လိုက်
 ပြီး ကျောင်းတက်သွားကြလေ၏။

စမလေးဖြာ မြတ်ဂါထာ

- ၀ - ကာရော စရိယာတိဿော စရသီလော တထာ
 ဂတော၊ စရိတွာ သဗ္ဗဟိတတ္ထံ စတုပုဂ္ဂလေန
 ဣတော။
- ၁ - ကာရောစ အဓိဋ္ဌာနံ အဓိဋ္ဌာယ တထာဂတော၊
 ဓာရေတွာ ဗောဓိံ သမ္ဘာရေ ဓမ္မဿ သဗ္ဗ
 ဝိမုစ္စသိ။
- ၂ - ကာရောစ ဗလံဥေယျံ ဗလံသတ္တဝီဓံ ဘဝေ၊
 ဗလံ သတ္တရိရတနံ ဗလံ-ဗလံအပဝဇီဓဿ။
- ၃ - ကာရံစရိယံဥေယျံ ဝီရိယာ ရတ္တကာရဏံ၊
 ဝီရိယ ပါရမီ ဂစ္ဆာ စရဗောဓိံသစေလသဘိ။

၁	၂	၃	၄	၅	၆
၇	၈	၉	၁၀	၁၁	၁၂
၁၃	၁၄	၁၅	၁၆	၁၇	၁၈
၁၉	၂၀	၂၁	၂၂	၂၃	၂၄
၂၅	၂၆	၂၇	၂၈	၂၉	၃၀
၃၁	၃၂	၃၃	၃၄	၃၅	၃၆

လက်ယာရစ် ခရုပတ်တား

ရှိန်းဆာယာ

နွားကျောင်းသားအရွယ် မောင်အောင်သည် ရှိန်းဆာယာအင်း စီမံရန် ဂမုန်းနီ၊ ဂမုန်းနက်များ ရှာဖွေ၍ အင်းရေသားစီရင်ပြီးလျှင် လက်ပန်ရှည်ရွာ မိဘများထံအလာ လက်ပန်ရှည်ရွာ အရှေ့ဘက် လိမ္မော်ကုန်းဟူ၍ ရှိလေ၏။ ၎င်းလိမ္မော်ကုန်းတွင် နွားကျောင်းနေသော နွားကျောင်းသားများနှင့် တူတူပုန်းကစားကြလေသည်။ ၎င်းတို့ ကစားနေသည့်နေရာမှာ မြောက်ဘက်နား၌ ညောင်ပင်တစ်ပင် တောင်ဘက်နား၌ ညောင်ပင်တစ်ပင် ရှိလေသည်။

မောင်အောင်အလှည့် တူပုန်းသောအခါ ညောင်ပင်ပေါ်တက်၍ တု...တု ခေါ်ပြီးလျှင် -

“အမေ့ကြောင် ညောင်ပါလော့လား၊ ငါ့ဟဲ့ယောက်ျား” ဟု ကြိမ်းလေ၏။

နွားကျောင်းသားတို့သည် အသံထွက်ပေါ်လာရာ ညောင်ပင်ကို ဝိုင်း၍တက်ကြလေ၏။ ညောင်ပင်ပေါ်သို့ရောက်သောအခါ မြောက်ဘက်ညောင်ပင်မှ -

“အမေ့ကြောင် ညောင်ပါတော့လား၊ ငါ့ဟဲ့ယောက်ျား” ဟု ကြိမ်းပြန်လေ၏။ မြောက်ဘက်ညောင်ပင်သို့ လိုက်ကြသောအခါ တောင်ဘက်ညောင်ပင်မှ ကြိမ်းပြန်၏။ နွား

ကျောင်းသားများ မော့၍မလိုက်နိုင်တော့မှ မောင်အောင်သည် ညောင်ပင်ပေါ်မှ ဆင်းလာလေတော့၏။

၃	၇	၁၁	၁၅	၁၉	၂၃
၂၇		၃၁	၃၅		၃၉
၄၃	၄၇	၅၁	၅၅	၅၉	၆၃
၆၇	၇၁	၇၅	၇၉	၈၃	၈၇
၉၃		၉၇	၁၀၁		၁၀၅
၁၁၃	၁၁၇	၁၁၁	၁၁၅	၁၁၉	၁၂၃
၁၃၇	၁၄၁	၁၄၅	၁၄၉	၁၅၃	၁၅၇
၁၇၃	၁၇၇	၁၈၁	၁၈၅	၁၈၉	၁၉၃

သရဏဂုံ စမအင်းရှင်

ဤသရဏဂုံ စ-မ အင်းရှင်ကို စီရင်လိုသော် အလယ်ကွက်လပ်တွင် အလိုရှိသော စ-မကို သွင်းပါလော့။

- အညတဝ ။ ဉာဏ်ပညာကြီး၏။
- ပဌဋမ ။ ခရီးသွား လျင်မြန်၏။
- ကစသေ ။ နတ်များ ချစ်၏။
- သဝဂန ။ စည်းစိမ်ဥစ္စာ တိုးပွား၏။
- ဝနဒအ ။ ဩဇာအာဏာ ကြီး၏။
- ဋတပပ ။ ကိုယ်ပျောက်၏။
- နယဝဟ ။ ကိုယ်ပြုကို သူ မမြင်။
- တဌတမ ။ ပေါ့ပါး၏။
- လဌဟဂ ။ မေ့ထုံထိုင်း၏။

* * *

ဂမုန်းမျိုး ၁၂၀ ပါးမှ အထူးအစွမ်းရှိသော ဂမုန်းများတို့ကို လေ့လာလိုက်စားသူများအဖို့ ပြဆိုလိုက်ပါသည်။
 ၁။ ဂမုန်းနီ၊ ၂။ ဂမုန်းနက်၊ ၃။ ဂမုန်းဖြူ၊ ၄။ ဂမုန်း

ခတ္တာနိ၊ ၅။ ဂမုန်း ခတ္တာဗြူ၊ ၆။ ဂမုန်း ခတ္တာကြောင်း၊ ၇။ ဂမုန်း လိပ်မထွား၊ ၈။ ဂမုန်းရန်လွတ်၊ ၉။ ဂမုန်းကတိုး၊ ၁၀။ ဂမုန်းခါးတင် ဤဆယ်ပါးသော ဂမုန်းတို့ကား အထူး အာနဘော်ကြီးပေသည်။

(အဆင်းသတ္တန်နှင့် အာနဘော်ကို ရှေ့အခန်းများ၌ ဆက်ပြပါအံ့။)

အာဏာတည်

တစ်နေ့သောအခါ မောင်အောင်သည် အာဏာတည် အင်းကို ကြေး ကမ္မဝါတွင် ရေးသားစီမံပြီးသောအခါ ဘုန်းဆော်ကြီးများထံတွင် ဆန်ကိုတောင်း၍ ဒယ်ကြီး၊ ဒယ်ငယ်၊ သွယ်သွယ်တို့ဖြင့် ကျီချက်ပြီးသော် ထန်းလက်များပေါ်မှာ ၌ အရှေ့ကို လက်ပန်ရှည်၊ အနောက်ကို အင်းရွာကြီး၊ ခြောက်ကို သဲကန်၊ တောင်ကို ဝချက်ကန်၊ ၎င်းလေးရွာ အတွင်းရှိ ဝိုတင်း၍ နေကြကုန်သော ခွေးအပေါင်းတို့သည် မောင်အောင်အမိန့်ဖြင့် အကုန်လာကြရမည်ဟု ဆင့်ခေါ်သည်။

၎င်းလေးရွာအတွင်းရှိ ခွေးအပေါင်းတို့သည် အကုန်သွား၍ မောင်အောင်၏ ရှေ့မှောက်၌ ဝပ်ကြကုန်၏။ ထိုအခါ ဆောင်အောင်က -

“ငါသည် ယနေ့အဖို့ မောင်မင်းတို့အား ခါနပြုသည် အထယ်ဆုံးသောခွေးကစ၍ ဝင်၍စား၊ တစ်ကောင်နှင့်တစ်ကောင် ဟိန်းဟောက်ခြင်း မလုပ်ရ။ ကောင်းမွန်စွာ စားသောက်ကြရမည်” ဟု အမိန့်ပေးသောအခါ ခွေးအပေါင်းတို့သည် တစ်ကောင်နှင့်တစ်ကောင် ဟိန်းဟောက်ကိုက်ခဲခြင်း မပြုကြဘဲ ကောင်းမွန်စွာ စားသောက်ကြလေ၏။

ခွေးများ စားသောက်ပြီးသောအခါ မောင်အောင်သည် ကျေနပ်နှစ်သိမ့်စွာ ပြုံးရွှင်လျက် -

“မောင်မင်းတို့ ဝလင်စွာ စားသောက်ပြီးကြပြီ ဖြစ်သကဲ့သို့ ကိုယ့်ရွာ၊ ကိုယ့်အိမ်သို့ ပြန်ကြလော့၊ လမ်းခရီးတွင် တစ်ကောင်နှင့်တစ်ကောင် မကိုက်ကြနှင့်” ဟု

အမိန့်ပေးလိုက်လျှင်ပင် ခွေးအပေါင်းတို့သည် ကောင်းမွန်စွာ ပြန်သွားကြလေကုန်၏။

ဤကဲ့သို့ မောင်အောင်၏ သတင်းကို တောင်တွင်းကြီးမြို့ အရပ်ဒေသများ၌ ပျံ့နှံ့ကျော်ကြားလာသောအခါ မြို့ဝန်မင်း၏ အမိန့်အရ မောင်အောင်ကို စစ်တပ်နှင့် လာရောက်၍ ကျောင်းကို ဝိုင်းကြလေ၏။

တပ်မှူးသည် မြို့ဝန်မင်း၏ အမိန့်စာကို ကိုင်ဆောင်လျက် ဘုန်းတော်ကြီးရှေ့မှောက်သို့ ဝင်ရောက်ဝတ်ချ အမိန့်စာကို ဆက်ကပ်ကာ -

“အရှင်ဘုရားကျောင်းတွင်နေထိုင်သော မောင်အောင် ဆိုသူသည် လူများကို မဆိုထားဘိ ခွေးများကို ညှို့၍ ခေါင်းနှိပ်ကြောင်း တုတ်၊ ဓား၊ လှံ ကာယသိဒ္ဓိပြီးမြောက်ကြောင်း ကြာသီရ၍ နောင် ဇနပုန်ကျေးရွာရှိ လူများအား ညှို့ယူခေါ်ဝင်ကာ တိုင်း၊ နိုင်ငံတော်ကြီးကိုပါ လုပ်ကြံပုန်ကန် နိုင်ဖွယ်ရာ အကြောင်းအချက်များကြောင့် မြို့ဝန်မင်း၏ အမိန့်အရ မောင်အောင်အား ဖမ်းဆီးရန် ခွင့်ပြုတော်မူပါဘုရား” ဟု လျှောက်ထားလေ၏။

ဘုန်းတော်ကြီးသည် အမိန့်စာကို ဖတ်ရှုပြီး -

“ဒကာတို့ မှားပြီ။ ဒီသူငယ်ဟာ သူတော်ကောင်း တစ်ယောက်ပါကွယ်။ ပဉ္စသီလကို နေ့စဉ်စောင့်ထိန်းပြီး သက်သတ်လွတ်စား အဓိဋ္ဌာန်ပုတီးစိပ်နေပါတယ်။ ငါ့ကျောင်းမှာ တော့ ဒီသူငယ်ဟာ အရိုးသားဆုံးပါပဲ ဒကာ။ မင်းတို့ထင်တဲ့ အတိုင်း မဟုတ်ရှာပါဘူး။ သူ့အတွက် ဝါလုံးဝ တာဝန်ခံပါတယ်။ ဒါကြောင့် မြို့ဝန်မင်းကိုလည်း ငါမေတ္တာရပ်ခံတဲ့ အကြောင်း ပြောလိုက်ပါ”

ဟု ပြောဆိုကာ အမိန့်စာကို တပ်မှူးလက်သို့ ပြန်အပ်လိုက်လေ၏။ တပ်မှူးသည် ဘုန်းတော်ကြီးအား ဝတ်ချပြီး တပ်ခေါက်ခါ ပြန်သွားလေ၏။

သာမဏေအောင်

မောင်အောင်၏ အကြောင်းသည် တစ်မဟုတ်ခြင်း ပျံ့နှံ့၍ သွားလေရာ မိဘတို့မှာ မောင်အောင်အတွက် နေ့စဉ် စိတ်မအေးရသဖြင့် ရှိရာမဲ့စုပစ္စည်းများ ထုခွဲရောင်းချ ပေါင်နံ့ပြီး မောင်အောင်အား ရှင်ပြုကြလေကုန်၏။ မောင်အောင်သည် သာမဏေဖြစ်သည့် နေ့မှစ၍ ကျောင်းတွင်နေ

**ထင်းစင်မှ ထင်းချောင်းများကို
ဆွဲယူ၍ ဝိုင်းရိုက်ကြသော်လည်း
ကြက်ဖကြီးမှာ
အစာကောက်ပင်မပျက်
ဖြစ်နေရာ ဝိုင်းရိုက်ကြသည့်
သုငယ်များပင် မောစပြုလာ၏။**

တောတွင်း၌သာ ဗုဒ္ဓနုဿတိကမ္မဋ္ဌာန်း ပွားများခြင်း အဓိဋ္ဌာန် ပုတီးစိပ်ခြင်း စသော ပါရမီစခန်းများဖြင့် နေ့ရက်များ ကုန် လွန်စေ၏။

ကိုရင်၏သတင်း အလွန်ကြီးသဖြင့် အခဲမကျေနိုင် အောင်ဖြစ်၍ မြို့မှတစ်ဖန် စစ်တပ်နှင့် ဝိုင်းကြပြန်၏။

ကိုရင်ကိုရှာ၍ မတွေ့ကြသောအခါ မိဘတို့ကို ဖမ်း သွားကြလေတော့၏။

ထိုအခါ ရွှေရောင်တော် ဆရာတော် နှစ်ပါးနှင့် တောင်တွင်းကြီးမြို့ ရွှေပစ္စင်ဆရာတော်ကြီးများ လိုက်၍ မေတ္တာရပ်ခံမှ မိဘများအား ပြန်လွှတ်လိုက်လေတော့သည်။

မောင်အောင်သည် တောင်တွင်းကြီးမြို့တွင် နေထိုင် ၍ မဖြစ်တော့သည်ကတစ်ကြောင်း တက်စဉ်ပညာစခန်းများ လည်း အပြီးအဆုံးသို့ မရောက်ရှိသေးသဖြင့် သုငယ်ချင်း ဖြစ်သူ မောင်ကြည်အား ခေါ်ဆောင်၍ လှဝတ်လဲကာ ပြည် မြို့သို့ သွားကြလေ၏။

တစ်နေ့သောအခါ မောင်ကြည်သည် ပြည်မြို့၌ နေ ထိုင်ရန် ပျင်းရိငြီးငွေ့လာသဖြင့် သုငယ်ချင်းမောင်အောင်နှင့် တိုင်ပင်လေရာ -

“မောင်အောင်ရယ် ငါတော့ကွာ ငါ့မိဘတွေဖျိုးတွေ ကို လွမ်းတယ်။ ဆရာတော်ကိုလည်း အောက်မေ့တယ်။ ငါ ဒီမြို့မှာ မနေချင်တော့ဘူးကွယ်။ ငါ မင်းအပေါ်ကို ဘယ် တော့မှ မေတ္တာမပျက်ပါဘူးကွာ။ တောင်တွင်းကြီးကိုပဲ ပြန်ပါ ရစေလား သုငယ်ချင်းရယ်” ဟု ပြောလေ၏။

မောင်အောင်သည် နားထောင်နေရာမှ ဟင်း သက်ပြင်းချကာ...

“မောင်ကြည်... ငါကတော့ ဆိုးတုကောင်သလ သုငယ်ချင်းအနေနဲ့ မင်းကို ပညာစခန်း တက်ပေးချင်ပေမယ့် မင်းမနေချင်လို့ ပြန်ရင်လည်း ငါမတားပါဘူးကွာ။ မေ ရွာရောက်တဲ့အခါ ဆရာတော်တွေကိုလည်း ငါ ဒီကတော့ လိုက်ပါတယ်လို့ လျှောက်ထားလိုက်ပါကွယ်။ နောက်ထပ် ကြောင်းကတော့ မင်းပြစ်မင်းဒဏ် စိုးရိမ်မကင်း ဖြစ်နေကြ သည့် ငါ့မိဘနှစ်ပါး ပြည်မြို့သို့ ပြောင်းခဲ့ကြပါလို့ ပြောကြ လိုက်ပါကွာ။ မင်းပြန်တဲ့အခါ လမ်းခရီးမှာ သုံးစွဲဖို့ မတ်တပ် စေ ယူသွားပေတော့ကွာ”

ဟု မတ်စေတပ်စေကို အိတ်အတွင်းမှ နှိုက်ယူလေ လိုက်ပြီး သုငယ်ချင်းနှစ်ယောက် ဝမ်းနည်းစွာ ခွဲခွာကြ တော့၏။

များမကြာမီ မောင်အောင်၏ မိဘများ ပြည်မြို့ ဆိုက်ရောက်လာကြသဖြင့် မိဘများကို နဝင်းရပ်တွင် လေ၏။

ဦးဝိုင်း

ဦးအောင်သည် ရေထဲမှာဆင်း၍ အင်းပေါင်း ထဲ ထောင်ကစားရန် စီမံနေခိုက်တွင် နန်းတွင်းရေးရွပ်ထွေ နုကွတ်တော်အခါ မကြိုက်၍ ဦးဝိုင်း၊ ဦးမြတ်ထင်၊ ဦးကျော်စွာ၊ ဦးပေါ်ဦး၊ ဦးရွှေသာ၊ ကျွန်ရှင်ငါးဦးတို့သည် ပြည်မြို့ ရောက်ရှိလာကြလေတော့၏။

တစ်နေ့သောအခါ ဦးအောင်နှင့် တွေ့ဆုံခင်မင်ရင် လာကြသဖြင့် -

ဦးဝိုင်းက “မောင်အောင် ငါသည် အထွတ်အမြတ် သို့ရောက်က မင်းအား စောင့်ရှောက်ပါမည်” ဟု ပဋိပက္ခ ထားကာ လှူချင်းခွဲခွာ၍ သွားကြလေတော့၏။

ဦးအောင်သည် အင်းပေါင်းတစ်ထောင် ကတော့ အပြီးသို့ ရောက်သောအခါ ပြည်မြို့ ရွှေဆံတော်ဘုရား တနင်္ဂနွေထောင့်အရပ် ယခုတိုင်တည်ရှိသော “မြင်ပါဟု” တီပြင်သို့ သွားရောက်၍ ဝိဇ္ဇာမဟာမိတ္တိ ပထမဆေးရုံရှင်များ စီမံဆောင်ရွက်တော်မူလေသည်။

ရှင်အဇ္ဈဂေါဏ ပထမိဘိုးဘိုးအောင်

ဦးအောင်ကြွယ်-တောင်သာ

၂၃-၆-၂၀၀၆ သောကြာနေ့ နံနက်စောတွင် ရာသီ ဥတု သာယာနေ၏။ သို့နှင့် စာရေးသူတစ်ဦးတည်း စက်ဘီး စီး၍ ရှင်အဇ္ဈဂေါဏဘုရားဖူးရန် အိမ်မှထွက်ခဲ့၏။ စာရေးသူ၏ တူ-တူမများဖြစ်သည့် ဦးစံသိန်းအောင်၊ ဒေါ်တာတာတို့အိမ် သည် ညောင်ဦးမြို့အပြင်တွင် တည်ရှိ၍ ဘုရားနှင့်နီး၏။ ပုဂံမြို့တက်သို့သွားသော လမ်းအတိုင်းသွား၍ လမ်းခွဲသို့ ရောက်သော် ညာဘက်လမ်းခွဲအတိုင်း လိုက်သွားရ၏။

နံနက်ခင်းနေ့ခြည်အောက်တွင် မိုင်ညှိညှိတန်းကြည့် တောင်တန်း၊ မြစ်စီးရောင်မြက်ခင်းများ၊ ပြာလဲ့လဲ့ကောင်းကင် အောက်တွင် ရွှေဝါရောင်စေတီများ၊ နီညိုရောင်ဘုရားများ ကို တွေ့မြင်ရသည်မှာ စိတ်ဘဝင်ကြည်နူးစရာ။

လမ်းတစ်လျှောက်တွင် ကားငယ်လေးများ၊ မော်တော် ဆိုင်ကယ်တစ်စီးတလေ ဖြတ်သန်းသွားလာသည်ကိုသာ တွေ့ မြင်ရ၏။ ကျေးငှက်သံများတောင် မကြားရ၍ တိတ်ဆိတ်လွန်း နေ၏။ မကြာမီပင် ရှင်အဇ္ဈဂေါဏဘုရားသို့ ရောက်ရှိသွား ခဲ့၏။

ဘုရားပိုင်းထဲသို့ ဝင်သွားသော မော်တော်ဆိုင်ကယ် တစ်စီးကို တွေ့မြင်ရ၏။ ဘုရားပိုင်းအရှောက်တွင် ဘုရားတစ် ဆူရှိ၏။ ဘုရားပိုင်းအဝင်ဝနားတွင် ကျောက်စာတိုက်လေး တစ်လုံးနှင့် ခေါင်းလောင်းစင်တစ်ခု ရှိ၏။

ဘုရားလှေကားရင်း တောင်ဘက်တွင် တပဝါမြူထား သော မိန်းမပျိုတစ်ဦး ဘုရားဖူးနေသည်ကို တွေ့ရ၏။ ထူးဆန်း သောမြင်ကွင်း ဖြစ်၏။ ရှင်အဇ္ဈဂေါဏဘုရားသို့ သိုက်ဆက် များ မကြာခဏ လာရောက်ဖူးမြော်ခြင်း၊ ကန်တော့ပွဲများ

ကပ်လျှခြင်းရှိကြကြောင်း ဘုရားစောင့်များက ငြောက် သဘောပေါက်မိ၏။ တစ်ခါတစ်ရံ ညအချိန်များပါ ထူး ကား၏။

ဘုရားထဲသို့ ဝင်ရောက်သွားရာ ဗုဒ္ဓရုပ်ပွားတော် ထိရေ့တွင် တရာတော်တစ်ပါး ပုတီးစိပ်နေ၏။ တောင် နှင့် မြောက်ဘက်ဘေးတွင် အမျိုးသမီးနှစ်ဦး ပုတီးစိပ်နေကြ စာရေးသူလည်း ဆရာတော်၏နောက်နားမှ ဘုရားဖူး ခံယူပြီး ဂုဏ်တော်ပုတီး ကိုပတ်စိပ်၍ ပုတော်လိုက်၏။ အ ငွေထည့်ဝင်ပြီး မြောက်ဘက်အုတ်ကျောင်းသို့သွားထိုင်

ရှင်အဇ္ဈဂေါဏ အုတ်ကျောင်းတော်ကို နီညို ဆေးသုတ်ထား၍ အရှေ့ဘက်တွင် မြန်မာမှု အနုပညာ ကျောင်းဆောင်နိမ့်နိမ့်လေးတစ်ဆောင် ဆောက်ထားသော တွေ့မြင်လိုက်ရ၏။

ယခင်နှစ်များက မတွေ့ရှိခဲ့ရပေ။ အုတ်ကျောင်း ဘက်မှ ဝင်ရောက်သော် တရားဟောပလ္လင်တစ်လုံး တွေ့ မြင်ရ၏။ ရေ့တွင် "ဘိုးတောင်အောင်မင်းခေါင်"ကို ငြု ညီလရှင်ကြီးတစ်ပါးနှင့် ပဋ္ဌာန်းဆက်များ၏ ကောင်း ကြောင်း ကျောက်စာကို ဖတ်ရ၏။

တောင်ဘက်တံခါးပေါက်မှ အုတ်ကျောင်းထဲသို့ ရာ ဆရာဝန်တစ်ဦးပါဝင်သော မိသားစုက ပြုပြင်ကြောင်း ကျောက်စာကို တွေ့ရပြန်၏။

အုတ်ကျောင်းထဲသို့ရောက်လျှင် မြစ်စီးရောင် စောခင်းထားသည်ကို တွေ့မြင်ရ၏။ ယခင်က မရှိခဲ့ ဆက်နံရံကပ်လျက်တွင် ရှင်အဇ္ဈဂေါဏဆရာတော်

“စဗေဝ ဘုရားလေးဆူ ဂုဏ်ရောင်ယူ၍ မင်္ဂလာ အခါနှင့် ပြည့်စုံကြပါစေ”

ဟု ရွတ်ဆိုကာ မေတ္တာပို့သလိုက်ပေသည်။

ထို့နောက် အုတ်ကျောင်းထဲမှထွက်လာပြီး ထနောင်း ပင်ရိပ်တွင် တစ်ယောက်တည်းထိုင်ကာ ရှင်အဇ္ဈင်္ဂေါဏဆရာ တော်ကြီး၏ ဘဝအစကို စဉ်းစားသတိရမိပါသည်။

ရှင်အဇ္ဈင်္ဂေါဏနှင့် ကပ္ပိယ

ရှင်အဇ္ဈင်္ဂေါဏဆရာတော်ကြီးသည် မူလက ဝေဒိဿ ရှင်ရသေ့ ဖြစ်သည်။ ကောဇာသက္ကရာဇ် ၂၉ ခုနှစ်၊ သာသနာ သက္ကရာဇ် ၆၅၁ ခုနှစ်၊ (အေဒီ ၁၀၇) တွင် နန်းတက်သော ပေါက်္ကရာမပထမပုဂံပြည့်ရှင် သမုဒ္ဒရာဗင်မင်းကြီး၏ မင်းဆရာ ဖြစ်ပေသည်။

ဝေဒိဿရှင်ရသေ့သည် ပုဂ္ဂားတောင် ကျောက်နွား သိုးကိုးကောင်သိုက်မှ ပုဂံပြိုက်တစ်ရာခွဲလေသည်။ သမုဒ္ဒရာဗင် မင်းကြီးက ထိုပုဂံပြိုက်ထဲမှပါရှိသော နည်းတစ်နည်းဖြင့် ဓာတ်လုံးထိုးပေးရန် လျှောက်ထား၍ ဆရာရသေ့က ဓာတ် လုံးကို ထိုးပေးရလေသည်။

ဓာတ်လုံးထိုးရာတွင် ရွှေစ၊ ငွေစ ကျွေးထိုးရသည်။ ထို့နောက် ဓာတ်လုံးအရည်ဖြစ်သောအခါ ခံရေခွက်တွင် လောင်းရသည်။ ပုဂံပြိုက်တွင် ခံရေကို ချဉ်ရေဟု ပါရှိ၍ ချဉ်ရေထဲသာ လောင်း၍ ထိုးခဲ့လေသည်။ ဆရာရသေ့သည် ထိုနည်းအတိုင်း ထိုးနေခဲ့ရာ အချိန်သာကြာ၍ ဓာတ်စခန်း မအောင်နိုင်ခဲ့ပေ။ မင်းဘာဂ္ဂရာတိုက်မှ ရွှေစငွေစများလည်း ကုန်တာများသော် မင်းကြီး၏ မှူးမတ်များက ရှင်ရသေ့အပေါ် သံသယဝင်လာကြလေသည်။

တစ်နေ့တွင် မှူးမတ်များက သမုဒ္ဒရာဗင်မင်းကြီးအား ရှင်ရသေ့သည် ရွှေငွေများကို ဓာတ်စခန်းတွင် အသုံးမပြုဘဲ အလွဲသုံးစားပြုနေသည် ထင်ပါကြောင်း လျှောက်ထားကြ သည် ဆို၏။ မင်းကြီးလည်း ဆရာရှင်ရသေ့ပေါ် ခွဲဟာသံသယ ဝင်လာခဲ့လေသည်။

ရှင်ရသေ့၏ ဓာတ်လုပ်ငန်းကို ပါရမီဖြည့်ပေးကြသူ များမှာ ပုဂံပြည်မှ ဦးကျော်စွာနှင့် ဧမိသော်တာတို့ ဖြစ်ကြ ပေသည်။ လိုအပ်သော ရွှေတိုရွှေစများကို လှူဒါန်းခဲ့ကြပေ

တို့ကို ပလ္လင်ခုံအမြင့်တွင် သီတင်းသုံးနေပုံကို မြင်ရ ထို့နောက် လက်ဝဲဘက်တွင် “ပထမဘိုးဘိုးအောင် နတ်”၊ အနောက်ဘက်နံရံတွင် ဘိုးတော်အောင်မင်း သလာစတာရုပ်တုတို့ကို တွေ့မြင်လိုက်ရ၍ အံ့ဩ

စာရေးသူသည် ရှင်အဇ္ဈင်္ဂေါဏဆရာတော်ကြီး၏ ဘဝကို ဖူးမြော်ပြီး သီလံခံယူ၍ ဂုဏ်တော်ပုတီး နှစ်ပိဏ္ဍိက ပူဇော်ကန်တော့လိုက်ပါသည်။ ထို့နောက် ဘိုးတော်အောင်အား အာရုံပြု၍ -

“စဗေဝ ဘုရားလေးဆူ၊ ဂုဏ်တော်ယူ၍ ပူဇော် မြင့်မြတ်လှပေသည်”

ဗုဒ္ဓေါ ဗုဒ္ဓဘုရားရှင်၊ နှိုင်းယှဉ်တုဖွယ် မရှိ၊ ထူးကဲ သာသေ၏”

“အရဟံတော ဘဂဝေါ ဗုဒ္ဓေါတိ”

“သံယော သံယ၊ သံဃာတော်အပေါင်းတို့သည် နှစ်နှင့်တကွ ကြည့်ညှိလေးစားဖွယ် ပွားများကြပေ

“ဘုရားဘာဝနာ ပွားများကြသော သူတို့သည် ရောင် ပွင့်လင်းလှပေသည်”

“ဒိဋ္ဌာရှစ်သောင်း ဘိုးတော်အပေါင်းတို့နှင့် ကြုံ

“ဆရာရောင်လာကြပေပြီ”

www.burmeseclassic.com

သည်။ တစ်နေ့သောအခါ ရှင်ရသေ့သည် နန်းတော်သို့ကြွ၍ မင်းကြီးထံမှ ဓာတ်လုံးကျွေးရန်ဟု ရွှေတိုရွှေစ တောင်းခံလေ သည်။ မင်းကြီးလည်း ဆရာရှင်ရသေ့အား “ဆရာအရှင်အား မင်းဘာဏ္ဍာတိုက်မှ ရွှေစ၊ ငွေစများ ထုတ်ပေးခဲ့ရသည်မှာ များလှပေပြီ”ဟု လျှောက်၏။

ဆရာရှင်ရသေ့က “မှန်လှပေသည်။ ဒီတစ်ခါတော့ အောင်မြင်တော့မည်ဟု ယုံကြည်ပါ၏”ဟု ပြန်၍ မိန့်ဆို၏။ ထိုအခါ မင်းကြီးက “အရှင် ဒီတစ်ကြိမ်မှာ မအောင်မြင်လျှင် မည်သို့ ပြုရပါမည်နည်း”ဟု ဒွါဟစိတ်လေးဖြင့် မျက်မာန်ပွား ကာ မေးလျှောက်လေတော့သည်။ ရှင်ရသေ့လည်း -

“ဒီတစ်ကြိမ်မှ မအောင်မြင်လျှင် အသင်မင်းကြီး ပြုလိုရာပြုပေတော့”ဟု မိန့်ဆိုလိုက်လေသည်။ မင်းကြီး လည်း “ကောင်းလှပေပြီ”ဟု ဆို၍ ရှင်ရသေ့လိုအပ်သော ရွှေစများကို ထုတ်ပေးစေလိုက်လေသည်။

ဆရာရှင်ရသေ့သည် ဦးသူတော်ကို ဖိခွဲခိုင်းပြီး ဓာတ် လုံးထိုးကာ ချဉ်ရည်လောင်းလိုက်၏။ ဓာတ်လုံးကား မထူးခြား။ နောက်တစ်နေ့ ညနေစောင်းအချိန်တွင် မင်းချင်းများ ရှင် ရသေ့ကျောင်းသို့ ရောက်ရှိလာလေသည်။ ရှင်ရသေ့ မင်းကြီးကို ကတိပေးထားခဲ့သည့်အတိုင်း ဓာတ်လုံးမအောင် မြင်၍ မင်းကြီးအမိန့်အရ မျက်စိနှစ်ကွင်းကို ဖောက်ခြင်း ခံလိုက်ရပေတော့သည်။

ရှင်ရသေ့သည် ဓာတ်လုံးကို စိတ်နာနာဖြင့် ကပ္ပိယ ကျောင်းသားအား ကုဋီအိမ်သာထဲသို့ သွားရောက်ပစ်ချခိုင်း လိုက်လေသည်။ မောင်ကျောင်းသားလည်း ဆရာအတွက် ဝမ်းနည်းလျှက် ဓာတ်လုံးကို ကုဋီထဲသို့ ပစ်ပေါက်ချလိုက် လေသည်။

ထိုအချိန်မှာပင် ကုဋီထဲမှာ အရောင်ဝါများ ထွက်ပေါ် လာသည်ကို တွေ့မြင်လိုက်ရရှာလေသည်။ မောင်ကျောင်း သားလည်း ဆရာအရှင်ထံ အမြန်ပြေးသွား၍ လျှောက်ထား လိုက်လေသည်။ ဆရာရသေ့က ဝမ်းသာအားရဖြင့် “အောင်ပြီ အောင်ပြီ”ဟု ကြွေးကြော်လိုက်လေသည်။ ထို့နောက် ရုတ်တ ရက် “မောင်ကျောင်းသား ပုဂံဈေးကို အမြန်ပြေး ဆိတ်မျက် လုံးနှစ်လုံး အမြန်ရှာဝယ်ခဲ့၊ ငါ့မျက်စိနှစ်လုံး ပြန်မြင်စေရ မည်”ဟု စေခိုင်းလိုက်လေသည်။

ကပ္ပိယကျောင်းသားလည်း ပုဂံဈေးသို့ အမြန်ပြေး ဆိတ်မျက်လုံး ရှာဖွေဝယ်လေရာ ဈေးသိမ်းချိန်ဖြစ်နေ၍ မျက်မျက်လုံးတစ်လုံး၊ ဆိတ်မျက်လုံးတစ်လုံးသာ ဝယ်ခဲ့ လေသည်။

ရှင်ရသေ့သည် မိမိ၏မျက်လုံးအိမ်အတွင်းသို့ ဆိတ် မျက်လုံးနှင့် နွားမျက်လုံးကို တစ်ဖက်စီသို့သွင်းကာ ပြန် ဓာတ်လုံးဖြင့် ပွတ်လိုက်လေရာ မျက်စိနှစ်ကွင်း အလင်းရ တော့သည်။ ဦးသူတော်နှင့် ကပ္ပိယတို့လည်း ဆရာအ တွက် ဝမ်းမြောက်ကြရလေတော့သည်။ ထိုအချိန်မှ မင်းကြီးအား စိတ်နာမိကာ “ဒီအကြောင်းကို မင်းတို့ရှင် သာ မသိစေခဲ့ဦး ပုဂံမြို့သို့သွားပြီး တိတ်တဆိတ်ပြောချေ” ဟု မှာရှိကြတဲ့ ခဲ၊ ကြေး၊ ငွေ၊ အတိုအစရှိသမျှတွေကို ညအ နားမှာ ကျိုထားကြ။ နံနက်လင်းအားကြီးအချိန်မှာ ဆရာ ကြွလာမည်ဟု ပြောချေ”ဟု ကပ္ပိယအား စေလွှတ်လိုက် သည်။

နောက်နေ့နံနက်လင်းအားကြီးအချိန်တွင် ရှင်

ပုဂံသူ ပုဂံသားများအား ပြဒါးရှင်ဓာတ်လုံးဖြင့် ရွှေငွေ
ရွှေပိုးငွေပိုး ရွာပေးခဲ့လေသည်။ ထိုအချိန်တွင်
ပုဂံပြည်သူပြည်သားများအား ဘုရား
တော်တည်ခွင့် ပြုခဲ့လေသည်။ သို့ကြောင့်ပင် ပုဂံသူပုဂံသား
များသည် မုဆိုးမကအစ ဘုရားတည်ခဲ့ကြသည်ဟု ဆို၏။
ထိုအချိန်မှစ၍ ရှင်ရသေ့သည် ရှင်အဋ္ဌဂေါထမဟု ပုဂံ
တစ်လွှား ကျော်ကြားခဲ့လေသည်။

ဓာတ်လုံးမကောင်းနိုင်ခြင်းမှာ ချော့ရည်(မစင်ရည်)သုံးရ
အစား ချဉ်ရည်ဟု ပုရပိုက်တွင် ပြင်ဆင်ထား၍လည်း
သောကြောင့်ဖြစ်၏။ ဝိဇ္ဇာများ နေဝင့်ယုက်ခဲ့ခြင်းပင်။ တစ်
သော နံနက်စောတွင် ရှင်အဋ္ဌဂေါထမ ဆရာတော်သည်
တော်၊ ကပ္ပိယကျောင်းသားတို့နှင့် ပုပ္ဖားတောင်သို့
နန်းခရီး ကြွမြန်းတော်မူလေသည်။ ထိုစဉ်က ပုဂံပြည်
လိုက်သည် သစ်တောများ ထူထပ်လှသည်ဆို၏။ ပုပ္ဖား
တောင်သည်လည်း စိမ့်စိမ့်ရေတံခွန် တသွင်သွင်စီးကာ စိမ့်
မြိုင်ကြီး ထူထပ်လှသည်ဆို၏။

ဆရာတော်ကြီးက တောင်ဝေးထောက်ကာထောက်
ဖြင့် ရေဆုံးမှကြွ၍ ကပ္ပိယက အလယ်မှလိုက်၊ ဦးသူ
တော်က လမ်းစားဖို့နှင့် အဓိဋ္ဌာန်စခန်းတွင် စားသုံးဖို့ရာ
တောင်လုံးများ ထုပ်ပိုးထားကာ နောက်မှလိုက်လေ၏။ နေ
တည်လှလှနီးတွင် ဆရာတော်ကြီးသည် သစ်ပင်ရိပ်
တောင်ကောင်းတွင် ရပ်နားလိုက်လေသည်။

ဦးသူတော်နှင့် ကပ္ပိယကျောင်းသားတို့က ဆရာတော်
တော် သစ်သီးများ ဆက်ကပ်ကြ၏။ ကပ္ပိယကျောင်းသား
တော် သစ်သီးများကို စားသုံး၏။ ဦးသူတော်မှာ စားသုံးခြင်း
တော် ဆရာတော်ကြီးတို့ ဘုဉ်းပေးနေသည်ကိုသာ ကြည့်
တော်၏။ ထိုသို့ စားသုံးပြီးသော် ခရီးဆက်ကြလေသည်။
တော်သည်လယ် ပေါက်သောအခါ...

“သီးလိမ္မော်၊ ငှက်ပျောဖက်တော၊ သရက်မာလကာ၊
တော်ခွံရာ၊ ကြံသကာ မြေပဲ၊ သူတို့တော့ ဝယ်ပြီး ဦးသူ
တော်သီး” ဟု နောက်ဆုံးမှ ရွတ်ဆိုလိုက်လေသည်။ ထို
ဆရာတော်ကြီးက ခေတ္တရပ်၍ တောင်ဝေးကို ထောက်
နောက်သို့ လှည့်ကြည့်လိုက်လေသည်။ ထိုနောက်

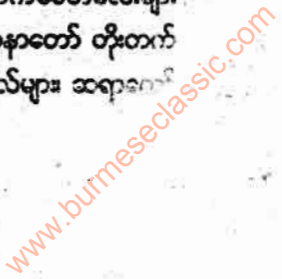
“ဦးသူတော်ရယ် ဘယ်သူက ဦးသူတော်ကို မစားနဲ့လို့ ပြော
လိုတုံး။ ဦးသူတော် ထမ်းလာတဲ့ဟာပဲ ဦးသူတော်ယူစားရင်
ရတာပဲဟာ။ ဦးသူတော်ရယ် နောင်ရေးကို မျှော်ကာငေးပြီး
ဖော်ကွာဝေးအောင် စာမချိုးပါနဲ့” လို့ ပြုံးပြုံးကြီးနှင့် မိန့်တော်
မူလိုက်လေ၏။ ထိုနောက် ရှေ့ခရီးကို တရွေ့ရွေ့နှင့်ကြလေ
သည်။ ပုပ္ဖားတောင်ကလပ်ခြေရင်းသို့ ရောက်ကြလေတော့
သည်။

ထိုစဉ်က ပုပ္ဖားတောင်ကလပ်သည် လူသူမနီးသော
တောင်ကြီးများ၍ အရောက်အပေါက်နည်းကြ၏။ တောင်
ကလပ်တွင် နွယ်ငန်းရှင်များရှိသည်ဆို၏။ တောင်ကလပ်ပေါ်
သို့ တက်လိုလျှင် နွယ်ငန်းရှင်များအောက်သို့ ကျလာသည်
ကို စောင့်၍ နေကြရ၏။ နွယ်ငန်းရှင်များ အပေါ်သို့ တက်သွား
မှ တွဲခို၍ လိုက်ပါကြရသည်ဆို၏။

ဆရာတော်သည် နွယ်ငန်းရှင်တစ်ချောင်းကိုတွဲခို၍
တောင်ကလပ်ပေါ်သို့ တက်သွားလေရာ ကပ္ပိယကျောင်းသား
လည်း ဆရာတော်ကြီးနှင့်အတူ တွဲကာ လိုက်ပါသွားလေ၏။
ဦးသူတော်ခမျာ ကြောက်ရွံ့ကာ လိုက်ပါသွားခြင်းမရှိခဲ့ပေ။
ဆရာတော်ကြီးတို့ တောင်ကလပ်ပေါ်သို့ တက်ရောက်သွားကြ
သည်ကို အောက်မှပင် ငေးမျှော်ကာ ကျန်ရစ်ခဲ့ရာလေတော့
သည်။ ထိုအချိန်မှစ၍ ဆရာတော်ကြီးနှင့် ကပ္ပိယကျောင်း
သားတို့သည် ထာဝရတွဲ၍ အားထုတ်ကျင့်ကြံသွားခဲ့ကြသည်
ဟု ဆိုလေ၏။

ဦးသူတော်သည် ဆရာတော်ကြီးတို့နှင့် ကွဲကာသွား
ခဲ့ရလေတော့၏။ ကပ္ပိယကျောင်းသားသည် ဆရာတော်ကြီး
၏ ရင်အုပ်မကွာ စောင့်ရှောက်မှုကြောင့် နောင်တွင် သူတော်
စင်အဖြစ်နှင့် ထွက်ရပ်စခန်း ပေါက်မြောက်၍ “ပထမဘိုးဘိုး
အောင်”အဖြစ် ယခုတိုင် လူသိထင်ရှား ကျော်ကြားခဲ့လေ
သည်။ လူသိများကြသည်ကား ဘိုးတော်ဦးပိုင်းလက်ထက်မှ
သိဒ္ဓိပေါက်သည်ဟု မှတ်ယူခဲ့ကြလေသည်။ နောက်ဆုံး
အန္တိမစခန်း ပြီးမြောက်ခြင်း ဖြစ်ပေသည်။

ပထမဘိုးဘိုးအောင် စခန်းပြီးမြောက်စတွင် “ဝ”
စကြာစေတီ ကိုးနင်းစေတီနှင့် ကျောက်စေတီလေးများ
တည်ထားခဲ့သည်ဟု ဆိုပေ၏။ ပုဗ္ဗသာသနာတော် တိုးတက်
ပြန့်ပွားထွန်းကားစေရန် သာသနာပြုပုဂ္ဂိုလ်များ ဆရာတော်

ကြီးများအား တတ်စွမ်းနိုင်သမျှ ကူညီဆောင်ရွက်ပေးနေကြောင်း ထင်ရှားလှပေသည်။

ဤမျှဆိုလျှင် ရှင်အဋ္ဌဂေါဏနှင့် ပထမံဘိုးဘိုးအောင်တို့၏ ကြေးရုပ်တုများကို ယှဉ်တွဲလှူဒါန်းထားခြင်းအကြောင်းကို သဘောပေါက်ကြမည် ဖြစ်ပါသည်။

မြင်းညိုရှင်

တစ်နေ့သော နေ့လယ်ပိုင်းတွင် ပုပ္ဖားတောင်သို့ မြင်းညိုတစ်ကောင်ကို စီးကာ အမျိုးသားကြီးတစ်ယောက် ရောက်ရှိလာလေသည်။ ထိုပုပ္ဖိုလ်သည် တောတောင်စိမ့်စမ်းတိုဖြင့် အလွန်သာယာ အေးချမ်းလှသောကြောင့် နေရပ်ကို ပင် ပြန်လိုစိတ် မရှိတော့ပေ။ ဤတောဤတောင်တွင် အဓိဋ္ဌာန်ဝင်ကာ ကျင့်ကြံအားထုတ်နေတော့မည်ဟု ဆုံးဖြတ်၍ မိမိ၏ မြင်းညိုကြီးအား "သွားလိုရာသွားပေတော့" ဟု ပြောဆိုပြီး တင်ပါးကို လက်ဝါးဖြင့်ပုတ်ကာ လွှတ်လပ်ခွင့် ပေးလိုက်လေသည်။

နေ့ခင်း သာယာအေးချမ်းမှု ရှိပေသော်လည်း ညချမ်းအခါတွင်မူ တောကောင်များ အော်မြည်သံများ ကြားရလေသောအခါ ကြောက်ရွံ့စိတ် ပေါ်လာလေတော့သည်။ ထိုသို့ ကြောက်ရွံ့နေချိန်တွင် "ချစ်မြေ့ တောကောင်တွေ အန္တရာယ်ပြုမှာ ကြောက်နေပြီလား" ဟု မေးသံကြားလိုက်ရလေသည်။ ထိုပုပ္ဖိုလ်လည်း မှန်ကန်ကြောင်း ဝန်ခံရလေ၏။ "ချစ်မြေ့ ဒီတောတောင်မှာ အဓိဋ္ဌာန်နဲ့ အားထုတ်ချင်တာ အမှန်ဖြစ်ရင် ဘာစောင့်ရှောက်ပါမယ်။ ချစ်မြေ့နေဖို့ ဂူတစ်ခုရှိပါတယ်။ လာ...လာ...ဘာဘနောက် လိုက်ခဲ့ပေတော့"

ထိုစဉ်မှစ၍ ဝိတ်ဖြူဘိုးဘိုး၏ စောင့်ရှောက်မှုဖြင့် သိန္နီစခန်း ပြီးမြောက်သွားလေသည်။ ထိုအခါမှစ၍ တောင်တော်ရွှေပုပ္ဖားတွင် "ဘိုးတော်အောင်မင်းခေါင်" ဟူ၍ ကျော်ကြားခဲ့ပေသည်။ ဝိတ်ဖြူဘိုးဘိုးကား "ပထမံဘိုးဘိုးအောင်" ပင် ဖြစ်သည်။ ပုပ္ဖားတောင်ကလပ်ထိပ်တွင် ဘိုးတော်အောင်မင်းခေါင် တည်ထားခဲ့သည်ဟုဆိုသော "နေလ" ဘုရားနှစ်ဆူ တည်ရှိပါသည်။ ထိုစေတီတည်အနီးတွင် မြင်းစီးနေသော ဘိုးတော်အောင်မင်းခေါင်၏ ကြေးရုပ်တုကို တွေ့မြင်နိုင်ပေသည်။

ရှင်အဋ္ဌဂေါဏသည် တပည့်မ အိမ်သော်တာကိုလည်း ဝိဇ္ဇာလမ်း ပေါက်မြောက်စေခဲ့ပေသည်။ ယခုအချိန်တွင် ရှင်အဋ္ဌဂေါဏသည် ပုပ္ဖားတောင်မကြီးတွင် သီတင်းသုံးလေသည် ဆို၏။ ၎င်း၏ခင်ပွန်း ဦးကျော်စွာကား ဆရာတော်မြန်မာ၏ ခေါ်စဉ်က မလိုက်ပါမိ၍ နောင်အခါမှ အိမ်သော်တာ၏ တွန်းပို့မှုအရ ဝိဇ္ဇာစခန်းပေါက်ရန် ကြိုးစားရာတွင် ဝိဇ္ဇာတစ်၏ နောင်ယုက်မှုကြောင့် မအောင်မြင်ခဲ့ရပေ။ သို့ဖြင့် မင်းမင်းဒေဝ်သင့်ကာ သေပွဲဝင်ခဲ့ရပြီး "မိုးခေါင်ကျော်စွာ" ဟု ဖြစ်သွားသည်ဟု ဆို၏။

ပုပ္ဖားတောင်ကလပ်အထက် ညောင်ပင်ကြီးများ တစ်ရာလမ်း၏ အရှေ့ဘက်ကလပ်လျက်တွင် အိမ်သော်တာ ဦးကျော်စွာတို့၏ ကောင်းမှုစေတီနှစ်ဆူကို ပြုပြင်ထား၍ မြော်နိုင်ကြပါသည်။

ဤမျှဆိုလျှင် ရှင်အဋ္ဌဂေါဏ ဧုတ်ကျောင်းကြေးရုပ်တုများ၏ သမိုင်းကြောင်းများကို သိမြင်နိုင်လော့ပေပြီ။ ထိုသို့ ပုပ္ဖိုလ်များကို ယုံကြည်၍ ဆည်းကပ်သူများအား မိမိတို့ ကုသိုလ်ကံအလျောက် အကျိုးများစွာ စောင့်ရှောက်လျက်ရှိကြောင်းကို နှစ်စဉ်ကျင်းပဖြစ်သော တောင်ဘိုးတော်အောင်မင်းခေါင်ထွက်ပွဲက သိသာထင်ရှားနေပေသည်။

"ပထမံဘိုးဘိုးအောင်" ပြောလေ့ရှိသော စကားမှတ်သားစရာ ကောင်းလှပါသည်။

"ဘုရား၊ တရား၊ သံယာ၊ မိဘ၊ ဆရာသမားများ ယုံကြည်ကိုးကွယ်သော၊ ရိုသေလေးစားသော သူတွေကို တို့ သိန္နီရှင်များ၊ သိကြား၊ နတ်များက အမြဲ စောင့်ရှောက်ပေးကြရပါတယ်ကွယ်"

ဟူ၍ ပြောလေ့ရှိပေသည်။

"ကန်တော့ပွဲတိုင်းမှ တင်သမု မဟုတ်ပါဘူး" ဟု မိန့်လေ့ရှိပါ၏။

ပထမံဘိုးဘိုးအောင် ဘုရားပူဇော်ကန်တော့ရာ ဂါထာတော်များ ရွတ်ဆိုလေ့ရှိပေသည်။ ထိုဂါထာတော်များအနက် -

"ဗုဒ္ဓေါ ဘဂဝါ အရဟံသိန္နိ၊ ဓမ္မော ဘဂဝါ အရဟံသိန္နိ၊ သံယောဘဂဝါ အရဟံသိန္နိ"

“သိဒ္ဓိသောဘဂဝါ အရဟတော၊ အရဟတော သော အရဟံသိဒ္ဓိပါ အရှင်ဘုရား”ဟု ရွတ်ဆိုကန်တော့ ပေသည်။

ထို့နောက် ဆုံးမဩဝါဒပေးရာတွင် -

“အကျင့်သန်သန် ရည်စိတ်သန်၍ ခပ်မှန်မှန်ကျင့်

“ဘုရားပရမေ ဘဂဝါ၊ အားထားကြပေတော့ဗျား”ဟု ကောင်း။

“ပီတိဝေဖြာ၊ တို့တတွေမှာ၊ ချမ်းသာသုခ ပြည့်ဝကြ

ပြည့်စုံခဏ ကြံတိုင်းရကြပါစေကွယ်”ဟု ဆုပေး ပြန်၏။

ဘိုးတော်အောင်မင်းခေါင် ဘုရားဖူးပြောကန်တော့

“ကမ္ဘာပေါ်တွင် တစ်ဆူမကြွင်း၊ တစ်ဆင်းတုမကျန်၊ ကမ္ဘာ့နိဂ္ဂဟပည့်တော် နာမ်ရပါ၊ တပည့်တော်ပိုင်ဆိုင် မြို့ဖူးမရှိ၊ အဟံဝဇ္ဇာမိ၊ ရိုသေစွာ ရှိခိုးပါ၏”ဟု ရိုခိုးလေ့ ရှိသည်ဆို၏။

ကန်တော့ပွဲ

ပထမံဘိုးဘိုးအောင်ကို ယုံကြည်အားကိုးသူများက ဝန်ကြီးကိစ္စများကို အောင်မြင်မှုရစေလိုသောဆန္ဒဖြင့် တော့ပွဲကပ်ခြင်း၊ ပွဲထိုးခြင်း စသည်ဖြင့် ဆောင်ရွက် ပြုပါသည်။ စာရေးသူ တွေမြင်လေ့လာ မှတ်သားမိ အကျိုးအဝဝပြည့်ဝကြစေရန် ဗဟုသုတသျှင်ဝေလိုက်

ပထမံဘိုးဘိုးအောင် ကန်တော့ပွဲကပ်တဲ့အခါမှာ ဝန်ကြီးများရဲ့ အလိုဆန္ဒများ ပြည့်ဝစေရန် ဘုရားရှင် သူခိုင်းပေးပါတယ်။ အဓိဋ္ဌာန်ဝင်၊ မေတ္တာပို့ပြီး ဆု ပေးသည်ဟု ဆိုပါတယ်။ ဘိုးဘိုးအောင်က စာသုံး ခြေပါ။ သို့အတွက် တူသောအကျိုးပေးတတ်၍ တော့ပွဲကို သန်စင်မှု အထူးလိုအပ်ပါတယ်။

ဘုရားထံ ကပ်လှူပေးရမည့်အတွက် ဖြစ်ပါတယ်။ အုန်း၊ ငှက်ပျော၊ အောင်သပြေ၊ အုန်းညွန့်၊ အလင်း

တိုင်း၊ နံ့သာတိုင်တို့ကို ဖြူစင်သန့်ရှင်းတဲ့ စိတ်စေတနာနဲ့ ပြင်ဆင်ကပ်ဖို့ လိုပါတယ်။ ကန်တော့ပွဲထဲမှာ ဖျော်ရည်ဘူး၊ ထိစာအုပ် စသည်တို့ကို မထည့်မိဖို့ သစ်သီးများကို အမည် ပညတ်ကောင်းမွန်တဲ့ သစ်သီးများကိုသာ ထည့်ဖို့လိုပါတယ်။

ဒါတွေကို သီးခြားထည့်ပြီး ကပ်နိုင်ပါတယ်။ ဘုရား ရှင်ကပ်လှူပေးရန် သင့်တော်အောင် ပြင်ဆင်ရခြင်းဖြစ် ကြောင်း မှတ်သားမိရပါတယ်။ ငွေအသပြေ၊ ပုတီးများကိုတော့ ထည့် သွင်းကပ်နိုင်ပါတယ်။ ပုဂ္ဂိုလ်အလိုကျပြောရခြင်း ဖြစ် ပါတယ်။ မိမိတို့နှစ်သက်သလို ဆောင်ရွက်နိုင်ပါတယ်။

ဘုရားဆွမ်းတော်ကပ်လှူတဲ့အခါမှာ အငွေတထောင်း ထောင်း ဆွမ်းဦးပေါင်းကို ဆီဆမ်း ဆားဖြူး၍ လှူဒါန်းခိုင်း တတ်ပါတယ်။

ကန်တော့ပွဲထဲမှာပါသင့်တဲ့ ပစ္စည်းတွေကတော့ အောင်သပြေ ငါးညွန့်၊ အုန်းညွန့် ငါးညွန့်၊ ဆေးလိပ် ငါးလိပ်၊ လက်ဖက်တစ်ထုပ်၊ သကြားတစ်ထုပ်၊ ဖယောင်းတိုင်း၊ နံ့သာ တိုင်တစ်ထုပ်စီကို အနည်းငယ်ဖွင့်၍ ထည့်ရတတ်ပါတယ်။ အောင်သပြေနဲ့ အုန်းညွန့်၊ ဆေးလိပ်တို့ကို တစ်နေရာစီခွဲပြီး ထည့်ရပါတယ်။ ဒါဆိုရင် ကန်တော့ပွဲ ပြည့်စုံသွားပါပြီ။

ယခင်က မတွေ့ဖူးသူများအတွက်သာ စေတနာဖြင့် ရှေ့ပြုလိုက်ခြင်း ဖြစ်ပါတယ်။ နှစ်သက်သူများ ဆောင်ရွက် နိုင်ကြပါတယ်။

ပထမံဘိုးဘိုးအောင်ကို ဆက်ကပ်တဲ့ အာဟာရများ ကိုတော့ မုန့်မျိုးစုံ၊ သစ်သီးပွဲ၊ လက်ဖက်ပွဲများပါ။ အထူးနှစ် သက်တာကတော့ ပဲပြုတ်နီနီဆီကိုဆမ်း၊ ရေနွေးကြမ်းနဲ့ သုံး ဆောင်လိုတတ်ပါတယ်။

ဘိုးတော်အောင်မင်းခေါင်ကတော့ ထန်းလျက်ခဲ၊ အချို့ပွဲ၊ ရေနွေးကြမ်းခါးခါးနဲ့ ဆေးပြင်းလိပ် ဖြစ်ပါတယ်။

“မသိသူကျော်သွား၊ သိသူမော်စား” ဆိုစကားအတိုင်း သိတော့ အကျိုးများအောင် ဆောင်ရွက်တတ်ကြမှာပါ။

အောင်စေ၊ ပိုင်စေ၊ နိုင်ကြပါစေ၊ ကောင်းမြတ်သော စေတနာဖြင့်...။

ဦးအောင်ကြွယ်-တောင်သာ

လောကီဂန္ထီရနယ်မှ ရုပ်ဝိဇ္ဇာ၊ နာမ်ဝိဇ္ဇာများအကြောင်း

ဆရာသီဟဝကြာစိုးပြင့် (ပွဲကျောင်း)

ဝိဇ္ဇာပညာတို့ ဘယ်ရွေ့ဘယ်မျှ များစေကာမူ အကျဉ်းချုပ်အားဖြင့် ရုပ်ဓာတ်တို့ကို ပြုပြင်သော ဝိဇ္ဇာပညာ နှင့် နာမ်ဓာတ်တို့ကို ပြုပြင်သော ဝိဇ္ဇာပညာသာလျှင် ရှိ သင့်ပေ၏။ သင်္ခတနယ်၌ ဥတုဟုဆိုအပ်သော တေဇော ဓာတ်အထူးသည် ရုပ်ဓာတ်အပေါင်းတို့၏ မိခင်ကဲ့သို့ စောင့်ရှောက်ပြုပြင်တတ်သော သဘောလည်း ရှိ၏။ တေဇောဓာတ်နှင့် ဝါယောဓာတ်တို့သည် ဓာတ်ရှင်လည်း ဖြစ်၏။ ထိုဓာတ်နှစ်ပါးကို နူးညံ့သည်ထက် နူးညံ့အောင်၊ သိမ်မွေ့သည်ထက် သိမ်မွေ့အောင်၊ အားကောင်းသည် ထက် အားကောင်းအောင် ပြုပြင်ဖန်တီးနိုင်ကြလျှင် လိုရာ

ကိစ္စမြောက်၍ အသုံးချနိုင်ပေသည်။
ပရမတ္ထသဘာဝအရာ၌ ရုပ်ဓာတ်တို့၏ နှစ် သိမ်မွေ့မှုသဘောသည် ဗလဓာတ်၊ ဌာမဓာတ်၊ ဓာတ်တို့ကို ဖြစ်စေနိုင်ပေ၏။ ဥပမာ - တိရစ္ဆာန် ကဗထိကာရ အာဟာရဩဇာဓာတ်သည် ရုတ်ရင်းကြီး တမ်းသဖြင့် များစွာ စားသောက်မှ တင်းတိမ်နိုင်၊ နိုင်၏။ ဩဇာဓာတ်၏ သတ္တိလည်း နည်းပါးခြင်းကြောင့် တိရစ္ဆာန်တို့၏ ဇီဝတရုပ်ဓာတ်ကို ကြာရှည်စွာ မစား ရှောက်နိုင်ချေ။ တိရစ္ဆာန်တို့၏ ကဗထိကာရအာဟာရ ဩဇာထက် လူတို့၏ ကဗထိကာရ အာဟာရဩဇာ

သည် နူးညံ့သိမ်မွေ့သဖြင့် အားကောင်း၏။ ထို့ကြောင့် လူတို့၏ ဇီဝတရုပ်ဓာတ်ကို ခုနစ်ရက်ခန့် စောင့်ရှောက်နိုင်၏။ လူတို့၏ ကဗထိကာရ အာဟာရဩဇာထက် စတုမဟာရာဇ်နတ်တို့၏ ဩဇာဓာတ်တို့သည် အလွန်အားကောင်း၏။ ထိုဩဇာဓာတ်ဆိုသည် လူတို့၏ အရေအတွက်အားဖြင့် နှစ်ပေါင်း ၅၀ ခန့် စတုမဟာရာဇ် နတ်တို့၏ ဇီဝတရုပ်ကို စောင့်ရှောက်နိုင်ပေသည်။ စတုမဟာရာဇ် နတ်တို့၏ ဩဇာထက် တာဝတိံသာနတ်တို့၏ ဩဇာဓာတ်သည် ပို၍ နူးညံ့သိမ်မွေ့သဖြင့် အလွန်အလွန် အားကောင်းသောကြောင့် လူတို့အရေအတွက်ထက် နှစ်ပေါင်း ၁၀၀ ခန့် တာဝတိံသာနတ်တို့၏ ဇီဝတရုပ်ကို စောင့်ရှောက်နိုင်၏။ သုခအခါ လောကဓာတ်ပညာဖြင့် မီးရိုးရိုးတို့၏ အရှိန်အဝါ၊ နှစ်ပေါင်းတို့၏ အရှိန်အဝါ၊ ကျောက်မီးသွေးတို့၏ အရှိန်အဝါ၊ သစ်ပင်တို့၏ အရှိန်အဝါ၊ ထိုမီးတို့၏ အရှိန်အဝါထက် နူးညံ့သိမ်မွေ့သော လျှပ်စစ်မီးတို့၏ အရှိန်အဝါသည် ပိုအားကောင်း၏။ အားရှိပုံမှာ မီးရိုးရိုးအရှိန်အဝါ၊ ကျောက်မီးသွေးတို့အရှိန်အဝါကို မီးရထား၊ မီးသင်္ဘောတို့တွင် အသုံးပြုသဖြင့် လူတို့ ပိုမိုခရီး တွင်ကျယ်လျင်မြန်ပေသည်။ ထိုမီးရထား၊ မီးသင်္ဘောတို့၏ လျင်မြန်မှုထက် လျှပ်စစ်ဓာတ်အားဖြင့် အသုံးပြုသော လေယာဉ်ပျံနှင့် နှိုင်းစာသော် လျင်မြန်မှု အလွန်ကွာခြား၏။ ထို့ထက် လျှပ်စစ်ဓာတ်အားဖြင့် အသုံးပြုသော အသံဖမ်း၊ ဗီစီစီတူးကဲ့သို့ လူမပါဘဲ လိုရာကို အစေနိုင်ခြင်း စသည်တို့သည် နူးညံ့သိမ်မွေ့သော လျှပ်စစ်ဓာတ်အားအထူးပင် ဖြစ်သည်။ ထိုတေဇောဓာတ်အထူးပင် နူးညံ့သိမ်မွေ့သည်ထက် သိမ်မွေ့အောင် Atomic (အက်တမ်) ဓာတ်သို့ ပေါက်မြောက်ကြသဖြင့် ဒုတိယကမ္ဘာစစ်ပွဲကြီးတွင် သုံးစွဲကြကြောင်းကို လူတိုင်းပင် သိရှိကြသည်။ ထို့ကြောင့် ရုပ်ဓာတ်တို့ကို သိမ်မွေ့သည်ထက် သိမ်မွေ့အောင်၊ နူးညံ့သည်ထက် နူးညံ့အောင် ပြုပြင်ခဲ့၍ အစွမ်းသတ္တိထက်မြက်ကြောင်းကို သိလောက်ပေပြီ။ ဤကဲ့သို့ ရုပ်ဓာတ်တို့ကို ပြုပြင်ဖန်တီးမှုသည် အခြားကမ္ဘာတို့တွင် မဟုတ်ပေ။ သွပ်ဓာတ်၊ သံဓာတ်၊ ပြဒါးဓာတ်၊ ကြေးနီဓာတ်၊ ကန့်ဓာတ်၊ စိန်ဓာတ်၊ ဒုတ္တာဓာတ် စသည်တို့ကို ဝါဝင်သော တေဇောဓာတ်အထူးတို့ကိုပင် အမျိုးမျိုး နည်းလမ်းဖြင့် စမ်းသပ်ရှာဖွေလုပ်ကိုင်ခြင်း ဖြစ်ပေသည်။

ထို့ကြောင့် တချို့သော ရုပ်ဓာတ်ဆရာ အဂ္ဂိရတ်သမား (ခေါ်) လုပ်ရပ်ဆရာများကို (လူလေအတတ်အဂ္ဂိရတ်)ဟု လည်းကောင်း၊ (ပြဒါးကား ပြာမကျလူမှာ ပြာကျ၏)ဟုလည်းကောင်း၊ (အဂ္ဂိရတ်သမား ကျောင်းကြိုကျောင်းကြား) ဟုလည်းကောင်း၊ မဖြစ်နိုင်သော အတတ်၊ အယုံအကြည်မရှိထိုက်သော အတတ်ဟု စွပ်စွဲကဲ့ရဲ့ခြင်းကို ခံကြရရှာ၏။ ဤသို့ အစွပ်အစွဲ အပြောအဆို၊ အပြောင်အလှောင်ခံကြရခြင်းသည် မိမိတို့လုပ်ငန်း ရုပ်ဓာတ်ဝိဇ္ဇာလမ်းမပေါက်ရောက်သေးသည့်အခါ ဓမ္မတာဟု နှလုံးသွင်းကြိုရပေမည်။ တကယ်တော့ ရုပ်ဓာတ်ဝိဇ္ဇာလမ်းသည် လည်း ရောဂါဝေဒနာ အမျိုးမျိုးတို့ကို ကာကွယ်စောင့်ရှောက်နိုင်၍ အနာရောဂါကင်းစင်သော အာရောဂျသိဒ္ဓိ၊ လက်နက်ဘေး အန္တရာယ်တို့မှ ကာကွယ်နိုင်သော ကာယသိဒ္ဓိ၊ ရွှေငွေကိုဖြစ်စေသော ဓနသိဒ္ဓိ၊ လူနတ်တို့ ချစ်ခင်အလိုရှိအပ်သော ပီယသိဒ္ဓိ၊ ခရီးအဝေးကို အနီးကလေးဖြစ်စေနိုင်သော ပထဝီသိဒ္ဓိ၊ ပင်လယ်သမုဒ္ဒရာ ရေဖလားကို ပြေပထဗျာကဲ့သို့ သွားလာနိုင်သော ဥဒကသိဒ္ဓိ၊ ဝေဟင်ခရီးကို လေယာဉ်ပျံမစီးဘဲ သွားလာနိုင်သော အာကာသသိဒ္ဓိ၊ အသက်တန်းမှ ပိုမောက်၍ လိုသလောက် အသက်ရှည်နိုင်သော အာယုသိဒ္ဓိ၊ စိတ်ကမုန်းသလောက်ကို စခန်းပေါက်စေနိုင်သော စိန္တာမသိဒ္ဓိဟူသော သိဒ္ဓိတို့ကို ထမြောက်အောင်မြင်နိုင်သောကြောင့် ထူးဆန်းသော အတတ်ပညာဖြစ်၏။ ဤအတတ်ပညာကို အဋ္ဌကလာပံ ရုပ်ဓာတ်တို့ကို အတတ်ပညာဖြင့် စီမံသောကြောင့် ရုပ်ဝိဇ္ဇာဟု ခေါ်ဆိုအပ်ပေသည်။

နာမ်ဝိဇ္ဇာ

ရုပ်ဝိဇ္ဇာကို ပြုပြီး၍ နာမ်ဓာတ်နှင့်ဆိုင်သော အသိပညာဝိဇ္ဇာတို့ကို ခွဲခြားလိုက်သော် ခြောက်ဆယ့်ခြောက်မျိုးသော ကဝေပညာ၊ ထိုပညာတို့၏ အစွမ်းသတ္တိမှာ ရွာသူဟု ခေါ်သော ခြေစုန်းသည် သူတစ်ပါး၏ ခြေရာမြေကိုယူ၍ မိမိ၏အတတ်ပညာဖြင့် စီရင်ပြီး ဝမ်းနာဝမ်းကိုက်အောင်၊ ပူအောင်၊ ချမ်းအောင်၊ လိင်ဝင်အောင်၊ အစားမစားနိုင်အောင်၊ ဝမ်းမသွားရလေအောင်၊ နားထိုင်းအောင်၊ ဝမ်းထဲ၌ အလုံးအခဲအပြင် အမြောင်းဖြစ်၍ တက်အောင်၊ မီးမဖွားနိုင်

အောင်၊ အသားအရည်ခန်းခြောက်အောင်၊ တကြည်းထကြ
အောင်၊ တသင်းသင်းတဝေဝေ နတ်ဝင်သကဲ့သို့ ရှိလေ
အောင် လုပ်နိုင်၏။ ဆင်ကွန်းဟုခေါ်သော ကိုယ်စုန်းသည်
သူတစ်ပါး၏ ခြေရာမြေကိုလည်းကောင်း၊ အရိပ်ကိုသော်
လည်းကောင်း၊ ကိုယ်ကိုသော်လည်းကောင်း၊ တွေ့ထိကိုင်
ရမှ အထက်ပါရောဂါတို့ကို ဖြစ်စေနိုင်၏။ နဖတက်ခေါ်
ဥက္ကောင်းကိုသော်လည်းကောင်း၊ ကိုင်ရထိရမှ ဖမ်းစားနိုင်၏။
သုံးမျိုးသော ဤစုန်းတို့သည် သူတစ်ပါးကို သေအောင်
မဖမ်းစားနိုင်။ မောက်လုံးမောက်ပြားခေါ် ရွာသမီးတို့သည်
သူတစ်ပါးကိုမြင်ရမှ အသက်ဆုံးရှုံးအောင် ဖမ်းစားနိုင်ပေ
မည်။ ဤငါးမျိုးသော ပညာသည်တို့မှာ မှီခိုကိုးကွယ်ရာ
နတ်အထူးကို မရသောကြောင့် ကိုယ်တိုင်ဖမ်းစားရ၏။

ဖော်ကနီဟုခေါ်သော အိမ်အလိမ့်စုန်းသည် အထက်မှ
ပြခဲ့သော ငါးမျိုးသော စုန်းတို့သည် ပြုစားနည်းအတိုင်း
ပြုစားနိုင်သကဲ့သို့ တစ်ကိုယ်လုံး နတ်ဝင်သကဲ့သို့ တသင်း
သင်း တဝေဝေ ဖြစ်၍ ယိမ်းယိုင်လေအောင် ငိုလိုငို၊ ရယ်လို
ရယ်၊ ရွှင်လိုရွှင် ကိုယ်မှာလည်းအသားအရေ ညိုလိုညို၊
မည်းလိုမည်း။ ဝါလိုဝါ ဖြစ်လေအောင် သွေးရောင်၊ လေ
ရောင်ဆောင်၍ တစ်ကိုယ်လုံး ကိုက်ခဲထုံကျင်လေအောင်၊
လင်နှင့်မယား မသင့်မတင့်ဖြစ်အောင်၊ တစ်ပါးသူနှင့် မသင့်
မတင့်ဖြစ်အောင်၊ စိတ်မာန်ဒေါသ ထကြလေအောင်၊ ဒိမိ
ကိုယ်ကို ရိုက်လိုရိုက်၊ ပုတ်ခတ်လိုပုတ်ခတ် သတ်ဖြတ်
လေအောင် ဘူးပင်း၊ အစာပင်း၊ အရိုးပင်း၊ အသားပင်း၊
သားရေပင်း၊ အိပ်ပင်း၊ စသည်ဖြစ်၍ ဝင်လေအောင် တတ်
နိုင်ကြ၏။ ပြုလုပ်နိုင်ကြ၏။ ကဝေခေါ်သော ကဝေခြောက်
စုန်းသည် ပြဆိုအပ်ခဲ့သော ခြောက်မျိုးသော စုန်းတို့၏
အတတ်ပညာနှင့်တကွ သူတစ်ပါးတို့၏လိပ်ပြာ ကိုယ်နှင့်
ခွဲလေအောင်၊ ခဏခဏတက်လေအောင်၊ ယခုပင် သေ
တော့မလိုဖြစ်လေအောင်၊ လျှာထွက်အောင်၊ မျက်စိထွက်
အောင်၊ အသက်ဆုံးရှုံးအောင် ဖမ်းစားနိုင်ပေသည်။ ဖော်ကနီ
နှင့် ကဝေတို့သည် တောသူ၊ မြေဘုတ်၊ မြောက်ရှင်မ၊
ကဝေနတ်၊ ခုရှုနတ်တို့ကို အလိုရှိသလို စေခိုင်းနိုင်၏။
မိမိ မျိုးသော စုန်းတို့ကို ပြနေက ကျမ်းလေမည်စိုးသော
ကြောင့် အဓိကကျသော အကြောင်းကိုသာ ဖော်ပြထားပါ
သည်။

ထိုစုန်းတို့သည် ဒေါသ၊ မာန၊ ဣဿ၊ မစ္ဆရိယသ

ဘောဖြင့် လူတို့အား နှိပ်စက်ညှဉ်းပန်းရန်ဖြစ်သော မိမိ
မျိုးစုံသော အတတ်ပညာကို ဘာသာရေးအားဖြင့် အောက်
ငရဲသို့သွားရမည်ကို တင်စား၍ ဥပမာနည်းအားဖြင့်
အောက်လမ်းပညာ၊ အောက်လမ်းသမားဟု ခေါ်ရသော
နာမ်ဝိဇ္ဇာ (ဟက်ပနီတစ်ဆင်းခေါ် စိတ်ညှို့ပညာနာမ်ဝိဇ္ဇာ)
မိမိ မျိုးသော စုန်းအတတ်ပညာဖြင့် ပြုစားခံရသူ ဂန္ဓဗ္ဗ
ဆယ်မျိုး၊ နတ်ဆိုးစာရင်းပါ ဂုဗ္ဘာဂုဗ္ဘိ၊ ယဇ္ဇိ၊ ယက္ခာတို့၏
ကူညီစောင့်ရှောက်စေခြင်းငှာ မဟေသရဂိုဏ်း၊ ဘေသရ
ဂိုဏ်း၊ အဋ္ဌာရသစာမဂိုဏ်း၊ ဝိဇ္ဇာမဟိဒ္ဓိဂိုဏ်း၊ ပထမံဂိုဏ်း
ရှပ်ဂိုဏ်း၊ ဝင်းဂိုဏ်း၊ ဆံရည်ကိုယ်တော်ဂိုဏ်း၊ အင်းဂိုဏ်း
ဆေးဂိုဏ်း၊ တောင်စဉ်ဂိုဏ်း၊ ပိလိန္ဒဝစ္စမထေရ်၏ မနော
စိတ္တပ္ပဂိုဏ်း စသည်ဖြင့် မရေမတွက်နိုင်သော ဂိုဏ်းအမျိုးမျိုး
တို့ဖြင့် ကျင့်ကြံအားထုတ်နေကြသော နာမ်ဝိဇ္ဇာ။ သမထ
ကသိုဏ်း ပရိကံတို့ဖြင့် စီမံအားထုတ်၍ ရအပ်သော ဈာန်
ရအပ်သော အဘိညာဉ်တို့သည် လောကီ၏အထွတ်အထိပ်
ဖြစ်သော လောကီပာဝိဇ္ဇာအား နာမ်ဝိဇ္ဇာဟု ခေါ်ဆိုသမှတ်
ရပေသည်။ စိတ်ဓာတ်အားဖြင့် ပြုကျင့်လေ့လာအားထုတ်
ရသော အတတ်ပညာတို့ကို နာမ်ဝိဇ္ဇာဟုခေါ်၏။ ရှစ်ပါး
သော ရုပ်ဓာတ်ကို အဟုတ်အဟတ် ကြံစည်အားထုတ်
ပြုလုပ်ရန် စီမံနေသော ရုပ်ဝိဇ္ဇာ၊ အတတ်ပညာ စိတ်
ဓာတ်တို့ ရင့်သန်စည်ကား ထားရာနေ၊ စေရာသွား သမာဓိ
တိုးပွားအောင် ကြိုးစားအားထုတ်နေသော နာမ်ဝိဇ္ဇာတို့
သည် လောကမှာ ဘယ်အခါမှ ဆိတ်သုဉ်းခြင်းမရှိခဲ့ပေ။
ထိုအတတ်ပညာတို့ကို လေ့လာအားထုတ်ပြုလုပ်စီမံ လေ့
ကန်သင့်မြတ်စွာ လေ့လာဆည်းပူးကြပါလျှင် ထိုကံ
သလောက် ပေါက်မြောက်အောင်မြင်ခဲ့သူများ မနည်းတော့
ပေ။ ထို့ကြောင့် သာသနာ ၅၀၀၀ အတွင်း ဖြစ်ခဲ့သော
ပုဂ္ဂိုလ်များနှင့် ဖြစ်ခဲ့၊ ပြုလုပ်ဆဲ ပုဂ္ဂိုလ်များကိုလည်း ဖော်ပြ
ရန်ရှိပါသေးတယ်။ နောင်အလျဉ်းသင့်သလို ဖော်ထုတ်
သွားမည်ဖြစ်ပါသည်။

ဆရာသီဟစကြာစိုးမြင့်(ပွဲကျောင်း)

အသက်ရှည်၊ လာဘ်ပေါလှုံ မဟာပထမံ ဘိုးဘိုးအောင်

ပေး

ဂါထာထူး

ဖော်တင်သိန်းဇော်

ဂါထာတော်မြတ်

ဥုံ ထိပ်ထက် ဘုရား၊ နားမှာ မြဟွာ၊ လည်မှာ သိကြား၊
 တင်မှာ ဘီလူး၊ ဒူးမှာ ခြင်္သေ့၊ ကိုယ်မှာ ဂဠုန်၊ ခြေမှာ နဂါး၊
 အစောင့်ထား၍၊ ဘုရားမြတ်စွာ၊ အစိန္တေယျကို၊ အဟံ-ကိုးကွယ်ပါ၏
 အရှင်ဘုရား။ ကတ္တုဿနိဂုဏ်၊ ကောဏဂုဏ်၊ ကဿဖ၊ ဂေါတမ၊
 အရိမေတ္တေယျ၊ သက်တော်ဝင်၊ စောဝင်၊ ဈာန်ဝင်၊ မဟာဝင်၊
 ဗောဓိရုဇ်တန်၊ ဉာဏ်တော် ဆယ်ပါး၊ ဘုရား၊ တရား၊ သံဃာ၊
 အရေတော်က ရွှေအဆင်းလား၊ ဦးခေါင်းတော်က မြင်းမိုရ် တောင်၊
 မျက်လုံးတော်က ပုလဲရောင်၊ သွားတော်က ဝရဇိန်၊ ကိုယ်လုံးတော်က
 ဗောဓိညောင်၊ ဘုရားရှင် ပညာနှင့်၊ ထိုး၍ မဝင်၊ ပစ်၍ မမှန်၊
 ချည်၍ မမြဲ၊ ဖမ်း၍ မမိ၊ ကြံ၍ မမြောက်၊ အရဟံ - ခံစရာခံ၊
 နာယာဘေးမရှိ၊ ဘေးဘယာ နမရှိ၊ ပဉ္စဗုဒ္ဓံ၊ အဟံ ဝန္တာမိ၊ ဘေးဒုက္ခ
 ယက္ခန္တု၊ မံဿဒါ ကာဆရာကာ၊ ကွယ်ဆရာကွယ်တိ။

သာဓု...သာဓု...သာဓု။

တစ်နေ့ နံနက်အစောကြီး စာရေးသူ မုန်ဝယ်ထွက် စဉ် ရပ်မိရပ်ဖကြီးအဖြစ် ရိုသေကိုင်းရှိုင်း လေးစားရသော ဓမ္မမိတ်ဆွေ အစ်ကိုကြီးတစ်ဦးက စာရေးသူအား လှမ်းကား ခေါ်ငင်၍ သူထံ အပြေးအလွှားဆိုသလို သွားရောက် တွေ့ဆုံမိခဲ့ပါသည်။ ထိုသို့ တွေ့ဆုံရစဉ် ယင်းဓမ္မမိတ်ဆွေကြီးဖြစ်သူက စာရေးသူအား စာရေးသူ၏ အသက်ကို မေးမြန်းပြီး ကောက်ကာငင်ကာနှင့် တစ်လက်စတည်း ဆိုသလို သူ၏လက်ထဲဆီက စာရွက်အဖြူလေးတစ်ရွက် အား လှမ်းပေးကာ “ကျုပ်အသက် ၂၅ နှစ်လောက်က ရွှေတိဂုံဘုရားကြီးပေါ်မှာ ဘိုးဘိုးအောင်နဲ့ တွေ့ခဲ့ရဖူးတယ်။ ဘိုးဘိုးအောင်က သာသနာပြု၊ ဘာသာရေးလုပ်၊ ဘာမှမပူနဲ့၊ ကြီးကံကောင်းမယ်လို့ ကပ်ပြီးပြောတယ်၊ မှာတယ်” သူပေးခဲ့တဲ့ ဂါထာကို ရွတ်ဟု ခပ်တိုတိုပြတ်ပြတ် ပြောခဲ့ပါသည်။ သူ၏ အတိတ်ဘဝနောက်ကြောင်း အချို့ကိုလည်း အကျဉ်းမျှ ပြောပြပါသည်။

ဓမ္မမိတ်ဆွေ အစ်ကိုကြီးပေးသော စာရွက်ပါ ဂါထာအား လေ့လာဖတ်ရှုကြည့်ရာ ဘုရားကြီး ငါးဆူတော် ရတနာသုံးပါးကန်တော့ခန်းတို့နှင့် နာယံအကာ အကွယ် ဆုတောင်းများကို ကြီးမြတ်စွာနှင့် လေ့လာသိရှိ ဝင်စားမိရပါသည်။ ဂါထာတော်နှင့် စပ်လျဉ်း၍ မှာကြားချက် အထူးတစ်ရပ်အနေနှင့်မူ အထူးသဖြင့် စနေဂြိုဟ်ထဲရောက်ရှိနေရသော ပုဂ္ဂိုလ်များအနေနှင့် တစ်နေ့အကြိမ်ရေ ၃၂ ကြိမ်မျှ ရွတ်ဖတ်ပါရန်ဟူ၍ အကြံပြုထားသည်ကိုလည်း ယှဉ်တွဲ၍ လေ့လာ၊ သတိချပ်ရပါသည်။

စာရေးသူအား ဂါထာပေးသော ထိုဓမ္မမိတ်ဆွေ အစ်ကိုကြီး ဖြစ်သူမှာ ယခုအခါ၌ အသက်အနေနှင့် ၉၀ တွင်းသို့ ရောက်ရှိ ချဉ်းကပ်နေသလို ရာထူးနှင့် ပင်စင်၊ အိုးအိမ်၊ လုပ်ငန်းစီးပွား၊ အရာရှိအရာခံနှင့် ပြည့်စုံချမ်းသာသော သားသမီး၊ အခြွေအရံ၊ မြေးမြစ်၊ တပည့်သားမြေးတို့ ဝန်းရံပြည့်စုံကာ လှူဒါန်းသာသနာပြု၍ အများအကျိုးနှင့် ရပ်ရွာအကျိုးတို့ကို ကြီးမားစွာ ဆောင်ရွက်နေသော အများက ကြည်ညိုလေးစားရသော ရပ်မိရပ်ဖကြီးတစ်ဦး

ဖြစ်ပါသည်။

ထိုဓမ္မမိတ်ဆွေအစ်ကိုကြီး၏ “ကျုပ်တို့ ဂုဏ်ခေတ်ပျက်ဆိုးကြီးကိုလည်း ကြံ့ခဲရတယ်။ ကိုယ့်ဒေသဆိုင်ရာ သူပုန်စားပြုတွေ၊ လူဆိုးတွေကိုလည်း ကြံ့ခဲရတယ်။ ဘာဘေးကိုမှ မကြုံမခံခဲ့ရဘူး။ ဘိုးဘိုးအောင် ဂါထာကို ရွတ်နော်”ဟု ကြီးမားလှသော စေတနာကရုဏာအစုံတို့နှင့် ဘိုးဘိုးအောင်ပေးဂါထာကို ရွတ်ဖတ်ဖို့ အကြံပြုပြီး သူ၏ ကောင်းမြတ်သော ဘဝနောက်ကြောင်း ဖြစ်စဉ်မွန်အချို့တို့ကိုလည်း ပြန်လည်ပြောပြချက်တို့ကို စာရေးသူအနေနှင့် အထူးတလည်မျှပင် ဝင်စားထက်သန် အလေးထားမိ၍ အကျိုးမျှော်ကာ ဘိုးဘိုးအောင်ပေး ဂါထာကို တစ်ဆင့် လက်ဆင့်ပြန်ကမ်းရခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

သိဒ္ဓိရှင်၊ မဟိဒ္ဓိရှင် မဟာပထမံဘိုးဘိုးအောင်ကိုးကွယ်ယုံကြည်သူများ အသက်ရှည်၊ ဘေးရန်ကင်း၊ အိုစာတာကောင်းပြီး ဘဝရေးရာများ ကြီးမြင့်ကောင်းလိုသူများအနေနှင့် လေ့လာရွတ်ဖတ်နိုင်ပါရန် တင်ပြပါသည်။ အထူးသဖြင့် စနေဂြိုဟ် ဝင်နေသူများ လေ့လာမှတ်သားသင့်ပါသည်။

ဘိုးဘိုးအောင်ဂါထာ ချီးမြှင့်သော ဓမ္မမိတ်ဆွေ အစ်ကိုကြီးအား လေးမြတ်စွာ ဂါရဝပြုလျက်...

မော်တင်သိန်းစော်စေ

တန်ခိုးရှင်စကြာမင်းနှင့် သိဒ္ဓိရှင် ပဋ္ဌမံဘိုးဘိုးဘောင်

ပထမံသရာကြီး ဦးဘောင်သူ

စကြာမင်းဆိုသည်မှာ လက်နက်
 နှင့်သော ဘုန်းတန်ခိုးမြင့်မားသည့်
 နှစ်ကို ခေါ်တွင်သည့် အမည်ဖြစ်
 စကြာလက်နက်ကြောင့် ကျွန်းကြီး
 နှစ်ကိုပင် ကူးသန်းနိုင် စေလိုရာ
 စက်သည်ဟု ဆိုသည်။ မြန်မာ
 တွင်လည်း ထင်ရှားသော စကြာ
 မင်း ပေါ်ပေါက်ခဲ့သည်။

ဘိုးတော်မင်းတရားတွင် သား
 အိမ်ရှေ့မင်းသား ဦးပေါ် ဟု
 ဘိုးတော်မင်းတရား နတ်ရွာစံ
 သမီးတော် ခြောက်ဆယ့်တစ်ပါး
 ခြောက်ဆယ့်တစ်ပါး ထွန်း
 ဘိုးတော်သည် သားတော်
 ငယ်နာမည်ရှိသော 'သတိုး
 ဘွဲ့ခံ ရတနာရွှေတောင်မင်းကို
 ပေးသည်။ ထိုအိမ်ရှေ့မင်း
 မင်းအဖြစ်သို့ ရောက်မလာဘဲ
 နှစ်တွင် နတ်ပြည်စံတော်မူ
 သော သားတော် စစ်ကိုင်း
 အိမ်ရှေ့အရာရပြီး နောင်အခါ
 မင်းအဖြစ် နန်းတက်ရသည်။
 တရားသည် နောင်တွင် သား
 မြို့ကို နန်းမွေပေးသည်။
 မင်းအားဖြင့် စစ်ကိုင်းမင်းသည်

အိမ်ရှေ့အရာကို ရုဗ္ဗယ်မရှိချေ။ အိမ်ရှေ့မင်းတွင် သမီးတော် ဆင်ဖြူမယ်၊ သားတော် ပြည်မင်းနှင့် စစ်ကိုင်းမင်း ဟူ၍ ရှိရာ ဘိုးတော်ဘုရားသည် မြေးတော် စစ်ကိုင်းမင်းထက် မြေးတော် ဆင်ဖြူမယ်ကို ပို၍ ချစ်မြတ်နိုးသည်။ ထို့ကြောင့် မြေးတော် ဆင်ဖြူမယ်ကို ပန်းတောင်းမြို့ကို အပိုင်စားပေး သဖြင့် ပန်းတောင်းမင်းသမီး (တစ်နည်း) ပဒေါင်းမင်းသမီး ဟု ထင်ရှားသည်။

ဘိုးတော်မင်းတရားသည် မြေးတော် ပန်းတောင်း မင်းသမီးကို သားတော်စစ်ကိုင်းမင်းနှင့် လက်ထပ်ပေးရာ တွင် ဆင်ဖြူမယ်ကို အကြောင်းပြု၍ သားတော်အိမ်ရှေ့မင်း နတ်ရွာစံသောအခါ မြေးတော်လည်းဖြစ်၊ သမက်လည်းဖြစ် သော စစ်ကိုင်းမင်းကို ဆက်လက်၍ အိမ်ရှေ့ပေးခြင်း ဖြစ်သည်။

စစ်ကိုင်းမင်းသားကို ၁၁၄၆ ခုနှစ်၊ ဝါခေါင်လဆန်း ၆ ရက်နေ့တွင် ဖွားမြင်သည်။ ၁၁၆၄ ခုနှစ်၊ သက်တော် ၁၈ နှစ်အရွယ်တွင် ဆင်ဖြူမယ် ပန်းတောင်းမင်းသမီးနှင့် စုံဖက်သည်။ ပန်းတောင်းမင်းသမီး၏ ဘွဲ့မှာ သီရိသုမာယာ စန္ဒာဒေဝီ ဖြစ်သည်။ စစ်ကိုင်းမင်းသည် ခမည်းတော် နတ်ရွာစံသဖြင့် ၁၁၇၀ ပြည့်နှစ်တွင် အိမ်ရှေ့မင်းသား ဖြစ်လာသည်။ နောက် လေးနှစ်အကြာ ၁၁၇၄ ခုနှစ်တွင် အိမ်ရှေ့မင်းသား စစ်ကိုင်းမင်း၏မိဖုရား ဆင်ဖြူမယ်၊ သို့မဟုတ် ဆင်ဖြူမယ်မှ သားတော်တစ်ပါး ဖွားမြင်သည်။ ထိုသားတော်ကို ညောင်ရမ်းမြို့ကိုပေး၍ ညောင်ရမ်းစားဟု တွင်သည်။ ထိုမင်းသားသည် စကြာမင်းပင် ဖြစ်သည်။

အိမ်မက်နှင့် တိတ်နိမိတ်ကြီးများ

စကြာမင်းကို ဖွားတော်မမူမီ တိတ်နိမိတ်ကြီးများ ဖြစ်ပေါ်သည်။

တစ်နေ့သော လပြည့်ညဉ့်တွင် ဘိုးတော်မင်းတရား သည် အိပ်မက်မြင်မက်တော်မူသည်။ အိပ်မက်ထဲတွင် ပြည်မင်းသားသည် ဆေးဝိဇ္ဇာရုပ်နှစ်ရုပ်ကို ယူလာ၍ “ထို နှစ်ရုပ်ကို နောင်တော် စစ်ကိုင်းမင်းမောင်နှံသို့ ပေးလိုပါ သည်။ ဘိုးတော် ခွင့်ပြုတော်မူပါ” ဟု ဆိုသည်။ ဘိုးတော် ဘုရားက “ငါ ခွင့်ပြုသည်၊ ပို့တော့” ဆိုသဖြင့် စစ်ကိုင်းမင်း

အိမ်တော်သို့ အတီးအမှုတ်နှင့် ပို့သည်။ ဆင်ဖြူမယ်သည် ဆေးဝိဇ္ဇာတစ်ရုပ်ကို လှမ်းယူလိုက်စဉ် တစ်နန်းတော်ထဲ လျှပ်စစ်လျှပ်နွယ်များ ပြူးပြက်တောက်လောင် စစ်ကိုင်း အိမ်တော်တစ်ခုလုံး မီးလောင်ပြာကျသွားသည်။ ထိုအခါ ဘိုးဘိုးအောင် ပေါ်လာပြီး အခြားဆေးဝိဇ္ဇာတစ်ရုပ် လှမ်းယူစဉ် အလွန်ကြီးမားသော လပြည့်ဝန်းအတွင်း မြင်းပျံတော်တစ်စီး ဖြစ်သွားသည်။

နံနက်လင်းသောအခါ မင်းတရားကြီးသည် မှုတ် ပညာရှိဖြစ်သော အယူတော်မင်္ဂလာအား အိပ်မက် အကြောင်းကို မေးမြန်းတော်မူသည်။

အယူတော်မင်္ဂလာအား အကြောင်းစုံ ပြောကြား သောအခါ အယူတော်မင်္ဂလာသည် လေးနက်စွာ စဉ်းစား ပြီးနောက် -

“ရေမြေရှင် မင်းတရားကြီးဘုရား အိပ်မက်ထဲ အလိုအရ မြေးတော် ဆင်ဖြူမယ်၌ ကောင်းမြတ်သော နက္ခတ်နှင့်ယှဉ်၍ မြင့်မြတ်သော သန္ဓေခရောက်ပြီ ကြောင်းပါဘုရား။”

“တူရိယာစုံမောင်းတို့ဖြင့် ဆေးဝိဇ္ဇာကို ပို့သည်၏ ၌ ဖွားဖက်တော် ခုနစ်ဦးတို့လည်း အသီးသီးသန္ဓေယူ၍ ဖြစ်ပါသည်ဘုရား။”

“ဆေးဝိဇ္ဇာရုပ်တု ဆိုခြင်းကြောင့် မြစ်တော်ဆင်း ဝိဇ္ဇာအပေါင်းက စောင့်ရှောက်တော်မူကြမည်ဖြစ်ပါသည် ဘုရား။ သန္ဓေသားအား နောင်ခါ နတ်ဝိဇ္ဇာတို့ ကြည့်မည်ဟု ကောက်ယူနားလည်ရပါသည်ဘုရား။”

“ဆေးဝိဇ္ဇာရုပ်တစ်ရုပ်သည် မြင်းတော်ဖြင့် ဖြစ်ပါသည်ဟု အိပ်မက်ချက်အရ ရွှေလမင်းအမည်တွင်မည် ဖြစ်တော်လဲပေါ်ပေါက်လာလိမ့်မည် ဘုရား။ အိမ်တော် မီးလောင်သည်ဟု မြင်မက်ချက်အရ မယ်တော်ဆင်ဖြူ မယ်သည် မီးနေစဉ်ကာလ ခုနစ်ရက်အတွင်း ကံကုန်၍ ခရောက်ပါလိမ့်မည်ဘုရား”

ဟူ၍ ပြတ်ပြတ်သားသား တင်လျှောက်သော ဘိုးတော်မင်းတရားလည်း ဝမ်းမြောက်တော်မူ၍ အယူ တော်မင်္ဂလာအား ပတ္တမြားလက်စွပ်နှင့်တကွ ဆုလာဘ် ပေးသနားတော်မူသည်။

စကြမင်းကို ဖွားမြင်ခြင်း

သက္ကရာဇ် ၁၁၇၄ ခုနှစ်၊ တန်ဆောင်မုန်းလပြည့်၊
နေ့နံနက် နေထွက်ချိန်တွင် ဆင်ဖြူမယ်သည် သား
တစ်ပါး ဖွားမြင်သည်။ အိမ်ရှေ့မိဖုရားသည် ခုနစ်ရက်
အတွင်း ဖွားမြင်ရသည်။ ပထမ ရွှေထီးလေးလက်နှင့်
သန်းခံ၍ မွေးဖွားစေသော်လည်း ဖွားတော်မူသဖြင့်
တော်မင်္ဂလာ၏ လျှောက်တင်ချက်အရ ထီးဖြူ ခုနစ်
နှင့် နဝရတ်ကိုးပါး ခံပေးမှ ဖွားမြင်တော်မူသည်။

ဖွားမြင်တော်မူချိန်တွင် -

- စံအိမ်တော်မှ သြဘာသံများ အလိုအလျောက် ထွက်ခြင်း
- ထီးဖြူတော် အလိုလို ပွင့်ခြင်း
- တစ်ဖြူလုံး မိုးသည်းထန်စွာ ရွာခြင်း
- ဗဟိုစည် အလိုလို မြည်ခြင်း စသော အတိတ် နိမိတ်ထူးများ ဖြစ်ပေါ်သည်။

ဖွားမြင်တော်မူသော မင်းသားကလေးသည် ကြန်
တူဏာနှင့် ပြည့်စုံတော်မူသည်။ ဘယ်ဘက်လက်ဝါး
သယ်ဘက်ပါးပြင်တွင် စံပယ်တင်မဲ့ရှင် တစ်လုံးစီ ပါရှိ၍
ပေါ်၍ မွဲတည်တည်တည်တွင် တစ်မိုက်ခန့်ရှည်၍
ရုတ်သော မွေးရှင်တစ်ပင်ပါသည်။ ညာလက်ဝါးနှင့်
ဘယ်ဘက်လက်ဝါးတွင် စကြာပုံတောင်ပုံ အမှတ်အသားပါရှိ
လက္ခဏာထီးရိုးမှာ လက်ညှိုးများအထိ ထင်ရှား

မင်းသားကို ဖွားချိန်တွင် မြင်းတော်တစ်စီးနှင့်
တော်မော် မောင်မြတ်ရာ စသော ဖွားဖက် ခုနစ်ဦးလည်း
မြင်နက် ဖွားမြင်သည်။ မင်းသားကို ဖွားစဉ် ဘိုးတော်
များ နန်းဦးတွင်လည်းကောင်း၊ ဆင်ဖြူမယ်ခန်း
တွင်လည်းကောင်း ဘိုးဘိုးအောင်နှင့် တစ်ထေရာ
တို့က လူသူတော် ၁၂ ဦးတို့က ဝန်းရံစောင့်ရှောက်
ညွှတ်တော် တွေ့မြင်ကြရသည်ဟု ဆိုသည်။

နန်းမတော် မယ်နု၏ ရန်ငြိုး

စစ်ကိုင်းမင်းသားတွင် ဆင်ဖြူမယ် အိမ်ရှေ့မိဖုရား

အပြင် အခြားထင်ရှားသော မိဖုရားတစ်ပါး ရှိသေးသည်။
ထိုမိဖုရားမှာ ပုဂံမင်းရိုးအဆက်ဟု ဆိုသော မင်းသား
သီဟကျော်စွာ၏ သမီး ရေဦးအနောက် လေးတိုင်အက္ခာ
ရှိ ဖလံလုံ (သို့မဟုတ်) ဖလံကုန်းရွာသူ မယ်နု ဖြစ်သည်။

အရပ်စကားများအရ မယ်နု၏ ထဘီကို စွန့်တစ်
ကောင် သုတ်ယူ၍ နန်းပြာသာဒ်ဖျားတွင် ချထားခဲ့ရာမှ
ဘုန်းရှိသော အမျိုးသမီးဟူ၍ အိမ်ရှေ့မင်းက ကောက်ယူ
သည်ဟု ဆိုကြသည်။ နောင်တော် စစ်ကိုင်းမင်း နန်းတက်
သည့်အခါ မိဖုရားခေါင်ကြီးဖြစ်လာ၍ 'နန်းမတော်မယ်နု'
ဟူသော အမည်ဖြင့် ထင်ရှားလာသည်။

အိမ်ရှေ့မိဖုရားမဖြစ်မီ အိမ်ရှေ့မင်း၏ မောင်းမကိုယ်
လုပ်အဖြစ် ရှိစဉ်ကပင် သြဇာကြီးသည်။ မင်းသား၏ မြတ်
နိုးခြင်း ခံရသည်။ အကြံဉာဏ်လည်း ကြီးသည်။ အိမ်ရှေ့
မောင်းမ မယ်နုသည် ဆင်ဖြူမယ်မရှိမှ မိမိ အိမ်ရှေ့မိဖုရား
ဖြစ်မည်။ သို့မှ နောင်အခါ မိဖုရားခေါင်ကြီး ဖြစ်လာနိုင်
မည်ဟူ၍ သိထားသည်။ ထို့ကြောင့် ဆင်ဖြူမယ်ကို မလို
ပုန်းထားဖြစ်ကာ ဖယ်ရှားရန် အကြံထုတ်လာခဲ့သည်။

ဆင်ဖြူမယ် ကံကုန်းခြင်း

မယ်နုသည် ဘိုးတော်မင်းတရားက ချစ်မြတ်နိုး
သော ဆင်ဖြူမယ်ကို မလိုပုန်းထားသော်လည်း ဟန်
ဆောင်၍ ချစ်ခင်လေးမြတ်ဟန် ပြုခဲ့သည်။ မင်းသားလေး
ကို ဖွားမြင်ပြီးနောက် ဆင်ဖြူမယ်သည် နွမ်းနယ်လေရာ
မယ်နုသည် ယုယပြုစုဟန်ဖြင့် ဆင်ဖြူမယ်အား အပေါ်မှ
အဝတ်များ၊ စောင်များဖြင့် ဖိကာ မွန်းနစ်၍ ကံကုန်အောင်
သတ်ဖြတ်လုပ်ကြံလိုက်တော့သည်။ ဆင်ဖြူမယ် ကံကုန်ပြီး
နောက် မယ်နု မျှော်လင့်သည့်အတိုင်းပင် အိမ်ရှေ့မိဖုရား
ဖြစ်လာသည်။

ဘိုးတော်မင်းတရားသည် မြစ်တော်မင်းသားလေး
အား သတိုးမင်းလှရွှေတောင်ဘွဲ့နှင့် ညောင်ရမ်းမြို့ကို
အပိုင်စားပေးတော်မူသည်။ ညောင်ရမ်းမင်းသားဟု ခေါ်
တွင်လာခဲ့ကြသည်။ သို့ရာတွင် ခြေဖဝါး၊ လက်ဖဝါးဘို့တွင်
ပါရှိသော စကြာပုံကို အစွဲပြု၍ စကြာမင်းဟူ၍လည်း

ထင်ရှားလာသည်။ ဘိုးတော်သည် မြစ်တော်ကလေးကို ချစ်မြတ်နိုးသောကြောင့် တရားစီရင်ရာ ညီလာခံသဘင် ဌာပင် စကြာမင်းသားကလေးကို ရင်ခွင်ပေါ်တွင် ထားလေ့ ရှိသည်။

တဘောင်ပေါ်ခြင်း

ထိုအချိန်တွင် နေပြည်တော် တစ်ဝန်း၌ တဘောင် သီချင်းများ ပေါ်လာသည်။ တဘောင်ဆိုသည်မှာ လူအများ က အမှတ်မထင်ပြောကြား သီဆိုကြသော စကားပင်ဖြစ် သည်။ မည်သူက စတင်၍ မည်ကဲ့သို့ တီထွင်ကြောင်း သိလွန်စရာ၌ မရတတ်ချေ။ သို့ရာတွင် သူ့ရော ငါပါ အဓိပ္ပာယ်မသိဘဲ ဆိုကောင်းသဖြင့် ဆိုကြရာမှ တစ်ရပ်လုံး တစ်ရွာလုံး၊ တစ်နိုင်ငံလုံး ပျံ့နှံ့သွားတတ်သည်။

ထိုစကားမျိုးသည် တိုင်းပြည်နိုင်ငံ၌ မည်သို့ ဖြစ် ပေါ်မည်ကို သွယ်ဝိုက်၍ နိမိတ်ပြထားသော စကားမျိုး ဖြစ်တတ်သည်။ ထို့ကြောင့် ထိုစကားမျိုးပေါ်လျှင် ပေါ့ပေါ့ တန်တန် သဘောမထားဘဲ လေးလေးနက်နက်တွေ့တော့ ဆင်ခြင်ကာ ဖြစ်လာမည့် အန္တရာယ်ကို ကြိုတင်သတိထား ကြရသည်။

ထိုအချိန်က ဖြစ်ပါလာသော တဘောင်မှာ -

- (၁) ပင်ကုက္ကို၊ ညောင်တွဲလို့၊
အောင်ပွဲရ တို့သခင်၊
ဘုန်းတောက်မည့်အင်။
မြတ်ရာဝင်၊
အံ့ချီးဖွယ် ကမ္ဘာတွင်လိမ့်၊
စာတင်သော် ဘယ်မညှိုးတယ်၊
ဘိုးတော် ချစ်သွေး။
- (၂) ပင်ကုက္ကို၊ ခွဲကြားကာ၊
ငါ မင်းသား ထိုင်လို့နေ။
ရွတ်လိုက်တဲ့ ဂါထာတွေ
သိန်းကုဋေ ခြောက်သန်း။
အင်းလမ်းနှင့် စမ စုံသည်၊
ဥုံမပါ ထွက်ရပ်သို့မြန်း။

ဟူ၍ ဖြစ်သည်။ ထိုအခါ ဘိုးတော်မင်းဘုရားသည် တဘောင်၏ နိမိတ်ကို သိလိုက်သောကြောင့် အယူဝင် မင်္ဂလာအား မေးမြန်းသည်။

ထိုအခါ အယူတော်မင်္ဂလာက “တဘောင်သီရင် တွင် ကုက္ကိုဆိုသောကြောင့် တနင်္လာသားကို ယူရသဖြင့် အရှင်မင်းမြတ်ကို ဆိုလိုပါသည်။ မြစ်တော်ညောင်ရမ်းမင်း သားသည် အင်္ဂါသားဖြစ်၍ ညောင်ဟူသော စကား ညွှန်းပါသည်။ ကုက္ကိုဟူသော အရှင်မင်းမြတ်၏ ရင်ခွင်ထဲ ညောင်တည်းဟူသော မြစ်တော် ညောင်ရမ်းမင်းသား ကလေး စံတော်မူသဖြင့် ကမ္ဘာသမိုင်းတွင် အံ့ချီးမကုန်ဘဲ တန်ခိုးများ ပြပါလိမ့်မည်။ ဥုံမပါ ထွက်ရပ်သို့မြန်းဟု သဖြင့် ထွက်ရပ်လမ်းကို ကိုယ်တိုင်အားမထုတ်ရဘဲ ဝံ့တို့၏ အမအစဖြင့် ထွက်ရပ်လမ်းပေါက်တော်မူပါလိမ့်မည်။ မကောင်းသော အနိဋ္ဌဘေးဆိုးတို့ တစ်စုံတစ်ရာ ကြုံရလွှဲ မရှိကြောင်း၊ စိတ်အေးချမ်းသာ စံတော်မူပါဘုရား”

ဟု လျှောက်ထားသဖြင့် မင်းတရားကြီး သဘောတော်ကျ၍ ဆိုလာဘ်များ ပေးသနားတော်မူ သည်။

စကြာမင်းသား တန်ခိုးပြခြင်း

စကြာမင်းခေါ် ညောင်ရမ်းမင်းသားသည် သဘော ကောင်း၍ အေးဆေးသည်။ စကားကို များစွာမပြော မင်း စိုးခွင့်ကို စိတ်မဝင်စား။ အခြွေအရံများ အကပ်မေး အေးအေးဆေးဆေး တစ်ပါးတည်း စံမြန်းလေ့ရှိသည့် အချိန်အားလျှင် ပုတီးစိပ်လေ့ရှိသည်။ နိုင်ငံတော် သူကုန်အရေးကြောင့် မြေးတော်မင်းသား မိမိတာဝန် စစ်ထွက်ရသည်အခါ အလွယ်တကူ စစ်အောင်လေ့ရှိသည့် နာမည်ကောင်းရသည်။ ထိုသို့ ရသည်ကိုပင် အခြားမင်း သား များမတ်တို့က မနာလိုဖြစ်ကြသည်။ ကုန်းချောင်း အခါအခွင့်ကို စောင့်ကြသည်။ မင်းသားကမူ မည်သူ့ အရေးမထားဘဲ ပုတီးစိပ်မြဲ စိပ်နေလေ့ရှိသည်။

ဘိုးဘိုးအောင်သည် ဆင်ဖြူမယ်၏ ကျေးဇူးတစ်ကြောင်း၊ မင်းသားကလေး၏ ဘုန်းကမ္ဘာကို

သည့်တစ်ကြောင်းကြောင့် မကြာခဏ ကိုယ်ထင်ပြု
သည့် မင်းသားလေးကို သွန်သင်ဆုံးမနည်းပြလျှောက်ရှိသည်။
ခြားနန်းတွင်းသားများက မင်းသားကလေး၏ စံအိမ်
ဘက်တွင် လူသူတော်တစ်ဦး မကြာခဏ ဝင်ထွက်နေ
ကြောင်း တွေ့မြင်ကြရသည်။

တစ်နေ့သောအခါတွင် ဘိုးတော်မင်းတရား ညီလာ
တင်၌ ထွက်စံတော်မူစဉ် ညောင်ရမ်းမင်းသား၏ စံအိမ်
ဘက်ဆီမှ ကောင်းကင်သို့ တည်တည်ထိုးတက်သော
သွန်မီးတောက်တစ်ခုကို ထိန်ထိန်ဝင်းဝင်း တွေ့ရသဖြင့်
သွန်မီးတောက်အား စေလွှတ်ကြည့်ရှုစေသည်။ သို့ရာတွင်
သွန်မီးတောက်သော် စံအိမ်တော်မှာ မီးလောင်ခြင်းမရှိ
ဘဲတိဖြစ်နေသည်ကို တွေ့မြင်ရ၍ ပြန်လည်သံတော်ဦး
ဆောင်လျှင် တစ်နန်းတော်လုံး အံ့ဩထိတ်လန့်ကြရသည်။

ဘကြီးတော် နန်းတက်ခြင်း

ဘိုးတော်မင်းတရားသည် ၁၁၈၁ ခုနှစ်၊ နယုန်လ
ဆန်း ၁၃ ရက်နေ့တွင် နတ်ရွာစံတော်မူသောအခါ မြေး
တော် စစ်ကိုင်းမင်းသည် ထိုနယုန်လဆန်း ၁၅ ရက်နေ့တွင်
အခြေစိုက် ခံယူတော်မူသည်။ ဘကြီးတော်မင်းဟု နောင်
ခေါ်တွင်သည်။ ဘကြီးတော်ဟု ခေါ်တွင်ခြင်းမှာ ပုဂံမင်း
တော်မင်းတို့၏ ဘကြီးတော်ဖြစ်သောကြောင့် နောင်မှ
ခေါ်တွင်ခြင်းဖြစ်သည်။ အင်းဝမြို့ကို စတုတ္ထအကြိမ် တည်
ထားသဖြင့် ရတနာပူရစတုတ္ထမြို့တည်နန်းတည် မင်း
တော်ဟူ၍လည်းကောင်း၊ ရွှေနန်းတော်၌ ဖန်မှန်များကို
ဆင်ယင်သဖြင့် ဖန်နန်းရှင်ဟူ၍လည်းကောင်း တွင်
သည်။ ဘွဲ့တော်မှာ 'သိရိတြိဘုဝနာဒိတျာပဝရ
ဘွဲ့တော် မဟာဓမ္မရာဇာဓိရာဇာ' ဖြစ်သည်။

ဘကြီးတော်မင်းသည် ၁၁၉၃ ခုနှစ်တွင် အရပ်
အလယ်သို့ သင့်လျော်သော ရတနာပူရ အင်းဝနေပြည်
တော်ကို အသစ်ပြုပြင်တည်ထောင်၍ အမရပူရမှ အင်းဝမြို့
ဘက်သို့ ပြောင်းရွှေ့စံနေတော်မူသည်။ ၁၁၈၅ ခုနှစ်၊
အင်းဝပြည်ကျော် ၁ ရက်နေ့တွင် ဗုဒ္ဓါဘိသိက်ခံတော်
မူ၍ မိဖုရားခေါင်ကြီး မယ်နအား 'သိရိပဝရတိလောက

မဟာရာဇိန္ဒာရတနာဒေဝီ' တံဆိပ်နာမံ ခံစေသည်။ ထိုနေ့
မှာပင် နန်းသိမ်းပွဲ ခံယူတော်မူသည်။ ထိုအချိန်တွင်
ညောင်ရမ်းမင်းသား စကြာမင်းကလေးသည် အသက် ၁၁
နှစ်သား ရှိနေလေပြီ။

မယ်န၏ ကုန်းချောကြံစည်မှု

မိဖုရားခေါင်ကြီး မယ်နသည် စကြာမင်း၏မယ်
တော် ဆင်ဖြူမယ်ကို လုပ်ကြံသတ်ဖြတ်မိခဲ့သဖြင့် စကြာ
မင်းအရှယ်ရောက်လျှင် မိမိအား လက်စားချေမည်ကို
ကြောက်ရွံ့သည်။ ဘိုးတော်မင်းတရားရှိစဉ်က အရေးပေးခဲ့
၍ ခမည်းတော်၏ လက်ထက်တွင်လည်း မြှောက်စားခြင်း
ခံရသည်။

နန်းမတော်ကြီးသည် သားတော်တစ်ပါးနှင့် သမီး
တော်တစ်ပါး ဖွားမြင်သော်လည်း ငယ်က လွန်ကြသည်။
သမီးတော်တစ်ပါးသာ ထွန်းကားသည်။ ထို့ကြောင့် ဘကြီး
တော်က သားတော်စကြာမင်းကလေးကို အိမ်ရှေ့အရာ
ပေးခဲ့လျှင် တစ်နေ့တွင် ဘုရင်ဖြစ်လာမည် မုချဖြစ်၍ မိမိ
၌ အန္တရာယ်များမည်ကို မယ်နက သိရှိထားသည်။ ထို့
ကြောင့် ဘကြီးတော်က သားဖော် စကြာမင်း ညောင်ရမ်း
မင်းသားအား မယုံမကြည်ဖြစ်အောင် အခွင့်ရတိုင်း ကုန်း
ချောလေ့ရှိသည်။

တစ်ခါတွင် ပုပ္ဖားအရပ်တွင် ကွေ့သူပုန်များ ထ
သည်ဟု အထောက်တော်များအား ရွှေနန်းတော်သို့ အစီရင်
ခံစေပြီး ညောင်ရမ်းမင်းသားအား စစ်ထွက်သွားစေရန် ကြံ
စည်သည်။ စစ်ထွက်လျှင် မယ်န၏အလိုပါသူ တပ်မှူး၊
ဗိုလ်မှူးတို့က လုပ်ကြံသတ်ဖြတ်ရန် စီစဉ်ထားပြီး ဖြစ်သည်။
သို့ရာတွင် မင်းသားသည် ပုတီးစိပ်နေသူဖြစ်၍ စစ်မထွက်
လိုဟု ငြင်းပယ်လိုက်သည်။

ဤအချက်ကို မိဖုရားခေါင်ကြီးက အတွက်ကောင်း
ယူကာ "သားတော်သည် သူပုန်သူကန်တို့နှင့် အလိုတူ
အလိုပါ ပူးပေါင်းကြံစည်၍ ရွှေနန်းတော်ကို လုယူရန် ကြံ
စည်နေကြောင်း၊ လူသူတော်တစ်ဦးက ဝင်ထွက်အကြံပေး
လျက်ရှိကြောင်း" များကို ဘကြီးတော်အား တင်လျှောက်
ကုန်းချောသည်။

မယ်နု၏ လျှို့ဝှက်အကြံ

ထိုအတောအတွင်း နန်းမတော်ကြီး မယ်နုသည် မိမိမောင်ဝမ်းကွဲတော်သည်ဟု ဆိုထားသော စလင်းမင်းသား 'သီရိသုမဟာဓမ္မရာဇာ' ဘွဲ့ခံ မောင်အိုနှင့် တိတ်တဆိတ် အကြံအစည်ရှိသည်။ နန်းတွင်းသူ၊ နန်းတွင်းသား အများက မောင်အိုသည် မယ်နု၏ မောင်မဟုတ်။ ဘာမျှ မတော်။ တိတ်တိတ်ပုန်း ရည်ငံနေသူဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့်လည်း အရေးပေးခြင်းဖြစ်သည်ဟု ဆိုကြသည်။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ မယ်နုသည် မောင်အိုအား ထီးနန်းရစေချင်သည်။ မောင်အိုကို အိမ်ရှေ့အရာပေးရန် မင်းတရားကြီးအား အကြိမ်ကြိမ်တိုက်တွန်းသည်။ မင်းတရားကြီး၏ သားတော် ညောင်ရမ်းမင်းသားနှင့် ညီတော် သာယာဝတီမင်းသားတို့အပေါ် အမျက်တော်ရူအောင် အဖျိုးဖျိုး ကုန်းချောလေ့ရှိသည်။

သက္ကရာဇ် ၁၁၉၆ ခုနှစ်တွင် ဘဝရှင်မင်းတရားကြီးသည် ကျန်းမာရေး ချို့တဲ့လာသည်။ ထိုအခါ သားတော် ညောင်ရမ်း စကြာမင်းမှာ အိမ်ရှေ့အရာမရသဖြင့် ထီးနန်းအုပ်ချုပ်ခွင့်မရတော့ဘဲ မယ်နု၏မောင်တော်သူ စလင်းမင်း မောင်အိုကိုသာ ထီးနန်းအုပ်ချုပ်စေသည်။ ထိုအတောအတွင်း နိုင်ငံမငြိမ်မသက် ဖြစ်သည့်အခါ စလင်းမင်းသားက သားတော်စကြာမင်းနှင့် ညီတော် သာယာဝတီမင်းတို့၏ကြံစည်ချက်ဟု မင်းတရားကြီးအား လျှောက်ထားသည်။

ညီတော် သာယာဝတီမင်းလည်း အကြောင်းမဲ့ အပြစ်ရှာခံရသောအခါ နောင်တော်မင်းတရားအား ကျေနူးသစ္စာရှိစွာနှင့် အမှုတော်များကို နှလုံးရည်၊ လက်ရုံးရည် နှစ်ပါးစလုံးနှင့် ထမ်းဆောင်ခဲ့ပါလျက် နောက်ပါတစ်စုက မိမိအပေါ် အကောက်ကြံရမည်လောဟု စိတ်နာကြည်ကာ ၁၁၉၈ ခုနှစ်တွင် ရွှေဘိုသို့ နောက်လိုက်နောက်ပါများ ခေါ်ဆောင်ကာ ထွက်သွား၍ ပုန်ကန်ခြားနားလေတော့သည်။

ဦးရိုးတော် သာယာဝတီမင်း ထွက်သွားသောအခါ စကြာမင်းကလေးမှာ အားကိုးမဲ့ဖြစ်၍ မယ်နု၏ အန္တရာယ်မှာ ပိုမိုကြီးမားလာတော့သည်။ ထိုအတောအတွင်း

တဘောင်များလည်း ပေါ်လာရာ နန်းမတော်ကြီးမယ်နုသည် တဘောင်များမသိဆိုရအောင် တားဆီးသည်။ မင်းသူများကိုလည်း ကွပ်မျက်သည်။ မင်းညီမင်းသားများလည်း အသတ်ခံကြရသည်။ ထိုအကြောင်းကို နားမကနဲ ဖြစ်တော်မူသော ဘကြီးတော်ဘုရား ကြားသိတော်မူသည်

သို့ရာတွင် ပရိယာယ်များလှသော နန်းမတော်ကြီးက "အရှင်မင်းမြတ် ... ယခုအခါ ညီတော် သာယာဝတီမင်းလည်း ပုန်ကန်ထွက်သွားချေပြီ။ အရှင်မင်းမြတ်မင်းသားတော် ညောင်ရမ်း စကြာမင်းသားသည်လည်း မသင့်သော အကြံကို ကြံလျက်ရှိသည်။ အချိန်မီ တားဆီးရသော် နိုင်ငံအန္တရာယ် ကြီးမားပေတော့မည်။ အရှင်မင်းကြီး သတိပီရိယနှင့် စံတော်မူပါ။ အန္တရာယ်ကိုလည်း ပွားမလခင် ဟန့်တားတော်မူပါ။ ဖမ်းဆီးသင့်သူများကို ဘုရားကွန်းဖမ်းဆီးရပါမည်။ အရှင်မင်းကြီး အမိန့်ပေးတော်မူပါ" တင်လျှောက်သည်။

စကြာမင်းအား ဖမ်းဆီးခြင်း

မယ်နုသည် မိမိအကြံ အောင်ပြီဟု ဝမ်းသာအားနန်းဆောင်ထံမှ ထွက်လာခဲ့ပြီး မိမိလူယုံ ကျေးကျွန်များ စကြာမင်းအား ဖမ်းဆီးရန် အမိန့်ထုတ်ပေးလိုက်သည်။ မင်းမှုထမ်းများလည်း စကြာမင်းကလေးအား ဖမ်းဆီးကြေးတိုက်သို့ ခေါ်ယူခဲ့သည်။ မယ်နုအဖို့မှာကား ကြေးတိုက်တွင် ထားရုံနှင့် အားမရ၊ အပြီးတိုင် ဖျောက်ဖျက်ခံဆက်လက်ကြံစည်နေသည်။

တိုင်းသူပြည်သားတို့လည်း အပြစ်မဲ့သော စကြာမင်းကလေးကို မိဖုရားခေါင်ကြီး မယ်နု အကြံပက်စက်မှုကြောင့် ဖမ်းဆီးကြေးတိုက်သွင်း ခံရသည်ကို သိသောအခါ မကျေမချမ်းဖြစ်ကြသည်။ မယ်နုကိုလည်းကောင်း၊ မင်းတရားကြီးကိုလည်းကောင်း ဖြစ်တင်ပြောဆိုကြသည်။

ကွပ်မျက်ရန် ကြံခြင်း

မယ်နုသည် ကြေးတိုက်တွင်း၌ထားသော စကြာမင်းကလေးကို ဖျောက်ဖျက်ရန်အတွက် ထောင်မှူး

ပေါင်းကာ အစာရေစာ မသွင်းဘဲ ထားသည်။ ရက်များ နှာ ကြာသော်လည်း စကြာမင်းကလေးသည် ကျန်းမာ သန်းဆန်းမြဲသာ ဖြစ်သည်။ ဝိဇ္ဇာများက လာရောက်၍ အစားအစာ ကျွေးမွေးနေသည်ကို မည်သူမျှ မသိကြချေ။

တစ်ခါတစ်ရံတွင် လက်ပြန်ကြိုးတုပ်နှောင်ထား သော စကြာမင်းကလေးသည် အပြင်တွင် လွတ်လပ်စွာ သမ်းလျှောက်နေတတ်သည်ကို ထောင်စောင့်တပ်သားများ နယ်တိုင် တွေ့မြင်ကြရသဖြင့် ထိတ်လန့်ကြောက်ရွံ့ကြ သည်။

အာဏာသားတို့သည် စကြာမင်းကလေး အသက် နှင်လျက်ရှိလျှင် တစ်နည်းနည်းဖြင့် လွတ်သွားပါက မိမိတို့ မင်းဘေးသင့်မည်ကို စိုးရိမ်သဖြင့် မင်းသားလေးကို ကွပ် နက်လိုကြသည်။ တစ်ကြိမ်တွင် အာဏာသားတစ်ဦးက ကြွေးတိုက်ထဲရှိ မင်းသားကို တင်းဘုတ်နှင့် ထုသတ်ရန် နှိပ်စွယ်စဉ် မီးလုံးကြီး ထတောက်သဖြင့် ကြောက်ရွံ့ထွက် ခွာရသည်။

ဘိုးဘိုးအောင် ရောက်လာခြင်း

ထိုအခါတွင် ဘကြီးတော်မင်းသည် အမှားကိုပြု သပ်လျက်ရှိပြီဖြစ်သဖြင့် နှစ်ပေါင်းကြာရှည် ပျောက်ကွယ် သော ဘိုးဘိုးအောင်သည် မင်းတရားကြီးရှေ့တွင် ရုတ် သရက် ကိုယ်ရောင်ပြ ပေါ်ထွက်လာပြီးနောက် -

“သင် မင်းကြီးသည် ထီးနန်းစည်းစိမ် မက်မော နှစ်ဖြင့်သာ သားတော် ညောင်ရမ်းမင်းသားအား အပြစ် သင့်နေသည်။ ဤစကြာမင်းသည် သာသနာပြုမည်သူဖြစ်၍ အန္တရာယ်မရှိနိုင်။ သင်မင်းကြီး၏ အမှားကို သတိရလော့?” ပြောဆိုပြီး ရုတ်တရက် ပျောက်ကွယ်သွားသည်။

မင်းတရားကြီးလည်း ထိတ်လန့်၍ သားတော်အား မှုတ်မည်ဟု စိတ်အကြပေါက်သည်။ သို့ရာတွင် မယ်နု လေးမင်းသား မောင်အိုတို့က ဘုန်းကြီးလျက်ရှိသဖြင့် မိမိတို့အရန် အစေအပါးမျှ အပါးတွင် မရှိဖြစ်ရသည်။ နာ ကျန်းဖြစ်နေသဖြင့် အထူးလုံခြုံစွာဖြင့် တစ်ပါးတည်း ထားရသည်။

ဘိုးဘိုးအောင်သည် မင်းတရားကြီးထံမှ ပျောက် ကွယ်သွားပြီး စကြာမင်းကလေးထံသို့ ရောက်သွားသည်။ မင်းသားကလေးသည် ဘိုးဘိုးအောင် ရောက်လာသဖြင့် ဝမ်းသာအားတက်သွားသည်။ ဘိုးဘိုးအောင်က -

“မြေးတော် စကြာမင်းကလေး ... ယခုကာလ တွင် စန္ဒာလမင်းကို အသူရိန်ဖမ်းသကဲ့သို့ သာသနာတော် ကြီး ညှိုးနွမ်း၍ လူအများ တရားပျက်နေကြသည်။ သင်မင်း သားသည် နောင်ကြာရှည်လေးမြင့် သာသနာကို ပြုစုရမည့် သူဖြစ်သည်။ ဆင်းရဲသားအပေါင်း၏ ဘေးဒုက္ခကိုလည်း ကယ်တင်ရလိမ့်မည်။ သင်မင်းသားကို မည်သူမျှ အန္တရာယ် မပြုနိုင်။ မစိုးရိမ်လင့်။

ဘိုးဘိုးပေးသော စမဂါထာတို့ကိုရွတ်လျက် ရတနာ သုံးပါးကိုသာ ဆည်းကပ်လေ။ သင်မင်းသား လွတ်မြောက် မည့်အချိန် နီးလာပြီ။ လောကီအနှောင်အဖွဲ့မှ လွတ်မြောက် တော့မည်။ မပေါ့မဆ သတိရှိစေတော့”

ဟု အားပေးစကားပြောကြားကာ မင်းသားလေး၏ ကျောက် သုံးချက်သပ်ပေးပြီး ချက်ချင်း ပျောက်ကွယ်သွား လေသည်။ မင်းသားကလေးသည် ပုတီးစိပ်မြဲ ဆက်၍ စိပ်နေလေသည်။

မောင်အို၏ အကြံ

ထိုအချိန်တွင် မယ်နုနှင့် အပေါင်းအပါတို့သည် လျှို့ဝှက်ကြံစည်နေကြသည်။ မောင်အိုသည် ဘကြီးတော် မင်းတရား၏ကိုယ်စား တိုင်းရေးပြည်မှ စီရင်ရန်နှင့် မကျေ နပ်။ ဘုရင်ဖြစ်လိုသည်။ ထို့ကြောင့် လုပ်ကြံရန်ရှိသမျှ မြန်စွာလုပ်ကြံသည်။ “နမတော်ကလည်း ကြန့်ကြာလိုက် တာ။ ဒီစကြာမင်းကလေး မရှိရင် နန်းမွေခံမှ မရှိတော့ဘဲ။ မောင်တော်ကပဲ ထီးနန်းရတော့မှာပါ။ ဒီမင်းသားကလေး ကို အမြန်ဆုံးကွပ်မျက်မှ ဖြစ်မယ်။ မင်းတရားကြီးကိုလည်း အမှည့်ခြွေ ခြွေရမယ်။ မောင်တော်တို့ အခွင့်အာဏာရှိ တုန်း အမြန်ကြံစည်မှ ဖြစ်မယ်။ ရွှေဘိုကို ထွက်သွားတဲ့ သာယာဝတီမင်းသားရဲ့ ရန်ကလည်း မသေးဘူး။ နန်းတွင်း အရေးတော်အောင်ရင် သာယာဝတီမင်းသားအရေးက

အသေးအဖွဲ့ပါ။ နမတော် ကြံစမ်းပဦး”ဟု မယ်နအား မောင်အိုက သွေးနှိုးပေးသည်။ မယ်နကလည်း အချစ်တော် မောင်အို၏ အလိုကိုဖြည့်ရန် ဆုံးဖြတ်ပြီး ဖြစ်သည်။

တဘောင်များ ပေါ်ခြင်း

ထိုအချိန်တွင် တစ်နိုင်ငံလုံး၌ တဘောင်များ ပေါ် ထွက်လာတော့သည်။

- (၁) နန်းမတော်
မလျော်သည်အတွေ့။
မောင်အို မောင်တော်စပ်ကာ၊
နန်းအပ်မည့်ရေး။
- (၂) နန်းစည်းစိမ် လှဖို့၊
စပယ်နု စကြာရှင်၊
သတ်မည်ကြံအင်။
မြတ်ရာဝင်
စာတင်လို့ မဆုံး။
မောင်အို အမျိုးပျက်က၊
အရွက်ကို ဖုံး။
- ဆင်ဖြူမသား။ ရေသို့လား။ နဂါးဆောင်ယူ
သွားလတ္တံ့။
- ဆင်ဖြူမသား။ ကုန်းမှာလား။ သိကြားကယ်
ယူသွားလတ္တံ့။

ဤတဘောင်များမှာ နန်းမတော်မယ်နအား ရွံ့ပုန်း၍ စကြာမင်းကလေးကို လိုလားသူများ၏ ကျေးဇူးကြောင့် တစ်နန်းတော်လုံး ပျံ့နှံ့နေရာ နန်းမတော်ကြီးသည် တဘောင်များ မရွတ်ဆိုရန် အပြင်းအထန် အမိန့်ထုတ်၍ ကွပ်မျက်တော့သည်။

ကွပ်မျက်ရန် အမိန့်ထုတ်ပြန်ခြင်း

နန်းတော်ကြီးတွင် မယ်န၊ မောင်အို အုပ်စုက လုပ် ကြံသတ်ဖြတ်သူများလည်း များပြားလာသည်။ လူများမှာ ကိုးကွယ်ရာမဲ့ ဖြစ်ကြရသည်။

ထိုအတွင်း မယ်နသည် ဘကြီးတော်ဘုရားထံဝင်

ကာ ကြေးတိုက်မှ ညောင်ရမ်း စကြာမင်းကလေးအား ကွပ်မျက်မှ ဖြစ်တော့မည်ဖြစ်ကြောင်းကို နားဝင်အား လုပ်ကြံလျှောက်တင်လေသည်။

“အရှင်မင်းမြတ် ... ဆွေတော်မျိုးတော်များလည်း စကြာမင်းသားကို နန်းတင်ရန် ပုပ္ဖားအရပ်သို့ ထွက်ခွာ နောက်လိုက်ခိုလှုံပါ စုဆောင်းနေပြီ။ အန္တရာယ်မှာ ကြီး လာပြီ။ စကြာမင်းသားမရှိမှ သူပုန်သူကန်တို့ စိတ်ပျက် လက်လျှော့ကြမည်။ အရှင်မင်းကြီး ကျေးဇူးသစ္စာအေး အား မထောက်ထားသော အဆိပ်ပြင်း မြွေဆိုးအား အဘယ်ကြောင့် အသက်ဆက်ပေးထားချင်ပါသလဲ။ ဇာတိစားတော်မူပါ အရှင်မင်းမြတ်။ ဘုရားကျွန်မအား အမိန့်မင်းကြီး၏ အန္တရာယ်ကို တားဆီးဖယ်ရှားခွင့် ပြုတော်မူ ဘုရား”

ဟု ထိတ်ထိတ်ပျာပျာ လျှောက်တင်သည်။ စကြာမင်းကြီးအတွက် စိုးရိမ်ဟန် ပြသည်။ ပုပင်ဟန်ဆောင် သည်။ အဆင်ခြင်ကင်းမဲ့သည့် အခိုက်ဖြစ်၍ ယုံကြည် မှုပြီး ညောင်ရမ်းစကြာမင်းကလေးအား ကွပ်မျက်စီရင် အမိန့်ချမှတ်လေတော့သည်။

“ရေမြေရှင်မင်းတရားကြီး အမိန့်ချမှတ်တော်မူ သည်။ သားတော် ညောင်ရမ်းသားငယ်သည် ငါ့အဖေ ခမည်းတော်ဘုရား၏ ကျေးဇူးသစ္စာတော်ကို မထောက် မထား။ ခြေဖဝါးသို့ မကျင့်၊ လက်ဖဝါးသို့ ကျင့်သည်။ ငါ၏ ထီးနန်းအား လုယူရန် ရန်သူတော်တို့နှင့် ပေါင်းစပ် မသင့်သော အကြံကို ကြံစည်သည်။ ဤကဲ့သို့ ကျေးဇူး သစ္စာ ဖောက်ဖျက်သူအား ရာဇဝတ်သား သာမန်ထက် ထူးကဲ၍ ကတ္တီပါအိတ်နှင့် ရေဆိပ်မှာချ၍ ဖျောက်ဖျက် ဘုရားအမိန့်တော်”

နန်းမတော်ကြီး မယ်နသည် အမိန့်တော်ရန်ဖြင့် ပျော်ရွှင်ဝမ်းမြောက်စွာဖြင့် ကြေးတိုက်သို့ အမိန့်တော် ပေးပို့လိုက်သည်။ ကြားရသော တိုင်းသူပြည်သားများ စိတ်မချမ်းမသာ ဖြစ်ကြသည်။ ဆရာတော်၊ သမားတော် များလည်း မင်းတရားကြီးထံ ဝင်ရောက်၍ စကြာမင်း အား အဘယ်ဒါနပေးရန် မေတ္တာရပ်ခံသော်လည်း အမိန့်ကြပေ။

စကြာမင်းကို ရေချခြင်း

ကြေးတိုက်အမှုထမ်းများသည် အမိန့်ရလျှင် စကြာ
မင်းအား ရွှေကြိုးဖြင့် ၂၅ ပတ်မျှ ချည်နှောင်ပြီး
အိတ်တွင် ထည့်ကာ စစ်လှေကြီး နှစ်စင်းပေါ်တွင်
ကွပ်ကုန်းဘောင်ထိုး၍ ကုန်းဘောင်ပျဉ်နှစ်ချပ်ပေါ်
အိတ်ကို တင်သည်။ လှေပေါ်မှပင် ဆရာတော်တို့ကို
သရဏဂုံတင်သည်။ ထို့နောက် လှေတော်များကို
ဆန်ရာ မြစ်လယ်သို့ မျှောထုတ်ပြီး နေဝင်ချိန်နှင့်ကိုက်
ညွှန်စစ်စင်းကို တစ်ဖက်စီခွာရင်း အိတ်ကို ရေထဲသို့
ချစ်နက် ကျသွားစေတော့သည်။

ထိုအချိန်တွင် တစ်မိုးလုံး ချက်ချင်း အံ့ဆိုင်းလာပြီး
ဆစ်ချွန်းလျက် လှုပ်စီးများလက်ကာ မိုးမှန်တိုင်းကြီး
ရွာသည်။ မြေကြီး သွက်သွက်ခါမျှ မြေလျှင်ကြီးလည်း
ရွာသည်။ တော်လည်းသံလည်း ကြားရသည်။ မြို့တော်
အလုံး ငိုကြွေးသံများ လွှမ်းသွားသည်။

ဘိုးဘိုးအောင် ကယ်ပြီ

အာဏာသားတို့က မိမိတို့ ဝန်ထုပ်ဝန်ပိုး ကျသွားပြီ
မင်းကလေး ရေအောက်သို့မြုပ်ကာ နစ်၍ ကံကုန်ပြီ
ဆိုကြသည်။

ထိုအချိန်တွင် ကောင်းကင်မှ အလင်းရောင်တစ်ခု
ကတ္တီပါအိတ်ကျရာ နေရာ၌ ထိန်လင်းပြီး ထိုအလင်း
သည် ကောင်းကင်သို့ ပျံတက်သွားသည်။ လှေသား
အာဏာသားများ ကြည့်နေစဉ်မှာပင် အလင်းတန်း
မင်းသားတစ်ပါးသည် မြင်းဖြူကြီးကို စီး၍ လဝန်းဆီ
ဆန်းကာ လပြည့်ဝန်းထဲသို့ ဝင်ရောက်သွားသည်ကို
မြင်လိုက်ကြရသည်။ စကြာမင်းကလေးကို ဘိုးဘိုး
အောင် ကယ်ဆယ်ယူဆောင်သွားသည်ကို လူအချို့ကသာ
တွေ့တော့စဉ်းစားမိကြသည်။

ထိုမှ နောက်တွင်ကား နေပြည်တော်တွင်
မင်းများ ပေါ်လာပြန်သည်။ ထိုတဘောင်တို့ကား-

- (၁) ကတ္တီပါအိတ်နှင့်
ရေဆိပ်မှာ သေလေဟန်။

တိုင်းလုံး မျက်မှန် မသေကျန်၊
ပြန်လာရင် ရွှေဖောင်စီး။

- (၂) စောတို့ မောင်ကြီး။
ကြေးနီကို ဒန်သတ်လို့၊
ငမုတ်ကို စကြာထင်။
ရိုင်းတဲ့ မခင်။

ဟူ၍ ဖြစ်သည်။ ထိုတဘောင်များ၏ အဓိပ္ပာယ်မှာ
စကြာမင်းကို ကတ္တီပါအိတ်ဖြင့် ရေဆိပ်မှာ ဖျောက်ဖျက်
သော်လည်း တစ်တိုင်းပြည်လုံးက ချစ်ခင်သော မင်းသား
သည် မသေပျောက်ဘဲ ရွှေဖောင်တော်စီး၍ ပြန်လာလိမ့်
မည်ဟူ၍လည်းကောင်း။

စကြာမင်းကလေး အမှတ်ဖြင့် သတ်လိုက်သူသည်
စကြာမင်း အစစ်မဟုတ်၊ ဗွားဖက်တော် ငမုတ်သာဖြစ်၍
စကြာမင်းကား မသေဟူ၍လည်းကောင်း အဓိပ္ပာယ်ရှိပေ
သည်။ အချို့က ဘိုးဘိုးအောင် ရေထဲမှ ဆယ်ယူကယ်တင်
သွားသည်ကို မြင်လိုက်ရသည်။ အချို့ မမြင်လိုက်ရသူ
များကလည်း “စကြာမင်းကလေးကား ဘယ်နည်းနည်းမျှ
မသေနိုင်၊ ရေထဲအချစ်ရသူမှာ စကြာမင်းမဟုတ်၊ အသက်
ကိုပေးသော ငမုတ်နှင့် လဲလှယ်ပေးလိုက်သဖြင့် ငမုတ်သာ
ရေနှစ်၍ သေသူဖြစ်သည်” စသည်ဖြင့် အမျိုးမျိုး ပြောဆို
ကြသည်။ ဘယ်သို့ပင်ဖြစ်စေ စကြာမင်းကလေး မသေဟု
ယူဆသူကသာ များသည်။

“ပထမံအတတ်သည် သတ်လို့မသေနိုင်ပြီ”

ပထမံဆရာကြီး ဦးအောင်သူ

ကျမ်းကိုး

ဘိုးဘိုးအောင်ကျင့်စဉ်
(ဆရာဦးဖေခင်)

ဒဏ္ဍာရီမဟုတ်သော

ဘိုးဘိုးအောင်

ထူ : ရှာ : ဖြစ်စဉ်

ကိုဖောင်သန်းဝင်း

အချို့သော လူပုဂ္ဂိုလ်များက ဘိုးဘိုးအောင်၏ဖြစ်စဉ်ကို ဒဏ္ဍာရီဆန်သော ပုဂ္ဂိုလ်ဟု ထင်မှတ်မှားကြလေ၏။ ဘိုးဘိုးအောင်၏ အဆက်အနွယ်များသည် တောင်တွင်းကြီး မြို့နယ်နှင့် ပြည်မြို့နယ်တစ်ဝိုက်တွင်ရှိနေသေးပါ၏။

ဘိုးဘိုးအောင်၏ အဆင်းအင်္ဂါ

တွေမြင်သူများ၏ ပြောပြချက်အရ ဘိုးဘိုးအောင်သည် အသက်ရာကျော်ရှိနေသော်ငြား အသားအရည် နုပျိုလန်းဆန်းသည်။ အင်္ဂါရုပ်မှာ လေးနက်တည်ကြည်၍ ပြုံးသယောင်အမြဲဆောင်သည်။ မှတ်ဆိတ်အတန်အသင့် ရှည်၍ ဆံပင်ကိုအုပ်ကာ အဝတ်ဖြူပေါင်းထားလေ့ရှိသည်။ ဝတ်ဖြူစင်ကြယ်ကိုသာ အမြဲဝတ်ဆင်၍ ပခုံးတွင် အဝတ်ဖြူတဘက်ကို တင်ထားလေ့ရှိသည်။ ဆေးတောင်ပေးကိုလည်း ဆောင်ထားသည်။ လက်တစ်ဖက်တွင် စိပ်ပုတီးကို ကိုင်ထားသည်။

ဘိုးဘိုးအောင်၏ စရိုက်

ဘိုးဘိုးအောင်အစစ်သည် မည်သည့်အခါမျှ အလှူမခံချေ။ ဘိုးဘိုးအောင်သည် သိဒ္ဓိပြီးမြောက်သူဖြစ်ပြီး လောကီသာယာမှုကို စွန့်ခွာထားသူဖြစ်၍ ဘာကိုမျှ အလိုရှိ

သည်မဟုတ်။ သီလမြဲမြဲ၍ ကုသိုလ်အားထုတ် သာသနာ့လုပ်ငန်းလုပ်သူတို့ကိုသာ လမ်းညွှန်ခြင်း၊ မစခြင်းပြုသည်။ တရားကင်းမဲ့သူကို ဘိုးဘိုးအောင်က သိသည်။ ၎င်းတို့အား အချင်းကပ်မခံချေ။ လူသတ္တဝါများ ဒုက္ခရောက်မည့်အခါတွင် မည်သို့ကာကွယ်တားဆီးရမည်ကို ပထမပညာအဖြစ် ညွှန်ကြားလေ့ရှိသည်။

ရွှေကြက်ဥပေးခြင်း

ဘိုးဘိုးအောင်သည် အဓိဋ္ဌာန်ဖြင့် မန္တလေးတောင်ပေါ်သို့ ညတိုင်းတက်၍ ပန်း၊ ရေချမ်း၊ ဆီမီး၊ ကပ်လှူတရားအားထုတ်လေ့ရှိသည်။ နေ့စဉ် ဘိုးဘိုးအောင် ဝယ်နေသော ပန်းသည်မလေး မညိုမှ “ကျွန်မ ဘိုးဘိုးပန်းလှူပါတယ်။ ဒီပန်းနဲ့ ဒါနပြုပါရစေ။ ပန်းအလှူလက်ခံပါ” ဟုဆိုကာ နေ့စဉ် ပန်းလှူခဲ့လေ၏။

တစ်နေ့ ဘိုးဘိုးအောင်က ပန်းသည်မလေး အား “ဘိုးဘိုး ဒီတောင်ပေါ်ကို မလာတော့ဘူး။ ခရီးထွက်တော့မယ်” ဟုဆိုကာ ဈေးသည်မလေးအား ရွှေကြက်ဥတစ်လုံးကို ပေးလေ၏။ ရွှေကြက်ဥ၏ အကြောင်းကို သိဆင့်စကားတစ်ဆင့်နားဖြင့် မင်းတုန်းမင်းတရားကြီးထံ ရွှေနားတော်ပေါက်ကြားခဲ့သည်။ ပန်းသည်မလေး လည်း ဖြစ်စဉ်ကို အမှန်အတိုင်းလျှောက်ကြားလေ၏။

တရားကြီးသည် “ထိုရွှေကြက်ဥသည် သာမန်လူတို့
ထားသော ရွှေတုံးမဟုတ်။ နတ်ဝိဇ္ဇာတို့ လောကီပညာ
ဖြင့် ဖိတ်ဖြင့် စီရင်ဖန်တီးထားသော ရွှေတုံးဖြစ်မည်။ ငါ၏
သာသနာပြုလုပ်ငန်းအတွက် ပုဂ္ဂိုလ်တို့ မစတော်မူလို၍
သိပေးခြင်း ဖြစ်တန်ရာသည်” ဟု နှလုံးသွင်းမိလေ၏။
သာသနာပြုစေလို၍ ပန်းသည်မလေးနှင့် တစ်ဆင့်ခံ မစ
ခြင်း ဖြစ်လေသည်။

မင်းတုန်းမင်းကြီးနှင့် တွေ့ခြင်း

ပန်းသည်မလေး လျှောက်တင်ချက်အရ ရွှေကြက်
ဥသည် လူသူတော်ကြီးအဖြစ်သာ သိရှိလေရာ
ဤက လူသူတော်ကြီး သွားတတ်ရာ နေရာကိုမေးမြန်း
သိဖြင့် ရန်ကင်းတောင်ရှိ တောတောင်များဆီသို့
ကြောင်း သိရလေသဖြင့် မင်းချင်းတို့အား ရှာဖွေ ပင့်
ဆောင်စေလေ၏။ သို့ဖြင့် လူသူတော်ကြီးသည် နန်းတော်
သို့ ရောက်ခဲ့လေ၏။

မင်းကြီးလည်း ပုဂ္ဂိုလ်၏ ရုပ်ဆင်းသဏ္ဍာန်ကို
သိတတ်ကြည့်ရုံနှင့်ပင် တန်ခိုးသိဒ္ဓိရှင်တစ်ပါး ဖြစ်ကြောင်း
သိပြီး ရာပေလွင်ထက် နေရာပေးကာ ရိသေမှုပြုလေ
ထိုအခါ ဘိုးဘိုးအောင်က ကျေနပ်မိလေသည်။

“သင်မင်းကြီးကား ဘိုးတော်မောင်ဝိုင်းနှင့် မတူ။
သင်မြတ်သော အကျင့်ရှိသည်။ သူတော်ကောင်းကို
အားပေးပြီး သာသနာလည်း စောင့်ရှောက်ပါ၏။ သင်
မင်းကြီး သတင်းကို ကြားသိပြီးဖြစ်ပါ၏။ သာဓု၊ သာဓု၊
ဟု မြွက်ကြားလေ၏။

ဘိုးဘိုးအောင်မှန်း မင်းကြီးသိပြီ

“အရှင်ပုဂ္ဂိုလ်မြတ်သည် ဘိုးတော်ဘုရားလက်
ထက်ပင် ထွက်ရပ်ပေါက်ခဲ့သော ဘိုးဘိုးအောင် ဟုတ်ပါ
” ဟု မင်းကြီးက လျှောက်တင်လေရာ -

“မှန်ပေသည်။ ကျွန်ုပ်ကား ထွက်ရပ်ပေါက်ပုဂ္ဂိုလ်
ဖြစ်သည်။ သင်မင်းကြီး၏ဘေးတော်ဖြစ်သော မောင်ဝိုင်း
ထက်ထက်ကတည်းက ထွက်ရပ်ပေါက်ခဲ့ပြီး သာသနာ

ပြုမင်းများကို အမြဲကူညီလာခဲ့သည်။ ယခု သင်မင်းကြီး
သာသနာပြုလျက်ရှိကြောင်း သိရသည့်အတွက် ကူညီရန်
ကြွလာခဲ့သည်။ လိုရာလျှောက်တင်လော့” ဟု မြွက်ကြား
လေရာ မင်းကြီးသည် လွန်စွာဝမ်းမြောက်တော်မူပြီး မည်သို့
လျှောက်တင်ရမည် မသိဖြစ်နေလေ၏။

ဤတွင် ဘိုးဘိုးအောင်မှ မင်းကြီးသည် ပဉ္စမ
အကြိမ်သင်္ဂါယနာတင်ရန် အကြံရှိနေသည်။ ဒါသည် မင်း
တကာတို့ မကြံဝံ့၊ မကြံရဲသော အကြံအစည်ဖြစ်သည်။
ဒါကို ကျွန်ုပ်သိနေသည်။ စိတ်မလျှော့ပါနှင့်။ ကျွန်ုပ်၏
အင်္ဂါရပ်ပညာဖြင့် ရသော သန့်စင်သည့် လာဘ်လာဘကို
အသုံးပြုလေဟု ဆိုကာ မင်းကြီးထံ ကြေးစင်ပိဿာချိန်
ငါးဆယ်ကို တောင်းခံလေ၏။

မင်းကြီးလည်း လုံများနှင့် ကြေးစင်များကို ဘိုးဘိုး
အောင်က ရယူပြီး ကြေးများကို လုံအသီးသီးနှင့် ကျီစေပြီး
နောက် အရည်ဖြစ်ပြီးသောအခါ မြေခွက်ကြီးတစ်ခုတွင်
လောင်းထည့်ပြီးလျှင် ဓာတ်လုံးငယ်တစ်လုံးကို ကြေးရည်
ပူထဲသို့ ထည့်လိုက်လေ၏။ ထိုသို့ပစ်ထည့်လိုက်သည်နှင့်
တစ်ပြိုင်နက် လင်းလက်သော မီးတောက်ကြီးဆင့်ကာ
ဆင့်ကာ တက်သွားပြီးနောက် ငြိမ်သက်သွားလေ၏။

မြေခွက်ကြီးထဲသို့ ငုံ့ကြည့်လိုက်သောအခါ ကြေး
ရည်များသည် ဝင်းဝင်းလက်လက်တောက်၍ ချက်ချင်းပင်
အေးခဲသွားလေ၏။ စင်စစ် ကြေးများသည် လွန်စွာအရောင်
အဆင်းကောင်းသော ရွှေတုံးပကတိဖြစ်သွားလေတော့၏။

“မိမိသည် ...တောတွင်း၌သာ
ထေစာရီနေလိုကြောင်း၊ အကြောင်းရှိ၍
သာသနာရေးကိစ္စရပ်များတွင် မိမိအား တပါတ
ရောက်လာမည်ဖြစ်ကြောင်း၊
သာသနာတော်တို့သာ ပြုစုပါရန်”
ပြောဆိုပြီးနောက် ဘိုးဘိုးအောင်သည်
ခြေလှမ်း ကိုးလှမ်း လှမ်းကြွပြီးလျှင်
ပျောက်ကွယ်သွားလေကော့၏။

ဘိုးဘိုးအောင်ထွက်ခွာခြင်း

မင်းတုန်းမင်းကြီးသည် လွန်စွာပီတိဖြစ်လှ၍ ဘိုးဘိုးအောင်ကို အကြိမ်ကြိမ်ဦးခိုက်လေ၏။ ဘိုးဘိုးအောင်အား နေပြည်တော်တွင် သီတင်းသုံးလိုပါက ဥယျာဉ်တော်တွင် လျှောက်ပတ်သော အဆောက်အဦဆောက်လုပ်၍ ဆွမ်းကွမ်းဝတ်ပြုပါမည်ဟု ဝန်ခံပြောကြားလေရာ ဘိုးဘိုးအောင်ကမူ -

“မိမိသည် ... တောတွင်း၌သာ ဧကစာရီနေလိုကြောင်း၊ အကြောင်းရှိ၍ သာသနာရေးကိစ္စရပ်များတွင် မိမိအား တပါက ရောက်လာမည်ဖြစ်ကြောင်း၊ သာသနာတော်ကိုသာ ပြုစုပါရန်” ပြောဆိုပြီးနောက် ဘိုးဘိုးအောင်သည် ခြေလှမ်း ကိုးလှမ်း လှမ်းကြွပြီးလျှင် ပျောက်ကွယ်သွားလေတော့၏။

ဘိုးဘိုးအောင်သည် သာသနာပြုမင်းများကို ကူညီခြင်း၊ ဘေးအန္တရာယ်အပေါင်းမှ ကင်းလွတ်အောင် ကယ်တင်ခြင်းများကို ပြုလုပ်လေ့ရှိသည်။ သာသနာအတွက် အရေးကြီးလျှင် လူသူတော်အသွင်ဖြင့် ရောက်လာတတ်ရာ ဘိုးဘိုးအောင်အား တွေ့ရှိဖူးသူ အများအပြားပင် ရှိသည်ဟူ၏။

ကိုလိုနီခေတ်နှင့် ဘိုးဘိုးအောင်

ဘိုးဘိုးအောင်ကား သီလ၊ သမာဓိရှိသူကို စောင့်ရှောက်သကဲ့သို့ မင်းတုန်းမင်းကြီးကဲ့သို့ သာသနာပြုမည့်သူများကိုကား အထူးပင် မစလေ့ရှိပါ၏။

ထို့အတူပင် စကြာမင်းကဲ့သို့ အနာဂတ်သာသနာအတွက် အားထားရမည့်သူများကိုမူကား ခေါ်ယူသွားတတ်သည်ဆို၏။ ယင်းနှင့်ပတ်သက်၍ ကိုလိုနီခေတ် ၁၉၃၆ ခုနှစ်၊ ဧပြီလထုတ် သူရိယမဂ္ဂဇင်းတွင် စာရေးဆရာကြီး ရန်အောင်က သူတို့ ဆင်ပေါင်ဝဲမြို့က တကယ့်ဖြစ်ရပ်တစ်ခုကို ရေးသားဖော်ပြခဲ့၏။ အကျဉ်းချုပ်မှာ -

ဆင်ပေါင်ဝဲမြို့၌ ကိုဘိုးစိန်နှင့် မငွေအုန်းတို့၏ မွေးကင်းစကလေးကို ဝတ်ဖြူစင်ကြယ် ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ယောက်က ခေါ်ယူသွားလေ၏။ ကလေးမမွေးခင်ကတည်းကပင် ငါလာယူမယ်ဟု အိပ်မက်မက်ပေးနှင့်၏။ ၁၅ နှစ်ကြာလျှင်

မိဘများအား ပြည်မြို့အနောက်ဘက် ဖိုးဦးတောင်သို့ ထိုင်ခုံရန် လူကြိုနှင့်မှာလိုက်လေ၏။ လိုက်သွားကြသောအခါ တောင်ပေါ်၌ မိမိတို့၏သားငယ်ကို မင်းညီမင်းသားဝတ်စုံဖြင့် မြင်းဖြူကြီးစီးနေသည်ကို တွေ့မြင်ခဲ့ရသည်ဆို၏။ နှစ်တောင်ကား ဘိုးဘိုးအောင်၏ နန်းစိုက်ရာတည်း။

ထို့အတူ ယင်း ၁၉၃၆ ခုနှစ်၊ ဩဂုတ်လထုတ် သူရိယမဂ္ဂဇင်း၌လည်း စာရေးဆရာ ဗန္ဓုရသိန်းက တွေ့တစ်ခုကို ရေးပြတင်ပြထားသေးရာ အကျဉ်းချုပ်အောက်ပါအတိုင်းဖြစ်လေ၏။

ဖိုးဦးတောင်ခြေ ရွာသာယာရွာ (ရသယာရွာ) ကိုတင်၊ မရွှေကျင်တို့လည်း မွေးစကလေးများ နှစ်ကြိမ်တိုင်တိုင် ပျောက်ခဲ့ဖူးသည်ဆို၏။ ၁၂၅၇ ခုနှစ်က တစ်ကြိမ်၊ ၁၂၆၂ ပြည့်နှစ်က တစ်ကြိမ် ဖြစ်လေ၏။ ရှေးနည်းအတိုင်း မိဘများအား အလွမ်းပြေခေါ်ယူပြသခဲ့သဖြင့် သွားရောက်ကြည့်ရှုလေရာ စာရေးသူကိုယ်တိုင် လိုက်ပါသွားခဲ့လေ၏။ သားငယ်နှစ်ဦးစလုံး မြင်းဖြူကြီးစီးပြီး မင်းညီမင်းသားဆော့ကစားနေသည်ကို တွေ့ခဲ့ရသည်ဟု ဆိုပြန်လေ၏။ ထိုကိစ္စကို အစိုးရကိုယ်တိုင်ကပင် အရေးယူဖူးသည်ဆို၏။

(မှတ်ချက် ။ ။ ဘိုးဘိုးအောင်ဖြစ်စဉ်နှင့် ထပ်ထူးခြားချက်များကို ဗဟုသုတအနေဖြင့် ဖတ်ရှုနိုင်အတွက် သောင်း စာပုံနှိပ်စက်မှ ရိုက်နှိပ်ခဲ့သည့် ၁၉၃၆ ခုနှစ်၊ ဩဂုတ်လထုတ် ဆရာဦးဖေခင် ပြုစုရေးသားခဲ့သော ဘိုးဘိုးအောင်နှင့် ကျင့်စဉ်စာအုပ်မှ ဝိုင်းပတ်ပြန်ခဲ့ခြင်းပါ၏။)

ကိုမောင်သန်းဝင်း

ပုဂ္ဂိုလ်ထူးများနှင့် ကျွန်တော်

မဟာပဋ္ဌမံ ဘိုးဘိုးအောင်

မောင်မောင်မြင့်အေး

ကျွန်တော်တို့ မိသားစုသည် ပြည်မြို့သို့ နှစ်စဉ် ခေါက်၊ သုံးခေါက်ခန့် ရောက်လေ့ရှိ၏။ ပြည်သို့ရောက် တိုင်း ရှေ့ဦးစွာ ရွှေဆံတော်စေတီတော်ကြီးသို့ ဝင်ရောက် မြှင့်ပြီး မင်္ဂလာဂါးဒင်းဥယျာဉ်တွင် တည်းလေ့ရှိ၏။

ထို့နောက် နောက်တစ်နေ့ မနက်တွင် ရွှေဆံတော် စေတီကြီးတွင် ဆွမ်းတော်ပွဲများ ကပ်လှူခြင်း၊ ကန်တော့ပွဲ ကပ်လှူခြင်းများဖြင့် ဒါနပြုကုသိုလ်ယူကြ၏။

ရွှေဆံတော် ဘုရားကြီးတွင် ရွတ်ဖတ်သရဇ္ဈာယ် ဒါနပြီးနောက် မဟာဗောဓိအသင်းရှိ ပဋ္ဌမံဘိုးဘိုးအောင် သတ်နန်းတွင် ကန်တော့ပွဲများ ကပ်လှူကြပြီး ဆုတောင်း သွေ့၏။

ပြည်မြို့သည် ကျွန်တော်တို့မိသားစုအဖို့ ပြည်ဝင် ပြည်ထွက်ခြင်း အတိတ်နိမိတ် အောင်ဓာတ်ယူသော နေရာရှိ၏။

ထိုကဲ့သို့ ပြည်မြို့ရောက်လေတိုင်း အဘဘိုးဘိုး သား၏ ဓာတ်နန်းရောက်ပြီး အဘဘိုးဘိုးအောင် တရား နေရာများသို့ ရောက်လေတိုင်း ကျွန်တော်သည် မောင်မောင်ရင်၏ ဘိုးဘိုးအောင် သီချင်းကို သတိရလေ့ ထိုသီချင်းစာသားတွင် ပဋ္ဌမံအတတ်ဟာ သတ်လို့ သာပါသည်ဆိုသော စာသားကို ထပ်တလဲလဲသတိရပြီး အဘဘိုးဘိုးအောင်၏ ဝေရုပ္ပတ္တိကို အစအဆုံးသိလိုနေ၏။

ယခင် ဖတ်ခဲ့ရသော ဗိုလ်တရာ ရဲဘော်သုံးကျိပ်၏ နေ့စဉ်ခန်း ပညာလမ်းကဲ့သို့ ဝတ္ထုမျိုး မဟုတ်ဘဲ သုတေ သနပြုထားသော အတ္ထုပ္ပတ္တိကိုသာ ဖတ်ချင်နေမိ၏။

ယခုနှစ် ၂၀၀၆ ခုနှစ်၊ ဒီဇင်ဘာလအတွင်းက ပြည် မြို့ ရွှေဆံတော်ဘုရားကြီးရောက်သောအခါတွင် မမျှော် သည့် စာအုပ်နှစ်အုပ်ကို တွေ့ရှိခဲ့၏။

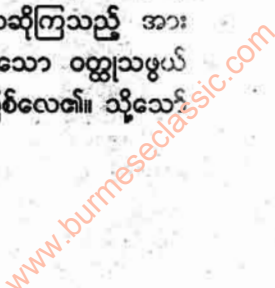
ထိုစာအုပ်နှစ်အုပ်မှာ မဟာပဋ္ဌမံ ဘိုးဘိုးအောင် အတ္ထုပ္ပတ္တိ ဦးမြင်း (ရွှေဆံတော်ဂေါပက) စီစဉ်သည်ဟု ရေးထားပြီး စာမူခွင့်ပြုချက်အမှတ် ၃၂၀၄၁၆၀၆၀၆ ဖြင့် ထုတ်ဝေသူ ဦးမြင်း၊ ပုံနှိပ်သူ ဒေါ်သင်းသင်းကြိုင် အမည် ဖြင့် တရားဝင်ထုတ်ဝေထားသော စာအုပ်ဖြစ်၏။ ထိုစာအုပ် မှာ အခန်း ၉ ခန်းပါ၏။ ဓာတ်ပုံပေါင်း ၁၄ ပုံပါဝင်၏။

ကျွန်တော်သည် လွန်စွာဝမ်းသာသွားမိ၏။ ကျွန် တော်သိလိုသော ပဋ္ဌမံ ဘိုးဘိုးအောင်၏ အကြောင်းကို သေချာစွာ သိရ၍ဖြစ်၏။

ဗုဒ္ဓဘာသာ မြန်မာလူမျိုးတစ်ဦးအနေနှင့် ရုပ်နာမ် တို့၏ အဖြစ်အပျက်ကို နားလည်ရ၏ဆိုသော ဆရာတော် အရှင်ဇနကာဘိဝံသ၏ ဗုဒ္ဓဘာသာ သင်ခန်းစာတွင် ရေး သားလမ်းညွှန်ချက်အရ ရုပ်နာမ်တို့၏ ဖြစ်ပျက်မှုကို ဆောင် ရွက်နေသော ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးဖြစ်သူ အဘဘိုးဘိုးအောင်၏ အတ္ထုပ္ပတ္တိကို ကျွန်တော်တစ်ဦးတည်း သိရှိလေးစားနေ ခြင်းထက် ရောင်ပြန်ပရိသတ်အပေါင်းလည်း သိရှိနိုင်ရန် အတွက် ၎င်းစာအုပ်ထဲမှအတိုင်း ပြန်လည်ဖော်ပြလိုက်ရပါ ပေသတည်း။

ပထမ ဦးအောင် အတ္ထုပ္ပတ္တိ ပဋ္ဌမံဆရာကြီးဦးအောင်အကြောင်း

ပဋ္ဌမံ ဦးအောင်သည် အချို့က တောင်တွင်းကြီး ဦးအောင်၊ အချို့က ပြည်ဦးအောင်၊ အချို့က ရသေ့ ဦးအောင် စသည်ဖြင့် အမျိုးမျိုးပြောဆိုကြသည့် အား လျော်စွာ ရှေးကရေးသားစီရင်ပြီးဖြစ်သော ဝတ္ထုသဖွယ် စာဟောင်း ပေဟောင်းများစွာ ရှိပြီးဖြစ်လေ၏။ သို့သော်

လည်း အမှန်မကြေခြင်းကြောင့် 'ငါ့အရှင်ဉာဏ'သည် ဆွေစဉ်ဆွေဆက် မျိုးရိုးနှင့်တကွ သာဓကထုတ်ကာပြုလျက် အဟုတ်အမှန် အချက်ကျနစွာ ထပ်မံ၍ ရေးသားဖော်ပြ ဦးအံ့။

ဆွေမျိုးစဉ်ဆက်နှင့် ဇာတိ

ဦးအောင်သည် တောင်တွင်းကြီးမြို့ အနောက်မျက်နှာ ဝိသနန်းမြို့ဟောင်း၏အနီး ကြက်ဆူတောရွာဇာတိဖြစ်သည်။ သူ၏အဘ ဦးမြတ်ကျော် အမိမှာ ဒေါ်ပုဖြစ်သည်။ ၎င်းတို့မှာ သားသုံးယောက်၊ သမီးနှစ်ယောက် သားချင်း ငါးယောက် ပေါက်ဖွားလေသည်။ ဦးအောင်သည် သားသုံးယောက်တွင် အငယ်ဆုံးဖြစ်လေသည်။ အမည်နာမများမှာ အစဉ်အတိုင်း (၁) ဖိုးရွှေလှ၊ (၂) ဖိုးအစ်၊ (၃) ဖိုးအောင်၊ (၄) မယ်ဖော့အူ (၅) မယ်ပွင့်တို့ဖြစ်လေသည်။ အမှတ် (၃) ဖိုးအောင်သည် ပဌမဦးအောင်ပင် ဖြစ်လေသည်။ (လွန်ခဲ့ သောနှစ်ပေါင်း ၂၅၀ ခန့်က လူတို့အမည်မှည့်ခေါ်ရာ၌ အရိုအသေပြုသောအားဖြင့် သုံးနှုန်းခေါ်လျှင် ယောက်ျားများကို (ဖိုး)ထည့်ခေါ်သည်။ မိန်းမများကို (မယ်)ထည့်ခေါ်သည်။ အချို့ (ရှင်)ထည့်ခေါ်ကြသည်။)

ဦးအောင်နှင့် ကျောင်းနေဘက်များ

ဦးအောင်သည် သက္ကရာဇ် ၁၁၀၉ ခုနှစ်တွင် ကြက်ဆူတောရွာ၌ မွေးဖွားသည်။ ငယ်စဉ် အသက်ခုနှစ်နှစ်တွင် အဘသေဆုံးသောကြောင့် ဦးရီးတော် ရဟန်းငယ် ဦးပညာနှင့် အင်းဝရွှေမြို့တော်သို့ စာသင်လိုက်သွားသည်။ နန်းဦးဆရာတော်ကျောင်းတွင် ကျောင်းသားအဖြစ် စာသင်စဉ် မောင်စိုင်း (ဘိုးတော်ဦးစိုင်း) ရှင်သာမဏေ ရှင်မင်္ဂလာတို့နှင့် ကျောင်းနေဘက်ဖြစ်လေသည်။ ရံဖန်ရံခါ ဦးရီးတော် ဦးပညာနှင့် တောင်တွင်းကြက်ဆူတောရွာသို့ ပြန်လာသည်။ ထိုဦးပညာကား နောင်အခါ တံဆိပ်တော်ရ ဆရာတော်ဖြစ်လာ၍ အင်းဝ၌ ထင်ရှားသည်။ ဘုရင်ကိုးကွယ်ခံရသော ဆရာတော်ဖြစ်လေသည်။

ဦးအောင် ပညာသင်ယူပုံ

ဦးအောင်သည် အသက် ၁၃ နှစ်သားအရွယ်တွင် အင်းဝသို့ စဉ်ရောက်သည်။ ထိုစဉ်အခါက ဘိုးတော်ဦးစိုင်း

ဦးမင်္ဂလာတို့နှင့် ဘုန်းကြီးကျောင်းတွင် အတူနေရ၍ သိက္ခာချစ်ခင်ကြသည်။ ဆိုးတူကောင်းမျှဟူ၍လည်း ကတိသစ္စထားကြလေသည်။ ဦးအောင်သည် သာမဏေဘဝသို့ ငါးဝါ စာသင်ခဲ့ဖူးသည်။ သဒ္ဒါတတ်ကျွမ်းသည်။ နေထိုင်ကျမ်းနက္ခတ်ကျမ်းတို့ကို အထူးလေ့ကျက်သည်။ ပညာတတ်ကို သင်ကြားလျက်နေစဉ် အသက် ၂၀ ပြည့် ရဟန်းဘဝသို့ တွင် တောင်တွင်းကြက်ဆူတောရှိ အမိနာမကျန်းကြောင်း မှာကြားသိရှိရ၍ ပြန်လာသည်။ အမိသေဆုံးသောကြောင့် အင်းဝသို့ မပြန်တော့ဘဲ အစ်ကိုကြီးများနှင့် အတူနေသည်။

ဦးအောင် အနေများသောဌာန

ဦးအောင်သည် ဝါသနာအလျောက် အင်းဝ အနောက်မန္တန်တို့ကို လေ့ကျက်သည်။ ရွှေရောင်တော်ဘုရားနှင့် ရွှေရောင်တောင်ဘုရားတော်ကြီးကျောင်းကို မှီကပ်လေ့ ရွှေရောင်တောင်ဘုရားမှာ ဥပုသ်ကြီး ၄၅ ရက်မကြာခင် စောင့်သည်။ ရွှေရောင်တောင်ဘုန်းကြီး၏ ဝေယျာဓိဆောင်ရွက်လျက် ကပ္ပိယအလုပ်ကိုလည်း လုပ်သည်။ သီရိဗိုလ်ကို ထိုးသည်။ မာတုဂါမ မယူ လူပျိုကြီးဖြစ်သည်။ စကားပြောဆိုကြသောအခါ ဘယ်သူက ဘာပဲပြောပြော ဦးအောင်ကား ဘော်၊ ဂျတ်၊ သွပ်၊ ပြဒါ။ သံအကြောင်း ပြောပါများသဖြင့် အခြားသူများက နားညည်း၍ ထသွားကြသည်။ အချို့က သိက္ခာကြီးသော သူတို့က ငအောင်နှင့် ငအောင်ရူး ဟူ၍ပင် ခေါ်ကြသည်။ ဤသို့မောင်အောင်ရူးနေပြီထင်သဖြင့် ဘယ်သူကမှ ဂရုမစိုက်ရုံလေသည်။ ထို့နောက် မောင်အောင်သည် အစ်ကိုများအိမ်မှာ အခြေမတော့ဘဲ ရွှေရောင်တောင်ဘုရားနှင့် ဘုန်းကြီးကျောင်းသွား အနေများလေသည်။

ဦးအောင် ကြေးပုရိုက်ရခြင်း

တစ်နေ့သ၌ ရွှေရောင်တောင်ကျောင်းက ဘုန်းတော်ကြီးသည် ပျံလွန်တော်မူသဖြင့် တပည့်ရဟန်းအသီးသီး ပစ္စည်းဘဏ္ဍာတို့ကို ဝေဖန်ကြရာ မောင်အောင်လည်း အနီးအပါးမှာရှိသဖြင့် ဆရာတော် ခေါင်းအုံးညစ်ပတ်လှသည့်ခေါင်းအုံးကို မောင်အောင်ဘက်သို့လှည့်ပင့်ဝေစုဆို၍ ပေးလိုက်လေ၏။ မောင်အောင်လည်း

ခေါင်းအုံးကို ကောက်ယူလျက် ကျောင်းအောက်သို့ဆင်း၍
အသာအယာ စမ်းကြည့်ရာ ခက်မာသော အရာတစ်ခုကို
တွေ့သဖြင့် ဆိတ်ကွယ်ရာ နေရာသွားပြီးလျှင် ခေါင်းအုံးကို
ဖော်ကြည့်ရာ ထိုအခါ ခေါင်းအုံးအထဲမှ ကြေးပုရိုက်တစ်ခု
ထွက်လေသည်။ ထိုကြေးပုရိုက်ကို ဖတ်ကြည့်ရာ ထွက်ရပ်
သက်လုပ်ရပ်လမ်းအမျိုးမျိုး၊ ပဌမံရပ်လမ်းအမျိုးမျိုး အစီရင်
စင်တကွ ရွှေရောင်တောင်ထီးအကြား၌နေသော သတ္တိ
သမီးထက်သည် ကြောင်နက်တစ်ကောင်ကို ဖမ်းယူရန်
ဦးစနစ်တို့ကိုပါ ဖတ်ကြည့်တွေ့ရှိလေသည်။

ဦးအောင်သိဒ္ဓိပေါက်ခြင်း

ထိုကြောင်နက်သည်ကား ရှေးကားပင် ထင်ရှားရှိ
၍ လူများ၏ နှုတ်ဖျားတွင် ကြောင်နက်အသားကို စားရ
ခြင်း မည်မျှသိဒ္ဓိပေါက်နိုင်ကြောင်း၊ ထိုကြောင်နက်၏
အမိင်းထဲ၌ (အမြဲတေ)ရှိကြောင်း သတင်းကြီးနေသော
ကြောင့် လူအပေါင်းက ဝိုင်းအုံဖမ်းပါသော်လည်း မမိမရရှိ
သော ကြောင်နက်ဖြစ်လေသည်။ (ထိုကြောင်နက်ကား ဝိဇ္ဇာ
ဦးစီရင်ထားသော သိဒ္ဓိဦးကြောင်နက် ဖြစ်သည်။)

မောင်အောင်ကား ကြေးပုရိုက် အညွှန်းအရ ဖမ်း
ယူပြီးလျှင် အစီအရင်အတိုင်း အသုံးပြုခြင်း၊ ကြေး
ပုရိုက်ပါ နည်းလမ်းများကို စီရင်ခြင်းဖြင့် သုံးနှစ်ခန့်ရှိလျှင်
သိဒ္ဓိပေါက်၍ ဝိဇ္ဇာအဖြစ်သို့ ရောက်လေ၏။ ထိုအခါ
မောင်အောင်သည် အသက် ၄၀ ကျော် ၅၀ နီးပါးရှိလေပြီ။

ပြည်မြို့ဝန်နှင့် အကျွမ်းဝင်ခြင်း

မောင်အောင်သည် သိဒ္ဓိပေါက်လျှင် အစ်ကိုများအိမ်
သွားတော့ဘဲ ရွှေရောင်တောင်ဘုရား လိုဏ်မုခ်
သို့ နေလေ့ရှိခြင်းကြောင့် အစ်ကိုများက လာရောက်
ဆက်လည်း ခေါ်၍မရဖြစ်သဖြင့် မောင်အောင် ရူးပြီဟု
ဆိုသုံး အထင်ရှိကြ၏။ သို့သော် မောင်အောင်ကား မရူး
သန့်လေ၏။ မောင်အောင်သည် ရံဖန်ရံခါ ပြည်မြို့သို့သွား
သော် သုဒဿနတောင် ရွှေဆံတော် (နိသိတင်) စေတီ
ထောင့်ရှိ ဂူထဲတွင် နေလေ့ရှိခြင်း ဦးဖိုးတောင်တန်းကို
သွား လာခြင်း၊ ရံခါ ပုပ္ဖားတောင်သို့လည်း လှည့်
သွားနေခြင်းဖြင့် ပြည်မြို့တွင် အသိအကျွမ်းများနေ

သည်ပြင် ပြည်မြို့ဝန်နှင့်ပင် အကျွမ်းဝင် ဖြစ်နေလေ
သည်။ မိမိသိဒ္ဓိပေါက်ပြီးသောအဖြစ်ကို ဘယ်သူအားမျှ
မပြောကြားပေ။

သိဒ္ဓိစွမ်း ပြသခြင်း

မောင်အောင်သည် ကြက်ဆူတောရွာမှ တောခရီး
သို့ မိမိအစ်ကိုများနှင့်အတူ ခရီးသွားကြရာ လမ်းစခန်းတွင်
အသီးရှိသောသရက်ပင်တွေ၌ အစ်ကိုများက မောင်အောင်
အား သရက်သီးတက်၍ ဆွတ်ခူးရန် ပြောသောအခါ
သရက်ပင်ပေါ်သို့ မတက်ဘဲ အောက်မှသာနေလျက် လက်
ဝါးထောင်ပြလိုက်လျှင် အပြစ်ရသော သရက်သီးတို့သည်
မြေပေါ်သို့ ကြွေကျလေကုန်၏။

တစ်ခါသော် မောင်အောင်သည် ပြည်မြို့သို့ ရောက်
လေလျှင် မြို့ဝန်နှင့် တွေ့၍ မြို့ဝန်က စုံစမ်းလိုသဖြင့်
“မည်သည် ပညာတတ်သနည်း”ဟု မေး၏။ မောင်အောင်
က ပြီးသောပညာကို တတ်ပါကြောင်း လျှောက်လျက်
ဖားတစ်ကောင်ကို ညှာလက်ဖြင့် ဆုပ်ကိုင်၍ မောင်အောင်
ထည့် ထောင်းခိုင်းလေ၏။ လူတစ်ချုပ်နှစ်ယောက် အားရှိ
သော ဖားကို ထောင်းကြရာ အွတ်အွတ်သာအော်၏။
ထောင်းသူများ မောလျက် ဖားသည် လက်ထဲမှ ခုန်ထွက်
သွားလေတော့သည်။ ဤအခြင်းအရာတို့ကို သိရ၍
အစ်ကိုများက အံ့သြခြင်း၊ ပြည်မြို့ဝန်လည်း မောင်အောင်
ကို ရိုသေသော စိတ်ပေါ်လာခြင်း၊ အံ့သြကြခြင်း၊ နေရာ
အနံ့သွား၍ ခရီးကွာလှမ်းနေစေသော်လည်း တစ်ချိန်တည်း
တွင် အတွေ့တူကြုံနေခြင်းဖြင့် ဝှစ်စတစ်စ ဆရာအောင်
ဟု ထင်ရှားလာတော့သည်။

ဆရာအောင်ကို ဖမ်းစေခြင်း

မောင်အောင်သည် ရွှေရောင်တောင်ဘုရား၌ အင်္ဂု
ရတ်ထိုးခြင်းဖြင့် သိဒ္ဓိပေါက်သောအခါ ဆရာကြီး ဆရာ
အောင် စသည်ဖြင့် (ဆရာ)ဟူသော အမည်ဖြင့် ထည့်သုံး၍
အများကပင် ခေါ်ကြသည့်အပြင် ဝတ်ဖြူစင်ကြယ်ဝတ်လေ့
ရှိ၍ အလုံးအရပ်မှာ ခပ်မြင့်မြင့်၊ အသားဖြူနှင့် ခုံညားလျက်
ရှိသောလာကြလေသည်အတွက် အင်းဝ ဘုရင်ဘိုးတော်
ဦးဝိုင်းထံအထိ သတင်းကြီးကာ ကျော်ကြားထင်ရှားသွား

သောကြောင့် မိမိတို့နန်းအတွက် စိုးရိမ်သော စိတ်ပေါ်၍ ဆရာအောင်ကိုဖမ်းရန် စေလိုက်၏။ လူမင်းပူထမ်း ရဲခိုလ် ၂၀ ခန့်တို့သည် စေခိုင်းချက်အရ တောင်တွင်းကြီးသို့ ဆရာ အောင်ကိုဖမ်းရန် ရောဝတီမြစ်ကြောင်းကို စုံစေလျက် လှေ တော်နှင့်လာ၍ ကြက်ဆူတောရွာသို့ လာရောက်တည်းခို ကြသည်။ တောင်တွင်းဝန်အား ဆရာအောင်ကိုခေါ်၍ တောင်းလျှင် ဆရာအောင်မရှိနိုင်နှင့် ကြုံနေသဖြင့် သဲကန် ရွာသူကြီး ဘိုးရွှေသီးသည် မြို့ဝန်၏ အမိန့်အရ ဆရာ အောင်၏ ဆွေမျိုးများကိုချုပ်နှောင်ထားစဉ် တောင်တွင်း ဝန်လည်း ဆရာအောင် သွားလာတတ်သော ပုပ္ဖားအရပ် ဒေသနှင့် ပြည်မြို့ဒေသသို့ စေလွှတ်စုံစမ်းစေရာ ပြည်မြို့ဝန် ၏ အကြောင်းကြားပြန်ကြားချက်အရ လှေတော်ကို ပြည် မြို့သို့ စုံဆင်းစေ၏။ ပြည်မြို့ဝန်လည်း ဆရာအောင်နှင့် ရင်းနှီးနေသောကြောင့် ပြည်မြို့ဝန်၏ တောင်းပန်ချက်အရ ခဏချင်းလာရောက်၍ အမိခံလေသည်။ ထို့ကြောင့် ဖမ်း ဆီးထားသော ဆွေမျိုးများအား စေလွှတ်စေရလေသည်။

ဆရာအောင် အဖမ်းခံခြင်း

ထိုအခါ ဆရာအောင်က တွေးတောစဉ်းစားမိသည် မှာ “မောင်ဝိုင်းသည် ငါ့သူငယ်ချင်း ကျောင်းနေဖက်ဖြစ် သည်။ ကတိသစ္စာမတည်လေ။ ငါကမူကာ တတ်နိုင်သမျှ ကယ်မစောင့်ရှောက်မည်ဟု သဘောထားသည်။ ယခုသော် ကား ကယ်ရန်အလိုမရှိတော့ချေ။ ငါသည် ရှေးက အလျောက် သိဒ္ဓိဆယ်ပါး အကုန်ပေါက်သဖြင့် ဘေး လုံး သေနတ်၊ အမြောက် စသည်တို့ပြီးစေခြင်း ကိုယ်ပြောင်း လွှဲပြုနိုင်ခြင်း၊ ကိုယ်ဖျောက်နိုင်ခြင်း၊ ရွှေ၊ ငွေ လိုသမျှ ရရှိနိုင်ခြင်း၊ မြေလျှိုး မိုးပျံနိုင်ခြင်း၊ သူတစ်ပါး၏ စိတ်ကိုသိ နိုင်ခြင်း စသော အတတ်ပညာတို့ကို ငါရ၏။ သို့ရာတွင် လောဘ၊ ဒေါသ၊ မောဟတရားများကို သိမ်းဆည်းပယ်ခွာ လျက် နိဗ္ဗာန်သို့သာ ရှေ့ရှုလျက်ရှိနေခြင်းကြောင့် မောင်ဝိုင်း ထံ မလိုက်လိုသော် ဖြစ်၏။ သို့ရာတွင် ဆွေမျိုးများလည်း အချုပ်အနှောင်မှ လွတ်စေခြင်းငှာလည်းကောင်း၊ ရာဇဂုဏ် မောက်လှသော မောင်ဝိုင်းအား ငါ၏သတ္တိကိုပြခြင်းငှာ လည်းကောင်း၊ ငါလိုက် သွားဦးမယ်”ဟု စိတ်ထဲကထား၍ အဖမ်းခံလေ၏။

ဆရာအောင်ကို ကပ်နှင့် ဖိထားခြင်း

မင်းလှလင်ရဲခိုလ်များက ကြိုးခြေချင်းတို့ဖြင့် တင် နောင်မည်ပြုရာ အသက် ၂၀ ခန့် ခိုလ်တစ်ယောက်က “ဤသူသည် သူတော်ကောင်းလက္ခဏာရှိသည်။ မရှေ့ မတုပ်နှောင်သော်လည်း ပြေးမည်မဟုတ်ပါ”ဟု ဟန့်ထား သော်လည်း အခြားခိုလ်များက အမိန့်တော်အတိုင်း တည် အောင်ပြုရမည်ဟု ချည်မြဲတုပ်နှောင်မြဲ တုပ်နှောင်ပြီးလျှင် လှေဝမ်းတွင်းချ၍ ကပ်ဖိထားလေ၏။ ခိုလ်များလည်း ဝေ နှင့်ဆန်တက်၍ သွားကြလေသည်။

ဆရာအောင် ကုန်းပေါ်ရောက်နေခြင်း

လှေနှင့်ဆန်တက်၍ မိချောင်းရဲဆိပ်သို့ရောက်လျှင် ကုန်းပေါ်မှနေ၍ ဆရာအောင်က “လှေတော်သား မောင် မောင်တို့ ငါ့ကိုဖမ်းဆီးလာကြရာ ငါ့မပါဘဲနှင့် အဘယ်ဘဲ သွားကြမည်နည်း”ဟု မေးလေသည်တွင် လှေသားအား ကြောက်လန့်ကြလျက် ကမ်းသို့ လှေဆိုက်ပြီးလျှင် “ကူမိ တို့အသက်ကို ကယ်ဆယ်သောအားဖြင့် ရှေ့တော် ရောက် လိုက်တော်မူပါ။ ရှေ့တော်ရောက်မှ အလိုရှိသည်အတိုင်း လိုက်တော်မူပါ”ဟု ရိုသေစွာ တောင်းပန်ကြလေသည်။ ထိုအခါတွင် ယခင် ရဲခိုလ်လူငယ်က “ပထမကပင် ရိုသေ စွာ ပင့်ခေါ်ရန် ကြပါသည်။ သည်းခံတော်မူပါ”ဟုဆို ချီးအောင်လည်း ထိုသူ၏ လက္ခဏာကိုကြည့်၍ ငါ့ကိုသို့ ပညာတတ်စွမ်းနိုင်မည့် လက္ခဏာရှိ၏ဟု အောက်မေ့လျှင် “ကောင်းပြီ ငါလိုက်ခဲ့အံ့။ သို့ရာတွင် လှေထဲက မလိုက်ဘဲ ကုန်းပေါ်ကသာ ငါပါလာကြောင်းကို နံနက်တိုင်း ကုန်းပေါ် က ကိုယ်ထင်ပြမည်”ဟု ပြောဆိုလေ၏။ (ဤအချိန်က သက္ကရာဇ် ၁၁၄၄ ခုနှစ်၊ အင်းဝရွှေမြို့တော်မှ အမရပူဇော် တော် တည်ထောင်ပြီးလျှင် ဘုရင့်နေပြည်တော် ပြုလုပ်၍ ဖြစ်လေသည်။)

ဆရာအောင် ပြေပြုပ်ခံရခြင်း

ယင်းသို့ လှေတော်နှင့် ဆန်တက်ခဲ့ရာ အမရပူဇော် နေပြည်တော်သို့ ရောက်ရှိကာလ ခိုလ်များက “ယခုလှေ တော်သို့ ဝင်သောအခါ၌ မိမိတို့၌ အပြစ်လွတ်ကင်းအောင် ခါးကြိုး၊ လက်ပြန်ကြိုးများ ထည့်ရပါမည်အကြောင်း

အောင်အား တောင်းပန်ရှိခိုးလျက် ထည့်ပြီးလျှင် ရှေ့
သော်လည်း ဆောင်ခဲ့လေ၏။ ဘိုးတော်ဦးဝိုင်းကလည်း နန်း
သော်ရှေ့ တံခါးအဝင်လမ်းဝတွင် တွင်းနက်စွာတူးစေ၍
ထည့်နိုင်အောင် ဖုံးအုပ်စေလျက် ဦးအောင်လာ၍ မြေ
ထည့်ထဲကျလျှင် တစ်ခါတည်း မြေဖို့မြှုပ်သတ်လိုက်ရန်
ထည့်ထားနှင့်လေ၏။ ဦးအောင်ကိုလည်း ၎င်းတွင်းရှိရာ
သို့ ခေါ်ဆောင်စေသဖြင့် တွင်းထဲသို့ကျလေလျှင် အား
သုံးလျက် မြေဖို့ မြှုပ်သတ်လိုက်ကြလေသည်။

ဆရာအောင် ဘုရင်အားရောက်နေခြင်း

ဘိုးတော်ဦးဝိုင်းသည် ရာပေလွင်ပေါ်မှ ဒေဝစက္ခု
မြောင်းနှင့် ကြည့်ရှုလျက်ရှိသဖြင့် မြေမြှုပ်သည်ကို မြင်
အခါ အားရဝမ်းသာစွာဖြင့် “မှတ်ဟဲ့၊ ငါမှန်းသိရဲ့
ငါ့ဘုန်းရှိန်ကို ငအောင်လိုလူ ခံနိုင်ပါ့မလား” ဟု
ထိုင်းလိုက်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် နောက်ကကပ်လျက်
“ဘုရား မောင်ဝိုင်း” ဟု ဆိုသံကြားသဖြင့် လှည့်ကြည့်
ရာ ဦးအောင်ကိုတွေ့မြင်လိုက်ရလျှင် ဘိုးတော်သည်
ကျောင်းနေဖက်သူငယ်ချင်း မောင်အောင်ပင်ဖြစ်နေ
အုတ်လည်းထွက်၊ ရှက်လည်းရှက်သဖြင့် ဣန္ဒြေ ဆယ်
“ဘယ်နှယ်လဲ မောင်အောင် မင်းမသေသေးဘူးလား”
ပြီးရယ်လျက် မေးလေ၏။

(၀) တစ်လုံးကို ဖျက်စေခြင်း

ဦးအောင်က “မင်းလို သစ္စာကတိ မတည်သူက
ထိုင်းလို ငါသေပါ့မလား၊ မင်း အလွန်များသည်။ မင်း၏
ထိုင်းမျိုးကို ငါက အိမ်သာစုတ်လောက် ထင်သည်။
ထိုင်းမျိုးကိုလည်း မင်းက မျက်လှည့်လောက် ထင်လိမ့်
ပါရမီဆိုတာ တစ်မျိုးစီဖြစ်သည်။ မင်းသည် ငါ့ကို
ထိုင်း မဆိုထားနှင့် ငါရေးပေးသော (၀)တစ်လုံးကိုမျှ
နိုင်မည် မဟုတ်ချေ” ဟုဆိုသော ဘိုးတော်သည်
ထိုင်းသဖြင့် “ငါ ဖျက်အောင် ဖျက်မည်။ ရေးလော့” ဟု
ဆိုလိုက်နှင့် ကန့်ကွက်ပေးရာ ဦးအောင်သည် (၀)
ထိုင်း ရေးပေးလိုက်လေ၏။

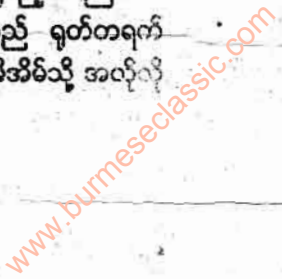
(၀) တစ်လုံးမှ (၀) နှစ်လုံး သေည်ဖြစ်လာခြင်း

ထိုအခါ ဘိုးတော်သည် (၀)တစ်လုံးကို ဖျက်သော်

(၀)နှစ်လုံး ဖြစ်လာလေသည်။ (၀)နှစ်လုံးကို ဖျက်ပြန်သော်
(၀)လေးလုံးဖြစ်လာလေ၏။ ဤကဲ့သို့ ဖျက်သောအခါတိုင်း
တွင် နှစ်ဆတိုး တိုးလာ၍ ပုရိုက်တစ်ဆူလုံးနှင့် နန်းကြမ်း
ပြင်၊ နန်းရံစသည်ဖြင့် တစ်နန်းတော်လုံး (၀)ချည်း ရှိလေ
သည်။ ထို့နောက် ဘိုးတော်သည် ဖျက်ရန် လက်လျှော့
လိုက်သည့်အခါ ဝိဇ္ဇာဦးအောင်က (၀)များကို လက်ဝါးပြု
လိုက်ရုံနှင့် (၀)များ ပျောက်လေတော့သည်။ ထိုအခါမှ
ဦးအောင်က “မောင်ဝိုင်း ဤကဲ့သို့မှတ်လေ၊ ငါ့ကိုသတ်
လျှင်၊ နှစ်ယောက်၊ လေးယောက်၊ ရှစ်ယောက် စသည်ဖြင့်
များစွာသော မောင်အောင်တို့သည် ဖြစ်လတ္တံ့။ ငါ့ကို
အသင်သတ်ခြင်းငှာ မည်သည့်အခါမျှ စွမ်းနိုင်မည်မဟုတ်
ချေ။ သို့ရာတွင် မင်း စိတ်ကျေနပ်အောင် ငါ့ကိုသေစေလိုက
ကျွန်းသားတုံးကြီး ထွင်းဖောက်၍ ငါ့ကိုထည့်ပြီးမှ လုံခြုံ
အောင်ပိတ်လျက် လေးလှသော ခဲများခွဲပြီးလျှင် ရေသို့ချ
လေ” ဟု ဆိုလေ၏။ ဘိုးတော်ဦးဝိုင်းလည်း ဆိုသည့်
အတိုင်း ရေတွင်ချလေ၏။ ယင်းသို့ဖြစ်၍ လူအများက
ဦးအောင်သေပြီဟု ထင်ကြသည်။

ရဲလုလင်ဗိုလ်နှင့် တောင်ငူမင်းတို့ ဦးအောင်ကို တွေ့ပြန်ခြင်း

သို့ရာတွင် ဦးအောင်သည် ထင်သကဲ့သို့ မသေဘဲ
နံနက်မိုးသောက်သောအခါ ယခင်က အသက် ၂၀ အရွယ်
ရှိ ရဲလုလင်ဗိုလ်သူငယ်အိမ်သို့ ဝင်ရောက်၍ ပညာများသင်
ပေး သွားသည်ဟု အချို့လူတို့တွေ့၍ သတင်းဖြစ်ပွားလေ
၏။ ထို့နောက် တစ်နှစ်ခန့်ကြာရှိသောအခါ ဘိုးတော်၏သား
တောင်ငူမင်းနှင့် ဝိဇ္ဇာဦးအောင်တို့ ရွှေကြက်ယက်ဘုရား၌
တွေ့ကြသဖြင့် ဦးအောင်က တောကြီးတစ်ခုထဲသို့ ခေါ်သွား
ပြီးလျှင် ထူးဆန်းသော နန်းပြသာဒ်များကိုလည်းကောင်း၊
လက်နက်အပြည့်အစုံနှင့် စစ်သည်တော်တို့ကိုလည်း
ကောင်း၊ လှပယဉ်ကျေးသော မိန်းမများကိုလည်းကောင်း
မင်းသားအား ပြပေ၏။ ထိုမှတစ်ပါးလည်း “ငါသည် ဘိုး
တော်နှင့် စစ်ကိုင်းမင်းကျောင်းတွင် နှုတ်ကတိသစ္စာ တစ်ဦး
ကိုတစ်ဦး ကြည့်ရှုမစရန် ထားကြသော်လည်း ဘိုးတော်က
သစ္စာဖျက်လေသဖြင့် ငါမမစတော့ပြီ။ သို့ရာတွင် သားမြေး
များကိုသာ အလျင်းသင့်တန်သမျှ ကြည့်ရှုမည်အကြောင်း”
ပြောဆိုမှာကြားပြီးနောက် ဦးအောင်သည် ရုတ်တရက်
ပျောက်ကွယ်လေ၏။ မင်းသားလည်း မိမိအိမ်သို့ အလိုလို

ရောက်ရှိနေလေ၏။ တောင်ငူမင်းသားသည် ဤကဲ့သို့ ဝိဇ္ဇာ ဦးအောင်နှင့် တွေ့ရကြောင်းနှင့် မှာကြားသွားသော စကား ရပ်အလုံးစုံတို့ကို ခမည်းတော် ဘိုးတော်ဘုရားသည် နောင်တကြီးစွာရ၍ စိတ်မသက်မသာ ဖြစ်ရရှာ၏။

(ဝိဇ္ဇာဘိုးဘိုးအောင်နှင့် ဆွေမျိုးတော်စပ်ကြသော သူတို့ကို သဲကန်၊ ကြက်ဆူတော၊ ကမ်းနီ၊ ခြင်္ကောက်ကုန်းမှ စ၍ အနီးအနားရွာတို့၌ တွေ့ရှိနိုင်ကြလေသည်။ အချို့ သဘင်သည်များက စကြာမင်းကလေးကို ရေးချစဉ် ပထမ ဝိဇ္ဇာဦးအောင် ကယ်မစောင့်ရှောက်နေကြောင်း စသည်ဖြင့် ဇာတ်ခင်းကျင်းပြသကြပါသေးသည်။)

ခွေးများကို အံ့ဩဖွယ် ကျွေးမွေးခြင်း

ဦးအောင်သည် ပြည်မြို့သို့ရောက်လာစဉ် ရွှေဆံ တော်ဘုရားကြီးအနီး ရာဟုထောင့်ရှိ ဇရပ်တစ်ခုတွင် တည်း ခိုလျက် ဘုရားကြီးပတ်လည် အနီးအနားရှိ ခွေးထီး၊ ခွေးမ ငါးရာလောက်ကို ဖိတ်ကြားစုဆောင်းလျက် ထမင်းချက်၍ ကျွေးလေ့ရှိသည်။ ထမင်းချက်ကျွေးသော အိုးသည် ဆန် တစ်ခွက်ဝင်လောက်သာရှိသော်လည်း အလှူမခံဘဲနှင့် ခွေးများဝအောင် ကျွေးနိုင်သည်ကိုမြင်ကြသော လူအပေါင်း က အံ့ဩကြလေသည်။ ထို့ပြင် ဝိဇ္ဇာဦးအောင်သည် ရွှေဆံ တော်ဘုရားကြီး ရာဟုထောင့်မြေပူတွင် တရားထိုင်ခြင်း၊ ရံဖန်ရံခါ ပြည်မြို့အရှေ့ဘက် စည်ကြီးဆွဲအရပ် လေး ထပ်ပြင်တော (ယခုရတနာမာန်အောင်တော) မြင်ပါဟု ဘုရားတော၊ မြောက်နင်းချောင်းတောရနှင့် ဖိုးဦးတောင် နေရာအနံ့သွား ရောက်လှည့်ပတ်ကာ နေလေ့ရှိလေသည်။

ဦးအောင်ပြုစုသော ကျမ်းလာကောများ

ဦးအောင်သည် ငယ်စဉ်အသက် ၂၀ ခန့်ကပင် စာပေပညာတတ်ကျွမ်းလှသည်။ အသက် ၄၀ ကျော်၌ သိဒ္ဓိပေါက်သောအခါ သာလွန်သည့်ပညာပြည့်စုံလေတော့ သည်။ သူထွက်ရပ်လမ်းပေါက်သော ကြေးပုရဂိုက်နည်း ကိုမှီ၍ လင်္ကာသစ်စီကုံး၍ ပဌမဦးအောင်ကျမ်းဟု ယခုတိုင် ထင်ရှားနေသည်။ ပဌမဆရာ ဝိဇ္ဇာဦးအောင်ရေးသော ကျမ်းပေါင်းများစွာတို့တွင် ဇာတ်ကျမ်းတက်လမ်း လင်္ကာ တွင် “ဘဒ္ဒကမ္ဘာပေါ်ဦးစွာက၊ လူရွာမနှော၊ မြိုင်တောမို့မို့ တောင် ညိုဟေမပါ” အစချီသော စကားကိုလည်း ကောင်း။ “ကေကွရကောသလ္လကြောင့်၊ ကေအကွရာ

တစ်လုံးစာကို သမ္မာသမ္ဗုဒ္ဓ၊ အကျဉ်းပြုခဲ့သည်” အစီ သော ရကန် ၁၅ ပုဒ်ကိုလည်းကောင်း၊ “မူလလမ်းကြောင်း နည်းကောင်းညွှန်ပြ” အစချီသော ဆုတောင်း ကိုးပုဒ် လည်းကောင်း၊ သူရုပ်သွင်မှာ၊ သမင်မဟုတ်၊ ရှင်မဟုတ်နှင့် ဦးထုပ်တရပတ် ပေလူကပ်လို့ ပညတ်တော်မူ” အစချီသော ရကန်ကိုလည်းကောင်း၊ “ရွှေမဏိတောရတနာမှ ရွှေအေး ချာဖြိုးလူလူနှင့်” ဟူသော စာမှာ ရဟန်းများ ဒေါက်ဆု ဆောင်းသောအချိန်၊ ၎င်းအပြင် ဝိဇ္ဇာကတ်သုံးပုံ၊ သည် ခေတ်တွင် ကြါခါမျှ တုံလိုတုံ ရံလိုရံ ခေါင်းမြီးသာခြံ၊ သော စကားမှာ တုံဂိုဏ်း၊ ရံဂိုဏ်းများ ရဟန်းတို့အတွက် ပေါ်ပေါက်လာသော ကျမ်းစကားများကိုလည်းကောင်း ထောက်ခြင်းအားဖြင့် ဘိုးတော်ဦးဝိုင်း လက်ထက်မှာ ပထမ ဆရာအောင်သည် ထွက်ရပ်လမ်းပေါက်သည်ဟု မှတ်ယူ မည်။ (ပဌမ ဦးအောင် အတ္ထုပ္ပတ္တိ ၏တွင်ပြီး၏။)

နဝင်းသိုက်ထွက် ပထမဘိုးဘိုးအောင်၏ ဩဝါဒအဆုံးအမ

သရဏဂုံ သုံးပါးကိုတည်း။ ဂုဏ်တော် ကိုးပါး ပွား။ ငါလိုကျင့်၊ ငါလိုအားထုတ်၊ ငါလိုတွေ့။ ငါလိုစိတ် ငါလိုသနား။ ငါလိုကြင်နာ၊ ငါလိုစေတနာပွား။ ငါလိုကြီးတော် ငါနှင့်တူလျှင် ငါလိုဖြစ်မည်၊ ငါလိုအောင်မည်၊ ငါလိုပြု မည်။ ငါ့သိဒ္ဓိအစ သရဏဂုံက ...

- ◆ သရဏဂုံ (၃)ပါးကိုတည်း၊ ဂုဏ်တော် (၉)ပါး ကိုပွား။ ဝိဇ္ဇာဒိရိအလား။
- ◆ သရဏဂုံ (၃)ပါးကိုတည်း၊ ဂုဏ်တော် (၉)ပါး ကိုပွား။ အဓိပတိလူသား။
- ◆ သရဏဂုံ (၃)ပါးကိုတည်း၊ ဂုဏ်တော် (၉)ပါး ကိုပွား။ သိဒ္ဓိပေါက်ပြီးသား။
- ◆ သရဏဂုံ (၃)ပါးကိုတည်း၊ ဂုဏ်တော် (၉)ပါး ကိုပွား။ သိကြားနတ်အလား။
- ◆ သရဏဂုံ (၃)ပါးကိုတည်း၊ ဂုဏ်တော် (၉)ပါး ကိုပွား။ သောတာပန်အလား။

(အထက်ပါ ဩဝါဒအဆုံးအမသည် ပြည်မြို့ ဝေပုလ္လာရာမကျောင်းတိုက် မဟာသဒ္ဓမ္မဇောတိက ဝေပုလ္လာ ရေးသားပြုစုသော “မဟာသရဏဂုံအစွင့်အပုတီးစိပ်နည်းအမျိုးမျိုး” စာအုပ်၌ပါရှိပါသည်။)

မောင်မောင်မြင့်

ပထမံဘိုးဘိုးအောင် ဦးစီးတည်ခဲ့သည့် တောင်တွင်းကြီးမြို့မှ ဝိဇ္ဇာချုပ်စေတီတော်

မင်္ဂလာဦးရွှေအိုး

တောင်ဘက်နှင့် အနောက်ဘက်မျက်နှာတွင် ကြားဖက်
ဆောင်း ဘီလူးခေါင်းနှစ်လုံးကို တွေ့ရပါသည်။ ဝိဇ္ဇာချုပ်
စေတီ၏ အနောက်ဘက်၌ ဘုန်းတော်ကြီးကျောင်းရှိသည်။
အဆိုပါကျောင်း၏ အရှေ့တောင်ဘက်ရှိ ဝိဇ္ဇာချုပ်စေတီ
တော်နှင့် ပေ ၅၀ ခန့်အကွာ၌ သိမ်တော်တစ်ဆောင်
ရှိသည်။ ဂျပန်ခေတ်က ထိုသိမ်တော်ပေါ်သို့ ဗုဒ္ဓကျောင်း
အတွက် စေတီတော်၏ ငှက်ပျောဖူးတော်မှာ အနောက်
တောင်ဘက်သို့ တိမ်းစောင်းသွားလျက် ကွဲအက်သွားခဲ့
ပါသည်။ စစ်ပြီးကာလ၌ ပြန်လည်ပြုပြင်ကြသော်လည်း
မူလပကတိ အနေအထားသို့ ရောက်ရှိမလာခဲ့ပေ။

သည်အတွက် ဘာသာတရားကိုင်းရှိုင်းကြကုန်
သော ဒကာ၊ ဒကာမအပေါင်းက ရရှိထားသော အလှူငွေ
ဖြင့် ပြင်ဆင်ရန် ရည်ရွယ်လုပ်ဆောင်ခဲ့ကြသည်။ ဤ၌
နတ်မောက်မြို့နယ်၊ ပင်းဒန်လုပ်ဆောင်ရာတော် ဦးသုန္ဒရက
ဝိဇ္ဇာချုပ် စေတီတော်အား ပထမံဘိုးဘိုးအောင်မှ ဦးစီး
တည်ထားခဲ့ကြောင်း မိန့်ကြားခဲ့သဖြင့် စေတီတော်ပြင်ဆင်
ရေးအဖွဲ့သည် ဆရာတော်ဦးသုန္ဒရ[ရသီတင်းသုံးရာသို့
မီးရထားတစ်တန်း၊ လှည်းတစ်တန်းဖြင့် ပင်းကန်တော့
တောင်ကို ကျော်ဖြတ်ပြီး အရောက်သွားခဲ့ကြသည်။

ဆရာတော်ဦးသုန္ဒရ သတင်းသုံးရာ ကျောင်း
ကလေးအား အလှူ ၁၀ တောင်၊ အနံ ၈ တောင်၊
အမြင့် ငါးတောင့်ထွာခန့်ရှိ သက်ငယ်မိုး၊ ဝါးထရံကာ
ကျောင်းကလေးပင် ဖြစ်၏။ ဒန်လုပ်ဆောင်ရာမှ သုံးဖာလုံ
ဝေးကွာသည်။

ဆရာတော် ဦးသုန္ဒရအား ကျောက်ပန်းတောင်
နတ်မောက်မြို့သစ်၊ မိတီလာ၊ ရပ်စောက်အစရှိ
ဒေသမှ ဒေသခံတို့က ကြည်ညိုလေးမြတ်စွာ ကိုးကွယ်

ဝိဇ္ဇာချုပ်စေတီတော်သည် တောင်တွင်းကြီးမြို့၏
တည်ရှိသော “ဇေယျမင်္ဂလာရွှေခင်းတောင်
တော်ကြီး” မဟာရံတံတိုင်းအတွင်း အနောက်ပုခံ၏
ဘက်၌ တည်ရှိသော စေတီတော်ဖြစ်ပါသည်။
အဆိုပါ ဝိဇ္ဇာချုပ်စေတီတော်အား လွန်ခဲ့သော
ရာကျော်ကာလက ပထမံဘိုးဘိုးအောင်၏ ဆရာ
အင်းဝနတ်ယမင်းခေါင်ကို ရည်စူး ဘိုးဘိုးအောင်
တည်ခဲ့ကြောင်း မှတ်သားရပါသည်။ စေတီ
တော်မှာ ၁၅ တောင်၊ ၁၈ ပေ ယံသုံးဆင့်နှင့်
လေးသွယ်ရှိပြီး အောက်ခြေပလ္လင်ခံလေးထောင့်
တော်ယံလေးခုကိုလည်း တွေ့ရှိရပါသည်။ ဝိဇ္ဇာချုပ်
သပိတ်မှောက်၏ မြောက်ဘက်မျက်နှာတွင် ဝိဇ္ဇာချုပ်
စေတီလည်းကောင်း၊ အရှေ့ဘက်မျက်နှာတွင် အနက်
တည်ထားသည့် ကြောင်နက်ခေါင်းပုံကိုလည်းကောင်း

သည်။ ဆရာတော်၏ မွေးရပ်ဇာတိမှာ ကျောက်ပန်းတောင်း ဗြူနယ် ယမားရွာဖြစ်ကြောင်းသိရှိသည်။ ဆရာတော်သည် ထွက်ရပ်လမ်းနှင့် ဝိပဿနာအလုပ်ကို ဇောက်ချ၍ လုပ် ကိုင်သည်ဟုဆို၏။ စေတီတော်ပြင်ဆင်ရေးအဖွဲ့၏ ပင့် လျှောက်ချက်အရ ဆရာတော်ကိုယ်တိုင် လိုက်ပါကြွတော် မူခဲ့ပြီး ဝိဇ္ဇာချုပ်စေတီတော်၏ အရှေ့ဘက်ကျောင်းရှိ ကျောင်းငယ်၌ ဝါးခုတင် သီတင်းသုံးတော်မူပြီး စေတီ တော်ပြင်ဆင်ရေးလုပ်ငန်းကို ဦးဆောင်မိန့်ကြား ဆောင်ရွက် တော်မူခဲ့သည်။

အံ့ဩဖွယ်ရာအဖြစ်က ဆရာတော်မှ ဝိဇ္ဇာချုပ် စေတီတော်ပြင်ဆင်ရန်အတွက် ၎င်းထံလာရောက်လျှောက် ထားလိမ့်မည်ကို တင်ကြိုသိနေခြင်းပါပေ။ သည့်အတွက် “အောင်စေရာ အောင်စေကြောင်းရယ်နှင့် အောင်မောင်းကို တဲ့ ရိုက်ခါတီး” ဆိုသည့် နိမိတ်တဘောင်သီချင်းကို မျော် ရွှင်စွာ ရွတ်ဆိုနေခဲ့သည်ဟု မိန့်တော်မူခဲ့၏။ ဆရာတော်မှာ သီလ၊ သိက္ခာ၊ သမာဓိ ပြည့်ဝသည့်အလျောက် ဝိနည်းကို လက်ကိုင်ထားကာ သားကြီးငါးကြီးဆိုလျှင် ဆွမ်းဘုဉ်းပေး ခဲ့။ ငါးအသေးကလေးများကို ချက်ပြီး ချေထည့်ပေးမှသာ လျှင် ဆွမ်းဘုဉ်းပေးတော်မူပါ၏။

စေတီတော်ပြင်ဆင်ရေးအဖွဲ့သည် စေတီတော် အစောင့်အရှောက်များအား ခုနစ်ရက်တိုင်တိုင် မေတ္တာပို့ အမျှပေးဝေကြသည်။ အဓိဋ္ဌာန်ပုတီးစိတ်ကြသည်။ ဆိုင်ရာ ပုဂ္ဂိုလ်များအား ကန်တော့ပွဲစုံလင်စွာ ပေးပြီးမှ ပြင်ဆင်မှု အပိုင်းကို စတင်ခဲ့ကြသည်။ ဤ၌ ဆရာတော်နှင့်တကွ ပုဂ္ဂိုလ်ထူးများ၏ မေတ္တာအဟုန်ကြောင့် မည်သည့်အခောင့် အယုက်မျှ မတွေ့ကြုံခဲ့ကြရ။ ထိုသို့ မပြုပြင်ခင်ကာလက တောရင်းရာ၌ မြွေပွေး မြွေဆိုးများကို အပုံလိုက် အထွေး လိုက် တွေ့ခဲ့ကြရလေရာ ပြင်ဆင်ဖို့ မဝံ့မခံဖြစ်ခဲ့ကြရသည်။

စေတီတော်ပြင်ဆင်ရေးအဖွဲ့သည် ဝိဇ္ဇာချုပ်စေတီ တော်၏ အောက်ခြေပလ္လင်မှ ထီးတော်အရောက် ဆွေးမြည့် နေသည့် အုတ်များကို ဖယ်ရှား၍ အုတ်သစ်များအစားထိုး ကာ တစ်ဆူလုံးအင်အချောကိုင်ခဲ့ကြသည်။ ဗုံးဒဏ်ခံခဲ့ရ သည့် ငှက်ပျောဖူးတော် စောင်းနေသည့်အား တည့်မတ် အောင် ပြင်ဆင်ခဲ့ကြသည်။ စေတီတော်၏ ရွှေထီးတော် ကိုလည်း ရွှေဆိုင်းများ ကပ်လှူပူဇော်ခဲ့ကြပြန်သည်။ စေတီရံ လေးဆူ၏ ရွှေထီးတော်အသစ် လေးဆူကိုလည်း

ပြောင်းလဲတပ်ဆင်ပူဇော် ခဲ့ကြပြန်၏။ စေတီတော်အား ပြီးမြောက်အောင် ပြုပြီးသည့်နောက် ရွှေထီးတော်တင်မှု နှင့် အနေကဇာတင်ပွဲကို ကျင်းပခဲ့ကြသည်။ အဆိုပါ ဆရာတော်ဦးသုန္ဒရနှင့်တကွ တောင်တွင်းကြီးဗြူနယ် နာယကအဖွဲ့၏ ဥက္ကဋ္ဌဆရာတော်ကြီး ဦးဇာကရ (အဂ္ဂမဟာ ပဏ္ဍိတ) အပါအဝင် သံဃာတော် ၁၁ ပါး ကြွလာ အနေကဇာတင်မင်္ဂလာကို ချီးမြှင့် ပေးခဲ့ကြသည်။ ထို ဝိဇ္ဇာချုပ်စေတီတော်မှ အံ့ဩဖွယ်ရာကောင်းလောက်ဆောင် ရောက်ခြည်တော်များ ကွန့်မြူးခဲ့သည်ကို ဗုဒ္ဓဘာသာဝင် ကြည်ညိုစွာ ဖူးမြင်ခဲ့ကြရလေသည်။

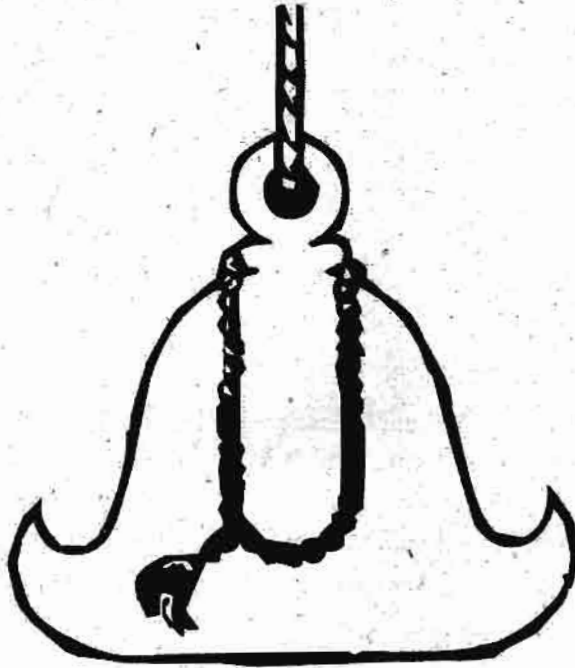
ရွှေထီးတော်တင်လှူပွဲနှင့် ဗုဒ္ဓါဘိသေက ဇာတင်ပွဲ ကျင်းပပြီးနောက် မင်းအိန်ဒလုံပင်ကော ဆရာတော် ဦးသုန္ဒရသည် ပြည်မြို့၊ ရွှေဆံတော်ဘုရား အောင်သိဒ္ဓိကုန်းသို့ကြွကာ ပထမတိုးတိုးအောင်နှင့် ကြောင်း၊ ထိုသို့ တွေ့ဆုံရခြင်းမှာ စေတီတော်အား မှတ်ကာလထက် နောက်ကျပြီး ပြင်ဆင်ရသည့်အခါ ယတြာချေခြင်းဖြစ်ကြောင်း သိရှိရပါသည်။

ဂေါတမဘုရားရှင်မပွင့်မီ အနစ် ၃၀၀ ခန့် သက္ကရာဇ် (ယုဂနစ်) ၈၄၁၃ ခုနှစ်က သာဂရမင်းကြီး အဆက်အနွယ် ဝိတ်ရောင်မင်းကြီးနှင့် သံတောင်မင်းတို့ သိကြားမင်းဆက်သ၍ရလာသော ကဿပဘုရားနှင့် ဥက္ကဋ္ဌလုံမွှေးရှင်တော်ကို ဌာပနာ၍ တည်ထားခဲ့သည့် မင်္ဂလာရွှေအင်းတောင် စေတီတော်ကြီး၏ ပုရပိုထ်အုတ် တည်ရှိနေသော ဝိဇ္ဇာချုပ်စေတီတော်သည် ထူးခြားလှသည်။ စေတီတော်သို့ လာရောက်ဖူးမြော်ပြီး အဓိဋ္ဌာန် ကြည့်တို့အဖို့ ကုမ္ဘိတ် လိုရာဆန္ဒအဝဝတို့ ပြည့်ဝကြကြောင်း သိရပါသည်။ သို့ဖြစ်၍ မကွေးတိုင်း၊ တောင်ကြီး သို့ရောက်ရှိလာကြသူများအနေဖြင့် ဝိဇ္ဇာချုပ်စေတီ ဝင်ရောက်ဖူးမြော် ကုသိုလ်ယူကာ ဆန္ဒလိုရာတွေ ပြည့် စေကြောင်း တင်ပြရေးသားလိုက်ရပါသည်။

မင်္ဂလာဦးမြော်

ရည်ညွှန်း
မင်းညွန့်နွယ် (တောင်တွင်းရွှေပြည်)၏
ဝိဇ္ဇာချုပ်စေတီတော် လက်ကမ်းစာစောင်။

ဘိုးဘိုးအောင်

ဆတိုး ပုတီးစိပ်နည်း

မော်တင်လမ်းလေလေ

မဟာသိဒ္ဓိရှင်၊ မဟာမဟိဒ္ဓိရှင်၊ မဟာပဋ္ဌမံဘိုးဘိုးအောင် ဆတိုးတော်ကြီး ဘိုးဘိုးအောင်၏ ထက်မြက်အကျိုးထူး ဖူးရသော ပုတီးစိပ်ကျင့်စဉ်ထူး တစ်ရပ်ကို လက်ဆွဲကမ်း တင်ပြမည် ဖြစ်ပါသည်။ ကြည်ညိုရကိစ္စ၊ လေးစားနှစ်ကောင်းလှသော သာသနာပြု သူတော်စင်ယောဂီမြတ် ဦးတစ်ဦးက ချီးမြှင့်လမ်းညွှန် ပေးအပ်ခဲ့သော လောကီနှင့် လောကုတ္တရာ နှစ်ပြာအကျိုး ပြုစေအပ်သည့် ဗုဒ္ဓနုဿတိ သံသထဝင် ပုတီးစိပ်နည်းတစ်ရပ်ဟု သိရှိရပါသည်။

တစ်နေ့နက် မိုးပြောက်ပြောက်ကလေး ရွာနေချိန်တွင် ထီးမပါ မယုသွားမိသည့် စာရေးသူသည် စေတီတော် မြတ်ကြီးတစ်ခု၏ ဝေရ်အဆောင်မှန်ကြီး တစ်ခုအတွင်းသို့ မိုးခိုရန် ပြေးဝင်၍ ရောက်သွားမိခဲ့ပါသည်။ စာရေးသူ ဝေရ်အဆောင်မှန်ကြီးအတွင်းသို့ ခိုလှုံဝင်ရောက်မိစဉ်မှာပင် အသင့်တင်ကြို၍ ရောက်ရှိပြီး ထိုင်နေသော ဘာသာရေး ကြီးစွာ အားထုတ်လိုက်စားပြီး လောကီ၊ လောကုတ္တရာ နှစ်ပြာနှင့် စာပေကမ္ဘီရ ဝိဇ္ဇာဓရ စသည့်အပိုင်းက နယ်ပယ်စုံတို့၌

လေ့လာတတ်သိ ကျွမ်းဝင်သော ဆရာကြီးတစ်ဦး၊ ဓမ္မစိတ် ဆွေဖြစ်သူက စာရေးသူအား ပျာပျာသလဲ အားတက်သရော ဝမ်းပန်းတပွားနှင့် ဆီးကြိုနှုတ်ဆက်ပြီး -

“အတော်ပါ ခင်ဗျားကို အထူးမျှော်နေတာ ကြာပြီ။ ခင်ဗျား မလာတာလည်း ကြာပြီနော်။ ခင်ဗျားကို ဘိုးဘိုး အောင် ပုတီးစိပ်နည်း ကောင်းကောင်းတစ်ခု ပေးချင်နေတာ။ စမ်းစိပ်ကြည့်ပါ။ အဲဒီနည်းကို ကျွန်တော့်မိတ်ဆွေရင်းကြီး တစ်ဦးကို ပေးခဲ့ပြီး မေးစမ်းကြည့်တော့ သူ့စိပ်ပြီးပြီးချင်း တစ်ရက်၊ နှစ်ရက်အတွင်းမှာဘဲ အလုပ်အကိုင် ဝင်ငွေနဲ့ လာဘ်လာဘတွေ ထူးခြားတယ်တဲ့။ ခင်ဗျားလည်း စိပ်ကြည့်၊ စမ်းကြည့်စမ်းပါ။ ထူးလို့ ရှင်တော့ လှူရတန်းရ စားရတာ ပေါ့ဗျာ”

ဟု အပြုံးကလေးဝင့်၍ ပြောဆို အကြံပေးခဲ့ပါသည်။ စိတ်နည်ညွှန်ခဲ့ပါသည်။ ယင်းပုတီးစိပ်နည်းမွန်ကို စာရေးသူ လည်း နောက်နေ့ကပင် စတင်၍ ယင်းဆရာကြီး လမ်းညွှန် အကြံပြုခိုင်းခဲ့သည့်အတိုင်း ကျင့်ကြံအားထုတ်၍ ထက်သန် စွာ စိပ်ပွားကြည့်ခဲ့ပါသည်။ ပုတီးစိပ်နည်းမွန်ကို တစ်ဆင့် လက်ကမ်းခဲ့သော ထိုဆရာကြီး ပြောစကားများက မှန်ပါ သည်။ စာရေးသူအနေနှင့်လည်း ကျင့်စဉ်နည်းအတိုင်း တိကျ ထက်သန် ယုံကြည်စွာ စိပ်ပွား စမ်းသပ်ကြည့်ခဲ့ရာ စာရေး သူထက် စောကြော၍ ပုတီးစိပ်နည်းကိုရပြီး စိပ်ကာ ပွင့်လန်း ခဲ့သော ပထမပုဂ္ဂိုလ်ကြီး ပုတီးစိပ်နည်းကို ကုသိုလ်ဖြစ် အနေနှင့် လက်ကမ်းခဲ့သော ဆရာကြီး၏ မိတ်ဆွေကြီးနည်း တူပင် ရက်တိုရက်ခိုင်းကလေးအတွင်းမှာပဲ အထင်အရှားနှင့် သိသိသာသာမျှ အကျိုးထူးခဲ့ပါသည်။ လာဘ်လာဘများ အတော်အတန်မျှ ဝင်ရောက်ထူးခြားခဲ့ပါသည်။ စာဖတ်သူ မိဘများအား စာရဝမွန်နှင့် လေးမြတ်စွာ တစ်ဆင့်လက် ဆင့်ကမ်း၍ တင်ပြမည်ဖြစ်ပါသည်။ ယင်းပုတီးစိပ်နည်းမွန်ကို ကျင့်ကြံ စိပ်ပွားအားထုတ်မည်ဆိုပါက အနည်းဆုံး ကိုးရက် အစိတ္တန် တစ်ရပ်အဖြစ် -

- (၁) ရေချိုးခြင်း ကိုယ်လက်ဆေးကြောသန့်စင်ခြင်း အရင်ပြုရန် ပထမဆုံး လုပ်ဆောင်ရန်။
- (၂) ပြီးပါက ပန်းကန်ခွက်သစ် (သို့မဟုတ်) မြေ ခွက်သစ် အပေါ်ယံ၏ အလယ်တည့်တည့်

ဗျည်းအကွရာဖြစ်သော (၁) ဝလုံးကို ထုံးနှင့် ထင်ပေါ်စွာ ဝီပြင်ထင်ရှားစွာ ရေးသားရန်၊ ဝိုင်းစက်စွာ ရေးသားရန်။

- (၃) ပြီးပါက ဘုရားခန်းထဲတွင် ဘုရားဝတ်ပြုခြင်း သီလခံယူခြင်း၊ မေတ္တာပို့ခြင်း သုံးရပ်ကို လုပ် ဆောင်ရန်။
- (၄) ပြီးပါက ဝလုံးရေးထားသော ထိုပန်းကန်၊ မဟုတ် မြေခွက်ပေါ်ရှိ ဝလုံးအလယ်တည့် တည့်ထဲတွင် ပုတီးစိပ်ပြီးသည်အထိ ဖယောင်း တိုင်အဖြူ တစ်တိုင်ကို ထွန်းညှိရန်။
- (၅) ပြီးပါက မဟာပဋ္ဌမံဘိုးဘိုးအောင်၏ ဝစကြာ ပထမဂါထာမြတ်ကြီးကို ပုတီးတစ်ပတ်တံဆိပ် စိပ်ရန်။ စိပ်ပြီးက မဟာပထမံဘိုးဘိုးအောင် အား ပူဇော်ဂါရဝပြု တိုင်တည်ရန်။

ဂါထာတော်ကြီး “ဝရဗုဒ္ဓေါ၊ ဝရဗေဗျော၊ ဝရညံသေ ဝရိဿရော၊ ဝရဗေတော၊ ဝရဗေတု၊ ဝရေဟိမေ၊ ဝရဝေ စသော လုပ်ဆောင်ကျင့်ကြံနည်းတို့ကို လုပ်ဆောင် ကျင့်ကြံအားထုတ်ရန် ဖြစ်ပါသည်။ ထက်သန်ယုံကြည် ကျင့်ကြံပါက ဗုဒ္ဓဿတိဂုဏ်တော်မြတ်နှင့် မဟာထူး ဘိုးဘိုးအောင် ဆတိုးဘိုးတော်မြတ်ကြီးတို့၏ ဂုဏ်ကျေး တော်တို့ကြောင့် ကျင့်ကြံအားထုတ် စိပ်ပွားကြသူတို့ အ နှင့် မူရင်း မူလ နဂိုရှိရင်းစွဲ ကနဦး ပင်တိုင်ပုံမှန် ဝင်နေကျတို့ထက် ဥစ္စာစီးပွား အလုပ်အကိုင်ဝင်ငွေနှင့် လာ ဝလာဘတို့အနေနှင့် ထပ်မံပြီး ဆထက်ဝမ်းထိုး ကံဆ၍ တို့ထူး ထူးခြား ပွင့်လန်းကြ ခံစားကြရမည် ဖြစ်ပါကြောင်းကို ဩ သာနှင့် ကိုယ်တွေ့တို့အရ လေးမြတ်စွာ တင်ပြအပ်ပါသည်။

ပုတီးစိပ်နည်းကို ချီးမြှင့်သော ရိုကျိုးလေးစား သော ယောဂီမြတ်အဖေကြီးနှင့် ဓမ္မစိတ်ဆွေဆရာကြီး အား လေးမြတ်စွာ ဦးခိုက်ကန်တော့ ဂါရဝပြုလျက်၊ ဝန်ခံချက် ၊ ယောဂီမြတ်အဖေကြီးနှင့် ဓမ္မစိတ် ဆရာကြီးတို့ထံမှ ရရှိသော ပုတီးစိပ်နည်းကို တစ်ဆင့် ဆင့်ကမ်း တင်ပြခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

မော်တင်သိန်း

အဓိဋ္ဌာန်ဂြိုဟ်ခွင်အလိုက် သရဏခုံ (၃၀) ပူဇော်နည်း

ဂမ္ဘီရချစ်ကြီး (ဆင်ဖြူကျွန်း)

ကျွန်ုပ်သည် ရွှေတိဂုံစေတီတော်မြတ်ကြီး၏ ရာဟု
 ဘာဝန်ရှိ အိမ်စောမြတ်ဆောင်းတွင် ပဌာန်းပဉ္စဝါရအဓိဋ္ဌာန်
 မှတ်တမ်း ပူဇော်ပြီး၍ ခေတ္တနားနေစဉ် ဦးပဉ္စင်းကြီး ဦးတိ
 ဘာက ကြွရောက်လာပါသည်။ ဦးတိလောကသည် သက်
 ဘယ် ၇၀ နီးပါးရှိပြီး ရဟန်းဝါတော် ၁၀ ဝါ ရှိပြီဖြစ်ပါ
 သည်။ တစ်ချိန်က မြန်မာ့စီးပွားရေးဘဏ်တွင် တာဝန်ထမ်း
 ဆောင်ခဲ့ပြီး ယခုအခါ အငြိမ်းစားယူ၍ ရဟန်းဘဝဖြင့်
 အဓိဋ္ဌာန်များ ကျင့်ကြံပွားများအားထုတ်နေသူ ဖြစ်ပါသည်။
 ဆယ်ဘဝနှင့် သတ္တမမြောက် ကျော်အောင်စံထားဆရာ
 ကြီးထံတွင် စားလမ်း၊ ထွက်လမ်း၊ ကျင့်စဉ်များကို လေ့
 သင်ခဲ့လည်း ဖြစ်ပါသည်။ ဦးပဉ္စင်းကြီး ဦးတိလောကမှ
 ချစ်သူအား မိန့်ကြားသည်မှာ “ဒကာကြီးလည်း ရွှေတိဂုံ
 ကြီး နေ့စဉ်ပူဇော်ခြင်း ကိုးနစ် အဓိဋ္ဌာန်ပြီးကတည်း
 ဘုရားနေ့စဉ်မတွေ့ရတာကြာပြီ ဒကာကြီးကို မတွေ့သလို
 နှစ်ကိုလည်း မတွေ့တာကြာပြီ ဘုရား တရား သံဃာ
 မြတ်သုံးပါးကို ယုံကြည်ကိုးကွယ်လို့ ဘုရား တရား
 ရတနာမြတ်သုံးပါးက စားဝတ်နေရေး အဆင်ပြေ
 ဆင် ပေးနေတယ်လို့ ဒကာကြီး ခဏခဏပြောလို့ ဒီနေ့
 ကြီးကို ကျင့်စဉ်တစ်ခုပေးမယ်။ အချိန် သိပ်မရှိတော့
 ဒကာကြီးလိုက်မှတ်ပါ။ ဂြိုဟ်ရစ်ခွင်ကို ဒကာကြီးသိ
 သရဏခုံ ၃၀ ကို ဒကာကြီးသိပြီးသားပါဟု ပြောပြီး
 ဘယ်အတိုင်း အဓိဋ္ဌာန်ဖြင့် ဂြိုဟ်ခွင်လိုက် သရဏခုံ

၃၀ ပူဇော်နည်းကို သင်ပြပေးပါသည်။
 ၁။ အနန္တောအနန္တငါးပါးကို ရှိခိုးကန်တော့ပါ။
 ၂။ သီလယူပါ။ (အနည်းဆုံးငါးပါးသီလ)
 ၃။ ဘုရားရှင်အား ရေတော် (၅) ခွက်ဖြင့် လှူဒါန်း
 ပြီး မိမိ၏ခန္ဓာကိုယ်ကို လှူပါ။
 ၄။ အဓိဋ္ဌာန်ပြုပါ။ (တပည့်တော်သည် သံသရာဝင်
 ဆင်းရဲ ခုက္ခအပေါင်းမှ လွတ်မြောက်ရာ နိဗ္ဗာန်မဂ်ဖိုလ်အကျိုး
 ကို ရည်မှန်း၍ ရတနာသုံးပါး ဘုရားရှိခိုးခြင်း၊ သရဏခုံ
 ၃၀ နှင့်တကွ မေတ္တာတာဝန်ဟူသော ကမ္မဋ္ဌာန်းတရားများ
 ကို ၁၀၈ လုံးပုတီးနှင့် ဤ...ဘုရားကြီး၏ ဂြိုဟ်ရစ်ခွင်ရှိ
 ဂြိုဟ်သက်အလိုက် ဥပမာ (ကြာသပတေးဂြိုဟ်သက် ၁၉
 ပတ်)၊ လက်ယာရစ်တစ်ပတ် ပွားများအားထုတ်ပါမည်ဟု
 ကျွန်ုပ်၏ ကိုယ်စောင့်နတ်မှအစထား၍ ရက္ခစို၊ ဘုမ္မစို၊
 အစရှိသော နတ်ဒေဝါတို့အားလည်းကောင်း၊ သိဒ္ဓိရှင်၊ မဟိဒ္ဓိ
 ရှင်များအားလည်းကောင်း၊ ဂြိုဟ်ကြီး ကိုးလုံးတို့အားလည်း
 ကောင်း၊ သက်သေအရာ၌ထား၍ အဓိဋ္ဌာန်ပြုပါ။ အဓိဋ္ဌာန်
 ပြုသည့်အတိုင်း ယနေ့ ကြာသပတေးနေ့ ကြာသပတေးခေါင်း
 မှစ၍ ပွားများအားထုတ်ပါမည်ဟု အဓိဋ္ဌာန်ပြုပါသည်။
 ဒကာကြီး ပရိကံပြုပြီးတာနှင့် ဘုရားရှိခိုး သုံးပုဒ်+
 သရဏခုံ ၃၀ +မေတ္တာပို့ သုံးပုဒ် အားလုံးပေါင်းလျှင် ၃၆
 ပုဒ် ရှိသည်။ တစ်ပုဒ်တစ်လုံးချနှင့် သုံးကျောပြန်လိုက်ရင်
 ၁၀၈ လုံးပုတီး တစ်ပတ်ရပါသည်။ မိမိ၏မွေးနေ့မှစပြီး

အဓိပ္ပာန်ပြုလုပ်ပါ။ ရက်သတ္တတစ်ပတ်ကို အနည်းဆုံး ငွေနေ့ တစ်ရက် (သို့) တနင်္ဂနွေ တစ်ရက် (သို့) ဥပုသ်နေ့ တစ်ရက်တော့ လုပ်ဖြစ်အောင်လုပ်ပါဟု မိန့်ကြားပါသည်။

ဘုရားရှိခိုး

- နမောဗုဒ္ဓဿ ပုတီး တစ်လုံးချ
- နမောဓမ္မဿ ပုတီး တစ်လုံးချ
- နမောသံဃဿ ပုတီး တစ်လုံးချ

သရဏဂုံ ၃၀

- (၁) ဇာတိပရိယန္တိဗုဒ္ဓံသရဏံ၊ ဂစ္ဆာမိသရဏံဗုဒ္ဓံ (ပုတီးတစ်လုံးချ)
- ဇာတိပရိယန္တိ ဓမ္မံ သရဏံ၊ ဂစ္ဆာမိ သရဏံ ဓမ္မံ (ပုတီးတစ်လုံးချ)
- ဇာတိပရိယန္တိ သံယံ သရဏံ၊ ဂစ္ဆာမိ သရဏံ သံယံ (ပုတီးတစ်လုံးချ)
- (၂) ဘောဂပရိယန္တိ ဗုဒ္ဓံ သရဏံ၊ ဂစ္ဆာမိ သရဏံ ဗုဒ္ဓံ (ပုတီးတစ်လုံးချ)
- ဘောဂပရိယန္တိ ဓမ္မံ သရဏံ၊ ဂစ္ဆာမိ သရဏံ ဓမ္မံ (ပုတီးတစ်လုံးချ)
- ဘောဂပရိယန္တိသရဏံ၊ ဂစ္ဆာမိသရဏံသံယံ (ပုတီးတစ်လုံးချ)
- (၃) ဝီရိတပရိယန္တိ ဗုဒ္ဓံ သရဏံ၊ ဂစ္ဆာမိ သရဏံ ဗုဒ္ဓံ (ပုတီးတစ်လုံးချ)
- ဝီရိတပရိယန္တိ ဓမ္မံ သရဏံ၊ ဂစ္ဆာမိ သရဏံ ဓမ္မံ (ပုတီးတစ်လုံးချ)
- ဝီရိတပရိယန္တိ သံယံ သရဏံ၊ ဂစ္ဆာမိ သရဏံ သံယံ (ပုတီးတစ်လုံးချ)
- (၄) ယာဝဇီဝံ ဗုဒ္ဓံ သရဏံ၊ ဂစ္ဆာမိ သရဏံ ဗုဒ္ဓံ (ပုတီးတစ်လုံးချ)
- ယာဝဇီဝံဓမ္မံ သရဏံ၊ ဂစ္ဆာမိ သရဏံ ဓမ္မံ (ပုတီးတစ်လုံးချ)
- ယာဝဇီဝံ သံယံ သရဏံ၊ ဂစ္ဆာမိ သရဏံ သံယံ (ပုတီးတစ်လုံးချ)

- (၅) မရဏကာလံ ဗုဒ္ဓံ သရဏံ၊ ဂစ္ဆာမိ သရဏံ ဗုဒ္ဓံ (ပုတီးတစ်လုံးချ)
- မရဏကာလံ ဓမ္မံ သရဏံ၊ ဂစ္ဆာမိ သရဏံ ဓမ္မံ (ပုတီးတစ်လုံးချ)
- မရဏကာလံ သံယံ သရဏံ၊ ဂစ္ဆာမိ သရဏံ သံယံ (ပုတီးတစ်လုံးချ)
- (၆) မရဏကာလပရိယန္တိ ဗုဒ္ဓံ သရဏံ၊ ဂစ္ဆာမိ သရဏံ ဗုဒ္ဓံ (ပုတီးတစ်လုံးချ)
- မရဏကာလပရိယန္တိ ဓမ္မံ သရဏံ၊ ဂစ္ဆာမိ သရဏံ ဓမ္မံ (ပုတီးတစ်လုံးချ)
- မရဏကာလပရိယန္တိ သံယံ သရဏံ၊ ဂစ္ဆာမိ သရဏံ သံယံ (ပုတီးတစ်လုံးချ)
- (၇) အရဟတ္တမဂ္ဂကာလံ ဗုဒ္ဓံ သရဏံ၊ ဂစ္ဆာမိ သရဏံ ဗုဒ္ဓံ (ပုတီးတစ်လုံးချ)
- အရဟတ္တမဂ္ဂကာလံ ဓမ္မံ သရဏံ၊ ဂစ္ဆာမိ သရဏံ ဓမ္မံ (ပုတီးတစ်လုံးချ)
- အရဟတ္တမဂ္ဂကာလံ သံယံ သရဏံ၊ ဂစ္ဆာမိ သရဏံ သံယံ (ပုတီးတစ်လုံးချ)
- (၈) အရဟတ္တမဂ္ဂကာလပရိယန္တိ ဗုဒ္ဓံ သရဏံ၊ ဂစ္ဆာမိ သရဏံ ဗုဒ္ဓံ (ပုတီးတစ်လုံးချ)
- အရဟတ္တမဂ္ဂကာလပရိယန္တိ ဓမ္မံ သရဏံ၊ ဂစ္ဆာမိ သရဏံ ဓမ္မံ (ပုတီးတစ်လုံးချ)
- အရဟတ္တမဂ္ဂကာလပရိယန္တိ သံယံ သရဏံ၊ ဂစ္ဆာမိ သရဏံ သံယံ (ပုတီးတစ်လုံးချ)
- (၉) နိဗ္ဗာနကာလံပရိယန္တိ ဗုဒ္ဓံ သရဏံ၊ ဂစ္ဆာမိ သရဏံ ဗုဒ္ဓံ (ပုတီးတစ်လုံးချ)
- နိဗ္ဗာနကာလံပရိယန္တိ ဓမ္မံ သရဏံ၊ ဂစ္ဆာမိ သရဏံ ဓမ္မံ (ပုတီးတစ်လုံးချ)
- နိဗ္ဗာနကာလံပရိယန္တိ သံယံ သရဏံ၊ ဂစ္ဆာမိ သရဏံ သံယံ (ပုတီးတစ်လုံးချ)
- (၁၀) နိဗ္ဗာနကာလပရိယန္တိ ဗုဒ္ဓံ သရဏံ၊ ဂစ္ဆာမိ သရဏံ ဗုဒ္ဓံ (ပုတီးတစ်လုံးချ)
- နိဗ္ဗာနကာလပရိယန္တိ ဓမ္မံ သရဏံ၊ ဂစ္ဆာမိ သရဏံ ဓမ္မံ (ပုတီးတစ်လုံးချ)

နောက်ကာလပရိယတ္တံ သံယံ သရဏံ၊ ဂစ္ဆမိ သရဏံ သံယံ ပတီးတစ်လုံးချ)

မတ္တာပီ

အားလုံးသတ္တဝါတွေ ကျန်းမာ ချမ်းသာကြပါစေ ပတီးတစ်လုံးချ)

အားလုံးသတ္တဝါတွေ ကျန်းမာ ချမ်းသာကြပါစေ ပတီးတစ်လုံးချ)

အားလုံးသတ္တဝါတွေ ကျန်းမာ ချမ်းသာကြပါစေ ပတီးတစ်လုံးချ)

၅။ အဓိဋ္ဌာန်ပုတီးပတ် ပြည့်ပါက ဆုတောင်းပါ။ သန္ဓေယဉ် ကျွန်ုပ်သည် ရတနာမြတ်သုံးပါး ဘုရားရှိခိုးနှင့် မတ္တာပီ သရဏဝံ ၃၀ မေတ္တာဘာဝနာဟူသော ကမ္မဋ္ဌာန်း ဘုရားများကို ၁၀၈ လုံးပုတီးဖြင့် ဂြိုဟ်ရှစ်ခွင်တွင် ဂြိုဟ် သက်အလိုက် ပုတီးပတ် ၁၀၈ ပတ် ပုဇွန်၍ ပြီးဆုံးပါသည်။ နေ့စဉ် ကိုယ်စောင့်နတ်ဒေဝါတို့အားလည်းကောင်း၊ သိဒ္ဓိ နှင့် မဟိဒ္ဓိရှင်များအားလည်းကောင်း၊ ဂြိုဟ်ကြီး ကိုးလုံး အားလည်းကောင်း၊ သက်သေအရာ၌ထား၍ အဓိဋ္ဌာန်ပြု ဆုံးပါသည်။ ဤစကားသည် မှန်ကန်သော သစ္စာစကား ဖြစ်ပါသည်။ ဤမှန်ကန်သော သစ္စာစကား၏ တန်ခိုးတော် မှအားကြောင့်လည်းကောင်း၊ ရတနာမြတ်သုံးပါး ဘုရားရှိခိုး ဆောင်ကာ သရဏဝံ ၃၀ မေတ္တာဘာဝနာဟူသော ကမ္မဋ္ဌာန်း ဘုရားများကို အဓိဋ္ဌာန်ပါရမီမြောက် ပွားများအားထုတ်အပ် ကာ စွမ်းအားရှိန်ဖော် အာနဘော်တို့ကြောင့်လည်းကောင်း၊ နေ့စဉ်နှင့်တကွ မိသားစုအားလုံး လောကဓမ္မနှစ်ဌာနတို့၌ နေထိုင်အောင် ဆောင်တိုင်းမြောက် ရည်မှန်းချက်ပန်းတိုင် အရောက်အောင် ထမြောက်အောင်မြင်ရပါစေသော၊ ဘေးရန် ကြောင့်ကြ ဆင်းရဲခြင်းကင်းကွာ ကိုယ်ရောစိတ်ပါ ချမ်းသာ ဆပ်လမ်း၊ မဂ်ဉာဏ် ဖိုလ်ဉာဏ် မြတ်နိုးဗွာန်ကိုလည်း လျင်မြန် စေကာ ရရပါလို၏ အရှင်ဘုရား။

၆။ ၃၁ ဘုံသားတို့အား အမျှပေးဝေပါ
ဒကာချစ် အဓိဋ္ဌာန်ပြုတဲ့အခါ အနက်အဓိပ္ပာယ်ကို သိကာ ပိုပြီး အကျိုးရှိတယ်။ အနက်အဓိပ္ပာယ်လေးတွေကို သိအောင်လုပ်ထားဟု အောက်ပါအတိုင်း သင်ပြပေး

သွားပါသည်။

ဗုဒ္ဓဿ - မြတ်စွာဘုရားအား၊ နမော-ရှိခိုးပါ၏ဘုရား။

ဓမ္မဿ - မြတ်စွာဘုရားဟောကြား တရားတော်မြတ် အပေါင်းအား၊ နမော - ရှိခိုးပါ၏ ဘုရား။

သံဃဿ - မြတ်စွာဘုရား၏ တပည့်သား သံဃာ တော်မြတ် အပေါင်းအား၊ နမော - ရှိခိုးပါ၏ဘုရား။

(၁) ဇာတိပရိယတ္တံ - ပဋိသန္ဓေနေရခြင်း ကုန်ဆုံး သည့်တိုင်အောင်၊ ဗုဒ္ဓ သရဏံ ဂစ္ဆမိ = ဂစ္ဆမိ သရဏံ ဗုဒ္ဓံ - မြတ်စွာဘုရားကို အသက်အပ်၍ ကိုးကွယ်ဆည်း ကပ်ပါ၏ ဘုရား။

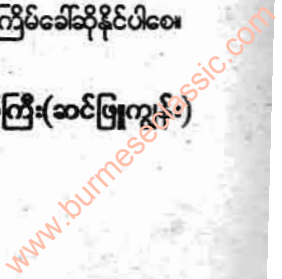
ဓမ္မံ သရဏံ ဂစ္ဆမိ = ဂစ္ဆမိ သရဏံ ဓမ္မံ - တရားတော်မြတ်ကို အသက်အပ်၍ ကိုးကွယ်ဆည်းကပ်ပါ၏ ဘုရား။

သံယံ သရဏံ ဂစ္ဆမိ = ဂစ္ဆမိ သရဏံ သံယံ - အရိ ယာသံဃာကို အသက်အပ်၍ ကိုးကွယ်ဆည်းကပ်ပါ၏ ဘုရား။

၂။ ဘောဂပရိယတ္တံ = စည်းစိမ်ဥစ္စာကုန်ဆုံးသည့်တိုင် အောင်၊ ၃။ ဇီဝိတပရိယတ္တံ = အသက်ကုန်ဆုံးသည့်တိုင် အောင်၊ ၄။ ယာဝဇီဝံ = အသက်ရှင်နေသမျှကာလပတ်လုံး၊ ၅။ မရဏကာလံ = သေဆုံးသည့်ကာလတိုင်အောင်၊ ၆။ မရဏလပရိယတ္တံ = သေဆုံးသည့်ကာလကုန်ဆုံးသည့်တိုင် အောင်၊ ၇။ အရဟတ္တမဂ္ဂကာလံ = အရဟတ္တမဂ်ရသည့် ကာလတိုင်အောင်၊ ၈။ အရဟတ္တမဂ္ဂကာလပရိယတ္တံ = အရဟတ္တမဂ်ရသည့်ကာ လ ကုန်ဆုံးသည့်တိုင်အောင်၊ ၉။ နိဗ္ဗာနကာလံ = နိဗ္ဗာန်ရသည့်ကာလတိုင်အောင်၊ ၁၀။ နိဗ္ဗာန ကာလပရိယတ္တံ = နိဗ္ဗာန်ရသည့်ကာလ ကုန်ဆုံးသည့်တိုင် အောင်၊ နိဗ္ဗဒ္ဓပုည = ဂတိမြဲသော ကုသိုလ်။

၃၀ · ၇ · ၂၀၁၅ ရက်နေ့တွင် ဘဝနတ်ထံပျံလွန် တော်မူသွားသော ပညာရာဇိကမဟာကျောင်းတိုက်မှ သက် တော် ၆၉ နှစ်၊ ဝါတော် ၁၀ ဝါရှိ ဦးပဉ္စင်းကြီး ဦးတိ လောကအား ဤကျင့်စဉ်ဆောင်းပါးဖြင့် ရှိခိုးပူဇော်ပါ၏။ မြင့်မြတ်သောဘုံဘဝမှ (သာဓု) သုံးကြိမ်ခေါ်ဆိုနိုင်ပါစေ။

ဂန္ထီရချစ်ကြီး(ဆင်ဖြူကျွန်း)

လူထူးတိုင်း ထိထိရောက်ရောက် ထည့်သွင်းစားသုံးရန်အတွက် အထူးအားပေးသော အားပေးဆေးများကို ထုတ်ဝေ

ကေသီပန်
တိုင်းရင်းသားဝါ
ထုတ်လုပ်ရေး

ကေသီပန် မြတ်သူ့အ အဆီကျဆေး

တိုင်းရင်းသားဝါထုတ်လုပ်ရေး
TMR/008397

အဝလွန်သူများအတွက် ဆူပျိုးနေသော
ကိုယ်ခန္ဓာကို တစ်လအတွင်း သိသာစွာ
ကျစ်လျစ်ပေါ့ပါး သွက်လက်စေပါသည်။

ကေသီပန်တိုင်းရင်းသားဆေးစွမ်းကောင်းစွာ

- ကေသီပန် သွေးပုပ်ချဆေး
- ကေသီပန် ဝမ်းပျော့အကြောပြေဆေး
- ကေသီပန် ဆေးပရုတ်ဆီ
- မြတ်သူ့အ အဆီကျဆေး
- ဖင်းသုခ ခေါင်းကြည် အာရုံကြော အားတို
- ရွှေသွေး သူငယ်နာရင်လူးဆေး
- လွန်လင်စီး အကိုက်အခဲပျောက်လိမ်း

မြတ်သူ့အသားဆေးတိုက်

မြို့အမှတ် 4C(A) အေးသာယာလမ်း (ဘောက်ထော်)၊

☎ ၀၁-၅၄၅၂၅၉၊ ၀၁-၄၀၁၁၀၁၊ ၀၁-၀၆၀၀

www.classic.com

ဝဗုဒ္ဓအင်နှင့် သရင်ပွင့်ပေါ် လနတ်တော်

တက္ကသိုလ်သျှင်ဥက္ကဋ္ဌ(မဟာဝိဇ္ဇာ၊ ကျမ်းပြု)

နတ်တော်လသို့ ရောက်ခဲ့ပြီ။

ရှေးစာဆိုတော်များက နတ်တော်လနှင့် စပ်လျဉ်း၍ နန်းအင်နှင့်၊ သင်္ဃေပွင့်ပေါ်၊ လနတ်တော်ဟူ၍ စာပန်းချီ နှစ်ခုကြဲကြသည်။ နတ်တော်လသို့ ရောက်ပြီဆိုပါက သယ်ယာဦးကြီးတို့ ဝမ်းသာရွှင်လန်းကြလေ၏။ အကြောင်း ကောက်သစ်တို့ပေါ်ပြီဖြစ်သော ရာသီကာလသို့ ရောက်ရှိ ခြင်းကြောင့်ပင်။

ရာသီအားဖြင့် ဓနုရာသီ၊ စန်းယုဉ်သည့်နက္ခတ်မှာ သိသိဖြစ်၏။ နတ်တော်လကား နတ်ကိုပူဇော်ပသသောလ ဖြစ်သည့်အတွက် နတ်လ (သို့မဟုတ်) နတ်တော်လဟု ဆိုကြခြင်း ဖြစ်လေသည်။ အပူဇော်ခံနတ်များမှာ မဟာ နန်းနှင့် အချို့နတ်များ ဖြစ်ကြပေ၏။ ဝေါဟာရလိနတ္ထကျမ်း မှ အပူဇော်ခံနတ်ကို နှစ်မျိုးပြထားပေသည်။ ၎င်းတို့ကို ကောက်နတ်တင်ပြရလျှင် ...

၁။ မဟာဝိဇ္ဇာ ... စသော သကတ္ထကျမ်းလာ နတ် တို့ကို ပူဇော်ခြင်းဖြစ်၏။

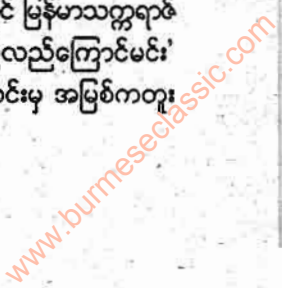
ထိုနတ်ပူဇော်နည်းများကို အကျယ်သိလိုပါက သက္ကနိမင်းလက်ထက် 'ယော်ရမန္တ' စသော နတ်ကြီးငါးပါး နတ်စာတမ်း၊ ဘိုးတော်မင်းတရားလက်ထက် နတ်ကြီး နှစ်ပါး ပူဇော်စာတမ်း၊ သီပါမင်းလက်ထက် နတ်ကြီး ၁၅ ပါး ပူဇော်စာတမ်းများကို လေ့လာကြည့်ရှုနိုင်ပါသည်။

နတ်ပူဇော်ခြင်းမှာ မြန်မာ့ရိုးရာထဲ၌ ပါဝင်နေသော် လည်း စင်စစ်အားဖြင့် ဟိန္ဒူ၊ ဗြဟ္မဏ ပုဏ္ဏားတို့က ကျင့်သောနည်းများ၏ အကျိုးစီးပွားအတွက် သီးသန့်ရည်ရွယ် တွင် ပူဇော်ပွဲစီမံခြင်းသာဖြစ်ကြောင်း သဘောပေါက်သင့်

ပေသည်။ နတ်တော်လနှင့်ပတ်သက်၍ ဘိုးတော်ဘုရား လက်ထက်က 'အဂ္ဂမဟာ ရာဇဂုရု ဗြဟ္မဏ' ပုဏ္ဏားဆရာ ကြီးက မဟာဝိဇ္ဇာနတ်မင်းကို နတ်တော်လ၌ ပူဇော်ကြခြင်း မှာ 'ရာဇမတ္တထိကျမ်း' ထွက်နှင့် မကိုက်ညီသည့်အတွက် တန်ဆောင်မုန်းလို့ ကျင်းပစေရန် အမိန့်တော်ထုတ်ပေးရန် လျှောက်ထားခဲ့ဖူးသည် ဆို၏။

ထိုအခါ ဘုရင်မင်းမြတ်က ၎င်းအမိန့်ကို ပြင်ဆင် ထုတ်ပြန်ရန် သက်ဆိုင်ရာသို့ လွှဲအပ်သဖြင့် သက္ကရာဇ် ၁၁၇၃ ခုနှစ်၊ သီတင်းကျွတ်လပြည့်ကျော် ၇ ရက်နေ့တွင် နားခံတော်၊ 'ဇေယသခံယာ' က ထိုအမိန့်ကို ထုတ်ပြန်ခဲ့ရ သည်။ ထိုကဲ့သို့ ဘုရင်အမိန့်ကို ကြေညာထုတ်ပြန်ပါသော် လည်း လူထု၏ဆန္ဒက 'နတ်တော်လ' ကိုသာ စွဲလမ်းနေ ကြသဖြင့် အမိန့်တော်နှင့် လူထု၏ဆန္ဒတို့ တလွဲတချော် ဖြစ်နေသည်မှာ ယနေ့ကာလတိုင်အောင် ဖြစ်ပါသည်။ ရာဇ မတ္တထိကျမ်းကို ကြည့်ရှုလျှင် မဟာဝိဇ္ဇာဟူ၍ ရာမတွေ့ဘဲ 'သကန္တနတ်'ဟုသာ တွေ့ရသည်။ သကန္တနတ် ပရိယာယ် ၁၈ ပါးတွင် 'ကတ္တိကေယနတ်'ဟု ခေါ်နိုင်သည့်အတွက် ၎င်းနတ်မှာ မဟာဝိဇ္ဇာနတ်၏ ညီဖြစ်ကြောင်း သိရ၏။ အဆိုပါကိစ္စမှာ ဟိန္ဒူ၊ ဗြဟ္မဏပုဏ္ဏားတို့ ကိစ္စဖြစ်၍ ချန်လှပ် ထားပါမည်။

၂။ ဒုတိယအဆိုကာ ပုပ္ဖားနတ်ကို လူအများ ကိုး ကွယ်သည့်လမှာ နတ်တော်လဖြစ်သည်ဟု ဆို၏။ ပုဂံ ရာဇဝင် ရွှေစည်းခုံသမိုင်းအရ ပုဂံပြည်တွင် မြန်မာသက္ကရာဇ် ၂၂၆ ခုနှစ်က နန်းတက်သော 'သေည်လည်ကြောင်မင်း' လက်ထက်က အထက်အညာ တကောင်းမှ အမြစ်ကတူး

နတ်၍ ရောဝတီမြစ်ရေကြော မျှောလိုက်သော စကားပင်မှ နတ်မောင်နှမအား ပုပ္ပားတောင်၌ထားပြီး ကျွဲဖြူ၊ ဆိတ်ဖြူ၊ နွားဖြူနှင့် သေရည်အရက်များကို တင်လှူပူဇော်ပသခဲ့ကြ၏။ ထိုအခါ နတ်မောင်နှမတို့ ဝမ်းသာကြည်နူးကြသဖြင့် ဘုရင်နှင့် စကားပြောကြသည်ဟု အဆိုရှိခဲ့ဖူး၏။ ပုဂံသမိုင်းဟောင်းအရ ပုဂံမြို့၌ ဆိပ်ကမ်းမရှိ။ ညောင်ဦး၌သာ ဆိပ်ကမ်းရှိသည်။ ထိုမှတစ်ပါး သေည်လည်ကြောင်မင်းမှာ ဘုရင်အဖြစ်သို့ ရောက်ရှိသော်လည်း မြို့ရိုးတံခါးများ တည်ဆောက်ခြင်းမရှိ။ နန်းတော်သာလျှင် တည်ဆောက်၍ နန်းစံသည်ဟု သိရပေ၏။

ရှေးက နတ်သံဟောင်း၌ -

“စကားပင်ကို၊ နတ်ငင်ပစ်၍၊ မြစ်လယ်ကြောကို၊ မျှောသောအခါလည်း၊ ဟင်္သာသောင်တင်း၊ ပိန်ညင်း၊ စင်ရော်၊ အတောင်ခင်းလို့၊ လှေချင်းပီအောင်၊ ညီညီငယ်လှော်သည်၊ ပျော်ပျော်ရေကြောင်း စုန်ခဲ့တယ်၊ ရိမ်ဒါသာစည်၊ ထီးကြငှန်းနှင့်၊ မြို့နန်းတည်မည်၊ ရွှေပြည်ပုဂံ၊ မင်းငါးကျိပ်ငါ၊ ကနက်ထူ၍၊ ရိပ်ဖြူလွှားလို့၊ ပျော်ပါးစံမည်၊ နိုင်ငံနဖူး၊ ဆိပ်ကမ်းသာသည်၊ ရွာညောင်ဦးမှာ၊ စူးစူးဝင်လို့၊ တို့ဆိုက်တယ် ...”

ဟူ၍ တွေ့ရှိရပါသည်။ ပုပ္ပားနတ်တော်မောင်နှမသည် ပုဂံသို့ ရောက်လာသည်မဟုတ်။ ညောင်ဦးမှာ ဆိုက်ကပ်ကြောင်း သိရပါသည်။ သီရိပစ္စယာ ပုဂံမြို့တည်သည်မှာ ၃၄၇ ဟု သိရပါသည်။ ပုပ္ပားနတ်ကို ပူဇော်ကြကုန်သည့် ပုဂံပြည်သူပြည်သားတို့သည် နတ်တော်လသို့ ရောက်ရှိပြီဆိုပါက အိမ်များ၌ ကျွဲခေါင်း၊ နွားခေါင်းများ ချိတ်ဆွဲလျက် ပူဇော်သမှု ပြုခဲ့ကြ၏။ ယခုအခါ နတ်အုန်းသီးများကို ဆွဲသော ရိုးရာလေ့ ဖြစ်ပေါ်လာခဲ့ပါသည်။ ပုပ္ပားမောင်နှမတို့အား ကျွဲ၊ နွားများသတ်၍ ပူဇော်ခြင်းမှ ရပ်စဲပြောင်းလဲပစ်ခဲ့သော မင်းမှာ ဟံသာဝတီဆင်ဖြူရှင်မင်းတရားကြီးပင်ဖြစ်ပါသည်။ တိရစ္ဆာန်များကိုသတ်ဖြတ်၍ ပူဇော်သောလေ့ ကွယ်ပျောက်ခဲ့ခြင်းမှာ သက္ကရာဇ် ၉၁၈ ခုနှစ်က ဖြစ်၏။ ထိုအချိန်က စတင်လျက် သက်သတ်လွတ်အာဟာရဘောဇဉ်များဖြင့်သာ ပူဇော်ခဲ့ကြ၏။

နတ်တော်လရာသီတွင် နတ်ပူဇော်ပွဲမှတစ်ပါး ဆင်ဖမ်းပွဲများ ပြုလေ့ရှိကြောင်း မှတ်တမ်းဟောင်းများ၌ လေ့လာတွေ့ရှိရသည်။ အဆိုပါ ဆင်ဖမ်းပွဲများအကြောင်းကို

‘ဝရသေတင်ရိ ဆင်တော်မော်ကွန်း’ နှင့် ‘ရွှေစာတိုင်ကွန်း’ တို့တွင် လေ့လာဖတ်ရှုနိုင်ပါသည်။ နတ်တော်လပတ်သက်၍ မြန်မာ့ရိုးရာပွဲများကို ဘိုးတော်မင်းတရား လက်ထက်မှစ၍ အတော်အတန်ပြုပြင်ပြောင်းလဲခဲ့ပြီး ထိုရာသီ နတ်ကဲ့သို့ မြင့်မြတ်သော စာဆိုပညာရှိများအား ချီးမွမ်းပူဇော်ခဲ့ကြ၏။ ဘွဲ့နင်းသဘင်များ ကျင်းပခဲ့ကြ၏။ ရှေးစာပေပုဂ္ဂိုလ်ကြီးများသည် ရာသီတစ်ခု၏ အကြောင်းအရာ မှသာမက သုတအဖြာဖြာတို့ကို အလုံးစုံပါအောင် သိမ်းကုန်၍ တင်ပြတတ်သည်ဖြစ်ပေရာ နတ်တော်လအကြောင်းအရာနှင့် စပ်လျဉ်းပြီး ရာသီခွင်ဖြစ်စဉ်အပေါင်းအား ခွဲစပ်ဆိုထားသော လွမ်းချင်းကဗျာတစ်ပုဒ်အား တင်ပြလိုပါသည်။ အဆိုပါ လွမ်းချင်းကဗျာ၏ လက်ရာရှင်မှာ ကောင်းတော် စာဆိုတော်ကြီး လက်ဝဲသုန္ဒရဘွဲ့ခံ မဟာအတုလမင်းကြီး ဖြစ်ပါသည်။

ရှုလေတိုင်းကိုတဲ့
ဝေမှိုင်းငဲ့ ဖြာဖြာ
လေညင်းငယ်လာသည်
ဖော်မပါ တူမစုံလို့
လွှာမြို့ အေးပြန်တော့တယ်လေး။
ဆယ်နှစ်ဖြာငယ်
ရာသီနေ့၊ ရွှေဟင်္သာလည်း
တာရာမြုလို့၊ ဝေယမြဟာ
ဟောမန္တာမို့၊ မဟာပိန္နဲ
နတ်မင်းပွဲမှာ ...
ကျွေးမြပူဇော်၊ လနတ်တော်ကို
ရှုမျှော်တိမ်ဆီ၊ ပိဂသိလည်း
ခါညီမွန်းလယ်
တွန်းရောင်ခြည် ခြယ်သောခါ
နတ်ရွှေဝ ဥကင်မှာ
ဂမုန်းအင်၊ သင်္ဃေမင်းက
သင်းလှတယ်လေး ...”

■ တက္ကသိုလ်သျှင်ဥက္ကာ(မဟာပိန္နဲ၊ ကျွဲဖြူ)

ဇွဲလုံလဝီရိယဖြင့် အခက်အခဲဟူသမျှ ပြေလည်ရာ၏

ခင်မောင်အေး(မန္တလေး)

ဗာရာဏသီပြည်တွင် မြဟ္မဒတ်
 နန်းစံနေစဉ် ဘုရားအလောင်း
 လှည်းကုန်သည် မျိုးရိုး၌ ဖြစ်
 တစ်ခါတွင် ဘုရားအလောင်း
 ဝန်အပြည့်ပါသည့် လှည်းစီးရ
 သဲကန္တာရတစ်ခုကို ဖြတ်
 ကုန်အရောင်းအဝယ် ပြုကာလုပ်
 ထွက်လာခဲ့သည်။ သဲကန္တာရ၏
 အဝန်းသည် ကိုးယူဝေမှာ ကျယ်
 ကန္တာရဖြစ်သည့်အားလျော်
 ထွက်လာသည်နှင့် သဲပြင်တစ်
 တောက်လှဝေခန်း ပျဉ်းလှ၏။
 ခရီးသွားလာခြင်းမပြုနိုင်
 ခရီးရောက်မှသာ ခရီးဆက်နိုင်
 နံနက်လင်းသည့်အခါ ရောက်
 နေရာတွင် လှည်းကိုဖြတ်လျက်
 အပူဒဏ် ကာကွယ်ရန်
 ယာယီတဲများဆောက်ကာ
 တဲများအောက်တွင်
 လှည်းများ သွင်းပြီး လူတွေ
 အောက်မှာ ခိုကြရလေသည်။
 သဲကန္တာရသည် အလွန်ကျယ်
 ဖြစ်ရကား မကြာခဏ
 မျက်စိလည်တတ်သည်။
 နက္ခတ်တာရာကျွမ်းကျင်သူ

တစ်ဦးကို လမ်းပြအဖြစ် ငှားရမ်းခေါ်ယူ
 သွားကြရ၏။ ဤအဖွဲ့တွင်လည်း လမ်း
 ပြတစ်ယောက် ပါရှိလေသည်။ ငါ့ဆယ့်
 ကိုးယူဝေမှာ ခရီးသို့ ရောက်သည့်အခါ
 လမ်းပြက -
 “ယခုည တစ်ညလုံး မောင်းလိုက်
 မည်ဆိုပါမှ သဲကန္တာရမှ လွတ်ပေတော့
 မည်”
 ဟု ပြော၏။ လမ်းပြ၏စကား
 ကြောင့် လက်ကျန်ရှိကွာအားလုံး စား
 သုံးပစ်လိုက်ကြလေသည်။ ရေကိုလည်း
 တစ်စက်မကျန် သောက်သုံးပစ်လိုက်
 ကြ၏။ လှည်းအဖွဲ့တစ်ဖွဲ့လုံး ညစာကို
 စားသောက်ပြီးကြသည့်အခါ ခေတ္တခဏ
 ခိုနားရာစခန်းထောက်မှ စတင်ထွက်ခွာ
 လာခဲ့ကြလေသည်။ လမ်းပြကမူ ခါတိုင်း
 ကဲ့သို့ပင် ရှေးဆုံးလှည်းပေါ်တွင် ထိုင်၍
 လိုက်ပါလာကာ “ဝဲကိုကွေ့မောင်း”
 “ညာကိုကွေ့မောင်း” စသည်ဖြင့် လမ်း
 ညွှန်လျက် လမ်းပြကာ လိုက်ပါလာ
 သည်။ လမ်းပြသည် ညစဉ်ညတိုင်း
 ယခုကဲ့သို့ လမ်းပြလိုက်ပါလာခဲ့ရသည်
 ဖြစ်သောကြောင့် အိပ်ရေးပျက်ခဲ့သည်
 မှာ အတန်ကြာနေချေပြီ ဖြစ်၏။ ထို့
 ကြောင့်ပင် လမ်းကို ညွှန်ပြနေရင်းက

အိပ်ပျော်သွားလေသည်။
 လမ်းညွှန်မည့်သူမရှိသော နွား
 များလည်း သွားရာလမ်းကြောင်း မမှန်
 တော့။ ကွေ့ကွေ့ကောက်ကောက်
 ရောက်ချင်ရာ ရောက်နေတော့သည်။
 နောက်ဆုံး ခံရင်းနေရာသို့သာ ပြန်
 လည်ရောက်ရှိသွားခဲ့ပြန်လေသည်။ ဤ
 သည်ကို လှည်းသမားများက မသိရှိ
 လိုက်ကြပေ။ နံနက်စိုးစင်စင်လင်းတော့
 မှပင် ညက မိမိတို့၏ စခန်းဟောင်းသို့
 ပင် ပြန်လည်ရောက်ရှိနေသည်ကို သိရှိ
 နားလည်ကြရသည်။
 ဤတွင် လှည်းမျိုးကြီးသည် စား
 နပ်ရိက္ခာထက် ရေက မိမိတို့အတွက်
 အရေးကြီးလှသည်ကို သိရှိသဖြင့် ရေ
 ကိုရှာဖွေ စောစောစီးစီး ထွက်လာခဲ့လေ
 သည်။ ဝန်းကျင်တစ်ခွင်မှာ ရေကိုကား
 မတွေ့ရဘဲ ကံအားလျော်စွာ နေစာ
 မြက်ဖုတ်ကလေး တစ်ခုကိုသာ ရှာဖွေ
 တွေ့ရှိရလေသည်။ လှည်းမျိုးကြီးက
 ဤမြက်ဖုတ်ကလေးအောက်တွင် မုချ
 ရေရှိလိမ့်မည်ဟု ယုံကြည်ထားသည်။
 ထို့ကြောင့် လှည်းသမားများအား ထို
 နေရာကို တူးဖော်စေသည်။ ရေငတ်နေ
 ကြသော လှည်းသမားများလည်း အား

www.burmeseclassic.com

နောက်ဆုံး...

ဒုံရင်းနေရာသို့သာ

ပြန်လည်ရောက်ရှိ

သွားခဲ့ပြန်လေသည်။

ဤသည်ကို

လှည်းသမားများက

မသိရှိလိုက်ကြပေ

နံနက်မိုးစင်စင်လင်းတော့မှပင်

ညက

မိမိတို့၏စခန်းဟောင်းသို့ပင်

ပြန်လည်ရောက်ရှိနေသည်ကို

သိရှိနားလည်ကြရသည်။

ကြီးမာန်တက် တူးဖော်ကြလေသည်။ အတောင်ခြောက်ဆယ် နက်သည်အထိ ရေကို မတွေ့ရသေး။

ကျောက်ဖျာကြီးတစ်ခု ခံနေသည်ကိုသာ တူးဖော်တွေ့ရှိရလေသည်။ လှည်းသမားများ "ဟင်"ခနဲ ပီးချကုန်ကြလေသည်။ စိတ်ဓာတ်တွေလည်း ကျကျန်သည်။ လှည်းသမားများအထဲတွင် လှည်းမှူးကြီး၏ လက်စွဲလှယုံ တပည့်တစ်ယောက် ပါရှိသည်။ သူက ခွန်အားဗလလည်း ပြည့်စုံသည်။ ငွေလုံလကလည်း ကြီးသည်။ ထို့ကြောင့်

ပင် လှည်းမှူးကြီးက သူ၏လှယုံတပည့်အား မြေအောက်မှ ကျောက်ဖျာကြီးကို ထုခွဲပစ်ရန် တာဝန်ပေးအပ်လိုက်လေသည်။ လှည်းမှူးကြီး၏ တပည့်ကလည်း မိမိအား ပေးအပ်သည့်တာဝန်ကို မငြင်းမဆန် မခိုမကပ် ငွေခတ်ကြီးစွာဖြင့် အားထုတ်လျက် ကျောက်ဖျာကို သံတူရွင်းဖြင့် ထုခွဲသည်။ ကျောက်ဖျာကို သံတူရွင်းဖြင့် တခုနီးနီး ထုခွဲသံသည် ဝန်းကျင်တစ်ခွင် သိမ့်သိမ့် တုန်နေလေတော့သည်။ လှည်းသမားအားလုံး၏ ရင်ထဲတွင်လည်း နှလုံးခုန်သံက တခိုင်းခိုင်းမြည်လျက် ရှိလေသည်။ မကြာမီ ကျောက်ဖျာကြီး ခွမ်းခနဲ ကွဲထွက်သွားလေသည်။ ကျောက်ဖျာကြီးကွဲသွားသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ထန်းလုံးပမာထမ္ပူရှိသည့် ရေလုံးကြီးပန်းထွက်လာလေသည်။ ရေရရှိပြီဖြစ်သဖြင့် လူတွေ့ရော နွားတွေပါ အသက်ချမ်းသာကြရလေသည်။ လှည်းသမားများလည်း ဝမ်းပြောက်ဝမ်းသာ ပျော်ရွှင်စွာ ထမင်းဟင်းချက်ပြုတ် စားသောက်ကြကာ ညနေဆည်းဆာ သာသာယာယာအချိန်တွင် ရှေ့ခရီးကို ဆက်လက် နှင်ကြကုန်လေသည်။

အခက်အခဲမှန်သမျှ ငွေလုံလဖြင့် ကျော်လွှားနိုင်ပါသည်။

ခင်မောင်အေး(မန္တလေး)

ကျမ်းကိုး
နိပါတ်တော်လာ ဇာတ်တော်
ငါးရာငါးဆယ်။

ပတ္တန်းရွှေကျမ်းရတနာဒီပံ
ရွှေအလင်းတိုင်

ပတ္တန်းဆက် အားကောင်း၍ လူ့ဘုံလောကတွင် ကုသလည်နေထိုင်လျက်ရှိကြသော ပါရမီရှင်များအတွက် အားထုတ်ရာ ပတ္တန်းရွှေကျမ်း ရတနာဒီပံ ရွှေအလင်းတိုင် ပေါ်ထွက်လာပါပြီ။

ဤသို့ ပေါ်ထွက်ရအောင်လည်း ပတ္တန်းရွှေကျမ်းကျင့်သူကို အဓိဋ္ဌာန်တင် သမထွန်းအင်ဖြင့် စီမံ၍ထားသဖြင့် ပါရမီရှင်များ လိုအပ်သော ကိစ္စအထက်ကို ဖြည့်ဆည်းပေးနိုင်ပါလိမ့်မည်။

အထူးသဖြင့် လျှို့ဝှက်စွာထားသော ဂန္ထီရပစ္စည်းတစ်မျိုးနှင့် တွဲဖက်၍ စီမံထားပါသည့် အသေးစိတ်သိလိုသူများ သူကိုယ်တိုင်ကြွရောက်၍ မှာယူနိုင်ပါသည်။

— ဆက်သွယ်ရန် —

ရောင်းပြန်မဂ္ဂဇင်းတိုက်

အမှတ်(၂၇)၊ ၅၂-လမ်း(အောက်)
ဗိုလ်တထောင်မြို့နယ်၊ ရန်ကင်း
ဖုန်း- ၀၉-၂၅၁၀၂၂၃၃၁

လှပခေတ်မီ - မြို့တော်ဆီသို့

▣ မောင်အေးသန့် ▣

ဆခင်လမှအဆက်

ကုန်သည်လမ်း (၁၉၃၈)

ကုန်မြို့၊ အနောက်ပိုင်းတွင် လမ်းများတိုးချဲ့
ဆောင်ရွက်လျက် ရန်ကုန်အရှေ့ပိုင်းတွင်မူ ဖွံ့ဖြိုးရေး
များ တိုးတက်မှုမရှိလှသေးပေ။ ဗိုလ်တထောင်နှင့်
တောင်နယ်မြေများနှင့်စပ်လျဉ်း၍ စီမံကိန်းများချမှတ်
ချက်ရန် အစောပိုင်း ကာလကပင် အဆိုပြုချက်များ
ရှိသည်။ ယင်းမှာ - ပေ ၅၀ အကျယ် (၆)ပေ

အမြင့်ရှိသော တာရီးတန်း သို့မဟုတ် သန်လျက်စွန်းလမ်း
(MONKEY POINT ROAD)အား ရွံ့နွဲ့တောကို ဖြတ်သန်း
၍ ပုဂ္ဂိုလ်တောင်ချောင်းအထိဖောက်လုပ်ရန်နှင့် မောင်ဂိုမာရီ
လမ်း (ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်း)လမ်းကို ခရီ(CREEK) ချောင်း
(ယခု ဗိုလ်မြတ်ထွန်းလမ်း)အထိ တိုးချဲ့ရန်အပြင် ၁၈၅၈
ခုနှစ် အစောပိုင်းကပင် ပုဂ္ဂိုလ်တောင်လမ်းမကြီးကို သစ်

စက်ဝင်းများ၏ အနောက်ဘက် ခရီ (ချောင်းကမ်းပါး တစ်လျှောက်) ဖောက်လုပ်ရန်တိုင်ပင်ဖြစ်သည်။ ထိုစဉ်က ရန်ကုန်အရှေ့ပိုင်းရှိ ဆန်စက်နှင့်သစ်စက် ဝင်းများသည် မြစ်နှင့် ယခုဗိုလ်မြတ်ထွန်း (ခရီ)ချောင်း ကမ်းပါးပေါ်တွင်သာတည်ရှိပြီးကျန်ဒေသများမှာ လယ်ကွင်းများနှင့် ရွှံ့နွံထူသော အရပ်ဒေသများသာဖြစ်သည်။ ၁၈၆၉ ခုနှစ်တွင် ဗိုလ်အောင်ကျော်လမ်း(စပတ်)လမ်း အရှောက်တွင် အုတ်ပတ်ကား (PUCCA) တိုက် အဆောက်အအုံ ဟူ၍ ဘာမျှမရှိသေးချေ။ မဟာဗန္ဓုလလမ်း (ဒါလဟိုဗီ) လမ်းကိုမူ ၁၈၇၁ ခုနှစ်တွင် ပုဂ္ဂန်တောင်ချောင်းအထိ တိုးချဲ့နိုင်ခဲ့သည်။

အလားတူပင် သိမ်ဖြူအရပ်တွင် လမ်းတစ်လမ်း၊ နှစ်လမ်းမျှ ဖောက်လုပ်ထားနိုင်ခဲ့ပြီး လူနေအိမ်ခြေမှာ အလွန်နည်းပါးနေပေသေးသည်။ ရန်ကုန်တစ်ဖက်ကမ်းရှိ ဒေသ တွင်လည်း ထိုနည်းလည်းကောင်းပင်။ အစိုးရ သင်္ဘောကျင်းမှအပ ဘာမျှတိုးတက်မှု မရှိသေးချေ။ ကြည့်မြင်တိုင် နယ်မြေသည်ပင်လျှင် ၁၈၅၅ ခုနှစ်က ရေးဆွဲသော ရန်ကုန်မြို့ အဆိုပြုပုံစံတွင် ထည့်သွင်းရေးဆွဲသော်လည်း ရန်ကုန်မြို့၏ မြောက်ဘက်တစ်ခွင်လုံး ဘာမျှတိုးတက်မှု မရှိသေးဘဲ လူသူကင်းသည့် တောရိုင်း မြေများသာလျှင် ဖြစ်သည်။

ထို့ပြင် ကန်တော်ကြီးပန်းခြံ (ဒါလဟိုဗီပန်းခြံ) မြောက်ဘက်ကိုကြည့်လျှင် ၁၈၇၀ ပြည့်နှစ်တွင် လိတ်ဟောက်စ် (LAKE HOUSE)၊ ဝက်စ်ဟောက်(WEST HOUSE)၊ အင်ကာရေဟောက်စ် (ANCHORAGE HOUSE) ဟူသော အိမ်သုံးအိမ်သာရှိသည်။ လိတ်ဟောက်စ်အိမ်တွင် အက်ဒွပ်ဖောင်းလ် (EWARD FOWL) ဆိုသူ နေထိုင်လျက်ရှိပြီး ထိုပုဂ္ဂိုလ်သည် ယခင် ကာရီဖောင်းလ် ကုမ္ပဏီ (CURRIE FOWLE) ၏ စီးပွားဘက်၊ ထိုင်းနိုင်ငံဆိုင်ရာ ကောင်စစ်ဝန် ကုန်သည်၊ ရှေ့နေတစ်ဦးဖြစ်သည်။ ဝက်စ်ဟောက်နေအိမ်တွင် ဂလက်စတုပီလီကုမ္ပဏီ(GLADSTONE WYLIE &

CO.)၏စီးပွားဘက်တစ်ဦးနေထိုင်ကာ အင်ကာရေဟောက်စ် နေအိမ်ကိုမူ ဘူခန်းကုမ္ပဏီ (BUCHANAN & CO) မစ္စတာဟော့ဆင် (MR. HOTSON) တည်ဆောက်ခဲ့ ဖြစ်သည်။ ပုဂ္ဂန်တောင်၊ ကြည့်မြင်တိုင်ဟူသော မြေများမှာ မွန်အမည်များသာဖြစ်ကြပါသည်။ စာတက္ကသိုလ် တက်စဉ်က မြန်မာစာပါမောက္ခ ဦး (တက္ကသိုလ်မောင်သန့်စင်)က စာသင်ချိန်တွင် အမည်များအကြောင်း စကားစပ်မိသွားသည်။

ပထမ အင်္ဂလိပ်-မြန်မာစစ်ပွဲအတွင်း အင်္ဂလိပ် ရေကြောင်းချီ သင်္ဘောများ ရန်ကုန်ဆိပ်ကမ်းသို့ ဆိုက်လာသည်။ ထိုအချိန်တွင် မြန်မာတစ်ဦးက ပုဂ္ဂန်ဆိပ်ကမ်းတွင် ဆိုက်ကပ်ထားသော သင်္ဘောတစ်ကောင်ကိုကြည့်ရှုရာ သင်္ဘောဆိုးပုံရသော အင်္ဂလိပ်စစ်ဗိုလ်က (PUSH HIM DOWN) "ပွတ်ရှု ဟင်းမိ သင်္ဘောသူကို ရေထဲတွန်းချဟု အင်္ဂလိပ်ဘာသာဖြင့် အမိန့်ပေးသည်။ ထို ဝါကျကို အမြန်ရွတ်ဆိုလျှင် ပရင်ကလကျာသော် ပုဂ္ဂန်တောင်ဖြစ်လာကြောင်း၊ ထိုလည်းကောင်းပင် ကြည့်မြင်တိုင်ဆိပ်ကမ်းတွင် ဆိုက်ကပ်ထားသော အင်္ဂလိပ် စစ်သင်္ဘောပေါ်သို့ မြန်မာတစ်ကောင်ရောက်စူးစမ်းရာ သင်္ဘောကောင်းပုံရသော ညွှန်နေသည့် အင်္ဂလိပ်စစ်ဗိုလ်က (COME AND SEE) ကန်အန်ဒိုင်း လာစားပါဦး ဟု အင်္ဂလိပ်ဘာသာဖြင့် ဖိတ်ခေါ်သည်။ ထို ဝါကျကို အမြန်ရွတ်ဆိုလျှင် ကန်ဒိုင်း-ခမင်ဒိုင်း - ကာလကျာသော် ကြည့်မြင်တိုင် ဖြစ်လာကြောင်းပုံပြင် တစ်ပုဒ်ကို ဟာသနေရာ၍ ပြောဆိုပါသည်။

စင်စစ် ကြည့်မြင်တိုင်သည် မွန်ဘာသာဖြင့် အဓိပ္ပါယ်ရရှိပြီး ပုဂ္ဂန်တောင်မှာ မွန်ဘာသာဖြင့် ပရင်ပစိုင်း-၅၊ ဒိုး-တောင်ကုန်းဟု အဓိပ္ပါယ်ရပါသည်။ ကုန်း ၅ ခုမှာ မအူကုန်း၊ ပေတောကုန်း၊ ပိန္နဲကုန်း၊ မလ္လာကုန်း၊ ညောင်ကုန်းတို့ ဖြစ်ကြသည်။

ထိုစဉ်က ကုက္ကိုင်းအရပ်တွင် အိမ်တစ်လုံးမျှ မရှိသေး
၁၈၇၄ ခုနှစ်ရောက်သည့်အခါ ချာတာဘဏ် (CHAR-
TERED BANK) မှ အလက်ဇန္ဒား ဝပ်ဆင် (ALEXANDER
WATSON) ဆိုသူက ထူထပ်သော တောနက်ကြီးအတွင်း
တစ်လုံးဆောက်လုပ်နေထိုင်ခဲ့သည်။

ထို့ပြင် ၁၈၇၀ ပြည့်နှစ်တွင် ယခင် (MAGISTRATE
BOUNDARY) လမ်းဟုခေါ်သော ဘောင်ဒရီလမ်း၊ ယခု
စေတီလမ်းနှင့် ကန်တော်မင်ဘောင်ဒရီလမ်း
(CANTONMENT BOUNDARY ROAD) ခေါ်
တပုလမ်းတို့တွင် အိမ်တစ်လုံးတွေ့ရန်ပင် ခဲယဉ်းလှ
သည်။

အလုံရပ်တွင်လည်း အမေရိကန် နှစ်ခြင်းအသင်း
နှင့် တွဲဖက်လျက်ရှိသော အိမ်ဖြစ်ရုံမျှဆောက်
ထားသည့် နေအိမ်အချို့ကိုလည်းကောင်း၊ ကန်တော်
ရပ်မြို့နယ် အတွင်း၌ပင် သက်ကယ်မိုး သစ်သားတဲ
များကိုလည်းကောင်း တွေ့ရှိရမည်ဖြစ်သည်။ ဥရောပ
သားများ နေထိုင်သော အရပ်တွင်မူ ကိုယ်ပိုင်အိမ်
မြေပြင်မမြင်၍ ကျွန်းသစ်သားပြားကြီးများဖြင့်
လုပ်ကာ အုတ်ကြွပ်မိုးထားသည်။

သော ကူးသန်းရောင်းဝယ်ရေး

ဗြိတိသျှတို့သိမ်းပိုက်ပြီးစ ရန်ကုန်မြို့၏ နေ အင်အား
များစွာမရှိလှသေးပေ။ မြန်မာမင်းလက်ထက်
ရောင်းဝယ်ရေးတွင် အမြတ်အစွန်းရရှိသည့် ကုန်
ဖြစ်သော ဆန်ကို ပိတ်ပင်တားမြစ်ခဲ့၏။ ဗြိတိသျှ
အုပ်ချုပ်မှုအသစ် စတင်သောအခါ ယင်းကန်သတ်
မပြုလုပ်တော့ဘဲ ကျွန်းသစ်နေရာတွင် ဆန်ကို
သောက်ကားရောင်းဝယ်ခဲ့ရာ ကူးသန်းရောင်းဝယ်
သင်မြန်စွာ ဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်လာခဲ့သည်။

၁၈၇၀-၇၁ ခုနှစ်တွင် ဆန်တင်း (၁၀၀)လှောင် (၁၅)
၁၈၇၁-၇၂ ခုနှစ်တွင် (၃၅)ကျပ် အထိ

လည်းကောင်း၊ ၁၈၇၅-၇၆ ခုနှစ်တွင် (၅၃) ကျပ်အထိ
လည်းကောင်း မြင့်တက်သွားခဲ့သည်။

ရန်ကုန်ဆိပ်ကမ်းမြို့

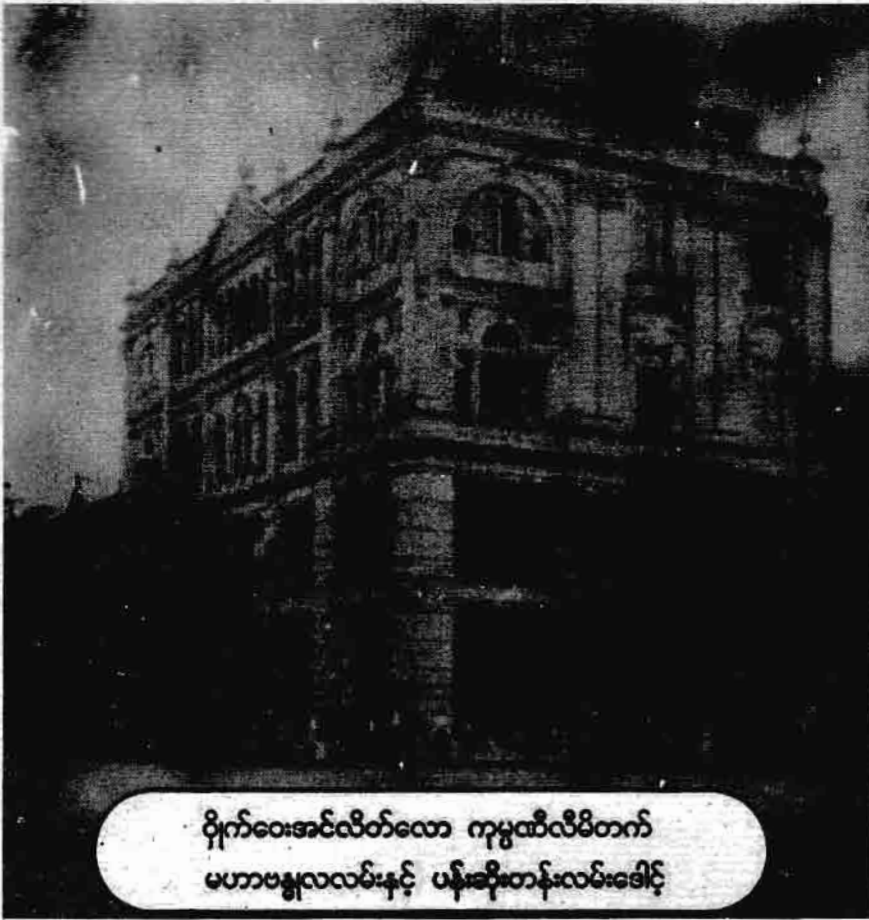
သွင်းကုန်ထုတ်ကုန်ကဏ္ဍတွင် ဗြိတိသျှ အာဏာပိုင်
များက ချည်ထည်၊ အထည်အလိပ်၊ အရက်၊ ကျောက်
မီးသွေးများကို အခြားကုန်ပစ္စည်းများထက် အဓိကထား
တင်သွင်းခဲ့ပြီး ပို့ကုန်အဖြစ် ဆန်၊ ရှားစေးနှင့် ကျွန်းသစ်
တို့ကို တင်ပို့ခဲ့သည်။ (ဆန်ကို ဥရောပ၊ အင်္ဂလန်နှင့်
တရုတ်နိုင်ငံများသို့ တင်ပို့ခြင်းဖြစ်သည်။)

ပထမအင်္ဂလိပ်-မြန်မာ စစ်ပွဲအပြီး ရန္တပိုစာချုပ်အရ
ဗြိတိသျှတို့အား ရခိုင်နှင့်တနင်္သာရီဒေသများကို ပေးအပ်ခဲ့
ရပြီးနောက် ထိုဒေသများသို့ ဗြိတိသျှနှင့် ဥရောပတိုက်သား
များလာရောက်အခြေချ၍ စီးပွားရေးလုပ်ငန်းများ လုပ်ကိုင်
လာကြတော့သည်။

ဗုဒ္ဓိယအင်္ဂလိပ်-မြန်မာစစ်ပွဲပြီးသည့် အခါ ဗြိတိသျှ
တို့ ရန်ကုန်မြို့ကို သိမ်းပိုက်ပြီးသည့် အချိန်မှစ၍
ရန်ကုန်မြို့၏ ကူးသန်းရောင်းဝယ်ရေးနှင့် ပင်လယ်
ရေကြောင်း ကုန်သွယ်မှု လုပ်ငန်းတို့မှာလည်း ဖွံ့ဖြိုး
တိုးတက်လာသည်။ ယခင်ဗြိတိသျှတို့အဖို့ မြန်မာနိုင်ငံ၏
အဓိကဆိပ်ကမ်းမြို့ဖြစ်သော မော်လမြိုင်မြို့၏ နေရာတွင်
ရန်ကုန်ဆိပ်ကမ်းမြို့ကြီးက အစားထိုးဝင်ရောက်လာ
သည်။

တစ်ချိန်တည်းတွင်ပင် အရေအတွက်အားဖြင့် လက်
တစ်ဆုပ်စာမျှသော ဥရောပတိုက်သားတို့ သည် ၁၈၇၂
ခုနှစ်မတိုင်မီကပင် ရန်ကုန်မြို့တွင် အခြေချနေထိုင်ခဲ့
ကြပြီး ကုန်သွယ်ရေးလုပ်ငန်းများကို လက်ဝါးကြီးအုပ်
ထိန်းချုပ်နိုင်ရန် မျှော်မှန်းခဲ့ကြသည်။ သို့ငြားလည်း ယင်း
လုပ်ငန်းများသည် ယခင် တနင်္သာရီနှင့် ရခိုင်ဒေသတို့တွင်
အခြေချ နေပြီးဖြစ်သော ကုမ္ပဏီကြီးများ၏ လက်တွင်းသို့
သာ သက်ဆင်းသွားလေတော့သည်။

ဝိုက်ဝေးအင်္ဂလိတ်လော ကုမ္ပဏီလီမိတက်
မဟာဗန္ဓုလလမ်းနှင့် ပန်းဆိုးတန်းလမ်းခေါ်

ဥရောပကုမ္ပဏီများ

ဤနေရာတွင် ထိုစဉ်က ရန်ကုန်မြို့၌ ဖွင့်လှစ် ခဲ့သော ဥရောပကုမ္ပဏီအချို့ကို ဖော်ပြလိုပါသည်။

**-တော့ဒ်ဖင်ဒလေ ကုမ္ပဏီ
(MESSERS TODD FINDLAY & CO.)**

ထိုကုမ္ပဏီသည် ယခင်က စစ်တွေနှင့် တနင်္သာရီ တို့တွင် အခြေစိုက်ထားသော ကုမ္ပဏီဖြစ်ပြီး ရန်ကုန်မြို့၊ ပန်းဆိုးတန်းလမ်းနှင့် ကမ်းနားလမ်းထောင့်သို့ ရုံးခန်း ပြောင်းရွှေ့ဖွင့်လှစ်ခဲ့သည်။ ထိုကုမ္ပဏီသည် ဆန်၊ ကျွန်း သစ်ရောင်းဝယ်ဖောက်ကားမှုများအပြင် သွင်းကုန်လုပ်ငန်း များကိုပါ လုပ်ဆောင်ခဲ့ပြီး ရော့တီဖလော့တီလာ

ကုမ္ပဏီကိုလည်းတည်ဆောက်ခဲ့ပြီးသည်။ (နဂါးစိုလ်ထီး) ခွေး၏ ရန်ကုန်ရာဇဝင်၊ ရော့တီ ဖလော့တီ ကုမ္ပဏီ မတည်ထောင်မီ ရန်ကုန်နှင့် မန္တလေး မောင်းသော သင်္ဘောများကြောင်း၊ ယင်းတို့မှာ (LAHORE) အာဂ္ဂရာ (AGRA) ဂျူးမနား၊ ကာနယ်စ် (COL. FYTCHE) ဇာဖယ်ယာ (COL. PHAYEE) သင်္ဘောတို့ဖြစ်ကြောင်း၊ ၁၈၆၅ ခုနှစ်တွင် ဖလော့တီလာ ကုမ္ပဏီ အိန္ဒိယအစိုးရနှင့် ကန်ထရိုက်ချုပ်၍ ကုမ္ပဏီပိုင်လေးစင်း၊ တွဲသမ္ဗန်

ကြောင်း၊ ဒုတိယကမ္ဘာစစ်ဖြစ်သည့် အချိန်တွင် ကြီးငယ် (၆၀၀) ကျော်ရှိခဲ့ပြီး ဂျပန်နှင့်စစ်ဖြစ်သော သင်္ဘောစင်းရေ (၅၀၀) ကို ရန်သူလက်မကျန်ခဲ့ကြောင်း၊ ၁၉၄၅ ခုနှစ် စစ်ကြီးပြီးသောအခါ စင်းရေ (၁၀၀) ဖြင့် ပြန်လည်အလုပ်လုပ်ကိုင်ဖော်ပြထားပါသည်။

၁၈၆၂ ခုနှစ်ခန့်တွင် ယင်းကုမ္ပဏီသည် ညှိနှိုင်း၍ သင်္ဘောများနှင့်တကွ သင်္ဘောကန်ထရိုက်ယူကာ ခရီးသည်တင်နှင့် စာပို့လုပ်ငန်း ဆောင်ရွက်ခဲ့သည်။ နောက်ပိုင်းတွင် ကုမ္ပဏီသည် လုပ်ငန်း အတွေ့အကြုံနည်းပါးခြင်း၊ အစိုးရအကန်ထရိုက်ငွေ ကြေးများ မပေးနိုင်ခြင်းတို့ကြောင့်

ဆောင်ရာဆောင်ခင် ကုမ္ပဏီလီမိတက်

နှင့် ဒန်ဘာတန် သင်္ဘောတည်ဆောက်ရေး ကုမ္ပဏီ
 (BARTON SHIPBUILDING FIRM)၊ ဟင်ဒါဆန်
 (HENDERSON & CO.)၊ ဂျိန်းဂစ်လ်ဘရက်
 (JAMES GALBRAITH CO.) စသည့် ကုမ္ပဏီ
 ကန်ထရိုက်စာချုပ် ချုပ်ဆိုခဲ့သည်။
 ဆင်နောက် ကန်ထရိုက်တာအသစ်များ ပူးပေါင်း၍
 ပိုင်ဆိုင်ရေးလုပ်ငန်းများကိုရယူကာ ဟင်ဒါဆန်
 ကုမ္ပဏီ၊ ရော့ဘတ် ဖလော့တီလာနှင့် မြန်မာ
 သွားလာရေး ကုမ္ပဏီ (IRRAWADDY FLO-
 & BURMESE STEAM NAVIGATION CO.
 အမည်များဖြင့် ဆက်လက်ဆောင်ရွက်ခဲ့သည်။
 ဘ၂ ခုနှစ်တွင် မြစ်တွင်းနှင့် ပင်လယ်ရေ ကြောင်း
 ဆိုင်ခွဲခြားလိုက်သဖြင့် ပြည်တွင်းပိုင်ဆိုင်ရေးကို
 ဖလော့တီလာကုမ္ပဏီက လည်းကောင်း။

ပင်လယ်ရေကြောင်း ပိုင်ဆိုင်ရေးလုပ်ငန်းကို ဗြိတိသျှ-
 မြန်မာ ပင်လယ်ရေကြောင်း သွားလာရေးကုမ္ပဏီ (BRIT-
 ISH AND BURMESE STEAM NAVIGATION CO.)
 က လည်းကောင်း တာဝန်ယူဆောင်ရွက်ခဲ့သည်။

အင်္ဂလိပ်ကုမ္ပဏီများ

ဆက်လက်၍ အခြားထင်ရှားသော အင်္ဂလိပ် ကုမ္ပဏီ
 ကြီးများကိုလည်း ဖော်ပြလိုပေသေးသည်။ ယင်းတို့မှာ
 စစ်တွေမှ ရန်ကုန်သို့ပြောင်းရွှေ့လာသော ဂလက်စတုန်းဝီလီ
 ကုမ္ပဏီ (GLADSTONE WYLIE) နှင့် ဂျေနှင့်ဂျီဘူလော့
 ကုမ္ပဏီ (J&G BULLOCH)၊ ကိုးလ်ကတ္တားမှ ပြောင်းရွှေ့
 လာသော ဂီလင်ဒါအိုဂျီဗွီကုမ္ပဏီ (GILLANDER,
 OGILVY & CO.) နောင်အခါ ဂီလင်ဒါ အာဘူနော့ ကုမ္ပဏီ
 (GILLANDER, ARBUTHNOT & CO.) တို့ ဖြစ်ကြ

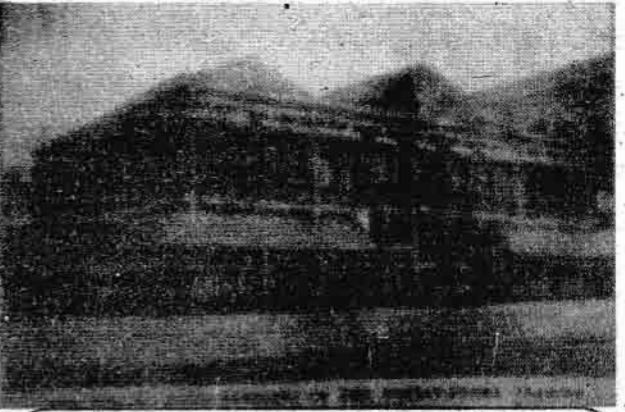
ရိုးကုမ္ပဏီလီမိတက်

MESSRS. ROWE & CO.'S PREMISES, 1883

သည်။ ဂီလင်ဒါ အဘူနော့ ကုမ္ပဏီသည် ၁၈၅၄ ခုနှစ် အစောပိုင်းကပင် ရန်ကုန်တွင် ကုမ္ပဏီခွဲဖွင့်လှစ်၍ ကျွန်းသစ်နှင့် အခြားကုန်ပစ္စည်းများကို ရောင်းဝယ်ဖောက်ကားနေခဲ့သော ကုမ္ပဏီဖြစ်သည်။

ထို့ပြင် အခြားထင်ရှားသော ကုမ္ပဏီများမှာ ၁၈၆၀ ပြည့်နှစ်များတွင် သစ်လုပ်ငန်းအပါအဝင် သွင်းကုန် ထုတ်ကုန်လုပ်ငန်းများကို ဆောင်ရွက်နေသော အင်္ဂလိပ် ကုမ္ပဏီတစ်ခုဖြစ်သည့် ရိုးဝက်ကုမ္ပဏီ (ROWETT & CO.)၊ ဘုံဘောဘားမား ရောင်းဝယ်ရေးကော်ပိုရေးရှင်း (BOMBAY BURMAH TRADING CORPORATION)၊ ဂဲလ်ဘရက်ဒါးရယ်လ်ကုမ္ပဏီ (GALBRAITH DALZIEL & CO.) နောင်အခါ ဖင်နလေဖလင်း မင်းကုမ္ပဏီ (FINLAY FLEMING & CO.) နှင့် စတီးကုမ္ပဏီ (WILLIAMS STRANG STEEL) တို့ ဖြစ်ကြသည်။

အထူးသဖြင့် ၁၈၈၀ ပြည့်နှစ်လွန်ကာလများ၌ နိုင်ငံတွင် နိုင်ငံခြားသားများ (စကော့ လူမျိုးများ) နေထိုင်၍ ကုမ္ပဏီများ ထူထောင်လာခဲ့ကြသည်။ ခုနှစ်တွင် အီဒင်ဘာမြို့မှ ဝီလျံဝေါလေ့စ် (WILLIAM WALLACE) ဆိုသူက ဘုံဘောဘားမားသစ်ရောင်ထွက်ကော်ပိုရေးရှင်း BOMBAY BURMAH TRADING CORPORATION ကို ထူထောင်၍ ၁၉ ရာစုနှစ်ကုမ္ပဏီ လုပ်ငန်းတွင် ဆင်ကောင်ရေ (၂၀၀၀) အသုံး ပြုခဲ့သည်။ ဂျော့ဂျိမ်းဆွမ်း (GEORGE JAMES SEAN) ဆိုသူကလည်း ရော့တီမြစ်တွင်းသွား ဖလော့တီလာကုမ္ပဏီကိုလည်းကောင်း၊ ဂလ်စတီ ဝီလျံစထရင်းစတီးလ်သည် မြန်မာနိုင်ငံ၏ ဆန်ထုတ် ရေးလုပ်ငန်းကိုလည်းကောင်း၊ စကော့လူမျိုး ဂလ်စတီမြို့ရှိ ရေနံကုမ္ပဏီ (နောင်အခါ အင်္ဂလိပ်

ဂျေအင်တီဂရေဟမ်နှင့် ကုမ္ပဏီ(ကနူးလမ်း)

ဘုံဘေဘားမား ထရေးဒင်း ကုမ္ပဏီလီမိတက်(ကနူးလမ်း)

အင်္ဂလိပ်-ပာရှား ကုမ္ပဏီ (ANGLO-PERSIAN OIL CO.) သို့မဟုတ် ဗြိတိသျှ ရေနံကုမ္ပဏီ (BRITISH PETROLEUM) များကို ဆည်းကောင်း ထူထောင်လုပ်ကိုင်ခဲ့ကြသည်။

အပန်ကုမ္ပဏီများ

ဤသို့ ရန်ကုန်မြို့တော်သည် စီးပွားရေးမြို့တော်အဖြစ် ခံယူရန်ထိုး ဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်လာသည်နှင့် အခြားဥရောပ နိုင်ငံသားများဖြစ်သည့် ဂျာမနီ၊ ဒတ်ချ်၊ ပြင်သစ်ကုမ္ပဏီ များသည် ဝင်ရောက်လာသည်ကို တွေ့ရသည်။

၁၈၅၉ ခုနှစ်တွင် စစ်တွေမြို့မှ ရန်ကုန်မြို့သို့ ပြောင်းရွှေ့ သော မိုးဘရားသား (MOHR BROS)၊ နီဗူး ကုမ္ပဏီ (NEBUHR & CO.)၊ ၁၉၁၅ ခုနှစ်တွင် အယ်လာမင် ဆန်တက်များ လီမိတက်ဖြစ်လာသော ဒီမင်ဘာကူးဆင် ကုမ္ပဏီ (DIEKMANN BARKHAUSEN & CO.)၊ ဂျာမန်ရစ်စတီယန်းကုမ္ပဏီ (GERBER CHRISTIEN & CO.)၊ စတိုမန်ကုမ္ပဏီ (STOHMANN & CO.)၊ ၁၉၀၇ ခုနှစ်တွင် မြန်မာဆန်ရောင်းဝယ်ရေး ကုမ္ပဏီဖြစ်လာသော ကရူးဂါကုမ္ပဏီ (KRUGER & CO.) တို့ကဲ့သို့သော အပန်ကုမ္ပဏီများ ပေါ်ပေါက်လာသည်။ ထိုကုမ္ပဏီ များသည် ၁၈၇၀ ပြည့်နှစ်ခန့်ကပင် ကူးသန်းရောင်း ဝယ်ရေးလုပ်ငန်းများကို ဆောင်ရွက်ခဲ့ကြသည့် ကုမ္ပဏီများ ဖြစ်သည်။ ရန်ကုန်မြို့တွင် နေထိုင်သော ဂျာမန်တို့၏

ဦးရေမှာလည်း များပြားလာသဖြင့် ဂျာမင်ကလပ်အသင်း (CLUB) တစ်သင်းကိုပင် ဖွဲ့စည်းတည်ထောင်ခဲ့သည်။

၁၈၉၀ ပြည့်နှစ်တွင် တည်ဆောက်သော ကလပ် အသင်းအဆောက်အအုံကို နောင်အခါ ခရစ်ယာန်သီလ ရှင်ကွန်ဗင့်ကျောင်း (CONVENT) အဖြစ် အသုံးပြုခဲ့သည်။

ဒတ်ချ်ကုမ္ပဏီ

အလားတူပင် ၁၈၆၈ ခုနှစ်အတွင်း ဒတ်ချ်လူမျိုး သင်္ဘောကပ္ပတိန်လုပ်ခဲ့ဖူးသူ ဟက်ဝီတင်ဟာ့ (HEGT & WIJENHARST) က ကုမ္ပဏီတည်ထောင်ကာ ကမ်းနား လမ်းရှိ ယခု ကမ်းနားဟိုတယ် (စထရင်းဟော်တယ်) နေရာ တွင် ရုံးခန်းဖွင့်လှစ်သည်။ အစကနဦးက ထိုကုမ္ပဏီသည် ပိုင်အရက်နှင့် သင်္ဘောရိက္ခာပစ္စည်းများကို ရောင်းချခဲ့ပြီး နောက်ပိုင်း လက်ကားရောင်းချသော ကုမ္ပဏီဖြစ်လာ သည်။ အခြားဒတ်ချ်ကုမ္ပဏီတစ်ခုမှာ ၁၈၇၀ ပြည့်လွန် နှစ်များတွင် တည်ထောင်ဖွဲ့စည်းခဲ့သော ဒင်ဂရိမက်ကုမ္ပဏီ (DINCKGREVE MACK & CO.) ဖြစ်ပြီး ၁၈၉၈ ခုနှစ်မှစ၍ စတော့ကုမ္ပဏီ (STORK & CO.) ဟု ထင်ရှားလှသိများလာ သည်။

ပြင်သစ်ကုမ္ပဏီ

ကူးသန်းရောင်းဝယ်ရေးကဏ္ဍတွင် ရန်ကုန်မြို့တော် နှင့် ဆက်သွယ်လုပ်ကိုင်လာသော ပြင်သစ်ကုမ္ပဏီမှာ

www.burmeseclassic.com

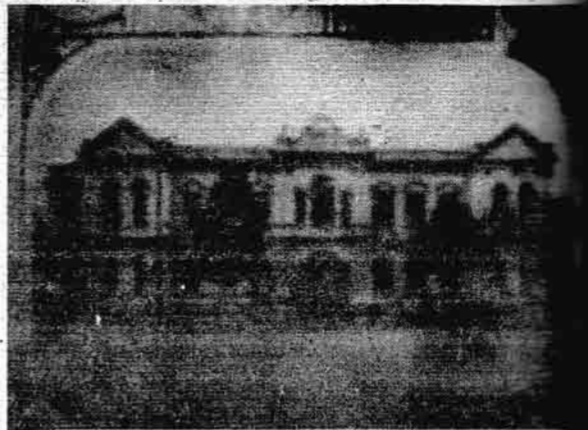
ဖရန်ဆီနက် (FRANSSINET OF MARSEILLES) ဖြစ်သည်။ ၁၈၇၀ ပြည့်နှစ်တွင် ကုမ္ပဏီကို ဂီလင်ဒါ (GILLANDER) ကုမ္ပဏီသို့ရောင်းချလိုက်ပြီးနောက် ဘားမား ကုမ္ပဏီ (BURMA CO.) ဖြစ်လာသည်။ ထိုကုမ္ပဏီသည် မင်းတန်းမင်းတရားကြီး အလိုရှိသော မီးသင်္ဘော လေးစင်းကို တည်ဆောက်ပေးခဲ့သည်။

အခြားကုမ္ပဏီများ

ဖော်ပြပါ ဂျာမန်၊ ဒတ်ချ်၊ ပြင်သစ်၊ ကုမ္ပဏီများအပြင် လက်လီရောင်းချသော ကုမ္ပဏီများလည်း ရှိပေသေးသည်။ ယင်းတို့မှာ အက်ဒမန်ဂျိုးကုမ္ပဏီ (EDMUND JONES CO.)၊ ၁၈၅၅ ခုနှစ် အစောပိုင်းတွင်တည်ထောင်သော အေစကော့ကုမ္ပဏီ (A. SCOTT CO.)၊ ၁၈၆၅ ခုနှစ်တွင် တည်ထောင်သော ရိုးကုမ္ပဏီ (ROWE & CO.) စသည်တို့ဖြစ်သည်။

မစ္စတာရိုးသည် (MR. R.V. ROWE) သူ၏ ကုမ္ပဏီကို ရွှေဘုံသာလမ်းတွင် စတင်ဖွင့်လှစ်ပြီး မကြာမီ ကုန်သည်လမ်းနှင့် မောင်ထော်လေးလမ်း (ဗိုလ်ဆွန်ပက်လမ်း) ထောင်ရှိ စတီးကုမ္ပဏီရုံးနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်ထောင့် အဆောက်အဦးသို့လည်းကောင်း၊ ၁၉၀၈ ခုနှစ်တွင် မဟာဗန္ဓုလလမ်း၊ ရန်ကုန်မြို့တော်ခန်းမအနီးသို့ လည်းကောင်း (ယခု ရော့ဂတ်ဘတ်) ကို ပြောင်းရွှေ့ခဲ့သည်။

ထိုစဉ်က ကုမ္ပဏီများက ရောင်းချသော ဆေးဝါး ပြင်သစ်လုပ် ဖယောင်းတိုင်နှင့် အရက်တို့မှာ လူကြိုက်များသော ကုန်ပစ္စည်းများဖြစ်ပြီး ကုမ္ပဏီအချို့ကမူ ဘီယာ၊ ဝိုင်ဘရမ်းဒီ၊ ဂျင်၊ ဝီစကီ၊ ရမ်၊ ရှယ်ရီ၊ ရှန်ပိန် စသည့် အရက်များကို ၁၈၅၅-၅၆ ခုနှစ်မှစ၍ တင်သွင်းခဲ့ကြသည်။ ဘရမ်းဒီအရက်သည် ကျန်းမာရေးကို အထောက်အကူပြုသည်ဟု ယုံကြည်သူများလည်းရှိသည်။ အရက်နှင့်ရောစပ်သောက်သည့် ဆိုဒါကိုလည်း နိုင်ငံခြားမှ မှာယူတင် သွင်းသည်။ ရေခဲမှာ အလွန်အလွန် တန်ဖိုးရှိလှ သည်ဖြစ်ရာ တစ်ခါတစ်ရံ အမေရိကန်သင်္ဘောများမှ ရတတ်သည်။

အိန္ဒိယ-ဩစတြေးလျတရုတ်ချာတာဘက်လီမိတက်

၁၈၇၂ ခုနှစ်တွင် အက်ရှလေအီဒင် (ASHLEVEDEN) ကော်မရှင်နာမင်းကြီး ဖြစ်လာသောအခါ ပြင်သစ်လုပ် ဂျာရီ (JERRY) ဆိုသူအား ဆူးလေဘုရားလမ်းတွင် ရေခဲစက် တည်ထောင်ရန် တိုက်တွန်းခဲ့ဖူးသည်။ ၁၈၉၂ ခုနှစ်တွင် မစ္စတာဒူဘန်း (MR. DUBERN) ဆိုသူကပင် အီဒင်ရည်ညွှန်းပြောဆိုသော ရေခဲစက်နှင့် ဘီလပ်ရည်စက်ဆိုင် ဆူးလေဘုရားလမ်း၌ တည်ထောင်ခဲ့သည်။ ဘီယာလည်း ၁၈၇၀ ပြည့်နှစ်ခန့်က ရန်ကုန်တွင် ထုတ်လုပ်ခဲ့ကြပြန်သည်။ ထို့ပြင် ၁၈၇၁ ခုနှစ်တွင် တည်ထောင်ခဲ့သော ဆော်လမွန်ကုမ္ပဏီ (SOLOMON & CO.) သည် အင်္ဂလိပ်ကို အဓိကတင်သွင်းခဲ့ဟန်ရှိပြီး ၁၈၅၆ ခုနှစ်က တည်ထောင်သော အာမေးနီးယန်းလူမျိုး မစ္စတာဘာလ်ဇာ (MR. BALTHAZAR) ကုမ္ပဏီကလည်း လက်လီရောင်းအတွက် လူသုံးကုန်ပစ္စည်းများကို မှာယူတင်သွင်းသည်။ ထို့ပြင် ရန်ကုန်မြို့တော်တွင် ဖော်ပြပါ ဥရောပတိုက်သားများသာမက ကူးသန်းရောင်းဝယ်ဖောက်ကားမှုများတွင် မွတ်ဆလင်ကုန်သည်ကြီးများလည်း ပါဝင်ခဲ့ကြသည်။ ပဲခူးအစားဖြင့် အဂ္ဂါအစ္စမီလီယာနီနှင့် အာမက်အစ္စမီလီ (AGA ISPAHANE & AGA ISPAHANE)၊ မိုဟာမက်အီဗရာဟင် ဂျီဗုပလေ (MOHAMED EBRAHIM DOOPLEY)၊ မိုလာဒါဝု (MOLLA DAWOOD)၊ ဂျာမာလ်ဘရိုက်များ (JAMAL BROS) စသည်တို့ဖြစ်ပြီး ဟို

www.burmeseclassic.com

သည်ကြီးများအနက် ဘဂဝမ်ဒတ်စ် (BUGWAN DASS)နှင့် မောင်အခါ ရိုင်းဘဟကဒူး (RAI BAHADUR) တို့မှာ ထင်ရှားသူများဖြစ်ကြသည်။ ၁၈၆၃ ခုနှစ်တွင် ကုန်သည်ကြီးများအသင်း (CHAMBER OF COMMERCE) ပေါ်ပေါက်လာသော်လည်း ၁၈၆၉ ခုနှစ်နောက်ပိုင်း ထိုအသင်းကြီး ဆက်လက်တည်ရှိခဲ့ကြောင်း အထောက်အထားမတွေ့ရတော့ချေ။

နောင်အခါတွင် မျက်နှာဖြူကုန်တိုက်ကြီးများ ဖြစ်သော နီကုမ္ပဏီ၊ ဝိုက်တဝေး၊ ကာပီ၊ ဝီလျံ၊ ဂျက်၊ ဝပ်ဆင် သည်တို့နှင့် ယှဉ်ပြိုင်၍ ခေတ်မီကုန်ပစ္စည်းများ ကြော်ငြာ ဆောင်းချသော မြန်မာကုန်တိုက်များမှာ မြန်မာအဆွေ ကုမ္ပဏီ၊ ဦးဘိုးဟန်ကုမ္ပဏီနှင့် ဦးရွှေကြူးကုမ္ပဏီတို့မျှသာ ဖြစ်ကြသည်။ နိုင်ငံရေးခေါင်းဆောင်ကြီး ဦးချစ်လှိုင်သည် သည်း ရေနံကုမ္ပဏီထူထောင်၍ ထိုစဉ်က မြန်မာတို့အဖို့ အိမ်ကံသဖွယ်ဖြစ်သော လေယာဉ်ကုမ္ပဏီထူ ထောင်ခဲ့ဖူးကြောင်း မြန်မာ့ဗဟုဂျာနယ်တွင် ဖော်ပြခဲ့သည်။

ဘဏ်များဖွင့်လှစ်ခြင်း

ရန်ကုန်မြို့သည် ဆိပ်ကမ်းမြို့ကြီးတစ်မြို့အဖြစ် အချိန်အတန်ဖြင့် ဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်လာသည့်နည်းတူ ရန်ကုန်မြို့တွင် နိုင်ငံခြားဘဏ်များ ဖွင့်လှစ်လာခဲ့သည်ကို တွေ့ရသည်။ ၁၈၆၁ ခုနှစ်တွင် ဘင်္ဂလားဘဏ် (Bank Of BENGAL) ပန်းဆိုးတန်း အဆောက်အအုံတစ်ခုတွင် စတင်ဖွင့်လှစ်သည်။ ၁၈၇၀ ပြည့်နှစ်တွင် ထိုဘဏ်ကို အင်ပီးရီးယယ် အင်္ဂလိပ်ဘဏ် (IMPERIAL BANK OF INDIA) အမည်သို့ ပြောင်း၍ နေရာပြောင်းရွှေ့ဖွင့်လှစ်ခဲ့သည်။ အင်ပီးရီးယယ်ဘဏ်အပြင် ၁၈၅၈ ခုနှစ်တွင် ပန်းဆိုးတန်း၌ပင် ချာတာဘဏ် (CHARTERED BANK)ကို ဖွင့်လှစ်ခဲ့ပြန်ရာ ထိုဘဏ်သည်လည်းဖွင့်လှစ်ပြီး မကြာမီပင် ကမ်းနားလမ်းသို့ ပြောင်းရွှေ့သွားခဲ့သည်။

ပင်လယ်ရေကြောင်းပို့ဆောင်ရေး

ရေကြောင်းပို့ဆောင်ရေးလုပ်ငန်းတွင် ယင်းလုပ်ငန်းသည် ဟင်ဒါဆန် (HENDERSON) နှင့် ဗြိတိသျှ-အိန္ဒိယ ရေကြောင်းပို့ဆောင်ရေးကုမ္ပဏီ (BRITISH INDIA STEAM NAVIGATION CO.) လက်တွင်သာနှစ်အတန်ကြာ ရှိနေပေသေးသည်။ သို့ဖြားလည်း ရန်ကုန်နှင့် ကိုးလ်ကတ္တား နှစ်မြို့အကြား မီးသင်္ဘောပုံမှန်ပြေးဆွဲရန် လိုအပ်လာသဖြင့် အရှေ့အိန္ဒိယကုမ္ပဏီက တင်ဒါခေါ်ယူခဲ့ရာ ကိုးလ်ကတ္တားမှ မဟူင်နွန်-မဟူင်ဇီ ကုမ္ပဏီကတင်ဒါရရှိခဲ့သည်။ ထိုကုမ္ပဏီကလည်း ဘောလ်တစ်(BALTIC)နှင့် ကိပ်အော့ဖ်ဂွတ်ဟုတ် (CAPE OF GOOD HOPE) အမည်ရှိ သင်္ဘောငယ်နှစ်စင်းကို ထိုလမ်းကြောင်းတွင် ပြေးဆွဲစေခဲ့သည်။

၁၈၅၆ ခုနှစ်တွင် ရေကြောင်းပို့ဆောင်ရေး ကန်ထရိုက်လုပ်ငန်းကို ဆက်လက်ဆောင်ရွက်နိုင်ရန် ကိုးလ်ကတ္တားဘားမားရေကြောင်းပို့ဆောင်ရေး ကုမ္ပဏီ (CALCUTTA AND BURMA STEAM NAVIGATION CO.) တစ်ခု ပေါ်ပေါက်လာပြီး ၁၈၅၈ ခုနှစ်တွင် ဘားမားအမည်ရှိ တန်(၉၀၀)သင်္ဘောတစ်စင်းကို ပြေးဆွဲစေခဲ့သည်။ နောင်လေး နှစ်ကြာသောအခါ အိန္ဒိယ သမုဒ္ဒရာဝန်းကျင်တွင် ဆက်သွယ် ပြေးဆွဲနိုင်ရေးအတွက် အစိုးရ၏ အကူအညီကိုရယူကာ ကိုးလ်ကတ္တားနှင့် စစ်တွေ့ရန်ကုန် မော်လမြိုင် သို့နှစ်ပတ်လျှင်တစ်ကြိမ်၊ ရန်ကုန်နှင့် မဒရပ်၊ ကိုးလ်ကတ္တားမှ ရန်ကုန်ကိုဖြတ်၍ စင်ကာပူသို့ တစ်လတစ်ကြိမ် ပြေးဆွဲရန် စတင်ဆောင်ရွက်ခဲ့သည်။ ၁၈၆၃ ခုနှစ်တွင် ကုမ္ပဏီ၏အမည်ကို ဗြိတိသျှ- အိန္ဒိယရေကြောင်း ပို့ဆောင်ရေး ကုမ္ပဏီ (BRITISH-INDIA STEAM NAVIGATION CO.) အမည်သို့ ပြောင်းလဲလိုက်သည်။ ထိုအချိန်တွင် ရန်ကုန်ဆိပ်ကမ်းသို့ ဝင်ထွက်သွားလာသော သင်္ဘောစင်းရေမှာလည်း တိုးတက်များပြားလာခဲ့သည်။

ဆက်ပါဦးမည်

မောင်အေးသန့်

လူဝင်စား

မောင်မောင်ညွန့်လှိုင်

လူဝင်စားကို မြန်မာမှုတွင် ဘဝပြောင်းဟုလည်း ခေါ်ဝေါ်လေ့ရှိကြသည်။ အတိတ်ဘဝက အကြောင်းအရာများကို ပြောဆိုနိုင်ခြင်း၊ အတိတ်ဘဝက ရုပ်ဝတ္ထုပစ္စည်းများကို ကောင်းစွာမှတ်မိခြင်း၊ အတိတ်ဘဝက အဖြစ်အပျက်များနှင့် အတိတ်ဘဝက မိသားစုများကို မှတ်သားမိခြင်းတို့မှာ လူဝင်စားများ၏ ထူးခြားချက်များ ဖြစ်ပါသည်။

စာရေးသူသည် လူဝင်စားတစ်ဦးဖြစ်သည်။ အတိတ်ဘဝက ညီအစ်ကိုမောင်နှမ ခြောက်ယောက်ရှိခဲ့သည်။ ၎င်းတို့အထဲမှ အငယ်ဆုံးသားဖြစ်သူ ဖိုးချစ်ထွေး ဖြစ်သည်။ ငယ်စဉ်က အတိတ်ဘဝမှ သားသမီးများအိမ်သို့သွားကာ အားလုံးကို ဖခင်တစ်ဦးကဲ့သို့ ဆက်ဆံသည်။ အတိတ်ဘဝမှ ဝန်းသည်ကိုလည်း ယခင်ဘဝက အမည်ခေါ်သကဲ့သို့ ခေါ်သည်။ ဖိုးချစ်ထွေးသည် အမဲပစ်ဝါသနာပါသည်။ သေနတ်ပစ်လည်း လက်ဖြောင့်သည်။ ၎င်း၏အမွေလား မသိပါ။ စာရေးသူသည် ယခုဘဝမှာလည်း လက်ဖြောင့်ပါသည်။ ထို့ပြင် ဖိုးချစ်ထွေးသည် လက်မှုပညာ အမျိုးမျိုးကိုလည်း တတ်မြောက်သည်။

စာရေးသူ၏ဖခင် ပြောပြချက်အရ ဘထွေးလေး ဖိုးချစ်ထွေးက တောအရပ်၌ ရှင်ပြုသည့်အခါ မောင်ရှင်လောင်းကို ဆင်ရုပ်ပေါ်၌တင်ကာ လှည့်လည်ရန်အတွက် ဆင်ရုပ်(ဆင်ဖြူတော်ရုပ်) ပြုလုပ်နေစဉ် အသက် ၃၅ နှစ်အရွယ်တွင် ကွယ်လွန်ကြောင်း သိရသည်။ ထိုအခြင်းအရာကို စာရေးသူ၏ စိတ်ခံစားမှု၌ အိပ်မက်တစ်ခု မက်ထားသကဲ့သို့ အတိတ်ဘဝက အဖြစ်အပျက်ကို မြင်ယောင်လျက်ရှိ၏။ စာရေးသူ၏ စိတ်ခံစားမှု၌ သိမြင်နေမှုမှာ ဖိုးချစ်ထွေးသည် ဆင်ဖြူတော်ရုပ် တစ်ကိုယ်လုံးကို ဆေးဖြူချယ်နေသည်။ နောက်ဆုံး ဆင်ဖြူတော်၏ နောက်ခြေဘက်ခြမ်းရှိ ဘယ်ဘက်တင်ပါးကို ဆေးဖြူချယ်နေသည်ကို ယခုအထိ မှတ်မိနေသည်။ ၎င်းနောက်ပိုင်း အဖြစ်အပျက်များကို မမှတ်မိတော့ပါ။

၎င်းအကြောင်းအရာကို စာရေးသူ၏ဖခင်ကို မေးမြန်းကြည့်ရာ ဘထွေးလေး ဖိုးချစ်ထွေးမှာ ၎င်းပြုလုပ်သည့် ဆင်ဖြူတော်ရုပ် ဆေးဖြူချယ်၍မပြီးခင် ရုတ်တရက် ကွယ်လွန်သွားကြောင်း ပြောကြားပါသည်။ ဖိုးချစ်ထွေး အမဲလိုက်ဝါသနာပါ

သည်ဟု ဖော်ပြခဲ့ပြီး ဖြစ်သည်။ ၎င်း၏ အတိတ်ဘဝက အိမ်လည်းကောင်း၊ စာရေးသူ၏ မိဘများအိမ်၌လည်းကောင်း လေးဆိတ်ခေါင်းနှင့် ချေ သမင်ချို၊ စိုင်းချိုများ ချိတ်ဆွဲထားသည့် ၎င်းကို စာရေးသူငယ်စဉ်က ဒီတောဆိတ်ကို ဘယ်အချိန်ဘယ်တောမှာ ဘယ်သူနဲ့ အတူသွားရောက်ပစ်ခဲ့သည်ကို မြင်နိုင်သည်။ သမင်နှင့် စိုင်းတို့ကိုလည်း ထိုနည်းအတူ ပြောပြနိုင်သည်။ ဖိုးချစ်ထွေးနှင့် အတူပါသည်ဟု စာရေးသူပြောခဲ့သူများကို မေးမြန်းရာ ၎င်းတို့က ဟုတ်မှန်သည်ဟု ဝန်ခံခဲ့ကြပါသည်။

စာရေးသူ၏မိခင်က စာရေးသူကို ကိုယ်ဝန်ဆောင်အိပ်မက်တစ်ခုမက်သည်။ အိပ်မက်၌ ဘထွေးလေး ဖိုးချစ်ထွေးက စာရေးသူတို့ မိသားစုနှင့် အတူနေလိုကြောင်း အိမ်ရှေ့နံရံဝတ်ဖြူစင်ကြယ်ဝတ်ထားပြီး တင်ယူနေထိုင်ကာ ပုစီးပိပ်လှနေသူ ဘထွေးလေးဖိုးချစ်ထွေးက ပြောခဲ့ကြောင်း ၎င်း၏အိပ်မက်ကို မိခင်ဖြစ်သူက စာရေးသူအား ပြောပြခဲ့ဖူးသည်။

စာရေးသူတို့သည် ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်များ ဖြစ်ကြပါသည်။ ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်များ ဖြစ်ကြသည်နှင့်အညီ သတ္တဝါအားလုံးသံသရာလည်ခြင်းကိုလည်းကောင်း၊ အတိတ်ဘဝ ရှိသည်လည်းကောင်း၊ နောင်လာမည့် ဖြစ်လတ္တံ့ဘဝ ရှိသည်ကိုလည်းကောင်း လက်ခံယုံကြည်ကြသည်မှာ ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်တိုင်း လိုထားကြပါသည်။ စာရေးသူအနေဖြင့် မိမိ၏ ကိုယ်တွေ့ဖြစ်တစ်ခု ဖြစ်ခဲ့သည့်အတွက် ၎င်းကို အကြွင်းမဲ့ သက်ဝင်ယုံကြည်ပါသည်။ မျက်မှောက်ဘဝ ရောက်ဆဲဘဝ၌ ကာယကံ၊ ဝစီကံ၊ မနောကံအမှုများ၏ ပုံရိပ်တို့သည် ပျက်ပြယ်ခြင်း ပျောက်သွားခြင်း အလျဉ်းမရှိသည်ကိုလည်း မိမိ၏ ကိုယ်တွေ့ ဖြစ်ရပ်အကြောင်း စွဲမြဲစွာ လက်ခံယုံကြည်ပါသည်။

သို့ဖြစ်ပါ၍ စာရေးသူတို့က ဤစာစုကို ဖတ်ခြင်းဖြင့် တို့၏ မျက်မှောက်ကာလ၌ ပြုလုပ်ဆဲ၊ ပြုလုပ်ပြီး ကာဝစီကံ မနောကံအမှုတို့အတွက် ပုံရိပ်ကောင်းများ ဖြစ်သော ရေးကို ဆင်ခြင်နိုင်ပါရန် မေတ္တာဖြင့် စာရေးသူ၏ “လူဝင်စားစာစုကို တင်ပြအပ်ပါသည်။

သိဒ္ဓိရတနာနှင့်တူသော ပညာ

တက္ကသိုလ်သင်

အချို့လူတို့သည် “ပညာတတ်”နှင့် “ပညာရှိ”ဟု ဝေါဟာရနှစ်ခုကို ရောထွေးစွာ ရှုမြင်တတ်ကြ၏။ နှစ်ခုမှာ “ပညာတတ်”နှင့် “ပညာရှိ”ဟူသည် တစ်ခုနှင့် တစ်ခု မတူကွဲပြား၏။

“ပညာတတ်”ကို အင်္ဂလိပ်ဘာသာဖြင့် Educated ခေါ်ပြီး ပညာရှိကို Wise ဟု ခေါ်သည်။ ပညာတတ်ဆိုသည်မှာ တက္ကသိုလ်၊ ကောလိပ်တစ်ခုခုမှ ဘွဲ့၊ ဒီဂရီ နှင့်တူတို့ကို ခေါ်ဆိုနိုင်၏။ “ပညာရှိ”ဆိုသည်မှာ ဘွဲ့ဒီဂရီ မရှိသော်လည်း အရာရာကို အရှိအတိုင်း နားလည် သဘောပေါက်နိုင်သော အသိပညာရှိသူ၊ အများနှင့်အမှန် ဆွဲဆောင်နိုင်ခြားတတ်သူ၊ အကြားအမြင်များသူပင် ဖြစ်သည်။

ပညာနှင့် စပ်လျဉ်း၍ သီတဂူဆရာတော်က “အရှိနဲ့ အမုန်းကို သူ့အတိုင်း သိမြင်တာဟာ ပညာပါပဲ။ အရှိကို အမုန်းကို သိတော့တာပါပဲ။ ဒါကို သမ္မာသိဒ္ဓိလို့ ခေါ်တယ်။ အသိမုန်း၊ အမြင်မုန်းမှ လူသားတို့အတွက် ဆုံးဖြတ်ချက်များ ဖြစ်ပါတယ်။ ပညာဆိုတာ အသေးစိတ်သိတတ်ခြင်းပင်။ အရာရာမှာ အသေးစိတ်သိရှိ နားလည်ကြရင် တွေ့ရဲ့ ဘဝအမှောင်ကို ပယ်ဖျောက်ပေးနိုင်ကြမှာပဲ။ အသိပညာ”ဟု မိန့်ကြားခဲ့ပါ၏။

ထို့အတူ တိပိဋက ယောဆရာတော်ကလည်း လူ၏ နှလုံးကို ဖော်ပြရာတွင် -

- (၁) ယုံကြည်ချက်၊ ခံယူချက်ရှိရမည်၊ စိတ်ကျန်းမာရမည်။
- (၂) ကိုယ်ကျန်းမာရမည်။
- (၃) ဖြောင့်စင်းရိုးသားရမည်။
- (၄) အလုပ်နှင့်ထိုက်တန်သော လုံ့လအားကို ထုတ်သုံးနိုင်ရမည်။ (ဆယ်ဝိသာနကို တစ်ကျပ် သားအားဖြင့် ချီမလျှင် နေရာမှပင် ရွှေမည်

မဟုတ်။)

- (၅) အရှိတိုင်း နားလည်သဘောပေါက်နိုင်သော အသိတရားရှိရမည်။

ဟူ၍ ဖြစ်၏။

ပညာတတ်မှုနှင့် ပညာရှိမှုကို ကွဲပြားစွာ သိမြင်နိုင်ရန် ပညာရှင်တစ်ဦးက ကြွက်လေးမျိုးနှင့် ဥပမာ ပြဆိုထားသည်။

- (၁) တွင်းတူးလျက် မအောင်းသော ကြွက် (ဆိုလိုသည်မှာ စာတတ်သော်လည်း အမှန်ကို မသိသူကို ဆိုလို၏။)
- (၂) အောင်းလျက် တွင်းမတူးသော ကြွက် (ဆိုလိုသည်မှာ စာမတတ်သော်လည်း အမှန်ကိုသိသူဖြစ်၏။)
- (၃) တူးလည်းတူး၊ အောင်းလည်းအောင်းသော ကြွက် (ဆိုလိုသည်မှာ စာလည်းတတ်၊ အမှန်ကိုလည်း သိသူဖြစ်၏။)
- (၄) တွင်းလည်းမတူး၊ အောင်းလည်းမအောင်းသော ကြွက် (ဆိုလိုသည်မှာ ဘာမျှမတတ်၊ ဘာမျှ မသိသူဖြစ်၏။)

လောကတွင် ပညာလည်းတတ်၊ ပညာလည်းရှိသူ ဖြစ်ပါက အတိုင်းထက်အလွန်ပင် ဖြစ်ပါ၏။

ပညာရှိနှင့် ပညာမဲ့သူတို့၏ မတူကွဲပြားမှုကိုလည်း ဖော်ပြလိုပါ၏။ “ပညာမဲ့သူ”နှင့် “ပညာရှိသူ” နှစ်ဦးကို တိပိဋက ယောဆရာတော်က ဤကဲ့သို့ ပုံနှိုင်း၍ မိန့်ဆိုထားသည်။

ပညာမဲ့သောသူသည် ရေစီးသန်သော မြစ်ကို အထက်သို့ဆန်၍ အလျားလိုက် လက်ပစ်ကူးသည်။ အဆန် မြစ်၍ ကူးရခက်သလောက် အလွန်အမင်း ဆင်းရဲပင်ပန်း၏။ ပင်ပန်းသလောက်လည်း ခရီးမရောက်၊ တစ်ဖက်ကမ်းသို့ လည်း လုံးဝ မရောက်နိုင်။ နောက်ဆုံး လက်ပန်းကျ၍

သေဆုံးရတော့၏။

ပညာရှိကမူ တစ်ဖက်ကမ်းမှ တစ်ဖက်ကမ်းသို့ တည့်တည့်ဖြတ်ကူးသည်။ လက်ပစ်ကူးသူသည် ပင်ပန်းသော်လည်း ကျွမ်းကျင်လျှင် တစ်ဖက်ကမ်းသို့ ရောက်ရန် သေချာသည်။ လက်ပစ်ကူးသူထက် လေ့သမ္ဗန်ဖြင့် ကူးသူက သက်သာလွယ်ကူသည်။ ထို့ထက် မော်တော်၊ သင်္ဘောဖြင့် ကူးလျှင် ပိုချမ်းသာ၍ လုံခြုံရေး ပိုစိတ်ချရ၏။ မြစ်ဖြတ် တံတားကြီးရှိ၍ တံတားအတိုင်း ဖြတ်ကူးလျှင်ကား အချမ်းသာဆုံး အလုံခြုံဆုံးဖြစ်၍ တစ်ဖက်ကမ်းရောက်ရန်လည်း သေချာပြီးသား ဖြစ်နေသည်။

ပညာရှိသူသည် ဆင်ခြင်တုံတရားရှိ၏။ အမြော်အမြင် ကြီး၏။ ထို့ကြောင့် အရှိကိုသိ၍ အမှန်ကိုမြင် တတ်၏။

ပညာမဲ့သူ၏ လုပ်ရပ်နှင့် စပ်လျဉ်း၍ အများသိပြီး ဖြစ်သည့် ဇာတ်လမ်းတစ်ခုကို ဖော်ပြလိုပါသည်။

တစ်ရံရောအခါက ဗာရာဏသီပြည်၌ ဗြဟ္မဒတ် မင်းကြီးအုပ်စိုးစဉ် မင်းဥယျာဉ်ထဲတွင် မွေးထားသော မျောက်ကြီးတစ်ကောင်ရှိသည်။ တစ်နေ့သော် မင်းကြီးသည် ဥယျာဉ်ထဲတွင် လှည့်လည်၍ ကြည့်ရှုစဉ် မျောက်ကြီး၏ ပြုမူချက် တစ်ခုကို မြင်တွေ့သဖြင့် ပြုံးလေသည်။

မျောက်ကြီးသည် သူ့အတွက်ချပေးထားသော ပဲစေ့ခွက်ကြီးထဲမှ ပဲစေ့များကို သူ့လက်နှစ်ဖက်ဖြင့် ဆုပ်ယူပြီး နောက် သစ်ပင်ပေါ်သို့ ပြန်တက်ရာ လက်ကြားထဲမှ ပဲစေ့လေးငါးစေ့ ကျသွားသည်။ ထိုအခါ မျောက်ကြီးသည် သူ့လက်ထဲမှ ပဲစေ့များကို ပစ်ချပြီးလျှင် သစ်ပင်ပေါ်မှဆင်း၍ ကျသွားသော ပဲစေ့ လေးငါးစေ့ကို ကုန်းကုန်းကွကွ ပြန်ရှာ၍ နေလေသည်။ မင်းကြီးသည် မျောက်၏ ပညာမဲ့မှု၊ မိုက်မဲမှုကို ကြည့်၍ ပြုံးခြင်းဖြစ်လေသည်။

အဓိကနှင့် သာမညကို မခွဲခြားဘဲ သာမညကို ရေးကြီးခွင်ကျယ်လုပ်တတ်သော အကျင့်သည် ပညာမဲ့သူတို့၏ လုပ်ရပ်ဖြစ်၏။ ပညာရှိသူသည် မည်သို့ပြုလုပ်ပါက မိမိအကျိုးစီးပွား ဆုတ်ယုတ်မည်ကို ဝေဖန်ပိုင်းခြား သုံးသပ် ဆုံးဖြတ်နိုင်သော အသိဉာဏ်ရှိသည်။ ပညာမဲ့သူသည် အသိဉာဏ်မရှိသူပင် ဖြစ်၏။ ပညာမဲ့လျှင် မည်သို့ဖြစ်နိုင်သည်ကို

မုံရွေးဆရာတော်က -

“ရွှေဓမ္မရစ်၊ မှန်တုန်လစ်လည်း၊ မည်းညစ်ပန်းညှဲ ပညာသိမ်က၊ ရောင်ပိုန်နိုးညှဲ၊ ဖြစ်လတ္တံ့။”

“လောကရပ်ခွင်၊ လူတို့တွင်ကား၊ သိမြင်လိမ္မာ၊ မရှိ၊ ဖြစ်တုံဘိမ္မ၊ မျက်စိတစ်ထောင်၊ ဆောင်သည့်သိကြား၊ မစပြားလည်း၊ စီးပွားချမ်းသာ၊ မတည်ရာတည်”

ပညာသိမ်သည် ရွှေပန်းထိမ်သမားသည် အလှူသည့် ဓမ္မရစ်ရွှေစင်ကိုပင် အရောင်ပိုန်စေကြောင်း၊ ပညာမဲ့လျှင် မျက်စိတစ်ထောင်ရှိသည့် သိကြားပင်း ကျည်မဝသို့ မကြီးပွားနိုင်ကြောင်း ဆိုမိန့်ထားခြင်း ဖြစ်၏။

ပညာသည် မိမိအကျိုးစီးပွား၊ နိုင်ငံအကျိုးစီးပွား၊ လောကီ၊ လောကုတ္တရာအကျိုးစီးပွားအတွက် အမှောင်မှ ဖြစ်၍ အလင်းရောင်ပေးသော “သိဒ္ဓါရတနာ”ဖြစ်၍ ပညာကြီးစားအားထုတ် ဆည်းပူးသင့်၏။ ပညာမတတ်သော်လည်း အသိဉာဏ်ပညာကြီးသူ၊ အကြားအမြင်ရှိသူ ဖြစ်ပါက မရှိအဖြစ် စာရင်းဝင်နိုင်သကဲ့သို့ အတတ်ပညာတစ်ခုခု တစ်ဖက်ကမ်းခပ် တတ်မြောက်ပါကလည်း ပညာရှိဖြစ် နီးစပ်သွားပြီ ဖြစ်သည်။

ပညာရှိ၏ အကျိုးကား ပြောမကုန်၊ ရေးမကုန်နိုင် သည်။ လူ့ဘဝတွင် ပညာ၏တန်ဖိုးကြောင့် နေရာတစ် သွားလေရာ၊ ရောက်လေရာ မျက်နှာပွင့်၏။ အခွင့်အလမ်း ကောင်းကို တွေ့နိုင်၏။ ရိုသေလေးစားခြင်း၊ အပူတော်ခံ ရှိ၏။ ပညာအရောင် ထွန်းပြောင်ခြင်းကြောင့် များစွာ လူအပေါင်းတို့က အံ့ဩတန်ဖိုးရှိ၏။ သုံးစွဲ၍မကုန်နိုင် ခိုးယူ၍ မရသော ပညာရွှေအိုးကြီးသည် မည်သည့် ပညာရှိသူထံမှ စွန့်ခွာသွားမည် မဟုတ်ပေ။ ပညာမဲ့ကြောင့် နှလုံးလှ၏။ စိတ်နှလုံးလှသူအတွက် မည်သည့် ကြီးငယ်မဆို ပညာတည်းဟူသော “ဆောက်”ဖြင့် ပုံစံ ဖျိုး ထုထွင်းပုံဖော်နိုင်၏။ ဤကား ပညာရှိခြင်း၏ အကျိုး ဖြစ်လေသည်။

တက္ကသိုလ်
၀၉-၄၃၁၉

လက်ချောင်းတစ်ချောင်းကို ထည့်ခိုင်းထားလိုက်သည်။ ထို
နောက် အသံမကြားရအောင် မီးခလုတ်ကို အသာအယာဖွင့်
လိုက်သည်။ လင်းလာသည့် အလင်းရောင်ကို ခွဲခြားခိုင်းရာ
အမှန်အတိုင်း ပြောပြနိုင်သည်။

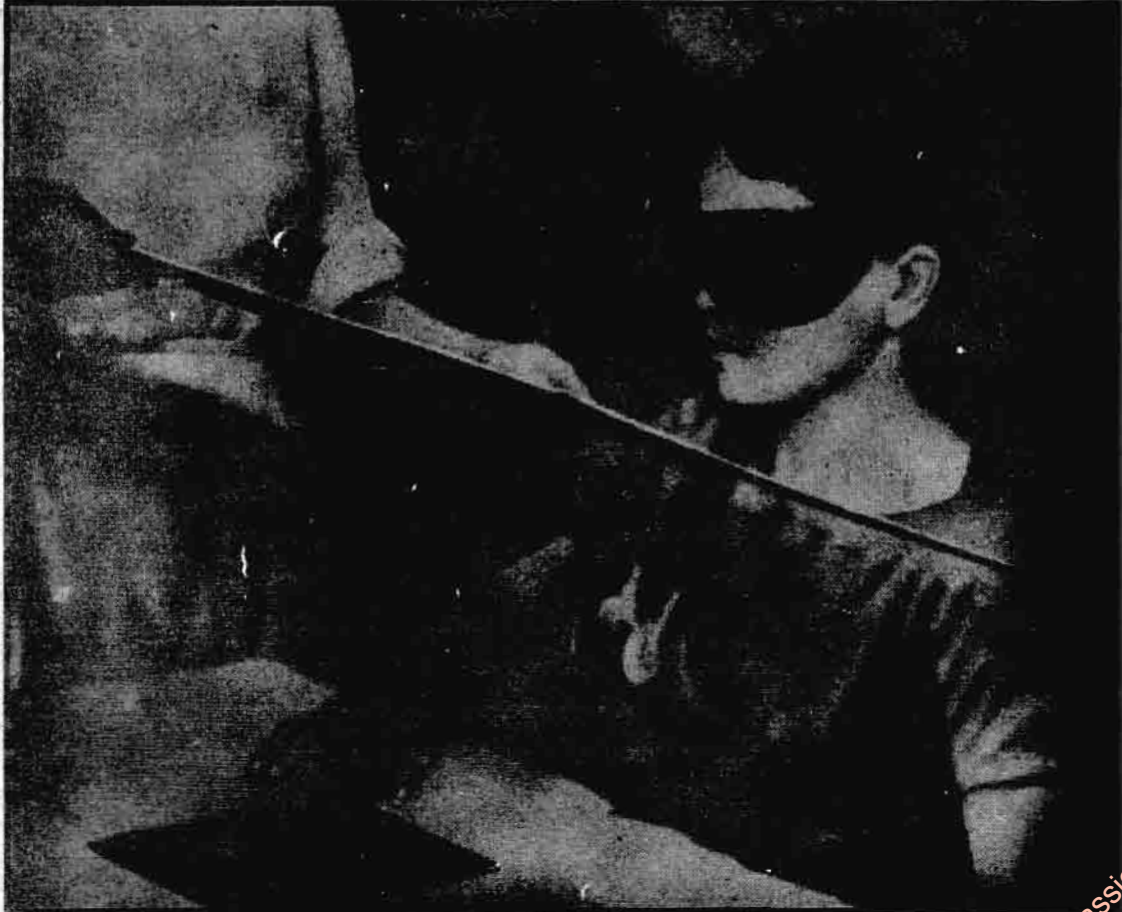
မီးခလုတ်ကို ပြန်ပိတ်လိုက်ပြီး ခထာအကြာ မီးခလုတ်
ကို ပြန်ဖွင့်လိုက်သည်။ အရောင်တစ်မျိုးပြောင်းသွားသည်။
ထိုအရောင်ကို မည်သည့်အရောင်ဖြစ်ကြောင်း မေးမြန်း
ကြည့်ရာ ရိုဘာက အမှန်အတိုင်း ပြောပြနိုင်ခဲ့သည်။

ထိုသို့ အကြိမ်ပေါင်းများစွာ မီးခလုတ်ကို ဖွင့်လိုက်
ပိတ်လိုက် မေးမြန်းလိုက်လုပ်ပြီး စမ်းသပ်ကြည့်ရာ တစ်
ကြိမ်သာလျှင် မှားယွင်းခဲ့သည်။ အနီရောင်ကို အစိမ်းရောင်
ဟု မှားယွင်းပြောကြားခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။

ပါမောက္ခ ရှက်ဖာက ရိုဘာကို စာအုပ်ဖွင့်ပြီး
ချောင်းများဖြင့် စမ်းသပ်ဖတ်ရှုခိုင်းသည်။ အစတွင်
ဖတ်မရခဲ့ချေ။ ထို့နောက် စာကြောင်း၊ စာလုံးများ၏အ
တွင် အရောင်ဖျော့ဖျော့ ချယ်ပေးလိုက်ရာ ရိုဘာ
စာအုပ်ကို အလွယ်တကူ ဖတ်ပြနိုင်ခဲ့သည်။

အခန်းတစ်ခန်းထဲတွင် အနီရောင် မီးလုံးတစ်လုံး
ထွန်းထားသည်။ ထိုအကြောင်းကို ရိုဘာမသိ။ ထိုအခြေ
မျိုးတွင် သာမန်လူများပင် အရောင်များကို ခွဲခြားရန်
သည်။ ထိုအခြေအနေတွင် ရိုဘာကိုယ်တိုင်လည်း
မလင်း ဖြစ်နေသည်။ သူတာမှ နားမလည်တော့ဟု
ဆိုလေသည်။

လုံးဝ မှောင်မည်းနေသည့် အမှောင်ထဲတွင်

ထူးထူးခြားခြား အခြေအနေ အမြင်အာရုံကို စမ်းသပ်ခေတ်

ဒီ စာအုပ်တစ်အုပ် ဖတ်ပြစေသည်။ အလင်းရောင်ရှိစဉ်က
ဒီစာအုပ်ကို ရိုဆာဖတ်ပြနိုင်ခဲ့သည်။ ယခု မှောင်မည်းနေ
နိမ့်တွင်မူ ရိုဆာက စာအုပ်ကို ဖတ်ပြရန် ငြင်းဆန်လေ
သည်။

စာရွက်အဖြူ တစ်ရွက်ပေါ်တွင် ကြိတ်ပုံ၊ စက်ဝိုင်းပုံ၊
ထွက်ပုံ၊ စတုရန်းပုံ၊ ဗဟုပုံ စသည်တို့ကို အမျိုးမျိုး ရေးဆွဲ
ထားသည်။ ယင်းစာရွက်ပေါ်တွင် စာရွက်ပါးပါးလွှာလွှာတစ်
ရွက်ကို အုပ်ထားသည်။ ရိုဆာကို စမ်းသပ်ကြည့်ရာ ရိုဆာ
သည် သူ့လက်ချောင်းများဖြင့် စာရွက်ပေါ်သပ်ကြည့်ပြီး ရေး
ဆွဲထားသည့် ပုံသဏ္ဍာန်များကို အမှန်အတိုင်း ပြောပြနိုင်
သည်။ ထိုစာရွက်ပေါ်သို့ နောက်ထပ်စာရွက်တစ်ရွက် ထပ်
အပ်ထားလိုက်သည့် အခါတွင်မူ စာရွက်ပေါ် ရေးဆွဲထား
သော ပုံသဏ္ဍာန်များကို ရိုဆာ ပြောမပြနိုင်တော့ချေ။

အလင်းရောင်ရှိမှ မြင်နိုင်

စမ်းသပ်ချက်များအရ ရိုဆာသည် အရာဝတ္ထုများ
၏ ချက်နှာပြင်များနှင့် သူ့လက်ချောင်းများပေါ်တွင် "အလင်း
ရောင်ရှိမှသာ" မြင်နိုင်ကြောင်း တွေ့ရှိခဲ့ရသည်။ ဆေးရောင်
ပြင်ထားသော အရာဝတ္ထုများကို အရောင်တစ်ခုချင်း
ဖြင့်ရာတွင် ထိုအရာဝတ္ထုအပေါ် ကျရောက်သည့် အလင်း
အရောင်ပေါ်တွင် မူတည်နေသည်။

ပို၍ ထူးခြားသည်မှာ ရိုဆာ၏ လက်ချောင်းများ
ပုံမှန်လူသားတစ်ဦး မြင်နိုင်သည့် အကန့်အသတ်
ကျော်လွန် "မြင်နိုင်စွမ်း" မရှိခြင်းပင် ဖြစ်သည်။

အရောင်များ ခွဲခြားပြနိုင်ရန်အတွက် ရိုဆာ၏ ညာ
လက်ခလယ်နှင့် လက်သူကြွယ်တို့ကို လေ့ကျင့်ထား
ထိုနောက် ရိုဆာအား သူ့ဘယ်ဘက်လက်မှ လက်
ချောင်းများ နှာခေါင်း၊ လျှာဖျားတို့ဖြင့် အလင်းရောင်ကို
မြင်နိုင်ရန် လေ့ကျင့်ပေးသည်။ ရက်သတ္တပတ် နှစ်ပတ်ခန့်
အထိ လေ့ကျင့်အပြီးတွင်မူ အရောင်နှစ်မျိုး ခွဲခြား
နိုင်သည်။

ရိုဆာအပြင် အခြားသူများကိုလည်း "အရေပြား၏
အာရုံ" နှင့် ပတ်သက်၍ လေ့လာစမ်းသပ်ကြည့်ခဲ့ကြ

လာရစ်ဆာ

အသက် ၁၁ နှစ်အရွယ် မိန်းကလေးငယ် လာရစ်
ဆာပယ်ရီဘေးနေရာဆိုသူအား အမှောင်ခန်းထဲတွင်ထားပြီး
သူ့မျက်ခွံများပေါ်တွင် ဖလင်ပြားများ အုပ်ထားသည်။ ထို
နောက် သူ့မျက်စိများကို အဝတ်နက်ထူထူဖြင့် စည်းနှောင်
ဖုံးထားလိုက်သည်။

လာရစ်ဆာအား အလင်းရောင်ရှိရာ အခန်းထဲသို့
ခေါ်လာသည်။ စားပွဲခုံတစ်ခုအနီးရှိ ထိုင်ခုံတွင် ထိုင်စေသည်။
သူ့တွေ့စားပွဲခုံပေါ်တွင် သစ်သားသေတ္တာငယ်တစ်လုံးကို အဖုံး
ပိတ်လျက် ချထားသည်။ သေတ္တာထဲတွင် ရောင်စုံလေး
ထောင့်ပုံ စက္ကူလေး အမြောက်အမြားရှိသည်။ လေးထောင့်
ပုံစက္ကူရောင်စုံများကို ရောနှောထားသည်။

လာရစ်ဆာအား သေတ္တာကို အဖွင့်ခိုင်းပြီး အတွင်းမှ
လေးထောင့်ပုံစက္ကူများကို ထုတ်ယူခိုင်းသည်။ လာရစ်ဆာ
သည် စက္ကူတစ်ရွက်ချင်းကို ထုတ်ယူပြီး ယင်း၏အရောင်ကို
ပြောပြသည်။ ပြီးလျှင် စက္ကူတစ်ရွက်ချင်းကို စူးချွန်တစ်
ချောင်းတွင်စီပြီး ထိုးထားလိုက်သည်။ သူပြောသမျှကိုလည်း
ရေးမှတ်ထားသည်။

ထိုနောက် လာရစ်ဆာပြောပြသည့် စက္ကူအရောင်နှင့်
မှတ်သားထားသည့် အရောင်တို့ကို တိုက်ကြည့်သည်။ အား
လုံး မှန်နေသည်ကို တွေ့ရသည်။

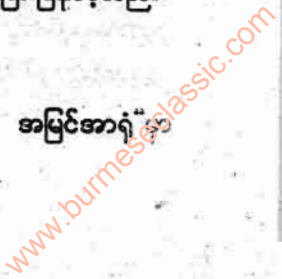
ထိုသို့ စမ်းသပ်နေချိန်တွင် လာရစ်ဆာအနီးတွင်
မည်သူမျှမရှိ။ အခန်းတွင်းတွင်လည်း မည်သူ့ကိုမျှ နေခွင့်
မပေး။ အခြားအခန်းမှသာ ကြည့်ခွင့်ရသည်။

နာတာရှာ

နောက်ထပ် စမ်းသပ်ကြည့်သည့် မိန်းကလေးငယ်
တစ်ဦးမှာ အသက် ၁၁ နှစ်အရွယ် နာတာရှာဘာရှက်စကာ
ယာ ဆိုသူဖြစ်သည်။ နာတာရှာကိုလည်း အလားတူပင်
လေးထောင့်ပုံ စက္ကူရောင်စုံများ အသုံးပြုလျက် အရောင်ခွဲ
ခြားပြစေခဲ့ရာ အရောင်အမှန်အတိုင်း ခွဲခြားပြနိုင်ခဲ့သည်။

ပြန်လှန်လေ့လာကြည့်လျှင်

ယခုကဲ့သို့သော "အရေပြား၏ အမြင်အာရုံ"

ချက်ချင်း ဖုံးပေါက် ကျလာခြင်းမျိုး မဟုတ်တန်ရာဟု ပညာရှင်များက ယူဆကြသည်။ ထို့ကြောင့် လက်လှမ်းမီသမျှ ပြန်လှန်လေ့လာစူးစမ်းမှုများ ပြုလုပ်ခဲ့ကြသည်။

၁၉၀၄ ခုနှစ်တွင် ထုတ်ဝေခဲ့သည့် "Niva" မဂ္ဂဇင်းတွင် "အရောင်များ ခွဲခြားပြနိုင်သည့် ထူးဆန်းသောစွမ်းရည်" ဟူသော ဆောင်းပါးတစ်ပုဒ်ကို တွေ့ခဲ့ရသည်။ ယင်းဆောင်းပါးတွင် ပါရီမြို့ ဇီဝဗေဒအသင်းမှ ဒေါက်တာ အဲလ်ဖရက်ဇူး ဂျက်စ်သည် အသက် ၂၂ နှစ်အရွယ် မိန်းကလေးငယ်ကို လေ့ကျင့်ပေးထားရာ မျက်စိများကို ပိတ်ထားလျက် အရောင်များ ခွဲခြားပြနိုင်ကြောင်း ရေးသားဖော်ပြထားသည်။ ရှိဆာ၏ စွမ်းရည်နှင့် ထပ်တူထပ်မျှပင်ဖြစ်သည်။

အလားတူပင် ၁၉၃၀ ပြည့်နှစ် လွန်နှစ်များနှင့် ၁၉၄၀ ခုနှစ် ဝန်းကျင်ခန့်ကလည်း ရုရှားသိပ္ပံပညာရှင်နှင့် စိတ်ပညာရှင်များသည် လက်ချောင်း လက်ဝါးတို့၏ "အမြင်အာရုံ" နှင့် ပတ်သက်၍ လေ့လာစမ်းသပ်ခဲ့ဖူးကြသည်။

မျက်မမြင်များအတွက် ပြတင်းပေါက်

"အရေပြား၏ အမြင်အာရုံ" နှင့် ပတ်သက်၍ ယင်း၏ သဘောသဘာဝကို သိပ္ပံပညာရှင်များ လေ့လာစူးစမ်း နေကြဆဲဖြစ်သည်။ "အရေပြား၏အမြင်အာရုံ" ကို မျက်မမြင်သန်းပေါင်းများစွာတို့အတွက် မြင်နိုင်ရာ ပြတင်းပေါက်အဖြစ် အသုံးပြုနိုင်ရန်လည်း ကြံဆနေကြသည်။ မျက်မမြင်ကလေးငယ်များကိုလည်း လေ့ကျင့်စမ်းသပ်မှုများ လုပ်ဆောင်နေကြသည်။

အကယ်၍ အောင်မြင်ပါက မျက်မမြင်တို့အတွက် များစွာ အထောက်အကူပြုနိုင်မည် ဖြစ်လေသည်။

(Galina Bashkirova "Skin Vision")

ဘဝရှေ့ရေးကို ကြိုသိနေခဲ့သူ သမ္မတအော့ရာဟင်လင်ကွန်း

အမေရိကန်သမ္မတ အော့ရာဟင်လင်ကွန်းသည် မိမိအသတ်ခံရမည်ကို ကြိုတင်အိပ်မက်မက်ခဲ့သည်။ အိမ်ဖြူတော်အရှေ့ဘက်ခန်းတွင် သူ့အလောင်း ပြင်ထားသည်ကို အိပ်မက်ထဲတွင် တွေ့မြင်ခဲ့သည်။

သမ္မတလင်ကွန်း၏ ကိုယ်တွေ့ဇာတ်လမ်းဖြစ်ရန် သူနှင့် ရင်းနှီးလှသည့် "ပရင်းဂဲလ် ဖစ်ဟပ်" ဆိုသူက ခြံလည်ရေးသားတင်ပြထားသည်။

၁၈၆၀ ပြည့်နှစ်။

အမေရိကန်သမ္မတ ရွေးကောက်ပွဲ ကျင်းပပြီးနောက် ညတွင် ဖြစ်သည်။ အော့ရာဟင်လင်ကွန်း သမ္မတရွေးကောက်တင်မြှောက်ခြင်းခံခဲ့ရသည်။

လင်ကွန်းသည် မောပန်းနွမ်းလျစွာဖြင့် သူ့အတွင်းရှိ ဆိုဖာပေါ်တွင် ခြေပစ်လက်ပစ် ထိုင်နေလိုက်သည်။ ထိုစဉ်မှာပင် သူထိုင်နေသည့်နေရာနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်ပေါ်တွင် ချိတ်ထားသည့် "မှန်" ထဲ၌ သူ့ရုပ်ပုံနှစ်ပုံကို လင်ကွန်းသည် ထင်ထင်ရှားရှား တွေ့မြင်လိုက်ရသည်။

မှန်ထဲရှိ လင်ကွန်း၏ ရုပ်ပုံတစ်ပုံမှာ ကြည်လင်ပျနေသည်။ ကျန်တစ်ပုံမှာ ညှိုးရောင်နေပြီး သေသူတစ်ဦး မျက်နှာပမာ ဖြစ်နေသည်။

သမ္မတလင်ကွန်းသည် ထိုင်နေရာမှ ရုတ်တရက် မတ်တတ်ရပ်လိုက်သည်။ မှန်ကိုလှမ်းကြည့်လိုက်ရာ မှန်ထဲမှ ရုပ်ပုံများ မရှိကြတော့။ ပျောက်ကွယ်သွားကြလေပြီ။

လင်ကွန်းသည် စိတ်တုန်လှုပ်ချောက်ချားစွာ အခန်းတွင်းမှ ထွက်သွားသည်။ သူတွေ့မြင်လိုက်ရသည့် ကွန်းကို မေ့ပျောက်မရ။ အခုချက်ချင်းပင် ထိုအမြင်မျိုး ကြုံရတော့မည့်အလား ထင်မှတ်နေသည်။

သူ့စိတ်တွင် မေ့ပျောက်မရနိုင်သဖြင့် ရက်အထိ ကြာတွင် လင်ကွန်းသည် နံရံပေါ်မှ မှန်ကို ပြန်ကြည့်ခဲ့ဖူးမိသည်။ ယခုတစ်ကြိမ်တွင်လည်း ပထမအကြိမ်က ကွန်းမျိုးကို ထပ်မံတွေ့လိုက်ရပြန်သည်။

"သူ့ဘဝမှာ ပထမပိုင်းအောင်မြင်မှုရပြီး ဒုတိယကာလမှာ ဘေးအန္တရာယ်ကြုံရလိမ့်မည်" ဟု လင်ကွန်း တွေးဆနားလည်ခဲ့မိသည်။

သမ္မတရွေးကောက်ပွဲ မတိုင်မီကလည်း အိမ်ထဲ၌ ပြည့်နှယ် ရုံးခန်းအတွင်း၌ လင်ကွန်းသည် သူ၏ အကြံပေးအရာရှိ ဝီလျံဟန်ဒွန်းနှင့်အတူ ရှိနေစဉ် သူ့ဘဝရှေ့ရေးကို ကြိုတင်ပြောပြခဲ့ဖူးသည်။ သူ့ဘဝတွင် ကြီးမားသည့် လုပ်ငန်းကြီးများကို လုပ်ဆောင်ရမည်။

အရာမှ အောက်သို့ကျရလိမ့်မည်ဖြစ်ကြောင်း လင်ကွန်းက ပြောခဲ့ဖူးသည်။

သမ္မတလင်ကွန်းသည် ဗေဒင်၊ နက္ခတ် ကိန်းခန်း စသည်ကို ယုံကြည်သူဖြစ်သည်။ ထို့ပြင် လင်ကွန်းသည် လောကအောက်မှ ဖြတ်လျှောက်သွားလေ့မရှိ။ ခွေးဟောင်သံကြားလျှင် မိမိသေရမည့်အချိန် နီးကပ်လာပြီဟုလည်း ထင်တတ်သည်။

သူ့အိပ်မက်၊ သူ့မြင်တွေ့ခဲ့ရသည်များသည် အစွဲအလမ်းကြီးခြင်း မဟုတ်။ သဘာဝနိယာမတရားနှင့်အညီ ဖြစ်ပေါ်လာခြင်းဖြစ်သည်ဟု လင်ကွန်းက ယူဆသည်။

အိပ်မက်ဟူသည် အတိတ်နိမိတ်ပြခြင်းဖြစ်သည်။ အိပ်မက်၏ အတိတ်ကိုကောက်ပြီး အနက်အဓိပ္ပာယ်ဖွင့်ဆိုနိုင် လိုအပ်သည်။ လင်ကွန်းသည် အများနည်းတူပင် သူ့အိပ်မက်ကို အနက်အဓိပ္ပာယ် ဖွင့်ဆိုခဲ့သည်။

မှန်ထဲတွင် ရုပ်ပုံနှစ်ပုံ မြင်တွေ့ရခြင်း၏ အနက်အဓိပ္ပာယ်မှန်ကန်ကြောင်း ဒုတိယအကြိမ် သမ္မတအဖြစ် ဖြစ်လာလျာထားခဲ့ရသည့်အခါတွင် လင်ကွန်းသည် ကောင်းကင်သဘောပေါက်ခဲ့သည်။

လင်ကွန်းသည် စစ်ရုံးတွင် ရုံးထိုင်ရင်း ဗိုလ်ချုပ်ကြီး နန်းနှင့် အမြဲအဆက်အသွယ်ရယူနေခဲ့သည်။ နေ့လယ်ပိုင်းတွင် သူသည် နေ့လည်စာစားရန် အိမ်ဖြူတော်သို့ ပြန်လာခဲ့သည်။ နေ့လည်စာစားအပြီးတွင် သူ့အား သမ္မတအဖြစ် ဖြစ်လာလျာထားကြောင်း သတင်းရောက်ရှိနေသည့် သူ့ရုံးကိုပင် မဝင်ခဲ့။ စစ်ရုံးသို့ အမြန်ပြန်လာခဲ့သည်။ စစ်ရုံးပြန်ရောက်လျှင် အင်ဒရူးဂျွန်ဆင်အား ဒုတိယသမ္မတအဖြစ် လျာထားသည့်သတင်းကို လင်ကွန်း ကြားသိလိုက်ရ

“တော်တော် ထူးဆန်းတာပဲ”
လင်ကွန်းသည် တစ်ယောက်တည်း တွေးနေမိသည်။
“သမ္မတမခန့်မီ ဒုတိယသမ္မတ လျာထားတယ်ဆို သဘာဝမကျဘူး”

“မဟုတ်ပါဘူး သမ္မတကြီး”
အနီးတွင်ရှိသည့် သူ့လက်ထောက်အရာရှိက ပြော

“လွန်ခဲ့တဲ့ နှစ်နာရီလောက်ကပဲ သမ္မတကြီးကို သမ္မတအဖြစ် ပြန်လည်လျာထားတဲ့သတင်း အိမ်ဖြူတော် ရောက်နေပါပြီ။ သမ္မတကြီး မတွေ့ခဲ့လို့ ဖြစ်မှာပါ”

မှန်ထဲတွင် တွေ့မြင်ခဲ့ရသည့် ပုံရိပ်အတိုင်း မှန်နေလေပြီဟု လင်ကွန်း ထင်လိုက်မိသည်။ ဒုတိယအကြိမ် သမ္မတအဖြစ် အရွေးခံရမည်။ သို့ရာတွင် ဒုတိယအကြိမ် သမ္မတသက်တမ်းမကုန်မီ မစေ့မီမှာပင် သူ့သေရလိမ့်မည်ဟု လင်ကွန်းက ယုံကြည်ထားလေသည်။

ဒုတိယအကြိမ် သမ္မတအဖြစ် ပြန်လည်ရွေးကောက်ခြင်း ခံရပြီးသည့်အခါ လင်ကွန်းသည် သူ့ကံကြမ္မာ အထွတ်အထိပ်သို့ ရောက်နေပြီဟု နားလည်လိုက်သည်။

လင်ကွန်းသည် သူ့အိပ်မက်နှင့် ပတ်သက်၍လည်း အတိအကျ ကိုယ်တိုင် စာဖြင့် ရေးမှတ်ထားခဲ့သည်။ လင်ကွန်း၏ အိပ်မက်မှတ်တမ်းမှာ အောက်ပါအတိုင်းဖြစ်လေသည်။

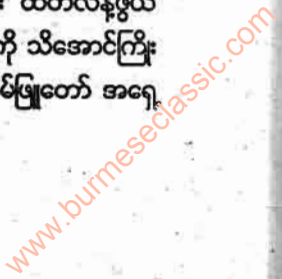
“လွန်ခဲ့သည့် ၁၀ ရက်ခန့်က ကျွန်ုပ်သည် အလွန်ပင်ပန်းနွမ်းနယ်နေပြီး အိပ်ရာဝင်နောက်ကျခဲ့သည်။ အိပ်ပျော်သွားပြီး မကြာမီ အိပ်မက်မက်တော့သည်။

ကျွန်ုပ်၏ ခန္ဓာကိုယ်သည် သေသူတစ်ဦးပမာ မလှုပ်မယှက် ငြိမ်သက်နေသည်။ တိတ်ဆိတ်မှုကို ငိုရှိုက်သံများက ဖြိုခွင်းလိုက်သည်။ ကျွန်ုပ် အိပ်ရာမှထပြီး အောက်ထပ်သို့ ဆင်းလာခဲ့စဉ်မှာပင် ငိုသံများကို ကြားနေရသည်။ အောက်ထပ်တွင်လည်း တိတ်ဆိတ်မှုကို ငိုရှိုက်သံများက လွှမ်းနေသည်။ သို့ရာတွင် ငိုနေကြသူများကို မမြင်မတွေ့ရ။

ကျွန်ုပ်သည် အခန်းတစ်ခန်းပြီးတစ်ခန်း လှည့်လည်ကြည့်ရှုနေသည်။ ငိုရှိုက်သံများကို အခန်းတိုင်းတွင် ကြားနေရသည်။ ငိုနေသူများကိုကား တစ်ယောက်မျှ မတွေ့ရ။

အခန်းအားလုံး အလင်းရောင်များဖြင့် လင်းထိန်နေသည်။ အခန်းအားလုံးမှာ ကျွန်ုပ်တွေ့မြင်နေကျ အခန်းများပင် ဖြစ်သည်။ သို့ရာတွင် သည်းလိုက်၊ အူလိုက် ငိုကြွေးနေကြသူများကိုမူ မတွေ့ရ။

ကျွန်ုပ်သည် အလွန်ထူးဆန်းလှပြီး ထိတ်လန့်ဖွယ်ကောင်းလှသည့် ဖြစ်ရပ်၏ အကြောင်းရင်းကို သိအောင်ကြိုးစားရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။ ထို့ကြောင့် အိမ်ဖြူတော် အရှေ့

ဘက်ခန့်သို့ အရောက်လှမ်းခဲ့သည်။

အခန်းထဲတွင် အလောင်းစင်တစ်ခု ပြင်ထားပြီး စင်ပေါ်တွင် လူသေအလောင်းတစ်လောင်းကို တွေ့လိုက်ရသည်။ ဘေးပတ်ဝန်းကျင်တွင် စစ်သားများကို အစောင့်ချထားသည်။ အနီးတွင် လူအများ ဝိုင်းအုံနေကြသည်။ သေသူ၏မျက်နှာကို အဝတ်ဖြင့် ဖုံးအုပ်ထားသည်။ အနီးရှိ လူအချို့က သေသူကို ကြည့်နေကြပြီး အချို့က ငိုနေကြသည်။

“အိမ်ဖြူတော်မှာ ဘယ်သူ့သေလို့လဲ”

ဟု ကျွန်ုပ်က အနီးရှိ စစ်သားတစ်ဦးကို မေးလိုက်သည်။

“သမ္မတကြီးပါ”

စစ်သားက ပြန်ဖြေလိုက်သည်။

“သမ္မတကြီးကို လူသတ်သမားတစ်ယောက်က သေနတ်နဲ့ ပစ်သတ်သွားပါတယ်”

ထိုစဉ် ပရိသတ်များက အော်ဟစ်လိုက်ကြသည်။ သူတို့ အော်သံကြောင့် ကျွန်ုပ် အိပ်ရာမှလန်နိုးခဲ့သည်။ ပြန်အိပ်၍မရတော့။ အိပ်မက်မျှသာဖြစ်သော်လည်း ထိုသို့ အိပ်မက်မက်ပြီးချိန်မှစ၍ ကျွန်ုပ်အဖို့ အကြီးအကျယ် စိတ်အနှောင့်အယှက် ဖြစ်ခဲ့ရသည်။

နောက်ပိုင်းတွင်လည်း လင်ကွန်းသည် သူ့စိတ်ဆွေ လာမွန်ဆိုသူကို သူ့အိပ်မက်အကြောင်း ပြောပြခဲ့သည်။

“သူတစ်ပါး လက်ချက်ဖြင့် သူ့အသက်သေရမည်”

ဟု လင်ကွန်းက ယုံကြည်ထားကြောင်း လာမွန်က ပြန်ပြောပြခဲ့သည်။

လင်ကွန်းသည် သူ့သေရတော့မည်ကို ကြိုတင်ဟန်ရှိသည်။ ထို့ကြောင့် တစ်နေ့တွင် အစိုးရအဖွဲ့ အစည်းအဝေးကို ကျင်းပပြီး တောင်ပိုင်းဒေသအခြေအနေကို မေးမြန်းခဲ့သည်။ မည်သည့်သတင်းမျှ မရကြောင်း သိခဲ့ရသည်။

အစည်းအဝေးတွင် ယမန်နေ့ညက သူ့ အိပ်မက်မက်ခဲ့ကြောင်း လင်ကွန်းက ပြောပြသည်။ အိပ်မက်ထဲတွင် သင်္ဘောတစ်စင်းဖြင့် တောင်ပိုင်းဒေသအနံ့ သွားခဲ့ရကြောင်း လင်ကွန်းက ပြောပြခဲ့သည်။

ထိုသို့ သင်္ဘောဖြင့် ရေလမ်းခရီး သွားရသည်ဟု မကြာခင် အိပ်မက်မက်လေ့ရှိသည်။

လင်ကွန်း၏ ဆဋ္ဌမအာရုံအဖြစ်က သူ့အဖို့ အန္တရာယ် ကျရောက်ရန် နီးကပ်လာပြီဖြစ်ကြောင်း သိစေခဲ့ဟန်ရှိသည်။ အစိုးရအဖွဲ့ အစည်းအဝေးအပြီးတွင် လင်ကွန်းသည် ခုတ်သမ္မတ အင်ဒရူးဂျွန်ဆင်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။ ယင်းကျင်းသစ္စာကိုနဲ့ဆိုပွဲအပြီး နောက်ပိုင်းတွင် ပထမဆုံး အင်ဒရူးဂျွန်ဆင်ကို တွေ့မြင်ရခြင်းဖြစ်သည်။

လင်ကွန်းသည် ခုတ်သမ္မတ အင်ဒရူးဂျွန်ဆင်ထံ မတွေ့ဘဲ တမင်ရှောင်နေခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။ ဂျွန်ဆင်က လင်ကွန်းနှင့်တွေ့ရန် စောင့်နေခဲ့သည်။ သို့ရာတွင် လင်ကွန်းက အင်ဒရူးဂျွန်ဆင်ကို ခေါ်မတွေ့ခဲ့။

၁၈၆၅ ခုနှစ်၊ ဧပြီလ ၁၄ ရက်နေ့ ညပိုင်းအချိန်တွင် ဖိုဒ်ဇာတ်ရုံ၌ လင်ကွန်းသည် လုပ်ကြံသတ်ဖြတ်ခြင်း ခံခဲ့ရသည်။

ထိုနေ့ မွန်းလွဲပိုင်း တတ်ရုံသို့ မသွားမီမှာပင် လင်ကွန်းက သူ့သက်တော်စောင့် စစ်သားတစ်ဦးနှင့် စကားစမြည်ပြောခဲ့သေးသည်။ စစ်သား၏အမည်မှာ ခရွတ် ဖြစ်သည်။

“ငါ့အသက်ကို ရန်ရာလိုတဲ့သူတွေ ရှိနေတယ်။ ကေနာမချ သူတို့ ငါ့အသက်ကို ရန်ရာကြလိမ့်မယ်လို့ ငါ့ကြည်ထားတယ်”

“သမ္မတကြီးရဲ့ အထင်အမြင် မှားနေပါတယ်၊ မကြိုနိုင်ပါဘူး” ဟု ခရွတ်က ပြန်ပြောလိုက်သည်။

ည ခုနစ်နာရီအချိန်တွင် ခရွတ်သည် တာဝန်ခိုင်းဆုံးသဖြင့် သမ္မတကြီးကို နှုတ်ခွာပြီး ပြန်ထွက်လာခဲ့သည်။

နောက်သုံးနာရီခန့်အကြာ ည ၁၀ နာရီ ၁၅ မိနစ်အချိန်တွင် သမ္မတ အေဘရာဟမ်လင်ကွန်းသည် မသေသူတစ်ဦး၏ သေနတ်ဖြင့် လုပ်ကြံသတ်ဖြတ်ခြင်း ခံခဲ့ရသည်။

Ref: Pringle Fitghugh, "Lincoln's Double Vision," True Experiences in Prophecy.

လှတိုး(စိတ်ပညာ)

US ပုံပြင်များ (၁)

မောင်ကောင်းမြင့်

မယုံလျှင် (ယုံကြည်နိုင်ဖွယ်မရှိလျှင်) ပုံပြင်ဟု ဆိုကြသည်။ ထိုစကားအတိုင်း အမေရိကန်ပြည်ထောင်စု (ယူအက်စ်)တွင် ကြံ့ခဲရသော မယုံနိုင်ဖွယ်တို့ကို ပုံပြင်ဟု တင်ဆောင်ပြပါသည်။

ယခု ဆိုလတ္တံ့သော အကြောင်းသည်လည်း မျက်စိထုံထုံ ဖတ်ခဲ့ရသောကြောင့် ပုံပြင်ဟုပဲ ဆိုပါမည်။ မူရင်းအရေအရက် သူ့ဘဝခံစားချက်အဖြစ် ရေးသားသော စာမှတ်တမ်းဖြစ်၏။

မိတ်ဆွေတစ်ယောက်၏ အိမ်တွင် တွေ့ရသော စာအုပ်တစ်အုပ်ကို နိုင်ငံရောက် မြန်မာတို့ထုတ်ဝေသော "အလင်းအိမ်" Primary Magazine၊ ၂၀၀၉ စက်တင်ဘာလထုတ်) မှ ရရှိခဲ့သည်။ ကလောင်အမည် ခွာညို၊ ဆောင်းပါးအမည် "လျှပ်စစ်ပြည် (၄)" မှ ဖြစ်သည်။

စာရေးသူ ခွာညိုသည် ကိုယ်တွေ့ အမေရိကားအကြောင်းကို အခန်းဆက်ရေးနေသူဖြစ်သည်။ ဖတ်ကောင်မလေးက ကြံ့ရသောဘဝအတွေ့တွေကို ပါဝင်သရုပ်ဆောင်သည့် ဝတ္ထုဟန် ဘဝမှတ်တမ်းဖြစ်သည်။

အိမ်နှင့် အမေ့ကို လွမ်းစိတ်ဖြင့် အစပျိုးထား၏။ အမေ့... မျက်မယ်မှန်းလည်း သိလျက်နှင့်... ခရီးကြမ်း... အိမ်မပြန်နိုင်သေးခင်... အိမ်ပြန်ချင်တဲ့... အိမ်စိတ်... တိတ်တိတ်ကလေး... ရောက်လာတယ်... သံဖြင့် နာကျင်စိတ်ကို ဖော်ကျူးနေဆဲဖြစ်၏။ ထိုအခင်းကာလတွင် မယုံနိုင်စရာပုံပြင်က ဖန်တီးလာလေသည်။ ဤတွင် စာရေးဆရာဖတ်ဆောင်နှင့် သူ၏သားငယ်ပြောသော စကားမှာ ဤပုံပြင်ပင် ဖြစ်တော့၏။

(ပုံပြင်ကို မူရင်းအတိုင်း ကောက်နုတ်ဖော်ပြလိုက်ရာ အနုန်းမှာ မြန်မာ့နား၊ မျက်စိနှင့်မူ အတော်ခေါင်းကြီး ဖြစ်သော်လည်း မူရင်းအတိုင်း ဖော်ပြမှသာ ဖြစ်သော အခြေအနေကို တိုက်ရိုက်ခံစားနိုင်မည် ဖြစ်သို့မဟုတ် စာရေးသူဆိုချင်သော မြန်မာမှုနှင့် ဝေးနေသားနှင့်သမီးတို့၏ ယဉ်ကျေးမှုဓာတ်လိုက်ခံရခြင်း

Cultural Shock ကို နားလည်ပေလိမ့်မည်။)

"ဟာ... မေမေရေ... မေမေ... ကြီးက ရေတွေ တကယ်လာဆင်းသောက်လိုက်တယ်။ ဒီမှာ ရေလျော့နေတယ်။ မေမေလာကြည့်၊ လာကြည့်၊ မေမေ... ကြီးအတွက် သားသားရေထပ်ထည့်ပေးမယ်"

အငယ်ဆုံးကောင်၏ အားရပါးရ အော်ဟစ်လိုက်သံကြောင့် သူ့လက်တွေ တုံ့သွားသည်။ သားပြောသော မေမေကြီးဆိုတာ ဘာကြီးပါလိမ့်ဟု သိချင်စိတ်တွေနှင့် ခေါင်းက သားငယ်ဆီ ချာခနဲ လှည့်သွားလေသည်။

"မြတ်စွာဘုရား"

သားငယ်ခနဲပေါက်နေတာက သူ့ကိုယ်တိုင်ရိုက်ထားသည့် နံရံကပ် ဘုရားစင်သေးသေးလေးရှေ့မှာ သားငယ်မျက်လုံးမခွာနိုင်တာက ဘုရားရှင်ကို ရည်စူးကပ်လှူထားသည့် သောက်တော်ရေချမ်းဖန်ခွက်ငယ်။

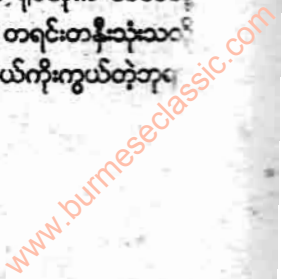
အမေရိကန်ပေါက် သူ့သားငယ်က သူ့မြတ်နိုးအားထားကိုးကွယ်ရာ မြတ်စွာဘုရားကို ဘိဆန်ဆန် အားရပါးရ ခေါ်လိုက်ပုံက "အမေ... ကြီး" ဟု ဆိုပါကလား။

သားတို့အမေက မီးဖိုထဲက ပြေးထွက်လာရင်း ဝမ်းသာအားရ ခနဲပေါက်နေသည့် သားနှင့်အဖေကို လည်ပြန်လှည့်ကြည့်ရင်း ကြက်နာကြီးလို ဝိုင်စင်းနေသော သူ့အား တစ်ချက်လှမ်းကြည့်လိုက်ကာ "အဖေနှင့်သား ရှင်းကြပေတော့" ဆိုသည့် ပုံနှင့် သူ့ဟင်းအိုးဆီ ပြန်လှည့်ပြောသွားသည်။

သမီးကြီး ယမုန်က "ဗညားလေး... ဘုရားကို အဲဒီလို မပြောကောင်းဘူး" ဟု ရယ်ချင်ပက်ကျီမျက်နှာပေးလေးနှင့် ဟန်ထားသည်။ သားလတ်ကျန်စစ်ကတော့ "ဟား... ဟား" ဟု သဘောကျရယ်နေသည်။

ကိုဝေငြိမ်း စိတ်မသက်မသာကြားကပဲ သားငယ်ကို ဦးစွာ ပြုံးပြလိုက်ပါသည်။ သို့နောက်...

"သား... အဲဒီစင်ကလေးပေါ်က ရုပ်တုက ဖေဖေတို့ကိုးကွယ်တဲ့ဘုရား ဒီတော့ လူလူချင်း တရင်းတနီးသုံးသင် "ကောင်" ဆိုတဲ့ နာမ်စားနဲ့သုံးရင် ကိုယ်ကိုးကွယ်တဲ့ဘုရား

အပေါ်မှာ မလေးစားရာကျတယ်”

“ဒါနဲ့ ဘယ်လိုသုံးရမလဲ ဖေဖေ”

“ဘုရားဆိုရင် မြတ်စွာဘုရားလိုခေါ်တယ်။ တစ်ယောက်လို့မပြောဘဲ တစ်ပါးလို့ ပြောရတယ်”

“အဲဒီဘုရားရုပ်တုက ရေကို ဘယ်လိုကုန်းသောက်လိုက်သလဲ ဖေဖေ ရေတွေလျော့နေပြီ”

“ဘုရားက ပရိနိဗ္ဗာန်စံသွားပြီ သားရယ်။ ဘယ်လာပြီ၊ ရေသောက်နိုင်မှာလဲ။ ဖေဖေတို့နေ့စဉ် ရေချမ်းလဲကပ်ဖို့ မမှနေလို့၊ နွေရာသီဆိုတော့ အပူပြင်းလို့ ရေခန်းသွားတယ်”

“ဒါဖြင့် အသက်မရှိတဲ့ဘုရားကို ဘာဖြစ်လို့ မေမေက ရေနဲ့ ထမင်းတွေ ချကျွေးသလဲ ဖေဖေ”

“ဒါက ယုံကြည်ကိုးကွယ်မှုဆိုင်ရာ ထုံးတမ်းစဉ်လာ တစ်ခုအနေနဲ့ပါ သားရယ်။ ဘုရားက သင်ကြားပေးခဲ့တဲ့ ဆုံးမစကားတွေကို ဖေဖေတို့ လိုက်နာကျင့်ကြံပြီး လူကောင်းဖြစ်အောင် ကြိုးစားနေသရွေ့ ဖေဖေတို့စိတ်ထဲမှာ ဘုရားက အမြဲအသက်ရှင်နေတယ်လို့ ခံစားပြီး ဖေဖေတို့ရဲ့ စားဦးစားဖျားကို ကပ်ပေးရတာပေါ့။ ဘုရားကိုကျတော့ ဆွမ်းကပ်တယ်လို့ ပြောရတယ် သားရဲ့။ ထမင်းကျွေးတယ်လို့ မပြောရဘူးနော်”

သားက အမေရိကန်ရောက်မှ မွေးဖွားပြီး အင်္ဂလိပ်စကားကသာ သူ့မိခင်ဘာသာစကားလို ဖြစ်နေသောကြောင့် မြန်မာစကားပြောသောအခါ အလွန်ထောင့်တောင့်တောင့်နိုင်နေပြီဖြစ်သည်။ ဒါတောင်မှ အိမ်မှာ မြန်မာလို မပြောမနေရအမိန့်ဆန်ဆန် သတ်မှတ်ထားသောကြောင့် ဒီလောက်ပြောနိုင်နေတာ ဖြစ်သည်။ အချို့သူငယ်ချင်းတွေ၏ သားသမီးတွေများ အညာသားရုပ် မည်းကြုတ်ကြုတ်နဲ့ ရွတ်ရက် ခွတ်ခက်တွေချည်။ တစ်ခါတစ်ရံ သူတို့ကိုထိန်းဖို့ မြန်မာပြည်ကနေ လှမ်းခေါ်လို့ နေရရာတဲ့ မြေးကလွဲရင် အပျင်းပြေစကားပြောစရာမရှိတဲ့ အဘိုးဖြစ်သူကို “အဘိုးကြီး ပါးစပ်ပိတ်ထား” ဟု အော်ဟစ်သံများလည်း သူတို့အိမ်သို့သွားတိုင်း ကြားခဲ့ရတတ်သည်။ ဒါမျိုးတော့ ဘယ်တော့မှ သူ့သားသမီးတွေကို အဖြစ်မခံဟု သူမောင်းတင်ထားသည်။ ထားသာထားရ အထက်တန်းကျောင်းရောက်နေသည့် သမီးကြီးကို စိတ်မချ အမည်းတစ်ကောင်နှင့်များ ငြိသွားမလား၊ အဖြူကောင်နောက်များ ပါသွားမလား တထိတ်ထိတ်၊ ခွာညှိ၏ “တံလှုပ်ရွှေပြည်” တွင် တွေ့လိုက်ရသော မြန်မာခလေ့ထုံးတမ်းနှင့် ယဉ်ကျေးမှုကို အနောက်တိုင်းစရိုက်က ဓာတ်လိုက်ခံလိုက်ရသော ခံစားမှုပင် ဖြစ်သည်။

အမေရိကန်ရောက် မြန်မာတို့သည် နေရာစုံ၊ ဘဝစုံ

မှ ရောက်နည်းမျိုးစုံဖြင့် ရောက်လာကြရသည်။ ထိုပြင် အစွမ်းစုံ၊ လူမျိုးစုံ၊ ဆူကြံနိမ့်မြင့် ရှိကြသည်။ ထိုအခါ အမေရိကန်ကို အလွန်အမင်း အထင်ကြီးသူတွေ ရှိကြသည်ကဲ့သို့ ခြင်တုံတရားဖြင့် မျှတစွာ မြင်သူတွေရှိကြသည်။ အလေးမပျော်ပိုက်သူတွေလည်း ရှိကြသည်။ မိမိဖြတ်သန်းခဲ့သော ဘဝကို ရောက်ရှိလာခဲ့ကြပုံနှင့် ယခု အမေရိကန်တွင် နေထိုင်ကြရပုံ လူနေမှုအရ အသီးသီးကွဲပြားကြသည်။ စူးစူးခြားခြားကြသည်။ ရှိစေတော့၊ အသိဉာဏ်ကွာခြားမှုပေတော့

အမေရိကန်အပါအဝင် တစ်ကမ္ဘာလုံးက သုံးနှုန်းသောစကားပုံတစ်ခုရှိသည်။ East or West, Home is Best. ပါတဲ့။ အမေရိကန်တွင် နေခြင်းသည် အကြောင်းအမျိုးမျိုးကြောင့် ဖြစ်မည်။ “ပျော်ရာမနေ တော်ရာမဆိုစကားရှိ၏။

သို့စေကာမူ မြန်မာဟူသော နိုင်ငံနှင့် လူမျိုးလက္ခဏာ မပျောက်ဖို့လိုသည်။ အပေါ်ယံအဝတ်အစား အထိုင်သည် ပစာနမဟုတ်။ မြန်မာ့ယဉ်ကျေးမှု လေ့ထုံးနှင့် မြန်မာနိုင်ငံ၏ကျေးဇူးကို သိတတ်ခြင်းက ပို၍ အရေးပါသည်။ အမျိုးမပျောက်ဖို့က အဓိကကျသည်။

လာခဲ့ရသော ဘဝ၊ နေခဲ့ရသောအခြေအနေ ကြုံခဲ့ရသော အတွေ့အကြုံ၊ သင်ကြားဆည်းပူးခဲ့ရသော အဆင့်အတန်းနှင့် မိမိကြီးပြင်းခဲ့ရသော လူမှုဝန်းကျင် စေ့စပ်စေ့စပ် ကွာခြားချက်သည် ဤနိုင်ငံ အမေရိကန်ရောက်အခါ အရေးကြီးလှကြောင်း တွေ့ရသည်။ ဆင်ခြင်တုံတော်သည် အဓိကဖြစ်လာသည်။ မပြင်ဖူးက မူးမြစ်ထင်ပေမည်။

မိမိက ပုံစံခဲ(အခိုင်အခဲ)ဖြင့် လာခဲ့သလား၊ အခြားဘဝဖြင့် လာခဲ့သလား၊ အခဲ ဘယ်လောက်နှင့် လာခဲ့သလဲ၊ မိမိအား ပုံစံခွက်သို့ လောင်းချလိုက်သောအခါ အားလုံး နှစ်သွားပြီး မူလပုံစံ မရှိတော့ပြီလော။ မိမိအား ပုံစံခွက်ထည့်သောအခါ အသင့်အတင့် အံဝင်ရုံပြုပြင်သည်။ မူလပုံစံခဲအဖြစ် ဂုဏ်သတ္တိမပြောင်းဘဲ ရှိနေနိုင်သည်။ ဘယ်လောက်ခိုင်ကျည်သလဲ။

အမေရိကား၌ စရိုက်စုံ၊ လူမျိုးစုံ Multi Diversities ဖြစ်သဖြင့် အခိုင်အမာမရှိတော့ဘဲ ရောထွေးယှက်ယှက်ပြီး အမျိုးအမည် မဖော်ပြနိုင်သော ဘဝသို့ ရောက်ရှိကြမည်လော။ အရေးကြီးသည်မှာ မိမိသာတည်း။

မိမိသည် ပုံပြင်ထဲမှ “မချိုင်း”၊ “ကိုချိုင်း” မှာ သွားဖို့သာတည်း။

မောင်ကော

ချစ်သူလက်စွဲ-၁

ကိုတိုး(ရန်ကင်း)

အချစ်ဆိုသောအရာ

လူသားတိုင်းအချစ်နှင့် မကင်းနိုင်ကြ။
 ကမ္ဘာပေါ်တွင် လူသားမျိုးနွယ်စု စတင်ချိန်ကပင် အချစ်ဆိုသောအရာကို နည်းအမျိုးမျိုးဖြင့်
 သရုပ်ဖော်ခဲ့ကြသည်။
 သင်္ကေတပြုခဲ့ကြသည်။
 အချစ်ဆိုသော ဝေါဟာရသည် နက်ရှိုင်းကျယ်ဝန်းသလို လက်ဆုပ်လက်ကိုင်မပြုနိုင်သော
 ဝတ္ထုမဲ့ စဉ်းစားခြင်း (Abstract thinking) တစ်ခု ဖြစ်သည်။
 လူမှန်လျှင် အချစ်ဟူသည် ရှိစမြဲ အချစ်မရှိသော နေရာသည် သာယာပျော်ရွှင်ခြင်း
 ကင်းမဲ့သည့် နေရာများသာတည်း။

သူသူငါငါ အရွယ်ကလေး ရောက်ရှိလာသည်နှင့်
“အချစ်”ကို စမ်းသပ်ကြည့်ချင်ကြသည်။ ရှာဖွေကြည့်ချင်
ကြသည်။ ရင်ခုန်ခံစားကြည့်ချင်ကြသည်။

ထိုအခါ အချစ်နှင့်ပတ်သက်သည့် ဝေဇနာ အချစ်က
ပေးသည့်ရောဂါများနှင့် ကြုံတွေ့ ခံစားကြရလေတော့
သည်။

တချို့သော ချစ်သူတွေက ရယ်ရယ် မောမော
ကြည်ကြည်နူးနူး။

တချို့သော ချစ်သူတွေက လွမ်းလွမ်းဆွေးဆွေး
ငေးငေးဝိုင်းဝိုင်း။

အဆင်ပြေသူတွေက အကြောင်းလှပြီး ပေါင်းဖက်
ကြရသလို အဆင်မပြေသူတွေက နှစ်ယောက်သား
ကျောချင်းကပ်ပြီး ခွဲခွာကြရလေသည်။

“ချစ်သူတိုင်း ချစ်သူတိုင်း ကိုယ်ချစ်သူကို ပိုင်ဆိုင်လို
ကြပေသည်။”

ပိုင်ဆိုင်ရရှိရေးအတွက်လည်း နှစ်ဦး နှစ်ဖက် အပေး
အယူမှုမှ ကြီးပမ်းခဲ့ကြသော်လည်း ထိုချစ်သူစုံတွဲတိုင်း
“ညား” ကြသည် မဟုတ်ပါပေ။

ခွဲရသည့် ချစ်သူတွေ ကွဲရသည့်ချစ်သူတွေက အဆင်
အတွက်အားဖြင့် ပိုများကြပေမည်။

ဂုဏ်တံတိုင်း ငွေတံတိုင်းကြောင့် ဝေးကြရသူတွေ
မယှဉ်သာလို့ ဆုတ်ခွာရသူတွေ၊
အတွေးအခေါ် မတူမှုလို့ ကွဲကြရသူတွေ၊
ကံအကြောင်းမလှလို့ မပေါင်းရသူတွေမှာ များ
လှပေသည်။

ချစ်သူတာဝန်ပင် နိဗ္ဗိတံကာ နိဂုံးကမ္မတ် အဆင်
ကြရလေ၏။

ထိုအခါ ချစ်သူနှင့်ကွဲရသူ ခွဲရသူတွေမှာ မချိတ်
ဝမ်းနည်းပူဆွေး ဝိုကြွေးကြရလေ၏။

တချို့ တလေ အသည်းကွဲ ဝေဇနာကို ရင်မှာပိုင်
ဘဝပျက်သည်အထိ မှားယွင်းမှုတွေ လုပ်ဆောင်
ကြပေသည်။

ချစ်သူနှင့်ကွေ့ကွင်းခြင်းတည်း ဟူသော ဒုက္ခ
ကြီးမားလှချေသည်။ ထို့ကြောင့်လည်း ဗုဒ္ဓမြတ်
ရှင်တော်ဘုရားက

အဝိယောဟိ ရောဂေါ ဒုက္ခော...

ချစ်သူနှင့်ကွေ့ကွင်းခြင်းသည် ဒုက္ခ။
မချစ်မနှစ်သက်သူနှင့် ပေါင်းသင်းခြင်းသည်
ဟူ၍ ဟောကြားတော်မူခဲ့သည် မဟုတ်ပါပေ။
ချစ်သူတွေ ရန်မဖြစ်ကြဖို့
ချစ်သူတွေ ပေါင်းဖက်စေကြဖို့
ချစ်သူတွေ ပျော်ရွှင်ကြစေဖို့
ချစ်သူတွေ ကံကောင်းကြစေဖို့
ချစ်သူတွေ ဖူးစာဆုံကြစေဖို့
ရည်သန်ကာ ယခုချစ်သူလက်စွဲ စာစုကို
ရေးသားတင်ပြလိုက်ရပေသည်။

* * * * *

စင်စစ်

အချစ်ဟူသည် "ဆား" နှင့် အလားသဏ္ဍာန် တူလှပေသည်။

ဆားများလွန်းသည့် ဟင်းသည် ငန်လွန်းကာ အရသာကင်းမဲ့လှသလို သွေးတိုးရောဂါ ဖြစ်စေနိုင်ပြီး ဆားနည်းသည့် ဟင်းမှာလည်း ပေါ့ရွတ်ရွတ်ဖြင့် စားလို့ မကောင်းသလို လည်ပင်းကြီး ရောဂါကိုလည်း ဖြစ်စေနိုင်ပေသည်။

ထိုကဲ့သို့ပင်

အချစ်လွန်ကူးသည့် ဘဝသည် ခံစားချက် ပြင်းထန်ကာ ရူးသွပ်မှုတစ်မျိုးကို သင့်စေလေသည်။

အချစ်ပေါသော ဘဝသည်လည်း အသက်ရှင်ရာကို မနပ်ဟူသည့် ခံစားချက်ကို သင့်စေပါ၏။

စင်စစ်တော့

လူ့ဘဝကြီးတစ်ခုလုံးမှာ အချစ်ရှာပုံတော် ဖွင့်ခြင်း ဘစ်ရပ်ပင် ဖြစ်လေတော့သည်။

အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော်

လူ့ဘဝထဲသို့ ဝင်ရောက်လာကာစကပင် လူသည် မိမိ မေတ္တာ၊ အဖ မေတ္တာမှ စတင်ကာ နောက်ပိုင်း၌ ဆွေမျိုးသားချင်းမေတ္တာ၊ မိတ်ဆွေ အပေါင်းအသင်း မေတ္တာ၊ ဆန့်ကျင်ဘက် လိင်တို့၏ မေတ္တာ၊ နယ်မေတ္တာ၊ မြို့မေတ္တာ၊ ပြည်သူလူထု မေတ္တာ စသည်တို့ကို အဆင့်ဆင့် ဖြတ်ကျော်ခံစားပြီးလျှင် ဘဝကို တည်ဆောက်ကြသောကြောင့်ပင် ဖြစ်လေ၏။

လူတို့သည် ချစ်ခြင်း မေတ္တာကိုရယူ ခံစားလိုကြပေ၏။

အမုန်းတရားကို အလိုမရှိကြပါပေ။

ထို့ကြောင့်လည်း

ချစ်မေတ္တာကို ရယူခံစားနိုင်ရန်အတွက် အမျိုးမျိုးသော နည်းစုံလမ်းစုံ ကြံဆ ကြိုးပမ်းလာကြလေ၏။

ထိုအထဲတွင်

ဝိယအစွမ်းထက်သည်ဆိုသော အဆောင်လက်ဖွဲ့များ စီရင်ပြုလုပ်ကာ ကိုယ်နှင့်မကွာ ဆောင်ထားကြသည့် လေ့တစ်ခုလည်း ပါဝင်ပေသည်။

ဤနေရာတွင်

ဝိယဆေးဟူ၍ ဆိုလိုက်သည်နှင့် လူအများစုက "အောက်လမ်းနည်း" ဟူ၍ ပြေးမြင်တတ်ကြပေသည်။

အောက်လမ်းနည်းဆိုသည်မှာ

မိမိအပေါ်တွင် မေတ္တာမရှိသူအား မေတ္တာရှိလာစေရန်အတွက် ယုတ်ညံ့စွာပြုလုပ်စီရင်ထားသည့် အစီအမံများဖြင့် ဆေးခတ်တိုက်ကျွေးမှုမျိုးကို ဆိုလိုပေသည်။

ထို့ကြောင့်ပင်လျှင်

မြန်မာမှုနယ်ပယ်၌

"နင့်ကြည့်ရတာ တစ်မျိုးပဲ ဆေးမိနေတယ် ထင်ပါရဲ့ . . . နင့်နဲ့အဲဒီလူနဲ့ ဘာဆိုင်တာလိုက်လို့ နင်သူ့ကို ယူလိုက်တာဟာ ဆေးမိသွားတာပဲဖြစ်မယ်။"

ဟူသော အပြောအဆိုမျိုးကို အပ်ကြောင်းထပ်မျှကြားခဲ့ရခြင်းပင် ဖြစ်လေတော့သည်။

သို့ရာတွင် စာရေးသူ ရေးသားပြုစုသွားမည့် ဤ "ချစ်သူလက်စွဲ" စာစုတွင်မူ အထက်ပါကဲ့သို့သော အောက်လမ်းနည်းဆန်သည့် အစီအမံများ ပါရှိမည် မဟုတ်ဘဲ အချစ်ကို ဖြူစင်ရိုးသားစွာဖြင့် ညှိယူ ခေါ်ငင်နိုင်သော အဆောင်လက်ဖွဲ့များကိုသာ ဇောင်းပေး၍ ရေးသား ဖော်ပြသွားပါမည်။

ချစ်သူစုံတွဲများလည်း ယခုစာရေးသူ ရေးသားပြုစုသွားမည့် စာစုကိုဖတ်ရှု၍ မိမိတို့နှင့်ကိုက်ညီ လိုက်ဖက်မည့် "အဆောင်" လေးများကို ချစ်သူလက်စွဲ အဆောင်အဖြစ် ပုတီးကို စတင်ဖွင့်ဆိုသွားပါမည်။

ဆက်ပါဦးမည် . . .

ကိုတိုး (ရန်ကင်း)

မသိကြာရောင် မေးကြည့်ဦး

မင်းသိင်္ခ

မျက်နှာပွင့်၊ လာဘ်ရွှင် အောင်မြင်မယ့်နှစ်

ကျွန်ုပ်ထံသို့ ကျွန်ုပ်၏ ငယ်သူငယ်ချင်း ဂမ္ဘာကြာရွက်သည် ၎င်းနှင့်အတူ ဗေဒင်သင်ဘက်ဖြစ်သော မပြည့်၊ လှပလဲဖြူတို့နှင့်အတူ ကျွန်ုပ်ထံသို့ ရောက်လာပြန်၏။ ကျွန်ုပ်လည်း ထုံးစံအတိုင်း ၎င်းတို့ကို လက်ဖက်ရည်တိုက်ကျွေးညှော်ခံထားပြီးနောက် ကျွန်ုပ်၏တပည့်လေး ဂျလေဘီ မောင်ဆုအား ဈေးသို့လွှတ်ပြန်၏။ မပြည့်သည် ကျွန်ုပ်တိုက်သော လက်ဖက်ရည်ကိုသောက်ရင်း...

“မနေ့က ဆရာသင်ပေးလိုက်တဲ့ အဟောတွေကို ရပြီ။ ကျွန်မက အိမ်မှာကျက်နေတော့ ကျွန်မအမေက နားထောင်ပြီး အညှိရယ် ညည်းကို အခုသင်ပေးလိုက်တာ ဟာ တို့ငယ်ငယ်တုန်းက ဘုန်းကြီးကျောင်းမှာ သင်ရတဲ့ တနင်္ဂနွေသက်ရောက်အဟောတွေပါ။ အဲဒါကိုများ ခက်ခက်ခဲခဲလုပ်ပြီး ရန်ကုန်ကနေ မှော်ဘီအထိသွားပြီး သင်စရာမလိုပါဘူးလို့တောင် ပြောသေးတယ်”

ဟု ဆိုလေ၏။ ထိုအခါ ဂမ္ဘာကြာရွက်ကလည်း

“ဟုတ်တယ် သူငယ်ချင်း။ ကိုယ့်ဆီမှာ အဝေရာဆရာစောရေးတဲ့ သုံးတန်ပေါ်နိင်္ဂနွေက ရှိတယ်။ အဲဒီအထဲမှာ ကြည့်တော့လည်း တနင်္ဂနွေသက်ရောက်အဟောတွေ အတိုင်းပါပဲ”

ဟု ပြောပြန်လေ၏။ ကျွန်ုပ်သည် တစ်စုံတစ်ရာပြန်၍မပြောဘဲ ပြုံး၍နေလေ၏။ ထို့နောက်မှ...

“ခင်ဗျားတို့ အမြန်ဆုံး ဟောတတ်ချင်တယ်ဆိုတော့ ဒါပဲရှိတာပေါ့။ အသက်ကိုတည်ပြီး ရှစ်နဲ့စားရမယ်။ အကြွင်းကို အငွေလက်ခွင်မှာ မွေးနံ့ပြုဟ်ရှိရာကနေ ညာရစ်ထောက်ရမယ်။ ရောက်တဲ့နေရာကနေ သမသတ်မျှော်၊ မျှော်လို့ရတဲ့

နေရာကနေ တစ်ခွင်ဆုတ်ပြီး တိုင်ထုရမယ်။ အဲဒီတိုင်ဆို ကြည့်ပြီး ဟောရမှာ။ အခု ခင်ဗျားတို့အနေနဲ့ ဘာသက်သာသွားသလဲဆိုတော့ အသက်ကိုလည်း (ဂ) နဲ့ စားစရာ မလိုဘူး။ အငွေလက်ခွင်မှာလည်း ထောက်စရာမလိုဘူး။ သမသတ်လည်း မျှော်စရာမလိုတော့ဘူး။ တိုင်ထုစရာလည်း မလိုတော့ဘူး”

ဟု ကျွန်ုပ်က ပြောလိုက်လျှင် လှပလဲဖြူက -

“မနေ့က ကျွန်မအဖေခေါ် အိမ်ကိုလာတယ်။ သူငယ်သောကြာသမီး ခေါ်စောလှနွယ်တဲ့။ အသက် ၄၂ နှစ်ရှိပြီ။ မနေ့က ဆရာကြီးသင်ပေးလိုက်တဲ့ အဟောထဲမှာ အကျွန်ုပ်တို့ဝင်နေတယ်။ သူခိုးခိုးခံရမယ်ဆိုတဲ့ အချက်တစ်ချက်တည်းနဲ့ သူက သိပ်ပြီး သဘောကျသွားတယ်။ ပြီးတော့ သူ့မိတ်ဆွေဆီက ဒန်းစင်းလေဒီဆိုတဲ့ ပန်းအိုးလေးတစ်အိုး လက်ဆောင်ရတယ်တဲ့။ အဲဒါရပြီး မကြာခင်မှာပဲ အိမ်နီးပြည်ကို ဘုမ္မာထွက်ဖြစ်သွားတယ်လို့ ပြောတယ်။ အဲဒါကြောင့် သူတောင် လိုက်ပြီး သင်ချင်တယ်ဆိုပဲ”

ဟု ပြောလေ၏။ ထိုအခါ ကျွန်ုပ်က -

“ဘယ်လိုလဲ မောင်ကြာရွက် အဝေရာဆရာလေး သုံးတန်ပေါ် နိင်္ဂနွေကထဲက ဟာတွေနဲ့ တူနေလို့ ဆက်ပြီး တော့ မသင်ချင်ဘူးလား။ သင်ချင်သလား”

ဟု ကျွန်ုပ်က မေးလိုက်ရာ ၎င်းက -

“အဲဒီစာလုပ်နဲ့ တူတယ်လို့ပဲ ပြောတာပါ။ မသင်ဘူးလို့ မပြောပါဘူး”

ဟု ရယ်ကျဲကျဲမျက်နှာဖြင့် ပြန်၍ပြောလေ၏။ များမကြာမီအချိန်၌ ကျွန်ုပ်၏ တပည့်ကလေး မောင်ဆု ဈေးပြန်လာသဖြင့် ကျွန်ုပ်လည်း ဟင်းချက်ရင်း

www.burmeseclassic.com

တော့၏။ ကုလားပဲအိုး တည်ထားစဉ်အတွင်း သင်ပုန်းပေါ် အဆန်းမဟုတ်ပေ။ တနင်္လာသက်ရောက်အဟောများသာ
 ဘွင် ကျွန်ုပ်၏ မှတ်စုစာအုပ်မှ “သက်ရောက်ရှစ်ပုံ ဟော ဖြစ်၏။ သို့ရာတွင် ၎င်းတို့သုံးဦးသည် ၎င်းတို့၏ မှတ်စု
 စာအုပ်” ခုတိယပိုင်းကို မြေဖြူဖြင့် ရေးလေတော့၏။ ထို စာအုပ်များတွင် လိုလိုချင်ချင် တက်တက်ကြွကြွ ရေးမှတ်
 အဟောမှာ မပြည့်၏မိခင်ကြီး ပြောသကဲ့သို့ပင် အထူး ကြလေတော့၏။

ခုနစ်ရက်သားသမီးများ ဒီလိုဖြစ်မယ့် ဒီနှစ်များ

ဘနဂ်နေ့သားသမီးများအသက်

၂	၁၀	၁၈	၂၆	၃၄	၄၂	၅၀
၅၈	၆၆	၇၄	၈၂	၉၀	၉၈	၁၀၆

ဘနင်္လာသားသမီးများအသက်

၁	၉	၁၇	၂၅	၃၃	၄၁	၄၉
၅၇	၆၅	၇၃	၈၁	၈၉	၉၇	၁၀၅

အဝါသားသမီးများအသက်

၈	၁၆	၂၄	၃၂	၄၀	၄၈	၅၆
၆၄	၇၂	၈၀	၈၈	၉၆	၁၀၄	

အုဟူးသားသမီးများအသက်

၇	၁၅	၂၃	၃၁	၃၉	၄၇	၅၅
၆၃	၇၁	၇၉	၈၇	၉၅	၁၀၃	

အြာသပတေးသားသမီးများအသက်

၅	၁၃	၂၁	၂၉	၃၇	၄၅	၅၃
၆၁	၆၉	၇၇	၈၅	၉၃	၁၀၁	

သောကြာသားသမီးများအသက်

၃	၁၁	၁၉	၂၇	၃၅	၄၃	၅၁
၅၉	၆၇	၇၅	၈၃	၉၁	၉၉	၁၀၇

စနေသားသမီးများအသက်

၆	၁၄	၂၂	၃၀	၃၈	၄၆	၅၄
၆၂	၇၀	၇၈	၈၆	၉၄	၁၀၂	

ဒီနှစ်မှာ ဒီလိုဖြစ်မယ်

ထိုအသက်အပိုင်းများ၌ အောက်ပါအဖြစ်အပျက်များ ကြုံတွေ့ရပေလိမ့်မည်။

ဒီနှစ်ထဲမှာ မမျှော်လင့်ဘဲ ရုတ်တရက် ငွေတွေဝင်လာတတ်တယ်။ အမွေတွေတာတွေ ရစရာရှိရင် ဒီနှစ်ထဲမှာ ရတတ်တာပေါ့။ ငွေလည်း စုဆောင်းနိုင်တာပေါ့။ တစ်ခုပဲ သတိထားရမယ်။ တစ်ချို့တည်း အပျော်ကြဲတာမျိုး အကောက်ကြဲတာမျိုးတော့ မလုပ်နဲ့။ လုပ်ရင်တော့ မကောင်းဘူး။ ထီးတွေတာတွေလည်း ပေါက်တတ်ပါတယ်။ ဝါသနာပါရင် တနင်္လာနေ့ ၁၁ နာရီတိတိမှာ ရှေ့က ၇၇ နှစ်လုံးပူးတဲ့ ထီးမျိုး ထိုးရမယ်။

အိမ်ထောင်ရှိတဲ့ လူမျိုးကတော့ သတိထားရပါမယ်။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ဇနီးဟာ မျက်နှာပွင့်တယ်။ လာဘ်လာဘလည်း အလွန်ရွှင်မယ်။ ထူးအနေနဲ့ကလည်း ဒီနှစ်ထဲမှာ အောင်မြင်ပါတယ်။ အထုပ်အတွက် စိတ်ညစ်စရာတွေ ပေါ်လာတတ်ပါတယ်။

လခစားအလုပ်ဆိုရင်တော့ ဇနီးထဲမှာ ထွက်ချင်စိတ် ပေါ်လာတတ်တယ်။ မထွက်ပါနဲ့။

သားသမီးရှိရင် သားသမီးအတွက် စိတ်သောက ရောက်ရတတ်ပါတယ်။ မမျှော်လင့်ဘဲ အိမ်မှာ အလှူလုပ်ဖြစ်လိမ့်မယ်။ လုပ်တော့လည်း သေးသေးလုပ်မယ်ဆိုပြီး ကြီးဘွားတတ်တယ်။ ကောင်းပါတယ်။ ဆရာသမားလိုပုဂ္ဂိုလ်မျိုး အိမ်

ကိုရောက်လာပြီး ခုကွပေးတတ်ပါတယ်။ ဒီနှစ်မှာ အခဲအရင်က ကိုယ်နဲ့မသင့်မြတ်သူတွေနဲ့ ပြန်ပြီးသင့်မြတ်သူတတ်ပါတယ်။ ဒါကောင်းတဲ့အချက်ပါပဲ။

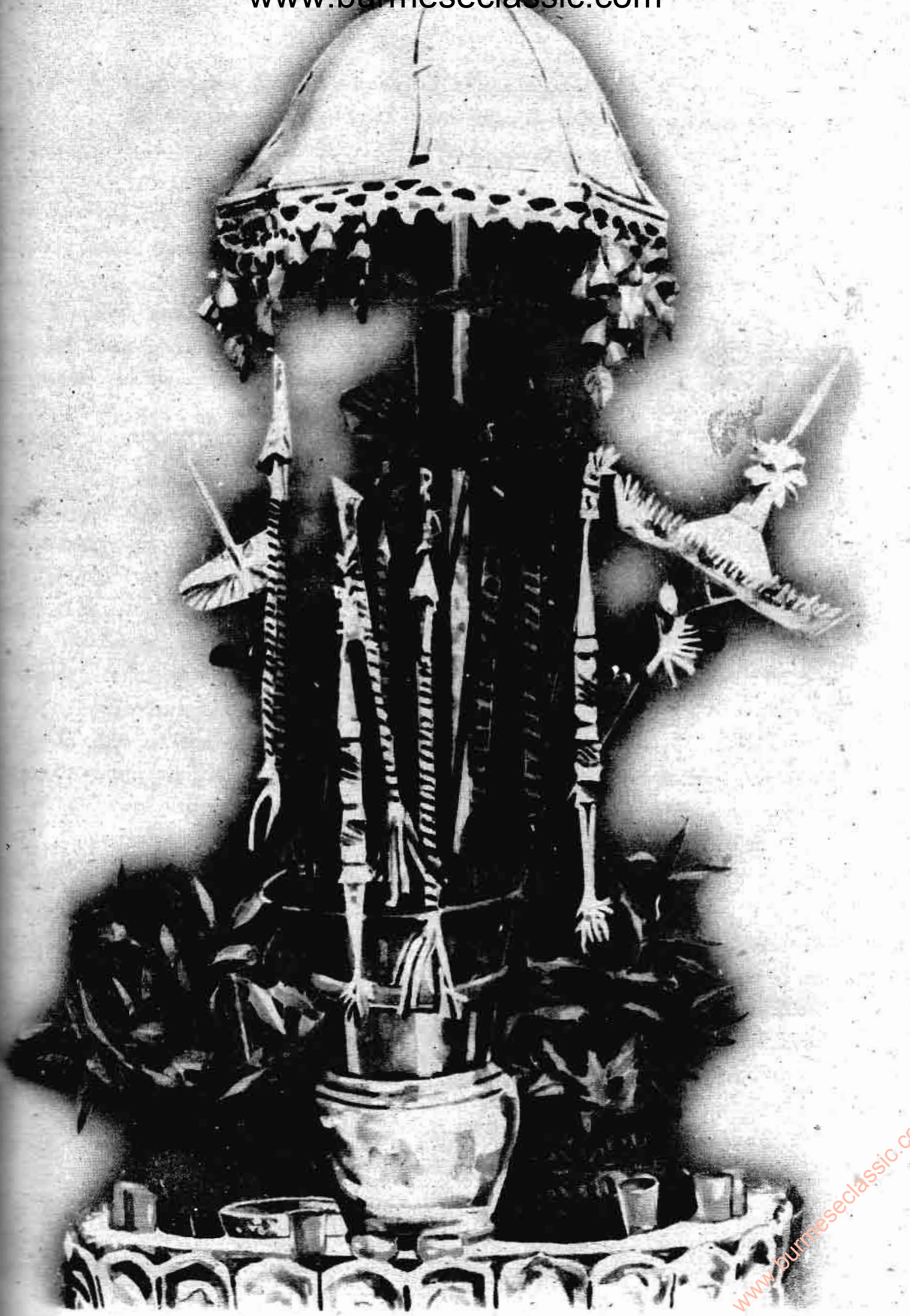
မျက်စိအားနည်းတတ်တယ်။ မျက်မှန်တပ်သူဆိုတော့ ဒီနှစ်မျိုးမှာ မျက်မှန်ပါဝါ တိုးသွားတတ်ပါတယ်။ အတော့်ကို ကောင်းတဲ့နှစ်လို့ ဆိုရမှာပါပဲ။ ဆင်မွဲတောနေသူတွေတောင် ဒီလိုနှစ်မျိုးရောက်တဲ့အခါမှာ အိမ်ကားပိုင်တွေ ဖြစ်သွားတော့တာပါပဲ။

ဒီနှစ်မျိုးဟာ ခြေထောက်မှာ ဗွေပါတယ်ဆိုတာပေါ့။ မကြာခင် ခရီးထွက်ရတတ်ပါတယ်။ ရာထူးတွေ တက်တာလည်း ဒီနှစ်မျိုးမှာ တက်တာပါပဲ။

နောက်တစ်ခုက ဒီနှစ်မှာ ဘာတွေပဲဖြစ်ဖြစ် ဘာပဲ ပဲကြုံကြုံ တစ်ခါတည်းနဲ့ မပြီးဘူး။ နှစ်ခါ နှစ်ခါ ထပ်ပြီး တတ်တဲ့ သဘောရှိတယ်။

အိမ်မှာ အရွယ်ရောက်ပြီးတဲ့ ယောက်ျားကလေး ၁ ကလေးရှိရင်တော့ သတိထားလိုက်ပါဦး။ အိမ်ကထွက်သူတတ်ပါတယ်။

အဖိုးမတန်ပါဘူးဆိုပြီး ဘူးထဲ ခွက်ထဲမှာ ဖယ်ကျောက်ကလေးတစ်လုံး ရှိနေတတ်တယ်။ ဘာကျောက်ဖြစ် အရောင်ကတော့ ခပ်ဖျော့ဖျော့ပဲ။ ထိပ်မှာ အနက်ပေါ်တယ်။ အဲဒီကျောက်ကလေးကိုရှာပြီး ငွေနဲ့ လက်ခွဲပြီး ဖိတ်ဆွေရဲလက်မှာ ဝတ်ထားလိုက်ပါလား။ အဲဒါ ကောင်းတဲ့ အဆောင်ဖြစ်တယ်။

ဒီလိုနှစ်မျိုးမှာ သင့်အိမ်ကို ကိုယ်ဝန်ဆောင်သည် ရောက်လာပြီး ညအိပ်ညနေ တည်းခိုရင် ဒါမှမဟုတ် သင့် အိမ်မှာ နဂိုကတည်းက ကိုယ်ဝန်ဆောင်ရှိနေခဲ့ရင် ထိဆုကြီး ပေါက်တတ်ပါတယ်။

ကျန်းမာရေးကတော့ နည်းနည်းဂရုစိုက်ပါ။ ဦးခေါင်း နဲ့ ဝမ်းဗိုက် ဒုက္ခပေးတတ်ပါတယ်။ ခေါင်းမူးတတ်တယ်။ ဗိုက်အောင့်တတ်တယ်။ ဝမ်းတွေဘာတွေလည်း ပျက်တတ် တယ်။ အဲဒီလိုမျိုး ဖြစ်ခဲ့ရင်တော့ အုန်းရည် ၄ ခွက်နဲ့ လှေကားကိုပက်ပြီး ဆေးပစ်လိုက်ပါ။ ဆေးတာကတော့ ဗုဒ္ဓ ဟူးနေ ညနေဆိုရင် ပိုကောင်းပါတယ်။

ဒီနှစ်တွေမှာ ဒီလိုယတြာချေပါ

တနင်္လာနေ့နံနက် ၉:၄၅ နာရီအချိန်တွင် မိမိအိမ် ရှေ့ရှိ ဘုရားကိုပင် ဖယောင်းတိုင် သက်စေ့ထွန်းညှိပူဇော်၍ သုဂတောဂုဏ်တော် ကိုးပတ်ကိုစိပ်ပြီး အဘဘိုးမင်းခေါင်ထံ တွင် ခုနစ်ကြိမ်တိုင် ဆုတောင်းပါ။ မိမိတွေကြုံနေရသော အခက်အခဲများ ပြေပျောက်သွားပါလိမ့်မည်။ အထက်ပါ ယတြာအပြင် အောက်တွင်ဖော်ပြထားသော ယတြာကို လည်း မပျက်မကွက် ပြုလုပ်ပေးရန် လိုအပ်ပါသည်။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဒီနှစ်ဟာ သင့်အဖို့ ကံကောင်းတဲ့နှစ် ပါပဲ။ ဒါပေမယ့်လည်း မပြောပလောက်တဲ့ အညံ့အခိုက်လေး တွေ ရှိတာပေါ့။

အဲဒါတွေ ပြေပျောက်သွားအောင် ယတြာတော့လို မယ်။ ဒီတော့ မိတ်ဆွေအနေနဲ့ ယတြာလေးတွေချေပေးပါ ဦး။

အမွှေးနံ့သာရေတွေနဲ့ တနင်္လာထောင့်က ဆင်းတု တော်ကို တနင်္လာနေ့မှ ရေသပ္ပာယ်ပေးပါ။ ကြာဖူး နှစ်ပွင့်၊ သစ္စာပန်း ခြောက်ပွင့်ကိုလည်း အဲဒီဘုရားမှာပဲ ကပ်လှူ ပူဇော်လိုက်ပါ။

နဂါးရဲဘုရားမှာ ထန်းလျက် ၁၁ ခဲကို စက္ကူကန် တော့ထဲထည့်ပြီး ကပ်လှူပူဇော်လိုက်ပါ။

အဲဒီလို လုပ်မယ်ဆိုရင် ဒီနှစ်ပိုင်းမှာ မိတ်ဆွေကြုံ တွေ့ရမယ့် အခိုက်အညံ့လေးတွေ ပြေပျောက်သွားမှာပါပဲ။

အဆောင်အဖြစ်နှင့် - တံခွန် ကိုးလုံးကို မိမိအိမ်က ဘယ် စင်တွင် ဘစ်နှစ်လုံး တင်လှူထားပါ။

၎င်းတို့သုံးဦး စာကျားပြီးသောအခါ၌ ကျွန်ုပ်တို့ ၎င်းတို့အား ငါးမြင်းဆီပြန်ဟင်း။ ကင်ပွန်းချဉ်ရွက်ငါးဆီ ကုလားပဲဟင်း။ သခွားသီးသုပ်တို့ဖြင့် နံနက်စာကို ကျွေး လေ၏။ ၎င်းတို့လည်း မြန်ယုက်စွာ စားသောက်ကြသော်လည်း ဂရုမ္မာကြာရက်ကမူ -

“ဗေဒင် တတ်မတတ်တော့ မသိဘူး။ ဒီ ရုပ်သေ ကတော့ ထမင်းအလွန်မြန်မယ့် ရှစ်ရက်ပဲ။ ဒီနေ့ ညတော့ မြတို့အိမ်မှာ စားမယ်နော်။ မနက်ဖြန်ညစာ ဖြစ် အိမ်မှာစားမယ်”

ဟု မမြည့်နှင့် ပုလဲဖြတို့အိမ်တွင် ထမင်းစား စရန်ရိုက်နေလေ၏။

ထို့နောက်တွင်ကား ၎င်းတို့သည် ပြန်သွားကြ တော့၏။ ပြန်ခါနီးတွင် ကျွန်ုပ်က ဂရုမ္မာကြာရွက်အား တို့၍ အနီးသို့ ခေါ်ပြီးလျှင် -

“ဂရုမ္မာကြီး အသက်ကြီးပြီ အဘိုးကြီးလည်း ကြီး ပြီ။ မိန်းမတွေနဲ့ မရောနဲ့ လုံးထွေးကုန်ဦးမယ်”

ဟု သတိပေးလိုက်လျှင် ၎င်းက ကျွန်ုပ်အား “မင်းနယ်ကွာ ခက်တော့တာပဲ”

ဟုပြော၍ လူငယ်လေးတစ်ဦးကဲ့သို့ ပေါ့ပါးပုတ်ပုတ် စွာဖြင့် မိန်းမနစ်ဦးနောက်သို့ အပြေးကလေး လိုက်သွား တော့သတည်း။

သဗ္ဗေသတ္တာ ကဗျာ

မင်းသိ

ဗုဒ္ဓဟာသနိ ဝိရိတိဋ္ဌတူ (၂)

ချော့ယဉ်သာဖြင့် (BA, BEd)

အလျား ယူဇနာသုံးရာ၊ အနံယူဇနာသုံးရာ၊ အဝန်း ယူဇနာကိုးရာ၊ အမြင့်ယူဇနာငါးရာရှိ သလင်းကျောက်ဖလ် နှစ်ပေါင်း တည်လျက်။ အခြင်၊ ခေါင်အုပ်၊ ခြင်ပိတ်ရတနာ နှစ်ထပ်မျိုးစုံ၊ အမိုးနီလာအုတ်၊ ပတ္တမြားသံမှို၊ ရွှေတိုင်လုံး နှစ်လုံး၊ ရွှေတိုင်လုံးတို့တွင်ရှိသော ငွေကြာအိုး၊ အတွင်းမျက် ခြောက်ရွှေ အထွတ်ထုပိကာသည် ငွေဖြင့်ပြီးသော ရတနာ နှစ် သုဓမ္မာနတ်သဘင်ပြဿာဒ်ကြီးသည် နတ်ပြည်ခြောက် ထပ်နှင့် ဗြဟ္မာဘုံတိုင်းတွင် ရှိသည်ဟူ၍ ကျမ်းဂန်တို့၌ ဖော်ပြပါရှိ၏။ အရူပဗြဟ္မာဘုံနှင့် အသညဿ ဗြဟ္မာဘုံတို့တွင် မရှိချေ။ ထိုသုဓမ္မနတ်သဘင် ရတနာစေတီကြီးတို့၌ နတ်ဗြဟ္မာတို့သည် အညီအညွတ် စည်းဝေးညီကြ၍ စည်းမြတ်သော တရားစကားတို့ကို ဟောကြားဆွေးနွေး ဆွေးနွေးပေးပေးမစည်းဝေးညီညွတ်ကြကုန်၏။

အခါတစ်ပါး ဂေါတမဘုရားရှင်သည် ရာဇဂြိုဟ်ပြည် မြို့တော်တော်၌ နေတော်မူစဉ် သိကြားမင်းပေးသော ဗေလုဝ နတ်စောင်းပိုင်ရှင် ပဉ္စသီခနတ်သားသည် မြတ်စွာ ဘုရားထံ ချဉ်းကပ်၍ ဤသို့ ပြန်ကြားလျှောက်ထားလေ၏။
“အရှင်မြတ်စွာဘုရား တာဝတိံသာ သုဓမ္မာနတ် သဘင်၌ တာဝတိံသာနတ်အားလုံးတို့ အညီအညွတ်စည်းဝေး နှစ်ထပ် သနက်မာရ ဗြဟ္မာ ရောက်လာကာ ကောင်းကင် ကန်ဝယ်ဖွဲ့ခွေ ထိုင်နေလျက် တာဝတိံသာနတ်တို့အား ပြောကြားပါသည်။ မြတ်စွာဘုရား။

“အချင်းတို့ ထိုမြတ်စွာဘုရားသည် ရှည်မြင့်သော ဝဏ္ဏပင် ကြီးကျယ်သော ပညာရှိဖြစ်ခဲ့ဖူး၏။ ရှေး၌ဖြစ်ခဲ့ သည့်ကား ဒီသမ္မတိမင်း၏ ပုရောဟိတ်ပုဏ္ဏား ကာဝိန္ဒ၏ ဘေတိယိလအမည်ရှိသော လှလင်သည် အဖကွယ်လွန် နှင့် အဖ၏ ပုရောဟိတ်ရာထူးကို ဆက်ခံရ၏။ ထိုဇောတိယိ လှလင်သည် ထိုမင်းအား ဖခင်ညွှန်ကြားဆုံးမခဲ့ဖူးသော စိတ်တို့ကိုလည်း ညွှန်ကြားဆုံးမ၏။ ဖခင် မညွှန်ကြား

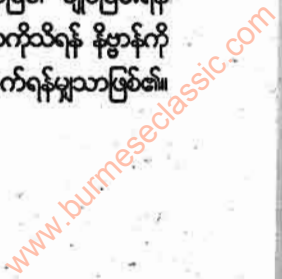
မဆုံးမဖူးသော အမှုကိစ္စတို့ကိုလည်း ညွှန်ကြားဆုံးမ၏။ ဖခင် စီရင်ပြီးစေခဲ့ဖူးသော ထိုမင်း၏ လုပ်ငန်းဆောင်တာတို့ကို လည်း စီရင်ပြီးစီးစေ၏။ ဖခင် မစီရင် မပြီးစီးစေခဲ့ဖူးသော လုပ်ငန်းဆောင်တာတို့ကိုလည်း စီရင်ပြီးစီးလေ၏။

ထို့ကြောင့် လူတို့သည် “ဂေါဝိန္ဒပုဏ္ဏားပေတည်း” မဟာလောဝိန္ဒပုဏ္ဏားပေတကား”ဟူ၍ ချီးမြှောက်ကြသည် ဖြစ်၍ မဟာလောဝိန္ဒဟု အမည်တွင်လေ၏။

ဒီသမ္မတိမင်း ကွယ်လွန်လျှင် သားတော်ရေထု မင်းသား မင်းအဖြစ်၌လည်း ပုရောဟိတ်အရာ၌တည်လျက် ရှေးအစဉ်အတိုင်း ကာလကြာမြင့်စွာ အစီးအပွားဆောင်ရွက် ပြီး မဟာဂေါဝိန္ဒပုဏ္ဏားသည် ရဟန်းပြုလေသော် မင်းပုဏ္ဏား သူကြွယ် ထောင်ပေါင်းများစွာ အတုလိုက်၍ ရဟန်းပြုကြ၏။ ထိုအခါ မဟာဂေါဝိန္ဒ၏ အဆုံးအမကို အကြွင်းမဲ့သိသော တပည့်တို့သည် ဗြဟ္မာလောကသို့ ကပ်ရောက်ရ၏။ အကြွင်း မဲ့ မသိသော တပည့်တို့သည် မိမိတို့အသိအားလျော်စွာ နတ်ဘုံအသီးသီးသို့ ရောက်ရကုန်၏။ ဤသို့လျှင် အလုံးစုံ သော အမျိုးသားတို့၏ ရဟန်းပြုခြင်းသည် အချည်းနှီးမဖြစ် အကျိုးစီးပွားရှိ၏”ဟူ၍ ဖြစ်ပါသည်။

“အရှင်ဘုရား ဤသို့လျှင် သနက်မာရဗြဟ္မာပြောပြ သည်ကို ကြားနာရပါသည်။ ထိုအကြောင်းအရာကို မြတ်စွာ ဘုရား အမှတ်ရပါ၏လော”

ဟု ပြန်ကြားလျှောက်ထား မေးမြန်းသည်ရှိသော် ဘုရားရှင်က “ပဉ္စသီခ ငါ အမှတ်ရ၏။ ငါသည် ထိုစဉ်အခါ က မဟာကောဝိန္ဒပုဏ္ဏား ဖြစ်ခဲ့၏။ ငါသည် တပည့်တို့အား ဗြဟ္မာဘုံ၌ အပေါင်းအဖော်ဖြစ်ရန်လမ်းကို ဟောကြားခဲ့၏။ ထိုစဉ်အခါက ငါဟောကြားခဲ့သော အကျင့်သည် စင်စစ် ငြီးငွေ့ရန် မဖြစ်။ တပ်မက်ခြင်းကင်းရန်မဖြစ်။ ချုပ်ငြိမ်းရန် မဖြစ်။ ထူးသောဉာဏ်ဖြင့် သိရန်မဖြစ်။ သစ္စာကိုသိရန် နိဗ္ဗာန်ကို မျက်မှောက်ပြုရန် မဖြစ်။ ဗြဟ္မာဘုံသို့ ရောက်ရန်မျှသာဖြစ်၏။

စင်စစ် ငြီးငွေ့ရန်၊ တပ်မက်ခြင်းကင်းရန်၊ ချုပ်ငြိမ်းရန် ထူးသောဉာဏ်ဖြင့် သိရန်၊ သစ္စာကိုသိရန်၊ နိဗ္ဗာန်ကိုမျှော် မှောက်ပြုရန်မှာ အင်္ဂါရှစ်ပါးရှိသော အရိယာမဂ်ပင်တည်း။

ဤသို့ မြတ်စွာဘုရား ဟောကြားသောတရားကို ဂန္ဓဗ္ဗနတ်မျိုးဖြစ်သော ပဉ္စသီခနတ်သားသည် အလွန်နှစ်လို သည်ဖြစ်၍ ရှိခိုးပြီးလျှင် ကွယ်ပျောက်လေ၏။ ဤတွင်

ဤမဟာဂေါဝဏ္ဏသုတ်၌ ပဉ္စသီခ နတ်သားအား ဘု ရားရှင်ဟောမြှောက်ချက်သည် သဗ္ဗညုတ ဘုရားစစ်စစ်ပွင့်တော် မူရခြင်း၏ အနစ်သာရ(သစ္စာလေးပါးတရားကို သိမြင်ဟော ကြားနိုင်ခြင်း)ကို လှစ်ဟာဖော်ပြနေသည်။ သဗ္ဗညုတဘုရား စစ်စစ်ဖြစ်မှသာ အရိယာမဂ္ဂင်ရှစ်ပါးလမ်းကြောင်းကို ကိုယ် တိုင်သိမြင်ဟောကြားနိုင်ခြင်း ဖြစ်သည်ကို ဖော်ပြထားခြင်းပင်။

မြန်မာပြည်ရောက် ဗုဒ္ဓသာသနာသည် ပဉ္စမသင်္ဂါယ နာတင်သည်အထိ အစဉ်အတိုင်း တောင်ပိုင်း၊ ထေရဝါဒ ရှုထောင့်မှလာသော ဗုဒ္ဓသာသနာဖြစ်သောကြောင့် ဗုဒ္ဓဓမ္မကို လေ့လာရာတွင် ရှေးဦးစွာ ဗုဒ္ဓ၏ ဘဝမှန်ကို မှန်စွာသိထား ရန် လိုအပ်၏။ ဗုဒ္ဓသည် လူသားစစ်စစ်မှ သဗ္ဗညုတဘုရား စစ်စစ် ပွင့်တော်မူလာခြင်း ဖြစ်၏။ ပညာမိက ဘုရားစစ်ဆုပန် လေးသင်္ချေကမ္ဘာတစ်သိန်း ပါရမီဖြည့်ဆီးပြည့်မောက်၊ ပါရမီ ပြီးမြောက်သည့်ဘဝ သိဒ္ဓတ္ထမင်းသားကား ဒုက္ကရစရိယာ အကျင့်များဖြင့် ခြောက်နှစ်တိုင် ကြာသွားပြီးမှ ပဉ္စသီခနတ် သား၏ မလေ့မတင်းသည့် စောင်းကြိုးညှိစောင်းသံ မဏ္ဍိမပဋိ ပဋ္ဌာလမ်းမှန်တွင် ရပ်မိ၍ မကြာမတင်လျှင် ဘုရားရှင်စစ်စစ် ပွင့်တော်မူခဲ့ခြင်းပင်။ သို့ကြောင့် ပဉ္စသီခနတ်သားငယ်သည် ဘုရားရှင်နှင့် အကျွမ်းဝင်သည်သို့ ရှိခဲ့၏။

ဤသို့သော ပဉ္စသီခနတ်သားအား ဘုရားရှင်က ဗြဟ္မာဘုံသို့ ရောက်ရုံမျှသာဖြစ်သော မေတ္တာ၊ ကရုဏာ၊ မုဒိတာ၊ ဥပေက္ခာတရားတို့ထက် မြတ်လှစွာသော နိဗ္ဗာန် ရောက်ကြောင်းတရား စင်စစ် ငြီးငွေ့ရန်၊ တပ်မက်ခြင်းကင်း ရန်၊ ချုပ်ငြိမ်းရန်၊ ထူးသောဉာဏ်ဖြင့် သိရန်၊ သစ္စာကိုသိရန်၊ နိဗ္ဗာန်ကို မျှော်မှောက်ပြုရန်၊ အင်္ဂါရှစ်ပါးရှိသော အရိယာ မဂ်ကို ပြတော်မူ၏။ ပဉ္စသီခနတ်သားကလည်း အလွန်နှစ်လို သည်ဖြစ်၍ ရှိခိုးပြီးလျှင် ကွယ်ပျောက်လေသည်။

သို့ဖြစ်၍ ဗုဒ္ဓသည် ဘယ်အတွက် ဓမ္မတရား ဟော ကြားသည်ကို ကောင်းစွာသိထားပါက တစ်ပုဒ်တစ်ဂါထာဖြင့်

ပင် သဘောပေါက်နိုင်သည်။ ဘုရားရှင်၏ ပဓာနရည်၌ ချက်ကို လေးနက်စွာသိပြီး ကောင်းစွာဟောကြား သော တရားအား ကောင်းစွာလိုက်နာကျင့်သုံးသူသည် ကောင်း စွာအကျိုးများစေမည် ဖြစ်၏။ မဂ္ဂင်ရှစ်ပါးလမ်းသည် ဝိပုတ္တိရာ သို့တည်သော်လည်း လောကီလောကုတ္တရာအကျိုးမှ မဏ္ဍိမပဋိပဋ္ဌာလမ်းဖြစ်၍ သွားလိုသည်ဘက်၌ အကျိုး မည်သာတည်း။ ဘုရားရှင်ဟောကြားတော်မူသော ငြိမ်း သော စကားတစ်လုံးတွင် စင်စစ်ငြိမ်းအေးခြင်းကို ရရှိ သော က အခြားထောင်သောင်းများစွာသော စကားလုံးတို့ သည်လည်း ငြိမ်းအေးရန်အတွက်ပင် ဖြစ်လေသည်။ ငြိမ်း သည်ဆိုရာ၌ -

အဘယ်၌ အဘယ်သို့ ငြိမ်းအေးမည်နည်း။ သ ဟု တို့၏ သန္တန် လောဘ၊ ဒေါသ၊ မောဟ ကိလေသာတို့မှ မှ ဆုတ်၍ဆုတ်၍ ဝေး၍ဝေး၍ အဝိဇ္ဇာတဏှာသေးမှ တ ဖြည်း ငြိမ်းအေးငြိမ်းအေးလာခြင်း။ အလင်းရောက် အ ဖြေ၊ အအေးရောက် အပူဝေးလာသောအခါ ကာမဂုဏ် တရားတို့၏ ပူလောင်ခြင်းကို အလိုမရှိတော့။ တပ်မက်ခြ င်၌ ပျင်းပျက်ငြီးငွေ့ ယင်းတရားတို့ ချုပ်ငြိမ်းရပ်သိမ်းသွား သည် ထူးသောဉာဏ် မြင်ထင်လာမည်။ ထိုအခါ ဗုဒ္ဓ ဇာတိ အနစ်သာရကို သိမြင်သိမြင် ယုံကြည်သက်ဝင် ခြင်းလွန်မြောက် ဗုဒ္ဓသာသနာ၌ အမြင်မှ ရဲရင့်ခြင်းသို့ သော သမ္မာဒိဋ္ဌိဖြစ်လာမည်။ ဘုရားအလောင်းတော် သင်္ချေကမ္ဘာတစ်သိန်းကာလ သုံးဆယ့်တစ်ဘုံဌာနတို့တွင် ပါရမီဖြည့်စဉ် ဘဝသံသရာ၏ ကြောက်ဖွယ်ကောင်း သရာဘေး ဘဝအထွေထွေကို သဗ္ဗညုတဉာဏ် သင်ခြင်တော်မူသောအခါ ဘုရားရှင်က ဘုံဘဝတို့၌ သာလျှင် ပဓာနကျအမြတ်ဆုံးဘဝဖြစ်ကြောင်း ဟော မှုခဲ့သည်။)

အဘယ်ကြောင့် လူ့ဘုံမြတ်သနည်း။ သ ဘုရားစစ်စစ် ကေနိပုဋ်ရာဌာနသည် လူ့ဘုံလူ့ဘဝဖြစ် သော ဘုံမှ လွဲ၍ အပါယ် လေးဘုံ၊ နတ် ခြေထောက် ဗြဟ္မာဘုံနှစ်ဆယ်တို့သို့ ရောက်ခြင်းသည် ကောင်းစွာ ဖြစ်မဟုတ်။ ပြုထားခဲ့သော ကောင်းမှုတရားတို့သည် ပေါ့ဆမှုဖြင့် ခယဓမ္မာ၊ ဝယဓမ္မာသဘောဖြင့် ကုန်ကုန် ကုသိုလ်ပြုဖွယ် အမှုတို့ရှိရာမဟုတ်။

ထိုထိုဘုံဘဝတို့သည် လူ့ပြည်လူ့ဘဝမှ ကောင်းမှု၊
ကောင်းမှုတို့၏ အကျိုးဆက်ကျရာဌာနများသာဖြစ်ကြ၏။
ဘဝ လူ့ဌာနမှသာလျှင် လူ့နတ်ဗြဟ္မာ သုဂတိဘုံများသာ
သံသရာမှ လွတ်ရာ နိဗ္ဗာန်ချမ်းသာထိ ရွက်ဆောင်နိုင်
သည်ဖြစ်သောကြောင့်ပင်။

အစမထင် အဆုံးမမြင်နိုင်သော ဘဝသံသရာတွင်
ဘုံတို့ ဖြစ်ကြသော သတ္တဝါတို့သည် အနည်းငယ်မျှသာ
ကြောင်း လက်သည်းခွဲထက်တည်သော မြေမှုန့်ပမာဏ
ဘုရားရှင် ဟောပြောခဲ့သည်။ လူ့ဘုံမှတစ်ပါးသောဘုံတို့
ဖြစ်သော သတ္တဝါတို့သည် မဟာပထဝီမြေကြီးမှ မြေမှုန့်
နှင့် ပမာပြ ဟောကြားခဲ့သည်။ ထိုသို့ဖြစ်ခြင်းသည်
ဘယ်ကြောင့်နည်း။

ဘုရားရှင် ဟောကြားတော်မူသော အင်္ဂါရှစ်ပါးရှိ
အရိယာမဂ်အမှန်တရား သစ္စာလေးပါးကို မမြင်ခြင်းမသိ
မည် ဖြစ်လေသည်။ အဘယ်လေးပါးတို့နည်း။

- (၁) ဆင်းရဲဟူသော အရိယာတို့၏ အမှန်တရား။
- (၂) ဆင်းရဲဖြစ်ပေါ်ကြောင်းဟူသော အရိယာတို့၏ အမှန်တရား။
- (၃) ဆင်းရဲချုပ်ရာ(နိဗ္ဗာန်)ဟူသော အရိယာတို့၏ အမှန်တရား။
- (၄) ဆင်းရဲချုပ်ရာ(နိဗ္ဗာန်)သို့ ရောက်ကြောင်းအကျင့်

ဟူသော အရိယာတို့၏ အမှန်တရားတို့ပင်ဖြစ်လေသည်။
အမှန်တရားလေးပါးသည်လည်း သဗ္ဗညုတဘုရားရှင် ပွင့်
လျှင် နာကြားနိုင်သောတရား ဖြစ်လေသည်။ ဘုရား
ကြားကာလများ၌ ထိုတရားနှင့် ဝေးကွာခဲ့ရသည်ပင်။
ထို့ကြောင့် ဤသာသနာတော်၌ -

- (၁) "ဤကား ဆင်းရဲတည်း" ဟုသိရန် အားထုတ်ရမည်။
- (၂) "ဤကား ဆင်းရဲဖြစ်ပေါ်ကြောင်းတည်း" ဟု သိရန်အားထုတ်ရမည်။
- (၃) "ဤကား ဆင်းရဲချုပ်ရာ(နိဗ္ဗာန်)တည်း" ဟုသိရန် အားထုတ်ရမည်။
- (၄) "ဤကား ဆင်းရဲချုပ်ရာ(နိဗ္ဗာန်)သို့ရောက်ကြောင်း အကျင့်တည်း" ဟု သိရန် အားထုတ်

ရမည်။

ဤသစ္စာလေးပါးတရားကို မျက်မှောက်ပြုနိုင်သော
လမ်းသည် အင်္ဂါရှစ်ပါးရှိသော မဂ္ဂင်လမ်း ဖြစ်လေသည်။

- (၁) မှန်စွာသိမြင်ခြင်း = သမ္မာဒိဋ္ဌိ
- (၂) မှန်စွာ ကြံခြင်း = သမ္မာ သင်္ကပ္ပ
- (၃) မှန်စွာ ပြောဆိုခြင်း = သမ္မာဝါစာ
- (၄) မှန်စွာ ပြုလုပ်ခြင်း = သမ္မာကမ္မန္တ
- (၅) မှန်စွာ အသက်မွေးခြင်း = သမ္မာ အာဇီဝ
- (၆) မှန်စွာ အားထုတ်ခြင်း = သမ္မာဝါယမ
- (၇) မှန်စွာ အောက်မေ့ခြင်း = သမ္မာသတိ
- (၈) မှန်စွာ တည်ကြည်ခြင်း = သမ္မာသမာဓိ

ဟူသော မဂ္ဂင်ရှစ်လမ်းကို ညွှန်ကြားဖော်ပြ ဆုံးမ
တော်မူခဲ့သော ဘုရားရှင်သာသနာတော်ကြီးသည် -

(၁) သံသရာဝင့်ဆင်းရဲ သုံးဆယ့်တစ်ဘုံဌာနတို့၏
ဆင်းရဲချုပ်ရာ(နိဗ္ဗာန်)သို့ရောက်ကြောင်း အကျင့်ဖြစ်သော
မဂ္ဂင်ရှစ်ပါး အရိယာမဂ်လမ်းကြောင်း။

(၂) ပစ္စုပ္ပန်လောက၊ တမလွန်လောက၌ဖြစ်တတ်
သော အာသဝေါတရားတို့ကို ပိတ်ပင်တားမြစ်ရာ ဝိပုတ္တိရသ
နိဗ္ဗာန်လမ်းကြောင်းပြ အဆုံးအမတရားတော်ကြီးဖြစ်သော
ကြောင့် ဤသို့ ထူးကဲလွန်မြတ်လှသော ဘုရားရှင်သာသနာ
တော်သည် ကြာမြင့်ရှည်စွာ မြဲမြံခိုင်ခံ့၍ တည်တံ့ပါစေသ
တည်း။

အလုံးစုံသော သတ္တဝါအပေါင်းတို့သည်လည်း လူ့နတ်
နိဗ္ဗာန်သုံးတန်ကို ရွက်ဆောင်တတ်သောတရားတော်မြတ်ကို
ဟုတ်တိုင်းမှန် သိဉာဏ်ဖြင့်သိလျက် ကိလေသာအညစ်
အကြေးတို့မှ ကင်းစင်ကြယ်သော မဂ္ဂင်အကျင့်ဖြင့် စိုးရိမ်ခြင်း
ကင်းထသော တဏှာကုန်ရာ နိဗ္ဗာန်ချမ်းသာတို့ လွယ်လွယ်
မြန်မြန် ကူးမြောက်နိုင်ကြပါစေသတည်း။

ချောယဉ်သာမြင့် (BA, BEd)

၀၉-၄၂၀၆၂၈၉၇

ကျမ်းကိုး - မဟာဂေါဝိန္ဒသုတ်။

နိဗ္ဗာန်လမ်းပြ ဝိပဿနာတရားတော်(၁၁)

(ရုပ်ဓာတ်ရှုစိတ်ပါး)

ဇိဉာ/ရသဓာတ်

မဟာထွန်း

၁။ နာ၊ နှုတ်၊ စိတ်၊ ဉာဏ် ဤလေးတန်ဖြင့် ဓမ္မံ တရား နာ၊ ကြား၊ လေ့လာ၊ အားထုတ်ပါက -
သေရာညောင်စောင်း လဲလျောင်းပြီးကာ ရောဂါဆူ သည်း ပူညည်းဆူပွက် သတိလစ်မဲ့ သေခဲ့ရခြား မလား အပါယ် ထက်ဝယ်နတ်ပြည် ရောက်ကြောင်းကောန် စင်စစ် မှန်၏။ တစ်ဖန်ထို့ပြင် မဂ်ဝင်ဖိုလ်ပေါက် နိဗ္ဗာန်ရောက်ဟု ဘုရားမိန့်မှာ ဟောသည်သာတည်း။

သေတာနဂတသုတ်၊ အံ၊ ၁။

၂။ နာ၊ နှုတ်၊ စိတ်၊ ဉာဏ်၊ ဤလေးတန်ဖြင့် ဓမ္မံ တရား နာကြားလေ့လာ အားထုတ်ပါက-

(၁) ကျန်းမာနေစဉ် မသေခင်ဝယ် မဂ်ဝင်ဖိုလ် ပေါက် နိဗ္ဗာန်ရောက်၏ (၂) မရောက်ပါလျှင် ဖျားနာစဉ်နှင့် (၃) သက်ငင်ပူဇိုး သေခါနီးမှာ မဂ်ရလာ၏ (၄) မရပါက နတ်ဘဝမှာ သေချာကိန်းသေ မဂ်ရလေ၏ (၅) တစ်ထွေ ထိုမှ ဓမ္မရာဂ ဓမ္မနန္ဒီ ထိုစွမ်းရည်ကြောင့် မထေရ်မြတ်လှ ပစ္စေကဟု ဗုဒ္ဓအငယ် ဖြစ်ရဘွယ်သည် ငါးသွယ်အား ထုတ်ရကျိုးတည်း။

မေဋကော ပဒေသ ပါဠိတော်၊ ၁၈၇။

ဤကဗျာနှစ်ပုဒ်သည် ဤစာရေးသူ၏ ဉာဏ်စွမ်း မဟုတ်သည့်အကြောင်းကို လစဉ်ပင် ဆိုခဲ့ပြီ။ ပျံလွန်တော်မူ ကျေးဇူးရှင် မမြတ်ဆရာတော် ဘုရားကြီးနှင့် တူတပည့်ဖြစ် သူ ဦးပွင်းလေးခေါ် အဂ္ဂမဟာအကျော် မအူပင် လေးအိမ်စု အရှင်ဝိစိတ္တသာရာ ဘိဝံသတို့၏ ရင်တွင်းဖြစ် မှုပိုင်ကဗျာ

နှစ်ပုဒ်သာ ဖြစ်ကြောင်းကိုလည်း ရေးခဲ့ပြီ။
စာရေးသူသည် ထိုထိုကျေးဇူးရှင် ဆရာတော်နှစ် ဦး၏ အမြတ်တရားစခန်းကို သွားဝင်ရာ၌ ဓမ္မဒါနအား ပေးစွန့်လှူဒါန်းတော်မူကြ၍ ရလာခဲ့သည်။ အလွန်အား အဖိုးထိုက်သည်ကို ကြိုက်နှစ်သက်၍ အရကျက်ကာ ထားပြီး ဓမ္မယောဂီများအား တစ်ဆင့်မြှင့်ပေးသည့်အကြောင်းကို အသိပေးကာ ညွှန်းဆိုခဲ့ပြီ။

ထို့ကြောင့် တရားတော်ကို လိုလားလိုက်တတ် သည့် ဓမ္မယောဂီအပေါင်းတို့သည်လည်း ဤကဗျာနှစ်ပုဒ် အရ ကျက်ထားသင့်သည့်အကြောင်း၊ မဂ်ဖိုလ်နိဗ္ဗာန် ရန် တွင် များစွာအထောက်အကူဖြစ်နိုင်သည့်အကြောင်း ဦး မားသော တွန်းအားကြီးသဖွယ်လည်း ဖြစ်သည့်အကြောင်း စသည်ဖြင့်။

* * *

စားသောက်ဖွယ်ရာတည်းဟူသော အရသာ ဇိဉာတည်းဟူသော လျှာကို လာတိုက်သည်။ ထို့ကြောင့် နှစ်အလယ်တွင် လယ်ပင်ကသစ်ရွက် သဏ္ဍာရှိသော ထိုအကြည်ဓာတ်နှင့် ထိတွေ့၍ ရသဓာတ် ဖြစ်ပေါ်လာကြ၍လည်း ရသဓာတ်ကိုသာ အလိုရှိသည်။
ကြောင့် ရသဓာတ်ကိုသာ အရူခံတရားအဖြစ် နားလည် ရရှိသည်အထိ ရေးသားတင်ပြသွားပေမည်။

ရသဓာတ်ဟူသည်မှာ အရသာကို ခံစားခြင်း ဖြစ်သည်။ သတ္တဝါများသည် မည်သည့်အစာအာဟာရကို ခံစား သည်ဖြစ်စေ အရသာကို ခံစားကြသည်။ ထိုအရသာ

သတ္တဝါတို့အတွက် ကြီးမားသော အထောက်အပံ့ကို ဖြစ်စေသည်။ အသက်ပိုလှည့်နှင့် ကာယခန္ဓာ ကိုယ်ထည်ဗလ စသည်တို့ ရှင်သန် သန်မာကြီးထွားစေသည်။

သားငါး၊ ပုစွန်၊ အသီးအရွက်၊ အခက်အပင်၊ သစ်ဥသစ်ဖု အားလုံးမှာပင် သူ့အုပ်စုနှင့်သူ အရသာရှိကြသည်။ သတ္တဝါ အစားစားတို့အတွက် အရသာသည် ကြီးမားသော အညီညာစွာလည်းဖြစ်သည်။

လူတို့သည် ထမင်းကို စားကြသည်။ ငှက်တို့သည် အသားအရွက်ကို စားကြသည်။ သားရဲ သားကောင်တို့သည် သားငါးကို စားကြသည်ဟု အကျဉ်းအားဖြင့် မှတ်ယူနိုင်သည်။

မည်သည့်သတ္တဝါသည် မည်သည့်အစားအစာကို စားသောက်သည်ဖြစ်စေ အရသာကို ခံစားခြင်းသာ အဓိကဖြစ်သည်။ အာဟာရဝတ္ထု အားလုံးမှာပင် အရသာရှိသော်လည်း အရသာသည် သတ္တဝါတိုင်းနှင့် တည့်ကြသည်မဟုတ်ပေ။

မတည့်သော အာဟာရ ဝတ္ထုဖြစ်စေ စားသောက်သော သတ္တဝါအား အရသာမတွေ့ပေ။ အရသာမတွေ့လျှင် ချွတ်ချွတ် မျိုချွတ်လည်းမကျ ဖြစ်တတ်သည်။ မျိုချွတ် ကျခြင်း အရသာကို မတွေ့၍ ခံတွင်းရည်ဟုခေါ်သော သွားရည်/အရည် မလိုက်မလာ၊ မထွက်သောကြောင့် ဖြစ်သည်။

ဥပမာ - လူတို့သည် ထမင်းကို စားသောက်ကြသည်။ အခြေခံစသော သားရဲတို့သည် သားငါးကို စားကြသည်။ ကွဲ၊ မြင်း၊ ဆိတ်တို့သည် မြက်ကို အဓိကစားသောက်ကြသည်။

သတ္တဝါ တစ်မျိုးနှင့်တစ်မျိုး မတူသောကြောင့် စားသောက်ပုံချင်း ကွဲပြားသည်။ ရသဓာတ်ချင်းလည်း မတူကြပေ။ သတ္တဝါ အမျိုးအစားကိုလိုက်၍ စားသောက်သော အာဟာရအပေါ်တွင် မူတည်သည်။

ဤစာရေးသူတို့ ငယ်စဉ်က ကြံကြံဖန်ဖန် စမ်းသပ်စားသောက်ကြည့်ဖူးသော အကြောင်းတစ်ခုရှိသည်။ တောအတွင်း သူငယ်ချင်းများနှင့် နွားကျောင်းနေကြချိန် ဖြစ်သည်။

မောင်လှသန်း(ဦးလှသန်း)မှာ စာရေးသူနှင့် ဝမ်းကွဲအဖေကို တော်သည်။ မောင်လှသန်းသည် အဖေ၏ ညီမဖြစ်သည်။ မောင်လှသန်းလည်း ကြံဖန် တွေးခေါ်တတ်သူ အကျင့်ရှိသည်။

ပိဘာများ လယ်သိမ်းချိန်၌ ကျောင်းမှ ခေတ္တထွက်ပြီး နွားကျောင်းရင်း မောင်လှသန်းက -

“နွားတွေ မြက်ကို အားရပါးရ စားကြတယ်ကွ။ တို့လည်း မြက်စားကြည့်ရအောင်”

စာရေးသူလည်း မောင်လှသန်း ပြောသည်ကို လက်ခံလိုက်သည်။ ထို့နောက် မြက်ပင်များကို တစ်ယောက်တစ်ဆုပ် နှုတ်ယူပြီး အရွက်များကိုမျှ ဖြတ်ယူကာ ပါးစပ်ထဲထည့်ဝါးကြည့်ကြသည်။

ချို၊ ပူ၊ ခါး စပ်တည်းဟူသော တစ်စုံတစ်ခုသော အရသာမျှတော့ မဖြစ်ပေ။ ပြောလောက်အောင် ဘာအရသာမျှလည်း မရှိ။ လျှာကို မြက်ရသည်သာ အဖတ်တင်သည်။ ကြိတ်မှိတ်ဝါးပြီး ဝါးမျိုကြည့်ကြသည်။ အရသာမလိုက်၍ လျှာရည်/သွားရည် မထွက်သောကြောင့်ထင်သည်။ မျိုချွတ်ပင် မရပေ။ ကြိတ်မှိတ်မျိုချရင်း အန်ထွက်သည်။

ထို့နောက် ကောက်ကောက်ညွှန်ရွက်၊ သင်္ဘောရွက်၊ ပဲစင်ရွက်၊ မြောက်ရွက် စသည်များကို ဝါးမျိုကြရာ အဆင်ပြေသည်။ မျိုချွတ်ရသည်။ လူများစားသောက်သော အရွက်များဖြစ်၍ ထင်သည်။ ဘာပြဿနာမျှ မဖြစ်။

ရှင်းသည်။ ကွဲ၊ နွား၊ မြင်း၊ ဆိတ်စသော သတ္တဝါများသည်သာ မြက်ကို စားသောက်ကြ၍ အရသာလိုက်ကာ မျိုချွတ်ရကြသည်။ အသွေးအသားလည်းဖြစ်သည်။ မြက်သည် လူများ၏ အစာအာဟာရ မဟုတ်သောကြောင့် စားမျို၍ မရခြင်း ဖြစ်သည်။

မည်သည့်သတ္တဝါဖြစ်စေ အစာကို စားသောက်သော အခါ အရသာကို လျှာက ဖမ်းယူ/စုပ်ယူသည်။ ချို၊ ချိုဖန်၊ ခါး၊ ငန်၊ စပ် စသော အရသာ ခြောက်မျိုးလုံးကို လျှာကသာ ဖမ်းယူနိုင်သည်။

အရသာကို လျှာက ဖမ်းယူသော်လည်း လျှာတစ်ပြင်လုံးက ဖမ်းယူခြင်း မဟုတ်ပေ။ လျှာ၏အလယ်၌ ပင်လယ်က သစ်ရွက်သဏ္ဍာန်ရှိသည်။ လျှာ၏ အကြည်ဓာတ်ဟု ဆိုရသည်။ ထိုအကြည်ဓာတ်ကသာ စားမျိုသည့်အရသာများကို ဖမ်းယူခြင်းဖြစ်သည်။

ပညတ်၊ ပရမတ်
အရသာကို ပညတ်၊ ပရမတ် ခွဲကြစို့။

သကြား ချိုသည်။ မရမ်းသီး ချဉ်သည်။ ဖန်ခါသီး ဖန်သည်။ ခွေးတောက်ရွက် ခါးသည်။ ဆား ငန်သည်။ ငရုတ် သီး စပ်သည် စသော ရသခြောက်မျိုးကို သိနေခြင်းမှာ ပညတ်သိဖြစ်သည်။ ချို၊ ချဉ်၊ ဖန်၊ ခါး၊ ပူ၊ စပ်ဟု သိနေခြင်း မှာလည်း ပညတ်သိဖြစ်သည်။

စင်စစ်အားဖြင့် သိရမည်မှာ အရသာတည်းဟူသော ရသဓာတ် တစ်ခုတည်းကိုသာ ဖြစ်သည်။ ရသခြောက်မျိုး တွင် အကျဉ်းခြုံပြီး နှစ်မျိုးမျှကို ကြည့်ပါ။ နှစ်မျိုးမျှကို ကြည့်လျှင်လည်း နားလည်နိုင်သည်။

သကြားနှင့် မရမ်းသီး ချိုကြပါစို့။ သကြားက ချို သည်။ မရမ်းသီးက ချဉ်သည်။ စသည်ဖြင့် ပညတ်စွဲ ပညတ် သိ သိနေခြင်းမှာလည်း ပညတ်သိဖြစ်နေသောကြောင့် အသိ မမှန်ပေ။ အမှားသိ ဖြစ်သည်။

အမှန်သိ၊ တရားသိ သိရမည်မှာ ထိုထိုပညတ်စွဲများ ကိုဖြတ်ပြီး သိရမည်။ ပညတ်ဖြတ်ရန်လည်း မခက်ပေ။ နှစ်ဆင့်မျှ ဖြတ်ကြည့်ကြစို့။

သကြားချိုသည်ဟုရာ၌ သကြားကို ဖြတ်လိုက်လျှင် အချိုကျန်သည်။ မရမ်းသီးချဉ်သည် ဟုရာ၌လည်း မရမ်းသီး ကိုဖြတ်လိုက်လျှင် အချဉ်ကျန်သည်။ ဤသည်မှာ ပထမ အဆင့်ဖြင့် ဖြတ်ခြင်းဖြစ်သည်။

ဗုဒ္ဓိယအဆင့် ဖြတ်ရန်မှာ အချိုရသာ၊ အချဉ်ရသာ ဟု သိမှတ်ကာ အချိုနှင့် အချဉ်ကို ဖြတ်လိုက်လျှင် ရသ တစ်မျိုးတည်းသာ ကျန်သည်။ စားဖျိုးဖွယ်ရာ မြောက်မြားစွာ တို့၌ ပညတ်ဖြင့် စွဲခေါ်နေကြသော အရသာ မြောက်မြားစွာ တို့ကို ပညတ်ဖြတ်လိုက်လျှင်လည်း ရသတစ်မျိုးတည်း။ တစ်ခုတည်းသာ ကျန်သည်ကို တွေ့ရမည်ဖြစ်သည်။

ထိုတစ်မျိုးတည်းသော ရသသည် ပရမတ်ဖြစ်သည်။ သို့သော်လည်း ထိုပရမတ်ကို ဉာဏ်၌ ရှင်းလင်းသည်အထိ သိရန်လိုပေသေးသည်။ ကလေးများကို စာသင်သကဲ့သို့ ရှင်း ပြမှ အဆင်ပြေပေလိမ့်မည်။

ရသသည် ပရမတ်ဖြစ်သည်။ ထိုရသဓာတ်ကို ရှု မှတ်ပါဟု ဆို၍လည်း ဓမ္မယောဂီသည် ဓမ္မစဉ်ကျကျ ရှုမှတ် တတ်လိမ့်ဟု မထင်ပေ။ ထိုရသ ရှိပုံ သိပုံကို ဉာဏ်၌ရှင်းမှ လင်းမှ ပြတ်သားပြီးမှ တရားအဖြစ်ရှုမှတ်၍ ရနိုင်ပေလိမ့်မည်။

လျှာမှာ တွေ့နေသော ရသကို ရှာရပေမည်။ ရှေ့ရှေ့

သော ဓမ္မဆောင်းပါးတွင် တင်ပြခဲ့သည့် ပရမတ်ကို ရှု တွေ့ပုံများကို ပြန်လည်၍ အာရုံပြုပါ။ ဓမ္မယောဂီများ ဆရာ ဖူးသော အသိပရမတ်နှင့် ကပ်ကြည့်လိုက်လျှင်ပင် ဆွာဏ ကြီး ပေါ်လာပေလိမ့်မည်။

ယခု ရသနှင့်ပတ်သက်သော ပရမတ်ကို လက်ဆွဲ ကျကျ ရှာကြဦးစို့။ မည်သည့်ရသဖြစ်စေ လျှာပေါ်သို့ ဆင် လိုက်လျှင် တွေ့နေရသည်။ စိတ်ဉာဏ်၌ သိနေရသည်။ ဆရာ မှာတွေ့သည်။ စိတ်ဉာဏ်မှာ သိနေရသည်ဟု ဆိုသော်လည်း လက်တွေ့ကျကျ ပြ၍ သ၍ ရခြင်းမရှိပေ။ စိတ်ဉာဏ် သိနေရုံမျှသာ ဖြစ်သည်။

ထိုရသကို လျှာမှာရှာ၍လည်း မရ၊ ကြည့်၍ မမြင်။ ကိုင်စမ်း၍လည်း မတွေ့။ အတုံး၊ အလုံး၊ အဆေး သဏ္ဍာန်လည်း မဟုတ်။ လေးထောင့် အဝိုင်းလည်း မဟုတ်။ အတိုအရှည်ဟုလည်း မဆိုသာ။ ဖြူ၊ နီ၊ ဝါ၊ ပြာ စသည် လည်း မပြောနိုင်။ စားစရာတစ်ခုခုကို လျှာပေါ်မှာ စားသုံး တိုင်းလည်း ဆိုင်ရာ ရသကို တွေ့နေရခြင်းဖြစ်သည်။ လျှာ သည်ကိုလည်း ဉာဏ်၌ သိရရုံမျှသာဖြစ်သည်။

ဤအသိကို ရောက်လျှင် တရားရှုမှတ်၍ စစ် အစာအာဟာရကို စားသောက်တိုင်း ဆိုင်ရာရသသည် နှုတ် ပေါ်၌ ပေါ်လာမြဲဖြစ်၍ တရားရှုမှတ်ရုံသာ။

စိတ်ဉာဏ်၌ ဝါးစားတိုင်း အစဉ်အမြဲ သိနေရမည် မှာ စားသောက်စရာ/လျှာ/ရသာ။

ဤသုံးမျိုးမျှသာ။ ဤသုံးမျိုးကို စားသောက်ခြင်း (စားသောက်စရာက တစ်ခြား၊ လျှာကတစ်ခြား၊ ရသသည် တစ်ခြား)ဟု ခွဲခြားပြီး စိတ်ထဲ၌ ပိုင်းဖြတ်ပါ။ ထိုနောက် စားသောက်စရာနှင့် လျှာကို အာရုံမစိုက်(ပယ်) လျှာထဲ၌ အာရုံမစိုက် (ပယ်)၍ (ရသဓာတ်)ကို အာရုံစိုက်နေခြင်းပင် တရားရှုမှတ်နေခြင်းဖြစ်လေသည်။

ဤမျှလောက် ရှင်းပြလျှင်ပင် ဓမ္မယောဂီတို့၏ ဉာဏ်၌ ပြတ်သားပြီး လင်းရှင်းလိမ့်မည်ဟု ထင်သည်။ ဆရာ လျှင် ရှုပုံဖွယ်မြင်သည်။ မရှင်းမလင်းရှိလျှင် မဂ္ဂဇင်မှ ထွက် ဖုန်းဖြင့် ဆက်သွယ်ပြီး ဤစာရေးသူအား မေးမြန်းထားနိုင်ပါကြောင်း...။

(ဆက်ရန်)

ကျန်းမာရေး၊ စီးပွားရေး ကောင်းစေ ဇေယျတု (B.A)

ကျေးဇူးတော်ရှင် သတ္တမမြောက် ကျော်အောင်စံထား
တော်ကြီး ဦးဝိယာမာဘိဝံသသည် ရန်ကုန်မြို့သို့ ကြွ
လာခဲ့ကာ နေ့ဆွမ်းပင့်အိမ်၌ နေ့ဆွမ်းစားပြီးနောက်
အောင်ဆန်းလမ်း ခေါ်ခင်ထွေးနေအိမ်မှာ နေ့လယ်
အနည်းငယ်ရှိ၏။ ထိုသို့ နားနေစဉ် ဆရာတော်ကြီးနှင့်
ရိုနေခိုက် ဆရာတော်ကြီးက ကျွန်ုပ်အား ဂါထာ
နှုတ်တိုက်ချပေးပါသည်။ လေးငါးခေါက် ချပေးပြီး
ကျွန်ုပ်ကို အလွတ်ဆိုခိုင်းပါသည်။ ကျွန်ုပ်က ဆိုပြ

ရ၏။ ထို့နောက် ကျွန်ုပ်က ဒီဂါထာ ဘာကောင်းလဲ၊ ဘယ်
လိုအသုံးချရမှာလဲဟု မေးရ၏။ ဆရာတော်ကြီးက ဆေးကု
သို့ရတယ်လို့ ပြော၏။ ထိုအခါ ကျွန်ုပ်က စာရွက်အလွတ်မှာ
ထိုဂါထာကို ရေးမှတ်ထားလိုက်၏။
ကျွန်ုပ်က ထိုဂါထာ၏ အနက်အဓိပ္ပာယ်ကို မေးသော
အခါ ဆရာတော်ကြီးက အောက်ပါအတိုင်း အနက်အဓိပ္ပာယ်
ကို ပြောပြ၏။ ထိုဂါထာသည် ရတနာရွှေချိုင့်တွင်ပါသည်ဟု
လည်း ပြောပြ၏။ ထို့ကြောင့် ကျွန်ုပ်က ထိုဂါထာကို ရတနာ

ရွှေချိုင့်တွင် ရှာပြီး စာလုံးပေါင်းကိုလည်း ကျွန်ုပ်ရေးထားတာ မှား/မှန် စစ်ဆေးပြီး ကျွန်ုပ်၏ မှတ်စုတွင် ရေးကျားထားလိုက် ၏။ ထိုဂီတမှာ -

ဝါတာပိတ္တာ ဒီသဇ္ဇာတာ၊
ဗာဟိရုဇ္ဈတ္တုပ္ပဒ္ဒဝါ၊
အသေသဘာဝိနာသံယဇ္ဈ၊
အနန္တဂုဏတေသော။

အနက်အဓိပ္ပာယ်မှာ ဘုရားတပည့်တော်၏ ခန္ဓာ ကိုယ်တွင်း၌ သလိပ်၊ သည်းခြေ သွေးလေတို့ကြောင့် ဖြစ် ပေါ်သော ကိုယ်တွင်းကိုယ်ပ ရောဂါဝေဒနာမှန်သမျှသည် အဆုံးအစမရှိသော မြတ်စွာဘုရားသခင်၏ တန်ခိုးတေတော် အာနဘော်တို့ကြောင့် ပိန်းကြာဖက်တွင် ရေမတင်သကဲ့သို့ အမြန်ဆုံးပျောက်ကင်း ကျန်းမာချမ်းသာရလိုပါ၏ အရှင် ဘုရား ဟူ၍ဖြစ်၏။

စာရေးသူသည် ထိုဂီတအစွမ်းကို ကိုယ်တွေ့စမ်း သပ်ကြည့်၏။ တစ်နေ့တွင် စာရေးသူ၏ဇနီးသည် အစာအိမ် ရောဂါကြောင့် ဗိုက်အောင့်နေသဖြင့် ကျွန်ုပ်က သူ့သောက် မည့် အစာအိမ်ရောဂါပျောက်ဆေးကို ထိုဂီတ ခုနစ်ခေါက် မန်းပြီး တိုက်၏။ ဗိုက်ကိုလည်း ထိုဂီတ ခုနစ်ခေါက် မန်း ပြီး ဆေးလိမ်းပေးလိုက်၏။ ရောဂါသိသိသာသာ ပျောက်ကင်း သွား၏။ ယခင်က ထိုသောက်ဆေး၊ လိမ်းဆေးများ သောက် သော်၊ လိမ်းသော်လည်း ယခုလို ချက်ချင်း သိသိသာသာ ပျောက်ကင်းခြင်း မရှိပါ။

ထိုပြင် စာရေးသူ၏ အိမ်နီးချင်းအမျိုးသမီးတစ်ဦး သည် ညနေခင်းဈေးသွားရင်း ခလုတ်တိုက်ပြီး ခြေခေါက် သွားသဖြင့် လမ်းမလျှောက်နိုင်ဘဲ ဆိုက်ကားစီး ပြန်လာရ၏။ ကျွန်ုပ်က ဆရာတော်ကြီး၏ ဓာတ်လုံးနှင့် ချက်ထားသော ဓာတ်လုံးဆီနှင့် ဒဏ်ကြေလိမ်းဆေး ရောပြီး ထိုဂီတ ခုနစ် ခေါက် မန်းကာ လိမ်းပေးလိုက်ပြီး အဝတ်စတစ်ခုဖြင့် စည်း ပေးလိုက်၏။ နောက်တစ်နေ့နံနက်တွင် လုံးဝ ကောင်းပြီး လမ်းလျှောက်နိုင်သည်ကို ကိုယ်တွေ့ ကြုံရပါသည်။

ထိုဂီတကို လက်တွေ့အသုံးချပြီး အစွမ်းထက်

ကြောင်း ဆရာတော်ကြီးကို လျှောက်ထားပြီး ယခု ကျွန်ုပ် ရေးအတွက် ရောဂါပျောက်ဂီတကို ရပါပြီ။ စီးပွား ကောင်းသော ဂီတများလည်း ချီးမြှင့်ပါဦးဘုရားဟု လျှောက် ထားရာ ဆရာတော်ကြီးက အောက်ပါ ဂီတကို ရွေး ခြယ်ဖြင့် ကျွန်ုပ်က မှတ်စုတွင် ရေးမှတ်ထားလိုက်၏။ ထိုဂီတမှာ အောက်ပါအတိုင်း ဖြစ်ပါသည်။ နောက် ရေး ကောင်းစေသော ဂီတဖြစ်ပါသည်။

စီးပွားရေးကောင်းသော ဂီတ

ဗုဒ္ဓါနံ အဘိဗာဇာနံ စတုန္နံ ပစ္စယာနံ
နက္ကာဇောနမိ အန္တာရောဇယာ ကာတံ
ဝန္တာမဟံတံ ဝေမမေဟာတု။

အနက်အဓိပ္ပာယ် - ဘုရားသခင်တို့၏ ပစ္စယ အန္တရာယ်ကို မည်သူတစ်ဦးတစ်ယောက်မျှ မပြုစေဘဲ ပစ္စည်းအန္တရာယ် ကင်းတော်မူသော ထိုမြတ်စွာဘုရား ကို အကျွန်ုပ် ရိုခိုးပါ၏။ ဤနည်းတူပင် အကျွန်ုပ် စီးပွားရေးအန္တရာယ် ကင်းပါစေသား (ဝါ) အန္တရာယ်မရှိ ပျောက် စီးပွားရေး ထိပ်ဆုံးရောက်ရပါစေသား . . . ဟူ၍ ဖြစ်၏။

ကျွန်ုပ်၏ မိတ်ဆွေတစ်ဦးသည် စီးပွားရေး မပြေသာ ကြောင်း၊ နည်းကောင်းများရှိရင် ကူညီပါဟု ပြောသော ကျွန်ုပ်က ထိုဂီတကို တစ်နေ့ ခုနစ် ခေါက် ရွတ်ရန် ပေးလိုက်၏။ နောက်သုံးလလောက် ကြာသောအခါ မိတ်ဆွေက သူ စီးပွားရေးအဆင်ပြေလာကြောင်း တောင်းစကား လာပြော၏။

ထို့ကြောင့် အစွမ်းထက်သော ထိုဂီတများကို ရက်သားသမီးများ အကျိုးစုာ မျှဝေပေးလိုသဖြင့် ရေးလိုက်ရပါသည်။

ကျန်းမာချမ်းသာကြောင်း
ဝေယျတု (B.A)

ဒောင်စေ မော်စေ

(စီးပွားရေး ဦးမော့စေရန်)

ဖြိုးဟန်ကျော် (ကော်သ)

ကျွန်ုပ်၏ နေအိမ်သည် သုဝဏ္ဏအားကစားကွင်းနှင့်
 ကြောင့် နေ့စဉ် နံနက်တိုင်း လမ်းလျှောက်ဖြစ်၏။
 တစ်ရံ ပင်ပန်းပြီး အိပ်ရာထ နောက်ကျသည့်အခါများ
 နေပိုင်း လမ်းလျှောက်ဖြစ်၏။ လူငယ်၊ လူလတ်၊ လူကြီး
 များကလည်း ဘောလုံးကွင်းအပြင်ပတ်လမ်းတစ်လျှောက်
 လျှောက်ပြေ၊ လမ်းလျှောက်သူက လျှောက်နေကြ၏။ မိမိနေ
 နေရာနှင့် အားကစားကွင်း မနီးသော သူများကလည်း
 မိုင်ကားများဖြင့် စောစောလာရောက်ပြီး မိုင်သန်ရာ
 နှင့်ခန်းများကို လှုပ်ရှားနေကြလေ၏။ ဘောလုံးကွင်း
 ပတ်လမ်းအတွင်း အနောက်ဘက်အခြမ်း မြင်းခွာပုံ
 အုတ်ခုံအလယ်မှ ခရေပင်ပုကလေးများအောက်၌
 အနားယူသူက ယူပြီး ရောက်တတ်ရာရာ စကားများ
 ပြောနေကြ၏။

ဤသည်များကို နေ့စဉ်တွေ့မြင်နေရ၏။ ကျွန်ုပ်၏
 ဝတ်ရက်ဖြစ်သော အင်္ဂါနေ့တစ်နေ့ နံနက်ပိုင်းတွင်
 ဝတ်ရက်ပြုလုပ်ပြီး လမ်းလျှောက်နေစဉ် ကျွန်ုပ်၏နောက်
 ဆရာ... ဆရာ... ဆရာ" ဟု ခေါ်သံကြား၍ လှည့်ကြည့်
 ကျွန်ုပ်အနားသို့ ရောက်ရှိလာသူများမှာ ကိုစန်းမောင်
 သိန်းသိန်းတို့ ဇနီးမောင်နှံနှစ်ဦး ဖြစ်နေ၏။ ကျွန်ုပ်က
 "ခင်ဗျားတို့ ဇနီးမောင်နှံကို မတွေ့တာကြာပြီ။ လမ်း
 ထွက်လာကြတာလား"

ဟု မေးလိုက်၏။ ကိုစန်းမောင်က -
 ကျွန်တော်တို့ မနက်တိုင်း ကားနဲ့ဖြတ်သွားတိုင်း
 ဘောလုံးကွင်းထဲ လမ်းလျှောက်ဝင်သွားတာ တွေ့မိ
 ဒီက ဆရာတပည့်မက ဆရာကို ကန်တော့လည်း
 ချင်တယ်။ တိုင်ပင်ချင်တာလေးတွေလည်း ရှိတယ်

ဆိုပြီး ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက် ဘောလုံးကွင်းထဲမှာ ထိုင်စောင့်
 နေကြတာပါ"

ဟု ပြောလေ၏။ သူတို့ဇနီးမောင်နှံသည် လိုက်ဖက်
 ညီညီ သွားလာလှုပ်ရှား စီးပွားရှာနေသူများလည်း ဖြစ်၏။
 ရတနာအရောင်းအဝယ် လုပ်ကိုင်နေကြသူများ ဖြစ်ကြပြီး
 စီးပွားရေး အသင့်အတင့်ချောင်လည်နေသူများလည်း ဖြစ်၏။
 "မောင်တစ်ထမ်း၊ မယ်တစ်ရွက်" ဆိုသော စကားသည် သူတို့
 နှစ်ဦးကိုများ ရည်ရွယ်ထားသလားဟု ထင်မိ၏။ ကျွန်ုပ်က

"ခင်ဗျားတို့ ဘယ်မှာနေကြလို့လဲ။ စီးပွားရေးအခြေ
 အနေကော ကောင်းရဲ့လား"

ဟု မေးလိုက်ရာ နှုတ်သွက်အာသွက် မသိန်းသိန်းက
 "ကျွန်မတို့ သုဝဏ္ဏမှာ အိမ်ဝယ်လိုက်ပါတယ်။ ဆရာ
 ပြောလိုက်တဲ့ နှစ်မှာပဲ ဝယ်ဖြစ်လိုက်ကြတယ်။ အဆင်လည်း
 ပြေပါတယ်။ နောက်ထပ် ဆရာနဲ့တိုင်ပင်ပြီး အလုပ်တစ်ခု
 လည်း တိုးချဲ့လုပ်ကိုင်ချင်တယ်။ ကျွန်မတို့ ဝယ်ထားတဲ့အိမ်
 သင့်မသင့်လည်း သိချင်လို့ပါ ဆရာ" ဟု ပြောဆိုရင်း ကျွန်ုပ်
 နှင့်အတူ လိုက်၍ လမ်းလျှောက်ကြ၏။

"ခင်ဗျားတို့လည်း သိပါတယ်။ ကျွန်တော့်ရဲ့ ဟောခန်း
 မှာသာ ဟောတယ်ဆိုတာ။ အိမ်မှာလည်း အလုပ်ခန်း၊ ဟော
 ခန်း ကျွန်တော် မထားဘူး။ ဒီနေ့ဟာ ကျွန်တော့်ရဲ့ အလုပ်
 အနားယူတဲ့ အားလပ်ရက်ဖြစ်လို့ စိတ်အေးလက်အေး လမ်း
 လျှောက်နေတာပါ။ ကိုစန်းမောင်နဲ့ မသိန်းသိန်းတို့ အခက်
 အခဲရှိရင် ဟောခန်းကို လာခဲ့ပါလား" ဟု ပြောလျှင် သူတို့
 ဇနီးမောင်နှံသည် ပျပျသလဲဖြင့် -

"ဟုတ်ပါတယ်ဆရာ။ ဟုတ်ပါတယ်။ ဆရာကိုရော
 ပညာကိုပါ အလွန်လေးစားပါတယ်။ အားလည်းကိုးပါတယ်။

ဆရာအနေနဲ့ မအားလပ်ရင်လည်း ဟောခန်းကို လာခဲ့ပါ
မယ်။ ဆရာများ အားလပ်ရက်မှာ အချိန်ပေးနိုင်မယ်ဆိုရင်
ဆရာအိမ်ကိုလိုက်ပြီး အကြံဉာဏ်ယူရင်း အေးအေးဆေးဆေး
တိုင်ပင်ချင်လို့ပါ။ ဆရာဟောခန်းမှာကျတော့ နောက်ကလူ
တွေ စောင့်နေကြတာကို ကြည့်ပြီး အားနာတယ်။ မေးရမယ့်
အကြောင်းအရာတွေလည်း မေ့ကျွန်ခဲ့ပြီး အိမ်ရောက်မှ သတိ
ရတော့တယ်။

ဟု ပြောနေစဉ် မသိန်းသိန်းကလည်း ဆက်လက်၍
တောင်းပန်စကား ပြောနေပြန်တော့၏။ ကျွန်ုပ်လည်း ၎င်း
တို့ ဇနီးမောင်နှံကိုကြည့်ပြီး ကရုဏာသက်မိတော့၏။

“ကဲဗျာ... ဒီလောက်တောင် ပြောနေမှတော့ ခင်ဗျား
တို့ နှစ်ဦးစလုံး အိမ်ကို လိုက်ခဲ့ကြပါတော့”

ဟု ပြောဆိုရင်း ၎င်းတို့နှစ်ဦးနှင့်အတူ လမ်းလျှောက်
၍ အိမ်ကို ပြန်လာလေတော့၏။ ကျွန်ုပ်လည်း အိမ်ရောက်
ရောက်ချင်း အမောဖြေ ရေချိုးပြီး ဘုရားခန်း၌ ၎င်းတို့နှစ်ဦး
နှင့်အတူ ထိုင်ပြီး အခက်အခဲများကို မေးမြန်းလေ၏။ ထုံးစံ
အတိုင်း မသိန်းသိန်းက -

“ကျွန်မတို့ အိမ်ဝယ်ပြီးတဲ့နောက်ပိုင်းမှာ စီးပွားရေး
အသင့်အတင့် ကောင်းလာပါတယ်။ ဒါပေမယ့် အိမ်မှာ
ပြဿနာ မကြာခဏပေါ်ပြီး အမှုအခင်းတွေ မကြာခဏကြုံရ
တယ်။ ကျွန်မတို့နဲ့ မပတ်သက်ရင်လည်း သူများကိစ္စတွေ
ဝင်ပြီးရှင်းပေးနေရတယ်”

ဟု ပြောလေ၏။ ကျွန်ုပ်လည်း ၎င်းတို့နှစ်ဦး၏ မွေး
သက္ကရာဇ်များ အပြည့်အစုံတောင်းယူပြီး တွက်ချက်ကြည့်
ရာ အဆိုအညံ့ မရှိသလောက် ဖြစ်နေ၏။ ကျွန်ုပ်က -

“ကိုစန်းမောင်၊ မသိန်းသိန်းတို့အိမ်မှာ ကြမ်းတိုက်၊
ဖုန်သုတ်တဲ့နေရာ၊ ရေအိမ်သုံးပြီးရင် လက်သုတ်ဖို့ထားတဲ့
နေရာတွေမှာ မျက်နှာသုတ်ပဝါတွေကို အသုံးပြုထားသလား။
အဟောင်းဖြစ်စေ အသစ်ဖြစ်စေပေါ့”

“ရှိပါတယ်ဆရာ။ ကျွန်မတို့ အသုံးပြုထားပါတယ်။
အဲဒါနဲ့ ဘာများ သက်ဆိုင်နေလို့ပါလဲ ဆရာ”

“အခု ခင်ဗျားတို့ အိမ်မှာသုံးနေတဲ့ ကြမ်းတိုက်၊ ဖုန်
သုတ်၊ ရေအိမ်သုံးထားတဲ့ မျက်နှာသုတ်ပဝါတွေကို စွန့်ဖယ်
လိုက်ပါ။ ဆန်းပညာနဲ့ဆိုရင် မျက်နှာဆိုတာ ဣန္ဒြေ၊ မျက်နှာ
သုတ်ပဝါကလည်း ဣန္ဒြေ ရေအိမ်ဆိုတာက အနိဋ္ဌ၊ ကြမ်းသုတ်

ဖုန်သုတ်တာက အနိဋ္ဌ၊
အနိဋ္ဌဖြစ်တဲ့ ရေအိမ်မှာ ဣန္ဒြေဖြစ်တဲ့ မျက်နှာသုတ်
ပဝါကို သုံးထားတဲ့အတွက် ပြဿနာတွေ၊ အမှုတွေ
တွင်းရေးသောကတွေ မကြာခဏ ကြုံရတာပေါ့”

ဟု ကျွန်ုပ်က ရှင်းပြလိုက်၏။

“ဆရာရှင်းပြတော့မှ ကျွန်တော်တို့အိမ်မှာ နိုင်း
တဲ့အကြောင်းအရာကို သိရတော့တယ်။ အားလုံးစွန့်ပစ်
ဖို့မယ်။ အလုပ်အကိုင် တိုးချဲ့လို့သင့်မသင့်လည်း စစ်
ပေးပါဦးဆရာ”

ကျွန်ုပ်လည်း ၎င်းတို့နှစ်ဦး၏ အခက်အခဲများကို
လည်စေရန် လုပ်သင့်လုပ်ထိုက်သောယတြာများကို လုပ်
ပေးတော့။

“ကဲ... ခင်ဗျားတို့နှစ်ဦး သေသေချာချာ လိုက်
ပေတော့။ အခုပြောပြမယ့် အစီအရင် ယတြာဟာ စီးပွား
မပြေလည်တဲ့သူတွေ၊ အရောင်းအဝယ် မကောင်းတဲ့သူ
ဦးမော့လာအောင်၊ ပြေလည်ပြီးသူတွေလည်း ပိုပြီးပြေ
ကြရအောင် အချင်း ခြောက်လက်မခန့်ရှိတဲ့ ကြေးလင်ယံ
တစ်ချပ်မှာ စကြာပုံဆွဲရမယ်။ စကြာရဲ့ အတွင်းထောင့်ထောင့်

- ၁။ ဖယောင်းတိုင် တစ်တိုင်ထွန်း
- ၂။ ဗယာကြော်တစ်ခု
- ၃။ ပန်းတစ်ပွင့်
- ၄။ သောက်ရေတစ်ခွက်ထားပြီး နေ့စဉ် နံနက်

ဘုရားစင်ပေါ် ဒါမှမဟုတ် ဘုရားစင်ရှေ့မှာ နံပေါ်တင်ထား
မိမိဖြစ်ချင်တာကို ဆုတောင်းပါ။ နံနက် ၉ နာရီမတိုင်
ပြုလုပ်ပါ။ နေ့တိုင်းလည်း လုပ်နိုင်တယ်။ မကြာခဏ
လုပ်နိုင်တယ်။ မြန်မြန်အဆင်ပြေချင်ရင်လည်း နေ့စဉ်

မသိန်းသိန်း သဘောမပေါက်ဘူးထင်တယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ဆရာ။ ကျွန်မ ကောင်းကောင်းမရှင်

“ခင်ဗျားတို့ သဘောမပေါက်ရင်လည်း ကျွန်

ပြီး ပြုလိုက်ပါမယ်။ အဲဒီအစီအရင်ယတြာက ‘အောင်

မော်စေ’လို့ ခေါ်တယ်။ ဟောဒီမှာ ကြည့်...”

ကိုစန်းမောင်နှင့် မသိန်းသိန်းတို့လည်း လိုက်

နောက် ကျေနပ်ကျေနပ်တင်သော အပြုံးဖြင့် ကန်

ပြန်သွားကြလေ၏။

မြိုးဟန်ကျော်(

တိုင်းရင်းဆေးဝါးမှတ်ပုံတင် 0412 YR 004687

လိုင်စင် ၇/၂၀၀၈၊ တဆထလ(တိုး)-၁၃၁၂

အဆီကျအကြောပြေဆီး၊ ဝမ်း၊ မှန်စေတဲ့ **မုံရွာ ဆရာမိုး ရဲ့** **ရှောက်တစ်လုံးဝမ်းမှန်ဆေး**

ကြော်ငြာခွင့်ပြုချက်အမှတ်တံဆိပ်(စာနယ်ဇင်း)၁၃၁/၀၀၁၀၄

“ကိုဇော်ရဲနိုင်ကို ကြည့်လိုက်ရင် သွက်လက်ပေါ့ပါးဖျတ်လတ်နေတာပဲ။ အသားအရေ စိုပြည်ပြီး အဆီတွေလည်းကျ၊ အသားအညှာလည်း ကျစ်လျစ်လာတယ်။ ဆေးကောင်းတစ်လက် တွေ့ထားပြီထင်တယ်။ ဆေးကောင်းရှိရင် လက်တို့သတင်းပေးပါဦး။”

“သွက်လက်ပေါ့ပါးဖျတ်လတ်ဆို မုံရွာဆရာမိုးရဲ့ ရှောက်တစ်လုံးဝမ်းမှန်ဆေး လက်ကိုင်ထားလို့ပါ။ ကျန်းမာရေးရှုထောင့်က ကြည့်ရင် နေ့စဉ်နေ့တိုင်း ဆီး၊ ဝမ်း၊ သွေး၊ လေ မှန်မှန် မိမိတို့ယ်တိုင် ဆန်းစစ်ပြီး ပြုပြင်နေထိုင်သွားဖို့လိုတယ် မဟုတ်လား။ အသားတိုင်း ကျန်းမာဖို့ ဓာတ်ကြီးငါးပါး၊ ညီညွတ်မှုတပြား မဖောက်ပြန်ဘဲ ဝင်လမ်း၊ ထွက်လမ်း မှန်ကန်ခြင်းရှိဖို့ လိုအပ်ပါတယ်။ အနယ်မှာ စည်းနဲ့ဝါးဟာ အဓိကကျသလို လူသားတိုင်း ကျန်းမာဖို့ဆိုရင် ဆီးနဲ့ဝမ်းဟာ အဓိကကျပါတယ်။ ဝမ်းတစ်လုံးကောင်း ဆင်းမခဲဆိုတဲ့ စကားရပ်လည်း ရှိတယ်မဟုတ်လား။”

“ဟုတ်ပါဗျာ... ဒါထက် ကိုဇော်ရဲနိုင် အမြဲသုံးစွဲနေတဲ့ မုံရွာဆရာမိုးရဲ့ ဝမ်းမှန်ဆေးဟာ ဝမ်းမှန်ရုံသက်သက် စားတာလား၊ သယ်လိုရောဂါတွေအတွက် သုံးစွဲနိုင်တယ်ဆိုတာ ပြောပြဦးမှပေါ့။”

“ကျွန်တော်တို့မိသားစု အမြဲသုံးစွဲနေတဲ့ မုံရွာဆရာမိုးရဲ့ ရှောက်တစ်လုံးဝမ်းမှန်ဆေးဟာ ဝမ်းဒုတ်ဆေး မဟုတ်သလို ဝမ်းမှန်ရုံ သက်သက်မဟုတ်ဘဲ ဘယ်လိုရောဂါတွေအတွက် သုံးစွဲနိုင်သလဲဆိုရင် အဲဒီဆေးကို နေ့စဉ်မှန်မှန် သုံးစွဲခြင်းဖြင့် လေငန်း၊ လေဖြတ် ရောဂါဖြစ်ခြင်း၊ သွေးတိုးသွေးတက်ခြင်း၊ နှလုံးအဆီဖုံး၊ အသည်းအဆီဖုံးခြင်းတို့ကို ကာကွယ်ပြီး ဖက်ကြောထိုးခြင်း၊ ခြေ၊ လက်ဖျား သံကျဉ် ကိုက်ခဲလေးလံခြင်း၊ အစာအိမ်ရောဂါဖြစ်ခြင်း၊ လေကြောင့်ဖြစ်သော ဗိုက်နာ၊ ဗိုက်အောင့်ဖြစ်ခြင်း၊ အတွင်းလိပ်၊ အပြင်လိပ် ဖြစ်ခြင်း၊ သွေးကျခြင်း၊ ဆီး၊ ဝမ်း၊ လေချုပ်ခြင်း၊ ဆံပင်ဖြူခြင်း၊ မျက်စိမှန်ခြင်း၊ ကိုယ်လက်လေးလံထိုင်းမိုင်းပြီး ညောင်းညာကိုက်ခဲခြင်း၊ သွေးနံ့ဆိုးခြင်း၊ ချွေးနံ့မကောင်းခြင်း၊ မျက်နှာပေါ်တွင် ဝက်မြဲ၊ တင်းတိပ်များထွက်ခြင်း၊ အသားအရေ အက်ကွဲခန်းခြောက်ခြင်း၊ ခြေခံမာမှုများ၍ ကိုယ်လက်မအိမ်သာဖြစ်ခြင်း စတဲ့ ရောဂါများကို သက်သာပျောက်ကင်းစေပါတယ်။

ခန္ဓာကိုယ်တွင်းရှိ ပိုလှုံ့နေသော အဆီများကို လျော့ကျစေပြီး အပူ၊ အပုပ်၊ အညစ်ကို ယူထုတ်ပစ်သလို ကင်းစင်စေရုံမက ဝန်ဆောင်မိခင်များ နေ့စဉ်သုံးစွဲခြင်းဖြင့် ဆီး၊ ဝမ်း၊ လေ မှန်ကန်၍ မွေးဖွားရလွယ်ကူပြီး ကသေးတွင် လေနာကင်းကာ ကျန်းမာစေခြင်း စတဲ့ အကျိုးကျေးဇူးတွေ ခံစားစေနိုင်ပါတယ်။”

“ကိုဇော်ရဲနိုင်တို့မိသားစု သုံးစွဲနေတဲ့ မုံရွာဆရာမိုးရဲ့ ရှောက်တစ်လုံးဝမ်းမှန်ဆေးဟာ ကျား/မ စွယ်စုံရတဲ့ ဆေးကောင်း တစ်လက်ပဲဗျို။ ကျွန်တော်လည်း သုံးမယ်ဗျာ။ ကျွန်တော်တို့ ခင်ဗျားတို့လို စာရေးဆရာ၊ ပန်းချီဆရာ၊ ကွန်ပျူတာသမားတွေ၊ ညောင်းထိုင်သူတွေ၊ အဆီများ အဝလွန်သူတွေ၊ တစ်ကိုယ်လုံး လေးလံထိုင်းမိုင်း ညောင်းညာကိုက်ခဲနေသူများအတွက် ဒီဆေးက သင့်ဆေး မဟုတ်လို့ နေ့စဉ်မှန်မှန် သုံးစွဲဖို့ လက်ကိုင်ထားရမယ့် ဆေးကောင်းတစ်လက်မို့ ဆေးရဲ့ကောင်းခြင်း၊ ဂုဏ်သတင်းကို အသင်းတွေသိအောင် ရေးသွင်းကြေညာလိုက်ချင်ပါရဲ့ဗျာ။”

“အခု မန္တလေးမြို့နှင့် မုံရွာမြို့ မော်လမြိုင်မြို့ရှိ မြန်မာ့ဆေးဖိုးစုံ ဖြန့်ချိရေးဆိုင်ကြီးများမှတစ်ဆင့် တစ်ပြည်လုံးသို့ ဖြန့်ချိပေးနေပါပြီ။”

ပဏိရင်း - မုံရွာ - ဝေရာဇ်၊ တိုင်းရင်းဆေးဝါးထုတ်လုပ်ရေးနှင့် ဆေးကုသနိုး
မှတ် - ၈၂/၃၅၆၊ မေဓာဝလမ်းမကြီး၊ မြောက်ဥက္ကလာပျံမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။ မှန်း-ဝ-၆၉၀၅၈၇၊ ၀၉-၅၁-၈၈၆၃၂
မုံရွာဆရာမိုး - မှန်း-၆၉၉၆၃၁ လိုင်းခွဲ(၃၄၇)၊ ၆၉၀၄၅၆ လိုင်းခွဲ(၃၄၇)

စပွါယ်ဖူး ဆေးတိုက်မှ

အစွမ်းထက်လိမ်းဆေးများ

၀၄၀၈ (Y) ၀၇၄၆၅

အရိုးကြီးပေါင်းလိမ်းဆေး

ဤဆေးကို သက်ရင်းကြီး၊ ပညာလက်အပါအဝင် ထူးခြားအောင် သော တိုင်းရင်းဆေးစစ်ဆေးမှုန်များဖြင့် စီမံဖော်စပ်ထားသော ဆေးစွမ်းထက် တစ်လက် ဖြစ်ပါသည်။

လည်ပင်းကြီးပေါင်း၊ ခါးဆစ်ကြီးပေါင်း၊ အဆစ်အမြစ်ကိုက်ခဲခြင်း၊ ခါးနာ၊ လေးဘက်နာဖြစ်ခြင်းကြောင့် အဆစ်အမြစ် ရောင်ရမ်းကိုက်ခဲခြင်း၊ ဇက်လေးခြင်း၊ ဇက်ကြောတက်ခြင်း၊ ကြောပြင်တစ်ဝိုက် နာကျင်ကိုက်ခဲခြင်း

ဇက်ကြောနာကျင်ခြင်း၊ ဇက်ကြောထိုးခြင်း၊ ခေါင်းတစ်ခြမ်း၊ ခေါင်းကိုက်ဝေဒနာများ၊ ခြေလက်ထုံကျင်ခြင်း၊ လက်ကြောရိုး၊ တပ်ပဆုံနှင့် ပေါင်ကိုက်ခြင်း၊ ရင်သားနှင့် ရင်ဘတ်အောင့်ခြင်းနှင့် 'ထေဖြတ်ဝေဒနာ'များအတွက် ထုံကျင်လျှင်မြန်စွာ ပျောက်စေသည့်အပြင် တရားမထိုင်မီနှင့် အားကစားမလုပ်မီ ကြိုတင်လိမ်းထားခြင်းဖြင့် အကြောများ ပျော့ပျောင်းစေပါသည်။ ဤဆေးကို တိုင်းရင်းပညာ 'အအေးနည်း' ဖြင့် ဖော်စပ်ထားပါသည်။

ရွဲသလိပ်ကြေ ရင်လူးဆေး

၀၄၀၈ (Y) ၀၇၄၆၄

ဤရွဲသလိပ်ကြေ ရင်လူးဆေးသည် လူကြီး၊ ကလေး အသက်အရွယ် မရွေး အသုံးပြုနိုင်သည့် ဆေးစွမ်းကောင်းတစ်လက် ဖြစ်ပါသည်။

ရွဲထ၊ ရွဲကျပ်၊ ရင်ကျပ်၊ သလိပ်ကပ်၊ သလိပ်ပုပ်ထ၊ ကြက်ညှာ ချောင်းဆိုး၊ ရွဲပူထ၊ လည်ချောင်းယား၊ ရွဲသံကြား၊ အစာမကြေ ပျိုးအန်၊ ရင်ပြည့်၊ ရင်ကယ်၊ အဆုတ်ပွ၊ အဆုတ်အအေးမိခြင်း၊ ဝမ်းဖောဝမ်းရောင်၊ ဗိုက်အောင့်၊ ဗိုက်ပူနံ့ကား၊ လေပြင်နာ၊ လေဆန်နာ၊ လေထိုးလေအောင့်၊ လေပွလေထ၊ လေနှင့်ဝမ်း မကွဲသော ရောဂါများအတွက် အထူးလိမ်းဆေး ဖြစ်ပါသည်။ ထိုဆေးကို လည်ပင်းမှ ဆီးစပ်အထိ တစ်နေ့ နှစ်ကြိမ် လိမ်းပေး ပါက ရောဂါကို ယူပစ်သလို ပျောက်ကင်းနိုင်ပါသည်။

ပင်ရင်းဌာန - "စပွါယ်ဖူးဆေးတိုက်"၊ အမှတ်(၆၄)၊ သရဖီလမ်း၊ (၃/က)ရပ်ကွက်၊ မင်္ဂလာဒုံ၊ ဖုန်းနံပါတ်များမှာ - ၀၉-၅၁၃၇၅၅၇၊ ၀၉-၅၁၉၇၀၇၇ တို့ ဖြစ်ပါသည်။ ဤဆေးကို ရွှေဘိုသား တိုင်းရင်းဆေးဆိုင်များမှာ ရရှိနိုင်ပါသည်။ အရိုးကြီးပေါင်းနှင့် လေဖြတ်ဝေဒနာရင်များ ရောဂါအမြစ်ဖြတ် တာကယ်ထူးတဲ့ စပွါယ်ဖူးဆေးတိုက် သို့ လာရောက် ဆွေးနွေးကုသနိုင်ပါသည်။
ဆေးခန်းဖွင့်ချိန် - နံနက်(၉-၁၁)နာရီ၊ ညနေ(၄-၈)နာရီအထိ ရှိပြီး အခမဲ့ ဆွေးနွေးနိုင်ပါသည်။

ကျိုက်ထီးရိုးရင်ပြင်ပေါ်ရှိ ဝိဇ္ဇာတို့စိမ့်ခဲသော အဝိဇ္ဇာနှင့်ကျင့်စဉ်

■ သူတော်ငင်မင်းဝိဇ္ဇာ

ကျွန်ုပ်သည် ကျိုက်ထီးရိုးစေတီတော်ဆီကို လွန်ခဲ့
သော နှစ်ပေါင်း ၇၀ ကျော်လောက်ကတည်းက ရောက်ရှိ
ခဲ့တယ်။ ထိုအချိန်က မွန်ပြည်နယ်တွင် သောင်းကျန်းသူများ
သည် ပေါများလှ၏။

ယနေ့ ခုံညွှားထည်ဝါစွာရှိသော စစ်တောင်းတံတား
ကြား ထိုအချိန်က မပေါ်ပေါက်သေးပါ။

ကျွန်ုပ်တို့နှင့်အတူတကွ ကျိုက်ထီးရိုးသို့ လိုက်ပါသူ
မှာလည်း ရှိပါသည်။ ကျွန်ုပ်တို့သည် ရန်ကုန်မှ မီးရထား
ဖြင့် ခရီးထွက်ခဲ့ရာ သိမ်ရေရပ်ကို ရောက်ခဲ့ပါတယ်။ သိမ်
ရေရပ်မှ စစ်တောင်းမြစ်ကို ဖောင်နှင့်ကူးပြီး သွားခဲ့ရာ
စစ်တောင်းမှာ စောင့်နေသော လူစီးမီးရထားကို စီးရပြန်ပါ
သည်။ မီးရထားမှာ စစ်အတွင်းက ကျန်ခဲ့သော မီးရထား
ဖြစ်၍ ဟောင်းနွမ်းပြီး အစိုးအကာမပါ အနေအထားရှိပါ
သည်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဘုရားဖူးဖို့က အဓိကဆိုတော့ ခက်ခက်
နှင့်နှင့် ရထားပေါ်ကို တိုးဝှေ့ပြီး စက်စီးခဲ့ရပါသည်။

ကျိုက်ထီးရိုးကို ရောက်ရောက်ချင်းပဲ ခရီးသည်ကား
စီး၍ ကင်ပွန်းစခန်းကို ခရီးဆက်ရပါသည်။ ကင်ပွန်း
သည်နေ ၅ နာရီခန့်မှ စတင်ပြီး ကျိုက်ထီးရိုးတောင်
ဆီတက်ခဲ့ပါသည်။

တောင်ကို စတက်တက်ချင်း အလွန်အေးလှသော
တောင်ရာသီက ဆီးကြိုလိုက်ပါတယ်။ ကျွန်ုပ်တို့ လူတစ်စု
အားရပါးရ တောင်အတက်မှာ တောင်ပေါ်မှ ပြန်ဆင်း
လူတစ်စုနှင့် ဆုံမိရာ...

ဖတ်ကြကုန်၊ ရောက်တော့မယ်ဟု အားပေးကြ
၏။ ဒါပေမဲ့ မောတော့ မောတာပေါ့၊ မမောနိုင်ပါ။

ဘုရားကို ဖူးချင်လွန်းလို့ စိတ်ကဆောင်နေပါတယ်။ တောင်
ပေါ်ရောက်တဲ့အခါ အလွန်တန်ခိုးကြီးတဲ့ ကျိုက်ထီးရိုးဘုရား
ကြီးကို ဖူးမဝ။ ထူးလှတဲ့အကြောင်းအရာတွေကို သိခဲ့ရ
ပါတယ်။ ဒီအကြောင်းသိခဲ့ရတဲ့အကြောင်းကလည်း နှစ်ပေါင်း
အတော်ကြာမှ သိခဲ့ရပြီး မိမိကိုယ်တိုင်လည်း ဒီကျင့်စဉ်ကို
ပြုလုပ်ခဲ့ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ တိတိကျကျတော့ မဟုတ်ပါ။

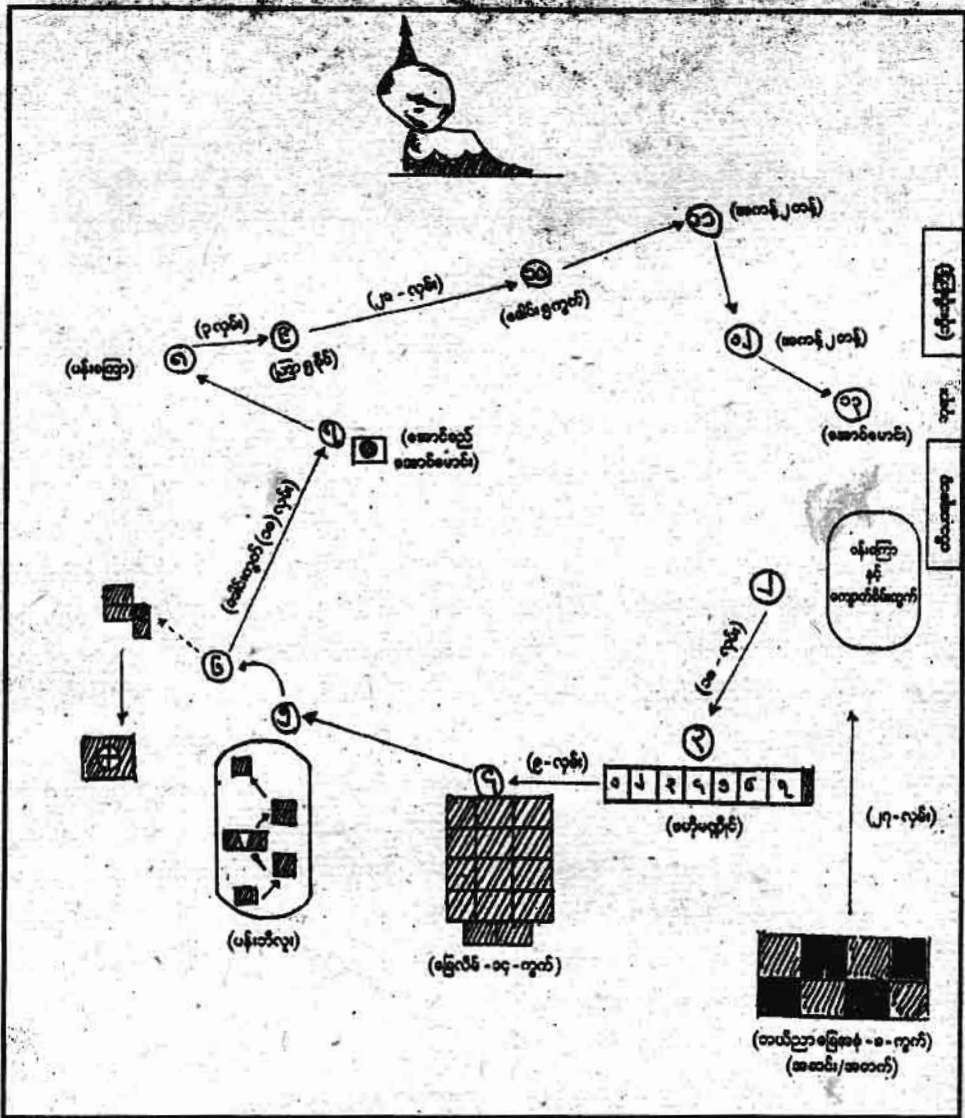
မကြာသေးမီက ဒီကျင့်စဉ်ရဲ့ အကြောင်းကို ဆရာ
မဟော်ကနီ (သမထ)က ဖော်ပြရေးထားတာကို ဖတ်မိပါ
တယ်။ ဒါကြောင့် ဆရာရဲ့ စာမူအတိုင်း ဖော်ပြရေးသား
ကြောင်း ဝန်ခံပါရစေ။

ဒီကျင့်စဉ်ကို သိဖို့၊ မဟိန္ဒ ငြီးမြောက်သော သတ္တမ
မြောက် ကျော်အောင်စံထားဆရာတော် အရှင်ဝါယမဘိဝံသ
သိရှိ၍ ချီးမြှင့်သော ကျင့်စဉ်ဖြစ်ပါတယ်။

ကျင့်စဉ်များ

အမှတ်စဉ်

- (၁) ကျိုက်ထီးရိုးဘုရားနှင့် တည့်တည့် အရှေ့ဘက်
မျက်နှာမှ ဘုရားဘက်သို့ မျက်နှာမူကြည့်ပါ။
ဣသိန္ဒေတိုင်းဘိုးရုပ်တု အရှေ့ ငါးလှမ်းခန့်အကွာ
တွင် ရင်ပြင်၌ ကြာကိုးပွင့်ကို တွေ့ရမည်။ ၎င်းကြာ
ကိုးပွင့်ပေါ်ထိုင်၍ ဘုရားဘက်သို့ မျက်နှာမူကာ
ဂုဏ်တော်ကိုးပါးကို ပုတီး ကိုးပတ် စိပ်ပါ။ (ဖော်
ပြသည့် နေရာမှာ ကြွေပြားခင်းထားသောနေရာ ဖြစ်
သည်။)
- (၂) ထိုနေရာမှ ညာဘက်လှည့်၍ ခြေလှမ်း ၂၅ လှမ်း

အကွာတွင် အောင်ပန်းတိုင်နှစ်ကွက်ကို ဂရုစိုက်ကြည့်က တွေ့ရမည်။ ကြွေပြားတွင် ရှာပါ။ ထိုနေရာတွင် အရဟံသိဒ္ဓိကို ပုတီး ၁၈ ပတ် စိပ်ရမည်။

(၃) ၎င်းမှ လက်ယာရစ် ၂၃ လှမ်းအကွာတွင် အောင်ခေါင်းလောင်းပုံကို ရင်ပြင်ကြွေပြားတွင် တွေ့ရမည်။ ၎င်းနေရာတွင် သမ္မာသမ္ဗုဒ္ဓါကို ပုတီး ၂၇ စိပ်ပါ။

(၄) ၎င်းမှ လက်ယာရစ် ကိုးလှမ်းတွင် အောင်စည်ပုံနေရာတွင် ဝိဇ္ဇာစရဏသမ္ဗုဒ္ဓါ ပုတီး ၁၈ ပတ်

စိပ်ရမည်။

(၅) ၎င်းမှ လက်ယာရစ် ၁၆ လှမ်းတွင် နေလင်းခေါင်းပုံ၊ ယုန်ပုံကို ရင်ပြင်ကြွေပြားတွင် တွေ့ရမည်။ ၎င်းနေရာတွင် သုဂတောကို ပုတီးပတ် ၂၇ ရမည်။

(၆) ၎င်းမှ လက်ယာရစ် ၁၈ လှမ်းတွင် ဗဟိုပုဒ်ကို တွေ့ရမည်။ လောကဝိဒူ ၂၇ ပတ် စိပ်ပါ။

(၇) ၎င်းမှ လက်ယာရစ် ၂၇ လှမ်းတွင် အောင်စည်ပုံ

ပန်းပုံ တွေ့ရမည်။ အနတ္တရောပုရိသ ဓမ္မသာရထိကို ပုတီး ၁၈ ပတ် စိပ်ရမည်။

၁) ၎င်းမှ လက်ယာရစ် ၂၃ လှမ်းအကွာတွင် အောင်ပန်း ဘီလူးကို တွေ့ရမည်။ ၎င်းနေရာတွင် ဗုဒ္ဓေါသိဒ္ဓိကို ၂၇ ပတ် စိပ်ပါ။

၂) ၎င်းမှ လက်ယာရစ် ၂၅ လှမ်းတွင် အောင်မောင်းကို တွေ့ရမည်။ ၎င်းနေရာတွင် ဗုဒ္ဓေါသိဒ္ဓိကို ၂၇ ပတ် စိပ်ပါ။

၃) ၎င်းမှ လက်ယာရစ် ၅ လှမ်းတွင် လေးကွက်အင်း စကြာကို တွေ့လျှင် ဘဂဝါသိဒ္ဓိကို ၂၇ ပတ် စိပ်ပါ။

၄) ၎င်းမှ လက်ယာရစ် ၂၃ လှမ်းတွင် ကြာကိုးပွင့်၌ အနေကတ ကိုးကြိမ်တင်ပါ။

ထိုကျင့်စဉ်ကို တစ်နေ့တည်းအပြီး ကျင့်ကြံအား ခက်ရမည်ဖြစ်ပြီးက အောင်မြင်ပြီး ဖြစ်ပါသည်။ တစ်နေ့

အဖို့လည်း သိဒ္ဓိလမ်းကြီး အောင်မြင်သွားပါသည်။

ထိုအတိုင်း အဓိဋ္ဌာန်တင်၍ ၄၅ ရက် ကျင့်ကြံ သိဒ္ဓိပေါက်၍ သိဒ္ဓိရှင်အဖြစ် ရောက်ပါမည်။ သိဒ္ဓိ

ပေးတွင် မိမိနှင့် အကျိုးပေးသော သိဒ္ဓိအချို့ကို ရမည်မှာ ချပါသည်။

အတွင်းစခန်း ပုဂ္ဂိုလ်ထူးများ၏ မိန့်မှာချက်အရ ဘိုးထီးရိုးမှ အောင်မြေ ၁၁ ဌာနကို ပြုလုပ်စီရင်သူမှာ ရုပ်ပေါက်သိဒ္ဓိရှင်ကြီးဖြစ်သော ဘိုးဗုဒ္ဓေါ၏တပည့် သာပင် ဖြစ်ပါသည်။

ဘိုးရသေ့ မျိုးရိုးဇာတိ

မြောက်နန်းမဟော် မိဖုရား၏ မြေးတွေဖြစ်ကြောင်း

ဆရာတော်ဘုရား၏ တပည့်တွေဖြစ်ကြောင်း၊ ၁၂၇၀

တွင် ရင်ပြင်ကို ကျောက်ပြားခင်းရာ၌ သိဒ္ဓိအစီ

များ ထည့်သွင်းခင်းရာတွင် အဓိက တာဝန်ယူခဲ့

ထိုစဉ်က ဘိုးရသေ့၏ သက်တော်မှာ ၃၆ နှစ်သာ

သာလည်း ထုံနှစ်ကြိမ်ကူးမြောက်ပြီးဖြစ်ကြောင်း

အတွင် ဘိုးရသေ့ကို ဣစ္ဆာသယဘာရသေ့အဖြစ်

ခန့်အပ်ကြောင်း ဆိုပါသည်။

ခြင်းကွက်များတည်နေရာကိုလည်း အနီးစပ်ဆုံး

မြေပုံကြမ်းဖြင့် ဖော်ပြထားပါသည်။

တစ်ဆင့်စကား တစ်ဆင့်ကြားအရဆိုလျှင်...

တရုတ်ပြည်မကြီးဟာ တရုတ်ဘုန်းတော်ကြီးများ သည် ဤနေရာ ဤဌာနသို့ ပုံမှန်ရောက်လာကြပြီး ကျင့်စဉ် များအတိုင်း ဝတ်ဖြည့်ကြသည်ဆို၏။ ခုနစ်ရက်မျှ ကျင့်စဉ် များအတိုင်း အဓိဋ္ဌာန်တည်ဆောက်၍ မန္တန်များကျူးရင့် ကာ ဘုရားဖူးကြ၏။ အဓိဋ္ဌာန်ပြည့်သော် တရုတ်ပြည်သို့ ကောင်းကင်ခရီးဖြင့် ပျံသွားကြကြောင်း။

ထိုသို့ မပျံနိုင်သည်ရှိသော် ထိုဘုန်းကြီးများမှာ ထောင်က(သူဌေး)များ ဖြစ်သွားကြကြောင်း ဧဏ္ဏာရီဆန် သော ပါးစပ်ရာဇဝင် ရှိခဲ့သည်ဟု ဆိုပါသည်။

မှတ်ချက် ။ ဤခြေခင်းကွက်မြေပုံကို မူရင်းအတိုင်း အနီးစပ်ဆုံး ရေးယူဖော်ပြခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

ထိုမြေပုံ အသုံးချပုံ နည်းနာနိဿယများနှင့် ပတ် သက်၍ ပြည့်စုံစွာ သိခွင့်မရခဲ့ပါဟု ဆိုသည်။

ခြေခင်းကွက်များကို နင်း၍ ဘုရားရှင်အား ပူဇော် ခြင်းဟု အကြမ်းဖျင်းသိရသည်။

ကျွန်ုပ်သည် ဆရာမဟော်ဂနီ (သမထ)ရဲ့ ဖော်ပြ ချက်များကို ဆရာရဲ့ မူရင်းအတိုင်းနှင့် ကျွန်ုပ်ရဲ့ ကိုယ်တွေ့ ချက်များကို ပြန်လည်သတိရ၍ ဤဆောင်းပါးကို ရေးရခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

ဤဆောင်းပါးဖြင့် ဆရာ မဟော်ဂနီ(သမထ)ရဲ့ ဝိဇ္ဇာ လျှို့ဝှက်ချက်ကို ဝမ်းသာသလို ဝမ်းနည်းရပါတယ်။

အကြောင်းမှ ယနေ့ ကျိုက်ထီးရိုးရင်ပြင်ကို အသစ် ပြန်လည်ခင်းကြောင်း ကြားသိရသည်။ သို့ရာတွင် ရှေးမှ လက်ရာများ ပပျောက်သွားပြီလားဟု စိုးရိမ်မိရင်း...

သူတော်စင် မင်းဝိဇ္ဇာ

မှီငြမ်း

- ဆရာမဟော်ဂနီ (သမထ)ရဲ့ ကျိုက်ထီးရိုးမှ ဝိဇ္ဇာတို့၏ လျှို့ဝှက်ချက်များ။
- ကျွန်ုပ်ကိုယ်တွေ့ သိခဲ့ရသော အကြောင်းများ ဖြစ်ပါ သည်။

ထူးဆန်းသော မိစ္ဆာကြီး

ပထမဆရာကြီးဦးအောင်သူ

လွန်ခဲ့သောနှစ်ပေါင်း ၄၀ ခန့်က ကျွန်ုပ်တွေကြုံခဲ့ရသော ထူးဆန်းသော ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးအကြောင်း ကိုယ်တွေ့ဖြစ်ရပ်အနေဖြင့် တင်ပြလိုရင်း ဖြစ်ပါသည်။

ကျွန်ုပ် စာမရေးဖြစ်ခဲ့သည်မှာလည်း နှစ်အတန်ကြာ ခဲ့လေပြီဖြစ်သည်။ ကျွန်ုပ် စာရေးဖြစ်ခဲ့ခြင်းမှာလည်း ငယ်စဉ်က ဝိသနာအလျောက် ကဗျာများရေးစပ်ခြင်း၊ ဝတ၊ တိုများ

ရေးခြင်းဖြင့် စာပေနှင့် ရင်းနှီးခဲ့ပါသည်။ ရန်ကင်းရှိ ဆရာဒေါင်းနွယ်ဆွေ၏ ကူညီပံ့ပိုးမှု ဆောင်ရွက်ပေးမှု၊ အားပေးမှုများကြောင့် ကဗျာဆရာမောင်နှင်းရည်(ပုသိမ်) အမည်ဖြင့် အနည်းငယ် နာမည်ရခဲ့သည်။

၎င်းနောက် ကျောင်းသားဘဝမှ လူငယ်သဘာဝ ချစ်ကြိုက်သူနှင့် တွေ့ဆုံပြီး သူမိဘများမှ တစ်ယောက်သောသူနှင့် လက်ထပ်ပေးလိုက်သဖြင့်

ကျွန်ုပ်လည်း လွန်စွာမှ ဝမ်းနည်းလက်ဖြစ်ပြီး ဝတ၊ တစ်ပုဒ်အစရှိ “မိုးယုန်နှင့် ပြိုင် ဝိုရသည်” ဟု ခေါင်းစဉ်ဖြင့် ရေးခဲ့ရာ ဆရာမ နွယ်ဆွေ၏ ကူညီမှု၊ တည်းဖြတ်မှုတို့ကြောင့် အောင်မြင်ခဲ့ပါသည်။ နယ်မှ မိတ်ဆက်စာများ တိုက်တွန်းခြင်း စသည်တို့ဖြင့်လည်း အစိုးရဝန်ထမ်းဘဝ သွားပြီး စာရေးရန် အချိန်မ

အကြောင့် မရေးဖြစ်ခဲ့တော့ပါ။
 ယခုကျဆောင်းပါးကို ရေးဖြစ်ခဲ့
 သည့်အကြောင်းမှာလည်း ကျွန်ုပ်
 သည် လမ်း(၅၀)တွင် နေထိုင်ပြီး
 သံတထောင်စေတီတော်သို့ နေ့စဉ်
 နေ့ ၆ နာရီအချိန် သွားရောက်
 သံဃာန်ပုတီးစိပ်ရာ အပြန်တွင် (၅၂)
 သန်း လက်ဖက်ရည်ဆိုင်သို့ဝင်လျက်
 သံမိတ်ဆွေများနှင့်ဖြစ်စေ၊ တပည့်
 နှင့်ဖြစ်စေ၊ ဘုရားကိစ္စ၊ တရား
 နှင့် ကျွန်ုပ်ကိုယ်တိုင် တွေ့ကြုံခဲ့
 သော အကြောင်းများကို ပြောကြား
 နိုင်ပါသည်။ ထိုအထဲတွင် ပန်းချီ
 နှင့် ဦးလှသက်အောင်လည်း ပါဝင်
 သည်။ ဦးလှသက်အောင်မှ ဤ
 အကြောင်းကို ဆောင်းပါးတစ်စောင်
 ရေး နှင့် တိုက်တွန်းခဲ့ပါသည်။
 ကြာတော့ ကြာခဲ့ပါပြီ။ တစ်နေ့
 စောစော ကျွန်ုပ်၏ နေ့စဉ်ဝတ်
 နှင့် ဘုရားဝတ်ပြု။ အမိဋ္ဌာန်ပုတီး
 နှင့် နေအိမ်၌ ခေတ္တနားနေစဉ်
 ထွန်းဆိုသူ ရောက်လာပြီး -
 “ဆရာအောင်ရေ ... ကျွန်
 အိမ်ကို မနက်ဖြန် ထူးဆန်းတဲ့
 ကြီးတစ်ပါး ကြွလာလိမ့်မယ်။
 တွေ့ချင်ရင် မနက်ဖြန်ညနေပိုင်း
 လျှောက်ခဲ့ပါလား” ဟု ပြော
 ကျွန်ုပ်လည်း ကျေးဇူးတင်
 ပြော၍ လာခဲ့မည့်အကြောင်း
 ကို ပြောပါသည်။ ထိုနေ့ညနေ ၅
 နာရီတွင် ဆရာထွန်းထွန်းနေထိုင်
 (၁၅)လမ်း၊ တာမွေနေအိမ်သို့
 -
 “ဟာ .. ဆရာအောင်၊ အဘ
 ရောက်ဘူး။ အိမ်ပေါ်တက်ပါ”
 နှင့် ကြိုပြုလျက် ခေါ်ပါသည်။

ကျွန်ုပ် အိမ်ပေါ်ရောက်ပြီး မကြာမီမှာ
 ပင် ဆိုက်ကားတစ်စီးနှင့် ပိတ်ဖြူစင်
 ကြယ်ဝတ် ပုဂ္ဂိုလ်ကြီး ရောက်လာပါ
 တော့သည်။
 ဆရာထွန်းထွန်းက -
 “ဟော ... ဆရာရေ အဘ
 ကြွလာပြီ” ဆိုပြီး ထိုပုဂ္ဂိုလ်ကြီးအား
 အိမ်ပေါ်မှဆင်းလျက် ခရီးဦးကြိုပြု၍
 အိမ်ပေါ်သို့ပင့်ဆောင်ခဲ့ပါသည်။ ၎င်း
 ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးလည်း ချိုင်းထောက်ကို
 အမှီပြုလျက် အိမ်ပေါ်သို့တက်ခဲ့ပြီး
 ခေါင်းရင်း ဘုရားကျောင်းဆောင်ရှေ့
 တွင်ထိုင်ပါသည်။ ကျွန်ုပ်လည်း အဘ
 အား လက်အုပ်ချီလျက် ကန်တော့
 လိုက်ပါသည်။
 “လူကလေးက ဘယ်မှာနေ
 လဲ” ဟု မေးပါသည်။
 “ကျွန်တော် ... ၁၆၄ လမ်း။
 ကျောက်မြောင်းမှာနေပါတယ် အဘ”
 ဟု ဖြေကြားပြီး အဘ၏ မျက်နှာနှင့်
 ဆုံ၍ ကြည့်လိုက်ရာ ကျွန်ုပ်မှာ လွန်စွာ
 အံ့ဩလျက် ကြက်သီးများလည်း ဖြန်း
 ဖြန်းထသွားမိပါသည်။ အကြောင်းမှာ
 အဘ၏ မျက်လုံးအစုံသည် လွန်စွာ
 တောက်ပလျက် တစ်ဖက်လူအား
 မတုန်လှုပ်နိုင်အောင် စွမ်းအင်ပါဝါများ
 အပြည့်ရှိကြောင်း သိရှိခံစားလိုက်ခြင်း
 ကြောင့် ဖြစ်သည်။ ထူးခြားချက်မှာ
 မျက်တောင် လုံးဝမခတ်ခြင်း၊ တည်
 ငြိမ်ခြင်း၊ ရဲရင့်ခြင်းစသော စွမ်းအား
 များ ပါရှိနေပါသည်။
 ကျွန်ုပ်လည်း မှင်တက်မိသကဲ့
 သို့ ရှိနေစဉ် -
 “ရော့ ... လူလေး၊ ရေခွေး
 ကြမ်းသောက်လိုက်” ဟု ငှဲထားသော
 ရေခွေးကြမ်းပန်းကန် လှမ်းပေးမှ

“ဟတ်ကဲ့ အဘ” ဟု ပြန်ဖြေရှင်းလှမ်း
 ယူလျက် အပူရှိန် ရှိန်နေသဖြင့်
 မသောက်သေးဘဲ အသာချထားလိုက်
 ပါသည်။ အဘကတော့ ရေခွေးကြမ်း
 ပူပူကြီးကို ဆက်တိုက် ကရားမုဒွဲလျက်
 နှစ်ခွက်၊ သုံးခွက် သောက်လိုက်ပြီးမှ
 ဘာမှမဖြစ်သလို နေလိုက်ပါသည်။
 ကျွန်ုပ်လည်း ဒုတိယအကြိမ် အံ့ဩမိ
 ပြန်ပါသည်။ အဲဒီနောက်တော့ ကျွန်ုပ်
 လည်း အဘရှိရာသို့ နေ့စဉ်ညနေ
 တိုင်း ရက်ဆက်ရောက်ခဲ့ပါသည်။
 တစ်နေ့တွင် အဘမှ သူ၏
 အတွေ့အကြုံများ ပြောရင်း ကျွန်ုပ်
 အားဖျတ်ခနဲ ကြည့်လျက် -
 “လူလေး ... မင်းပတ်ထားတဲ့
 နာရီ အဘပေးစမ်း” ဟု ပြောသဖြင့်
 ကျွန်ုပ်လည်း နာရီကို သိဒ္ဓိတင်ပေး
 မည်ဟုယူဆမိပြီး လက်မှချွတ်၍ အဘ
 လက်ထဲ ထည့်လိုက်ပါသည်။ အဘမှ
 နာရီကို သူ၏ပါးစပ်တွင်ဝတ်ပြီး ကျွန်ုပ်
 အား လှမ်းပေးလိုက်သဖြင့် ဘယ်
 ဘက်လက်တွင် နာရီကို ပြန်ပတ်ထား
 လိုက်ပါသည်။ ထိုစဉ် အဘသည် သူ
 ၏အနီးရှိ ငှက်ကြီး တောင်စားကိုယူ၍
 “လူလေး မင်းလက်ပေးစမ်း”
 ဆိုပြီး လက်ကိုဆွဲ၍ စားနှင့်လိုပီတော့
 သည်။ ကျွန်ုပ်လည်း ကြောက်ရွံ့ခြင်း၊
 အံ့ဩခြင်းတို့ဖြင့် အသာငြိမ်ခံနေလိုက်
 မိပါသည်။ သို့သော် လက်တွင် စားရာ
 မျှပင် ထင်ကျန်ခြင်းမရှိ။ ပြီးမှ
 “လူလေး ငါ့ရှေ့မှာတော့ မပြတ်
 ဘူးနော်၊ ကွယ်ရာမှာတော့ မလုပ်နဲ့”
 ဟု အဘက ပြောပါသည်။ ကျွန်တော်
 လည်း အံ့ဩခြင်းများနှင့်အတူ ခေါင်း
 ညိတ်လိုက်ပါသည်။
 ကျွန်ုပ်အနားတွင် ထိုင်နေသော

ဆရာထွန်းထွန်းမှလည်း -

“ဆရာအောင်ရေ ... ဒါက ဘာဟုတ်ဦးမလဲ။ ဒီထက် ထူးတာက တစ်နေ့ အိမ်တစ်အိမ်မှာ အဘက ဓာတ်ကြိုး အဖိုအမကို ကိုင်ပြရာ အနားမှာရှိတဲ့ တက်စတာနဲ့ အဘ လက်ကို ထောက်ကြည့်တာ မီးလင်း နေတယ်ဗျ။ အဘကတော့ ဘာမှ မဖြစ်သလိုဘဲ နေတယ်” ဟု ပြောရာ ကျွန်ုပ် တတိယအကြိမ် ထူးဆန်းအံ့ ဩဖွယ် ကြားသိရပြန်ပါသည်။

နောက်ပိုင်းတွင် ကျွန်ုပ်လည်း အဘနှင့်တွေ့လိုက်၊ မတွေ့လိုက် ဖြစ် နေခဲ့ပါသည်။ တစ်နေ့တွင် ဆရာထွန်း ထွန်းသည် ကျွန်ုပ်ထံလာပြီး အဘ ရောက်နေကြောင်း၊ မကြာမီ ခရီး ထွက်မည့်အကြောင်း လာပြောသဖြင့် အဘနှင့် ထပ်မံတွေ့ရန် ဆရာထွန်း ထွန်း နေအိမ်သို့ ရောက်ခဲ့ရပြန်သည်။

အဘနှင့်လည်း နဂိုက ရင်းနှီးပြီး ဖြစ်နေသဖြင့် ရှေးဖြစ်နောက်ဖြစ်များ ပြောရင်း ကျွန်ုပ်ကပင် အဘကို တစ်ခု မေးပါရစေဟုဆိုကာ အဘက “အေး အေး” ဟုဆိုဖြေသဖြင့် -

“အဘရဲ့ပေါင်က ဘယ်လိုဖြစ်ခဲ့ တာလဲဆိုတာ သိပါရစေ” ဟု မဝံ့မရဲ မေးမိပါသည်။

“ဪ... ဒါလား... ဟား ဟားဟားဟား” ဟု အားရပါးရရယ် လျက်

“ငါက ဘိုးဘိုးအောင် တစ် ပေါင်တည်းဆိုတာ ငါပဲကွ။ အေး အေး ... ဒီလိုကွ လူလေးရ၊ ဂျပန် ခေတ်ကပေါ့ကွာ။ တောရွာကလေး တစ်ရွာက ဘုန်းကြီးကျောင်း တစ် ကျောင်းမှာ ဘုန်းကြီးလည်း နံနက်

ဆွမ်းဘုဉ်းပေးပြီး ငါနဲ့စကားထိုင်ပြော လိုက်ကြတာ အင်းအကြောင်း၊ ဆေး အကြောင်း၊ ဖိုအကြောင်း၊ အို ... စုံလို့ပေါ့ကွာ။ ရေခဲနွေးသောက်လိုက်နဲ့ ညနေ နေဝင်ရီတရောအချိန်အထိပေါ့ ကွာ။ ဒီလိုနဲ့ စကားဆက်ပြော ကြတာ မှောင်စပျိုးနေပြီ။ တပည့်တော်ပြန် တော့မယ်ဘုရား ဆိုပြီး ဘုန်းကြီးကို ကန်တော့လိုက်တယ်။

ဒီမှာတင် ဘုန်းကြီးက ဒကာ ကြီး မီးခြစ်ပေးခဲ့ဦးလေလို့ပြောတော့၊ အရှင်ဘုရားကို အခုနက ပြန်ပေး လိုက်ပြီလေလို့ပြောတော့ ဘုန်းကြီးက မပေးရသေးဘူး။ ပေးပြီပြီးနဲ့ တစ် ယောက်တစ်ခွန်း စကားများပြီး နှစ် ယောက်သား နပန်းလုံးသည်အထိ ဖြစ်သွားကြတာပေါ့။

အဘလည်း ရန်ဆက်မဖြစ်ချင် တာနဲ့ ကျောင်းပေါ်က အောက်လည်း ဆင်းရော ဘုန်းကြီးက သူခိုး .. သူခိုး လို့ ကျယ်ကျယ်လောင်လောင် အော် ပါလေရော။ အဲဒီအချိန်မှာ ကင်းလှည့် နေတဲ့ ဂျပန်စစ်သားက တကယ်မှတ် ပြီး ငါ့ကို သေနတ်နဲ့လှမ်းပစ်တာ ပေါင် ထိသွားတာပေါ့။ ငါလည်း တစ်ခါ တည်း မှောင်ရိပ်ထဲ ဝင်ပြေးရတာပေါ့။

အဲဒီအချိန်က ဂျပန်ခေတ်တစ် ခေတ်လုံး ဆေးဝါးက မပြည့်မစုံနဲ့ နောက်ဆုံးတော့ ပေါင်တစ်ဖက်ဖြတ် လိုက်ရတယ်လူလေး။ ဒါဟာ မခံချင် စိတ်နဲ့ ဒေါသမထိန်းနိုင်လို့ပဲ။ ဒါလည်း ဝဋ်ကြွေးပေါ့ကွာ လူလေးရာ” ဟု ဖြစ် ရပ်မှန်ကို ပြန်ပြောရာ ကျွန်ုပ်လည်း စိတ်မကောင်းဖြစ်ပြီး မျက်ရည်များပင် လည်ခဲ့ရပါသည်။

အဘနှင့်တွေ့ဆုံခြင်းသည် ဤ

အကြိမ်နောက်ဆုံးဖြစ်သည်ကို မတွင် ဆ မသိရှိခဲ့ပါ။

အဲဒီနောက်တော့ အဘနှင့် ကျွန်ုပ်လည်း မဆုံဖြစ်၊ မတွေ့ခြင်း တော့ပါ။

အဘ ခရီးရှည်ကြီး ထွက်သွား ဆိုသည်ကိုသာ သိလိုက်ရပြီး ည သည်သတင်းအစအနမျှ မရတော့။ နောင် ၁၀ နှစ်ခန့်အကြာတွင် အ ဆရာကြီးသည် ချင်းတောင်ဘက် ဂန္ဓာရီစခန်းနှင့် သွားရောက်ကျင့်ကြံ အင်းနှင့်ထွက်ရပ်စခန်းသို့ မြန်းသွား ဆိုသော သတင်းကြီးကြားလိုက် သည်နှင့် ဝမ်းသာဝမ်းနည်းဖြစ်ကာ အဘအား စိတ်ဖြင့်မှန်းဆ၍ အပြစ် ကြီး၊ အပြစ်ငယ်ရှိက ခွင့်လွှတ်မ ဦးခိုက်မိပါတော့သည်။

အဘဆရာကြီးဆိုသည်မှာ ရပ်စခန်းသို့ ပေါက်မြောက်အောင် သွားသည့် အဘိုးဇာဂရပင် ဖြစ် သည်။

အဘိုးဇာဂရနှင့် ပတ်သက်၍ ကျွန်ုပ်ထက် အကြောင်းအကျိုး ဆစ် စုံသိရှိသူများရှိပါက ခွင့်လွှတ်ကြပါ မှန် နှင့် ကျွန်ုပ်ရေးသားတင်ပြချက်မှာ သည် ကိုယ်တိုင်ကြုံတွေ့ခဲ့မှုအပေါ် ‘အမှန်သိသလောက် ရေးသားတင် ပြလိုက်ရခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

အဘဆရာကြီးသည် ဝဋ်ကြွေး ဖြင့် ၃၁ ဘုံသားများကို ကယ်ဆွယ် တောင်းပန်လျှောက်ထားအပ်သည့် အဘဆရာကြီးခင်ဗျား ...

ပထမဆရာကြီးဦးအောင်

ခိုးသူ

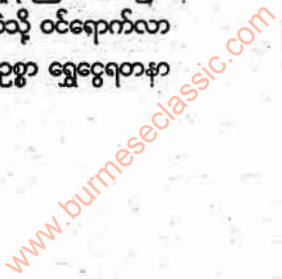
သောင်းဉာဏ်(ပန်းထော်ကျွန်း)

ချစ်ခြင်းဟူသည် လူတိုင်းမကင်းနိုင်သော သဘာဝ အရပ်ချက်တစ်ရပ် ဖြစ်ပေသည်။ ချစ်ခြင်းကို လိုလာကြ သည်။ ချစ်ခြင်းကြောင့်လည်း လူ့လောကကို ပုံစံအမျိုးမျိုးဖြင့် ချစ်ရူးစေသည်။ ချစ်ခြင်းအစ နှစ်သက်ခြင်းမှဟု ယူဆမိ သည်။ ချစ်ခြင်းတစ်မျိုးကို ပုံဖော်သည့် စွမ်းရည်သတ္တိထူး သာ ပုဂ္ဂိုလ်များစုဝေးရာ အနုပညာရပ်ဝန်း၏ နွေးထွေးမှု ကိုယ်တိုင်မြင်တွေ့ခံစားရ၍ ဖော်ပြမတတ်နိုင်လောက်သော အချက်တစ်မျိုးမျိုး ဖြစ်ပေါ်မိပါသည်။ ချစ်ခြင်းဟူသည် သက်ခြင်းမှစသည်။ နှစ်သက်ခြင်းမှ စူးစူးနှစ်နှစ် စိတ်ဝင် သောသောအခါ ပုံရိပ်အသွင်မြင်လိုသော ဆန္ဒဖြစ်ပေါ်လာ သည်။ ထိုဆန္ဒကြောင့် မြင်တတ်လာသည်။ မြင်သည်ကို ပြော တတ်သည်။ ပြောပြချင်သော ဆန္ဒရမ္မက် ပြင်းပြလာသော ကြောင့် စာပေကဗျာလင်္ကာအသွင် ပုံဖော်သည်ဟူသော စာဆိုတို့၏ မိန့်ဆိုစကားကို အတွေးအာရုံနှစ်လျက် ခံမိပါသည်။ အနုပညာ စာပေပညာရှင်များစွာ ရှိသည့် နေ့စဉ် ယခု မိမိကိုယ်တိုင်ဂုဏ်ပြု၍ အားထားရှိသေးလေးစား သည့် ဆရာကြီးနန္ဒာမိုးကြွယ်၏ ကျေးဇူးကြီးမားမှုကို နှလုံး မှတ်မိပါသည်။ ဆရာကြီးသည် ချစ်ခြင်းဖြင့် ငယ်စဉ်ကပင် နားထောင်သော ကာရန်တွေ စိကာသီကာနှင့် နူးညံ့သိမ်မွေ့ သည့် သံသည့်ကဗျာများကို ငယ်ချစ်ဟူ၍ ဂုဏ်တင်ထားပါ သည့် ဆရာကြီး၏ ငယ်ချစ်ကဗျာများ စုစည်းထားသော စာအုပ် မိတ်ဆက်ပွဲသည် မိမိ၏ တိမ်ညိုဖုံးထားသည့် နှလုံးနေသော အသိဉာဏ်ကို လေ့နည်းနှင့် ဖယ်ရှား သည့်ဟု ဆိုလိုချင်မိပါသည်။

ထန်လွန်သော နေ့တစ်နေ့တွင် ၂၀၁၅ ခုနှစ် ငြိမ်း သော ကလေးကဗျာများ တတိယဆုရရှိသော ဆရာ ကြီးကြွယ်၏ ငယ်ချစ်ကဗျာစုစည်းမှုစာအုပ် မိတ်ဆက် ပွဲသို့မိမိတို့အုပ်စုနှင့် ကြိုကြိုက်တက်ရောက်ခဲ့ပါ သည့်အခါ အခန်းစာဆို သံဃာတော်များကို ဖူးတွေ့ရသည်။ အနု ပညာမှ စာရေးဆရာ၊ ကဗျာဆရာ၊ ကာတွန်းဆရာ၊ ဇာတ်ညွှန်းဆရာ၊ ထုတ်ဝေသူ စာပေဖြန့်ချိရေး

ဆရာ၊ ဆရာမ များစွာ စုံစုံလင်လင်နှင့် အနုပညာ ပညာရှင် မိသားစုတို့၏ စည်းလုံးညီညာ တွယ်တာချစ်ခင်ကြပုံကို မြင် တွေ့ရပါသည်။ စာရေးဆရာ၊ အယ်ဒီတာ ဆရာကြီး ဘသက် ဆွေ၊ တေးရေးဆရာ နိုင်မြန်မာ၊ ဇာတ်ညွှန်းဆရာ မြင့်ဦးဦးမြင့်၊ ပန်းချီဆရာ ကာတွန်းဆရာများ၊ ဆရာမကြီး သီရိ၊ ဆရာမ မကြေးညို၊ ထုတ်ဝေသူ ဆရာအောင်ဆင့် စသည်ဖြင့် အနုပညာ စာပေရပ်ဝန်းမှ ဆရာကြီး၊ ဆရာမကြီးတို့၏ စာပေခရီးကို ဆရာကြီးနန္ဒာမိုးကြွယ်နှင့်အတူ အချင်းချင်း လက်တွဲညီညာ ချစ်ခင်စွာ လှမ်းလျှောက်ပုံများကို လိုက်လိုက်လှဲလှဲ ဟော ပြော၍ စာပေမိတ်ဆက်ကြပါသည်။ ကြီးသူ၊ ငယ်သူ ရွယ်တူ မရွေး ရှိသေးလေးစား အလေးထားချစ်ခင် ရိုးရှင်းပွင့်လင်းမှုဖြင့် ယိုင်းပင်းကူညီ သန့်ရှင်းကြည့်လင်သော နှလုံးသားပိုင်ရှင်များ ၏ စာပေမိသားစုအသွင်ကို ကြားနာကြည့်မြင်ရသဖြင့် ဆရာ ကြီး၏ စေတနာမေတ္တာ သန့်စင်မွန်မြတ်မှု၊ ကျေးဇူးကြီးမားမှု တို့ကို ကိုယ်တိုင်ခံစားရသူဖြစ်၍ ဝမ်းသာပီတိ လိုက်လှဲစွာ ခံစားမိပါသည်။ ဆရာကြီး၏ မေတ္တာဖြန့်ကျက်ရာ အနုပညာ စာပေရပ်ဝန်းသည်ကား အစဉ်အမြဲ ဓာတ်လွှမ်းမိုးနေမည်သာ တည်း။

ဆရာကြီး၏ စေတနာမေတ္တာဂုဏ်နှင့် မိမိဘဝ တွေ့ ကြုံခံစား ဖတ်မှတ်ဖူးသော စာပေဖန်တီး တီထွင်ကြသော စာဆိုပုဂ္ဂိုလ်အပေါင်းတို့၏ ကျေးဇူးဂုဏ်များ ရောနှောပေါင်း စပ် စုစည်းမိ၍ မိမိ၏ တွေးလိစိတ်၌ ဖြစ်ပေါ်မိသည်မှာ ပြောမပြုငတ်သော ခံစားချက်ပြည့်နှက်လာပါသည်။ သို့နှင့် ဆရာကြီး၏ ငယ်ချစ်ကဗျာစာအုပ်တွင် အာရုံထား၍ ဖတ် မှတ်လျက် စိတ်ကို တည်ငြိမ်အောင် ကြံဆောင်လိုက်ရပါ သည်။ သို့သော် ဆရာကြီး၏ ငယ်ချစ်စာအုပ်ပါ ကဗျာများကို ကြည့်မြင်ဖတ်ရှုရင်းပင် မိမိမျက်ဝန်း၌ “ထာဝရမာတိကာ” ကဗျာသည်သာ စိုးမိုးမြင်ယောင်လာပါတော့သည်။ ဤတွင် ငယ်စဉ်က ကြားဖူးပြီးသော ရှေးခေတ် သူခိုးကြီးတောက်ပြား ဟု ခိုးကျင့်ရှိသောအကြောင်းမှာ အတွေးထဲသို့ ဝင်ရောက်လာ ပါသည်။ သူခိုးကြီးတောက်ပြားသည် ပစ္စည်းဥစ္စာ ရွှေငွေရတနာ

ပေါများသူတို့ထံမှ ဘုရင့်နန်းတွင်းပါမလွတ်အောင် ခိုးယူလျက် မရှိဆင်းရဲသားတို့အား မျှဝေပေးလေ့ရှိကာ သုံးစွဲသူဟု ပုံပြင် သဖွယ် ရှေးလူကြီးသူမတို့ ပြောစကားမှ သိထားပါသည်။ မခိုးရလျှင် မနေနိုင်အောင် ခိုးကျင့်ခိုးကြံ့ရှိသော ငတက်ပြား သည် သူတစ်ဦးတည်း ကောင်းစားစို့ရာ မဟုတ်ဘဲ အောက် ခြေလှူတန်းစား ဆင်းရဲသားတို့နှင့် မျှဝေသုံးစားရန် ရည်ရွယ် ချက်နှင့် သူခိုးကြီး သရဖူဆောင်းခဲ့သူဖြစ်သည်ဟု တွေးမိပါ သည်။ ဤတွင် ကိုယ့်အတွေးက ကိုယ့်ကို ပြန်လည်ရစ်ပတ် မိပြီး မိမိကိုယ်တိုင် ခိုးမှုများစွာ ပြုလုပ်ပြီးကြောင်း သိမြင်မိ ပါတော့သည်။ သူတစ်ပါးပစ္စည်းကို ပိုင်ရှင်မသိအောင် ရယူ သုံးစွဲမှုတိုင်း ခိုးမှုမြောက်သည်ဟု သိနားလည်ထားသဖြင့် မိမိ မှာ ခိုးမှုများကို ကျူးလွန်သူဖြစ်သဖြင့် “ခိုးသူ” ဟု သတ်မှတ် မိပါတော့သည်။

ခေတ်အဆက်ဆက်ကပင် စွမ်းရည်ထက်မြက်သော စာပေပညာရှင် ဗိသုကာကြီးတို့သည် အများပြည်သူတို့၏ နှလုံးအိမ်၌ ထာဝရကိန်းအောင်းစေအောင် စာပေအနုပညာ ဗိမာန်ကြီး မြောက်မြားစွာကို တည်ဆောက်ထားခဲ့ကြသည်။ ယနေ့ထိ တည်ဆောက်ကြဆဲဖြစ်သည်မှာ ယနေ့အချိန် ဗြူပြ ဆောက်လုပ်ရေးလုပ်ငန်းများနှင့်အပြိုင် မိုးထိမြင့်မားသော စာပေအနုပညာဗိမာန်များ ဖြစ်ပါသည်။ စာပေအနုပညာ ဗိမာန်တို့သည်ကား မည်သည့်အဆောက်အဦနှင့်မဆို ပြိုင် နိုင်စွမ်းရှိအောင် ပိုမိုမြင့်မား အရှည်တည်တံ့ခိုင်မြဲမည့် ဂန္ထဝင် ဗိမာန်များပေတည်း။ ထိုဂန္ထဝင်ဗိမာန်တို့မှ မိမိလိုချင်ရာ ရတနာ အချို့ကို မကြာခဏ ခိုးယူနေသည့် မိမိအပြုအမူကို သိမြင် လာ၍ မိမိမှာ “ခိုးသူ” ဖြစ်ကြောင်း မရက်မကြောက် ဝန်ခံမိပါ သည်။ မကြာမတင်သော အချိန်တစ်လတာခန့်က ဆရာကြီး နန္ဒာမိုးကြယ်၏ “ထာဝရမာတိကာ” ဟူသော ရတနာကို ခိုးယူ သုံးစွဲမိပါသည်။ ဆရာကြီးဖော်ဂျီ၏ ကဗျာရတနာတို့မှ အချို့ ကို မက်မောစွာဖြင့် မသိမသာ ခိုးမိသည်မှာ ခိုးမှုအများဆုံး ဖြစ်ပါသည်။ မိမိမှာ ခိုးသူဖြစ်ကြောင်း သိမြင်ကာ ခိုးမှုအပြစ် ကို ဝန်ခံခြင်းသည် ရှက်ရွံ့ဖွယ်မဟုတ်ကြောင်း ဆရာကြီးချစ်ဦး ညိုက သာကေပြ ရေးသားသော စာပေဆောင်းပါး ထင်ရှားရှိ သည်ကို အတွေးသစ်ကုန်နယ် ဖတ်ဖူးသူတိုင်း နားလည်လက်ခံ နိုင်ပါသည်။

ခိုးကျင့်ပါသူတို့မှာ ခိုးစိတ်နှင့် ခိုးပိုးထကြွလေ့ရှိကြ လေသလား မသိနိုင်ပါ။ ရှေးသရောအခါက ဥစ္စာရတနာပေါ ကြွယ်ဝသော သူဌေးကြီးတစ်ဦးသည် သူပိုင်သော ရတနာများ

ကို စုပုံထားပြီး မည်သူမဆို လက်နှင့်ဆုပ်ယူနိုင်သမျှ တစ်ဆုပ်စီယူနိုင်ကြောင်း မောင်းကြေးနန်းခတ်၍ ကာ လှူလေသည်။ မရှိဆင်းရဲသားတို့သာမဟုတ် ဥစ္စာ ပေါများကြွယ်ဝသူတို့သည်လည်း လောဘဂိုကာ လိုချင် နှင့် လက်တစ်ဆုပ်စာ အသီးသီး ယူကြလေသည်။ ထင်ထင်ပေါ်ပေါ် ယူခွင့်ပေး၍ လှူဒါန်းနေပါလျက်နှင့် ခိုး သော သူတစ်ဦးမှာ လက်တစ်ဆုပ်ယူပြီးမှ တင်သော ကျောက်ကောင်းတစ်လုံးကို အပိုဆောင်းလျက် ခိုး ကြောင်း ရှေးလူကြီးများ ပုံပြင်ပြောခြင်းမှ နားလည် သည်။ စာအုပ်စာပေတွင်လည်း ဖတ်ဖူးပါသည်။ ထိုစဉ် ပွင့်လင်းမြင်သာပေးလှူထားသည်ကို စည်းကမ်းဥပဒေချိုး နှင့် ရယူခွင့်ပေးသော်လည်း စည်းကမ်းဥပဒေချိုး ခိုးမှုကြီးငယ် ပြုလုပ်လိုသော လောဘကြီးမား သူတို့ ခေတ်အဆက်ဆက်ကပင် ရှိခဲ့ကြောင်း သတိမူမိပါသည်။ သားတို့၏ ဆန္ဒဆိုသည်မှာ ထိန်းချုပ်ရန် ခက်ခဲလှသော မိမိကိုယ်တိုင် လိုချင်ဆန္ဒ ပြင်းပြသဖြင့် မည်သူမဆို စွမ်းရှိသမျှ ယူနိုင်စေရန် ပေးလှူထားသော အနုပညာ ဗိမာန်မှ ရတနာများမှ အချို့ကို ခိုးယူသုံးစွဲမိကြောင်း အချိန်တွင် သတိမူမိသော ခိုးသူတစ်ဦး ဖြစ်သော သို့သော် မိမိခိုးသူ သုံးစွဲခြင်းမှာ မိမိ၏ လက်ရှိဘဝ သို့ ကိုယ့်ဝန်းကျင် လူနေမှုဘဝ ခံစားချက်များ သို့ ဘဝတွေ့ကြုံ ခံစားပြုမှု အစုံအလင်ကို ရောနှော၍ နိုင်ဆုံး အရသာကောင်းအောင် ကြိုးစားစီမံထား ဟာရတစ်မျိုးအဖြစ် နီးစပ်ရာ ဆက်နွယ်သမျှ ဝန်ပိုး မျှဝေပေးရန် ရည်ရွယ်ပါသည်။ ထို့ကြောင့် ခိုးမှုနှင့် စွာရှိသည့် ဤလောကတွင် မိမိခိုးမှုသည် သူခိုးကြီး ပြား၏ ခိုးကျင့်ပမာလေလား။ ထင်သာမြင်သာ သုံးစွဲ လည်း ခိုးစားသုံးစွဲမှ အာဟာရမြောက်သည် ခိုးကျင့် မှ ရောသမမွေ့သော ခိုးသူအဖြစ် တင်စားမိပါ သည်။

ဆရာကြီး နန္ဒာမိုးကြယ်၏ ငယ်ချစ်သည် ရင်ကို တုန်ခါလှုပ်ရှားစေပြီး ဦးနှောက်ရှုပ်ပွေအောင် နိုင်စွမ်းရှိသော သတ္တိထူးကဲကြောင်း ကိုယ်တိုင်ခံစား အနုပညာစာပေသည် လူတို့၏ စိတ်နှလုံးကို လှုပ်ရှား ဆွဲဆောင်နိုင်စွမ်းရှိပေသည်ဟု ယုံကြည်စိတ်ကို ဆည်းလျက် အနုပညာစာပေကို သက်ဆုံးတိုင် ခြောက် စွဲမက်နေမည်သာတည်းဟု ဆုံးဖြတ်ချက် ချထားပါ သည်။

သောင်းညွှတ်(ပန်းထော်)

ဦးဖျားအလှူကြောင့် အထူးတရား ဦးစွာကြားနာရသူ

ဒေသန်မြင့်မြတ် (ပြည်ရွှေဘို)

မြတ်ဗုဒ္ဓဘုရားရှင်သည် မဟာသက္ကရာဇ် ၁၀၃ ခုနှစ်
 သီလဝါပြည့်နေ့တွင် ဥရဝေလတော နေရာ၌ရေမြစ်ကမ်းအနီး
 မဟာဗောဓိပင်ရင်း၌ သဗ္ဗညုတရွှေဇာတိတော်ကို ရရှိ
 ဆက်ပူပြီး ဝါဆိုလပြည့်နေ့ နေဝင်ခါစအချိန်တွင် ဗာရာဏသီ
 မြို့အနီး မိဂဒါဝန်တော၌ ဓမ္မစကြာတရားဦးကို ဟောတော်
 ပြသည်။ ဓမ္မစကြာတရား၏ အနှစ်သာရမှာ အမှန်တရားကို
 ခုခွေရာ၌ အစွန်းနှစ်ပါးကို ရှောင်ရှားပြီး ပြောဆိုတန်းတည့်
 ဖတ်သော လမ်းစဉ်ကို ကျင့်သုံးရန်လိုကြောင်း၊ မဂ္ဂင်ရှစ်ပါး
 သည်းဟူသော မဇ္ဈိမပဋိပဒါလမ်းစဉ်ဖြင့်သာလျှင် သစ္စာလေး
 အမှန်တရားကို သိမြင်၍ အိုခြင်း၊ နာခြင်း၊ စသော
 ဆင်းရဲဒုက္ခအပေါင်းမှ လွတ်မြောက်နိုင်ကြောင်း၊ နည်းလမ်းကို
 ညွှန်ပြတော်မူလိုရင်း ဖြစ်ပါသည်။

မြတ်ဗုဒ္ဓဘုရားရှင် ပရိနိဗ္ဗာန်စံဝင်တော်မူခဲ့သည်မှာ
 နှစ်ပေါင်း ၂၆၀၀ ခန့်ရှိပြီဖြစ်၏။ မြတ်ဗုဒ္ဓ သက်တော်ထင်
 နာရုံခဲစဉ်က ဟောကြားခဲ့သော တရားဒေသနာတို့ကား
 သန္တတိုင်အောင် လူလောကတွင် ပျံ့နှံ့တည်ရှိလျက် လူသား
 အား လမ်းမှန်ကို ညွှန်ပြနေလေသည်။ မြတ်ဗုဒ္ဓဟောကြား
 သော တရားဒေသနာတို့မှာ နိကာယ်အားဖြင့် ငါးရပ်၊
 နိကာတ်အားဖြင့် သုံးပုံ၊ ဓမ္မက္ခန္ဓာတရားစုအနေအားဖြင့် ရှစ်
 သောင်းလေးထောင်ကျော်မျှ ရှိပါသည်။ မြတ်ဗုဒ္ဓ၏ တရား
 ဆက်များသည် အရေးအတွက် ပမာဏအားဖြင့် မည်မျှများ
 ဖြစ်စေကာမူ အနှစ်သာရအားဖြင့်ကား သတ္တဝါတို့အား အို
 ခြင်း၊ နာခြင်း၊ သေခြင်း စသော ဆင်းရဲဒုက္ခအပေါင်းမှ လွတ်
 မြောက်ရေးဟူသော "ဝိမုတ္တိရသ" တစ်ခုတည်းကိုသာ ဖော်
 ဆောင်နေပါသည်။

ဓမ္မစကြာတရားတော်သည် မြတ်ဗုဒ္ဓဘုရားရှင် ပထမ
 ဆုံးဟောကြားသော တရားဒေသနာတော် ဖြစ်ခဲ့ရုံမက

ဝိမုတ္တိရသကိုလည်း ပေါ်လွင်စွာ ဖော်ညွှန်းထားသော ဒေသနာ
 ဖြစ်ပါသည်။ ထို့ကြောင့် ဗုဒ္ဓဝါဒကို အခြေကျကျ လေ့လာ
 လိုသော ပညာရှင်များသည် ဓမ္မစကြာဒေသနာကို ရှေးဦးစွာ
 လေ့လာကြပါသည်။ အစဉ်အလာအားဖြင့် ဗုဒ္ဓဝါဒကို သက်
 ဝင်ယုံကြည်ပြီးဖြစ်သော ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်များကလည်း ဓမ္မ
 စကြာဒေသနာတော်ကို အမြတ်တနိုး တန်ဖိုးထားကာ
 သင်ယူလေ့လာခြင်း၊ နေ့စဉ်မပြတ် ရွတ်ဖတ်ပူဇော်ပွားများ
 အားထုတ်လေ့ရှိကြပါသည်။

အမှန်စင်စစ် ဓမ္မစကြာ ဒေသနာတော်ကို လေ့လာ
 သင်ယူခွင့်၊ ရွတ်ဖတ်ပူဇော်အားထုတ်ခွင့် ရရှိခြင်းသည်
 သာမန်အခွင့်အရေးမဟုတ်ပါ။ ထူးခြားသော အခွင့်အရေး
 တစ်ရပ် ဖြစ်ပါသည်။ အကြောင်းကား မနုဿတ္တဘာဝေါဇုလ္လ
 လော ဟူသော ဗုဒ္ဓ၏ဟောကြားချက်အရ လူ့ဘဝကို ရရှိရန်
 မှာပင် မလွယ်ကူလှသည့်အပြင် လူသားတိုင်းလည်း ဓမ္မ
 စကြာဒေသနာကို ကြားနာခွင့် လေ့လာဖတ်ရှုအားထုတ်ခွင့်
 မရရှိသောကြောင့် ဖြစ်ပါသည်။

ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်များသည် အထက်ပါအကြောင်းများကို
 ဆင်ခြင်စဉ်းစား ကြည့်မည်ဆိုပါက မိမိတို့၏ဘဝကို ကျေနပ်
 နှစ်သက်ဖွယ် ကောင်းလှပါသည်။ ဗုဒ္ဓတရားတော်ကို သက်
 ဝင်ယုံကြည်သော လူသားတစ်ဦးဖြစ်လာရခြင်းကား ထူးခြား
 မြင့်မြတ်သော အခွင့်အရေးတစ်ရပ်ဟူ၍ ကျေနပ်ဂုဏ်ယူ
 သင့်ပါသည်။ ထိုသို့ ထူးခြားမြင့်မြတ်သော အခွင့်အရေးကို
 ရရှိသူများတွင်လည်း ပဉ္စဝဂ္ဂိရဟန်းငါးပါးတို့ကို ရှေ့တန်းတင်
 ရမည်ဖြစ်ပေသည်။ ထိုပုဂ္ဂိုလ်များသည် ဗုဒ္ဓ၏ ဓမ္မစကြာ
 တရားဦးကို ပထမဆုံး ကြားနာခွင့်ရရှိ၍ သစ္စာလေးပါးအမှန်
 တရားကို မျက်ဝါးထင်ထင် သိမြင်ခဲ့ရသော ပုဂ္ဂိုလ်ထူးများ
 ဖြစ်ပါသည်။

မြတ်ဗုဒ္ဓဘုရားရှင် လက်ထက်တော်က မဇ္ဈိမဒေသ ဖြစ်သည့် အိန္ဒိယနိုင်ငံ၌ပင် လူဦးရေ သန်းပေါင်းတစ်ရာခန့် ရှိသည်ဟု ပညာရှင်တို့က တွက်ဆခဲ့ကြသည်။ ထိုသန်းပေါင်း တစ်ရာခန့်သော လူသားများအနက်မှ ပဉ္စဝင်္ဂီ ငါးပါးတို့က သာ ထူးထူးခြားခြား မြတ်ဗုဒ္ဓ၏ ဓမ္မစကြာတရားကို ကြားနာ ခွင့်ရရှိခြင်းမှာ အကြောင်းမဲ့ တိုက်ဆိုင်ခြင်းမဟုတ်ပါ။ လွန်ခဲ့ သော အတိတ်ဘဝများက ထက်သန်ပြင်းပြသော မျှော်မှန်း ချက်ဖြင့် ထူးခြားသော ကောင်းမှုကုသိုလ်တို့ကို ပြုလုပ်ဆည်း ပူးခဲ့သောကြောင့်သာ ဖြစ်ပါသည်။ ထိုအကြောင်းနှင့် စပ်၍ ပဉ္စဝင်္ဂီငါးဦးတို့၏ ဦးစီးခေါင်းဆောင်ဖြစ်ပြီး ပထမဦးစွာ တရား ထူးရခဲ့သော အရှင်ကောဏ္ဍည၏ အတိတ်ဘဝဖြစ်စဉ်ကို မြတ်ဗုဒ္ဓက ဤသို့ ထုတ်ဖော်ဟောကြားတော်မူခဲ့ပါသည်။

လွန်ခဲ့သော ၉၁ ကမ္ဘာအထက်က ဗန္ဓုမတီမင်းနေ ပြည်တော်၌ ဝိပဿီမြတ်စွာဘုရား ထင်ရှားပွင့်တော်မူခဲ့၏။ ထိုအခါ ပစ္စန္ဒရာဇ်ရွာတစ်ရွာ၌ စူဠကာလနှင့် မဟာကာလ နှစ်ခုလည်း ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက် ရှိခဲ့သည်။ မိဘများကွယ်လွန် သွားသောအခါ သူ့စီးပွား၊ ကိုယ်စီးပွား မခွဲခြားဘဲ အတူတကွ ညီညွတ်စွာနေထိုင်လျက် လယ်ယာအလုပ် လုပ်ကိုင်ခဲ့ကြပါ သည်။

တစ်နေ့သောအခါ ညီဖြစ်သူ စူဠကာလသည် မိုးလေ ဝသမုန်၍ အောင်မြင်ဖြစ်ထွန်းနေသော စပါးခင်းများကို သွား ရောက်ကြည့်ရှုလေရာ စပါးပင်တို့မှ စပါးနံ့များထွက်ကာ အဖုံးအလုံးများ ထွက်နေသည်ကို တွေ့မြင်၍ စပါးခွံကိုခွာပြီး အရသာကို မြည်းကြည့်သည့်အခါ အလွန်ချိုဆိမ့်သော အရ သာကို တွေ့ရှိသဖြင့် ထိုအရသာကို ဘုရားအမှူးရှိသော သံဃာအား လှူဒါန်းဖို့ အကြံဖြစ်လေ၏။ စူဠကာလသည် အိမ်သို့ပြန်ရောက်သောအခါ မိမိ၏အကြံကို အစ်ကိုမဟာ ကာလအား ဖွင့်ဆိုပြောကြားရာ အစ်ကိုဖြစ်သည့် မဟာ ကာလက သဘောမကူ ကန့်ကွက်ပြီး “အောင်မြင်ဖို့ အစပျိုး နေတဲ့ စပါးများကို အလဟဿ အချည်းအနှီးဖြစ်အောင် မဖျက်ဆီးချင်ပါနဲ့ ငါ့ညီ” ဟု တားမြစ်လေသည်။

ဤအခါ စိတ်ဆန္ဒပြင်းပြနေသော စူဠကာလသည် မိမိ၏အကြံအစည်ကို မလျှော့ဘဲ အစ်ကိုဖြစ်သူထံ၌ ထပ် တလဲလဲ ပူဆာပြောဆိုလေ၏။ နောက်ဆုံး၌ မဟာကာလ

သည် စိတ်မရှည်နိုင်တော့သဖြင့် ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက် ခိုင်သော လယ်များကို စူဠကာလအား ထက်ဝက်ခွဲပေး ခဲ့ပြီး “ငါ့ညီ မင်းပိုင်သည့်လယ်ကို မင်းစိတ်ကြိုက် ပြုပေသော် ဟု ပြောကြားလေသည်။

ထိုအခါ စူဠကာလသည် ဝမ်းမြောက်စွာဖြင့် မိမိ လယ်မှ အဖုံးအလုံးတက်စဖြစ်သော စပါးနံ့များကို ခူးဆွတ်၍ အခွံကိုချွတ်စေပြီး အဆန်များကို နွားနို့ ထောပတ်၊ ပျား နှစ်မျိုးဖြင့် ရောနှောလျက် ကောင်းစွာညက်စေ၏။ ထိုနောက် မြတ်စွာဘုရား အမှူးရှိသော ရဟန်းသံဃာတို့အား အိမ် ပင်ဖိတ်၍ ကောင်းစွာစီမံထားသော စပါးဖုံးကောက်သော အရသာကို စေတနာထက်သန်စွာ ဆက်ကပ်လေသည်။

ဘုရားအမှူးရှိသော သံဃာတော်များ စပါးဖုံးကောက် သစ်ဆွမ်းကို ဘုဉ်းပေးပြီးသောအခါ စူဠကာလသည် ဝိပဿီ မြတ်စွာဘုရားအား ရိုသေစွာရှိခိုး၍ “မြတ်စွာဘုရား၊ တတော် ဦးဦးဖျားဖျား ဤစပါးဖုံးကောက်သစ်ဆွမ်းကို လှူဒါန်း ရသော ကောင်းမှုစေတနာကြောင့် နောင်ပွင့်တော်မူသော သော ဘုရားရှင်တို့လက်ထက်ဝယ် သူတစ်ပါးထက် နေထိုင် ပထမ တရားထူး နာကြားသိမြင်ခွင့်ရပါစေသော” ဆုတောင်း လေ၏။ မြတ်စွာဘုရားကလည်း “သင်တကာ၊ ဆုတောင်း သည့်အတိုင်း ပြည့်စုံပါစေ” ဟု မိန့်ကြားတော်မူပါသည်။

စူဠကာလ၏လယ်၌ စပါးဖုံးအရသာကို လှူဒါန်း၍ စပါးနံ့အချို့ကို ခူးဆွတ်ခဲ့သော်လည်း ဆွတ်ခူးရာမထိုင် စပါးများ အောင်မြင်စွာ ဖြစ်ထွန်းလျက်ရှိလေ၏။ ထိုသော အခြင်းအရာကို တွေ့မြင်ရသော စူဠကာလမှာ သူ့ စေတနာတိုးပွားသဖြင့် စပါးများ အဖုံးအလုံးတက်သော အစပျိုး မှစ၍ ရိတ်သိမ်းသိုလှောင်ခြင်းကိစ္စ ပြီးဆုံးသည့်အခါ ကိုးချိန်ကိုးခါ ကောက်ဦးဆွမ်းအလှူကို လှူဒါန်းခြင်းပြု သည်။

ဤသို့လျှင် တစ်နှစ်လျှင် ကိုးကြိမ်ကိုးခါ ကောက် ခွမ်းအလှူကို လှူဒါန်းခဲ့သော်လည်း စူဠကာလ၏လယ် စပါးအထွက် ယုတ်လျော့သွားခြင်းမရှိ။ အစ်ကိုဖြစ်သူ မဟာ ကာလ၏ လယ်ထက်ပင် စပါးထွက် ပို၍နေလေသည်။ ထို့ ကြောင့် မဟာကာလလည်း နောက်ပိုင်းတွင် ညီဖြစ်သူ၏ အားကျ၍ ညီဖြစ်သူ စူဠကာလနည်းတူ ကောက်ဦးဆွမ်း

လူ့ကို လှူဒါန်းခြင်းပြုလေတော့သည်။

ဝိပဿီမြတ်စွာဘုရားအား တစ်နှစ်လျှင် ကိုးကြိမ်ကို ကောက်ဦးဆွမ်းအလှူကို လှူခဲ့သော စူဠကာလသည် ခေါ်တမဘုရားရှင်လက်ထက်၌ ကပိလဝတ်ပြည်ဝယ် သုဒတ္တအမည်ရှိသော ကောဏ္ဍညပုဏ္ဏား ဖြစ်လာ၏။ ဘုရားအလောင်းတော် သိဒ္ဓတ္ထမင်းသားမွေးဖွား၍ ငါးရက်မြောက် သောနေ့တွင် ခမည်းတော် သုဒ္ဓေါဓနမင်းကြီးက နေပြည်တော်အတွင်း ဗေဒင်လက္ခဏာ တတ်မြောက်ကျွမ်းကျင်သော ပုဏ္ဏားသုခမိန်ရှစ်ယောက်ကို ပင့်ဖိတ်ပြီး မင်းသားငယ်၏ သဘောကို ဖတ်ကြားစေ၏။ ထိုပုဏ္ဏားသုခမိန် ရှစ်ယောက် တို့တွင် သုဒတ္တပုဏ္ဏားသည် တစ်ဦးအပါအဝင်ဖြစ်ခဲ့လေသည်။

သိဒ္ဓတ္ထမင်းသား၏ လက္ခဏာကို ဖတ်ကြားရာတွင် သော ပုဏ္ဏားသုခမိန်ယောက်တို့က “ဤမင်းသားငယ် လေးကျွန်းလုံးကို အစိုးရသော စကြာဝတေးမင်းသော် ဖြစ်လိမ့်မယ်။ သို့မဟုတ် သစ္စာလေးပါး အမှန်တရား အကြွင်းမဲ့သိမြင်နိုင်သော သမ္မာသမ္ဗုဒ္ဓဘုရားသော်လည်း ဖြစ်လိမ့်မည်”ဟူ၍ နှစ်ခွဲသောစကားကို လျှောက်ကြားကြ သော်လည်း အငယ်ဆုံးဖြစ်သော သုဒတ္တကောဏ္ဍညပုဏ္ဏားကမူ မင်းသားငယ်အား လူ့ဘောင်လောက၌ ပျော်မွေ့ရန် ကြိုးပမ်းရုံ၊ တောထွက်၍ ရဟန်းပြုပြီး ဘုရားစင်စစ် ဖြစ်ပါလိမ့်မည်ဟု ယတိပြတ်ဟောကြားလေသည်။

သုဒတ္တပုဏ္ဏားသည် နောင်အခါ သိဒ္ဓတ္ထမင်းသား ဖြစ်လျှင် တရားဦး နာကြားခွင့်ရရှိရန် ရည်ရွယ်လျက် သုဒ္ဓိယ၊ မဟာနာမိ၊ အဿဇီဟူသော ပုဏ္ဏားအဖော် သောက်ကို ခေါ်ဆောင်ကာ တောထွက်ခဲ့ကြသည်။ မင်းသား တောထွက်၍ ဥရုဝလတော၌ ဒုက္ကရစရိယ တို့ကို ကျင့်သောအခါ သုဒတ္တအမှူးရှိသော ပဉ္စဝဂ္ဂိငါး အနီးကပ်နေ၍ အလုပ်အကျွေးပြုစုကြသည်။ သို့ သိဒ္ဓတ္ထမင်းသားက ဒုက္ကရစရိယအကျင့်ကို စွန့်ပယ် သောအခါ ဤမင်းသားကား ဘုရားဖြစ်နိုင်တော့မည် ဟု ယုဆ၍ ပဉ္စဝဂ္ဂိငါးဦးတို့သည် သိဒ္ဓတ္ထမင်းသားကို ချီးမွမ်းကြလေသည်။

သိဒ္ဓတ္ထမင်းသား ဘုရားဖြစ်တော်မူသောအခါ ဥရုဝ

လတောမှ တစ်ဆယ့်ရှစ်ယူနောဝေးသော ဗာရာဏသီပြည် ဝိကဒါဂန်တောသို့ ခြေလျှင်ခရီးဖြင့် ကြွရောက်တော်မူပြီး ပဉ္စ ဝဂ္ဂိငါးဦးအား ဓမ္မစကြာတရားဦးကို ဟောကြားတော်မူသည်။ ထိုသို့ ဟောကြားရာတွင် သုဒတ္တခေါ်သော ကောဏ္ဍညပုဏ္ဏား သည် ပထမနေ့မှာပင် သောတာပတ္တိမဂ်သို့ ရှေးဦးစွာ ဆိုက် ရောက်လေ၏။ ကျန်လေးပါးမှာလည်း နောက်နေ့များတွင် အသီးသီး သောတာပတ္တိမဂ်သို့ ဆိုက်ရောက်ကြလေသည်။ ထို့နောက် ပဉ္စဝဂ္ဂိ ငါးပါးလုံး ပေဟိတိကျရဟန်းအဖြစ် ရရှိကြ ၍ အနတ္တလက္ခဏသုတ်ကို ဆက်လက်နာကြားရသောအခါ အာသဝေါကင်းကွာသော ရဟန္တာဖြစ်သွားကြလေသည်။

ဝိပဿီမြတ်စွာဘုရားလက်ထက် စူဠကာလ၏ အစ်ကိုဖြစ်သော မဟာကာလသည် ဤဂေါတမဘုရားရှင် လက်ထက်၌ သုဘဒ္ဓမည်သော ပရိပိုင်ဖြစ်လာ၏။ သုဘဒ္ဓ သည် ပရိပိုင်ရဟန်းအဖြစ်ဖြင့် အမှန်တရားကို လှည့်လည် ရှာဖွေနေခဲ့သော်လည်း မြတ်ဗုဒ္ဓထံသို့ကား တစ်ကြိမ်မျှ ဆည်း ကပ်ခြင်းမပြုခဲ့ချေ။ နောက်ဆုံး မြတ်စွာဘုရား ပရိနိဗ္ဗာန် စံဝင်တော့မည်တုံဆိုသည့် သတင်းကိုကြားသောအခါမှ မြတ် စွာဘုရားထံသို့ အရေတကြီးချဉ်းကပ်၍ ပြဿနာကို မေး လျှောက်လေ၏။ ထို့နောက် သုဘဒ္ဓသည် မြတ်စွာဘုရားထံ ချက်ချင်း ရဟန်းပြု၍ တရားအားထုတ်ရာ မြတ်ဗုဒ္ဓ ပရိနိဗ္ဗာန် ပြုတော်မမူမီ ရဟန္တာဖြစ်သွားလေ၏။ သူကား မြတ်စွာဘုရား လက်ထက်၌ နောက်ဆုံးရဟန္တာဖြစ်ခဲ့သော ပုဂ္ဂိုလ်ဖြစ်ပါသည်။

ဤသို့လျှင် လယ်သမားညီအစ်ကိုနှစ်ဦးတို့သည် မိမိ တို့၏ ကုသိုလ်စေတနာ ကံအားလျော်စွာ တစ်ဦးက ဤ ဂေါတမဘုရားရှင် လက်ထက်၌ ရှေးဦးစွာ တရားဦးနာကြား ရပြီး ဦးစွာပထမ တရားထူးရသူဖြစ်ခဲ့ပြီး အစ်ကိုဖြစ်သူ မဟာကာလတစ်ဖြစ်လဲ သုဘဒ္ဓရဟန်းကြီးသည် နောက်ဆုံး သာဝကာအဖြစ် တရားထူးရကာ ရဟန္တာဖြစ်ရသည်မှာ မိမိ ၏ သဒ္ဓါစေတနာ ထက်သန်မှုမရှိဘဲ အားနည်းမှုကြောင့်သာ ဖြစ်ကြောင်း ဘဝသင်ခန်းစာ ရယူသင့်ပါတော့သည်။

အောင်မြင်မြတ်(ပြည်ရွှေဘို)

ပုံပြင်လို့သာ မှတ်ပါကွယ်

မေလတ်တန်

“ခေါက်...ခေါက်”
 အိမ်ရှေ့အခန်းဝမှ တံခါးခေါက်သံ။
 ကျွန်မ တံခါးခေါက်သံကြားလို့
 အိမ်ရှေ့တံခါးခေါက်သံ သွားဖွင့်လိုက်တယ်။
 “ဪ... ကြည်ကြည်ဝင်းတို့
 သားအမိပါလား။”
 တအံ့တဩ နှုတ်ဆက်မိလိုက်
 သည်။
 “စောစောစီးစီးပါလား။ သားအမိ
 နှစ်ယောက် ကျောင်းမသွားဘူးလား။”
 “ကျောင်းသွားမှာပါ။ သားတော်
 မောင်ကလေး သူ့ကို ကျောင်းပို့ပြီး
 ဗိုလ်ချုပ်ဈေးမှာ ဘောင်းဘီနဲ့ အင်္ကျီ

ကောင်းကောင်းတစ်စုံ ဝယ်ပေးပါ ပုဆော
 နေလို့ မမထားရေး၊ ဒါကြောင့် စောစော
 ထွက်လာခဲ့တာ”
 ကြည်ကြည်ဝင်း၏ ခပ်ကြွားကြွား
 လေသံ။ သားဖြစ်သူ ရဲကျော်အောင်က
 မိခင်ဖြစ်သူကို စွေစောင်းစောင်းလေး
 လှည့်ကြည့်လိုက်တာတွေ့လိုက်ရတယ်။
 ကျွန်မ ရိပ်မိပါပြီ။ ကလေးက
 မပုဆောဘဲ ကြွားဟန်နဲ့ လုပ်ပြောနေ
 တာကို။ ကျွန်မ သူမရဲ့ အကြွားအဝါ
 စကားလုံးတွေရဲ့ နောက်မှာရှိတဲ့ ပရိ
 ယာယ်တွေကိုပါ။ ကြည်ကြည်ဝင်း၏
 မျက်လုံးထဲမှာ တွေ့လိုက်ရတယ်။ သူမ

ရဲ့ ကြွားဝါမှုကို သူမရဲ့သားအပေါ်
 လိုက်တဲ့ ကြည်ကြည်ဝင်း။
 “ဪ... မမထားကို ခြေထောက်
 ဝယ်။ အကြည်တို့ အိမ်နားက သား
 သားတစ်ယောက်ပါလားတဲ့ လက်ထောက်
 အိတ်ကလေးတွေ သိပ်လှတာပဲ
 လား။ အကြည်တောင် တစ်လှည့်
 ထားလိုက်သေးတယ်။ တစ်သိန်း
 ပါ။ မမထား ယူဦးမလား။”
 တစ်သိန်းတည်းပါတဲ့ ကျွန်မ
 ကို မိထားမိလိုက်တယ်။ ကျွန်မ
 သည်ရဲ့ သူငယ်ချင်းဇနီးမို့သာ
 မိတာလေ။ ကျွန်မနဲ့ အကျင့်ခိုင်း

အညိုကြ။ တစ်ချိန်က ကွဲကွာနေခဲ့တဲ့
အထက်ပိုင်းတွေ ပြန်ဆုံကြပြီး ခင်မင်ခဲ့
ကြတာ။ ကျွန်မရဲ့ခင်ပွန်းက အရာရှိ
တစ်ယောက်ပါ။ အကြည်ရဲ့ခင်ပွန်း
အရောင်းအဝယ် လုပ်ကိုင်သူ။
ကျွန်မရဲ့သမီး စန္ဒနဲ့ အကြည်ရဲ့သား
ကျော်အောင်က ကျောင်းအတူတူ၊
အတန်းအတူတူ။ ကလေးချင်းလည်း
အလွန်ခင်ကြသည်။ ကျွန်မတို့က မြို့
ထဲသို့တိုက်ခန်းမှာ၊ အကြည်တို့က
အောက်ဒဂုံမှာ။ ကလေးကျောင်းပိုရင်း
ကျွန်မဆီ မကြာခဏ ရောက်လာတတ်
တယ်။ လာတိုင်းလည်း မိုးတစ်လုံး
တစ်လုံး ကြွားပြောရမှ စားဝင်
ပျော်တဲ့ အကျင့်ရှိတဲ့သူ။ သူ
ကြောင်းကိုတော့ အုမချေးခါးအထိ
အေးအေးပြီးသား။

“မယူတော့ပါဘူး အကြည်ရယ်။
အေးအေးမှာ အိတ်တွေ ရှိပါသေးတယ်”
သူမရဲ့ ဆွဲဆောင်မှုစကားကို
အမယ်သလို ခပ်အေးအေးလေးပြော
ခဲ့သူမရဲ့စကား ရှေးမဆက်ဖို့ ပိတ်
လိုက်မိတယ်။

“သိသားပဲ။ မမထားကတော့
မဟုတ်ဘူးဆိုတာ။ ကဲ...မမ
အကြည်ရဲ့သားကို ထားခဲ့
နော်။ စန္ဒနဲ့ပဲ ကျောင်းအတူတူ
နေတော့။ အကြည် ဝယ်စရာရှိ
လား။ ဝယ်ပြီး သည်ညနေ ဧည့်
တွေ့ကို ထမင်းစားဖိတ်ထားမိလို့

ထားခဲ့ပါကွယ်။ မမထားလည်း
ဆွဲကြော်စားဖို့ ဈေးခဏသွား
မယ်။ ကိုနောင်က ပြန်လာရင်
အိတ်တိုင်ကြော်ကျွေးမယ်။ ဝယ်

ထားပါဆိုလို့”
“ကိုနောင်တို့ကတော့ လုပ်ပြီ။
အိမ်ကလူကတော့ မိုးချုပ်မှ ပြန်ရောက်
တတ်တာ။ ခေါက်ဆွဲကြော်ကျွေးဖို့
တော့ ဝေးလေရော”

အကြည်က ပြောပြောဆိုဆို ထွက်
သွားပြီ။

ကျွန်မသာ ငေးမောကြည့်ရင်း
ကျန်ခဲ့တာ။ ဒီတော့မှ သက်ပြင်းချ
ကျန်ရစ်ခဲ့သူကတော့ ခင်ထားဆိုတဲ့
ကျွန်မပါပဲ။

ညနေ ကိုကိုပြန်လာတော့ ကိုကို
ကိုယ်တိုင် ခေါက်ဆွဲကြော်လို့ စားခဲ့ကြ
တာ အဝဲ။ ကိုကိုလက်ရာက တကယ့်
အရသာရှိတဲ့ ခေါက်ဆွဲကြော်ပဲလေး၊
စေတနာ၊ မေတ္တာတွေထည့်ပြီး ကြော်
ကျွေးခဲ့တာကိုး...”

* * *

“ထားရေ...ထား”

ကိုကိုရဲ့ ခေါ်ခံ။ ကျွန်မ ပြေး
ထွက်လာပြီး ဆီးကြိုလိုက်တော့ ကိုကို
မျက်နှာမှာ အပြုံးပန်းတွေ ဝေလို့။
ကိုကိုကို အပြစ်ဆီကြိုနေကျလေး။ ကြို
တိုင်းလည်း ကိုကို ပြုံးခဲ့သည်ချည်း။
ကိုကိုအပြုံးက ကျွန်မရဲ့ ရင်ကို အေးမြ
စေတယ်လေး။

“ထားရေ...ကိုကိုဖိုက်ဆာတယ်
ကွာ”

“အဆင်သင့်ပါပဲ ကိုကိုရဲ့ ကိုကို
ကြိုက်တဲ့ ငါးရဲ့အဟောင်းချက်ထားတယ်။
ကန်စွန်းရွက်လည်း ကြော်တယ်။ တို့
စရာတွေလည်း အနံ့ပဲ။ ကြာရိုးဟင်းခါး
အရည်သောက်လေးနဲ့လေ”

“ထားပြောတာနဲ့ ကိုကို စားချင်
လာပြီ”

“ရေအရင်ချိုးလိုက်ပါဦး။ ထား
ထမင်းပွဲ ပြင်ထားလိုက်မယ်နော်”

“ကောင်းပါပြီဗျာ”

ကျွန်မ ထမင်းပွဲ ပြင်ဆင်ဆဲမှာ
ပဲ သမီးလေးစန္ဒ စာကျက်ရာမှ ထလာ
ပြီး ကျွန်မနဲ့အတူ ထမင်းခိုင်းပြင်တယ်။
သမီးလေးက ဒီနစ် ရှစ်တန်းလေး၊
ကိုကိုရေချိုးပြီးတော့ ထမင်းခိုင်းမှာ
ကျွန်မတို့ သားအမိ သားအဖ သုံး
ယောက် စုံစုံလင်လင် စားကြ။ ပျော်
စရာ ထမင်းခိုင်းလေးပေါ့။

ညဘက်ရောက်တော့ ကိုကိုက
စာဖတ်။ သမီးက စာကျက်။ ကျွန်မက
ဂုဏ်တော်ပုတီးစိပ်။ ပြီးတော့ မိသားစု
တီဗွီကြည့်။ ညစာကော်ဖီနဲ့ မုန့်စား။
ညအိပ်ခါနီးတိုင်း သမီးလေးကို ဆုံးမ
စကားတွေပြော။

ဒီညတော့ မေတ္တာ၊ ကရုဏာ၊
မုဒိတာ၊ ဥပေက္ခာဆိုတဲ့ မေတ္တာတရား
နဲ့ ပတ်သက်တာလေးတွေ ရှင်းပြမိ
တယ်။ သမီးလေးကလည်း လိမ္မာတဲ့
သူ။ ယဉ်ကျေးသိမ်မွေ့တဲ့သူလေးပါပဲ။
အိပ်ခါနီး မိဘနှစ်ပါးကို ကန်တော့ပြီးမှ
အိပ်တယ်။ ကိုကိုနဲ့ ကျွန်မလည်း သမီး
လေးကို ဆုတွေပေးတော့ သမီးလေးက
ပြုံးလို့ အိပ်ရာဝင်ခဲ့တယ်။ ပြီးတော့
ကျွန်မအလှည့်ပေါ့။ ကိုကိုကို ကျွန်မ
လည်း ကန်တော့ပြီးမှ အိပ်တတ်တာပဲ
မဟုတ်လား။ ကျွန်မ ကန်တော့တိုင်း
လည်း ကိုကိုက ပီတိတွေပြောပေးပြီး ဆု
တွေပေးခဲ့တဲ့အပြင် ပြောလိုက်သေး
တယ်လေး။

“ကိုကို မိန်းမရ သိပ်ကံကောင်း
တာပဲ။ ထားက အနေအေးတယ်။
တခြားမိန်းကလေးတွေလို စကားအများ

ကြီး မပြောတတ်ဘူး။ စကားများများ ပြောတဲ့ မိန်းမဆိုရင် ကိုကိုကြောက်တယ်။ စကားများလေး၊ အန္တရာယ်များလေးပါ။ စကားများလေး အန္တရာယ်ရှိလေတဲ့”

လို့ ပြောပြီး ရယ်နေတယ်လေ။ ကိုကိုပြောသလို စကားဆိုတာ ပြောပါများရင် အမှားပါတယ်။ အမှားပါရင် အန္တရာယ်ရှိတယ်။ စေတနာမပါဘဲ နဲ့ တိုက်ခိုက်ပြီး သူတစ်ပါးအပေါ် ပိုချိုးမျှစ်ချိုးပြောမယ်ဆိုရင် ပိုပြီး အန္တရာယ်များတယ်ဆိုတာ ကျွန်မသိတယ်။ ဒီတော့ စကားနည်းတယ်။ ဒါကြောင့် ကိုကိုက ကျွန်မကို ချစ်ခဲ့တာ။ အေးချမ်းစွာ နေခွင့်ရတဲ့ မိသားစုလေးရဲ့ ကျွန်မလည်း ကံကောင်းတာပါပဲလေ။ ကံကောင်းအောင်လည်း ကျွန်မ ကြီးစားခဲ့တယ်။ ဘယ်သူတွေ ဘာပြောပြော ကျွန်မကတော့ တေမိမင်းထုံး နှလုံးမှုရင်း အသံတိတ် မေတ္တာပို့နေခဲ့တာမျိုး။ ဒီတော့ ကံကောင်းခြင်းလက်ဆောင်တွေ ရခဲ့တာ မဆန်း။

* * *

“ကြည်ရေ...ကြည်”

“ဘာလို့ ဒီလောက် ခေါ်နေရတာလဲ။ ဒီမှာ ပန်းကန်တွေ တစ်ပုံကြီး ဆေးနေရတာ မတွေ့ဘူးလား”

“ဒီလောက်များတဲ့ ပန်းကန်တွေကွာ၊ ဘယ်က ညှော်သည်တွေလာပြန်တာလဲ”

“သားတို့ကျောင်းက ကျောင်းသားမိဘတွေလေ။ အရာရှိကြီးကြီးပိုင်းက ကတော်တွေပါ”

တကယ်တော့ အကြည်တစ်ယောက် ညှော်သည်များကို ဖိတ်ကျွေး

ပြီး ကြားနည်းမျိုးစုံဖြင့် ကြားဝါနေခဲ့တာ။ မကြာခဏ ဖိတ်ကျွေးရ ညှော်ခံရ ပြီးတော့ အပြစ်ရှာရ ပတ်ဝန်းကျင် မကောင်းသတင်းပြောရနှင့် မောနေသည့်သူ။ ကိုယ့်ဒုက္ခကိုယ်ရှာပြီး သူများအပြစ် ရှာကြံပြောတတ်သည့်သူ။

“အေး...ငါကရှာ၊ မင်းက အိမ်မှာ ညှော်ခံကျွေးမွေး၊ ကောင်းပေါ့ကွာ”

“ရှင်က လူမှုရေးလည်း မသိ၊ သဒ္ဒါတရားကလည်း နည်းပါတီနော်”

“ဘာပြောတယ်”

“ကိုရဲဆောင် . . . ရှင်ဟာရှင်မိုးကြီးချုပ်မှ ပြန်လာပြီး ရန်လာလုပ်မနေနဲ့”

ငါးစိမ်းသည်တစ်ယောက်အလား လင်ယောက်ျားကို ပြန်ရန်တွေ့စကားနှင့် မျက်စောင်းထိုးနေတယ်။

“ငါက စီးပွားရှာနေတာကွ။ မင်းက အိမ်မှာထိုင်ဖြုန်း၊ ထိုင်ကြားနဲ့ ဘယ်လိုစီးပွားဖြစ်လာပါတော့မလဲ”

“အဲဒါက ကျွန်မအလုပ်လေ။ ရှာရငွေရမှာက ရှင်အလုပ်ပဲ”

“တော်တော့ အကြည်၊ တော်တော့”

ဝန်းဖြစ်သူအား မကျေနပ်ဖြစ်ရင်း ထမင်းပင်မစားတော့ဘဲ အိပ်လိုက်တယ်။ သားဖြစ်သူ ရဲကျော်အောင် ချောလည်း စာမျက်ရင်း မိဘနှစ်ပါးကို ကြည့်ပြီး စိတ်မကောင်းဖြစ်ရတယ်လေ။ ဒီလို ပုညပုညဖြစ်နေတာ တစ်နေ့တစ်ရက်မှ မဟုတ်တာ။ နားရည်ဝနေပါပြီ။ ဒါပေမဲ့ ရဲကျော်အောင်အနေနဲ့ မိဘနှစ်ပါး ဒီလိုဖြစ်တိုင်း ကြေကွဲခံစားခဲ့ရတာ မိဘနှစ်ပါး မသိခဲ့ကြ။

* * *

သားဖြစ်သူ ရဲကျော်အောင် တန်းမြေမည့်နှစ်။ ကံတရားက သာ မပေးခဲ့။ ဖခင်ဖြစ်သူ အဝယ်ခရီးထွက်ရင်း ကားမှောပီးခဲ့ရတယ်။ အကြည်မှာ ကြွသိပြီး စီးပွားရေးမှာ မလုပ်တတ်တတ်။ အခုတော့ ငွေရေးကြေးခိုင်ခံဖြေရှင်းပေးနေ၊ ရှာပေးနေထောင်ဦးစီးတစ်ယောက် မရှိအကြည့်ယောက်ျားဆုံးကြောင်းတော့ ကျွန်မတို့မိသားစုမှာ ရှုမောရလောက်အောင် အကြည်အပြေးအလွှားသွားပြီး အကြည်အမိကို အားပေးခဲ့ရ ကူညီပေးလေ။ ဒီအချိန်က အကြည်အရာရာ လိုအပ်နေတဲ့အချိန်တို့မှာ တကယ်လည်း ရတက်သလို အကြည့်ခမျာ ပိုပြီး ပုရတဲ့အချိန်။

“အကြည်ရယ် . . . မလေးရိုပါသေးတယ်။ ဘာမှ အားနော်။ သားရဲ့ ပညာရေးအတွက် ပပုပါနဲ့ကွယ်”

ကျွန်မက ဖြေသိမ့်စကားတယ်လေ။ အကြည်ရဲ့မျက်နှာတင်းသလို ဖြစ်သွားတယ်။ စေတနာအပေါ် အမှားအမှန် မပိုင်းခြားနိုင်တဲ့ ဒေါသတွေ တွေ့နဲ့ ပညာမဲ့မျက်လုံးအစုံက စရာကောင်းလောက်အောင် ပြန်ကြည့်နေတယ်။ စေတနာမှာဖြစ်ခဲ့ပြီဆိုတာ ကျွန်မသိ

“မမထားတို့က ကိုရဲပတ်သက်ပြီးမှ ခင်ရတာပါပဲ။ အကြည့်သားအတွက်

အောင်မာပါ”

အကြည်ရဲ့ တုံ့ပြန်စကားတွေ
ရတော့ ကျွန်မ အံ့အားသင့်သွား
ပေတနာနဲ့ ဝေဒနာကို ခြံခြားမသိ
အကြည့်အတွက် စိတ်မကောင်း
နေမိတယ်လေ။ ကျွန်မက ကိုယ့်
သလို သဘောနဲ့ ပြောမိတာ၊ မာန်
နဲ့ ခင်မာချတဲ့ စေတနာစကားတွေ
ပြောမိတာ။ အကြည် နားမလည်ခဲ့။
ထက်သင့်မခံခဲ့။ ဒီတော့ ကျွန်မ ဘာ
ထင်နိုင်မှာလဲ။ အကြည်ရဲ့ ပြိုင်ပွဲကို
အပြုံးနဲ့ လက်ခံယူရုံပဲလေ။ ဘာဖြစ်
ညီမလေးလို ခင်မင်ခဲ့ရုံပဲရှိ ကျွန်မ
အမြင်တစ်မျိုး ရှိသွားပြီလား။
ကျွန်မကတော့ အကြည့်သားလေးရဲ့
ဆင်ရေးအတွက် စေတနာဖြင့် ပြော
ကူညီပေးမည်ဟု ပြောမိတာ။
သဘာဝသန်သန်လေးပါပဲ။ ကျွန်မ စိတ်
ညည်းနဲ့ ဆက်ဆံရပေမယ့်။ ကိုရဲ့
ဆင် ဆုံးပြီးနောက် အကြည်လည်း
တုတ်တုတ် အိမ် မလာဖြစ်တော့။ ဒါပေမဲ့
အကြည့်သားလေး ရဲကျော်အောင်က
ဝင်ထွက်သွားလာဆဲ။ ဖြေတော့
သားခဲသည်ပေါ့လေ။

* * *

ကာလကြာခဲ့ပြီလေ...
ကျွန်မလည်း ကိုယ့်ဘဝနဲ့ကိုယ်၊
အခြေအနေနဲ့ကိုယ်မို့ မအားလပ်
သားစုအရေးနှင့် ကျွန်မနောင်ဘဝ
ကို ရိက္ခာထုပ်ဖို့အရေး ဘာသာ
လိုက်စားရတယ်။ တရား
ဘာနဲ့ မေတ္တာအပြည့်နဲ့ နေခဲ့ရ
လေ။

တစ်ရက် . . . အကြည်ရောက်
တယ်။ ကျွန်မက ပြုံးရွှင်စွာ နှုတ်

ဆက်ပေမယ့် အကြည်ကတော့ မရယ်
မပြုံး ညှော်ခန်းထဲက ဆက်တီခုံမှာ ဝင်
ထိုင်ကြတယ်။

“မတွေ့ရတာ ကြာပြီနော် . . .

အကြည်”

“ဟုတ်တယ် မမထားရေ၊ သား
အကြောင်းလာပြောတာ။ သိပ်ဝမ်းရ
မယ့်စကားပဲ”

“ဟုတ်လား၊ ဘာအကြောင်းလဲ
အကြည်ရဲ့”

ဒီတစ်ခါ မမှားအောင် ကြိုးစား
နေရတယ်လေ။ အကြည်က ပြောပါ
တယ်။ သူ့သား စာတော်ကြောင်း၊ လင်
သားမရှိတော့ ဘယ်ဆွေမျိုးသားချင်းမှ
အားမကုသဘဲ အကြည်ရဲ့ အသိ၊ အင်အား
သတ္တိတွေနဲ့ ကြိုးစားရတဲ့အကြောင်း၊
ပြီးတော့ ကားတစ်စီးဝယ်ထားပြီး သား
ဖြစ်သူ စီးဖို့ဖြစ်ကြောင်း၊ ဘဝဆိုတာ
သတ္တိနဲ့မှ ရည်ရွယ်ချက်နဲ့ ဦးတည်ချက်
ရှိရင် ဘယ်အရာမဆို အောင်မြင်နိုင်၊
တိုးတက်နိုင်ကြောင်း၊ အို . . . စုံလို့ပေါ့။

ကျွန်မက အကြည့်စကားကိုဖြတ်
ပေးမိတယ်။

“အကြည်ရယ် . . . အကြည့်သား
က ဘာဘွဲ့ရတာလဲဟင်”

“အင်ဂျင်နီယာဘွဲ့လေ၊ အဲ . . .
ဘယ်လောက်တော်လဲ”

“ဝမ်းသာစရာပဲ အကြည်ရယ်၊
တကယ် . . .”

“သားလေးအကြောင်းလာပြော
တာ။ ကဲ . . . အကြည့်သားမယ်၊ နောက်
ရက် သားလေးအတွက် ပြင်ဆင်ပေး
ရမှာရော၊ တခြားရှယ်ယာတွေအတွက်
ရော၊ ပြီးတော့ စီးပွားဘာဏ်သူဌေးတွေ
နဲ့ အမြဲအိမ်မှာ တွေ့ရမှာကြောင့်ရော

မမထားဆီ လာဖြစ်မှာ မဟုတ်ဘူး”

“သော် . . .”

“လမ်းတွေတော့ ခေါ်ပြောပေါ့၊
ဒီမှာ လိပ်စာကတ်”

အကြည်က သူ့ရဲ့လိပ်စာကတ်
ကို ကျွန်မရှေ့မှာ ချပေးတယ်။ ကျွန်မ
ကတ်ကလေးကို ယူပြီး အသာပဲကြည့်
လိုက်မိတယ်။

“ဒါပဲ မမထားရေ၊ တစ်ချိန်က
မမထားပြောခဲ့တယ်။ သားလေးအတွက်
အကူအညီပေးမယ်ဆိုတာလေ။ အခု
မမထား မကူညီရဘဲနဲ့ သားလေး
အင်ဂျင်နီယာကြီး ဖြစ်သွားခဲ့ပြီလေ၊
ဟုတ်တယ်နော်”

“ဟုတ်ပါတယ် အကြည်၊ အဲဒီ
တုန်းက စေတနာနဲ့ပါ”

“ရပါတယ် မမထား၊ ကဲ . . .
အကြည့်သားမယ်”

“ကောင်းပါပြီကွယ်”

အကြည် ထွက်သွားတယ်။ သူမ
ရဲ့ ကျောပြင်ကို ကြည့်ရင်း ကျွန်မ ပြုံး
လိုက်မိတယ်။ ပြုံးရင်းနတ် စားပွဲဆီ
လာ၊ အံ့ဆွဲကိုဖွင့်၊ ပြီးတော့ နေ့စဉ်မှတ်
တမ်းစာအုပ်လေးကို ကျွန်မ ထုတ်
ကြည့်လိုက်တယ်။ စာအုပ်လေးကို
လှန်ပြီး ကြည့်တော့ ဖြူစင်တဲ့ အပြုံး
တစ်ချက် ကျွန်မ ပြုံးမိတယ်။

ငွေစာရင်းတွေ . . .

အကြည့် လိပ်စာအတိုင်း တခြား
သူတစ်ဦးမှတစ်ဆင့် အကြည့်သား
ပညာရေးအတွက် လျှို့ဝှက်ပြီး ပို့ပေး
ခဲ့တဲ့ နေ့စွဲနဲ့ ငွေသားဂဏန်းတွေ။

မေလတ်ဟန်

www.burmeseclassic.com

ကျွန်တော်နှင့် လေထဲက မူးတ

မောင်ချိုမင်း(ကန္တာရဝတီ)

ကျွန်တော် ငယ်စဉ်က ရုပ်ရှင်ကို အသေအလဲ ကြိုက်သည်။ အမေပေးသော နေ့စဉ် ကျောင်းမှန်းဖိုးတစ်ဖူးကို မှန်ဝယ်မစားရက်ဘဲ ရုပ်ရှင်ကြည့်ရဖို့ ပိုက်ဆံစုထားပြီး ခေါင်းရင်းအိမ်မှ ကိုကျော်ခင်တို့လို ခွေးနီတို့လို ၁၅ ၁၆ နှစ်ရွယ် ကလေးကြီးတစ်သိုက် ရုပ်ရှင်ကြည့်သွားလျှင် မိမိကိုယ် ခေါ်သွားရန် ပိုက်ဆံကလေး ငါးဖူး သုံးမတ်ကို သူတို့ လက်ထဲ ပေးထားရသည်။ ဟိုစဉ်က ရုပ်ရှင်ကလည်း ရှားလှသေးသည်ကို။ ကျွန်တော်တို့အိမ်က တာမွေတွင်ဖြစ်ပြီး တာမွေတစ်ပိုင်တွင် ရုပ်ရှင်ရုံကလည်း တစ်ခုမှ မရှိသေးသည့် လွတ်လပ်ရေးရပြီးစ ကာလ။

မြို့လယ်တွင်ရှိသော သွင်နှင့် ဘုရင့်ရုပ်ရှင်ရုံနှစ်ရုံသည် မြန်မာဇာတ်ကားများကြီးပြုပြီး ယင်းရုံများမှ ကျလာသော ဇာတ်ကားများကို ရေကျော် ဖော်ရုံ၊ အနောက်ပိုင်း ကာဠေးရုံ၊ ဗဟန်းသံပုံချိုင့် လွင်လွင်ရုပ်ရှင်ရုံနှင့် ကြည့်မြင်တိုင် ရွှေတိုင်သီရိရုံတို့တွင် ရုံတင်တတ်ကြရာ မြို့ထဲတွင် ပိတ်ကားနှင့် အနည်းဆုံး တစ်ကျပ်ပေးမှ ကြည့်ရသော ဇာတ်ကားများကို ဤရုံများတွင်

ရှေးဆုံး ငါးဖူးပေးကြည့်၍ရသည်။ ရုပ်ရှင်ကို ကြိုက်လွန်းလှ၍လည်း ကြီးလာရင် ရုပ်ရှင်ရုံ ဂိတ်စောင့်လုပ်မယ်။ ဒါမှ ရုံထဲမှာနေပြီး ရုပ်ရှင် အလကားကြည့်ရမှာ။

ဟု စိတ်ကူးယဉ်မိသေး။ စာရေးဆရာကြီး သိပ္ပံကျော်ထင်မှာ ထိုစဉ်က ဗြိတိသျှဘားမား ရုပ်ရှင်တွင် တစ်လ ၁၅၀/ ဖြင့် ဇာတ်ညွှန်းရေးနေသူဖြစ်ပြီး တစ်ခါတစ်ရံ လိုအပ်သည့် နေရာမှာလည်း ဝင်ပါလေ့ရှိသည်။ သူကုမ္ပဏီထုတ် ရုပ်ရှင်တစ်စောင်တွင်လည်း အယ်ဒီတာအဖွဲ့ဝင်ဖြစ်ကာ ကျွန်တော်မိဘများနှင့် ခင်မင်သည်။ သူအိမ်လာပြီဆိုလျှင် သူ့အတွက် လက်ဖက်ရည် ပြေးဝယ်ပေးရ ဆေးလိပ်၊ မီးခြစ် ဝယ်ပေးရဖြင့် မည်သည့်မည့် လုပ်ကိုင်ပေးရသည်။ သူက ရုပ်ရှင်နှင့် နီးစပ်သူဖြစ်ရာ မိမိကိုယ် ကလေးဇာတ်လိုက်အဖြစ် ဒါရိုက်တာများနှင့် ဆက်ပေးမလားဟူ၍ သို့သော် ကျွန်တော့်ဆုတောင်း မပြည့်ဝခဲ့။ ပြည့်မည်ပြည့်ဖို့ ကြုံလာတော့ ဤသို့။

ကျွန်တော် ၁၀ နှစ်သာ ဖြစ်ပါသည်။

စောင်းတော်ရှင် အသံထွက်ကာနှင့် စတင်ဖွင့်လှစ်ခဲ့သည့် မရိုးဆန်းရုပ်ရှင်ရုံကြီး တည်ဆောက်သည့်ကာလ အစမ်းဖလင်မှ မတည်ဆောက်လုပ်သည့် မရိုးဆန်းရုပ်ရှင်ရုံကို ဆောက်လုပ်ရာ နေ့စဉ် ကြီးကြပ်ကွပ်ကဲပေးရသူက ဦး

ယင်းဦးစံသိန်းမှာ စင်စစ်အစမ်းဖလင်တွင် ဇာတ်ကားများများ၌ ဇာတ်ရံအဖြစ် ပါဝင်သည့် ဦးသိန်းမောင်တို့ ဦးစံမြင့်တို့ကဲ့သို့ ခန်း သရုပ်ဆောင်ကောင်းသူဖြစ်သူနှင့် ကျွန်တော့်ဖခင် မြန်မာ့တီလီယက်ချန်ပီယံ ဦးဂေါ်ဆွေရင်းနှီးသည့် မိတ်ဆွေများ ဖြစ်ကြောင်း အတိုင်း နေ့လယ်နေ့ခင်း မျက်မှောက်ထိုသာသာတွင်ရှိသော ကျွန်တော်အိမ်သို့ အားလပ်သည့်အချိန်တိုင်း ရောက်လည်ပတ်၍ ရှေးဟောင်းဖြစ် ရုပ်ရှင်အကြောင်းကို တတ်သေးသည်။

တစ်နေ့ နေ့လယ် ကျောင်းရက် အိမ်ရှေ့ မာလကာပင်

သစ်သီးဆွတ်ရင်း သီချင်းတကြော်ကြော်
အော်ဆိုနေသော ကျွန်တော်အား ဦးစံ
သိန်းကြီးက ပက်လက် ကုလားထိုင်ပေါ်
၁ ထိုင်၍ စေ့စေ့ကြည့်ရင်း -

“ကိုဂေါ်ရာသားက လူချောဗျ။
အဆိုလည်း အဆိုကောင်း ဘိုင်စကုပ်
၁ ထည့်ရိုက်ရင် ခွင့်ပြုမလား”

အဖေက ရယ်ကျဲကျဲဖြင့် -

“မလုပ်စမ်းပါနဲ့ ကိုစံသိန်းရာ။

၃ ကောင်က ပွဲရူး၊ ဇာတ်ရူး၊ ဂီတရူးဗျ။

၃ ကောင်ကို ခင်ဗျားက အလကားစနေ

ဘာကို သူက အဟုတ်မှတ်နေမှာ”

“အို . . . ဘယ်နှယ် စရမှာလဲ။

ကျွန်တော် တကယ်ပြောနေတာ”

ထိုစဉ် အင်္ကျီမီးပူတိုက်နေသော

အဖေက -

“ဦးစံသိန်း ရှင်တကယ်ပြောနေ

တာလား။ ကျွန်မသားက ကင်မရာရှေ့

နေမှာပါတော့။ နောက်ပြီး ဆရာကြီး

၃ ဘိက္ခုနီကောင်းမှာ ဟောပြောပွဲတို့

၃ သီချင်းဆိုပွဲတို့ ရိုတိုင်းလည်း ရှေ့ခန်းက

၃ တို့နေတဲ့ကောင်ပါ”

“အတည်ပြောနေတာပေါ့ ဒေါ်လှ

၃ ကျုပ်တို့ အေဝမ်းဇာတ်ကားတစ်

၃ ကားအတွက် ကလေးဇာတ်လိုက်တစ်

၃ သက် ရာခိုင်းနေတာကြာပြီဗျ။ သူတို့

၃ ဆည်းရှာ ကျုပ်လည်းရှာပဲ။ ဇာတ်လမ်း

၃ အတီးအမှုတ်ကို အခြေခံထားတော့

၃ အလေးအနေနဲ့ သီချင်းဆိုတာလေးနဲ့

၃ အလားတီးတတ်ထားရင်တော့ သိပ်

၃ ဆင်ပြမှာပဲ။ ခင်ဗျားသားက နည်း

၃ ငြိမ်းမီး သီချင်းဆိုတတ်တော့ ဖြစ်နိုင်

၃ ရှိပါရဲ့”

နောက်ဆုံး အမေနှင့် ဦးစံသိန်းတို့

ဈေးတည့်သွားရာ အဖေကမူ ဘာမှ
မပြော။ “ခင်ဗျားတို့ သုံးလိုရရင် ဒီ
အတွက်နဲ့တော့ စာမေးပွဲမကျစေနဲ့”
ဆိုသည့် သဘော။

ဦးစံသိန်းက နောက်တစ်နေ့
နံနက်စောစောတွင် လာခေါ်မည်ချိန်း
သွား၍ ထိုနေ့ကို မြန်မြန်ကုန်သွားပါ
စေဟု ဆုတောင်းရသည်က အမော။

ကျွန်တော်အနေနှင့် နောက်တစ်
နေ့ မနက်စောစော ၆ နာရီ ရေထချိုးရ
သည့်အကွက် မသေးလှ။ တပို့တွဲလကြီး
ဖြစ်၍ ချမ်းလိုက် အေးလိုက်သည့် ဖြစ်
ခြင်း။ အစ်မသုံးယောက်လည်း တစ်

ယောက်မှ အိပ်ရာထဲကွေးနေ၍မရ။
ကျွန်တော်အစ်မလေးက နားထင်နှင့်
လည်ပင်းရှိ ချေးများကို ဆပ်ပြာမွှေးနှင့်
အထပ်ထပ် တွန်းပေးသည်။ အစ်မငယ်

မစောက မျက်နှာခြေ လိမ်းပေးသည်။
အစ်မကြီးက ခေါင်းမှ ဘိုကေကို ပါဝါ
ကော့စမတ်တစ်(ခေါင်းလိမ်းဆီ) အဖြူ
တောင့်တွေ မွှေးနေအောင် တိုက်ပေးပြီး

အဖောက်ကြောနေအောင် ပြီးပေးလိုက်
သေးရာ ဦးစံသိန်းလာခေါ်ချိန်ကို စောင့်
ဆိုင်းနေရသည်က အချိန်အတော်ကြာ။
အမှန်စင်စစ် ဦးစံသိန်းမှာ ၁၆၆ လမ်း

ထဲတွင်နေ၍ တာမွေအရိုင်းကြီးနှင့် အိမ်
ချင်းသိပ်မဝေးသော်လည်း ၈ နာရီ
ကျော်မှ ပေါ်လာပြီး ဂျစ်ကားနှင့် ကျွန်
တော်အား အိမ်တစ်အိမ်သို့ ခေါ်သွား

သည်။
အိမ်ရှင်လူကြီးသည် ကျွန်တော်
တို့ရောက်ပြီး အတန်ကြာ ဦးစံသိန်း
အသံပေး နှုတ်ဆက်သံကြားမှ နီးလာ

ဟန်တူ၏။ သူ့ကိုလည်း မည်သူမည်ဝါ
မုန်း ကျွန်တော် ချက်ချင်းသိလိုက်ပါ
သည်။ မသိဘဲ နေနိုင်ရုံလား။ မရှိဆန်း
ရုပ်ရှင်ရုံသစ်ဖွင့်ပွဲ စောင်းတော်ရှင်ဇာတ်
ကားတွင် ပြည်လှဖေ၏အစ်ကို လှေ
သူကြီးဇာတ်ရုပ်အဖြစ် ပါဝင်သရုပ်
ဆောင်ခဲ့သူ ရဲခေါင်ချစ်ရွှေကြီး။ မီးပုံး
ပျံစီးသည့် မြဂနိုင်ဇာတ်ကားတွင်လည်း
ရာဇဝတ်အုပ်အဖြစ် ခေါင်းပေါင်းကြီး
တကားကား။ ခြောက်လုံးပြူးသေနတ်
တပြင်ပြင်နှင့် ချစ်ရွှေကြီးကို လိုက်ဖမ်း
ရသူ ရွှေညာမောင်ခေါ် ဒါရိုက်တာ
ဦးချင်းစိန်ဖြစ်နေသောကြောင့်ပင်တည်း။

ရွှေညာမောင်နှင့် ဦးစံသိန်းတို့
ခေါင်းချင်းရိုက်ပြီး ဘာတွေပြောနေကြ
သည်မသိ ခဏကြာတော့ ကျွန်တော်
တို့ စီးလာသည့် ဂျစ်ကားနှင့်ပင် ဆရာ
ရွှေညာမောင်ပါ ခြံကြီးတစ်ခြံထဲသို့
လိုက်ပါလာပါသည်။ ထိုနေရာကား မိမ်း
လဲဝေပြာနေသည့် ရှုခင်းမျိုးစုံတို့ဖြင့်ပြီး
သော ခြံကျယ်ကြီးတစ်ခု။ တစ်နည်း
အားဖြင့် ရွာကလေးတစ်ရွာဟုပင် ဆိုရ
ပေမည်။ ခြံထဲသို့ ကားမောင်းဝင်လာ
ကတည်းက ဘာခြံမှန်း ကျွန်တော် သိ
လိုက်ပါပြီ။ အဝင်ဝ ဆိုင်းဘုတ်ကြီး
ကြောင့် “အေဝမ်း” ခြံပါကလား။

ခြံထဲတွင် ကုန်းမို့မို့တွေနှင့် တစ်
မျိုး ခြင်းကျားကြီးများကိုခံ၍ ကွေ့ပတ်
ပြီး တောင်ကုန်းသဏ္ဍာန်လုပ်ထားသည်
များကိုလည်း တွေ့ရသည်။ ရောမ ပိန်း
ပင်ကြီးများကိုလည်း ခြင်းဖြင့် လုပ်ထား
သည့် တောင်ကုန်းကလေးများအနီးတွင်
အစီအစဉ်စိုက်ထားပြန်သည်။ ဘုန်းကြီး
ကျောင်းလိုလို၊ ဇရပ်လိုလိုနှင့် ထုံးဖြူဖြူ
စေတီလေးများကိုလည်း မြင်ရသည်။

ဂိုဒေါင်လိုလို အဆောက်အဦတစ်ခု ထဲတွင်မှ တကယ့် နန်းတော်တွင်းမှ အဆောင်တစ်ခုပမာ ခြူးပန်းခြူးနွယ်၊ ဟင်္သာပြဒါးအုပ် လေသောဆောင် စသည်တို့ဖြင့် ခန်းခန်းနားနား တွေ့ခဲ့ ရသေးသည်။ နောက်မှ သိရသည်မှာ ခြင်းကျားကြီးများ ခံ၍ တောင်ကုန်း သဏ္ဍာန်လုပ် ပိန်းပင်ကြီးများ သီလရှင် ဇရပ်များမှာ ဝင်းဝင်းပြဇာတ်မင်းသမီး ကြည်ကြည်ငွေ့ကို ဦးစွာ ခေါင်းဆောင် တင်ရိုက်ကူးမည့် “ချစ်သက်ဝေ” ဇာတ် ကားအတွက် ပြင်ပထွက်ရိုက်ကူးမည့် အစား အေဝမ်းခြံထဲတွင်ပင် စစ်ကိုင်း တောင်ရှိသဏ္ဍာန် ဦးတင်မောင်က ဖန် တီးယူ တည်ဆောက်ထားကြောင်းနှင့် မင်းခမ်းမင်းနား အဆောင်အယောင်တို့ မှာ ဦးတင်ယုရိုက်ကူးမည့် “သားရွှေ ခေါင်းတောင်” ဇာတ်ကားတွင် မင်းသမီး မေနှု သာဆောင်မှ သူ့ချစ်သူကို မျှော် တိုင်း သီချင်းဆိုရန် ဇာတ်ဝင်ခန်း အတွက်ဖြစ်ကြောင်း သိရပါသည်။

ရုပ်ရှင်ရိုက်နေသည့် ခြံအတွင်း တစ်ခါမှ မရောက်ဖူးသည့် ကလေးငယ် ကျွန်တော့်အဖို့ မြင်မြင်နေသမျှ ထူး ဆန်းနေပါသည်။ ထို့ကြောင့်လည်း ဟို လျှောက်ကြည့်သည် လျှောက်ကြည့် လုပ်နေသော ကျွန်တော့်အဖို့ ဘာမှ မကြာလိုက်။ ဦးစံသိန်းက လက်ခုပ်တီး ခေါ်လိုက်သဖြင့် သူ့ရိုရာသို့ သွားရပြန် ပါသည်။

သည်တစ်ခါတော့ အေဝမ်းခြံထဲ တွင် လူရွှင်တော် သာဂေါင်ကြီးနှင့် ရွဲ့ ကြီးတို့ အပါအဝင် လူကြီးသုံးလေး

ယောက်အပြင် ကျွန်တော် တစ်ခါမှ မမြင်ဖူးသော ကျွန်တော့်ထက် နည်း နည်းလေး အသက်ကြီးမည်ထင်ရသည့် ကောင်မလေး တစ်ဦးကိုလည်း ပြုံးရွှင် စွာ တွေ့နေရသည်။ ကောင်မလေးက အလည်ကလေးပင်။ ခုမှတွေ့ရသည့် ကျွန်တော့်အား ဖော်ရွေစွာ လက်ကိုကိုင် ၍ “လာ... မောင်လေး ဒီမှာထိုင်” ဟု သူ့ဘေးခံရုံညလေးပေါ်တွင် ထိုင်ခိုင်းပါ သည်။ မကြာမီ ဆရာရွှေညာမောင် (ခါရိုက်တာဦးချင်းစိန်) ရောက်လာပြီး -

“လက်စသတ်တော့... မင်းက ဘီလီယက်ချန်ပီယံ ကိုဂေါ်ရာသားကို။ မင်းအဖေ ဘီလီယက်ထိုးတာတော့ ကလပ်တွေမှာ ငါမြင်ဖူးပါတယ်။ မင်း အဖေနဲ့လည်း ငါသိတယ်။ မင်းကော ကိုဂေါ်ရာလို ဘီလီယက် မထိုးတတ်ဘူး လား။”

ဟု မဆီမဆိုင် မေးသည်။ ကျွန် တော်က သွက်လက်စွာပင် -

“အဖေတတ်တာတွေ ကျွန်တော် တစ်ခုမှ မတတ်ဘူးခင်ဗျ။ ကျွန်တော် တတ်တာက သီချင်းဆိုတာပဲ တတ် တယ်။”

ဟု လွတ်ခနဲပြောလိုက်ရာ ဆရာ ရွှေညာမောင်နှင့် ဦးသာဂေါင်ကြီးတို့ တဟားဟားရယ်ရင်း -

“ကိုစံသိန်း... ခင်ဗျားရှာလာတဲ့ ချာတီတံက ဘယ်ဆိုးလို့လဲ။ သူ့ကို သီချင်းဆိုခိုင်းကြည့်ရမယ်။ ကဲ... မင်း ဘာသီချင်းရလဲ ဆိုစမ်း။”

ဟု ခိုင်းရာ ကျွန်တော်က မဆိုင်း မတွပင် ချစ်မေမေဇာတ်ကားထဲမှာ

မင်းသားသိန်းဇော် သီဆိုသည့် “အချစ် ရေ အချစ်ရေ” သီချင်းကို သံကုန် ဟင် ဆိုပြလိုက်သည်။ (ဤသီချင်းကို ဆရာ ရွှေညာမောင် ရေးပါသည်။)

“တစ်ဖက်သား အနေခက်အောင် မျက်နှာတော် ချိုချိုပြုံးရေ ခင့်အသ ကလေးကတော့ မဖြူမညို အဆင်ပြေ ပတ္တမြားသွေးလို မက်လောက်စေ ကောင်းတဲ့သူပေ။ ခင့်အသံကလေး ကြားရသူမောင်မှာ ခင့်အနားကကို မှု နိုင်စရာပေ။”

လှဂုဏ်ပြင့်တဲ့သူရေ ရုပ်ရည်က ချော နှုတ်ချိုတဲ့သဘောတွေကြောင့် (အတောမသတ်နိုင်စရာပေ)၊ ချစ်မိ ဝတ်ရည် ခူးဖို့ဝေဆာနေ လက်ထမ်း ဆွတ်ချူ မွှေးကြူချင်စရာပေ။ ဒီလေး စိတ်ထဲ အမှန်ပင်မလွဲ စွဲနေပေ။ အသည်းစုံညှာရိုးမှာ ထိုးလိုက်မိသ ကမည်းစားပေ (အချစ်ရေ)၊ တစ်ချက် တစ်ချက်မယ် ချစ်ဝဲဂယက်က သူ မထွက်နိုင်ဘူးမေ။”

သီချင်းဆုံးတော့ ဆရာရွှေညာ မောင်မျက်နှာ ပြုံးပြုံးကြီး ဖြစ်နေသည်။ “ကောင်လေးက အစွမ်းအစရှိသား” များ သူ့စိတ်ထဲတွင် မှတ်ချက်ချလိုက် လေသလား မပြောတတ်။ ပြီးတော့ ခေါင်းတဆတ်ဆတ်ညိုတ်ပြီး -

“ကဲ... မင်းသမီးနဲ့ မင်းသား မပေါ်တက်ပြီး မတ်တတ်ရပ်စမ်း။ မင်းနစ်ယောက် အရပ်ချင်းယှဉ်ကြည့်မယ်။”

ဟု ဆိုသဖြင့် သူ့ခိုင်းတိုင်း ထူး ပြန်ရာ မိန်းကလေးထက် အရပ် လက်မခန့် နိမ့်နေသည့် ကျွန်တော်

အား စိတ်ပျက်စွာကြည့်ပြီး -

“ခက်တာပဲ ကိုစံသိန်းရာ။ ခင်ဗျား
ကောင်လေးက ရုပ်ကလေးရော သွက်
လက်တာကလေးရော သဘောအကျ
သာ။ ဒါပေမဲ့ မင်းသမီးလုပ်မယ့်သူ
ထက် ငယ်နေတော့ သုံးမရဘူးထင်
တယ်”

နောက်ဆုံး ကျွန်တော့်အား ဦးစံ
သိန်းက အိမ်တိုင်ရာရောက် ပြန်ပို့ပေး
ရင်း -

“ခင်ဗျားသားက သူနဲ့တွဲရမယ့်
ခင်သမီးထက်ငယ်ပြီး အရပ်ချင်းမညီ
သို့ ပြန်လာဖို့ရတယ် ဖော်လှယ်”

ဟု ဝမ်းနည်းစကား ဆိုရှာသည်။

နောက်များမကြာမီ ဇာတ်ကား
ဆွက်လာတော့ ကျွန်တော့်နေရာတွင်
သူစားထိုးရွေးချယ်လိုက်သူ ကလေး
ဘတ်ဆောင်မှာ ပတ္တလားမြင့်သိန်းလေး

အောင်အခါ နာမည်ကျော် စန္ဒရားဘို
ကြီး) ဖြစ်နေ၏။ ကျွန်တော့်အား ဖော်
ဆွဲစွာ လက်ဆွဲပြီး သူ့နားထိုင်ခိုင်း။

အရပ်ချင်းယှဉ်တိုင်းခြင်းခံရသူမှာ ထို
ဆတ်ထိုအခါက ကလေးဇာတ်ဆောင်
အဖြစ် ကားတိုင်းလိုလို သရုပ်ဆောင်ခဲ့

သူ ခင်မြင့်လေး ဖြစ်နေပါသည်။ တစ်
ဆူသည်က ဇာတ်ကားထွက်လာတော့

လေးဇာတ်ဆောင်ချင်း စကားပြော
နည်းလည်း မပါ။ နှစ်ယောက်ယှဉ်ပြခန်း
လည်း လုံးဝမရှိသည့်ပြင် လူကြီးဇာတ်

ဆောင်မှာ ဖြူဖြူဖွေးဖွေး ဖြစ်လင့်
တစား ကလေးဇာတ်လိုက်လုပ်သူမှာ
မိနိန်မည်းမည်းလေး ဖြစ်နေခြင်း
ကြောင့် ကျွန်တော့်အမေနှင့် အစ်မများ

က ထိုဇာတ်ကားကိုကြည့်ပြီး သူတို့
မောင်၊ သူတို့သား ကျွန်တော့်ကိုယ်စား
အတော်လေးကို မခံချည့်မခံသာ ဖြစ်
နေကြပါသေးသည်။

ယင်းဇာတ်ကားမှာ ၁၉၅၂ ခုနှစ်
က ရုံတင်ပြသခဲ့သည့် “လေထဲက
ဖူးစာ” ဇာတ်ကားပင်တည်း။ မင်းသမီး
မှာ မြင့်မြင့်ခင် ဖြစ်ပါ၏။

ထိုအကြောင်းကို တောင်ဥက္က
လာပ ဇာတ်မင်းသားကြီး ဦးစိန်မာဒင်
အိမ်တွင် တက္ကသိုလ်ကြည်ရွှေနှင့်
စကားစပ်မိရင်း ပြောမိရာမှ -

“အမယ်လေး ကိုသံပရာရယ်၊
အဲဒီတုန်းက ကျွန်တော့်လည်း လာခေါ်
သေးသဖူး။ ဒါပေမဲ့ ခင်ဗျားလိုပဲ ကျွန်
တော်လည်း အဆင်မပြေချင်တော့
ကလေးဇာတ်လိုက်အဖြစ် ဝိတ်ကားပေါ်
မတက်လိုက်ရဘူးပေါ့ဗျာ”

ဟု ဆိုသည်။
“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် အရပ်ကလေး
မဖြစ်စလောက် နည်းနည်းလိုနေလို့ ဟို
တုန်းက အေဝမ်းမှာ ကလေးဇာတ်
လိုက် မဖြစ်လိုက်ရတာ”

ဟု အပေါင်းအသင်းများနှင့်
စကားစပ်မိတိုင်း ရင်ကော့၍ ကြားရ
သည်။

ဟု ဆိုသည်။
“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် အရပ်ကလေး
မဖြစ်စလောက် နည်းနည်းလိုနေလို့ ဟို
တုန်းက အေဝမ်းမှာ ကလေးဇာတ်
လိုက် မဖြစ်လိုက်ရတာ”

ဟု အပေါင်းအသင်းများနှင့်
စကားစပ်မိတိုင်း ရင်ကော့၍ ကြားရ
သည်။

ဟု အပေါင်းအသင်းများနှင့်
စကားစပ်မိတိုင်း ရင်ကော့၍ ကြားရ
သည်။

ဟု အပေါင်းအသင်းများနှင့်
စကားစပ်မိတိုင်း ရင်ကော့၍ ကြားရ
သည်။

ဟု အပေါင်းအသင်းများနှင့်
စကားစပ်မိတိုင်း ရင်ကော့၍ ကြားရ
သည်။

အနွယ်သိဒ္ဓိဝမ်းအားပြဒါးရှင် အဆောင်ဓာတ်လုံး ဘော် + ဘင် + ပြဒါးသွတ်

ဤလေးပါးတို့သည် မူလဓာတ်ပေါင်း
ပစ္စည်းများဖြစ်သဖြင့် ထင်ပေါ်ကျော်ကြား
လာဘ်လာဘာ ပေါ်ကြွယ်လှပြီး လူတိုင်းလို
အပ်သော ဝိယ-လာဘာ-နေ-ပညာ စသည်တို့
အတွက် သေချာစီမံ၍ ကောင်းသောအချိန်၊
ကောင်းသောနက္ခတ်နှင့် ကြံကြံကြံချိန်၊
သမထကျင့်စဉ်စွမ်းအားဖြင့် ရောယှက်ပေါင်း
စည်း သိဒ္ဓိပြီးအောင် အဆောင်ပြဒါးရှင်ဓာတ်
လုံးကို ပါရမီဓာတ်ခံရှိသူများထံ သတင်း
ကောင်း ပါးလိုက်ပါသည်။

အဆိုပါ ပြဒါးရှင်ဓာတ်လုံးကို ဆောင်
ထားခြင်းအားဖြင့်...

- ၁။ ဖော်ပြပါအကျိုးတို့များ ရရှိပါလိမ့်မည်။
- ၂။ ကျွေးရက်မည့် ကျွေးရက်လတ္တံ့သော
ဘေးဆိုးများ ကာကွယ်နိုင်ခြင်း။
- ၃။ ဝိယ+နေ၊ လာဘာ၊ ပညာရေး စသည်
တို့ကို ရရှိနိုင်ခြင်း။
- ၄။ အတိုက်အခိုက် စုန်း၊ နတ်၊ သိုက်
စသော နောင်ယုန်မှုကို ကာကွယ်-
နိုင်ခြင်း။
- ၅။ ပြည်တွင်းပြည်ပ ကုန်းလမ်း၊ ရေလမ်း၊
လေလမ်း သွားရာတွင် ဆောင်ထား
ခြင်းဖြင့် ဘေးရန်အသွယ်သွယ် ကင်း
ပြီး လိုရာခရီးကို ရောက်နိုင်ခြင်း။
- ၆။ စာပေပညာဖြည့် လှူတော်စွမ်းဆေး စသော
ကိစ္စများအောင်နိုင်ခြင်း စသော ကောင်း
ကျိုးမင်္ဂလာ အဖြာဖြာနှင့် ပြည့်စုံသော
အဆိုပါ အဆောင်ပြဒါးရှင်လုံးကို အလို
ရှိပါက...

ဒွေဇော် နံနက် ၉:၀၀ နာရီမှ ညနေ ၄:၀၀ နာရီထိ

ရောင်ပြန်မဂ္ဂဇင်းတိုက်
အမှတ်(၂၇) ၅၂-လမ်း(အောက်)၊
ဗိုလ်တထောင်မြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့၊
ဖုန်း- ၀၉-၂၅၁၀၂၂၃၁

ဗေဒင်ပညာ

ကံ-ဉာဏ်-စိရိယ

ဂုရုအောင်

“ကံ”ဟု မူလ သမ္မုဒ္ဒတို့ ဟောကြသည်မှာ အရင်း သာရှင်း “ဥစ္စာ ဘောဂ ဝိပိတံ”နှင့် “သုခ”ပွားရန် ဤလူ့ထံ တွင် “ဉာဏ်စိရိယ” ပယောဂတည်းဟူ၍ မန်လည်ဆရာ တော်ဘုရားကြီးက ညွှန်ပြမိန့်ဆိုတော်မူခဲ့ပါသည်။

“ရာဇဂုရု”ဘွဲ့ခံ သီးလုံးဆရာတော်ဘုရားကြီးကလည်း လောကလူရွာ ဘုံဓမ္မတာတွင် “ကံသာအဓိ” ဆိုရိုးရှိလည်း “စိရိယလျှင် ဉာဏ်နှင့်ယှဉ်”မှ စီစဉ်သမျှ မှုကိစ္စဝယ်၊ လုံးဝ အောင်မြင် ဖြစ်လိမ့်ပင်ဟု လူတွင်အထွတ် ဘုရားရွတ်သည် ဟောလတ်သေချာ မယွင်းတည်း ဟူ၍ လူမှုကိစ္စ အဝဝတို့ နှင့် ပတ်သက်သမျှတိုင်းတို့တွင် ဉာဏ်ပညာနှင့် စိရိယတို့ ကို ပေါင်းစပ်ပြီး လုပ်ကိုင်ဆောင်ရွက်နိုင်ပါမှ အောင်မြင်ပြီး မြောက်မှုရရှိနိုင်ကြောင်းကို ညွှန်ပြမိန့်ဆိုတော်မူခဲ့ပါသေးသည်။

မှန်ပါသည်။ ကျွန်ုပ်တို့ မှီတင်းနေထိုင်ရာ ဤလူ့ဘုံ ဌာန လူ့လောကတွင် လူပုဂ္ဂိုလ်အချို့တို့သည် အတိတ်ဘဝ အံဆက်ဆက်ကာ ဖြည့်ဆည်းခဲ့ဖူးသော “ဒါနကုသိုလ်ကံ”၏ အကျိုးပေးသက်ရောက်မှု အထောက်အပံ့ကြောင့် ယခု ပစ္စုပ္ပန်မျက်မှောက်ဘဝတွင် အလုပ်ကို ပင်ပင်ပန်းပန်း မလုပ်ကြရဘဲလျက် သက်သာလိမ်းကုစွာဖြင့် တင့်တင့် တယ်တယ် နေထိုင်ကြရသူတွေ ရှိကြသလို အချို့ကျပြန် တော့လည်း ယခု ပစ္စုပ္ပန်မျက်မှောက်ဘဝတွင်ပင် ဉာဏ် ပညာနှင့် စိရိယတို့ကို ပေါင်းစပ်ပြီး လုပ်ကိုင်ဆောင်ရွက်နိုင် မှုကြောင့် ကုသိုလ်ကံတက်လာပြီး တစ်နည်းအားဖြင့် ကုသိုလ်ကံတရား၏ မျက်နှာသာပေးမှုကို ရရှိလာပြီး တိုး တက်ကြီးပွားကာ ချမ်းသာတင့်တယ်စွာ နေထိုင်ကြရသူတွေ

လည်း ရှိကြပါသည်။

ဤတွင် လူတစ်ဦးတစ်ယောက်၏ ကံ-ဉာဏ်-စိရိယ တို့ကို တင်ကြီးလေ့လာခန့်မှန်းပြီး သိနိုင်စွမ်းသည့် ပညာ အများအပြားထဲတွင် ဗေဒင်ပညာများ ဖြစ်ကြသည့် ဘုတ်ပညာ၊ အဋ္ဌလင်ခွင်ပညာနှင့် တစ်ဆယ့်နှစ်ရာသီထံ ပညာတို့လည်း ပါဝင်လျက်ရှိနေကြပါသည်။ အထူးသဖြင့် လူတစ်ယောက်၏ မွေးဖွားသည့် ခုနစ်၊ လ၊ ရက်၊ နေ့ မွေးချိန် နာရီ၊ မိနစ်၊ မွေးဒေသတို့ကို စံပြု၍ တွက်ယူဆ သော ရာသီစက်နှင့် ဘာဝစက် ဇာတာတို့တွင် အထူး ကံ-ဉာဏ်-စိရိယတို့ကို ဖော်ပြနေကြသည့် အခြေခံ ဘာဝ အတန်းများ ပါဝင်လျက်ရှိနေကြသည်ကို သုတေသန အတွေ့ရှိရပါသည်။

ပါဝင်နေပုံတို့မှာ ရာသီ၊ ဘာဝ တစ်ဆယ့်နှစ်နှစ် ရှိနေကြသည်တို့အနက် သဟဝ = ၃ တန်း ဘာဝသည် စိရိယကိုလည်းကောင်း၊ ပုတြ = ၅ တန်း ဘာဝသည် ဉာဏ် ကိုလည်းကောင်း၊ ကမ္မ = ၁၀ တန်း ဘာဝသည် အလုပ်ကိုလည်းကောင်း အသီးသီး ညွှန်ပြလျက်ရှိနေကြ သည်။ ဤတွင်လည်း တနု = ၁ တန်း ဘာဝနှင့် သုတ = ၉ တန်းဘာဝတို့သည် အဆိုပါ ကံ-ဉာဏ်-စိရိယတို့၏ အထောက်အကူပြုပါသဖြင့် ဖော်ပြပါ အတန်းဘာဝ သုံးခု တို့နှင့်အတူ အကျိုးပေးသက်ရောက်ပုံတို့ကို အတန်းတစ်ခု ဖြင့် ဖော်ပြပေးလိုက်ပါသည်။

- (၁) ဇာတာရှင်၏ ကိုယ်ပွားအမှတ်ဖြစ်သော
- (လ)လင် ရပ်တည်နေသည့် “၁ တန်း = တနုဘာဝ”

တောရင်၏ ပင်ကိုအရည်အချင်းများ ဖြစ်ကြသော လှစွမ်း
ဇုမ၊ ဇွဲလုံလ၊ သူရသတ္တိ၊ အကျင့်စာရိတ္တတို့နှင့် သက်ဆိုင်
သည်။

(၂) "၃ တန်း = သဟဒဘာဝ"သည် အပင်ပန်းခံ၍
ဆုပ်ကိုင်ဆောင်ရွက်နိုင်စွမ်းသည့် ဝိရိယအပါအဝင် လှုပ်ရှား
နားနှင့်တကွ စိတ်ထားပုံထားနည်း၊ သတ္တိထူး၊ ဉာဏ်စွမ်း
ဉာဏ်စ စသည်တို့နှင့် သက်ဆိုင်ပါသည်။

(၃) "၅ တန်း = ပုကြဘာဝ"သည် ဉာဏ်ပညာ
အရည်အချင်း၊ ဉာဏ်စွမ်းဉာဏ်စနှင့်တကွ "ဋ္ဌာနိတ္တနု ကော
ဇ္ဈဉာဏ်" စသည်တို့နှင့် သက်ဆိုင်ပါသည်။ အထူးသဖြင့်
ပစ္စုပ္ပန်ဖျက်မှောက်ဘဝ၌ ကျော်လွန်ဖြတ်သန်းခဲ့ရသည့်
အနိကာလများက တွေ့ကြုံခဲ့ရသည့် ဖြစ်မှုပျက်မှုဆိုင်ရာ
သဘာဝစံတရားတို့ကို လတ်တလောရင်ဆိုင် တွေ့ကြုံနေ
မှု၏ အခြေအနေများနှင့် ပေါင်းစပ်ချိန်ထိုးပြီး သိနိုင်စွမ်း
သည့် ဉာဏ်ပညာနှင့်လည်း သက်ဆိုင်ပါသေးသည်။

(၄) "၉ တန်း = သုဘဘာဝ"သည် အခြေခံအား
ဖြင့် အတိတ်ကာမာဝစရကံ အကျိုးပေးနှင့် သက်ဆိုင်ပါ
သည်။ ၎င်းပြင် မကြာမင့်မီကာလများက ဖြစ်ပေါ်ခဲ့သည့်
တိတိသစ်၊ ဖြစ်ရပ်သစ်နှင့် အခြေအနေသစ်တို့ကို သိနိုင်
နိုင်ခြင်းတို့နှင့်လည်း သက်ဆိုင်ပါသေးသည်။

(၅) "၁၀ တန်း = ကမ္မဘာဝ"သည် အခြေခံအား
ဖြင့် လက်ငင်းလက်တွေ့ လုပ်ကိုင်ဆောင်ရွက်ရသည့် ပစ္စုပ္ပန်
အလုပ်ကံနှင့် သက်ဆိုင်ပါသည်။ အထူးသဖြင့် လုပ်ငန်း
အစားအစာများနှင့်တကွ လုပ်ငန်းရုဏ်ရည်တိုးတက်အောင်
ဆည်းပူးအားဖြင့် အလုပ်ကံ ပို၍ကောင်းလာအောင် အလုပ်
သစ်ရင်း လေ့လာသင်ယူရသည့် အခွင့်အလမ်းတို့နှင့်လည်း
သက်ဆိုင်ပါသေးသည်။

ယခုတစ်ဖန် ဂြိုဟ်တစ်လုံးချင်းစီနှင့် သက်ဆိုင်သော
အရည်ကိုင်ရည်တို့ကိုလည်း ဖြည့်စွက်ဖော်ပြပေးလိုက်ပါ
မည်။

(၁) တနင်္ဂနွေဂြိုဟ်သည် မဆုတ်မနစ်သော ဇွဲ
လုံလ၊ သူရသတ္တိနှင့်လည်းကောင်း။

(၂) တနင်္လာဂြိုဟ်သည် ခံနိုင်ရည်ရှိသည့် စိတ်

ဓာတ်စွမ်းရည်နှင့်လည်းကောင်း။

(၃) အင်္ဂါဂြိုဟ်သည် အလျော့မပေးတတ်သည့် ဇွဲ
မာန်သတ္တိနှင့်လည်းကောင်း။

(၄) ဗုဒ္ဓဟူးဂြိုဟ်သည် ကြည့်တတ်၊ မြင်တတ်၊ သိ
မှတ်တတ်သည့် ဉာဏ်ရည်သစ်နှင့်လည်း
ကောင်း။

(၅) ကြာသပတေးဂြိုဟ်သည် သိမ်မွေ့နက်နဲသည့်
နုလုံးရည် ဉာဏ်ပညာနှင့်လည်းကောင်း။

(၆) သောကြာဂြိုဟ်သည် တခံထာပုတ္တိဉာဏ်၊ ဖြတ်
ထိုးဉာဏ်တို့နှင့်လည်းကောင်း။

(၇) စနေဂြိုဟ်သည် စူးစမ်းလေ့လာ သုတေသနပြု
ရသည့် ဉာဏ်ပညာနှင့်လည်းကောင်း။

(၈) ရာဟုဂြိုဟ်သည် အရှိန်နှင့် အောတိုက်၍
ဆောင်ရွက်မှုနှင့်လည်းကောင်း။

(၉) ကိတ်ဂြိုဟ်သည် တစွတ်ထိုး တရှူးထိုး လုပ်
ဆောင်တတ်မှုနှင့်လည်းကောင်း။

အသီးသီး သက်ဆိုင်နေကြပါသည်။

အထူးသဖြင့် ရာဟုနှင့် ကိတ်ဂြိုဟ်တို့သည် "အရိပ်
ဂြိုဟ်များ" ဖြစ်နေကြသည့်အလျောက် ၎င်းတို့ တစ်လုံး
တည်းရှိနေကြလျှင် ဖော်ပြပါ အကျိုးပေးများကို ဖန်တီးပေး
ကြမည် ဖြစ်သော်ငြားလည်း ၎င်းတို့တွင် ဂြိုဟ်ပူးများ ရှိလာ
လျှင်မူ ထိုပူးယဉ်လာသော ဂြိုဟ်၏ မူလသဘာဝ အခြေ
အနေကို ဝါးမျိုကြပ်ပစ်လိုက်ခြင်းအားဖြင့် ထိုပူးယဉ်လာသော
ဂြိုဟ်၏ ပင်ကိုသဘာဝ စွမ်းရည်ဂုဏ်သတ္တိများ မှေးမှိန်
သေသိမ်သွားကာ ရာဟုနှင့် ကိတ်ဂြိုဟ်တို့တွင်သာ အားဗလ
များ ပို၍ အားကြီးလာလျက် အကျိုးပေးသက်ရောက်မှုများ
ကို ဖန်တီးပေးလိမ့်မည် ဖြစ်ပါသည်။

ဤသည်တို့မှာ ကံ-ဉာဏ်-ဝိရိယတို့နှင့် သက်ဆိုင်
သည့် အတန်ဘာဝများနှင့်တကွ ဂြိုဟ်အသီးသီးတို့၏ လုပ်
ရည်ကိုင်ရည်များကို ဖော်ပြပေးထားခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ အကျိုး
ပေး(ရလဒ်)ဖြစ်သည့် ဓနုအင်အား အခြေအနေများနှင့်
ပတ်သက်၍မူ ၂ တန်း = ကဋ္ဌမ္မဘာဝ၊ ၁၁ တန်း =
လာဘဘာဝတို့နှင့်တကွ ဓနုကာရကဂြိုဟ်ကြီး ကြာသ

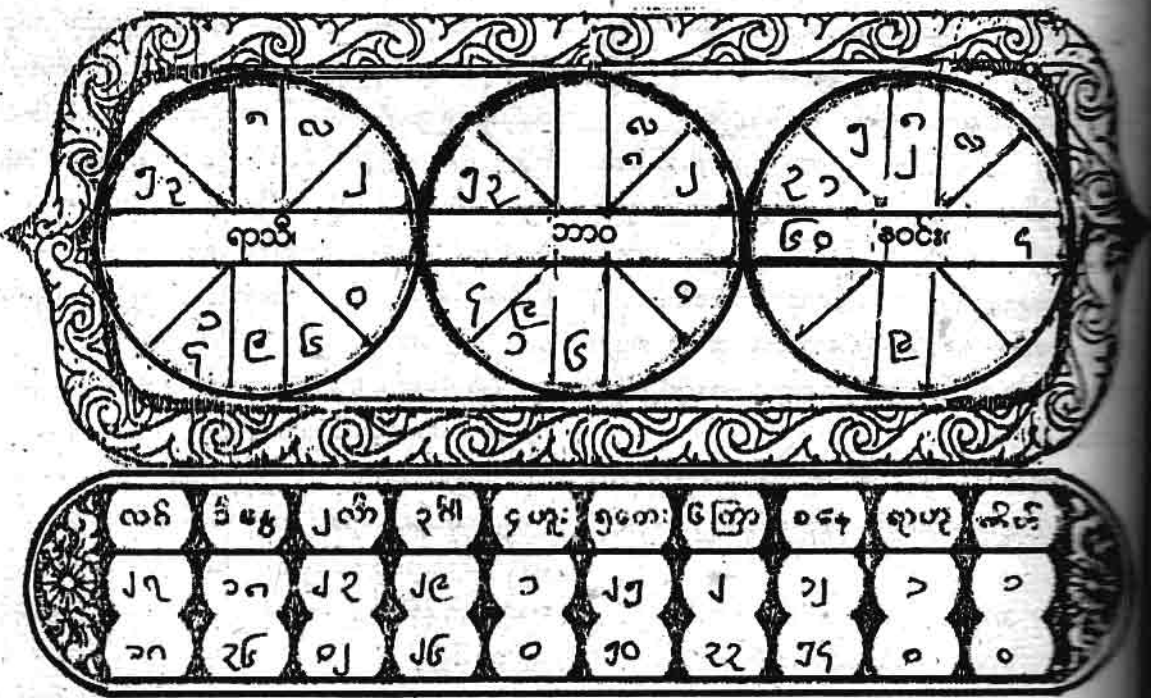

ပတေး၏ အားဗလများကိုပါ ထည့်သွင်းသုံးသပ်ရပါမိမ့် မည်။ အဘယ့်ကြောင့်ဆိုသော် အချို့သော ပုဂ္ဂိုလ်တို့သည် အလုပ်ကို ရည်မှန်းချက်ကြီးကြီးထား၍ ကြီးစားလုပ်ကိုင်နိုင် ကြသလောက် ကုသိုလ်ကံအခွင့်အလမ်းသာလျက် တိုးတက် ကြီးပွားနေကြသူတွေ ရှိနေကြသလို အချို့ကပြန်တော့လည်း ရည်မှန်းချက်ကြီးကြီးထားလျက် အားစိုက်၍ လုပ်ဆောင် နေကြသည့်တိုင်အောင် တိုးတက်ကြီးပွားမှုများ မဖြစ်လာကြ ဘဲလျက် “လှေလှော်ရင်း တက်ကျိုးရင်း” ဆိုသလိုမျိုးလည်း ဖြစ်သွားကြပြန်ပေသေးသည်။ ဤတွင် ၂ တန် - ၁၁ တန်နှင့် ကြာသပတေးဂြိုဟ်ကြီးတို့၏ အားဗလများကို တနင်္လာ = စန္ဒြေလက်နှင့် တနင်္ဂနွေ = သူရိယလက်တို့မှ လည်း ဆင်ခြင်သုံးသပ်ရန် လိုအပ်ပါသေးသည်။

ယခုမှစ၍ ဖော်ပြပါ က-ဉာဏ်-ဝီရိယတို့နှင့် ပတ် သက်ပြီး ကိုယ်တွေ့လေ့လာ သုတေသနပြုထားသည့် ဇာတာ တစ်စောင်ကို ရှေ့ဦးစွာ တင်ပြပေးလိုက်ပါသည်။

မြန်မာသက္ကရာဇ် ၁၂၉၂ ခုနှစ်၊ သီတင်းကျွတ် လဆန်း ၁၄ ရက် (ခရစ်နှစ် ၅-၁၀-၁၉၃၀) တနင်္ဂနွေ ညနေ စက် ၆ နာရီ ၂၀ မိနစ် အချိန်တွင် ထူးမြို့ ဧရိယာဒေသ (LAT: 17°N57') (LONG: 95°E) (LMT: (-)9'0") ၌ ဖွားမြင်ပါသည်။

(၁) ရာသီစက် ဇာတာတွင် ဇာတာရှင်၏ ကိုယ်ပိုင် အမှတ် (လ)လက်သည် မိန်ရာသီ၌ ထွက်ပေါ်ရပ်တည် နေပါသည်။ လက်အိမ်ရှင်ဂြိုဟ် ကြာသပတေးသည် ရာသီ ဝိနေသော အင်္ဂါဂြိုဟ်နှင့်အတူ ၄ တန် = ဗန္ဓုဘာဝ နေပါသည်။ မေထုန်ရာသီရန်အိမ်တွင် ပူးယုဉ်ရပ်တည်၍ မွန်းတည့်နေသည့် စနေဂြိုဟ်နှင့် အပြန်အလှန် ဆက်သွယ် မြင်ရှိ၍နေကြပါသေးသည်။ အကျိုးပေးသက်ရောက်မှု ဆရာသမားစိတ်ရှိသလို စွန့်စားရမှုနှင့် စွန့်လွှတ်မှုများ ကြောင့် အပင်ပန်းခံ၍ မလုပ်ဆောင်တော့ဘဲလျက် သက်သာသာနှင့် လုပ်ဆောင်တတ်မှုကို ဖန်တီးပေး

ကြာသပတေး ထုထဒသာ အနာဂတ် ၁၂ နှစ်၊ ၄ လ၊ ၁၀ ရက်ဖွား

သည်။

(၂) ကံ-အတိတ်ကံနှင့် ပတ်သက်၍ ဘာဝစက်
ဘာဝတွင် ၉ တန်း သုဘဘာဝ၌ ဂြိုဟ်တစ်လုံးမျှ မရှိပါ။
သုဘဘာဝ၏ အိမ်ရှင်ဂြိုဟ်အင်္ဂါသည်လည်း မေထု
သီအဆုံးတွင် ရာသီသန္ဓိမိ၍နေပါသေးသည်။ သို့ရာတွင်
အင်္ဂါဂြိုဟ်သည် သုဘကာရကဂြိုဟ်ကြီး ကြာသပတေး
ပုယုဉ်နေ့လျက် ဂုရုမင်္ဂယုဂ်ကို ရှိနေပြန်ပါသောကြောင့်
အနီးပေးသက်ရောက်ပုံမှာ ထက်ထက်မြက်မြက်မရှိတော့
သော် အတော်အတန် ကြီးစားရပြီးမှ အထိုက်အလျောက်
အောင်မြင်တိုးတက်မှုကို ဖန်တီးပေးတတ်ပေသည်။

(၃) ကံ-ပစ္စုပ္ပန်ကံနှင့် ပတ်သက်၍ ရာသီစက်၌
ဘာဝစက်ဘာဝ၌ပါ ၁၀ တန်း = ကမ္ဘာဝတ်ဖြစ်သည့်
ရာသီတွင် စနေဂြိုဟ်ကြီး ရပ်တည်မွန်းတည့်၍နေပါသည်။
စနေဂြိုဟ်သည် ယင်းရာသီဘာဝ၏ အိမ်ရှင်ဂြိုဟ် ကြာ
သပတေးနှင့်လည်း သမသတ်အားဖြင့် အပြန်အလှန်ဆက်
သွယ်မြင်ရှိ၍ နေပြန်ပါသေးသည်။ အကျိုးပေးသက်ရောက်
ပုံမှာ ၁၀ တန်းနေ စနေဂြိုဟ်သည် ဉာဏ်ပညာရှိမှုနှင့်
သက်လုပ်ရင်း တက်လမ်းကို လေ့လာသင်ယူမှု ပေးနိုင်
သောမန်အဆင့်အတန်းမျိုးတွင် ရှိနေလိမ့်ဦးမည်ကို
ဖန်တီးပေးတတ်ပါသေးသည်။

အထူးသဖြင့် ၎င်းစနေဂြိုဟ်သည် ဇာတာရှင်၏
အိမ်ကို ခြယ်လှယ်လွှမ်းမိုး အစိုးရသည့် ကုမ်ရာသီ
အင်္ဂါဂြိုဟ်နှင့်တကွ ကန်ရာသီတွင် ရပ်တည်နေသည့်
အင်္ဂါဂြိုဟ်ကြီး တနင်္ဂနွေသို့ပါ တစ်ပြိုင်နက်တည်း အထူး
အရေးနှင့် ဆက်သွယ်မြင်ရှိ၍နေပြန်ပါသေးသောကြောင့်
ဤသည် လုပ်ငန်းဆောင်တာများ ပြောင်းလဲခြင်းနှင့်
အရေးတွင်လည်း ကိုယ်တိုင်ကြိုးစားမှု အရင်းခံအားဖြင့်
ဆင့်အတင့် တိုးတက်ကောင်းမွန်လာခြင်းမျိုးကို ဖန်တီး
တတ်ပါသည်။

(၄) ဉာဏ်-အကြံဉာဏ်နှင့် ပတ်သက်၍ မိန်ရာသီ
အင်္ဂါ ကြကင့်ရာသီသည် ၅ တန်း = ပုတြဘာဝ ဖြစ်ပါ
၎င်းရာသီဘာဝတွင် ဂြိုဟ်တစ်လုံးမျှ မရှိပါ။ ယင်း
ဘာဝ၏ အိမ်ရှင်ဂြိုဟ်တနင်္လာသည် ၁၂ တန်း မျှ

ဘာဝ ဖြစ်သည့် ကုမ်ရာသီဥဒါသိန်အိမ်တွင် ရပ်တည်၍
နေပါသည်။ တစ်ဖန် ၎င်းတနင်္လာဂြိုဟ်သို့ ၁၀ တန်းနေ
စနေဂြိုဟ်နှင့် ၄ တန်းနေ ကြာသပတေးဂြိုဟ်တို့မှာ အသီးသီး
ဆက်သွယ်မြင်ရှိ၍နေကြပါသေးသည်။ အကျိုးပေးသက်
ရောက်ပုံမှာ မူလကြံစည်ရည်ရွယ်ထားသည့် အကြံဉာဏ်
များတွင် အောင်မြင်မှုမရဘဲလျက် အခြားသော အကြံဉာဏ်
သို့ အစားထိုးပြောင်းလဲခြင်းနှင့် အကြံဉာဏ်များသလောက်
အကုန်အကျများရမှုမျိုးကို ဖန်တီးဖြစ်ပေါ်စေတတ်ပါသည်။

(၅) ဝီရိယ - အလွယ်တကူ အလျော့မပေးတတ်
သော တစ်နည်းအားဖြင့် အပင်ပန်းခံ၍ ကြိုးစားလုပ်ဆောင်
နိုင်စွမ်းသော ဝီရိယအိမ်သည် မိန်ရာသီလက်အဖို့ ပြဿရာသီ
ဖြစ်ပါသည်။ ၎င်းရာသီဘာဝတွင် ဂြိုဟ်များ ရပ်တည်နေမှု
မရှိကြပါ။ ၎င်းရာသီဘာဝကို သောကြာဂြိုဟ်က စိုးပိုင်ထား
ပါသည်။ ယင်းသောကြာဂြိုဟ်သည် ဗြိစ္ဆာရာသီ ဥဒါသိန်အိမ်
တွင် ရပ်တည်လျက် မိမိပိုင် ပြဿရာသီ ၃ တန်း = သဟဇ
ဘာဝသို့ သမသတ်မြင်ရှိ၍နေပါသည်။ အကျိုးပေးသက်
ရောက်ပုံမှာ သောကြာဂြိုဟ်၏ ပင်ကိုသဘာဝအတိုင်း အပင်
ပန်းခံပြီး ကြိုးစားယူတတ်သည့် ဝီရိယမျိုးမဟုတ်သလို
ဝတ်ကျော့ဟန်းကျော့ မင်းတိုင်းကျော့ ဖြစ်ကတတ်ဆန်း လုပ်
ဆောင်တတ်သည့် ဝီရိယမျိုးလည်း မဟုတ်သေးဘဲလျက်
လျှိုဥကံစွာ ခွဲခြမ်းစိတ်ဖြာ၍ ပြီးဆုံးသည်အထိ ကြိုးစားယူ
တတ်သည့် ဝီရိယမျိုးကို ဖန်တီးပေးတတ်ပေသည်။

သိပ္ပံနည်းကျ နက္ခတ်ဗေဒင်ပညာရပ်
ကြီးတွင် ရာသီစက်နှင့် ဘာဝစက်
ဇာတာတို့၌ ရပ်တည်နေကြသော
ဂြိုဟ်များက ညွှန်ပြသည့်
ကံ-ဉာဏ်-ဝီရိယတို့နှင့်တကွ ဥစ္စာနေ
အခြေအနေတို့ကို စိစစ်စေဖန်ထားသော
ကောက်နုတ်ချက်များ ဖြစ်ကြပါသည်။

အထူးမှတ်ချက် ။ ၎င်းသောကြာဂြိုဟ်သည် တူ ရာသီဖြစ်သော မရဏဘာဝကိုလည်း စိုးပိုင်ထားသေးလျက် ဘာဝစက်ဇာတာတွင် ၎င်း၏ မရဏဘာဝသို့ ကူးပြောင်းရပ် လည်၍နေပြန်ပါသေးသောကြောင့် အသက်ရှည်မှုကို ဖန်တီး ၍ပေးပြန်ပါသေးသည်။ ဇာတာအမှတ် (၁)သည် ဤစာရေး သူ၏ ဇာတာပင် ဖြစ်လျက် အသက်အားဖြင့် ယခုအခါ ၈၇ နှစ် ပြည့်လုနီးနေပါပြီ။

နေဥစ္စာ - ဥစ္စာနေ အခြေအနေနှင့် ပတ်သက်၍ ဇာတာတွင် မိန်ရာသီလက်အဖို့ ၂ တန်း = ကဋ္ဌမ္ဘာဝ၏ အိမ်ရှင်ဂြိုဟ် အင်္ဂါသည် ကုသိုလ်ကံကောင်းမှုကို ပေးနိုင် သည့် ၉ တန်း = သုဘဘာဝ၏ အိမ်ရှင်ဂြိုဟ်လည်း ဖြစ် နေသေးလျက် ၄ တန်း = ဗဒ္ဒဘာဝ ဖြစ်သည့် သုခအိမ်တွင် နေကာရကဂြိုဟ်ကြီး ကြာသပတေးနှင့် ပူးယှဉ်ရပ်တည်နေ သောကြောင့် အခြေခံအားဖြင့် နေယုဂ်ကို ရရှိနေကာ နေ ဥစ္စာ ပြည့်စုံစွာနှင့် တင့်တယ်ကောင်းမွန်စွာ နေသွားရနိုင် သည်ကို ဖော်ပြနေလျက်ရှိပေသည်။

သို့ရာတွင် ယင်းဂြိုဟ်နှစ်လုံး အင်္ဂါနှင့် ကြာသပတေး တို့သည် မေထုန်ရာသီ ရန်အိမ်တွင် ရပ်တည်နေခြင်းနှင့် နေရာသီ ဥဒါသိန်အိမ်မှ စနေဂြိုဟ်၏ သမသတ် ကိန်းအမြင် ကိုလည်း ခံနေရခြင်း။ ထို့ပြင်လည်း ယင်းစနေဂြိုဟ်သည် လာဘာဘာဝနှင့် ဗျယဘာဝတို့ကို စိုးပိုင်ထားသလို ဗျယ ဘာဝတွင် ရပ်တည်နေသည့် စိတ္တကာရကဂြိုဟ် တနင်္လာ သို့လည်း ၃ တန်း = အထူးအမြင်နှင့် ဆက်သွယ်မြင်ရှိနေ မှုကို ခံနေရသေးခြင်းတို့ကြောင့် ဖော်ပြပါ နေယုဂ်၏ အားဗလ အရည်အသွေးများ လွင့်ပြယ်၍သွားပါလေတော့သည်။

ဆက်လက်၍ ဖော်ပြပါ နေယုဂ်၏ အားဗလအရည် အသွေးများကို တနင်္လာဂြိုဟ် = စန္ဒြေလက်မှရာ တနင်္ဂနွေ ဂြိုဟ် = သူရိယလက်မှပါ သုံးသပ်ပေးပါဦးမည်။ ကုမ်ရာသီ = ရေထမ်းယောက်ျားသည် ရေအိုးထဲကရေကို မြေကြီးပေါ် သို့ သွန်လောင်းနေသည့် ဒဿနရာသီတွင် ရပ်တည်နေ သော စိတ္တကာရဂြိုဟ် - တနင်္လာ = စန္ဒြေလက်အဖို့ ၂ တန်း = ကဋ္ဌမ္ဘာဝတွင် သဘာဝလက်နှင့် ရာဟုဂြိုဟ် ရပ်တည် ၍နေပါသည်။ ၁၁ တန်း = လာလဘာဝဖြစ်သည့် နေရာသီ

တွင်လည်း စနေဂြိုဟ် ရပ်တည်၍နေပါသည်။ ထို့ပြင် ရာသီဘာဝတို့၏ အိမ်ရှင်ဂြိုဟ် ကြာသပတေးသည် နေ ဂြိုဟ်ကြီး ဖြစ်နေသေးလျက် ၅ တန်း = ပုတြဘာဝဖြစ် သော မေထုန်ရာသီ ရန်အိမ်တွင် ရာသီသန္ဓိ မိနေသော အင်္ဂါ နှင့် ပူးယှဉ်ရပ်တည်၍နေခြင်းတွင် စနေဂြိုဟ်ကြီးနှင့် အပြန်အလှန် ဆက်သွယ်မြင်ရှိ၍နေပြန်ပါသည်။ ထို့ပြင် မရှိမရှားဖြစ်သည့် နေယုဂ်ကို ရရှိနေခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

တစ်ဖန် လှေဖောင်စီးနေသည့် အမျိုးသမီး လက်တစ်ဖက်တွင် ကောက်ရုပ်၊ လက်တစ်ဖက်တွင် မိလ္လာ ကို ကိုင်မြှောက်ထားသည့် နိမိတ်ပုံ လေးမျိုးတို့ဖြင့် ထားသော ကန်ရာသီတွင် ရပ်တည်နေသည့် အတ္တကာရ ဂြိုဟ်ကြီး တနင်္ဂနွေ = သူရိယလက်မှ သုံးသပ်ပါလျှင် တန်း = ကဋ္ဌမ္ဘာဝသည် တူရာသီဖြစ်ပြီး ဘာဝ တွင် သောကြာဂြိုဟ်ကြီး ရပ်တည်၍နေပါသေးသော ကောင်းနေပါသည်။ သို့ရာတွင် ၁၁ တန်း = လာလဘာဝ ဖြစ်သည့် ကြကင်္ဂရာသီတွင် ဂြိုဟ်တစ်လုံးမျှ မရှိခြင်း ယင်းရာသီဘာဝ၏ အိမ်ရှင်ဂြိုဟ် တနင်္လာသည်လည်း သူရိယ လက်မှ ၆ တန်း = အာရိဘာဝနှင့် ကြကင်္ဂရာသီမှ မရဏဘာဝတို့တွင် ရပ်တည်လျက်ရှိနေပြန်ပါသေးသော ကြောင့်လည်းကောင်း၊ ၄ တန်း = ဗဒ္ဒဘာဝ ဖြစ်သည့် ရာသီမှ စနေဂြိုဟ်၏ ၃ တန်း = အထူးမြင်ကိုလည်း ရသေးခြင်းတို့ကြောင့်လည်းကောင်း ရွှေအိုးကို ကိုယ်တိုင် နေယုဂ်မျိုးပင် ဖြစ်နေသည်ကို ဖော်ပြလျက်ရှိနေပါသည်။

ဤသည်တို့မှာ သိပ္ပံနည်းကျ နက္ခတ်ဗေဒပညာ သိပ္ပံ ကြီးတွင် ရာသီစက်နှင့် ဘာဝစက် ဇာတာတို့၌ ရပ်တည် ကြသော ဂြိုဟ်များက ညွှန်ပြသည့် ကံ-ဉာဏ်-ဝိသေသ-ဗျာဓိ တကွ ဥစ္စာနေ အခြေအနေတို့ကို စိစစ်ဝေဖန်ထား ကောက်နုတ်ချက်များ ဖြစ်ကြပါသည်။ ဇာတာရင်၏ အနေနှင့် အဆင့်အတန်းကိုလည်း အတ္ထုပ္ပတ္တိအရ တွင် ဖော်ပြထားပါသေးသဖြင့် ဆက်လက်ဖတ်ရှု ရန် တိုက်တွန်းအပ်ပါသည်။

အတ္ထုပ္ပတ္တိအကျဉ်းချုပ်

ဇာတာရှင်ကို အဖေ ကျောင်းဆရာကြီး ဦးနောက်၊
ဒီဒီ ဒေါ်စိန်ထားတို့မှ ၁၂၉၂ ခုနှစ်၊ သီတင်းကျွတ်လဆန်း
၁၄ ရက်၊ တနင်္ဂနွေနေ့တွင် ဟင်္သာတခရိုင်၊ အင်္ဂပူမြို့နယ်၊
ကျေးတိုက်နယ်၊ ငှက်ပျောတောကျေးရွာ၌ ဖွားမြင်ခဲ့ပါ
သည်။ မွေးချင်း ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက်တွင် အကြီးဖြစ်ပါ
သည်။ အသက်ကိုးနှစ်ခန့်တွင် ကျွဲငင်းရွာဦးဘုန်းတော်ကြီး
ကျောင်း၌ စတင်နေခဲ့ရပါသည်။ ကျောင်းစနေပြီး ခြောက်လ
ခန့်အကြာတွင် မိခင်ကွယ်လွန်ခဲ့ပါသည်။ မိခင်ကွယ်လွန်ပြီး
နောက် တစ်လလောက်အကြာတွင် ဖခင်က မိမိအား ၎င်း
ဦးကျောင်းဆရာတော်ကြီး ဦးတေပိန္နဲထံ အပြီးသတ်အပ်နှံ
ပေးပြီး ခံခဲ့ရပါသည်။ ထို့နောက် နှစ်နှစ်ကျော်ခန့်အကြာတွင်
ကျောင်းဆရာတော်ကြီး ပျံလွန်တော်မူသွားပါသဖြင့် ဒုတိယဆရာ
တော်ဦးဖိမက ဆက်လက်စောင့်ရှောက်ကာ ပညာများကို
သင်ကြားပေးပါသည်။

အခြေခံပညာများနှင့်တကွ လောကနိတိ၊ ပရိတ်ကြီး၊
သင်္ဂြိုဟ်၊ ဘိက္ခုပါတိမောက်၊ အဘိဓာန်တို့ကို သင်ယူ
ဆက်တိုက် အာဂုံဆောင်ခဲ့ရပါသည်။ အသက် ၁၉ နှစ်
အရွယ် ပြည့်နှစ်၊ ဧပြီလ ၃၀ ရက်နေ့တွင် ရဟန်းအဖြစ်သို့
ဘုရားရှင်ရောက်ခဲ့ပါသည်။ ရဟန်းအဖြစ်ပြီးနောက်တွင်လည်း
အဘိဓမ္မာ၊ အဘိဓမ္မာတော်ကြီးကို အနက်အဓိပ္ပာယ်များနှင့်တကွ
သင်ယူခဲ့ရပါသည်။ ထို့နောက် ၁၉၅၂ ခုနှစ်၊ မေလတွင်

“ အို... အသင်လူသား၊
သင်သည် သင်၏ဆန္ဒအလျောက်
ရယူပါလေ။ သို့သော်...
ပေးဆပ်ရခြင်းဖြင့်သာလျှင်
သင့်ဘဝကို
အောင်မြင်နိုင်စေရမည် ”

ဟင်္သာတမြို့ မြစ်ကွေ့ ပရိယတ္တိစာသင်တိုက်သို့ရောက်လျက်
အစိုးရ ပထမဇယပ်နှင့် ပထမလတ် စာမေးပွဲများကို ဖြေဆို
အောင်မြင်ခဲ့ပါသည်။ ထို့နောက် ၁၉၅၃ ခုနှစ်၊ ဇူလိုင်လထဲတွင်
ရန်ကုန်တက်၍ လူထွက်လိုက်ပါသည်။ (ပထမလတ်စာမေး
ပွဲ အောင်မြင်ကြောင်းကိုလည်း လူထွက်ပြီးမှသိရပါသည်။)

လူထွက်ပြီးနောက် ၁၉၅၃ ခုနှစ်၊ ဇူလိုင်လမှစ၍
၁၉၅၄ ခုနှစ်၊ ဇူလိုင်အထိ ကမ္ဘာ့အေးကျန်းမြေတွင် ဟင်္သာတ
ဦးမြ(အစိုးရအဖွဲ့ဝင် ဝန်ကြီး)၏ အမအစဖြင့် ဆဋ္ဌသင်္ဂါယနာ
တင်ဆိုင်ရာ ဆွမ်းစားကျောင်းဆောက်လုပ်ခြင်း လုပ်ငန်း၌
ဝင်ရောက်လုပ်ကိုင်ခဲ့ရပါသည်။ ၎င်းဆောက်လုပ်ရေးလုပ်ငန်း
ခွင်၌ ရှေးဦးစွာ တစ်နေ့လုပ်ခ သုံးကျပ်ရသည့် သံသယ်၊
ကျောက်သယ်အလုပ်ကိုလည်းကောင်း၊ ထို့နောက် လေးကျပ်
ခွဲရသည့် အငယ်တန်းပန်းရန်သမား အလုပ်ကိုလည်းကောင်း၊
ထို့နောက်တွင်လည်း ဆဋ္ဌသင်္ဂါယနာတင် ပထမသိဒ္ဓိပါတ
တွင် ဆွမ်းစားကျောင်းနှင့် တွဲဆောက်ထားသည့် ဆွမ်းချက်
ရုံ၌ တစ်လ ရှစ်ဆယ့်နှစ်ကျပ် ရသည့် ဆွမ်းချက်ကပ္ပိယ
အလုပ်ကိုလည်းကောင်း၊ အဆင့်ဆင့်တိုးတက်ပြောင်းလဲ၍
လုပ်ကိုင်ခဲ့ရပါသည်။

ထို့နောက် ဆွမ်းချက်ကပ္ပိယအကြီးအကဲ ပုဂ္ဂိုလ်၏
ဆက်သွယ်ပေးမှုဖြင့် ရန်ကုန်ပြည်သူ့ဆေးရုံကြီး၏ အဝတ်
လျှော်စက်ရုံတွင် စက်ရုံမန်နေဂျာကိုယ်တိုင် လာခေါ်ပြီး
အလုပ်သွင်းပေးခြင်းကို ရရှိလုပ်ကိုင်ခဲ့ရပါသည်။ လုပ်ကိုင်ရ
ပုံမှာ ရှေးဦးစွာ နေ့စားလရင်း တစ်လ ခြောက်ဆယ့်နှစ်ကျပ်
ရသည့် ဝန်သယ်အလုပ်သမားအဆင့်၌လည်းကောင်း၊ ထို
နောက် တစ်လ ခုနစ်ဆယ့်လေးကျပ်ရသည့် အဝတ်များ
အခြောက်လှန်းသူ ခေါင်းဆောင်အဆင့်၌လည်းကောင်း၊
ထို့နောက် ရှစ်ဆယ့်နှစ်ကျပ်ရသည့် အကူစာရေးအဆင့်၌
လည်းကောင်း အဆင့်ဆင့် ပြောင်းလဲတိုးတက်၍ လုပ်ကိုင်ခဲ့
ရပါသည်။

ပညာရေးအနေနှင့် အဝတ်လျှော်စက်ရုံ၌ စတင်လုပ်
ကိုင်ပြီးနောက် နှစ်လလောက်မှစ၍ ညကျောင်းများတက်ကာ
အတန်းပညာများကို သင်ယူခဲ့ပါသည်။ ၁၉၅၆-၅၇ ခုနှစ်တွင်
ခုနစ်တန်းစာမေးပွဲကို တစ်နိုင်ငံလုံး တင်ပေးခြင်း၌ ဖြေဆို

အောင်မြင်ခဲ့ပါသည်။ ထို့နောက် ၁၉၅၉ မှ ၁၉၆၄ ခုနှစ် အထိ ဆယ်တန်းစာမေးပွဲကြီးကို ခြောက်ကြိမ်တိတိ ဆက် တိုက်ဖြေဆို ကျန်းခဲ့ပါသည်။ ဤတွင် ၁၉၆၀ ပြည့်နှစ်၊ စက်တင်ဘာလတွင် မိမိထက်ကြီးသူ မုဆိုးမနှင့် မထင်မှတ်ဘဲ အိမ်ထောင်ကျခဲ့ပြီး ၁၉၆၁ ခုနှစ်၊ ဩဂုတ်လတွင် သားဦးရတနာကိုလည်းကောင်း၊ ၁၉၆၁ ခုနှစ်၊ နိုဝင်ဘာလ တွင် လခအားဖြင့် ၁၂၆ ကျပ်နှင့် ၇၅ ပြား ရသည့် အောက် တန်းစာရေးအဆင့်သို့ တိုးမြှင့်ခန့်ထားမှုကိုလည်းကောင်း အသီးသီး တွေ့ကြုံရရှိခဲ့ပါသည်။

အထူးသဖြင့် ၁၉၆၅ ခုနှစ်၊ ဇွန်လတွင် ဖခင်သဖွယ် ဖြစ်နေသည့် စက်ရုံမှူး မန်နေဂျာကို ဥပဒေအကြောင်းအရ အရေးယူ ရာထူးချရာတွင် မိမိလည်း ပါဝင်သွားခဲ့ပါသည်။ လေးနှစ်ကြာ ရာထူးကျနေစဉ်အတွင်း စာအုပ်မျိုးစုံတို့ကို တစ်ဝက်ရေးနှုန်းဖြင့် ရောင်းချနေခဲ့ပါသည်။ ထို့နောက် ၁၉၆၉ ခုနှစ်၊ ဇွန်လတွင် မူလစာရေးတာဝန်အဆင့်နှင့်ပင် လုပ်ငန်း ခွင်သို့ ပြန်လည်ဝင်ရောက်လုပ်ကိုင်ခဲ့ရပါသည်။ ဤတွင် ၁၉၆၉ ခုနှစ်၊ ဇူလိုင်လမှစ၍ ၁၉၇၂ ခုနှစ်၊ ဇူလိုင်လအထိ သုံးနှစ်တိတိ နိုင်ငံကျော် လျှပ်စစ်ဗေဒင် ဆရာကြီးဦးအုန်း သင်ထံတွင် အဆင့်မြင့် နက္ခတ်ဗေဒင်ပညာရပ်ကြီးကို သင်ယူ ခဲ့ပါသေးသည်။ သင်ယူပုံမှာလည်း တစ်လလျှင် ရှစ်ကြိမ်၊ တစ်ကြိမ်လျှင် တစ်နာရီခန့်ကြာ ပျမ်းမျှအကြိမ်ပေါင်း ၂၀၀ ကျော်ခန့် စနေနေ့နှင့် တနင်္ဂနွေနေ့များတွင် သင်ယူရပါသည်။

ထိုမှ နောက် ၁၉၇၆ ခုနှစ်၊ ဒီဇင်ဘာလကုန်တွင် အထူးပင်စင် ယူခဲ့ပါသည်။ ပင်စင်ယူပြီးနောက် ၁၉၇၇ ခုနှစ် မှစ၍ နက္ခတ်ဗေဒင်ဟောခြင်းအလုပ်ကို ဆရာကြီး လျှပ်စစ် ဗေဒင်ဦးအုန်းသင်၏ စီစဉ်ပေးမှုဖြင့် တရားဝင်ခိုင်းဘုတ် တင်၍ လုပ်ကိုင်နေခဲ့ပါသည်။ ၁၉၈၉ ခုနှစ်၊ စက်တင်ဘာလ တွင် ဇနီးကွယ်လွန်သွားသလို နက္ခတ်ဗေဒင်ဟောမှုအလုပ် သည်လည်း တဖြည်းဖြည်းချင်း နှေးကွေးသွားကာ နောက် ဆုံးတွင် ရပ်ဆိုင်းသွားပါလေတော့သည်။ ထို့နောက်တွင်မူ အကြောင်းအမျိုးမျိုးဖြင့် ဇနီးပိုင်အိမ်ကို ရောင်းချလိုက်ရ သလို မိမိကိုယ်တိုင်လည်း အိမ်ထောင်သစ်မထူတော့ဘဲ လျက် သားနှစ်ယောက်တို့၏ အထောက်အပံ့ကိုယူပြီး အိမ်

ပွား၍ နေထိုင်လာခဲ့ပါသေးသည်။
ယခုအခါတွင် သမီးလေး(မြေး)၏အိမ်တွင် နေထိုင် လျက် "လင်းလက်ကြယ်စာပေရေးထုတ်"ကို မှတ်ပုံတင်ကာ နက္ခတ်ဗေဒင်ပညာရပ်ဆိုင်ရာ စာပေများကို ရေးသား ပြုစုထုတ်ဝေလျက် ရှိနေပါသည်။ ဤသုတေသနဇာတိပတ်သက်၍ အထူးတင်ပြအပ်သည်မှာ မိန်ရာသီလင်အင် နေရာသီ၌ မွန်းတည့်နေသည့် စနေဂြိုဟ်ကြီးသည် လင်အင် ရှင်ဂြိုဟ် ကြာသပတေးနှင့်တကွ အလင်းဂြိုဟ်များဖြစ်ကြသည့် တနင်္ဂနွေနှင့် တနင်္လာဂြိုဟ်များသို့ပါ တစ်ပြိုင်တည်း ဆက်သွယ်မြင်ရှိလျက်ရှိနေပါသောကြောင့် ကျွန်ုပ်တို့တိုင်းနေထိုင်ရာ ဤကမ္ဘာမြေမှ အထူးဆုံးနေရာတွင် ရှိနေသည့် ယင်းစနေဂြိုဟ်ကြီးက ကျွန်ုပ်တို့အား "အိမ်အသင်လူသား၊ သင်သည် သင်၏ဆန္ဒအလျောက် ရောက်လေ။ သို့သော် ပေးဆပ်ရခြင်းဖြင့်သာလျှင် သင့်ဘဝ အောင်မြင်နိုင်စေရမည်"ဟူ၍ နိယုတဗျာဒိတ်ဖြင့် ထာဝရကြွေးကြော်အားပေးလျက်ရှိနေပေရာ ဇာတာပညာလည်း တည်ငြိမ်မှု၊ သစ္စာရှိမှုနှင့်တကွ ဉာဏ်ပညာ၊ ဇွဲတို့နှင့် ယှဉ်တွဲ၍ လုပ်ဆောင်နိုင်မှုကြောင့် အထူးအလျောက်သော ဘဝအောင်မြင်မှုကို ရရှိနေသည်။ အောင် ဇာတာရှင် လိုလားတောင့်တသည့် အဆင့်အတန်း အနေနှင့်မူ (ROLLING STONE) အခြေအနေတင်တီးတိမ်ရောင့်ရဲ၍ နေရပါလေတော့သတည်း။

ဇာတာကံနိမိတ်

ကိုးကွယ်နဝ မြတ်ဗုဒ္ဓ၏ မြက်ဟဒေသနာ လေးပါးလည်း လူမှာအတိတ် ကံနိမိတ်ကို တံဆိပ်ခံစား မွေးဖာတာနှင့် ဟောရာပညာ ဗေဒင်သာတည်း။
(တွင်သင်းမင်းကြီး ဦးတွန်းညို၏ "အာယုဗိက္ခမ" မှ...)

ရွှင်လန်းချမ်းမြေ့ကြပါစေ...

ဂုရုအောင်

ရေမျောကမ်းတင်

မာဏာသိန်း(မန်း-ဂျီတီအိုင်)

သည်အဖြစ်အပျက်ကလေးကို မိရွှေမာ ပြောပြချင်တာ ကြာပါပြီ။ ရေးပြချင်တာကြာပါပြီ။ မဂ္ဂဇင်းများ၊ စာစောင်များတွင် ဂန္တီရအဖြစ်အပျက်များကို မကြာခဏ ဖတ်ရှုရလျှင် သိလည်း အတွေ့အကြုံတစ်ခု ရှိတာပဲ။ ရေးဦးမှဟု တွေးမိသော်လည်း မရေးဖြစ်ခဲ့ပေ။ ကဲ... ယခုတော့ ကိုယ်တွေ့ကြုံခဲ့သည့် ဂန္တီရအကြောင်းလေးကို ဆက်လက်ဖတ်ရှုကြပါစေနလော့...။

မိရွှေမာ၏ ဦးလေးတစ်ယောက်မှာ နိုင်ငံခြားသင်္ဘောဦးမှ အင်ဂျင်နီယာတစ်ဦးပါ။ သူသင်္ဘောပြန်လာလျှင် ဘုရားဆန်းဆန်း ပစ္စည်းများ နောက်ဆုံးပေါ်လျှပ်စစ်အသုံးအဆောင်များ၊ အဝတ်အထည်များ၊ လူသုံးကုန်ပစ္စည်းများကို ခိုင်တကာသင်္ဘောဆိုက်ကပ်ရာ ဒေသနံမှ ပါလာတတ်သဖြင့် မိရွှေမာတို့အမျိုးတလိုက် ဦးလေးထံ လက်ဆောင်တောင်းကြရပါသည်။

“ဟယ် . . . ဦးလေးရေ၊ ဒီကျောက်တုံးလေးက ပြောက်ကလေးတွေနဲ့ လိပ်ပုံမျိုးပဲနော်။ ထူးဆန်းတယ်။ မိရွှေမာ ယူသွားမယ်နော်။ ဒီနားက သစ်သားရုပ်ကြီးကလည်း နတ်လုံးပြူးပြူးကြီးနဲ့ ခြေကားရား လက်ကားရားနဲ့ အဲဒါ ဝယ်လဲ”

“ကမ်းစပ်မှာ သဲပေါ်မှာတွေ့လို့ ယူလာတာပါဟာ။ သို့ချင်ယူသွားလေ အရုပ်က တစ်တောင်လောက်ပဲ ရှိတာပဲဟယ်”

မိရွှေမာ ကျောက်လိပ်ရုပ်ကလေးကို ပလတ်စတစ်ဘူးထဲ ရေထည့်ကာ ညှည့်ခန်းထဲရှိ စာအုပ်စင်ပေါ်တွင် တင်ထားကာ သစ်သားရုပ်ကိုလည်း ထိုစာအုပ်စင်ပေါ်တွင် တင်ဆက်လိုက်ပါသည်။ ဦးလေးထံမှ လက်ဆောင်သီးသန့်ရသောအခါ အပေါ်ဝတ်အင်္ကျီရှည်ကိုတော့ အဝတ်လျှော်

စက်ထဲထည့်ကာ အမွှေးရည်ဖြင့်လျှော်ပြီး ချိတ်ဖြင့်ချိတ်ကာ ခုတ်ခြေရင်း အဝတ်တန်းတွင် အခြောက်ခံထားပါသည်။

“မေမေ... ညည စာတွေ ထရေးနေသလား။ သမီးတစ်ရေးနီးတော့ အိမ်ရှေ့က မေမေ့ခြေသံ ကြားရတယ်။ အိပ်ရေးပျက်မခံနဲ့ မေမေရယ်။ သမီးတို့ ကျောင်းသွားနေချိန်မှာ ရေးရောပေါ့”

“သားလည်း ညက တစ်ရေးနီး အပေါ့သွားပြီး ရေသောက်မလို စီးဖိုခန်းအကူမှာ ညှည့်ခန်းဘက်ကလမ်းလျှောက်သံကြားလို့ သူနိုးထင်ပြီး အသာချောင်းကြည့်တော့ တာမှ မတွေ့ဘူး မေမေ။ သားလည်း ညှည့်ခန်းထဲသွားပြီး တံခါးတွေ ချက်ကျမကျ ပြန်စစ်လိုက်သေးတယ်”

သားနှင့်သမီးတို့က မိရွှေမာ ညဘက် စာရေးတတ်သည်ကို သိကြသဖြင့် မိခင် အိမ်အတွင်း သွားလာနေသည်ထင်ကာ ပြောပြကြသော်လည်း မိရွှေမာ စိတ်တွင်း သံသယမဝင်ပါ။

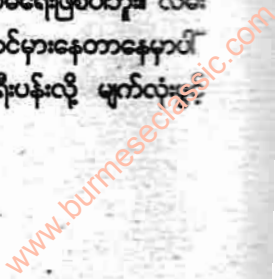
“ဪ... ကလေးတွေ စိတ်ထင်လို့ပါလေ” ဟုသာ တွေးတောမိခဲ့ပါသည်။

မန္တလေးတွင် နေထိုင်သော ခင်ပွန်းဖြစ်သူ ရောက်လာသော် သူက ညှည့်ခန်းအနီး ဘုရားစင်ရှေ့ရှိ ကွပ်ပုစ်ခေါ် ခုတ်ပုလေးတွင် ညအိပ်ပါသည်။

“မိန်းမရေ . . . ဒီလောက်စာတွေရေးမနေပါနဲ့ကွာ။ ကျန်းမာရေးထိခိုက်ပါ့မယ်။ မင်းက အိပ်မပျော်ရင် စထရေးလိုက်။ အိမ်ထဲလျှောက်သွားလိုက်ဆိုတော့ ကလေးတွေက မင်းကျန်းမာရေး စိတ်ပူကြမှာပေါ့ကွာ”

“ဟင်... ကိုရင်ရဲ့ ကျွန်မ စာမရေးဖြစ်ပါဘူး။ လမ်းလည်း ထမလျှောက်ပါဘူး။ ရှင် အထင်မှားနေတာနေမှာပါ”

“ဪ . . . ငါကလည်း ခရီးပန်းလို့ မျက်လုံးတွေ

ကြည့်ပေမယ့် မင်းမှန်းသိပါတယ်ကွာ။ အိမ်ရှေ့ညှော်ခန်းထဲ ဘာများသွားယူနေတာလဲ။ တချွတ်ချွတ်နဲ့ မီးဖိုထဲလည်း ဝင် လိုက်၊ ထွက်လိုက် လမ်းလျှောက်နေသံကြားလို့ ငါတို့ မနက် စောစော အိပ်ရာထစားဖို့ ညကတည်းက စီစဉ်နေတာထင် နေတာ”

“ကိုရင်ရယ်... ကျုပ်မဟုတ်ဘူးနော်။ တစ်ခုခုတော့ မှားနေပြီ။ ရှင်ပြောတာနဲ့ ကိုယ့်အိမ်ထဲ ကိုယ်နေရမှာတောင် လန့်လာပြီ။ အိမ်ထဲများနေလို့ သူခိုးက တိတ်တိတ်ဝင်ပုန်း ပြီး နေသလားမသိ။ တစ်ယောက်တစ်ခန်းစီ ကျုပ်တို့သား အမိတွေက အိပ်ကြတော့ တစ်ခုခုဖြစ်ရင် ဒုက္ခ၊ ကျုပ်က မမြင်ရတဲ့ သရဲတစ္ဆေထက် လူသူခိုးစားပြုကို ပိုကြောက်တယ် တော့၊ လုပ်ပါဦး”

နောက်တစ်ညတွင် ခင်ပွန်းဖြစ်သူမှ မိရွှေမာအခန်း ထဲ လာအိပ်ပြီး ညအချိန်တွင် အိမ်ရှေ့ညှော်ခန်းမှအသံကို စောင့်၍ နားစွင့်ကြပါသည်။ ညသန်းခေါင်ကျော်သော် ညှော် ခန်းမှ လမ်းလျှောက်သံ၊ ချိုးချိုးချွတ်ချွတ်သံများ ကြားရပါ သည်။ ခြေသံက မီးဖိုချောင်ဖက်သွားသောအသံလည်း ကြား ရပါသည်။ အိပ်ခန်းတံခါးကို အသာဖွင့်၍ လမ်းမီးရောင် အနည်းငယ်ဝင်နေသော ညှော်ခန်းကိုကြည့်ရာ အရိပ်လိုလို မသံမကွဲ တွေ့ရပါသည်။ လူငါးယောက်ခြောက်ယောက်မျှ သွားလာနေသလိုမြင်ရ၍ မိရွှေမာတို့လင်မယား အခန်းထဲမှ မထွက်ရဲကြပါ။ သားတို့သမီးတို့ အခန်းတံခါးများလည်း အလုပ်ပိတ်ထားသဖြင့် အခန်းတွင်းဝင်ကာ အန္တရာယ်မပေးနိုင် သဖြင့် သူတို့အတွက် စိတ်ချပိပါသည်။

“ယောက်ျားရေ... ဘယ်လိုလုပ်မလဲ”

မှောင်ထဲမှာ တီးတိုးပေးရာ -

“ငါပစ္စန်းရွတ်မယ်၊ စည်းချိုပြီး အိမ်ကို အန္တရာယ် ကင်းအောင် မေတ္တာသုတ်လည်းရွတ်မယ်”

အိပ်ခန်းကို ခင်ပွန်းဖြစ်သူမှ ထဖွင့်လိုက်သော် အိမ် ရှေ့ခန်းမှ အသံများ တိတ်သွားပါသည်။ ထိုနောက် မိရွှေမာ တို့လင်မယားနှစ်ယောက် နေအိမ်ကို စည်းချိုဂါထာရွတ်ကာ ပရိတ်ကြီး ဆယ့်တစ်သုတ်နှင့် ၂၄ ပစ္စည်း ပစ္စန်းဒေသနာ တော်ကြီးကို ရွတ်ဖတ်ပူဇော်ကြပါသည်။ ထိုနောက် ၃၁ ဘုံသားတို့အား အမျှပေးဝေရုံမက ဤအိမ်စောင့်နတ်နှင့်တကွ

ယခုရောက်ရှိနေသော မြင်အပ်မမြင်အပ် သတ္တဝါအသီး တို့အား အထူးအလေးထား၍ အမျှပေးဝေကြပါသည်။

ပရိတ်တရားတော်များ ရွတ်ဖတ်ကာ အမျှပေးသော် အိမ်ရှေ့ခန်းမှ အသံများလည်း မကြားကြတော့။ နှစ်ခြိုက်စွာ အိပ်ပျော်သွားပါသည်။ နံနက်ရိုးသောက် ခင်ပွန်းသည်မှ မိရွှေမာတို့ကိုးကွယ်သည့် ဆရာတော်ကြီး ညကအဖြစ်အပျက်ကို သွားရောက်၍ လျှောက်ထားရာ တော်မှ နေအိမ်တွင်း တခြားအရပ်က ပစ္စည်း၊ အရပ်အ ရေထဲကပစ္စည်းများ ရှိပါသလားဟု မေးပါသည်။

ဆရာတော်ကျောင်းမှ ခင်ပွန်းက ဖုန်းဆက်သေ သဖြင့် မိရွှေမာ ဦးလေးသင်္ဘောအရာရှိထံမှ လက်သေ သော ကျောက်လိပ်နှင့် သစ်သားရုပ်ရှိကြောင်း ပြော သည်။ ထိုအရပ်များကို ဆရာတော်မှ ယူလာပြိုင် သော အရပ်များကို ယူကာ ဆရာတော်အား ပြပါသည်။ ဆရာ တော်မှ မိန့်ကြားသည်မှာ -

“ဒီလို ရေထဲကရတဲ့ ပစ္စည်းတွေမှာ ရေမှာအေး ကြသူတွေရဲ့ ဝိညာဉ်တွေက တွယ်ကပ်နေတယ် ဒကာမရဲ့ ရဲ့ ဒီကျောက်လိပ်ရုပ်မှာလည်း သေချာကြည့်လေ၊ အသေ သေးသေးလေး ကပ်ဝင်နေသလို ဖြစ်နေတယ်မို့လား။ ဒီ ကလည်း နိတွယ်ရာရာကြတဲ့သင်္ဘောပဲကွဲ့၊ အိမ်ရှင်ကိုးကွယ် သယ်ယူလာကြတော့ ဒကာမကြီးအိမ်မှာ သူတို့က ထုံးစံ သွားလာကြတာပေါ့ကွယ်။ သနားစရာ အပါယ်တုံက သူတို့ တွေပါကွယ်။ ဒီအရပ်တွေကို မြစ်ကမ်းစပ်ရေကမ်းစပ်ထဲ ရေထဲပြန်ပျော့လိုက်ပါကွယ်။ နောက်ဆို ဒီလို ရေပူထဲ တင်ပစ္စည်းတွေကို ကိုယ့်အိမ်မယူလာကြနဲ့နော်”

“တင်ပို့ဘုရား၊ တပည့်တော်မလည်း မသိလို့ ချစ် ဖိတာပါဘုရား”

မိရွှေမာတို့လင်မယားလည်း ဤအရပ်လေးမှ ရေလယ်ဘုရား ကျောက်တန်းမြို့တွင် ပင်လယ်သေ သွားရောက်စွန့်ပစ်ခဲ့ပါတော့သည်။

မာလာသိန်း(မန်း-ဂျီတီနော်)
၀၉-၅၁၀၀၀

ဝါကျွတ်ချိန်ခါ မြန်မာမှုအစဉ်အဟော

ကို မောင် သန်းဝင်း

ဤအခါသမယသည် မိုးရာသီမကုန်ဆုံးသေးသော်
ညည်း နေရောင်ခြည်ဖြာစ ပြုလာပြီဖြစ်၍ သာယာတော့
ညည်း ဆောင်းရာသီ၏ အရုဏ်ဦးအချိန်ပင် ဖြစ်၏။

သီတင်းကျွတ်လသည် မြန်မာ့ဆယ့်နှစ်လတွင်
အထူးမြောက်လ ဖြစ်၏။ ဝါတွင်းသုံးလ သီတင်းသီလ
အစဉ်ဆောက်တည်နေထိုင်သည့် ကာလမှ ကျွတ်လွတ်
သွားကြောင့် 'သီတင်းကျွတ်လ' ဟု ခေါ်၏။

ရဟန်းတော်များ ဝါဆို ဝါကပ်ခြင်းမှ ကျွတ်လွတ်
သွားလခြင်း 'ဝါကျွတ်လ' ဟုလည်း ခေါ်ဆိုလေ၏။
သီတင်းကျွတ်လကို ရှေးအခါက 'သန်တူလ' ဟု ခေါ်ဆို
လေ၏။ 'သန်' မှာ ဝဿာန မိုးရာသီဟူ၍ အဓိပ္ပာယ်ရ၏။
'တူ' မှာ တူ(ချိန်ခွင်)ဟူသော ပါဠိပျက်ပုဒ် ဖြစ်၏။

"သီတင်းကျွတ်ပြီ၊ တူရာသီ၊ အဿဝဏီ၊ ရှိန်ဝါ
သံပေါက်နှင့်အညီ တူရာသီ သီတင်းကျွတ်လသည်
အဿဝဏီနက္ခတ်နှင့် စန်းယှဉ်၏။ မိုးရာသီလည်း မကုန်၊
သီတင်းရာသီလည်း မမည်သော သရဒဉ္စတု ဖြစ်သည်။

အဿဝဏီနက္ခတ်နှင့် စန်းယှဉ်ပြည့်ကာ စိတြ
နက္ခတ်နှင့် ယှဉ်၏။ ကျီးတာရာ ထွန်းပ၏။ ရာသီရုပ်မှာ
အနီနှင့်အဖြူကိုင်သော ကုန်သည်ပုံ ဖြစ်၏။ ရှေးမြန်မာနာရီအား
နေနာရီ ၃၀၊ ညဉ့်နာရီ ၃၀ ဖြစ်၍ နေ့တာ၊ ညတာ
နှစ်ရက် ရှေးခေတ် မြန်မာစံတော်ချိန်အရ နေ့မွန်းတည့်
မှစ၍ ဝါဆိုသော လဖြစ်သည်။ ရက်မစုံလဖြစ်၍ ၂၉ ရက်
ပင်ရှိသောလ ဖြစ်သည်။

သီတင်းကျွတ်လ အဓိပ္ပာယ်

ဝေါဟာရလီ နတ္ထဒီပနီဆရာက သီတင်းကျွတ်လ

ခေါ်ဆိုပုံကို ဝါဆိုလပြည့်နေ့မှစ၍ သုံးလ၊ ရက်ပေါင်း ၉၀
သီတင်းကျွတ်လပြည့်ကျော် ၁ ရက်နေ့အထိကို သီတင်း
ဝါလကျွတ်သောကြောင့် သီတင်းကျွတ်လဟူ၍ သာသနာ
ကျမ်းအလိုအရ ခေါ်ဆိုကြောင်း သိသာသည်ဟု ဖွင့်ဆိုခဲ့၏။

၈၇၁ ခုနှစ်စွဲ သံယရာဇာကျောက်စာ၊ ၉၂၅ ခုနှစ်စွဲ
စုက္ကတေးကျောင်းကျောက်စာတို့တွင် 'သီတင်းကျွတ်' ဟူ၍
'သ' သက်သက်ဖြင့်သာ ရေးလျက်ရှိ၏။

၉၂၅ ခုနှစ်တွင် မူလမင်းရဲကျော်စွာထိုးခဲ့သော
စစ်ကိုင်းပုညရှင်စေတီ ကျောက်စာကို ၁၁၃၇ ခုနှစ်တွင်
ဘိုးတော်မင်းတရား ဆင့်တိုးတွင် ဆင့်တိုးအပိုဒ် "သက္ကရာဇ်
၁၁၄၂ ခု၊ သတင်းကျွတ်လပြည့်ကျော်" ဟု ပါရှိ၏။ ကုန်း
ဘောင်ခေတ် ဘိုးတော်ဘုရားလက်ထက်တိုင် 'သတင်း
ကျွတ်' ဟူ၍ 'သ' သက်သက်ဖြင့် ရေးလျက်ရှိ၏။

ပုဂံစောရဟန်း သိမ်ကျောက်စာတွင် 'သတင်းတိုင်း၊
သတင်းချွတ်' ဟူသော အရေးတို့၌လည်းကောင်း၊ အခြား
ပုဂံခေတ်ထိုး ကျောက်စာတို့တွင် 'သတင်းနေ့၊ သတင်း
သည်၊ သတင်းတည်ကုပ်' ဟူသော အရေးတို့၌လည်း
ကောင်း၊ အင်းဝခေတ်မှ ကုန်းဘောင်ခေတ် ဘိုးတော်ဘုရား
မင်းတရားလက်ထက်တိုင် ရေးထိုးခဲ့သော မူလကျောက်စာ
တို့တွင် 'သီတင်း' ဟု မျက်မှောက်ခေတ်ကာလတွင် ရေး
သားသကဲ့သို့ 'သ' တွင် လုံးကြီးတင်ဆန်ခတ်လျက် မရေး
ဘဲ 'သတင်း' ဟု 'သ' သက်သက်ဖြင့်သာ ရေးသည်ကို
မှတ်သားရာ၏။

သီတင်းကျွတ်လ၏ ရာသီပန်းမှာ ကြာပန်းဖြစ်
သည်။ ထိုလရာသီတွင် အင်းအိုင်၊ ရေကန် စသည်တို့၌
ကြာဖြူ၊ ကြာနီ၊ ကြာညို၊ ကြာတံဆိပ်၊ ကြာခေါင်းလောင်း

(ပဒုမ္မာ)ဟူသော ကြာမျိုးငါးပါး ဖူးပွင့်ဝေဆာကာ သာယာ လှသော အချိန်ဖြစ်သည်။ ဘုရားငါးဆူ ပွင့်မည်ဟု ပုဗ္ဗ နိမိတ်အားဖြင့် ဤဘဒ္ဒကမ္ဘာပေါ်စအခါ၌ သင်္ကန်းပရိက္ခရာ အစုံအလင်နှင့်တကွ ကြာငါးပွင့် ပါလာသည်ဆို၏။ ကြာ သည် သန့်ရှင်းစင်ကြယ်ခြင်း၊ မြင့်မြတ်ခြင်းသဘောကို ဆောင်လာခဲ့သည် ဟူ၏။

ဆီမီးမြင်းမိုရ်ပွဲ

မြတ်စွာဘုရားရှင်တော်မြတ်သည် ခြောက်ဝါအလွန် ခုနစ်ဝါမြောက် ဝါဆိုရောက်ဆဲတွင် သာဝတ္ထိပြည်၊ သရက် ဖြူပင်ရင်းဝယ် အယုလွဲမှားသူ မိစ္ဆာတိတ္ထိများကို ချွတ်ပယ် နှိမ်နင်းတော်မူပြီးနောက် နတ်ပြည်သို့ ဝါကပ်ရန် ကြွတော် မူသည်။

နတ်ပြည်၌ ဝါကပ်ခြင်းမှာ မယ်တော်မာယာ ဖြစ်ခဲ့ ဖူးသော သန္တုဿီနတ်သားကို အမှူးထား၍ အခြားနတ် ဗြဟ္မာအပေါင်းတို့အား အဘိဓမ္မာတရားကို ဟောကြားရန် ဖြစ်လေသည်။ ဗုဒ္ဓရှင်တော်မြတ်သည် သရက်ဖြူပင်ရင်းမှ တာဝတိံသာနတ်ပြည် မဟာသုဒဿနမြို့၊ အရှေ့မြောက် အရပ်တွင် တည်ရှိသည့် မဟာဂန်ဥယျာဉ်အတွင်း တည်ရှိ သော ပင်လယ်ကသစ်ပင်ရင်းမှ သိကြားမင်း၏နေရာ ပဏ္ဍာကမ္မလာ မြကျောက်ဖျာပေါ်သို့ ခြေလှမ်းနှစ်လှမ်းဖြင့် သာ ကြွရောက်တော်မူပေသည်။ သရက်ဖြူပင်ရင်းတွင် လက်ဝဲခြေတော်ကို ရပ်တန့်တော်မူ၍ လက်ျာခြေတော်ကို မြင်းမိုရ်တောင်တစ်ဝက်၌ တည်ရှိသော ယုဂန္ဓိလ်တောင် ထိပ်သို့ ကြွချီနင်းချတော်မူလေသည်။

ရပ်တန့်ထားသော လက်ဝဲခြေတော်ကို မြောက်ဘက် ဖြန့်ကာ မြင်းမိုရ်တောင်ထိပ်တွင် တည်ရှိသော နတ်ပြည်မှ သိကြားမင်း၏ ပဏ္ဍာကမ္မလာ မြကျောက်ဖျာပေါ်သို့ ကြွ ရောက်တောမူလေသည်။

ဤသို့အားဖြင့် လူ့ပြည်မှ ယုဂန္ဓိရ်တောင်ထိပ်သို့ ခြေတော်တစ်လှမ်း၊ ၎င်းမှ မြင်းမိုရ်တောင်ထိပ်ရှိ နတ်ပြည် သို့ ခြေတော်တစ်လှမ်းအားဖြင့် ခြေတော်နှစ်လှမ်း၊ လူ့ ပြည် သရက်ဖြူပင်ရင်းတွင် ခြေတော်တစ်ဖဝါး၊ ယုဂန္ဓိရ် တောင်ထိပ်ဝတွင် တစ်ဖဝါးအားဖြင့် ခြေတော်သုံးဖဝါး ရှိ သည်။ ထို့ကြောင့် ဗုဒ္ဓရှင်တော်မြတ်သည် လူ့ပြည်မှ နတ်

ပြည်သို့ ကြွရာ၌ ခြေတော်နှစ်လှမ်းနှင့် သုံးဖဝါးဖြင့် ရောက် တော်မူလေသည်။

ဗုဒ္ဓရှင်တော်မြတ်သည် လူ့ပြည်မှ ယုဂန္ဓိရ်တောင် ထိပ်သို့ တစ်လှမ်းတည်းဖြင့် လှမ်းကြွရာ၌ ခြေတော် နှစ်လှမ်းဖြင့် လှမ်းကြွခြင်းမဟုတ်။ ဗုဒ္ဓရှင်တော်မြတ် ခြေတော်ကြွမြောက်လိုက်သည့်အခါ ယုဂန္ဓိရ်တောင်ထိပ် က ခြေတော်ရင်းသို့ တိမ်းညွတ်လာခြင်း ဖြစ်လေသည်။ ဗုဒ္ဓရှင်တော်မြတ် အလိုရှိတော်မူတိုင်း နင်းပြီးမှသာ နေမြဲအတိုင်း ပြန်ရှိလေသည်။

ဗုဒ္ဓရှင်တော်မြတ်သည် နတ်ပြည်တွင် ဝါတွင်သည့် ကာလပတ်လုံး အဘိဓမ္မာတရားတော်ကို ဟောကြားတော် မူ၍ သီတင်းကျွတ်လပြည့်နေ့တွင် လူ့ပြည်မှ သင်္ကန်း ပြည်သို့ ကြွတော်မူလေသည်။

ဗုဒ္ဓရှင်တော်မြတ် တာဝတိံသာနတ်ပြည်တွင် ဝါ ဆဲ နေတော်မူစဉ် ဝါကျွတ်ကာလ၌ မူလနတ်ပြည်သို့ ကြွ သာဝတ္ထိမြို့တော်သို့ပင် ပြန်ကြွလိမ့်မည်အထင်နှင့် လူ့အရပ် မှ သာဝတ္ထိမြို့တော်တွင် စုရုံးစောင့်မျှော်နေကြသည့် အရှင်မောဂ္ဂလာန်သည် ဤအကြောင်းကို သိသဖြင့် ဗုဒ္ဓ ရှင်တော်မြတ် ပြန်ကြွမည့် နေ့ရက်နှင့် နေရာကို လျှောက် ထားလေ၏။ ဗုဒ္ဓရှင်တော်မြတ်က သင်္ကန်းနဂိုပြည် သီတင်းကျွတ်လပြည့်နေ့တွင် ကြွဆင်းမည်အကြောင်း အမိန့်ရှိသည်။

လူအများ စုဝေးနေရာ သာဝတ္ထိနှင့် သင်္ကန်းနဂို ပြည်မှာ ယူဇနာသုံးဆယ်မျှ ကွာဝေးသဖြင့် လူများ သင်္ကန်းနဂိုရပ်သို့ လာရောက်ရန် ခဲယဉ်းမည်ဖြစ်ကြောင်း ရှင်မဟာမောဂ္ဂလာန်က လျှောက်ထားရာ “ငါဘုရား ဂုဏ်ကို အာရုံပြု၍လာလျှင် ယူဇနာမည်မျှခြားဝေးမှု မပင်ပန်းဘဲ ရောက်နိုင်သည်”ဟု အမိန့်ရှိလေသည်။ ရှင်မောဂ္ဂလာန်လည်း လူ့ပြည်သို့ ပြန်ကြွကာ လူ့အရပ် အား ကြေညာလေသည်။ ဤသို့ဖြင့် များစွာသော လူ များသည် သင်္ကန်းနဂိုရပ်ပြည်မှ ဗုဒ္ဓရှင်တော်မြတ်အား တော် ကြိုနေကြလေသည်။

ဗုဒ္ဓရှင်တော်မြတ်သည် ခြောက်ဝါလွန်၊ နတ်ပြည် မြောက်ကို နတ်ပြည်၌ ဝါဆိုတော်မူ၍ သီတင်းကျွတ်လပြည့် တွင် လူ့ပြည် သင်္ကန်းနဂိုရပ်သို့ နတ်ဗြဟ္မာများ တော် ကြို လျှောက် ကြွဆင်းတော်မူလေသည်။ သင်္ကန်းနဂိုရပ်ပြည်

ရန်ကင်းကြသော ရဟန်းရှင်လူအပေါင်းတို့သည် ဝမ်းမြောက်
ဝမ်းသာစွာဖြင့် ပန်း၊ ဆီမီးတို့ဖြင့် ပူဇော်ကြလေသည်။
သို့ကြောင့် ဆီမီးမြင်းမိုရ်ပွဲဟု ခေါ်ဆိုကြ၏။ တာဝတိံသာ
နတ်ပြည် တည်ရှိရာ မြင်းမိုရ်တောင်ထိပ်မှ ဆင်းသက်သည်
တို့အကြောင်းပြု၍ ဆီမီးမြင်းမိုရ်ပွဲကို ကျင်းပလာကြပါသည်။

ရှေးခေတ် မီးထွန်းပွဲ

ပုဂံခေတ်ထိုး ကျောက်စာများရှိ ကောင်းမှုစာရင်း
တွင် ကထိန်အလှူ၊ ပုံသကူအလှူ၊ မီးဖုန်းအလှူနှင့် ညောင်
ဆလွန်း စသည့် အလှူတို့ကို တွေ့ရသည်။ သီတင်းကျွတ်
မီးပူဇော်ပွဲကို မတွေ့ရပါ။ သို့သော် ထိုခေတ်က ရေးဆွဲခဲ့
သော နံရံဆေးရေးပန်းချီကားချပ်ကို ထောက်ရှုပြီး ပုဂံခေတ်
တွင် မီးထွန်းပွဲတော် ပြုလုပ်ခဲ့သည်ဟု ယူဆနိုင်သည်။

ယင်းပန်းချီကားကို မြင်းကပါ၊ ဂူပြောက်ကြီးဘုရား
တွင် တွေ့ရ၏။ ပန်းချီကားသည် သီတင်းကျွတ်လပြည့်
နေ့တွင် ဗုဒ္ဓရှင်တော်မြတ် တာဝတိံသာနတ်ပြည်မှ သက်
ဆန်စိုက်သို့ ကြွဆင်းလာပုံကို ဖိပြင်စွာ သရုပ်ဖော် ရေးဆွဲ
ထားသည်။

ပန်းချီကားတွင် ဗုဒ္ဓရှင်တော်မြတ်သည် သီတင်း
ကျွတ်လပြည့်နေ့တွင် တာဝတိံသာနတ်ပြည်မှ သက်သာ
နတ်ပြည်သို့ ကြွဆင်းတော်မူ၏။ သိကြားမင်းဖန်ဆင်းပေး
သော ရွှေစောင်းတန်း၊ ငွေစောင်းတန်း၊ ပတ္တမြားစောင်း
တန်း ဟူသော စောင်းတန်းသုံးသွယ်အနက် ပတ္တမြား
ဆောင်းတန်းမှ တင့်တယ်စွာ ကြွဆင်းတော်မူလာပုံကို သရုပ်
ဖော်ရေးဆွဲထားခြင်း ဖြစ်၏။

ပဉ္စသိင်္ခမည်သော ဂန္ဓဗ္ဗနတ်သားက နတ်စောင်း
ကြွကိုတီးကာ ပူဇော်ခြင်း၊ မာတလိနတ်သားက ပန်းနံ့သာ
အညှိတို့ဖြင့် ရှိခိုးပူဇော်ခြင်း၊ သုယာမနတ်သားက စာမရီ
အမြီးယပ်ကို ကိုင်ဆောင်ခြင်း၊ သဟံပတိဗြဟ္မာကြီးက
အိန္ဒြေကြီးကို မိုးထားခြင်း၊ သိကြားမင်းက ဝိဇယုတ္တရ
အသင်းကြီးကို မှုတ်ကာ ဗုဒ္ဓရှင်တော်မြတ်အား ခြံရံ၍
သီတိပါလာပုံကို ရေးဆွဲထား၏။

ယင်းပန်းချီကားကို ထောက်ရှုခြင်းဖြင့် သီတင်း
ကျွတ်လပြည့်နေ့ကို အထူးအလေးထားကြောင်း ထင်ရှား
သည်။ ပုဂံခေတ်က အချို့သော ပန်းချီကားများတွင် ဆီမီး

ခွက်များကို တွေ့ရှိရလေ၏။ ပုဂံခေတ်က ပုဂံသားတို့သည်
သီတင်းကျွတ်လပြည့်နေ့ကို ဗုဒ္ဓရှင်တော်မြတ်အား ရည်မှန်း
ပြီး ဆီမီးညှိထွန်း ပူဇော်ပွဲ ပြုလုပ်ကြသည်ဟု ယူဆနိုင်
သည်။

အင်းဝ၊ တောင်ငူ၊ ညောင်ရမ်းခေတ်တို့တွင် ဆီမီး
မြင်းမိုရ်မီးထွန်းပွဲတော်ကို ဘုရင်များကိုယ်တိုင် ဦးစီး၍ လုပ်
ဆောင်ခဲ့ကြသည်။ ထိုခေတ်တွင် မင်းရင်ပြင်၌ မြင့်မားသော
ပြာသာဒ်ကြီးများ တည်ဆောက်၍ လှေကားသုံးသွယ်
ဆင်ယင်ပြီး ဆီမီးများ၊ ညှိထွန်းပူဇော်ကြလေ၏။ စေတီ
တော်များတွင်လည်း ဆီမီးထွန်းညှိ ပူဇော်ကြသည်။

ပဝါရဏာပွဲ

ပဝါရဏာပွဲဟူသည် ရဟန်းတော်အချင်းချင်း ဖိတ်
ကြားတောင်းပန်တော်မူခြင်းပင် ဖြစ်သည်။ သာဝတ္ထိပြည်
ဧတဝန်ကျောင်းတော်၌ ဗုဒ္ဓရှင်တော်မြတ် သီတင်းသုံးနေ
တော်မူစဉ် ကောသလတိုင်း၊ ဇနပုဒ်၌ ဝါဆိုတော်မူသည့်
ရဟန်းတော်များအချင်းချင်း မခေါ်မပြောဘဲ စကားမပြော
ကြစတမ်းဟု ကတိကဝတ်ထား၍ နေကြခြင်းကို အကြောင်း
ပြု၍ ပဝါရဏာပြုခြင်းကို ပညတ်တော်မူခဲ့သည်။

ပဝါရဏာပွဲပြုရန် ဗုဒ္ဓရှင်တော်မြတ်က ပညတ်ခဲ့
ခြင်းမှာ ရဟန်းတော်များ စိတ်ဝမ်းကွဲပြားမှုကို ဖြေဖျောက်
ရန်၊ တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး အကျင့်သိက္ခာ စင်ကြယ်ခြင်းအတွက်
သံသယရှင်းစေရန်၊ စည်းလုံးညီညွတ်မှုရှိစေရန် ဖြစ်သည်။
အကျင့်သိက္ခာနှင့် စပ်လျဉ်း၍ သံဃာတော်အချင်းချင်း
သံသယဖြစ်နေလျှင် မြဲမထားဘဲ တစ်ပါးနှင့်တစ်ပါး ထုတ်
ဖော်၍ ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ဝန်ခံလျက် ပြုပြင်ပါမည်ဟု ကတိ
ပေးခြင်း ဖြစ်သည်။

ပဝါရဏာပြုရာတွင် သိက္ခာတော် (ဝါတော်)အလိုက်
အစဉ်အတိုင်း ပြုတော်မူလေ၏။ ပဝါရဏာပြုခြင်းသည်
သံဃာတစ်ပါးနှင့်တစ်ပါး “ငါ့ရှင်ကိုပြန်ကြားပါသည်၊ ငါ၌
အပြစ်ကို မြင်သည်ဖြစ်စေ၊ မသင်္ကာသည်ဖြစ်စေ ငါ့အား
သနားသည်ကို အကြောင်းပြု၍ ထုတ်ဖော်ပြောပါ။ အပြစ်
ကို ငါမြင်လျှင် ကုစားပါမည်” ဟူ၍ ပန်ကြားခြင်းပင် ဖြစ်
သည်။

ရဟန်းတော် အရေအတွက်ကိုလိုက်၍ ပဝါရဏာ

ပြုခြင်းကို အောက်ပါအတိုင်း ခုနစ်မျိုး ခွဲခြားသတ်မှတ် ထားသည်။

(၁) သံဃပရ ပဝါရဏာ ။ ငါးပါး၊ ငါးမီးထက်များ သော သံဃာတော်တို့ တစ်သိမ်တည်း၌ စုဝေး၍ ပြုခြင်း။

(၂) ဂဏ ပဝါရဏာ ။ နှစ်ပါး၊ သုံးပါး၊ လေးပါး အထိ တစ်စုတည်းပြုသော ပဝါရဏာ။

(၃) ပုဂ္ဂလ ပဝါရဏာ ။ အဖော်မရှိ တစ်ပါးတည်း ပြုသော ပဝါရဏာ။

(၄) တေဝါစိက ပဝါရဏာ ။ သုံးကြိမ်သုံးခေါက် ဆို၍ တစ်ပါးချင်းပြုသော ပဝါရဏာ။

(၅) ဒွေဝစ်က ပဝါရဏာ ။ တစ်စုံတစ်ခုသော အန္တရာယ်ကြောင့် သုံးကြိမ်ဆို၍မရ၊ နှစ်ကြိမ်သာဆို၍ ပြုရ သော ပဝါရဏာ။

(၆) ကေဝါစိက ပဝါရဏာ ။ ထို့အတူ တစ်ကြိမ် တစ်ခေါက်သာဆို၍ ပြုသော ပဝါရဏာ။

(၇) သမာနဝသီက ပဝါရဏာ ။ ဝါတူချင်း ပေါင်း စု၍ ငါးပါးတစ်တွဲ၊ ဆယ်ပါးတစ်တွဲ စသည်ဖြင့် ပြုသော ပဝါရဏာ။

အဘိဓမ္မာအခါတော်

ဗုဒ္ဓရှင်တော်မြတ်ဘုရားသည် နတ်ပြည်တွင် ခုနစ်ဝါ မြောက် ဝါဆိုတော်မူစဉ် ဝါတွင်းသုံးလကာလပတ်လုံး အဘိ ဓမ္မာတရားတော်ကို နတ်ဗြဟ္မာတို့အား ဟောကြားခဲ့ရာ သီတင်းကျွတ်လပြည့်နေ့တွင်မှ ပြီးဆုံးသည်။ ဤသည်ကို အကြောင်းပြု၍ သီတင်းကျွတ်လပြည့်နေ့ကို အဘိဓမ္မာ အခါတော်နေ့ ဟူ၍ သတ်မှတ်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်ပေသည်။

အဘိဓမ္မာတရားဟူသည် မွန်မြတ်ခက်ခဲ နက်ခဲ သော တရားတော်ဖြစ်သည်။

“အဘိ အတိ ရေကော၊ ဓမ္မော၊ အဘိဓမ္မော”

အဘိ အတိ ရေကော = သုတ္တန်၊ ဝိနည်းတို့ထက် လွန်ကဲမွန်မြတ် ခက်ခဲနက်ခဲသော၊ ဓမ္မော = တရားတော် တည်း။ အဘိဓမ္မာ = သုတ္တန်၊ ဝိနည်းတို့ထက် လွန်ကဲ မွန်မြတ် ခက်ခဲနက်ခဲသော တရားတော်ဖြစ်၏။

မယ်တော်မိနတ်၊ ကျေးဇူးဆပ်၊

ကျမ်းမြတ်အဘိဓမ္မာ

မယ်တော်မိနတ်သားကို ကျေးဇူးဆပ်သည် ဖြင့် နတ်ဗြဟ္မာတို့အား ဟောကြားခဲ့သော အဘိဓမ္မာတော်မှာ ဓမ္မသင်္ဂဏီ၊ ဝိဘင်း၊ ဓာတုကထာ၊ ပုဂ္ဂလပုဂ္ဂလကထာဝတ္ထု၊ ယဇိုက်၊ ပဋ္ဌာန်း၊ ဟူ၍ ခုနစ်ကျမ်းနှင့် ထိုအဘိဓမ္မာခုနစ်ကျမ်းတို့၏ ဝိသေသနှင့် နတ်ပြည်မှ ဟောကြားသော အစီအစဉ်မှာ အောက်ပါအတိုင်း ဖြစ်သည်။

(၁) ဓမ္မသင်္ဂဏီ ။ အဘိဓမ္မာ ခုနစ်ကျမ်းတွင် ဤ ကျမ်းကို ရှေးဦးစွာ ဟောတော်မူခဲ့လေသည်။ ၁၂ နတ်တိုင်တိုင် မပြတ်မလပ် ဟောတော်မူရသည်။ ကျမ်းဦးစွာ သွားသောအခါ အရေအတွက် ခုနစ်ကုဋေမျှသော အပေါင်းတို့ ကျွတ်တန်းဝင်ခဲ့သည်။

(၂) ဝိဘင်း ။ ဤကျမ်းကို ၁၂ ရက် ဟောကြားသည်။ ကုဋေသောနတ်တို့ ကျွတ်တန်းဝင်သည်။

(၃) ဓာတုကထာ ။ ဤကျမ်းကို ခြောက်ရက် ဟောကြားသည်။ ခြောက်ကုဋေသောနတ်တို့ ကျွတ်တန်းဝင်သည်။

(၄) ပုဂ္ဂလပုဂ္ဂလ ။ ခုနစ်ရက်ပတ်လုံး ဟောကြားသည်။ ကုဋေသောနတ်တို့ ကျွတ်တန်းဝင်သည်။

(၅) ကထာဝတ္ထု ။ ရှစ်ရက် ဟောကြားသည်။ နတ်ပေါင်း ခုနစ်ကုဋေ ကျွတ်တန်းဝင်သည်။

(၆) ယဇိုက် ။ ယဇိုက်တစ်ကျမ်းတည်းတွင် ယဇိုက်၊ ခန္ဓယဇိုက်၊ အာယတနယဇိုက်၊ ဓာတုယဇိုက်၊ သစ္စယဇိုက်၊ သင်္ခါရယဇိုက်၊ အပဿယယဇိုက်၊ စိတ္တယဇိုက်၊ ဓမ္မယဇိုက်၊ ဣန္ဒြိယယဇိုက်” ဟူ၍ ၁၀ ကျမ်းတို့ကို ဤကျမ်းကို ရက်ပေါင်း ၂၀ တိုင်တိုင် ဟောကြားရာ နတ်ကုဋေမျှသောနတ်အပေါင်းတို့ ကျွတ်တန်းဝင်သည်။

(၇) ပဋ္ဌာန်း ။ ဤကျမ်းကြီးမှာ ခက်ခဲနက်ခဲ သော ဓမ္မသော ကျမ်းကြီးဖြစ်သည်။ ဗုဒ္ဓရှင်တော်မြတ်ဘုရားအဖြစ်သို့ ရတော်မူသော်လည်း “နီလ၊ ဝိတ၊ ဟိတ၊ သြဒါသ၊ မဇ္ဇတ္တ၊ ပဘာသရ” ဟူသော ရောဂါတော်ခြောက်သွယ် ထွက်တော်မမူပေ။ ပဋ္ဌာန်းကျမ်းကြီးကို ဆင်ခြင်သုံးသပ်တော်မူသည့်အခါတွင်မှ ရောဂါ

ဘက် ကွန်မြူတော်မူလေသည်။

သံဏှ သုဝ ဓမ္မ - နူးညံ့သိမ်မွေ့ နက်နဲခက်ခဲ
သော ပဋ္ဌာန်းတရားတော်မြတ်ကို၊ သမန္တဿ - သုံးသပ်
ဆင်ခြင်တော်မူသော၊ သတ္တုဇော - မြတ်စွာဘုရား၏။
သိယဘော - ကိုယ်တော်မှ၊ ဆဗ္ဗဏ္ဍရံသ္မိယော - ခြောက်
သွယ်သော ရောင်ခြည်တော်တို့သည်၊ နိက္ခမိသု - ကွန်မြူ
တော်မူကြလေကုန်၏။

ဤပဋ္ဌာန်းကျမ်းကြီးကို ဗုဒ္ဓရှင်တော်မြတ်သည် ၂၅
ရက်တိုင်တိုင် ဟောကြားတော်မူသည်။ ကုဋေရှစ်ဆယ်မျှ
သော နတ်အပေါင်းတို့ ကျွတ်တန်းဝင်သည်။

ဤသို့အားဖြင့် အဘိဓမ္မာ ခုနစ်ကျမ်းကို ရက်ပေါင်း
၃၀ တိုင်တိုင် ဟောကြားရာ ၁၁၄ ကုဋေမျှသော နတ်တို့
ကျွတ်တန်းဝင်ခဲ့လေသည်။ သို့ဖြစ်ရာ အဘယ်မျှ ခက်ခဲ
နက်နဲသော တရားတော်ဖြစ်သည်ကို အလွယ်ဖြင့် သိနိုင်
လေ၏။

ဗုဒ္ဓရှင်တော်မြတ်သည် အဘိဓမ္မာတရားတော်ကို
လှည့်၍ ဟောကြားခြင်းမပြုသည်မှာ ရက်ပေါင်း ၉၀
တိုင် မပြတ်မလပ် ဟောကြားသော တရားတော်ကို လူ
သိလိမ့်တို့သည် တစ်ခုတည်းသော ဣရိယာပုတ်ဖြင့် (တစ်
ဆိုင်တည်းဖြင့်) နာယူရန် မဖြစ်နိုင်သောကြောင့် ဖြစ်သည်။
ဘတ်တို့အနေနှင့်ကား လွယ်လွယ်ကူကူ နာယူနိုင်မည် ဖြစ်
သည်။

နောက်တစ်ချက်မှာ ရက်ပေါင်း ၉၀ ကို ရေတွက်
သတွင် လှည့်၍ ရက်ဖြင့် ရေတွက်ခြင်းဖြစ်သည်။ လှည့်၍
နတ်ပြည်မှာ နေ့တာတူညီခြင်း မရှိပေ။ လှည့်၍က
နေ့တာတို၍ နတ်ပြည်က နေ့တာရှည်သည်။ “လှည့်၍
ဆင်သက်၊ နတ်ပြည်တစ်ရက်” ဟု ဆိုရိုးပြုကြရာ ဤစကား
သာ မှန်ခဲ့လျှင် လှည့်၍ ရက်ဖြင့် ဗုဒ္ဓရှင်တော်မြတ် နတ်
ပြည်တွင် တစ်ဝါဆိုခြင်းမှာ နတ်ပြည်အနေဖြင့် တစ်ရက်
ဆင်မရှိဟု ယူဆနိုင်သည်။

ဝါကျွတ်ချိန်ခါ မြန်မာမှုအစဉ်အလာ

သီတင်းကျွတ်လပြည့်နေ့တွင် ဗုဒ္ဓမြတ်စွာ ဘုရား
တော်မြတ်အား ရည်မှန်း၍ ဆီမီးရောင်စုံတို့ဖြင့် ပူဇော်
ကြသကဲ့သို့ သက်ကြီးဝါကြီးများအားလည်း ပူဇော်

ကန်တော့ကြသည် ဝေလူသည် ထင်ရှားလက်ခံနေသော်လည်း
ဓမ္မအကြောင်း ရှုထောင့်မှကြည့်လျှင် ဗုဒ္ဓာဓ
ပူဇာနေယျာန် မင်္ဂလာ၊ ဒါနမင်္ဂလာ၊ ဂါရဝမင်္ဂလာ၊ နိဝိတ
မင်္ဂလာ၊ ကတညူတမင်္ဂလာ၊ သောဝစဿမင်္ဂလာ တရား
တော်များဖြင့် အကျိုးထူးများကို ခံစားနိုင်သည်။

လောကအကြောင်းအနေဖြင့် ကြည့်လျှင် သက်ကြီး
ရွယ်အိုများထံမှ အဖိုးတန်သော ဆုံးမစကားများကို နာကြား
ရခြင်း၊ ပညာရှိသူတော်ကောင်းများ ချီးမွမ်းခြင်းကို ခံရခြင်း၊
လူချစ်လူခင် ပေါများခြင်း၊ ယဉ်ကျေးသူများဟု အသိအမှတ်
ပြုခံရသော အကျိုးတရားများကို ရရှိနိုင်ပေသည်။

သက်ကြီးဝါကြီးများအား ပူဇော်ကန်တော့ခြင်းသည်
အပြစ်ကို ကုစားသော၊ အပြစ်ကို ပပျောက်စေနိုင်သော
နည်းတစ်နည်း ဖြစ်သည်။ သံသရာခရီးသည်များသည်
မျက်မှောက်ဘဝ၌ဖြစ်စေ၊ အတိတ်ဘဝ၌ဖြစ်စေ ကိုယ်၊
နွတ်၊ နှလုံး သုံးပါးဖြင့် တစ်ဦးပေါ်တစ်ဦး ပြစ်မှားမှုများ
ရှိနိုင်၏။ ယင်းအပြစ်များကို တောင်းပန်ပူဇော် ကန်တော့
သောနည်းဖြင့် ပပျောက်စေနိုင်ကြောင်းကို ဗုဒ္ဓရှင်တော်
မြတ် ဟောကြားတော်မူခဲ့လေ၏။

လက်ထပ်မင်္ဂလာ ဆင်နွဲ့ရာချိန်

လောကအစဉ်အလာအရ သတ္တဘာဂ နတ်မင်းဟု
ခေါ်ဆိုသည့် ပူးစာရေးနတ်မင်းသည် ဝါတွင်းသုံးလ အနား
ယူအိပ်စက်သည်ဟု တင်စားပြောဆိုကြလေ၏။

ထို့အတွက်ကြောင့် ဝါဆိုလပြည့်နေ့မှ သီတင်း
ကျွတ်လပြည့်အထိ မြန်မာတို့ မင်္ဂလာပွဲပြုလုပ်ခြင်းကို ရှောင်
ကြဉ်ကြသည်။ သီတင်းကျွတ်လပြည့်ကျော်မှစပြီး အဖြူဖြူ
အနယ်နယ်တွင် လက်ထပ်မင်္ဂလာပွဲများ ဆင်နွဲ့ကျင်းပကြ
လေ၏။

■ ကိုမောင်သန်းဝင်း

လောကချမ်းသာ ထာဝရ အလှူတော်ငွေပဒေသာပင် သားစဉ်မြေးဆက် ဆက်လက်ရှင်သန်နေမည့် အလှူတော်

အသက်အရွယ် အို၊ နာ၊ သေ ဘေးမှ မလွတ်ကင်းနိုင်သော လူသားများဖြစ်၍ ရောက်လေရာ
အရပ်ရှိဘုရားများတွင် ငွေပဒေသာပင် စိုက်ထူလှူဒါန်းမှုမျိုးသည် ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်များအတွက်
မျိုးစေ့ အပင်စိုက်ပျိုးခြင်းဖြစ်ပါသည်။ ထိုအလှူသည် သားစဉ်မြေးဆက် ဆက်လက် ရှင်သန်နေမည့်
အလှူတော်ဖြစ်၍ ငွေပဒေသာပင် စိုက်ထူလှူဒါန်းခြင်းပင်ဖြစ်ပါသည်။

ထိုကဲ့သို့ ငွေပဒေသာပင် စိုက်ထူခြင်းဖြင့် မြတ်စွာဘုရားရှင်၏ သာသနာတော်မြတ်ကြီး အနှံ့
ရှည်အောင်ဆောင်ရွက်နိုင်ပြီး ငွေပဒေသာပင်မှရရှိသော အသီးအပွင့်တို့သည် စေတီဘုရားများအား
ပြုပြင်ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်မှုအတွက် ပူဇော်မှုများ ကင်းဝေးသကဲ့သို့ လှူဒါန်းသူများအတွက်လည်း
တူညီသောအကျိုးတရားခံစားရရှိနိုင်ပါသည်။ ဘုရားဖူးလာရောက်သူများအတွက်လည်း လှူဒါန်းလှူငွေ
အလှူဒါနမျိုးများအနက် ထူးကဲသော ဒါနတစ်မျိုးဖြစ်ပြီး နောက်တစ်ကြိမ်ဘုရားဖူးလာရောက်ပါက
မိမိတို့လှူဒါန်းမှုကိုအမှတ်ရစေ၍ ကုသိုလ်တရား အကျိုးကျေးဇူးများလည်းရနိုင်သဖြင့် ၎င်းအကျိုး
ရည်ရွယ်ကာ... မင်းဓမ္မကုန်းတော်ပေါ်တွင် တည်ထားသော လောကချမ်းသာ အဘယ လာဘာ
ရုပ်ပွားတော်မြတ်ကြီး၊ ကျောက်တော်ကြီးဘုရား ဂေါပကအဖွဲ့မှလည်း ထို ငွေပဒေသာပင်များ
တစ်ပင်လျှင် ကျပ်တစ်သောင်းဖြင့် စိုက်ထူလှူဒါန်းနိုင်ရန် စီစဉ်ထားရှိပြီးဖြစ်ပါသဖြင့် ဘုရားဖူးလာ
သူတော်စင်အပေါင်းလည်း မိမိတို့၏ အလှူဒါနကို သားစဉ်မြေးဆက် ဆက်လက်ရှင်သန်နေမည့်
အလှူတော်အဖြစ် ပါဝင်လှူဒါန်းနိုင်ကြောင်း နှိုးဆော်အပ်ပါသည်။

ဂေါပကအဖွဲ့ဝင်များဖြစ်သည့်...

ဦးညွန့်မောင် + ဒေါ်လှမြိုင်မိသားစု၊ ဦးကြည်လှမိသားစု၊ ဦးစိန်လှိုင် + ဒေါ်အေးမြင့်မိသားစု
ဦးသိန်းဝင်း + ဒေါ်အေးအေးမြင့်မိသားစု၊ ဦးမောင်မောင်မြင့်အေး + ဒေါက်တာစောယုနွယ် မိသားစု
ဦးခင်မောင်ဆက် မိသားစုတို့မှလည်း တစ်ဦးလျှင် ငွေပဒေသာပင် (၁၀)ပင်အတွက် လှူဒါန်းငွေကျပ်
တစ်သိန်းစီဖြင့် စတင်လှူဒါန်းခဲ့ပါသည်။

၎င်းငွေများကို မြန်မာ့စီးပွားရေးဘဏ် အင်းစိန်တွင် စာရင်းအမှတ် (SP 044561)ဖြင့် စာရင်း
ဖွင့်လှစ်အပ်နှံထားပြီး ငွေပဒေသာပင်များမှရရှိသော အသီးအပွင့်များဖြင့်သာ ဘုရားကြီးကိုပြုပြင်
ထိန်းသိမ်း စောင့်ရှောက်မည်ဖြစ်ပါသည်။

ဂေါပကအဖွဲ့ဝင်များ - ဖုန်း - ၆၄၄၈၆၀၊ ၆၄၄၈၅၈၊ ၆၄၄၈၅၇

မင်းဓမ္မကုန်းတော်

လောကချမ်းသာ အဘယ လာဘမုနိ ရုပ်ပွားတော်မြတ်ကြီး

(ကျောက်တော်ကြီးဘုရား)

လှူခွင့်ကြံ့ခိုက် လှူလိုက်စေချင်ပါသည်

ရန်ကုန်တိုင်းဒေသကြီး၊ မြောက်ပိုင်းခရိုင်၊ အင်းစိန်မြို့နယ်၊ မင်းဓမ္မကုန်းတော်ပေါ်တွင် တည်ထားသော လောကချမ်းသာ အဘယ လာဘမုနိရုပ်ပွားတော်မြတ်ကြီး (ကျောက်တော်ကြီးဘုရား) ကို ဂေါပကအဖွဲ့ မှ ဘုရားဖူးပြည်သူများ စိတ်ချမ်းသာစွာ ဖူးမြော်နိုင်ရေး ဘုရားကြီးဝန်းကျင်တွင် လှူပသန်ရှင်းရေး ဘုရားကြီးရှေ့ရည်တည်တံ့ပြီး သာသနာတော် တည်တံ့ရေးအတွက်ရည်စူး၍ လှူပငန်းဆောင်ရွက်မှုများ ဆောင်ရွက်လျက်ရှိပါသည်။

ထိုသို့ဆောင်ရွက်ရာတွင် ဘုရားကြီး၏ဂန္ဓကုဋ်တိုက်ကြီးကို အမြင်တင့်တယ်သပွယ်စေရန် ရွှေရေး ရွှေဆေးများ ခြယ်သလှူဒါန်းနိုင်ရန်လည်း (၆) ကြိမ်မြောက်အဖြစ် ဆောင်ရွက်လျက်ရှိပါသည်။ ယခုအခါတွင် ရန်ကုန်တိုင်းဒေသကြီး၊ မြောက်ပိုင်းခရိုင် အုပ်ချုပ်ရေးမှူး၊ မြို့နယ်အုပ်ချုပ်ရေးမှူးတို့၏ ကြီးကြပ်ဆောင်ရွက်မှုဖြင့် ဂေါပကအဖွဲ့က ဂန္ဓကုဋ်တိုက်ကြီးအား အောက်ဖော်ပြပါနေရာများကို ရွှေဆေး၊ ဆီဆေးတို့ကို ခြယ်သလှူဒါန်းမည် ဖြစ်ပါသည်။

ထိုအလှူတော်ကြီးတွင် ဒါနပြုလှူဒါန်းသူများအနေဖြင့် တစ်ဦးခြင်းဖြစ်စေ၊ မိသားစုလိုက်ဖြစ်စေ၊ အဖွဲ့လိုက်ဖြစ်စေ၊ သမ္မိတဝင်ရှိသမျှ လှူဒါန်းနိုင်ကြောင်း နိုးဆော်အပ်ပါသည်။

ဂေါပကအဖွဲ့ဝင်များဖြစ်ကြသော ဦးရှိန်အောင်ဗိုလ်၊ ဦးညွန့်မောင်၊ ဦးကြည်လှ၊ ဦးစိန်လှိုင်၊ ဦးသိန်းဝင်း၊ ဦးမောင်မောင်မြင့်အေး၊ ဦးခင်မောင်ဆက်၊ ဦးဇော်ဇော်ဦး၊ ဦးကြင်ခိုင်၊ ဦးအောင်လေယု၊ ဦးတင်မြင့်တို့က တစ်ဦးလျှင် ကျပ် တစ်သိန်းစီ မ,တည်လှူဒါန်းပါသည်။

လှူ ဒါန်း နိုင် သော ကု သို လ် တော် များ မှာ

- ၁။ စောင်းတန်းလက်ရမ်း (၁၀ ပေ)တစ်ကွက် ဆေးသုတ်ကုန်ကျစရိတ် = ၃၅,၀၀၀/-
- ၂။ ရွှေဆေးသုတ်ခြင်း(၁)ကျင်းသုတ် ကုန်ကျစရိတ် = ၈၀,၀၀၀/-
- ၃။ စောင်းတန်းတိုင်လုံး(၁)လုံး (ပန်းဆွဲပါ) ဆေးသုတ်ကုန်ကျစရိတ် = ၉၀,၀၀၀/-
- ၄။ ဂန္ဓကုဋ်တိုက်အရံဘုံဆောင်(၁)ဆူ ဆေးသုတ်ကုန်ကျစရိတ် = ၆၅,၀၀၀/-
- ၅။ ဂန္ဓကုဋ်တိုက်ပင်မာဘုံဆောင် ဆေးသုတ်ကုန်ကျစရိတ် = ၂၂,၀၀,၀၀၀/-
- ၆။ ဂန္ဓကုဋ်တိုက်သွပ်အမိုး ဆီဆေး(၁)ကျင်း ကုန်ကျစရိတ် = ၆၀,၀၀၀/-
- ၇။ စောင်းတန်းမျက်နှာကျက် (၁)ဆောင်(၃၀ ပေ x ၂၄ ပေ)ဆေးသုတ်ကုန်ကျစရိတ် = ၂၇,၀၀,၀၀၀/-
- ၈။ ကျုံးကျားဆောင်(၁)ဆောင်ဘုံဆောင်ဆေးသုတ်ကုန်ကျစရိတ် = ၁၄,၅၀,၀၀၀/-
- ၉။ စောင်းတန်းဘုံဆောင်(၁)ဆူ ဆေးသုတ်ကုန်ကျစရိတ် = ၆,၅၀,၀၀၀/-

ထိုအလှူများကို စိတ်ဝင်တစား ဒါနပြုလိုသူများအနေဖြင့်

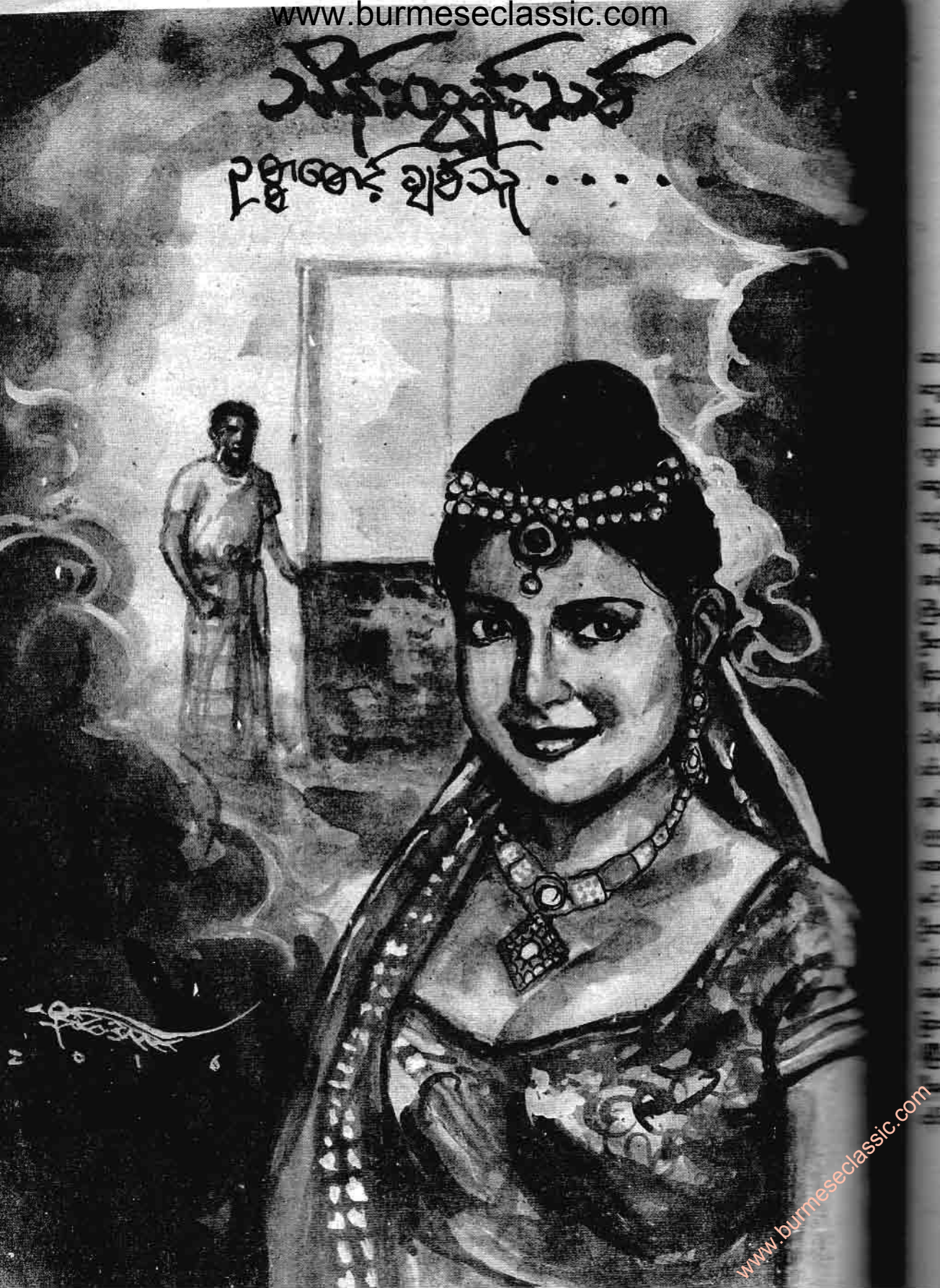
မင်းဓမ္မကုန်းတော်ပေါ်ရှိ လောကချမ်းသာ အဘယ လာဘမုနိ ရုပ်ပွားတော်မြတ်ကြီး ကို ဖူးမြော်ကြည့်ည့်၍

မြောက်ပိုင်းခရိုင်အုပ်ချုပ်ရေးမှူးရုံး ♦ ပုန်း-၀၁-၆၄၂၂၁၀၊ အင်းစိန်မြို့နယ်အုပ်ချုပ်ရေးမှူးရုံး ♦ ပုန်း-၀၁-၆၄၂၂၃၁

မင်းဓမ္မကုန်းတော်၊ အင်းစိန်မြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့၊ အဖွဲ့ခေါင်းဆောင် ♦ ပုန်း-၀၉ ၅၀၆၇၇၇၊ ဘဏ္ဍာရေးမှူး ♦ ပုန်း-၀၉ ၄၂၁၀၁၉၅၀၊ ဒီဇိုင်းအဖွဲ့မှူး ♦ ပုန်း-၀၉ ၇၃၁၃၀၆၀၅ တို့သို့ ကိုယ်တိုင်ကိုယ်ကျ လာရောက်လှူဒါန်းနိုင်ကြောင်း နိုးဆော်အပ်ပါသည်။ **ဂေါပကအဖွဲ့**

အိမ်ထောင်စုံ

ပြောရေး စာတို ...

ဥစ္စာစောင့်ချစ်သူ

သိန်းထွန်းသစ်

(၁)

အချိန်ကာလအားဖြင့် နှစ်ငါးဆယ်ခန့် ကြာခဲ့ပါပြီ။ ဒဏ္ဍာရီမဟုတ်။ ဆွဲမြင်ခဲ့ရသော ဖြစ်ရပ်မှန်တစ်ခု ဖြစ်သည်။ ရန်ကုန်မြို့၊ ဝင်ဒါမီယာရပ်ဘက်၊ ခြံအမှတ်(၉၉)၌ ကျွန်တော်တို့ သူငယ်တစ်ယောက် အခြေချနေထိုင်ခဲ့ကြသည်။ ခြံအမှတ်(၉၉)နှင့် ကပ်လျက် အချိုးသမီးကယ်ဆယ်ရေးဌာန (ထိုအချိန်ကအခေါ် ဖြစ်ပါသည်။) ခြံဝင်းကြီးနှင့် ဘိုမကြီး(အင်္ဂလိပ်လူမျိုး) တစ်ယောက်တည်းနေထိုင်သော ခြံဝင်းကျယ်ကြီး ဖြစ်သည်။ ဘိုမကြီးခြံဝင်းကြီးတွင် မရန်းအချို့ပင်၊ မရမ်းအချို့ပင်၊ ကနစိုပင်၊ သရက်၊ မာလကာ၊ ကရမတ်၊ ဝါးပိုးဝါးပင်များ၊ ပိနဲပင်များပေါက်လျက် အုပ်အုပ်ဆိုင်ဆိုင် ရှိနေသည်။ ခြံအမှတ်(၉၉) အဝင်လမ်း၌ ဓာတ်ပေါင်းစုံအောင်မင်းခေါင်စေတီ ရှိသည်။ စေတီပေါ်ကပ်လျက် ရုပ်ရှင်မင်းသားကြီး ဦးတင်ဖေဖြင့် ရှိသည်။ ဦးတင်ဖေနှင့် ခြံအမှတ်(၉၉) ကပ်လျက် ရှမ်းမကြီးတစ်ဦးတည်းနေသော ရှမ်းမကြီးကုန်းရှိသည်။ တစ်ယောက်၌ နှစ်ထပ်တိုက်ကြီးတစ်လုံးရှိပြီး ထိုတိုက်ကြီးရှေ့ ချိုင့်ကြီးထဲ၌ ခြံအမှတ်(၉၉) တောင်သူတစ်ဦး နေထိုင်သည်။ ဝင်ဒါမီယာလမ်း (ယခု

သံလွင်လမ်း)အခြားဘက်၌ သပြေတောရကုန်း ရှိသည်။ သပြေတောရကုန်းအနီး ပိတောက်မြိုင်အမည်ရှိ ခြံကျယ်ကြီးရှိသည်။ ထိုခြံကျယ်ကြီးကို ကုလားသူဌေးတစ်ဦးပိုင်ဆိုင်ပြီး ကုလားသူဌေးကြီးမိသားစုမှာ ဂျပန်ခေတ်အတွင်း သေဆုံးသွားရာ သူဌေးသမီးကုလားမလေးမှာ ထိုပိတောက်မြိုင်ခြံကြီးရှိ ရေကူးကန်၌ ဥစ္စာစောင့်ဖြစ်နေသည်ဟု ပြောကြသည်။ ထိုရေကန်ရှိရေမှာ ကြည်လင်စိမ်းမြဲနေပြီး ရေကန်သို့ဆင်းရာ အုတ်လှေကားကို လက်ကိုင်တန်းများပြုလုပ်ထားပြီး အကျယ်မှာ ပေ ၁၀၀ လေးထောင့်ပတ်လည် စကွဲယားပုံဖြစ်သည်။ ထိုအချိန်ကာလတွင် ဝင်ဒါမီယာရပ်ကွက်မှာ လူကုတ်သူဌေးကြီးများဖြစ်သည့် ကုလားလူမျိုး၊ အင်္ဂလိပ်လူမျိုးများ၊ မြန်မာလူမျိုးသူဌေးကြီးများ ခြံကျယ်ကြီးများဖြင့် နေထိုင်ကြရာ သစ်ပင်များ အုပ်အုပ်ဆိုင်ဆိုင်ဖြင့် တောင်ကုန်းတောင်ကမူများ ထူထပ်ပြီး တောရိပ်၊ တောင်ရိပ်များ လွှမ်းမိုးထား၍ တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်လှသည်။

(၂)

ကျွန်တော်တို့နေထိုင်ရာ ခြံအမှတ်(၉၉)၌ ပိုင်ရှင်သူဌေးကြီး ဦးအုန်းမောင်

နှင့် ဇနီးဒေါ်မေရီမိသားစု နေထိုင်ရာ တစ်ထပ်တိုက်တစ်လုံး ကုန်းအမြင့်ပိုင်း၌ရှိသည်။ ခြံပိုင်ရှင် တိုက်ရှေ့မျက်နှာစာ၌ နိုးတူးအမည်ရှိ နို့ကုလားမိသားစု နေထိုင်သည်။ သူဌေးကြီးဦးအုန်းမောင် တိုက်ဘေး၌ကပ်လျက် တဲလေးတစ်လုံးဖြင့် ချစ်တီးအမည်ရှိ ကုလားလေးနှင့် အမေဖြစ်သူ ကုလားမကြီးသားအိမ် နေထိုင်ကြသည်။ ကုလားလေး ချစ်တီးမှာ ဆယ်ကျော်သက်အရွယ်ရှိပြီး ကျွန်တော်ထက် နှစ်နှစ်ခန့် ငယ်ပါသည်။ ခြံအမှတ်(၉၉)၌ ရေတွင်းကြီး တစ်တွင်းသာရှိပြီး အတောင် ၆၀ နက်ပါသည်။ ထိုရေတွင်းရှိရေကို တစ်ရပ်ကွက်လုံး သုံးစွဲကြရာ အုန်းသံကြီးကြီးကို စုပေါင်း ဝယ်ယူကြပြီး စက်သီးတပ်၍ အလှည့်ကျ ရေခပ်ကြရသည်။ ချစ်တီးမှာ ရေခပ်၊ ရေထမ်း၊ ထင်းခွဲ စသည့်အလုပ်များအပြင် မြင်းကျောင်းသော အလုပ်ကိုပါလုပ်၍ တစ်ရပ်ကွက်လုံးက ချစ်ခင်ကြသည်။ စိတ်သဘောထား ဖြူစင်ရိုးသားပြီး လှချစ်လှခင်များသည်။ ကျွန်တော်နှင့် သူငယ်ချင်းဖြစ်လာပြီး မြေနှီကုန်း ရုပ်ရှင်ရုံများသို့ ရုပ်ရှင်ကြည့်ဖက် ဖြစ်လာသည်။ အမေအိုကြီးကို လုပ်ကျွေးနေသူဖြစ်ပြီး ရပ်ကွက်အတွင်း တောက်တိုမည်ရအလုပ်များကို နို့

www.burmeseclassic.com

လျှင် ပေါ့ပေါ့ပါးပါး လုပ်ကိုင်တတ်၍ အလုပ်ရှိလျှင် ချစ်တီးကို ခိုင်းကြသည်။ ညအချိန်များတွင် ရပ်ကွက်အလယ် မြေကွက်လပ်၌ ချစ်တီးက ကုလားပုံလေး တီးပြီး သီချင်းဆိုတတ်သည်။ ကျွန်တော် တို့ကာလသားများ စုပေါင်းပြီး အပျင်း ဖြေရာ နေရာလေးဖြစ်သည်။ ယင်းမြေကွက်လပ် အနီး၌ ဗိန္ဓောဆရာနှင့် ပယောဂဆရာကြီး ဦးကျော်မြင့်မိသားစု နေထိုင်သည်။ ထိုဆရာကြီးမှာ အရပ် ငါးပေ ခြောက်လက်မခန့် မြင့်မား၍ သျှောင်တစောင်းဖြင့် ရှေးဆန်သော မြန်မာကြီးတစ်ဦး ဖြစ်သည်။ နန်းဖြစ်သူ ဒေါ်အုန်းတင်မှာ အကြော် ကြော်၍ ရောင်းသည်။ ပဲကြော်၊ ဘူးသီးကြော် များကြော်၍ ရောင်းရာ ညဘက်အချိန် ဒေါ်အုန်းအကြော်ဆိုင်၌ ကျွန်တော်တို့ ကာလသားတစ်သိုက် အကြော်စားရင်း ဆရာကြီးဦးကျော်မြင့်၏ ကိုယ်တွေ့ ဖြစ်ရပ်များကို နားထောင်ကြရသည်။ ဒေါ်အုန်းတင်မှာ နောင်အခါ ဗေဒင် အုန်းတင်ဟူ၍ ကျော်ကြားပါသည်။ သူ့ မိသားစုတွင် ရာတာပိုဆိုသော သမီး လေးတစ်ဦးရှိသည်။ ရာတာပိုမှာ ရပ် ရည်ချော မောလှပ၍ ကာလသားများ ပိုးပန်းပြီး အကြော်ဝယ်စားကြသော် လည်း ဒေါ်အုန်းတင်၏ အာကြမ်းလျှာ ကြမ်းကို ကြောက်၍ ရာတာပိုကို မည် သူမျှ ရည်းစားစကား မပြောရဲကြပါ။

(၃)

လပြည့်ညဖြစ်၍ လရောင်ထိန် ထိန်သာလျက်ရှိသည်။ ပယောဂဆရာ ကြီး ဦးကျော်မြင့် အိမ်ရှေ့ကွက်လပ်၌ ကျွန်တော်တို့ ကာလသားတစ်သိုက် စုပ

ကြသည်။ ဒေါ်အုန်းတင်ရောင်းသော အကြော်များဝယ်စားရင်း ကုလားလေး ချစ်တီးအလာကို စောင့်မျှော်နေကြ သည်။ ချစ်တီးကို အကြော်ကျွေးပြီး ကုလားပုံတီး၍ သီချင်းဆိုခိုင်းမည်။ ည အချိန်များ၌ ရပ်ကွက်အတွင်းမှ အပြင် သို့ မထွက်ရဲကြပါ။ အပျင်းပြေစရာ အနေဖြင့် ဒေါ်အုန်းတင်အကြော်ဆိုင် သည် ကျွန်တော်တို့အတွက် ပျော်ပွဲပွဲ ရာ နေရာလေးဖြစ်နေသည်။ ကျွန်တော် တို့ရပ်ကွက်မှာ ည ၉ နာရီအချိန် ရပ် ကွက်ခြံတံခါး ပိတ်ပါသည်။ မြင်းလှည်း သမားများ ည ၇ နာရီအချိန် နောက် ဆုံးထား၍ ပြန်လာကြရသည်။ ရပ်ကွက် ထိပ် ခြံတံခါးဝ၌ ကင်းတဲရီသည်။ တစ် အိမ်တစ်ယောက် ကင်းအဖွဲ့ဖွဲ့ပြီး နေ စဉ် ညဘက် ကင်းစောင့်ရသည်။ တစ် ညကို နှစ်ဦး ကင်းစောင့်ရသည်။ အရေး ပေါက်စွဲများမှအပ ခြံတံခါးပိတ်ပြီးလျှင် မည်သူ့ကိုမျှ ဖွင့်မပေးတော့ပါ။ မည် သူမျှလည်း ရပ်ကွက်အပြင်ဘက်သို့ မသွားရဲကြပါ။ ရှမ်းမကြီးကုန်းနှင့် ဓာတ် ပေါင်းစုံစေတီ မှန်ဦးတို မအူပင်ကြီးမှ သရဲခြောက်တတ်၍ ကြောက်လန့်ပြီး မသွားရဲခြင်းဖြစ်သည်။ ပယောဂဆရာ ကြီး ဦးကျော်မြင့်က နယ်လှည့်ဆေး ကုသစဉ်အချိန်က ကဝေပညာသည် များ၊ ဥစ္စာစောင့်လူဝင်စားများ တွေ့ကြုံ ရပုံကို ပြောပြနေသည်။

“မအူပင်ခရိုင် ကျယ်ကျေးရွာမှာ ငါနယ်လှည့်ဆေးကုတန်းက ရွာခံပညာ သည် ကဝေမကြီးကို တွေ့ကြုံခဲ့ရဖူး တယ်။ သူပြုစားထားတဲ့ ရွာခံ မိန်း ကလေးတစ်ယောက် တပိုင်၊ တရယ် ရယ် ဖြစ်နေလို့ ရောဂါချဆေး၊ ကဝေ

စက်ဖြတ်ဆေးတိုက်ပြီးချိန် အဲဒီ ကလေးက အန်ချလိုက်တာ ဆယ် တွေ၊ လူရိုးအပိုင်းအစတွေ ထွက် လာတယ်။ ကလေးမလေးကို ကဝေ တိုက်ပြီးချိန် အိမ်ရှေ့ကနေ ကလေး ခြောက်လာပြီး ငါ့ဆီကို မြွေပွေး ခြေ လွှတ်လိုက်တယ်။ အိမ်ရှင်မိသား စုပိုင်းအုံကြည့်နေကြတဲ့ ရွာခံလူ အဖေ ရှိခန့် ထပြောကြတယ်။ ဘာလို့ က မြွေပွေးကြီးရဲ့ကုပ်ကို ဖမ်းဆုပ် ပြီး ကဝေမကြီးဆီ ပြန်လွှတ်ပစ် တယ်။ မာန်ဖီပြီး ခေါ်သထွက်နေ ပွေးကြီးက ပညာသည် ကလေး လည်ပင်းကို ရစ်ပတ်ပြီး ကိုက် တာ ကဝေမကြီးပါးစပ်က အမြွေ ထွက်ပြီး လဲကျသွားရော။ ကလေး ကို ရွာသားတွေ ဝိုင်းအုံကြည့် တော့ မြွေပွေးကြီးက ထတံအထဲ ဆင်စကြီး ဖြစ်နေတယ်။ ကလေး သူ့အတတ် သူ့ပြန်စူးပြီး မြေထဲ လို့ လူးလိုမိနေရာက ကြောက် ဆရာရယ်၊ အသက်ကိုတော့ နှစ် ပေးပါဆိုလို့ ကဝေမကြီးကို လှေ ပြီး အိမ်ပေါ်ခေါ်တင် ဘုရား ဆောင်ရှေ့မှာ သစ္စာခံခိုင်းပြီး တွေ့ နတ်သိမ်းပြီး နောင်ကို မည် သူ့ ကဝေပ ညာနဲ့ မဖမ်းစားဖို့ ပြန်လွှတ်လိုက်တယ်။ သိပ္ပံပညာ ကားတဲ့ခေတ်ကြီးမှာ ကဝေတို့ တို့၊ အောက်လမ်းပညာတွေ နေတာ။ အစဉ်အဆက် မိဘက သမီးကို လက်ဆင့်ကမ်း ပညာ တဲ့သူတွေ ကျေးလက်တော့ ရှိနေကြသေးတယ်ကွ”

ဆရာဦးကျော်မြင့်

ရေနေ့ကြမ်းတစ်ခွက် မော့သောက် ခိုက်သည်။

(၄)

အကြော်ပိုင်း၌ ကာလသားတစ် ခိုက် မရှိကြတော့ပါ။ ဒေါ်အုန်းတင် သည်း အကြော်ဒယ်အိုးများ၊ ပန်းကန် နှစ်ယောက်များကို သမီးဖြစ်သူ ရာတာ နှင့် သိမ်းဆည်းပြီး အိမ်ပေါ်တက် နှာကြသည်။ ရေနေ့ကြမ်းတစ်အိုးနှင့် ဆရာဦးကျော်မြင့်၊ ကျွန်တော်တို့နှစ်ဦး သ ကျန်ရှိတော့သည်။

“ဆရာကြီး ကျွန်တော်ဖတ်နေတဲ့ ဆရာကြီးမြကြော့ရဲ့ သိုက်သပိုင်းစာအုပ် ဆွမှာ အထက်လမ်းဆရာပိုင်းက ဆရာကြီးဦးမိုး၊ ဆရာအောင်ကျော်၊ ဆာကလမ်းဆရာတွေက ဆရာဖဲနဲ့ ဆရာမြ၊ ပညာသည်ကဝေမကြီး မအိုး၊ ဘပညာက မောင်အေး၊ ဆရာကြီးမြ ကြော့ရဲ့ ဝတ္ထုတွေက တကယ့်အဖြစ် ဆိုက်တွေလား။”

“ဟုတ်တယ်ကွ။ ဆရာကြီးမြ ကြော့က ဆရာကြီးတစ်ခုပဲကွ။ သူ ဆွကြုံရတာတွေကို ဖတ်ကောင်း ဆောင် စိကာပတ်ကုံး ရေးသားထားတာ သူ့လိုရေးတတ်ရင် ငါ့မှာ ရေးစရာ ဆွ အများကြီးကွ။”

ထိုအချိန်တွင် လမ်းထိပ်ကင်းတဲ ၁၀ နာရီ သံချောင်းခေါက်သံ ထွက် သလာသည်။ ကျွန်တော် ခါးဆန့်လိုက် ခင်း ထရန် ဟန်ပြင်လိုက်သည်။

“နေပါဦးကွ။ ချစ်တီးလေး လာ ခိုက်မယ်။ လူရှင်းအောင်စောင့်နေတာ။ ဆောင် ဥစ္စာစောင့်နဲ့ ချစ်သူဖြစ်နေ ခင်း ငါတစ်ယောက်ပဲသိတယ်”

ဆရာကြီးဦးကျော်မြင့် စကား မဆုံမီ ဦးအုန်းမောင် တိုက်ဘက်မှ ချစ် တီးလျှောက်လာသည်ကို တွေ့လိုက်ရ သည်။ ဦးအုန်းမောင်တိုက်၌ ခွေးများ မွေးထား၍ ရပ်ကွက်နေသူများ ကလေး လူကြီးများ တိုက်နားသို့ မသွားရဲကြပါ။ ချစ်တီး ကျွန်တော်တို့နား ရောက်လာ ပြီး ဆရာဦးကျော်မြင့်ရှေ့ ဝင်ထိုင်လိုက် သည်။

“ကိုကြီးထွန်း ပြန်မအိပ်သေးဘူး လား။”

ကျွန်တော်ကို နှုတ်ဆက်သံက အားပါလှသည်။ ချစ်တီးအသံက ရွှင် မြူးနေသည့်အသံဖြစ်သည်။

“မင်းကို စောင့်နေတာ။ ဗုံလေး ပါမလာဘူးလား။”

“ကျွန်တော် ဒီနေ့ည ဗုံမတီး တော့ဘူး ကိုကြီးထွန်း။ အရေးကြီးကိစ္စ ရှိတယ်။ ကျွန်တော်ချစ်သူဆီ သွားရ ခိုက်မယ်”

ချစ်တီးပြောစကားကြောင့် ကျွန် တော် အံ့အားသင့်သွားမိသည်။

“ဒီအချိန်မှ မင်းဓာတ်ပေါင်းစုံ ဘုရားခြေရင်း မအူပင်ကြီးက အစောင့် သရဲမနဲ့ ချိန်းထားလို့လား။”

“မဟုတ်ဘူး ကိုကြီးထွန်း။ ကျွန် တော်ချစ်သူက ဥစ္စာစောင့်မလေး။”

ချစ်တီးစကားကို ကျွန်တော် မယုံ မိချေ။ ချစ်တီးနှင့် ကျွန်တော် အတွဲဆုံး ဖြစ်သည်။ ဒီကောင် ကြောင်တောင် တောင် ဖြစ်နေပြီလား ကျွန်တော် မသိ နိုင်တော့ပါ။ ဆရာကြီးဦးကျော်မြင့်က

“မောင်ထွန်း... ဒီကောင် ဥစ္စာ စောင့်နဲ့ တကယ်ကြိုက်နေတာကွ။ ဒီ နေ့ည လပြည့်နေလေကွ။ သူ့ဥစ္စာ

စောင့်မကို သွားတွေမှာ။ မင်းပါလိုက် ခဲ့။ မယုံတဲ့ကောင် မင်းတွေ့ရလိမ့်မယ်” ချစ်တီးမျက်နှာတွင် မျက်ရည် ပေါက်ကလေးများ ကျလာပြီး -

“ဆရာကြီးဦးကျော်မြင့်ခင်ဗျား။ ကျွန်တော်ချစ်သူ ဥစ္စာစောင့်မလေးနဲ့ ပေါင်းဖက်လိုရအောင် ဆရာပညာနဲ့ လုပ်ပေးပါဗျာ”

ဝမ်းနည်းသံကြီးနှင့် ပြောနေသော ချစ်တီးစကားကြောင့် ကျွန်တော် ယုံရ အခက်၊ မယုံရအခက် ဖြစ်နေရသည်။

“လာ... သွားကြရအောင်။ ညဉ့် သန်းခေါင်အချိန်မကျော်ခင် သွားမှ မင်း ချစ်သူကို တွေ့ရမှာ။ သန်းခေါင်ကျော် ရင် သိုက်တံခါးပိတ်ထားလိမ့်မယ်”

ဆရာဦးကျော်မြင့်က ဦးဆောင် ပြီး ကျွန်တော်တို့သုံးယောက် ရပ်ကွက် ထိပ်ခြံတံခါးသို့ ထွက်လာကြသည်။ ကင်းသမားနှစ်ဦးဖြစ်သူ မောင်ကြိုင်နှင့် သိန်းရွှေတို့က -

“သိန်းထွန်း . . . ဘယ်လဲကွ။ အချိန်မတော်ကြီး။ တို့လည်းလိုက်မယ် ကွာ”

“ငါတို့ သရဲသွားဖမ်းမလို့ကွ။ ဆရာဦးကျော်မြင့်ခေါ်လို့ လိုက်လာတာ။ မင်းတို့ ကင်းတဲထားပြီး လိုက်လာရင် ကင်းလာစပ်မယ့် ဘကြီးဦးအေးကြည် က မင်းတို့ကိုမတွေ့ရင် ကြိမ်လုံးစာ ကျွေးလိမ့်မယ်နော်”

သရဲကြောက်တတ်သော မောင် ကြိုင်က -

“ငါ သရဲကြောက်တယ်ကွ။ မင်း လိုက်ချင်လိုက်သွား”

သိန်းရွှေကလည်း မလိုက်တော့ ပါ။

(၅)

ကျွန်တော်တို့သုံးဦး ဓာတ်ပေါင်း ခုံစေတီဘက် ထွက်လာကြသည်။ လ ရောင်က ထိန်ထိန်သာနေ၍ တောရိပ်၊ တောင်ရိပ်သည် လရောင်ဖြင့် သာယာ လှသည်။ ညဉ့်ငှက်ကလေးများအော် သံ၊ ပျံသန်းနေသည့်အသံလေးများသာ ကြားရသည်။ ဓာတ်ပေါင်းစုံစေတီ၏ ဆည်းလည်းလေးများ လေအစေ့တွင် တချွင်းချွင်းဖြင့် သာယာသောအသံလေး များ ထွက်ပေါ်နေကြသည်။ ဘုရားရင် ပြင်တော် တနင်္ဂနွေထောင့်၌ ဦးချ ကန်တော့ပြီး ပိတောက်မြိုင်ခြံကြီး ဘက်သို့ ထွက်ခဲ့ကြသည်။ ပိတောက် မြိုင်ခြံကြီးကား သစ်ရိပ်ဝါးရိပ်များဖြင့် လွှမ်းမိုးထားပြီး တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်လှ သည်။ ခြံစောင့်မိသားစုကား အိပ်ပျော် နေကြပြီဖြစ်သည်။ လရောင်က သစ် ပင်ရိပ်များကို ထိုးဖောက်၍ ပြောက် တိပြောက်ကျား လင်းနေသည်။ လေ အစေ့၌ ဝါးပင်များ ယိမ်းယိုင်သွားပြီး ဝါးရွက်များထိသံ တရဲရဲမြည်နေသည်။ ရေကန်ရှိ ရေပြင်မှာ လရောင်ဆမ်းထား ၍ ဘော်ငွေရောင် တလက်လက်ထနေ သည်။ ရေကန်သို့အဆင်း လှေကား ထစ်ထစ်၌ ကျွန်တော်တို့ ရပ်လိုက်ကြ သည်။ ဆရာဦးကျော်မြင့်က -

“ချစ်တီး... လှေကားထစ်တွေက နေ ရေကန်ဆီ မြန်မြန်သွားတော့။ ခုနစ် စဉ်ကြယ် အပြီးထောင်ဖို့ လှည့်နေပြီ”

ကောင်းကင်ကို မော့ကြည့်ပြီး ပြောလိုက်သည်။

“လာ... မောင်ထွန်း။ တို့နှစ် ယောက် ပိတောက်ပင်ကြီးကို အကာ အကွယ်ယူပြီး ကြည့်ကြရအောင်။ တို့

ကိုမြင်သွားရင် ဥစ္စာစောင့်မလေး ထွက် လာမှာ မဟုတ်တော့ဘူး”

ချစ်တီး ရေကန်စပ်နား ရောက် သွားသည်။ ထိုအချိန်၌ ကန်ရေပြင်မှာ လှိုင်းကြက်ခွပ်လေးများ ထလာသည်ကို မြင်ရသည်။ ရေကန်ဘေးရှိ အုတ်ခုံလေး ၌ ချစ်တီး ထိုင်လိုက်သည်။ တစ်ဦး တစ်ယောက်ကို ပန်းဖက်၍ စကားပြော နေဟန် မြင်ရသည်။

“ဆရာကြီး... ဒီကောင် မင်းသား ကြီးဦးတင်ဖေရိုက်တဲ့ ကိုးသိန်းကိုသန်း သမိုင်းကားတွေ ကျွန်တော်နဲ့အတူ လိုက်ကြည့်ပြီး ရူးကြောင်ကြောင်ဖြစ် နေတာ ထင်ရတယ်။ ဆရာကြီးသမီး ရာတာပိုကို ကြိုက်နေတာမျိုး ဒီကောင် ထွင်လုံး လုပ်ပြနေတာ”

ကျွန်တော်စကားကြောင့် ဆရာ ဦးကျော်မြင့် အာမေဒိုတ်သံ ထွက်သွား သည်။

“ခွေးမသားကုလား။ ငါ့သမီးကို လည်း ကြိုက်နေတယ် ဟုတ်လား”

“ဆရာကြီးက ပေးစားမလိုလား”

ကျွန်တော်နှင့် ဆရာဦးကျော်မြင့် မှာ ပြောမနာဆို မနာဖြစ်သည်။

“ဟေ့ကောင်... မင်းအစ်မ မကြည်သန်းနဲ့ ပေးစားလိုက်ကွ။ ငါ့သမီး ကို ချစ်တီးနဲ့ မပေးစားနိုင်ဘူး”

ဆရာဦးကျော်မြင့် ဒေါသထွက် သွားပြီး သတိရဟန်ဖြင့် -

“မင်းက လူ့ခွစာ အန္တကောင်ပဲ။ သရဲ တစ္ဆေ ဥစ္စာစောင့် မယုံတဲ့ကောင် ငါလက်တွေ့ပြမယ်”

ဆရာဦးကျော်မြင့်က သူ့အင်္ကျီ အိတ်ထဲမှ ပုလင်းသေးလေးတစ်လုံး ထုတ်ယူလိုက်ပြီး ကျွန်တော်အား -

“မောင်ထွန်း... ငါစီရင်... ထားတဲ့ ဂမုန်းခွက်ပေါက်ဆေးကွ... မျက်စိနှစ်လုံးကို ဆေးနဲ့ကွင်းပြီး လိုက်”

ဆရာဦးကျော်မြင့် ခိုင်... အတိုင်း ဂမုန်းခွက်ပေါက်ဆေးဖြင့် တော်မျက်စိနှစ်လုံးကို ကွင်းပြီး လိုက်ရာ အံ့အားသင့်ဖွယ်ရာ မြင်ရာ ကို မြင်လိုက်ရပါသည်။ မိန်းမ... တစ်ဦးရဲ့ ပန်းကို ချစ်တီးဖက်ထား ကို တွေ့မြင်ရသည်။ ထိုမိန်းကလေး ကုလားမလေးတစ်ဦး ဖြစ်နေသည့် နက်မှောင်ရှည်လျားသော ဆံပင်... ကိုယ်ကုပ်လက်ရှည် အင်္ကျီဝတ်ထား တာရီအဝတ်ရှည်ကြီး ခြုံထားသည့် ကျွန်တော်ကြည့်နေစဉ်မှာပင် ကုလား လေး ထိုင်ရာမှ ထလိုက်ပြီး ရေကန် နား ရောက်သွားသည်။ ချစ်တီး နောက်ပြန်တစ်ချက်ကြည့်လိုက်သည့် ကုလားမလေးသည် အလွန်လှသည့် လရောင်ဖြင့် မျက်နှာလေး ဖွေးဖွေး နေပြီး အိန္ဒိယမင်းသမီး မာလာဆံ... လို မျက်နှာပေါက်ဖြစ်သည်။ ကုလား မလေးက ချစ်တီးကို လက်တွဲထည့် ရေကန်ထဲခုန်ချဟန် ပြင်လိုက်သည်။

“ဟေ့ကောင်ချစ်တီး... လက်ထဲ ဖြုတ်လိုက်။ မင်း အတူလိုက်ပြီး မချနဲ့။ သေသွားလိမ့်မယ်”

ဆရာဦးကျော်မြင့် ထိတ်ထိတ် တကြား အော်လိုက်သံကြောင့် ချစ်တီး လက်တွဲဖြုတ်လိုက်သည်။ ကုလား လေး တစ်ယောက်တည်း ရေကန်ထဲ ခုန်ချသွားသည်ကို မြင်လိုက်ရသည့် ကျွန်တော် ရုတ်တရက် မျက်စိနှစ်လုံး ကို လက်ဖြင့် ပွတ်သပ်လိုက်သည်။

www.burmeseclassic.com

ချွန်တော်မြင်ကွင်း၌ ချစ်တီးတစ်ဦး ညည်းကိုသာ မြင်ရတော့သည်။

(၆)

ဥစ္စာစောင့်မလေးနှင့် ချစ်တီးတို့ ဆွေငုံပြီး ချစ်တီးအခြားခြင်းကို မြင်တွေ့ သည်။ မြင်ကွင်းကို အခြားသူများသို့ ပြောပါဟု ကျွန်တော် ကတိပြုခဲ့ရ သည်။ ဆရာဦးကျော်မြင့်နှင့် ချစ်တီး နှစ်ဦးစလုံး လူသိခံချင်ပုံ မရပါ။ ထို အဖြစ်အပျက်ကိုပြောလျှင် လူတိုင်း ယုံ ခြည်ကြမည်မဟုတ်ပါ။ သို့သော် ချစ် တီးနှင့် ဥစ္စာစောင့်မလေးအကြောင်းကို မိမိကွက်အတွင်း တောမီးပျံသကဲ့သို့ ချစ်တီးပြောစမှတ်ပြုနေကြသလို ကျွန် တော်ကို လာရောက်မေးမြန်းသူများ ရှိ သေးသည်။ ကျွန်တော်နှင့် ချစ်တီးတို့ မိမိ သူငယ်ချင်းသဘာဝ တစ်တွဲတွဲ နှစ်ယောက်နေကြ၍ ဖြစ်သည်။ ချစ်တီး မြစ်စဉ်ကို မြင်တွေ့လိုက်ရသည့် အခါ ဒိုင်စီနီက ရပ်ကွက်အတွင်းသတင်း မြင်လိုက်ခြင်းကြောင့် ဖြစ်သည်။ ကျွန် တော်တို့ရပ်ကွက်မှာ ရေတွင်းကြီးတစ် ခုသာရှိ၍ ရပ်ကွက်၌နေသူ မိသားစု များဝေသုံးစွဲနေကြရ၍ ရေရှားပါ သည်။ အဝတ်လျှော်လျှင် အင်းယား မြစ်သို့သွားလျှော်ကြရသည်။ တချို့လူ များက တောက်မြိုင်ခြံစောင့်ကြီးနှင့် ရင်း မြစ်၌ ခြံထဲရှိရေကန်တွင် အဝတ် လျှော်ခွင့်ရကြသည်။ ဒေါ်ဝိုင်းစိန်မှာ နေသောအခါ ညနေစောင်းအချိန် ထိုရေကန်၌ အဝတ်သွားလျှော်ရင်း မြစ်၌ ချစ်တီးတစ်ယောက်တည်း ဥစ္စာစောင့်မ လေးနှင့် စကားပြောနေသည်ကို တွေ့

မြင်ခဲ့ရခြင်းဖြစ်သည်။ ဥစ္စာစောင့်မ လေးကို ဒေါ်ဝိုင်းစိန် မမြင်တွေ့ရသော် လည်း ချစ်တီး ပြောစကားများကို ကြား သိရပြီး ချစ်တီးနှင့် ဥစ္စာစောင့်မလေး သတင်းပျံ့လွင့်သွားခြင်းဖြစ်သည်။ ည ဘက် ဒေါ်အုန်းတင် အကြော်ဆိုင်မှာ ရောင်းကောင်းနေပြီး ချစ်တီးသတင်းကို ဆရာဦးဦးကျော်မြင့်နှင့် ကျွန်တော်တို့ နှစ်ဦး ခိုင်ခံ့ခြင်းဆိုကြရသည်။ ချစ်တီး တစ်ယောက်လည်း ကုလားဗိုလေးနှင့် ညဘက်အချိန် ဒေါ်အုန်းတင်အကြော် ဆိုင်သို့ ရောက်မလာတော့ပါ။ ချစ်တီး ကို အတွေ့ကျုံလာရသည်။ တစ်နေ့ သောအခါ ကျောင်းမှအပြန် ဓာတ်ပေါင်း စုံဘုရားပေါ်၌ ချစ်တီးကို ရင်ဆိုင်တွေ့ လိုက်ရသည်။

“ကိုကြီးထွန်းကို တွေ့ချင်လို့ လာ စောင့်နေတာ။ ကျွန်တော်နဲ့ ဥစ္စာစောင့် မလေးတို့ လက်ထပ်ကြတော့မယ်။ ကိုကြီးထွန်း လာခဲ့နော်”

ကျွန်တော် ချစ်တီးကိုကြည့်၍ စိတ်မကောင်းကြီးစွာဖြစ်ရသည်။ ဆံပင် စုတ်ဖွား၊ အင်္ကျီဟာကွဲနှင့် ပရမ်းပတာပုံ ပေါက်နေသော ချစ်တီးပုံကို မြင်ရသည်။ ချစ်တီးမျက်လုံးများ ကြောင်စိစိဖြစ်နေ သည်။

“အေးပါကွာ။ ငါလာမှာပေါ့။ မင်း က ငါ့အချစ်ဆုံးသူ ငယ်ချင်းပဲ”

“ကာကာဆိုင်မှာ လက်ဖက်ရည် သွားသောက်ကြရအောင်။ ငါတိုက်ပါ မယ်”

“မသောက်တော့ပါဘူး။ ကိုကြီး ထွန်းရား၊ ကျွန်တော်မှာ ကိစ္စလေးတွေ ရှိသေးလို့ပါ”

ချစ်တီး ကျွန်တော်ကို ကျောခိုင်း

၍ ထွက်သွားသည်ကိုကြည့်၍ ကျွန် တော် စိတ်မကောင်းဖြစ်ရသည်။ ချစ်တီး ကို နောက်ဆုံးစကား ပြောလိုက်ခြင်း ဖြစ်မှန်း ကျွန်တော်မသိပါ။

(၇)

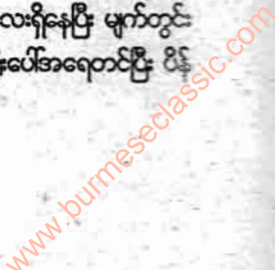
ချစ်တီးနှင့် အကြော်ဆိုင်၌ မတွေ့ ဖြစ်သည်မှာ တစ်လခန့် ကြာသွားပါပြီ။ ထိုရက်များအတွင်း ချစ်တီးသတင်းကို ဒေါ်အုန်းတင် အကြော်ဆိုင်၌ ညတိုင်း ကြားနေရသည်။

“ချစ်တီးတစ်ယောက် သူငွေဖြစ် တော့မှာ။ ဥစ္စာစောင့်မလေးက ရွှေတွေ ပေးလိုက်တယ်ကြားတယ်”

ဒေါ်ဝိုင်းစိန်က ချစ်တီးအကြောင်း အပြောအများဆုံး ဖြစ်သည်။ ဆရာ ဦးကျော်မြင့်တစ်ယောက် တွဲတေးမြို့ သို့ လူနာဆေးကုရန်အတွက် သွား သည်မှာ တစ်ပတ်ခန့်ရှိပြီ ဖြစ်သည်။ ကျွန်တော်လည်း စာမေးပွဲနီး၍ အခန်း အောင်းပြီး စာကျက်နေဖြစ်သည်။ ည ဘက် ဒေါ်အုန်းတင်အကြော်ဆိုင်သို့ မရောက်ဖြစ်တော့ပါ။ တစ်ညတွင် ကျွန် တော်အိမ်သို့ ဆရာဦးကျော်မြင့် ရောက် လာပါသည်။

“မောင်ထွန်း . . မင်းသူငယ်ချင်း ချစ်တီး သေတော့မှာ။ အသက်မြော မြောပဲ ကျန်တော့တယ်။ မင်းကို တွေ့ ချင်တယ်ဆိုလို့ လာခေါ်တာ”

ကျွန်တော် ဆရာဦးကျော်မြင့် နောက် လိုက်သွားရသည်။ ချစ်တီးတို့ တဲလေးအတွင်း ဝင်လိုက်သည်နှင့် ရင် နှင့်ဖွယ်ရာ တွေ့လိုက်ရသည်။ အိပ်ရာ ပေါ်၌ ပက်လက်လေးရှိနေပြီး မျက်တွင်း ဟောက်ပက်၊ အရိုးပေါ်အရေတင်ပြီး ပိန်

လိုနေသော ချစ်တီးကို အမောဖောက် ပြီး ပါးစပ်လေးဟာခါ အသက်ရှူနေ သည်ကို စိတ်မချမ်းသာစွာ မြင်တွေ့ရ သည်။ ချစ်တီးရဲ့ အမေကြီးမှာ တစ်စုံစုံ ငိုနေပါသည်။ ရေနံဆီမီးခွက်လေးထွန်း ထား၍ တဲအတွင်း အလင်းဓာတ်လေးရှိ နေပါသည်။ ကျွန်တော့်လက်ကို ဆုပ် ကိုင်ရင်း ပါးစပ်လေးဟာကား အားယူ၍ ပြောသည်။

“ကိုကြီးထွန်း... ကျွန်တော့်ချစ်သူ ဥစ္စာစောင့်မလေး လာခေါ်နေပြီ။ ကျွန် တော် လိုက်သွားတော့မယ်”

ဆရာဦးကျော်မြင့်က တက်တစ် ချက် ခပ်ပြင်းပြင်း ခေါက်လိုက်သည်။

“အင်းတို့ လက်ဦးသွားပြီကွ။ ချစ် ကီး လူစားအလဲခံလိုက်ရပြီ။ ငါလည်း ဘာမှမတတ်နိုင်တော့ဘူး”

ကျွန်တော့်လက်ကို ကိုင်ထား သော ချစ်တီးလက်ကလေး ပြေလျော့ ကျသွားသည်။ ချစ်တီးတစ်ယောက် ကွယ်လွန်သွားလေပြီ။ ထိုအချိန်၌ ထူး ဆန်းစွာပင် ဦးအုန်းမောင်တိုက်မှ ခွေး များ အူသံအရည်ကြီးဆွဲပြီး ရှေ့နောက် တန်းစီ၍ ဦးအုန်းမောင်တိုက်ဘေးရှိ ကုန်းစောင်းအဆင်းလမ်းလေးအတိုင်း ထွက်ခွာသွားကြသည်ကို မြင်လိုက်ရ သည်။ ချစ်တီးအသုဘပို့မှာ စည်ကား လှပါသည်။ ကြံတောသုသာန်၌ မြေ မြှုပ်သင်္ဂြိုဟ်ပြီးချိန် သူ့အလောင်းကိုဖို့ ပေးသော မြေကြီးများမှ မြေကြီးခဲလေး တစ်လုံး ကျွန်တော် ယူလာခဲ့ပြီး ကျွန် တော်အခန်းထဲ၌ ထားပါသည်။ ညစဉ် ခုနစ်ရက်တိုင် ထိုမြေကြီးခဲလေးက တခေါက်ခေါက် အသံပေးပါသည်။ ကျွန်တော့်အစ်မဖြစ်သူ မကြည်သန်းက

ကြောက်တတ်၍ ကျွန်တော့်မိဘများကို တိုင်ပြောရာမှ မိဘများက စွန့်ပစ်ခိုင်းပါ သည်။ ဆရာဦးကျော်မြင့်ကိုခေါ်၍ ညနေ စောင်း နေဝင်ချိန် ကျွန်တော်တို့နှစ်ဦး ပိတောက်မြိုင်ခြံထဲရှိ ရေကန်ဘေးကုန်း စောင်းသို့ စွန့်ပစ်ခဲ့ပါသည်။ ချစ်တီးကို အမည်တပ်၍ နှုတ်ဆက်လိုက်ပါသည်။ ကုန်းစောင်းဘေးရှိ ဆီးပင်မှ အကိုင်း အခက်များ လေမတိုက်ဘဲ လှုပ်ခါပြုပါ သည်။ ကုလားဖုံလေးတီးသံကို ကျွန် တော်တို့နှစ်ဦး ကြားလိုက်ရပါသည်။ ချစ် တီးတစ်ယောက် ရေကန်စောင့်အဖြစ် ရောက်ရှိသွားပြီ ဖြစ်ပါသည်။

(ဂ)

နှစ်တွေကြာခဲ့ပါပြီ။ ကျွန်တော် ဝန်ထမ်းဘဝနှင့် ခြံအမှတ်(၉၉) ရပ် ကွက်မှ ပြောင်းရွှေ့ခဲ့ရပြီး အလုပ်ဌာန ရှိရာ၌ မိသားစုနှင့်အတူ နေထိုင်ရပါ သည်။ ကျွန်တော့်မိဘနှစ်ပါးနှင့် အစ်မ မကြည်သန်းတို့ ကွယ်လွန်ကုန်ကြပြီ ဖြစ်ပါသည်။ ဆရာဦးကျော်မြင့်လည်း ကွယ်လွန်သွားခဲ့ပါပြီ။ ဧဝံအုန်းတင်မှာ အကြော်မရောင်းတော့ဘဲ သားအမိနှစ် ဦး နယ်လှည့်၍ ဗေဒင်ဟောနေကြောင်း ကြားသိရသည်။ ငယ်သူငယ်ချင်းတချို့ ကွယ်လွန်ကုန်ကြပြီ ဖြစ်သည်။ ချစ်တီး အမေကြီးမှာ အိန္ဒိယနိုင်ငံသို့ မိဟာမဒီ သင်္ဘောကြီးဖြင့် ပြန်သွားခဲ့ပြီ ဖြစ်ပါ သည်။ ခြံအမှတ်(၉၉)၌ ဆွေမျိုးများ ကျန်ရှိနေပါသေးသည်။ ကျွန်တော် ရောက်ရှိနေထိုင်သည့် အရပ်ဒေသမှ တစ်နှစ်နှစ်ကြိမ် ဝါဝင်ဝါထွက် ဓာတ် ပေါင်းစုံစေတီသို့ လာရောက်ကန်တော့ ပါသည်။ ယနေ့ကာလ ဝင်ဒါမီယာရပ်

ကွက်ကြီးမှာ များစွာ ပြောင်းလဲမှု ဖြစ်ပါသည်။ ဝင်ဒါမီယာလမ်းအောက် သံလွင်လမ်းအမည် ပြောင်းလဲသံ ဖြစ်ပါသည်။ တိုက်တာအဆောက် အမည်များ ပေါများလာပြီး ခြံကျယ်ကြီး မရှိတော့ပါ။ သစ်ပင်များ နည်းပါး ဖြစ်ပါသည်။ မင်းသားကြီးရွှေဘာ ညွန့် နိုင်ဗင်တင်လှ၊ ဧဝံမြလေး အေးကြီး၊ ဦးတင်ဖေတို့ ရုပ်ရုပ် သည့် တောတောင်လျှိုပြောင်သော ကို မြေညိုမြေဖို၍ တိုက်များ လုပ်လိုက်ကြပြီ ဖြစ်ပါသည်။ ပေါင်းစုံစေတီတစ်ဝိုက်တွင်လည်း တာအဆောက်အအုံများ ဝိုင်းရံ ပြီး တောရိပ်၊ တောင်ရိပ်များ မန့် ပါ။ ပိတောက်မြိုင်ခြံကြီးပင် အောက် တော့ပါ။ ထိုနေရာရှိ ကုန်းစောင်းခြံ မြေညို မြေဖို၍ တိုက်အိမ်များ လုပ်နေထိုင်ကြသည်ကို တွေ့ရ သည်။ ရေကန်လေးကိုလည်း စုတ်ထုတ်၍ မြေဖို့လိုက်ကြသည် ကြားသိရပါသည်။ ဓာတ်ပေါင်းစုံ တော်သို့ ရောက်တိုင်း ခြံအမှတ်(၉၉) သို့ မဝင်ဖြစ်သည့်တိုင် ချစ်တီး သည့် ရေကန်လေးရှိရာ ကုန်း မြေကြီးဘေး သံလွင်လမ်းမှ ဖြတ်သွား ၍ ပြန်တတ်ပါသည်။ ကျွန် တော်ရောက်သွားချိန် ချစ်တီး၏ ကုလား သံလေးများ ကြားနေရဆဲ ဖြစ်သည်။ ချစ်တီးကိုခင်မင်သော စိတ်အနွှေး အကြောင့် ကျွန်တော်ကြားရသည်။ မြင်မိပါတော့သည်။

သိန်းထွန်း
၀၉-၅၀

အရေးဆရာမောင်စိန်ဝင်း(ပုတီးကုန်း)ထံမှ နှစ်ပေါင်း(၂၀)နီးပါးက စာတစ်စောင်

အောင်မိုးတော်(အထက်တန်း နက္ခတ္တဗေဒ၊ လက္ခဏာပညာရှင်)အား
ရန်ကင်း တွေ့ရာ၌ ဘဝရှေ့ရေးများကို
အရာ ကျွန်တော်အား ၁၉၈၄ ခု ဩဂုတ်လအတွင်း
ပြည် အရှေ့မြောက်ဒေသ တိုင်ပြည်သို့
တက်သင်ခရီး သွားရောက်ရပြီဟု ဟောကြားခဲ့ပါသည်။
အတွင်း ဆရာ၏ ဟောကြားချက်များအတိုင်း
ပြည်သူ့သမ္မတနိုင်ငံသို့ (၁၅-၈-၁၉၈၄)နေ့တွင်
တက်သင်အဖြစ် သွားရောက်ခဲ့ရပါသဖြင့်
အကန့်အသတ် ဟောကြားခဲ့သော ဆရာ၏ပညာရပ်များကို
အကုန်ပင် ရှုထိမြင်လိုက်ပါသည်။

စိန်ဝင်း
B.E (Mech.)
စက်ပစ္စည်းစက်ရုံ အမှတ်(၁)

၂၁ ၇၇၃
ဆရာဦးအောင်မိုးတော်

(Ex. စာပေဗိမာန်)

အထက်တန်းလက္ခဏာ၊ နက္ခတ္တဗေဒပညာရှင်
ASTRO-PALMIST EXPERT
သင်တန်းနည်းပြ

အလုပ်ခန်းနေရာ
အမှတ်(၁၄)၊ ရွှေဘုန်းပွင့်ဘုရားဈေးတန်း၊
ပုဇွန်တောင်မြို့နယ်၊ ရန်ကင်းမြို့။
အလုပ်ချိန် - နံနက်(၈:၃၀)မှ ညနေ(၆:၀၀)နာရီထိ

လိပ်ခေါင်းရောဂါရှင်များ ဝမ်းမြောက်ဖွယ်

လိပ်ခေါင်းရောဂါမှန်လျှင် ဒိဋ္ဌပျောက်ကင်းရမည်။

- ဆရာ၏ဆေးခန်းတွင် လိပ်ခေါင်းရောဂါရှင်များအား မပူ၊ မစပ်၊ မနာ၊ မကုသ၊ မလိမ္မာဖြတ်၊ မြန်မာ့နည်း၊ မြန်မာ့ဟန်သက်သက်ဖြင့် အမြစ်ပါမကျန် လုံးဝပျောက်ကင်းအောင် ကုသပေးလျက်ရှိပါသည်။
- ကုသ၍ပျောက်ကင်းသွားသော ရောဂါရှင်ပေါင်းများ၏ ဓာတ်ပုံနှင့် ထောက်ခံစာပေါင်းများစွာတို့ကို လက်တွေ့ လာရောက်လေ့လာနိုင်ပါသည်။(နိုင်ငံခြားမှ ခွဲစိတ်ကုသဖူးသူများ အပါအဝင်)
- ရောဂါအတွက် ပျောက်ကင်းအောင် တာဝန်ယူသည်။
- လိပ်ခေါင်းရောဂါသည် အနားယူမှသာ အမြစ်ပြတ် ပျောက်ကင်းနိုင်ပါသည်။

မှတ်ချက် ။ ။ လိပ်ခေါင်းရောဂါသည် စားဆေးသက်သက်ဖြင့် လုံးဝပျောက်ကင်းပါ။

နိုင်ငံကျော် မန္တလေးမြို့၊ အဘိဓမ္မာတောင်သာဆရာကြီးဦးလှမောင်၊ ဆရာမကြီးဒေါ်သန်းဟန်(လိပ်ခေါင်းအထူးကုပိဋ္ဌ)

မုန်ဆေးခန်းဌာနခွဲ

အမှတ်(၅၀)၊ (၅)လမ်း၊ (၁၂)လမ်း၊ မင်္ဂလာတောင်ညွန့်မြို့နယ်၊ ရန်ကင်းမြို့၊ မုန်း-၀၉-၇၃၀၀၉၃၉၁၊ ၀၉-၂၅၀၃၁၃၄၂၇၊ ၀၉-၇၈၉၃၂၂၄၆၇
၀၁၄လမ်းကြား၊ ၈၀-၈၁လမ်းကြား၊ အကွက်-၅၄၊ ပြည်လုံးချမ်းသာ၊ မန္တလေး၊ မုန်း-၀၂-၇၅၂၈၀၊ ၀၉-၉၁၀၄၄၀၂၅၊ ၀၉-၉၁၀၀၉၄၄၅

ကလေး
အောင်ကျော်စွာ

ကမ္ဘာ့ဂီတလုံးသား

လေးသုစုံ

ရစ်တောင်

“နေရီရီ ရွှေစင်းကျိုက်လော်ပျံတို့
...နဂါးရစ်တောင် မြူခိုးမှောင်ဝေ
...မှန်းဆမိသည်... သုဘိန္ဒ
...အရည်ပြည်... အရည်ဝါ သီတောရပ်
...ညှို့ငင်နိုင်ရက်တော့သည်”

တကယ်ပါပဲဗျာ... နဂါးကြီး
...ထောင်ထားသလို သဏ္ဍာန်ရှိ
...ဟောဒီစင်းကျိုက်၊ ဒါမှမဟုတ် ဂစ္ဆ
...တောင်တန်းကြီးဟာ ဘယ်အချိန်
...လိုပဲကြည့်ကြည့် လော်ပျံဆိုတဲ့
...တော့ကို ထာဝရ ညှို့ငင်ဖမ်းစား
...မြဲပါပဲ။

စင်းကျိုက် ဆံတော်ရှင်တောင်နှင့်
...တို့ကို ရေးစပ်ဖွဲ့ဆိုထားတဲ့ ဓမ္မ
...တော့အားလုံးကို ကြိုက်တယ်ဗျာ။
...ကံစွာနှင့်လည်း အမြဲဆိုသည်
...ပါတယ်။

ဟို...ဝေး...ဝေး...မှေးမှေး
...မြင်ရသည် ရွှေစင်းကျိုက်ဆံ
...ရင်ဘုရား... သပ္ပာယ်ကြည့်ညှို့
...သည်... ဦးခိုက်တင်ချီ”

ဒီလိုပဲဗျာ။ ကျွန်တော်တို့ ကတွန်
...တော့ စင်းကျိုက်ဘုရားတောင်နဲ့
...တို့ကို ဖွဲ့နွဲ့ထားတဲ့ တေးတွေကိုပဲ
...သေ့ရိုကြပါတယ်။ ကတွန်တင်
...လေ။ စင်းကျိုက်တောင်တန်း

ကြီးကို မှီခိုနေရတဲ့ တောင်ခြေရွာအား
လုံးဟာ နန်းခိုင်းခိုင်း သီချင်းတွေအစား
စင်းကျိုက်တောတောင် သဘာဝတေး
တွေပဲ နှစ်သက်စွာ ဆိုလေ့ရှိကြသူ
ချည်းပါ။

“နေရီရီ... ရွှေစင်းကျိုက်နဂါးတို့
ဌာနေ... နဂါးရစ်တောင်... မြူခိုးမှောင်
ဝေသမ်း...”

“လော်ပျံရေ တောင်ပေါ်ပို့ဖို့ မုန့်
ဟင်းခါးကောင်းတွေ ရောက်နေပြီ”

“ဟုတ်ကဲ့၊ လာပါပြီ အမေ”

ဓမ္မဂီရိတေးကို ညည်းနေရင်းနဲ့
ဘယ်နှစ်ကြိမ်မြောက်မှန်း မသိနိုင်
အောင်ကိုပဲ နှစ်သက်စွာ ထုတ်ယူ
ကြည့်မိနေပြန်တဲ့ စိမ်းညိုညို၊ လော်ဂျီ
ဝတ်စုံကို ပြန်လည်သိမ်းဆည်းပြီး အိမ်
အောက်ကို အပြေးတစ်ပိုင်း ဆင်းသွား
ခဲ့ရပါတယ်။ အမေ့ကိုလည်း ပြောင်းဖူး
ဖက်ဆေးလိပ်ဖွာနေရင်း အနားယူနေ
တာကို မြင်ရပါတယ်။ အမေ့ခမျာလည်း
ဘုရားပွဲ နီးလာတာနဲ့အတူ တောင်ပေါ်
နှင့် တောင်အောက် စခန်းတွေမှာ
ဝေယျာဝစ္စတွေ ဆောင်ရွက်နေခဲ့တာပါ။
အို... အမေမှ မဟုတ်ပါဘူးလေ။ သူတို့
တစ်ရွာလုံး၊ တစ်နယ်လုံး ဟောဒီ
စင်းကျိုက်ဘုရား ထီးတင်ပွဲကြီးကို မျှော်
နေကြပြီး မမောမပန်းနိုင်အောင် လုပ်

အားတွေ ပေးနေခဲ့ကြတာရော။

နက်ဖြန်ဆိုရင်ပဲ သင်္ကြန်အကြို
နေ့လေ။ သင်္ကြန်ပြီးတာနဲ့ စင်းကျိုက်ပွဲ
တော်ကြီးပေါ့။ တန်ခူးလပြည့်မှာ စိန်ဖူး
ငှက်မြတ်နားနဲ့ ထီးတော်တင်လှူပွဲကြီး
ရယ်။ အသံမစဲ မဟာပစ္စန်းကျမ်းမြတ်
ပူဇော်ပွဲကြီးရယ် ကျင်းပတော့မှာကြောင့်
ပွဲတော်ကြီးအတွက်ပဲ လုံးပန်းနေခဲ့ကြ
တာ တစ်ရွာလုံးပါဗျာ။

ကျွန်တော်တို့အိမ်က တောင်ခြေ
စခန်းနဲ့ လမ်းပဲခြားတာဆိုတော့ ချက်
ချင်းကို ရောက်သွားရော။ တန်ခူးလနေ့
အတူ မုန့်ကူပင်ကြီးတွေကလည်း ယိမ်း
နွဲ့လို့။ ဗားမဲ့စေတီက ဆည်းလည်းသံ
တွေကလည်း သာယာလိုက်ပါတ်တော့။
ဟောဒီ မုန့်ကူပင်ကြီးနှစ်ပင်ရှိနေလို့ မုန့်
ကူညီနှောင်စခန်းရယ်လို့ မည်တွင်ခဲ့
တာပါ။

ကျွန်တော်လည်း စခန်းထိုင်ဦးစင်း
ကို ကန်တော့ပြီး မုန့်ဖတ်၊ အကြော်၊
နံနံပင်နဲ့ ပစ္စည်းစုံပါတဲ့ ပလိုင်းကိုလွယ်၊
လက်တစ်ဖက်က စားကိုကိုင်ပြီး တောင်
ပေါ်ကို တက်ခဲ့ပြီ။

ကျွန်တော့်ရဲ့အဖော်က ခြေတစ်
ဖက်နိမ့်နေတဲ့ သူတော်လေး။ ခြေ
ထောက်တာ မကောင်းတာနော် ဘိလပ်
မြေ တစ်အိတ်ကို တောင်ပေါ်သယ်သွား

တာမှ အသာလေးရယ်။ အခုလည်း သူ့ ပလိုင်းထဲမှာ မုန့်ဖတ်အချိန်တစ်ဆယ်၊ ကော်ဖီမစ်အထုပ်ကြီးက သုံးထုပ်၊ နို့ဆီ ငါးလုံး။

တန်ခူးလဆန်း ၆ ရက်ရဲ့ မုန့်ပျူလှ လရောင်အောက်မှာ ၃၀၂၂ ပေ မြင့်တဲ့ ဝင်းကျိုက်တောင်ထွတ်ကြီးကို မော့ကြည့်ရင်း -

“တောင်ပိုင် အစောင့်အရှောက် အပေါင်းတို့ ဘုရားသားတော်တို့ လာပါပြီ။ မပင်မပန်း ရွှင်လန်းစွာ ခရီးတွင် ကြရလေအောင် တောင်ကြောလေး ရဲ့ ပေးတော်မူပါဘုရား”

* * *

မနောအလှပိုင်မှ

“အံ့ချီးဖွယ်ရာ...ထူးတဲ့တောင်တော်မဟီ...အတိတ်ဆောင်ခါ...အောင်နဝင်းတဲ့...ဝိဇ္ဇာတွေအောင်မြေ့နင်းကြသည်...အံ့ချီးဖွယ်မကုန်သည်...ကြာဖြူကြာနီ စုံညီဖူး ဝိဇ္ဇာမဟာကန်တော်ထူး...ထူးတဲ့ တောင်မြတ်တောင်တော်မဟီ...မနောအလှပိုင်မှ သူမြင်နိုင်မည်”

“ဟောဒီ ဇော်ပုံကကျော့ကွာ မွေတေးတွေကို အကုန်ရနေတော့တာပဲ”

“တင်ပါ့ဘုရား။ တပည့်တော်လည်း ဝင်းကျိုက်နဲ့ပတ်သက်တဲ့ မွေတေးတွေရေးစပ်ပြီး သီချင်းတစ်ခွေ လောက်တော့ ဆရာတော်ကြီးကို လှူချင်တဲ့ဆန္ဒ သိပ်ကြီးပါတယ်ဘုရား”

“ကြီးစားပေါ့ ဇော်ပုံရယ်။ ကိုယ်လည်း ဘွဲ့ရကျောင်း ဆရာတစ်ယောက်

ပဲ။ ပြီးတော့ ဒီတောဒီတောင် ဒီဘုရားတွေနဲ့ ပဋ္ဌာန်းဆက်ပဲကွယ်”

“တင်ပါ့ဘုရား”

စခန်းထိုင်ဦးဝင်းကလေး မိန့်ကြားသွားခဲ့သလိုပင် သူ့ပဋ္ဌာန်းဆက် အမှန်ဟု ယုံကြည်ထားစမြဲ ကြည့်လေ၊ သူ့အမည်ကိုက ဇော်ပုံပါလို့ဆို၊ ဟောဒီဝင်းကျိုက်တောင်တန်းပေါ်မှာ အစိမ်းရောင်ဇော်ဂျီ ပုံသန်းနေတာကို အမေက အိပ်မက်မက်ရင်းနဲ့ သူ့ကို မွေးဖွားလာရလို့ ဇော်ပုံအမည်ရခဲ့တာရော။

လူလောကထဲကို သူ့ရောက်လာချိန်မှာ အဖေက တောင်ပေါ်မှာတဲ့။ အကြောင်းဆက်ကတော့ မိုးကြိုးပစ်ထားလို့ ထီးတော်တစ်ပိုင်းပြတ်နဲ့ အာရုံခံရေပ်ကြီး ပြုပျက်နေတဲ့ ဝင်းကျိုက်ဆံတော်ရှင်ဘုရားကို ပြုပြင်ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်ပေးပါရန်အတွက် ကျိုက်ထီးဆောင်း ဆရာတော်ကြီးထံကို အပ်နှံပူဇော်ပွဲ ရောက်ရှိနေရလို့ပါ။

အဲဒီနေ့မှာ မွေးခဲ့တဲ့ကျွန်တော်။ အခုဆို ကျွန်တော်အသက် နှစ်ဆယ်ကျော်၊ အစိတ်အတွင်း ရောက်ခဲ့ပါပြီ။ ဘွဲ့ရပြီးတော့ ရွာက မူလတန်းကျောင်းမှာ ကျောင်းဆရာလေး ဖြစ်ခဲ့ပါပြီ။

နှစ်စဉ် တန်ခူးလပြည့်ဟာ ဝင်းကျိုက်ဘုရားပွဲတော်နေ့ပါ။ အဖိတ်ညတစ်ညလုံးနဲ့ လပြည့်နေ့ တစ်နေ့လုံးက တောင်ခြေရွာတွေအားလုံး တောင်ပေါ်တက်ကြတာလေ။

အဖိတ်ည တစ်ညလုံးကတော့ လရောင်ကိုခံစားရင်း ရင်ခုန်ကြရင်း ပျော်ရွှင်စွာ တောင်ပေါ်တက်ကြသူတွေ

က အပျို၊ လူပျိုတွေပါခင်ဗျာ။ တော်တို့ မွန်လူမျိုးတွေသာမက တန်းကြီးရဲ့ အရှေ့ဘက်တစ်... ကရင်တိုင်းရင်းသား မောင်မ... တစ်ညလုံး ရောက်လာကြတာ။ ပြု ဆုတောင်းကြတာပေါ့နော်။

တစ်နှစ်လုံး တောင်ယာထဲ... အချိန်ကုန်ခဲ့ကြရပြီး ဘုရားပွဲခိုက်မှသာ ဖူးမြော်ဦးခိုက်ကြရတဲ့ ရှင်ဘုရားကြီးကို ဖယောင်းတိုင်... လည်း အထုပ်လိုက်၊ အမွှေးတိုင်... လည်း အထုပ်လိုက်ပစ်ထည့်ပြီး လေ့ ရှိကြပါတယ်။ မီးတွေ ဟုန်းတောက်ပြီး အရှိန်ကောင်... တော့ စိုရိပ်ရတဲ့အတွက် အ... သဲတွေ၊ ရေစိုအဝတ်တွေနဲ့ ကြရပါတယ်။

အဲ... မီးခိုးတွေကြောင့်... ညစ်ကုန်ကြတဲ့ ဆင်းတုတော်... တော့ လပြည့်နေ့မှာ တောင်... လာကြတဲ့ အဘိုးအဘွားတွေ... တွေက ရောင်တော်ဖွင့်ကြလိ... လေ။ ဒါတွေဟာ ဂစ္ဆင်ရီက... ကုသိုလ်တွေ အပျော်တွေပေါ့ဗျာ။

ကျွန်တော်ဆိုတဲ့ ဇော်ပုံ... သားအရွယ်ကတည်းက ဂစ္ဆင်ရီ... ကျိုက်ပွဲကို နွဲ့ခဲ့တဲ့သူ။ အဖေနဲ့... တို့က ကျောပိုးပြီး ခေါ်သွားခဲ့... ပေါ့။ ဒီလိုနဲ့ နှစ်စဉ်ရောက်ခဲ့။

အမှတ်တရ ပြောရဦးမယ်... ဝင်းကျိုက်ဘုရားကြီး ထီးတင်... (၂၅-၄-၉၄) ကပေါ့။ အဲဒီပွဲမှာ... တော်က အစိမ်းရောင်ဇော်ဂျီဝတ်

လို့ပေါ့။ အဖေ၊ အမေတို့ရဲ့ စိတ်
ကောင်းလေးက ဘဝတစ်လျှောက်
အတွက် အရေးပါသွားခဲ့ပြီ။

ဓာတ်သက်နဲ့ ဝတ်ဆင်လာခဲ့ကြ
အနီရောင်ဇော်ဂျီ လူကြီးတွေကြား
မှာ ကျွန်တော်တစ်ယောက်တည်း
အိမ်ရောင် ဇော်ဂျီပေါက်စနလေးတဲ့
အဲဒီကစလို့ ပွဲတော်တိုင်းမှာ ဇော်ဂျီ
ဆုံကို မဝတ်ရမနေနိုင် ဖြစ်လာခဲ့
အခုထိပါပဲ။

ဝိဇ္ဇာဇော်ဂျီ တပသီတို့ ပျော်မွေ့
ဒီတောင်တန်းကြီးဟာ လျှိုဝှက်
ကြယ်မှုတွေနဲ့ ပြည့်နေတာတော့
နိမ့်ပါပဲဗျာ။ အမေ မှီရု၊ မျှစ်ရု
ဆုံရင် ထင်းခုတ်ထွက်ရင် ကျွန်တော်
ခေါ်သွားစမြဲလေ။ ကျွန်တော်ပါရင်
ခေါ်ခြောက်တွေ၊ မှီတွေ၊ မျှစ်တွေ
များကြီးရတယ် ဆိုပဲ။ အဖေတို့
လုပ်လုပ်နေတုန်း ဘယ်ကရောက်
မယ်မသိတဲ့ ကလေးတွေနဲ့ ဆော့
တော့တာပါပဲ။

တောထဲမှာ ခုံညှင်းမီးပင်တွေ
ကြီးဆိုတော့ မီးပစ်တမ်းကစား
တယ်။ နွယ်ကြီးတွေကို ခန်းစီးကြ
ရေတံခွန်မှာ ရေကူးကြတယ်။
အထူးအထူးတဲ့ မှီ၊ မျှစ်၊ ဖလံတောင်
ကညွတ်တွေ အများကြီး ပေး
ကြတယ်။ သူတို့လည်း ထင်းခုတ်
တွေနဲ့ ပါလာတဲ့ ကလေးတွေ
သယ်စဉ်က ထင်ခဲ့ပေမယ့် အရွယ်
လာတဲ့အခါမှာတော့ ရိပ်စားမိခဲ့
...။

* * *

သာသနာပန်းတွေ ပွင့်လန်းစေမီ
အဝေးကများ လှမ်းကြည့်လိုက်
ရင် နဂါးကြီး အမောက်ထောင်နေတဲ့
သဏ္ဍာန်ရှိနေတဲ့ ဟောဒီတောင်တန်း
ကြီးနဲ့သာ ဝေးကွာသွားခဲ့ရင် အသက်
ရှင်နေနိုင်မယ် မဟုတ်ဘူးဗျာ။

ငင်းကျိုက်ဆံတော်ရှင် ဘုရားကြီး
ကလည်း ဘယ်နေရာကပဲ လှမ်းမျှော်
ဖူးဖူး ရွှေရောင်တွေဝင်းပလို့၊ ဝိဇ္ဇာညီ
နောင်ဘုရားနဲ့ မင်းတစ်ရာတစ်ပါးစေတီ
တွေလည်း ထီးစာင်ပြီးခဲ့ပြီ။ တောင်
တက်လမ်းကို ပတ်ထားတဲ့ မြွေကြီးနှစ်
ကောင်ရပ်တုကလည်း ပိုမိုအသက်ဝင်
စွာနဲ့ ပြုံးလာခဲ့ရပြီ...။ တောင်တော်
သခင်မ ဆိုရင်လည်း ပျော်လွန်းလို့
ပစ္စန်းဆက်မုန်တဲ့ သူတွေကို အိပ်မက်
နိမိတ်ဓာတ်နိမိတ်တွေပေးပြီး ကြည့်ရှု
ဆောင်မလို့။

ပေပေါင်း ၃၀၂၂ မြင့်မားတဲ့
တောင်ထိပ်အရောက် ကားလမ်းတွေ
ဖောက်ထားလိုက်တာ အံ့စရာနော။
ဆရာတော်ကြီးရဲ့ တမည့်သား ရဟန်း
တွေ၊ သီလရှင်တွေ၊ ရသေ့ယောဂီတွေ
ဟာ သက်စွန့်ဆံဖျား လုပ်အားပေးကြ
ပါတယ်။ ကားလမ်းဖောက်ဖို့ လမ်းကြော
ရှင်းရင်းနဲ့ ချောက်ထဲကျမလို ဖြစ်တာ
တွေက အကြိမ်ကြိမ်။

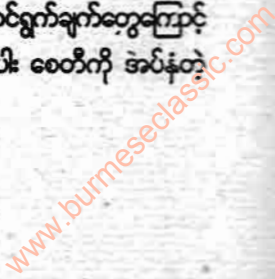
ငှက်ဖျားတက်နေလည်း တက်
တက်ပဲ။ ငှက်ဖျားကျတာနဲ့ ဘီလပ်မြေ
အိတ်ထမ်း မဆလာဖျော် ပေါက်တူး
ပေါက်ပြားဆွဲနဲ့၊ အံ့မခန်း သဒ္ဓါစိတ်တွေ
ပါပဲဗျာ။ ဆရာဓကာ ရေနဲ့ ကြာဆိုသလို
ညီညွတ်လိုက်ကြတာလေ။

ဆရာတော်ကြီးကလေ အစိမ်း
ရောင် ဇော်ဂျီပေါက်စလေး ကျွန်တော်
ကို သကြားလုံးတွေ၊ မုန့်တွေ ချီးမြှင့်
သွားစမြဲပါ။ ဆရာတော်ကြီးကို ဦးချ
ကန်တော့ရင် မုန့်တွေရတယ်ဆိုတဲ့
ကလေးအသိနဲ့ ချစ်ခင်တွယ်တာခဲ့ရ
တယ်။ ကျွန်တော်အသက် ခြောက်နှစ်
ကျော်က ဂစ္ဆာဂီရိဆံတော်ရှင်ရဲ့ စိန်ဖူး
တော်တစ်ခုတည်း ပြုပြင်လှူဒါန်းတဲ့
နှစ်ပေါ့။ အဲဒီနှစ်မှာ ဇော်ဂျီပေါက်စ
ကျွန်တော်ကို ဆရာတော်ကြီးကိုယ်တိုင်
သက်နှီးစီးပေးခဲ့ပါတယ်။

အဲဒီနှစ်ကစလို့ ပွဲတော်ချိန်မှာ
ဇော်ဂျီစိမ်းပွဲပြီးတာနဲ့ ကိုရင်ဝတ်။ ဒီလို
ကြီးပြင်းလာခဲ့ရတဲ့ ကျွန်တော်က တောင်
ကြီး ခြေဖဝါးအောက်ဆိုတဲ့ ငွေရယ် သဒ္ဓါ
စိတ်တို့ရယ်နဲ့ တောင်တန်းကြီးကို တက်
ချည်၊ ဆင်းချည်ပေါ့။ ဇော်ပျံဆိုတဲ့
အတိုင်း ပျံနေသလားထင်ရတယ်လို့
ပြောစမှတ်တွင်ခဲ့ရတဲ့အထိပါပဲဗျာ။

တောင်ပေါ်စခန်းတွေရဲ့ လိုအပ်တဲ့
ပစ္စည်းတွေကို နေ့ညမရွေး မညည်း
မညူ ပို့ဆောင်ပေးကြတာ ကျွန်တော်
တို့ တစ်မိသားစုလုံးပါဗျာ။ ကျွန်တော်
အသက် ရှစ်နှစ်လောက်တုန်းက ဆန်း
ကြယ်တဲ့အဖြစ်တစ်ခုကို မှတ်မိနေသေး
တယ်ဗျာ။

ဘာသာ၊ သာသနာအပေါ်မှာ
မဆုတ်နှစ်တဲ့ သဒ္ဓါစိတ်နဲ့ ထိန်းသိမ်း
စောင့်ရှောက် ပြုပြင်ပေးပြီး ပွင့်လင်း
တိုးတက်စေတဲ့ ကျိုက်ထီးဆောင်ဆရာ
တော်ကြီးရဲ့ ဆောင်ရွက်ချက်တွေကြောင့်
မင်းတစ်ရာတစ်ပါး စေတီကို အပ်နှံတဲ့

နေ။ ဇင်းကျိုက် ပဋ္ဌာန်းအောင်ပွဲနေ
လည်း ဖြစ်ပါတယ်။

မင်းတစ်ရာတစ်ပါးတောင်က ဇင်း
ကျိုက်တောင်တန်းကြီးရဲ့ မြောက်ဘက်
ထိပ်ဆုံးမှာ တည်ရှိပါတယ်။ အပ်နဲ့ပွဲမှာ
မေတ္တာပို့ အမျှဝေအပြီး သာဓုသုံးကြိမ်
ခေါ်သံဆိုတာနဲ့ မင်းတစ်ရာတစ်ပါးက
စပြီး ဇင်းကျိုက်တောင်ထိပ်အထိ တောင်
ကြောကြီးတစ်ဆုံး လှုပ်ခါလို့ အသံမြည်
ဟည်းသွားလိုက်တာ အကျယ်ကြီးပါပဲ။
ကျွန်တော်ဆို ကြောက်လွန်းလို့ အနား
က အမေ့ရင်ခွင်ထဲ ပြေးဝင်ပုန်းမိရော။

ဆရာတော်ကြီး မိန့်မြွက်မှုက
တော့ တောင်စောင့်နတ်မင်းကြီးက
အသိအမှတ်ပြု ကောင်းချီးပေးတာတဲ့။

* * *

ပဋ္ဌာန်းဆက်နွယ် မောင့်မျက်ချယ်

“အံ့ချီးဖွယ်ရာ... ထူးတဲ့တောင်
မဟီ... အတိတ်ဆောင်ခါ အောင်နဝင်း
တဲ့... ဝိဇ္ဇာတွေအောင်မြေနှင်းကြသည်”

ဟော... ဘယ်သူဆိုနေတာပါ
လိမ့်။ ကျွန်တော်ဆိုနေကျ ဓမ္မတေး။

“အံ့ချီးဖွယ်မကုန်သည်... ကြာ
ဖြူကြာနီ စုံညီဖူး ဝိဇ္ဇာမဟာကန်တော်
ထူး... ထူးတဲ့တောင်မြတ်တောင်တော်
မဟီ... မနောအလိုပိုင်မှ သူမြင်နိုင်
သည်”

သာယာလိုက်ပါတဲ့ အသံလေး။
ချီးအေးကြည်လင်လို့။ မင်းတစ်ရာတစ်
ပါးကနေ ဇင်းကျိုက်ကိုအကူး ကြား
လိုက်ရတဲ့ မိန်းကလေးအသံ။ အသံရှင်
ကို မြင်တွေ့ချင်စေနဲ့ သွားလိုက်တာ

ခလုတ်တောင် တိုက်မိပါရဲ့။

“ရွှေလိုလှတဲ့ ဘုမ္မိဗြူသူ... ပျံ
ငှာချိုသာ မှာကြားလိုက်ပါရစေ...
ရွှေနဲ့မကြို... ငွေနဲ့မကြို... ငါးသုံးလီနဲ့
ကြိုဆိုလက်ကမ်း... ဟောမဝါမြိုင်နန်း
မဟာဆံတော်ရှင်စခန်းသို့ လှမ်းခဲ့ပါ ကြို
နေမယ်ရှင်... ကြိုနေမယ်ရှင်”

သူလေးလည်း ဓမ္မတေးတွေကို
အတော်ရနေပါလား။ ငါလာတဲ့အချိန်နဲ့
လှမ်းခဲ့ပါ ကြိုနေမယ်ရှင်လို့ ဆိုနေတာ
က ကွက်တိ။ လူပျိုပေါက်အတွေးနဲ့
ရင်တွေခန့်လို့ အဲဒီတုန်းက ဆယ်တန်း
ကျောင်းသားပဲ ရှိသေးတာလေ။

ကျောင်းပိတ်ရက်ဆို ကျက်ရမယ့်
စာအုပ်တွေရယ်၊ တောင်ပေါ်ကမှာတဲ့
ပစ္စည်းတွေရယ် သယ်ပိုးပြီး တောင်ပေါ်
တက်လို့ ဘုရားမှာ နေလေ့ရှိတာ ထုံးစံ
ပါ။ အခုလည်း ကျောင်းပိတ်ရက်ဖြစ်လို့
ပလိုင်းလွယ်ပြီး တက်လာခဲ့လိုက်တာ

“မင်းလိုက်ခဲ့ ဇင်းကျိုက်ကွဲ့...
ရွှေတောင်ငွေတောင် ဂစ္ဆာဂီရိတောင်...
စိန်တောင်မြတောင်”

ကျွန်တော်အသံ ဝါဝါကြီးနဲ့ တစ်
တောလုံးတိန်သွားအောင် ဆိုပစ်လိုက်
တယ်။ သူကလေးရဲ့အသံ ခဏတိတ်
သွားပြီးမှ ရယ်သံတွေ ထွက်လာပါရော။
ဘုရား... ဘုရား... ဘုရား သူတို့က
တစ်ဖွဲ့ကြီးလား။ ဟယ်... ဇော်ယုံပဲ
ဘာဖြစ်လဲ ဆက်တက်။

မင်းတစ်ရာတစ်ပါးက ဆင်းလာ
ပြီး ဆိတ်မင်းတောင်အထက် လျှိုထဲ
ရောက်နေလို့ သူတို့အဖွဲ့ကို မမြင်ရ
သေးတာ။ လျှိုထဲကထွက်မိတာနဲ့ ကုန်း

ပေါ်တက်မယ်လည်းဆိုရော ဆင်း
တောင်ထိပ် ဘုရားရင်ပြင်တော်
မွန်ဝတ်စုံတွေနဲ့ မိန်းကလေးတစ်
ကို လှမ်းမြင်လိုက်ရပါပြီ။

သူတို့နဲ့ မဆုံမိအောင်လို့
တောတန်းထဲကနေ လှည့်ထွက်
ရင် ရပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ သူတို့
ကြောက်လို့ ထင်သွားပေတော့
ပြီးတော့ ဆိတ်မင်းစေတီကို
ကန်တော့ပြီးမှ ဂစ္ဆာဂီရိတက်
လေ့ရှိတာက ထုံးစံဆိုလေ
ကဲ... ယောက်ျား။

ဒါနဲ့ပဲ ဆိတ်မင်းဘုရား
ပေါ်ကို ရောက်သွားခဲ့ရပြီ။ သူတို့
စက်မှ မကြည့်ခဲ့ဘူး။ သူတို့
လည်း ငြိမ်ချက်သားကောင်လို့
ဘုရားကန်တော့ပြီး ဆင်းလာ

“မြစိမ်းဇော်ဂျီတပသီ
ခေါ်မှာလားကွဲ့... လိုက်ခဲ့
လိုက်ခဲ့မယ်... သူယောင်မ
အလှတွေတဲ့အချိန်ဝယ်...
နဂါးမလေးကို ချစ်မှာလား ပစ်
ကွဲ့... မေးတော့မယ်... ဖြေ

ဟာ... ကြည့်စမ်း ပွဲ
ရောက်လေတိုင်း ဇော်ဂျီ
အသွင်ပြောင်းလေ့ရှိတဲ့ ကွဲ
သိနေကြပါလား။ ကဲ... ယောက်ျား
သူတို့နဲ့ ဝေးခဲ့ပြီဆိုလေတော့

“တကယ်လိုက်ရင်
မျိုးရိုးသိချင်လှသလို နာကသူ
ပျော်စရာတောင်ထူးပေမို့...
ကြောက်လှသမျှ”

“ကြောက်ရင်လွဲ... ရင်

www.burmeseclassic.com

သေတဲ့... သွားတော့ရှင်... သွား... သွားပါတော့ရှင်"

ရယ်မောသံတွေ တစ်တောလုံး တစ်တောင်လုံး ညံ့သွားခဲ့ရပြီ။ ကျွန်တော် လက်တန်းသီဆိုသွားတာကို သူတလည်း လက်တန်းစပ်ဆိုပြီး တုံ့ပြန်ဘယ်ဗျာ...။

အာဂမလေး...

တစ်နေ့တော့ တွေ့ဦးမယ်...။

* * *

အေးပဟောဋ္ဌိအဖြေညှိရာဝယ်

တစ်နေ့တော့ တွေ့ဦးမယ်ဟု ငြိမ်းဝါးခဲ့သူလေးကို တစ်နာရီအတွင်း ပြန်လည်ဆုံတွေ့ရလိမ့်မယ်ဟု မျှော်ဆင်မထားခဲ့။ ဆံတော်ရှင်ဘုရားကြီး စခန်းထိုင်ဦးစင်းကို ကန်တော့ပြီး ဆယျာဝစ္စများ ဆောင်ရွက်နေဆဲမှာ သူတို့အဖွဲ့ ရောက်လာခဲ့ကြပါရော။

ဦးစင်းလေးကို တောစာတောင်စာ နှိပ်တွေလှူပြီး စကားကောင်းနေသေးတဲ့ သူတို့အဖွဲ့အတွက် ရေခန်းကြမ်းနဲ့ ကြားလုံးပန်းကန်တွေ သွားချပေးထားတယ်။ ပြီးတာနဲ့ ဦးစင်းခိုင်းရင် အဆင်ပြေပြန်နေရအောင် အင်္ဂါထောင့်ရှေ့က ဆင်လောင်းကြီးနားမှာ ထိုင်ခဲ့ပါတယ်။ ဆင်ဆိုတဲ့ ကောင်မလေးက ဘယ်သူမှ မပြစ်မလဲလို့ အကဲခတ်ကြည့်ရသေးတယ်။

သူတို့အဖွဲ့က စင်းကျိုက်နဲ့ သဲအိမ်တွေကတော့ မယ်တော်က အိပ်ပျော်ပေးလို့ တောင်ပေါ်တက်လာခဲ့ကြတယ်ဆိုပဲ။

"ဇော်ပျံ့ရေ"

"ဘုရား"

ဦးစင်းခေါ်သံကြောင့် ကောင်မလေးတွေကို ကြည့်နေမိတဲ့ ကျွန်တော်မှာ တုန်သွားတာပဲ။

"သူတို့အဖွဲ့ ကုလားမတောင်ကို သွားချင်လို့တဲ့။ မိန်းကလေးတွေချည်းမို့ လိုက်ဖို့လိုက်ပါ ရသေ့ပေါက်စလေးပါ ခေါ်သွား"

"တင်ပျံ့ဘုရား"

စင်းကျိုက်တောင်ထွတ်ရဲ့ တစ်ဖက်မှာ ကုလားမတောင်တန်းကြီး ရှိပါတယ်။ အမျိုးသမီးတစ်ဦး လဲလျောင်းနေတဲ့သဏ္ဍာန်နှင့် အဟုတ်ကို တူတယ်။ နည်းနည်းအလှမ်းဝေးနေလို့ အဖော်ထည့်ပေးခဲ့တာပါ။

တကယ်ပါပဲဗျာ...။

ပြောလည်းပြော ရယ်လည်းရယ် နိုင်တဲ့အဖွဲ့၊ ဂစ္ဆင်ရီလို့ အမည်တွင်တဲ့ ရှေးကာလက ဟောဒီ တောင်ထွတ်မှာ သီတင်းသုံးခဲ့တဲ့ ဗာမဲ့ဆရာတော်ကြီးလည်းပါရဲ့။ ပြီးတော့ ဇော်ကျိုက်လှိုင်သားစားကြတဲ့ ဗျတ်ပီ၊ ဗျတ္တ၊ ဇော်ကျိုနဲ့ နဂါးမဇာတ်လမ်း။ ဦးကြီးနှစ်လုံးကနေ လူယောက်ျားလေးတွေ ပေါက်ဖွားလာကြပြီး တိဿဓမ္မသီဟရာဇာ ဆိုတဲ့ နာဂဝိဇ္ဇာမင်း ဖြစ်သွားတာလည်း ပါရဲ့။ သိကြားမင်းဖန်ဆင်းပေးခဲ့တဲ့ သုဝဏ္ဏဘုမ္မိဗြူနဲ့ နာဂသူဇာ၊ ရွှေနန်းကျင်... ဟာ...စုံနေတာပဲ။

သူတို့ရွာက အမျိုးသမီးတစ်ယောက်လည်း ဓာတ်စီးပြီးတော့ ဒီတောင်ပေါ်ကို ဗျတ်ပီအရာထွက်သွား

တာလည်း ပြောရော ကျွန်တော်တစ်ကိုယ်လုံး ထူပူရှိမ်းမိန်းသွားတာပဲ။

ဟုတ်ပါဗျာ။ သိပ်မကြာသေးဘူးလေ။ ယဉ်ယဉ်လေးရူးနေတဲ့ အမျိုးသမီးတစ်ယောက် တောင်ပေါ်ကိုရောက်လာပြီး သန့်ရှင်းရေးလုပ်နေတဲ့ ကျွန်တော်ကို ဗျတ်ပီပါဆိုပြီး ငွတ်အတင်းလိုက်လို့ ပြေးခဲ့ရပါရောလား။ ဘာတဲ့ သူက ပြောပါသေးတယ်။

"ကိုဗျတ်ပီရယ်... ဒီကွမ်းတစ်ယာနဲ့ ရေတစ်မှတ်က သန့်စင်ပါတယ်။ သောက်လိုက်ပါ။ စားလိုက်ပါနော်။ ဒါမှ ဟောဒီက နှမတော်လေးကို ပြန်ပြီးမှတ်မိမှာ။ ရှာလိုက်ရတာ မောင်ကြီးရယ်" အမလေးဗျာ... ကျွန်တော်ထွက်ပြေးခဲ့ရတဲ့ အကြောင်းများ သိနေကြသလား မဆိုနိုင်ဘူး။ ကျွန်တော်လည်း မလုံမလဲနဲ့ ရှေ့ကနေ ဝှန်သုတ်ပြီး သွားရပါတော့တယ်။

ပေါက်ပေါက်ဖောက်သလို ပြောနိုင်တဲ့ အဖွဲ့ထဲမှာ စကားမပြောတတ်ရှာတဲ့ ကောင်မလေးတစ်ဦးက ပါလာသေးတယ်။ ခေါင်းညှိတ်၊ ခေါင်းခါပဲလုပ်ပြနေပါတယ်။ ရူပါက သားနားတယ်။ ကရုဏာသက်စရာဗျာ။

ဒါပေမဲ့ တကယ်ကရုဏာသက်စရာကောင်းတာက ကျွန်တော်ဆိုတာ နောက်တစ်နှစ်နီးပါး ကြာတဲ့အခါမှာ သိလိုက်ရပါတော့တယ်။ ဆယ်တန်းအောင်စာရင်းတွေထွက်လာတော့ ကျွန်တော်က မြို့နယ်မှာ ပထမရပါတယ်။ မြို့ပေါ်ကို ဆုတက်ယူတော့ ဒုတိယဆုရတဲ့သူက ကျွန်တော်ရဲ့ ကရုဏာမ

လေး ဖြစ်နေတယ်။ သီချင်းဆိုခဲ့တဲ့ သူ့ အသံကို မှတ်မိသွားမှာစိုးလို့ စကား မပြောတတ်ချင်ယောင် ဆောင်ခဲ့တာ ကို။ ကံ... မှတ်ပြီလားဆိုတဲ့ အနိင်ယူ အပြုံးတွေပေးနေတဲ့ သူ့ကို ဒုတိယဗွဲ့ ကြိမ်းရပြန်ပါတယ်။

“တစ်နေ့တွေမယ် နန်းသူ့ဇာနည်”

* * *

လူတွေ... လူတွေ

တောင်တစ်ခုလုံး ခြေချစရာမရှိ အောင် ပြည့်ညပ်နေလိုက်တာ။ ဂစ္ဆင်ရီ တောင်ရဲ့ အသံမစဲမဟာပစ္စန်းပူတော်ပွဲ ကြီးနဲ့အတူ စိန်ဖူးတော်၊ ငှက်မြတ်နား။ ထီးတော်တွေ ထပ်မံတင်လျှာတဲ့ ပွဲတော် ကြီးပါ။ တောင်ကမြင့်မားတော့ မြူ ဒဏ်၊ လေဖိုးဒဏ်တွေကြောင့် ဖျက်စီး လွယ်လို့ ပြန်လည်ပြုပြင်ရပါတယ်။

ထီးတော်တွေ ပင့်ဆောင်လာတဲ့ လမ်းတစ်လျှောက် မြို့ရွာတွေကလည်း ကြိုဆိုလိုက်ကြတာဗျာ...။ အခုဆို တောင်ထိပ် မှန်အထိ ကားလမ်းပေါက် နေပြီဆိုတော့ ဘုရားဖူးတွေလည်း မပင် မပန်း ရွှင်လန်းစွာနဲ့လေ။

ကျွန်တော်တို့ ငယ်တုန်းကတော့ ပေနစ်ထောင်ကျော်မြင့်တဲ့ သရက်နှစ် ပင်ဆိပ်အထိပဲ။ ကားလမ်းပေါက်တာ ပေါ့။ ကျန်တဲ့တစ်ထောင်ကျော်ကို ကုန်း ကြောင်တက်ပေတော့။ ဟိုးတုန်းကဆို သံယနာယကဆရာတော်ကြီးတွေကို တောင်ထိပ်ရောက်ဖို့အတွက် ထိုင်ခုံ တွေကို ဝါးပိုးဝါးတွေနဲ့ ပူးတွဲချည်ပြီး ထမ်းပိုးခဲ့ရတာ အပေတို့အဖွဲ့ပေါ့ဗျာ။

ပြီးခဲ့တဲ့ နှစ်ရက်လုံးလုံး တောင် ပေါ်မှာ လေထန်ပြီး မြူတွေ ပိတ်နေခဲ့ ပါတယ်။ ဒီလိုသာဆိုရင် ဘုရားပွဲရက် မှာ ဒုက္ခပါပဲဆိုပြီး စိတ်ပူနေကြတဲ့သူ တွေရှိပါတယ်။ ကျွန်တော်ကတော့ မပူ ပေါင်း ဆံတော်ရှင်ဘုရားတန်ခိုးနဲ့ ဆရာ တော်ကြီးရဲ့ သီလ၊ သမာဓိ၊ ပညာ၊ သစ္စာ အဓိဋ္ဌာန်နဲ့ မေတ္တာတရားတွေ ကြောင့် မိုးလေနေလ သက်သေပြုပြီး ဘုရားပွဲတော်အောင်ပွဲနေ့ သာယာမှာ အမှန်လို့။

ယုံကြည်ထားတဲ့အတိုင်းပါပဲ...။ ရာသီဥတုကလည်း သာယာ၊ ပရိသတ် တွေကလည်း စည်ကား၊ ထေရမင်း၊ ဒေဝါမင်း၊ ရာဇာမင်း၊ သူကြွယ်မင်းဆို တဲ့ မင်းလေးပါးကလည်း ဆုံကြတဲ့ပွဲ ဖြစ်လို့ စဉ်းစားသာကြည့်ကြပါတော့ ဗျာ။

“အောင်ကြပြီလားဟေ့”

“အောင်ကြပြီဟေ့”

အောင်ဩဘာအသံတွေက မိုး ယံထိတိုင် သက်သေထူပြခဲ့ပြီရော...။ ကျွန်တော် ဖေလော်ဂျီစိမ်းစိမ်းလည်း အားပါးတရ ဟစ်ကြွေးရင်း ပီတိဖျက် ရည်တွေတောင်လည်မိပါရဲ့။ တစ်ဆက် တည်းမှာပဲ ကျွန်တော်ရဲ့ နန်းသူ့ဇာနည် လေးလည်း အောင်ပြီဟေ့လို့ အော်နေ မယ့်သတ္တန်ကို မြင်ယောင်မိတယ်။

ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက် အဝေး သင်တက္ကသိုလ်ရဲ့ အနီးကပ်သင်တန်း တွေမှာ ပြန်လည်ဆုံတွေ့ခဲ့ကြပါတယ်။ နှလုံးသားချင်းလည်း နီးစပ်ခဲ့ကြပါတယ်။ သူလည်း သူ့ရွာကျောင်းမှာ ကျောင်း

ဆရာမလေးပေါင်ဗျာ။
ထီးတင်ပွဲကြီးက ကြုံတော့... ခဲဆိုလေတော့ တောင်ခြေရွာတွေ နေ တစ်ရွာကိုတစ်ပွဲ ထွက်ကြပြီး ခေ ဖြေကြပါတယ်။ သူတော်ယိမ်း၊ ခေ ယိမ်း၊ နတ်သမီးယိမ်း၊ နဂါးမယိမ်း၊ န အက၊ ကရင်ခုံးယိမ်း စသဖြင့်ပေမယ့် နန်းသူ့ဇာနည်က နဂါးမယိမ်း ဂစ္ဆင်ရီ (သို့) ဝင်းကျိုက်တောင်... သောင်ကမ်းပါးယံမှာ ဖေလော်ဂျီနဲ့ နေ လေးတို့ မေတ္တာမျှကြတဲ့ ရာဇဝင် ဖွဲ့နွဲ့သီကုံးပြီး ကာကြတယ်။ ခေ သီကုံးပြီး နောက်ခံဆိုပေးတဲ့သူက သူ့ဇာနည်ကလွဲပြီး ဘယ်သူဖြစ်နိုင် လဲ။ အနုပညာတွေနဲ့ ယဉ်ကျေး နွေတဲ့ ချစ်သူကို ရထားတာ ကျွန်တော် ကံကောင်းတယ်။ အဲဒီလို ကံကောင်း ဂစ္ဆင်ရီဆံတော်ရှင်မှာ ဆုတွေ တောင် ခဲ့ရတာလေ။

တကယ် ဆုတောင်းပြည့်ခဲ့ ခင်ဗျာ။
လာမယ့်နှစ်... တန်ခူးလပြည့် အရောက် ဂစ္ဆင်ရီတောင်ပေါ် ပစ္စန်း ကို ကြွရောက်ကြစေချင်ပါတယ်။ လာခဲ့ပါဗျာ...။

လေးသူ့စံ
၀၉-၂၅၀၆၇၉

ဆရာကြီး အရဟံ ဆရာအောင်

(အကြားအမြင် ဂန္ဓိရူပညာပါရမီရှင်) (ဝါတွင်းဝါပ တနင်္လာနေ့တိုင်းပိတ်သည်)

မော်လမြိုင်(ခေါင်းဆေးကျွန်း)၊ ပဲခူး(ဒေးစွန်ပါ)၊ သန်လျင်(ကျောက်တန်း)ဘုရားတည်၊ စာမေးပွဲ၊ ကျန်းမာရေး၊ အချစ်ရေး၊ ထူးချွန်ထက်မြက်မည့် ကလေးနာမည်ပေးခြင်း၊ ဆိုင်၊ ကုမ္ပဏီနှင့် လုပ်ငန်း အမည်ရွေးချယ်ခြင်း၊ ထူးခြားအောင်မြင်သော စီးပွားရေးလုပ်ငန်းများ နိုင်ငံခြားကိစ္စ၊ သဘောသားများ လိုင်းကောင်း၊ လစာကောင်းပြီး အမြန်ထွက်ခွာရန်၊ အမှုအခင်းများ၊ အိမ်၊ ခြံ၊ မြေ၊ ကားရောင်း၊ သားသမီး များ လိမ္မာယဉ်ကျေးပြီး မိဘစိတ်တိုင်းကျဖြစ်စေရန် ကူညီခြင်း၊ အိမ်ထောင်ရေးကိစ္စ အထူးဆောင်ရွက် သည်(မူလအိမ်ထောင်ရှင်ဘက်မှသာ)၊ ထိနှင့် ကံစမ်းလုပ်ငန်းများအတွက် လမ်းညွှန်သည်။ ဓာတ်ရိုက်၊ ဓာတ်ဆင် အာမခံဖြင့် ဆောင်ရွက်သည်။

ဆိုင်အမှတ်(၈)၊ ဆူးလေဘုရားအဝိုင်း၊ ရန်ကုန်မြို့၊ ဖုန်း/၀၉-၅၁-၁၂၁၄၆၊ ၀၉-၇၃၀-၅၃၀၈၈
နံနက်(၈:၃၀) နာရီ မှ နေ့လယ် (၁၂:၃၀) နာရီ၊
အိမ်အမှတ်(၁၇)၊ အောင်နီလာလမ်း၊ အောင်မင်္ဂလာရပ်ကွက်၊ သန်လျင်မြို့၊ ဖုန်း-၀၉-၉၇၂၆၃၂၂၇
ညနေ (၄:၀၀)နာရီ နောက်ပိုင်း

အောင်ဝိဇ္ဇာမိရ်ဆေးတိုက် (လိုင်စင်အမှတ်အမှတ် ၁/၂၀၁၅-တဆထလ/၂၇၄၆)

- အမျိုးသားများ ဆန္ဒအားနည်း၊ သေ/ညှိုး၊ အားမထိန်းနိုင်၊ ပန်းလန်းပြီး ရုတ်တရက်ညှိုးနွမ်းခြင်း၊ ရာနန်းပြည့် မစွမ်း ဆောင်နိုင်ခြင်းများအတွက် အကြောအားတိုး စွမ်းရည်ဖြင့် သောက်ဆေး၊ လိမ်းဆေးများဖြင့် ပျောက်ကင်းနိုင်ပါပြီ။ (TMR 011176,77) (1114)
- လိပ်ခေါင်းတွင်း/ပြင်၊ စအိုဝပုသီးထွက်၊ စအိုတစ်ဆို့ ရောင်ရမ်းခြင်း၊ သွေးကျခြင်း၊ သင်္ဃန်းရည်ထွက်ခြင်း၊ အကြိတ်အဖု ဝရင်ဂျီနာ ဖြစ်ခြင်းတို့ကို အောင်ဝိဇ္ဇာမိရ်လိပ်ခေါင်းနှင့် စအိုရောဂါ ပျောက်ဆေးများဖြင့် ပျောက်နိုင်ပြီ။ (1208Y 7942)
- ဆရသင်း၊ သမင်ဖြူ၊ နင်းခူစို/ခြောက်၊ အရေပြားရောဂါများ၊ ကာလသားရောဂါဆေးများလည်း ရပါပြီ။
- ဆေးတိုက်အမှတ် ၈၆၊ ၉၄လမ်း၊ ကန်တော်လေး၊ မင်္ဂလာတောင်ညွန့်၊ ဖုန်း-(09-5016372) 09-796136095, 09-5033839, 09-786252440, 09-778084724
- ဝင်ဖြန့်ချိရေး
ကိုင်းမြင့်-မဘောဘီ (01-226382)၊ ဒေါ်ဝင်း (မြန်မာ့ဂုဏ်ရည်) (01-394313)၊ မေတ္တာမွန် (လမ်းမတော်)၊ ဆေးရာတ (ရွှာဘုံသာ-လယ်)၊ အာရောဂျုံ (သိမ်ကြီးဈေး)၊ သီဟ (056-21678 သန်လျင်)၊ ဦးတင်ဌေ (053-26261၊ ပြည်)၊ မန္တလေး-အောင်ရတနာ (02-35061)၊ ကောင်းသန့် (02-30365)၊ အောင်သုခ (ဈေးချို 09795547955)၊ ပျဉ်းမနား ဗွဲ့ကတော် (067-22658)၊ ဂေရီ (067-21286)၊ မကွေး ကိုတူးတူး (09-401556740)၊ သလင် (09-450542802 ဘုသီးတောင်)၊ အေးရတနာ (09-5350403 တောင်ငူ)၊ Standard တောင်ကြီး (မြို့မဈေး)၊ အေးမေတ္တာ (ပိတ္တိလာ)

❖ ဆေးခန်းခွဲ (လုံးဝ) မရှိပါ။ ❖

မြတ်သောခရီးကိုသာ ထွင်ပါစေ ...

မြမြလှိုင်

ပန်းချီ စံလွင်မောင်

မြတ်သောခရီးကိုသာ

ထွင်ပါစေ ...

မြမြလှိုင်

တစ်စုံတစ်ခုက တွန်းပိတ်ထား
 သလို ခံစားရသည်။ အသက်ရှူရပ်
 နည်းမှာလည်း မွန်းကျပ်နေသည်။ ထိုး
 နှက်ကြည့်စဉ် အင်နှင့်အား မမျှသလို
 နှစ်သိသည်။ ဘာကြောင့်ပါလိမ့်...။
 အက်ထပ်တစ်ဖန် ကြိုးစားထွက်သည်။
 အက်က တစ်ခုခု တွန်းအားနှင့် ပို
 နှစ်သလို လွတ်လပ်စွာ ရုန်းကန်လို
 နှားသည်။ သူစိတ်ထဲ ကျေနပ်သွား
 နည်း။ ယခုလို ပေါ့ပါးသော အနေ
 ဘေးကို တစ်ခါမှ မခံစားဖူးခဲ့ပေ။

နှစ်ပေါင်းများစွာ သူစိတ်မှာ မွန်း
 နှစ်ခဲ့ရသည်။ တောင်နှင့်မြောက်ပမာ
 ဘေး စကတည်းက ဝေးကွာခဲ့ကြ
 နည်း။

တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် ဖူး
 နည်း၍ လက်မှတ်ထိုးကာ မိတ်ဆွေ
 နည်းအသင်း လေးငါးဆယ်ကို ဖိတ်
 သက်ဖက်ရည်ပွဲလေးလောက်သာ
 နည်းပြီး အသိအမှတ်ပြုစေသည်။
 နန်းဖြစ်သူဘက်ကရော သူဘက်
 ထုံးဝမကျေနပ်ကြ။ ဘာသာခြား
 နည်းလည်း ပြောကြသည်။ နှစ်ဦး
 အတူနေကြသည့်အခါတွင် ဘာ
 နည်းကိုးကွယ်မှုက သီးသန့်ဖြစ်

လာသည်။ ဇနီးသည်က သူ့ကိုးကွယ်မှု
 ကို သီးသန့်ထားသလို သူက ဘုရား
 ဆောင် ဘုရားရုပ်ပွားတော်နှင့် ညောင်
 ရေပန်းအိုးလဲခြင်း၊ ဆွမ်းတော်တင်၊
 ရေချမ်းကပ်တာကအစ ကိုယ်တိုင်လုပ်
 ရတော့သည်။ ဝါတွင်းကာလ ရုံးပိတ်
 ရက်ရောက်မှသာ သူ ဥပုသ်သီလ
 ဆောက်တည်နိုင်လေသည်။ တရားခွေ
 ဖွင့်ကာ တရားနာရသည်။ သီလယူရ
 သည်။

* * *

“အမလေး... အိမ်ရှေ့မှာ ဆန်စေ့
 တွေ၊ ထမင်းစေ့တွေနဲ့ ရှုပ်ပွနေတာပဲ”
 စကလေး။ ဆက်ရက်၊ နို၊ ချိုး
 စသော ငှက်ကလေးများကို သူက ချစ်
 သလို အစားအစာစားစေရန် ရည်စူးပြီး
 ဆန်စေ့၊ ထမင်းစေ့များကို ခြံထဲရှိ သမံ
 တလင်းပေါ်တွင် ဖြန့်ကြဲထားသည်။ ကနီး
 ငှက်များက စားရုန်းသိလျှင် ဝိုင်းအုံ
 လာစားကြသည်။ ဒါကိုကြည့်ပြီး သူ
 ပီတိဖြစ်ရသည်။ သူ့ဘာသာသူ နံနက်
 စောစော နို့ဆီဘူးတစ်လုံးလောက်
 ထမင်းထချက်ပြီး ဆွမ်းတော်တင် ဆွမ်း
 လောင်သည်။ အကြော်စုံ သုံးခုလောက်

ဝယ်ပြီး ဆွမ်းခံရပ်လာသော ဦးပဉ္စင်း
 တစ်ပါးကို ဆွမ်းလောင်းသည်။

“ဒီမယ်... ရှင်က သက်သတ်
 လွတ်စားဦးမှာလား။ သက်သတ်လွတ်
 က တစ်မျိုး။ အိမ်ကလူတွေစားဖို့က
 တစ်မျိုးနဲ့ အလုပ်ကိုရှုပ်နေတာပဲ”

“ဒါဆိုရင် ငါ့အတွက် သက်သတ်
 လွတ်မလုပ်ပါနဲ့တော့ ရှိတာနဲ့ စားလို့ရ
 ပါတယ်”

သူမိန်းမ၏ အကြောင်းကို သူသိ
 လာသည်။ အလှအပမက်၏။ အပျော်
 အပါး ခရီးထွက်ရတာကို ဝါသနာပါ
 သည်။ ညည်ညူဆူပူတတ်သည်။ သူ၏
 စိတ်ကြိုက်ဆန္ဒအတိုင်း မဖြစ်လျှင်
 အားလုံးကို မာန်မဲတော့သည်။ သူလုပ်
 သည့်ငှာနှင့် တစ်ခါတစ်ရံ ညဉ့်အိမ်
 ညဉ့်နေ အလုပ်တာဝန်တွေက ပေါ်လာ
 တတ်၏။ ထိုကဲ့သို့ ညအိပ်ရလျှင် မနက်
 ကြွလာသည့် ဆွမ်းခံကိုယ်တော်အတွက်
 ဆွမ်းနှင့်ဟင်းကို ကန်တော့ဆွမ်း ပြော
 လိုက်ရတော့သည်။

ရုံးသွားလျှင်လည်း သူ့အင်္ကျီ ရုံး
 ဝတ်စုံတို့မှာ အမြဲတမ်း မသေမသပ်
 တွန့်ကြေနှီးပါးကိုသာ ဝတ်ရသည်။

“ကလေးတွေ ကျောင်းပို့ကျောင်း

ကြိုရတာနဲ့ အချိန်ကို မအားရဘူး။ အိမ်ကြီးကျွန်ကျနေတာပဲ။ တစ်နေ့တစ်နေ့ လုပ်ရတာ။ မှားပါတယ်။ လင်ယူမိတာကိုက (ား)တယ်။ ဒီလို ဒုက္ခရောက်မယ် မှန်းသာသိရင် ယောက်ျားမယူပါဘူး။ ခုတော့ စိတ်ဆင်းရဲတော့ အဖတ်တင်တယ်။”

နေ့စဉ် ညစဉ် မိုးလင်းသည်နှင့် အချိန်နာရီမလပ် နေ့စဉ်ရက်ဆက်ကြားနေရသော စကားလုံးများဖြစ်၏။ ပြောနိုင်သူက ပြောနိုင်သည်။ နားထောင်ရသူအဖို့မှာ နားလျှံ။ ရုံးသွားလျှင် စောစောသွားသည်။ ရုံးက ပြန်လျှင်လည်း မိုးကြီးချုပ်မှ အိမ်ရောက်သည်။ ရေမိုးချိုး ထမင်းစား။ လက်ဆေးပြီးသည်နှင့် ဘုရားခန်းထဲဝင်သည်။ ဘုရားခန်းဆိုသည်မှာ သူတာသာသူ လက်သမားကို ခေါ်ပြီး အိမ်အတွင်းတွင် အခန်းလေး ဖွဲ့ထားပြီး ဘုရားဆင်းတုတော် ဉာဏ်တော်သေးသေးနှင့် ညောင်ရေပန်းအိုးလေးတစ်လုံးကို လေးတိုင်စင်လေး ရိုက်ထားသည့် ပျဉ်ပြားစင်ကလေးပေါ်တွင် တင်ထား၏။ ဆယ်ပေတံလည် အခန်းဖွဲ့လိုက်၏။ သူ့အတွက် သီးသန့်ဘုရားခန်းဖြစ်သွားသည်။

ဘုရားခန်းထဲမှာပင် သူစာဖတ်သည်။ တရားထိုင်သည်။ အိမ်သို့ ဇနီးသည်၏ မိသားစုဆွေမျိုး တခြားသော ညွှန်သည်တွေလာလျှင် စကားများ ဆူညံသံကြားရလျှင် ထီးတစ်လက်ကိုဆွဲယူကာ ဗိုလ်တထောင်ဘုရားသို့ သွားတော့သည်။ ပြည်တော်ပြန်ဘုရားကြီး၏ ဝန်ဆောင်ထဲတွင် အချိန်ကုန်အောင် သူနေပြီးမှ အိမ်ပြန်လာသည်။

သူ့အတွက် အိမ်ရာသည် ဘုရားခန်းအတွင်းရှိ ဖျာတစ်ချပ်၊ ခေါင်းအုံးတစ်လုံး၊ စောင်တစ်ထည်၊ ခြင်ထောင်အသေးတစ်လုံးတို့ ဖြစ်သည်။ သားသုံးယောက်မှာလည်း သူတို့ ကျောင်းစာနှင့် ကျူရှင်တို့တွင်သာ အချိန်ကုန်နေသည်။ တစ်ခါတလေ ကလေးတွေနှင့် စကားပြောရသည်။ ရုံးမှလစာ ထုတ်လျှင် ဇနီးသည်ကို အားလုံးပေးလိုက်သည်။ သူ့အတွက် ဆေးလိပ်၊ ကွမ်းဖိုးလောက်သာ ချန်ထားသည်။ လစာအားလုံးအပ်လျက်နှင့် တစ်ခါတစ်ခါ ဇနီးသည်က မကျေမနပ်စကား ဆိုတတ်သည်။

အပေါင်းအသင်းမိတ်ဆွေ နည်းပါး၍ သူရင်ထဲက ခံစားမှုကို ရင်ဖွင့်ပြရမည့်သူ မရှိပေ။ သူ့တွင် မောင်နှမသားချင်း ရှိပါသည်။ သို့သော် အနေဝေးသည်။ တစ်မြေတစ်ရပ် တစ်ရွာတွင် ရှိကြသည်။ အသွားအလာကျပြီး တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး အဆက်အဆံ နည်းပါးကြသည်။ သို့သော် သူ့တွင် အားကိုးအားထားစရာ အဖော်ကား ရှိနေ၏။

ဣမေဟိ အဠိဟိတ မဂ္ဂပုဏ္ဏဒေဝါတိဒေဝံ နရဒမ္မသာရဇံ သမန္တစက္ခု။ သတပုည လက္ခပိဏေဟိ ဗုဒ္ဓံ သရဏံ ဥဿေ အဂ္ဂပုဂ္ဂလံ-မြတ်စွာသော ဗုဒ္ဓ်ဖြစ်တော်မူသော၊ ဒေဝါတိဒေဝံ-နတ်ထက်မြတ်သော နတ်မြတ်ဖြစ်တော်မူသော၊ နရဒမ္မသာရတိ-ဆုံးသော လူနတ်ဗြဟ္မာတို့ကို ဆုံးမတတ်သော၊ သမန္တစက္ခု-ထက်ဝန်တို့မှ မြင်တတ်ထသော သမန္တစက္ခုတော်မူသော၊ သတပုညလက္ခဏံ-တော်ကြီးမြတ်သော လက္ခဏာရှိသော၊ တံဗုဒ္ဓံ- ထိုမြတ်စွာဘုရားကို ဣမေဟိ အဠိဟိ-အသွေးအသားတို့ဖြင့်လည်းကောင်း၊ ဣမေဟိ ဟိ-ဤအသက်တို့ဖြင့်လည်းကောင်း၊ သရဏံ-ကိုးကွယ်ရာဟူ၍၊ ဥဿေ-ကပ်ရောက်ပါ၏။

ထိုဂါထာသည် အရှင်ဒေဝဒဏ် မြတ်စွာဘုရားအား နောက်ဆုံးတန်းဆင်ကာ ရွတ်ဆိုခဲ့သော ဂါထာဖြစ်သည်။

■■■■■■■■■■
လူသတ္တဝါတွေအတွက်

ကြမ်းတမ်းကြောက်မက်ဖွယ်ကောင်းသော သူတွေက အပိုင်းပိုင်းအပြတ်ပြတ် ခုတ်လိမ့်မဟုတ်။ အော်သံဟစ်သံ ဆူညံသံတွေကြားရင် သေကျေပျက်စီးကြသော်လည်းကောင်း။

သည်။ သူသည် အချိန်အားလပ်သည် နှင့် ထိုဂါထာကို ရွတ်ဆိုလေသည်။

ထိုသို့ ရွတ်ဆိုနေလျှင် သူ၏ နောက်ဖိတ်အတွင်းဝယ် လွန်စွာမှ အေး ခန်းလှသည်။ ချစ်၍ကြိုက်၍ ယူခဲ့သော သားမယားသည် သူနှင့် တဖြည်းဖြည်း သေကွာသွားသည်။ အပျော်အပါးမက်၍ အဝတ်အစားကို ပေါ်သမဆန်းသမျှဝတ် ဘာ စိတ်ကြိုက်ချုပ်ဝတ်သည်။ အပေါင်း အသင်းနှင့် အလည်အပတ်များနှင့် အိမ် ထောင်ရှင်မတစ်ယောက်၏ ဝတ္တရားဆို ဘာကို မေ့ပြီ။

သူ မကြာခင် အသက် ၆၀ ပြည့် ခဲ့ ပင်စင်ယူရတော့မည်။ နှစ်လလောက် သာ လိုတော့သည်။ ထိုသို့ပင်စင် ယူပြီး သူ့ အိမ်တွင် နေကုန်အောင်နေရ တော့မည်။

“ပင်စင်ယူပြီးရင် ငွေကြေးအသုံး အစွဲကို ချရတော့မယ်။ ကျွန်မတို့က ခြေသလို စားတတ်တယ်။ ကြက်သား ၅၀ သားလောက်ကို ခြောက်ခြောက် အဖြူထည်ချက်ထားလိုက်ရင် နှစ်ရက် သောက်စားလို့ရတယ်။ ရှင်က သက် သတ်လွတ်သမားဖြစ်နေတော့ သီးသီး သန့်သန့် နေစဉ်လှုပ်ပေးရမှာ အပိုက သန့်ဦးမယ်”

ဇနီးသည် ညည်းညည်းညူညူ အားကို သူဆက်ပြီး မကြားချင်တော့။ သူ့ဘာသာသူ အဆင်ပြေအောင် စဉ်း စားထားပြီး ဖြစ်သည်။ ပင်စင်ယူပြီး ခဏ ဌာနဆိုင်ရာမှ အရာထမ်းတွေ သည် အိမ်ခန်းကို ပြန်အပ်လိုက်ရ၏။

“ထင်သားပဲ... နောက်ဆုံးတော့ ဝေရောက်မှာပဲလို့ တွေးထားပြီးသား။

ဒါတောင် ကျွန်မစိစဉ်ပြီး လုပ်ထားလို့” ဝန်ထမ်းမြေကွက်၌ သူ၏ညီမဝမ်း ကွဲတွေနှင့်အတူတွဲကာ အိမ်ခြံမြေပွဲ စားလုပ်၏။ ထမင်းအိုးတစ်လုံးချက်ပြီး သူ့ သူဝမ်းအတွက် ဖြည့်စရာ ဟင်း လျာအဖတ် ပဲကြီးလှော် သုံးရာဖိုး လောက် ဝယ်ထားလျှင် ရက် ၂၀ နီးပါး ဝမ်းဖြည့်လို့ ရသည်။ ပဲကြီးလှော်ကို ကြက်သွန်နှင့် သုပ်၍လည်းကောင်း၊ သည်အတိုင်း ထမင်းနှင့် ဆီအနည်းငယ် ထည့်ကာ နယ်စား၍လည်းကောင်း မနက်စာ၊ ညစာ ဝမ်းဖြည့်နိုင်သည်။ တစ်ခါတလေ အကြော်သည်လာလျှင် ဗယာကြော် ဝယ်စားသည်။

ပညာရေးတွင် ဦးစားမပေးဘဲ ငွေကြေးရှာဖွေမှုကိုသာ အဓိကထား၍ သားသုံးယောက်စလုံး အပေါင်းအသင်း မိတ်ဆွေတွေနှင့် ကုန်သည်ပွဲစား နယ် အသီးသီးလှည့်ကာ အရောင်းအဝယ် သမားအဖြစ် ခြေလှမ်းထွင်ကြတော့ သည်။ ဇနီးမယားနှင့် သားတို့မှာ စီးပွား ရေးသမားများဖြစ်နေချိန်တွင် သူက တော့ အိမ်လေးထဲမှာ တစ်ကိုယ်တည်း ဘဝခရီးတစ်ခုကို ခြောက်သွေ့စွာ လှမ်း နေရသည်။ ၆၀ ပြည့်၍ ပင်စင်ယူပြီး ရက်တွေပြောင်းလာသည်နှင့်အမျှ ၆၀ ကျော်အသက်ကို ရှေးဆက်ဖို့ ရပ်တည် ရင်းက ကျန်းမာရေးချို့တဲ့လာသည်။ အံသွားအစုံမရှိတော့၍ မာသောအစား အစာကိုစားလျှင် အစာမကြေဖြစ်လာ သည်။ မကြာခဏ လေထိုးလေပွ ဖိုက် အောင့်တတ်လာသည်။

“ဖိုက်အောင့်တယ် ဟုတ်လား။ အိမ်မှာနေပြီး အဆင်သင့် စားရတာ

တောင် ဖိုက်အောင့်ရ ဘာဖြစ်ရနဲ့။ ကျွန်မမှာ အပြင်ထွက် စီးပွားရှာရတာ တောင် ဘာမှမဖြစ်ဘူး။ လွန်လွန်းတယ်”

အကြင်နာမဲ့သော စကားတွေကို ခါးသီးစွာကြားရသည်။ သူ့ဘာသာသူ ဆန်ပြုတ်ပြုတ်သောက်သည်။ ပင်စင် လစာထုတ်လျှင် အကိုက်အခဲပျောက် ဆေး၊ အစာကြေဆေး၊ ဒဏ်ကြေလူး ဆေး စသည်တို့ကို ဝယ်ထားရသည်။ သကြားလေးဘာလေးလည်း အစိတ် သား သုံးဆယ်သားလောက် ဝယ်ပြီး ထမင်း ကို သကားဖြူး၊ ဆားဖြူး တစ် ခါတလေ စားလိုက်ရသည်။ သူမိန်းမ နှင့် သားတွေက အလုပ်နှင့်ပတ်သက် ပြီး ခရီးထွက်ကြသည်။ တစ်ယောက် တည်း ကျန်ရစ်သည့်အခါတွင် နုပျို စဉ်ကာလက ဘဝကို ပြန်စဉ်းစားမိ၏။ စိတ်မကောင်းဖြစ်ကာ တွေးနေမိ၏။ အသိပျောက်ပြန်ဝင်လာလျှင် ရွတ်နေကျ “ဣမေဟိ အဠိဟိတံ” အစချီသော ဂါထာကို ရွတ်လိုက်သည်။ မြတ်စွာ ဘုရားရှင်၏ ဂုဏ်တော်ကို ဖွဲ့ဆိုထား ခြင်း ဖြစ်၏။ ဦးခေါင်းက အနည်းငယ် အုံ့ပြီး လေးလာလျှင် အိပ်ရာပေါ် သူလဲ နေလိုက်သည်။

အိပ်နေရင်းက မွန်းကျပ်လာ၏။ တစ်စုံတစ်ခုက တွန်းပိတ်ထားသလို ခံစားရ၏။ ဟော... သူလွတ်မြောက် သွားသလို ခံစားရသည်။ ဇနီးနှင့်ပတ် သက်ပြီး စဉ်းစားကာ ဒေါသစိတ်ဝင် ရင်းက ယခုလိုဖြစ်လာခြင်းပင်။ လွင့် မျောသလိုဖြစ်ရင်း သူ့အနားသို့ အသား မည်းညစ်၊ အသွင်ကြမ်းကြမ်း၊ လူ ကောင်ထွားထွားနှင့် လူနှစ်ယောက်

ကပ်လာသည်။ လူဟူ၍ဆိုသော်လည်း လူပုံမရှိ။ ခြေလှမ်းတို့မှာ ကြမ်းတမ်းသည်။ အမွှေးအမှင်က တစ်ကိုယ်လုံးတွင်ရှိပြီး မျက်နှာအမူအရာမှာ ခက်ထန်လေ၏။ တစ်ဦးစီတွင် ညာဘက်လက်၌ လှံတံလို တုတ်ရှည်ကို ကိုင်ထားသည်။ ဘယ်လိုပုံသဏ္ဍာန်အမျိုးအစား မသိ။ သူ့လက်နှစ်ဖက်ကိုကိုင်ကာ တစ်နေရာသို့ ဆွဲခေါ်လာသည်။

တစ်နေရာတွင် လူသတ္တဝါတွေအား ကြမ်းတမ်း ကြောက်မက်ဖွယ်ကောင်းသောသူတွေက အပိုင်းပိုင်း အပြတ်ပြတ် ခုတ်လိုက်၊ အော်သံဟစ်သံ ဆူညံသံတွေကြားမှာ သေကျေပျက်စီးကြသော်လည်း ပြန်လည်အသက်ရှင်ပြီး ခုတ်ထစ်ခြင်းကို အကြိမ်ကြိမ်အခါခါ ခံနေကြရသည်။

တချို့နေရာများတွင် ပြေးလွှားပုန်းအောင်းနေသော လူတွေအား အတင်းလိုက်ဆွဲပြီး သစ်တုံးများကို ရွေ့ဘော်ထိုးသလို ပုံဆိုးပန်းဆိုး လူကြီးတွေက လုပ်နေကြသည်။ လူတွေကလည်း မသေမရှင် ခံစားနေကြရသည်။

တချို့နေရာများတွင် မီးလှုံတွေကြားမှ ခွေးနက်ကြီးတွေကအစ လူတွေကို ကိုက်သတ်ဆုတ်ဖြဲ၊ ဝါးမျှီစားသောက်လျက်ရှိသည်ကို တွေ့ရသည်။ သူ့ကို အတင်းဆွဲခေါ်လာသည့် လူနှစ်ယောက်သည် အခန်းကြီးတစ်ခုထဲသို့ တွန်းဝင်ခိုင်းလိုက်သည်။ ခလုတ်တိုက်မိမလိုဖြစ်သွား၍ သူ့ရွတ်နေကျ မြတ်စွာဘုရားရှင်၏ ဂုဏ်တော်ကို အောက်မေ့တသစွာ အရှင်ဒေဝ ဒတ်ရွတ်ဆို

သည့်ဂါထာကို နှုတ်မှ အလိုအလျောက် ရွတ်ဆိုမိသွားသည်။

ဣမေဟိ အဋ္ဌိဟိတ မဂ္ဂပုဂ္ဂလံ ဒေဝါတိဒေဝံ နရဒမ္ပသာရထိ၊ သမန္တစက္ခု သတပုည လက္ခဏံ၊ ပါဏေဟိ ဗုဒ္ဓံ သရဏံ ဥပေမိ။ စိတ်ထဲပုဂ္ဂိုလ်ရင်း ပါသွားသည်။

တစ်နေရာသို့ရောက်လျှင် သူ့လွန်စွာ အံ့အားသင့်သွားသည်။ မီးလှုံတွေ ထိန်ထိန်ညှိုး တောက်လောင်နေသော မီးလောင်ပြင်တစ်ခုတွင် လူးလိမ့်နေသူမှာ သူ၏ဖန်မယား ဖြစ်နေသည်။

သူ လွန်စွာအံ့အားသင့်ပြီး နှုတ်မှ “ဘုရား...ဘုရား...ဘုရား” ဟု သုံးကြိမ် ရွတ်ဆိုတမိသွားသည်။

“ဘုရား...ဘုရား...ဘုရား”
“ဟော...အဖေ...အဖေ... သတိရလာပြီနော်”

သူ့စိတ်ထဲနားထဲသို့ ဝင်လာသော အသံတွေကြောင့် ဝေဝေဝါဖြစ်သွားသည်။ သူ့မျက်လုံးဖွင့်ကြည့်ဖို့ အားယူလိုက်သည်။ အလို...သူ့အနားမှာ လူတချို့နှင့် သားကြီးတို့ ရှိနေကြသည်။

“အဖေ သတိရလာပြီနော်၊ သားအိမ်ခထာပြန်လာတုန်း အဖေ အခန်းထဲမှာ သတိမေ့လဲနေလို့ ဆေးရုံတင်လိုက်ရတယ်။ အစာအိမ်မှာ လေပွပြီး သွေးတက်သွားတာလို့ ပြောတယ်”

သားကြီး၏စကားကို နားထောင်ပြီး သူ့မျက်လုံးက တစ်စုံတစ်ယောက်ကို ရှာဖွေနေသည်။

“သားကြီး”
“ဗျာ...အဖေ”

“မင်းတို့...အမေရော”
သားကြီး၏ ထစ်ထစ်ငေါ့ငေါ့သံ။

“ရှိ...ရှိပါတယ်”
“အဖေကို မှန်မှန်ပြော... အမေ သေပြီမဟုတ်လား”

“ဟာ...အဖေကလည်း”
“အဖေသိတယ်...မင်းတို့အဖေကို အဖေတွေ့ခဲ့တယ်”

လူအားလုံးက သူ့ကို ဝိုင်းကြည့်သည်။ သူကလည်း သူ့မြင်နေကြရုံကို ဖွင့်မပြောဘဲနေသည်။

“မင်းတို့အမေ တစ်ခုခု သေပြီမဟုတ်လား အဖေသိပါသလား”
“ဟုတ်တယ်...အဖေ နေထိန်းပါ။ အဖေကို ဆေးရုံတင်တင်ပဲ အမေ ကားတိုက်ခံရပြီး တယ်။ အလုပ်အတွက် ခရီးထွက်နေတာ က ကားပေါက်ကျပြီး နောက်ထပ် က ကြိုတ်သွားတာ”

“ဪ...ဘာကုသိုလ်မရှိဘူး မသွားရပါလား။ ဒေါသစိတ်ဝင်ပြီး သွားတာ မကောင်းတဲ့ကိစ္စလား။ လာသေးတာ”

သူ့အာရုံတွင် ဇနီးမယား၏ ကြီးသော အကုသိုလ်များသော အမူနည်းပါးသော ပုံရိပ်တို့ကို လိုက်သည်။ သူ့ဆုံးဖြတ်ချက်ထက် ချလိုက်သည်။ ကျန်းမာလာသော လောကီလူဘောင်ကိုစွန့်ကာ မိမိ၏ သားတော်ဘဝ၌ နေထိုင်

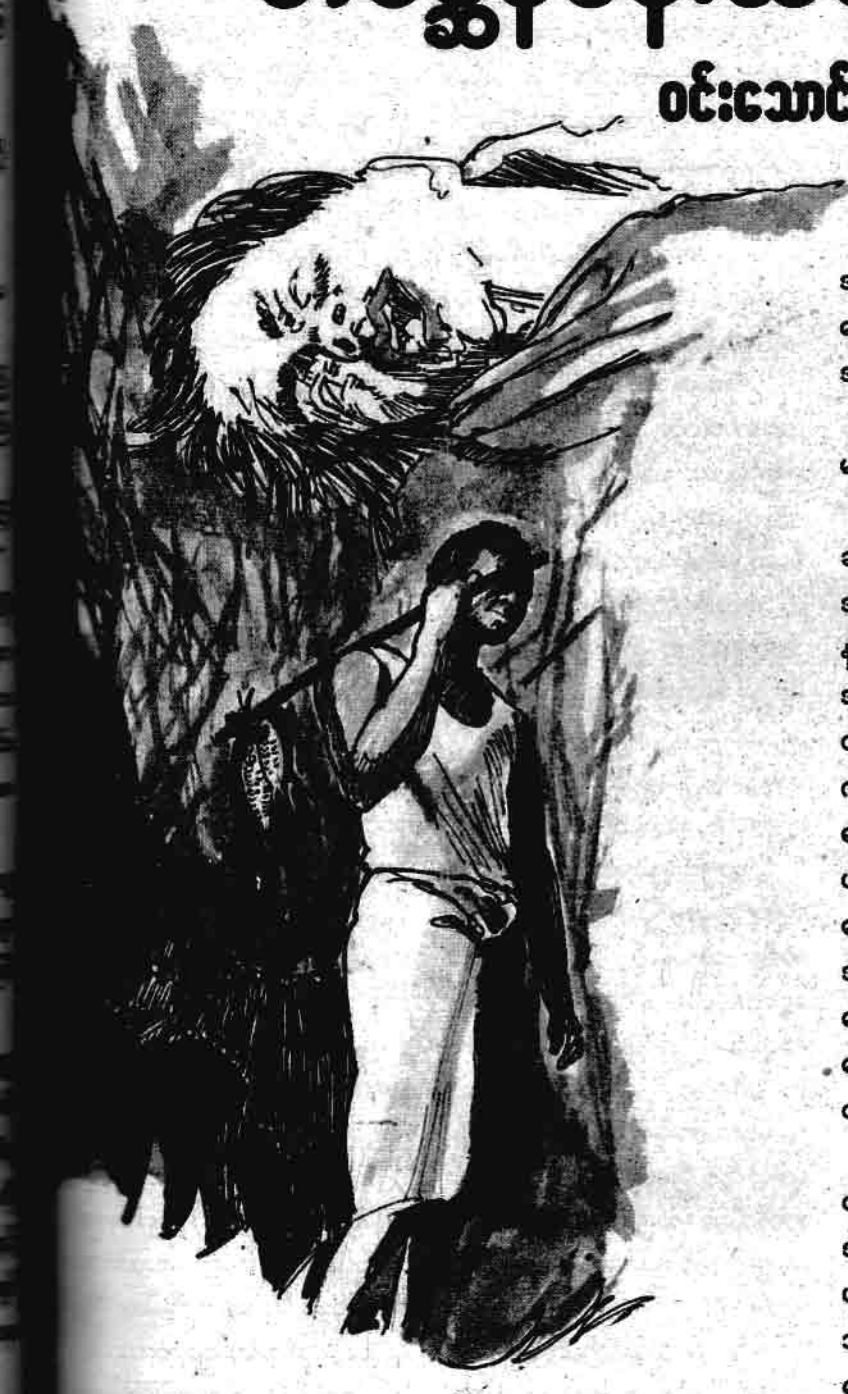
တစ္ဆေနပန်းသမား

ဝင်းသောင် (ရမည်းသင်း)

ကျွန်တော်တို့အဘိုး ဦးချစ်စုနှင့် အဘွား ဒေါ်ရွှေတုတ်တွင် သားသမီး လေးယောက် ရှိသည်။ အောက်ပါ အတိုင်း ကြီးစဉ်ငယ်လိုက်ဖြစ်ပါသည်။ မအေးခင်၊ ကိုဇုန်း၊ ကိုမြဒင်၊ မသန်းတင်။

မောင်နမအားလုံးတွင် ဒေါ်အေး ခင်သည် အစ်မအကြီး ဖြစ်သည်နှင့် အညီ သြတအရှိဆုံး ဖြစ်ပါသည်။ မောင် နမများ အချင်းချင်း ကြီးစဉ်ငယ်လိုက် အလွန်ရှိသလေးစားကြသလို ချစ်ခင်မှု လည်း ရှိကြသည်။ ဒီမောင်နမလေးဦး က ပွားစီးလာသော မိသားစုသည် ရမည်းသင်းမြို့၊ ကြည်တော်ကုန်းရပ် ဟု ခေါ်တွင်သော ရပ်ကွက်အတွင်းရှိ တောင် ဝိုင်းဟုခေါ်တွင်သည့် ဝိုင်းကြီး အတွင်း၌ မိသားစုအလိုက် အိုးအိမ်များ ဆောက်၍ နေထိုင်လာကြသည်မှာ ဘိုး ဘေးများလက်ထက်မှသည် ယခုအချိန် ထိ ဖြစ်ပါသည်။

မြေလတ်ဒေသ အညာဒေသ ထုံးစံများအတိုင်း ဝိုင်းကြီးတစ်ဝိုင်း အတွင်း ဆွေမျိုးရင်းချာများ အတူတကွ ယှဉ်တွဲ နေထိုင်ခြင်းဖြင့် သာရေးနာရေး ဘာအရေးပဲဖြစ်ဖြစ် စုပေါင်းရင်ဆိုင် ဖြေရှင်းနိုင်ကြသည်ဖြစ်၍ အဆင်ပြေ လှသည်။ “ဈေးသွားဦးမယ်၊ အိမ်မှာ

လူမရှိလို့ ကြည့်ထားပါဦး”ဟု ပြောနေစရာမလို။ ဝိုင်းအတွင်းရှိနေသူက သူ့တာဝန်ဟု သဘောပိုက်ကာ စောင့်ရှောက်လေ့ရှိသည်။

ဝိုင်းအတွင်းရှိ အိမ်တစ်အိမ်သို့ သက်ဆိုင်ရာ ဧည့်သည်စောင်သည်များ ရောက်လာပါကလည်း စားရေးနေရေး ပူပန်စရာမရှိပါ။ သင့်ရာနေရာ သင့်ရာ အိပ်ရာအိပ်ခင်းများနှင့် ဧည့်သည်စောင်သည်များအား ဧည့်ခံကျွေးမွေးသမှု ပြုနိုင်ကြပါသည်။

ထမင်းအသင့်ဖြစ်သူက ထမင်းဟင်းအသင့်ဖြစ်သူက ဟင်း (ဟင်းဆိုရာတွင် ဆူးပုပ်ရွက်၊ ပဲကြီးနပ်ဟင်း၊ မန်ကည်းရွက်ချဉ်ရည်ဟင်းနှင့် ရွှေအပ်ငှက်သီးထောင်း)တို့မှာ အခါမရွေး အသင့်ဖြစ်ပါသည်။ ရောက်လာသည့် ဧည့်သည်ပေါ်မူတည်၍ ကာယကံရှင် (အိမ်ရှင်)က ကြက်၊ ဝက်၊ အမဲ သင့်သလို ဖြည့်စွက်ချက်လိုက်ရုံဖြင့် တင့်တယ်ကောင်းမွန်သော ထမင်းဝိုင်းတစ်ဝိုင်းသည် အပန်းမကြီးဘဲ စီစဉ်ပြီး သွားနိုင်ပါသည်။

မြေလတ်ဒေသမှာမွေး၍ အဲဒီဒေသမှာ လူဖြစ်ခဲ့ရသည့် ကျွန်တော်အနေနှင့် မိခင်ကြီး ဒေါ်အေးခိုင်ကို သတိရတာလည်းတစ်ကြောင်း၊ ကျွန်တော်ဦးလေး မြဒင်ကို သတိရတာက တစ်ကြောင်း ဦးလေး ဦးမြဒင်တစ်ယောက် ထဲထဲဝင်ဝင် ကြုံခဲ့ဆုံခဲ့ရတဲ့ အဖြစ်ကို ရေးသားတင်ပြဖြစ်တာပါ။ ဦးလေး ဦးမြဒင်ရဲ့အကြောင်း ဆိုပေမယ့် လတ်တလောဖြစ်ခဲ့ကြခဲ့ရတဲ့အကြောင်း မဟုတ်ပါဘူး။ ဟို...လွန်ခဲ့တဲ့ ၁၉၅၀

ခုလောက်က ဖြစ်ရပ်ပါ။ ဦးလေးမြဒင်နှင့် ဒေါ်မကြီးတို့တွင် စံသိန်းဟု ခေါ်သည့် သားကလေးတစ်ယောက်ရှိသည်။ ဦးလေးတို့မိသားစုသည်လည်း အခြားမိသားစုများနည်းတူ တောင်ဝိုင်းတွင် သီးခြားအိမ်တစ်လုံးဆောက်၍ နေသည်။ သူတို့၏ အသက်မွေး ဝမ်းကျောင်းလုပ်ငန်းမှာ “ရှင်မတောင်” သနပ်ခါးနှင့် သနပ်ခါးတုံးမျိုးစုံ နဲ့သာဖြူ။ သစ်မွှေးရောင်းဝယ်ခြင်း လုပ်ငန်းဖြစ်သည်။

ဦးလေး ဦးမြဒင်သည် အရက်သောက်သည်။ အရက်ကို အလွန်ကြိုက်၍ သောက်ခြင်းဖြစ်သည်။ မူးယစ်ရမ်းကားတတ်သူ မဟုတ်။ လူပြောင့်စိတ်တိုဖြစ်၍ ဆတ်ဆတ်ထိမခံ အမျိုးကို အလွန်ချစ်သူဖြစ်သည်။ အမျိုးချစ်သည်ဆိုရာတွင် တိုင်းချစ်ပြည်ချစ်စိတ်ရှိသည် မရှိသည်ကို ကျွန်တော် စေ့စေ့၄၄ မသိပါ။ ကျွန်တော်တို့ တစ်ဆွေလုံး တစ်မျိုးလုံးကို ချစ်သည်ဆိုတာကိုတော့ ကျွန်တော် သေချာသိပါသည်။

၁၉၅၀ ခုနှစ်လောက်ကဆိုတော့ လွတ်လပ်ရေးရပြီးခါစ ကျွန်နဲ့ နံနေဆဲ အချိန် ညီအစ်ကို မသိတသိအချိန်၊ ငွေများ တရားနိုင်ဆဲကာလ။ ယခုအခြေအနေ အချိန်အခါလို တရားဥပဒေ မစိုးမိုးသေး။ လုံခြုံစိတ်ချမှုဆိုတာက ဝေလာဝေမို့ ကျွန်တော်တို့ ဆွေမျိုးများထဲတွင် ဦးလေး ဦးမြဒင်လို ဆတ်ဆတ်ထိမခံ သတ္တိခဲတစ်ဦး ရှိနေခြင်းအတွက် တစ်အားဟုပင် မှတ်ထင်မိပါသည်။

ဦးလေး ဦးမြဒင်တို့ခေတ်က ကျွန်တော်တို့ စာလည် ကောင်းကောင်း

မသင်ခဲ့ကြရ။ သေစာရှင်စာလောကီရေးဖတ်တတ်သည့်သူက စာပေသင်သော်လည်း သူ့တူသားတွေကိုပညာတတ်ကြီး ဖြစ်စေချင်သည်။ တတ်မှ အရာရှိ အရာခံတွေဖြစ်ပြီး ရာဝင်မှာကို သူသိသည်။ ထိုအခါ သူ့တူသားများ အကျင့်မပျက်သော သူထိန်းသည်။ ဟိုခေတ်ဟိုအခါ ကောင်ဂျင်၊ လေးကောင်ဂျင်၊ သုံးကောင်ဂျင်၊ လေးကောင်ဂျင်၊ သုံးခြောက်ကောင် စသည့် လောင်းကောင်နည်းမှသည် ကြက်ဝိုင်း၊ ဖဲဝိုင်း၊ ပန်းဝိုင်း စသည် စသည်များက အစားအဆီ အဟန့်အတားမရှိ။ “အာသိက” ဟုပင်ကြေးကြော်အမည်ပေးကာ ကစားမှုပြုကြသည့် ခေတ်ဖြစ်ရာ တော်တို့ လူငယ်အများစု လောင်းကောင်ဝဲဩယထ တစ်ဝဲလည်ကာ နေကြရသည်။

ဦးလေး ဦးမြဒင်သည် သူ့တူတစ်ဦးဦးကိုများ လောင်းကစားဝိုင်း ခုခုတွင် တွေ့လိုက်တော့ သူ့တူကားဖိနပ်(ကားဘီးတာယာဟောင်း) လှီးဖြတ်ချုပ်ထား သည့်ဖိနပ်အတွင်း(ကား)ကိုချွတ်၍ ကျောကုန်းအား ကုန် ဘယ်ပြန် ညာပြန် ထုတ်သည်။ ထို့ကြောင့် ကျွန်တော်တို့ အစ်ကိုတစ်တွေ လောင်းကစားမှုကို ရှောင်လေ့ရှိကြသည်။

ဟိုခေတ်ဟိုအခါက ဘုန်းကြီးပုံမှသည် ရဟန်းခံရသည့် လူစုစုရှိသောနေရာတွင် လောင်းကစားဝိုင်းတစ်ခုခု ရှိတတ်သည်ဖြစ်စေ၊ ခုတ်တို့ ညီအစ်ကိုများထဲက ကံက အရွယ်ရောက်နေကြပြီ

သိသန့်မောင်၊ ကိုမြမောင်၊ ကိုဝင်းမောင်
တို့တင်လှနှင့် ကျွန်တော်တို့သည် မရှောင်
ကြော့ ဦးလေးဦးမြိုင် အလစ်အငိုက်
ဝင်ကစားကြရာ ဦးလေးဦးမြိုင်၏ ကား
နံရိုးကြီးနှင့် စုံကိုင်၍ ဗျင်းသည်ကို
အကြိမ်ကြိမ်ခံခဲ့ရဖူးသည်ကိုလည်း ယခု
အချိန်ထိ သတိရနေဆဲ ဖြစ်ပါသည်။

“ဟဲ့... သန်းကြင်၊ နင့်ဦးလေး
မြိုင်ကို သွားခေါ်ပေးစမ်း”

အမေသည် သမီးကြီး မသန်း
ကြင်ကို ဦးလေးဦးမြိုင်အား ခေါ်ပေးရန်
အလှိုက်ရာ ချက်ချင်းပင် ဦးလေးဦးမြိုင်
အိမ်ရှေ့ရောက်လာသည်။

“မမ ကျွန်တော့်ကို ခေါ်တယ်ဆို”

“အေး... မိုးကျတော့မယ်။ စပါး

နီနီနီကိစ္စ ပြောမလို အိမ်ပေါ်လာခဲ့ဦး”

“ကျွန်တော်ကြားပါတယ် မမရာ။

ပြောစရာရှိတာပြော၊ ကျွန်တော်

အသံ နားထောင်ပါ့မယ်”

“နင်က ဘာဖြစ်လို့ အိမ်ပေါ်မလာ

နင်တာလဲ မြိုင်”

“ကျွန်တော် နည်းနည်းသောက်

သလို”

“ဘာ...”

ဦးလေးဦးမြိုင်သည် အဖြစ်မှန်

အတိုင်း အရှိကိုအရှိအတိုင်း ပြောလိုက်

အမေ၏ဒေါသသည် အထွတ်

အထိပ် ရောက်သွားပြီး “ဘာ” ဆိုသည့်

အသံလုံး ကျယ်လောင်စွာ ထွက်သွား

သည်။ အမေအသံသည် ခြင်္သေ့တစ်

ကောင်၏ ဟိန်းဟောက်သည့် အသံနှင့်

ကျယ်လောင်စွာထွက်သွားသဖြင့်

အထဲရှိသူများ အသံလာရာဆီသို့ ဂရု

စိုက်ကြည့်လိုက်မိကြသည်။

အမေသည် အသံထက်မြန်သည့်
အရှိန်အဟုန်ဖြင့် အိမ်ပေါ်မှ အိမ်
အောက်သို့ ပြေးဆင်းကာ ဦးလေးမြိုင်
ရှေ့တည့်တည့်တွင် ရပ်၍ ဦးလေးမြိုင်
အကျိုးကို ဆွဲယူ ဦးလေးမြိုင်၏ပါးကို
ရိုက်ရာ မိတီမိဖြစ်သောကြောင့် မရိုက်
မိပေ။ ဘေးကကြည့်လျှင် ရယ်စရာဖြစ်
နေသည်။ အမေက ပုပုသေးသေး။
ဦးလေးမြိုင်က မြင့်မြင့်မားမားကို။

“ဟဲ့... မြိုင် နင်ထိုင်ပေးစမ်း”

“ဟုတ်ကဲ့”

“ဖြန်း... ဖြန်း”

“ဖြည်းဖြည်း မမ၊ ဖြည်းဖြည်း

မျက်လုံးရိုက်မိဦးမယ်”

ဦးလေးမြိုင်သည် ကျွန်တော့်

အမေ သူ့အစ်မကြီး ပြောသလို မဆိုင်း

မတွဲ ထိုင်ပေးလိုက်ရာ အမေသည်

ဦးလေးမြိုင်၏ ပါးကို နှစ်ချက် ဆင့်

ရိုက်ပစ်လိုက်သည်။

“ဟဲ့... မြိုင်၊ ငါ့ရှေ့ဆို အရက်

မသောက်လာဘူးလို့ ပြောထားတာ

နင် မှတ်မထားဘူးလား။ ငါ့ကို ပမာ

မခန့်လုပ်တာလားဟင်”

“စိတ်မဆိုးပါနဲ့ မမရယ်။ ကျွန်

တော့်သဘောနဲ့ ကျွန်တော်လာတာ

မဟုတ်ပါဘူး။ မမခေါ်လို့ လာတာပါ”

“ဪ... ဟုတ်သားပဲ”

အထက်ပါစကားစုများသည် မည်

သူကမှ ပြောသည် မဟုတ်ပါ။ အမေ

ရင်တွင်းကအသံထွက်လာသည့် စကား

စုများသာ ဖြစ်ပါသည်။

အမေသည် ရုတ်တရက် ဒေါသ

နှင့် ဦးလေးမြိုင်ကို ရိုက်မိ၍ အလွန်

ပင် စိတ်မကောင်းဖြစ်မိသည်။

“ကဲ... ကဲ... မြိုင်၊ ငါနဲ့နင်
ဒီနေ့ စကားဆက်ပြောလဲ အဆင်ပြေ
မှာမဟုတ်ဘူး သွားတော့”

အမေသည် ဟန်ကိုယ်ဖို့ဆိုသည့်
စကားအတိုင်း စကားဖြတ်၍ ထာဘီကို
စွန့်တောင်ဆွဲကာ အိမ်ပေါ်တက်သွား
သည်။ ထိုအတူ ဦးလေးမြိုင်သည်
လည်း ဘာမှမဖြစ်သည့် အလား လေ
လေးချွန်၍ သူ့အိမ်ထဲသို့ ဝင်သွားသည်။

* - * - *

ကျွန်တော်ပြောချင်တာက ဆွေစု
မျိုးစုအကြောင်း မဟုတ်ပါ။ ကျွန်တော့်
အမေ မိသားစုထဲက တစ်မိပေါက် တစ်
ယောက်ထွန်းဆိုသလို ချွန်ထွက်လာတဲ့
ဦးလေးမြိုင်အကြောင်းကိုသာ ပြော
ချင်တာပါ။

ဦးလေးမြိုင်ဟာ သူ့အထက်
အစ်ကိုကြီး အစ်မကြီးတွေကို ကြောက်
ချစ်ရုံသေတတ်သလို သူ့အောက်ငယ်
သားတွေ ညီ၊ ညီမတွေ၊ တူ၊ တူမတွေ
ကိုလည်း ချစ်ခင်ကြင်နာတတ်ပါသည်။
သူ့ဆွေစုမျိုးစု အသိုင်းအဝိုင်းကိုလည်း
ဘယ်သူမှ မထိပါး မစော်ကားရဲအောင်
သူ့ရဲအားမာန်သတ္တိတွေနဲ့ ကာရန်ထား
တတ်ပါသည်။

သို့ရာတွင်... သူတစ်ကိုယ်စာ
အတွက်ကိုမူ နေချင်သလိုနေတတ်ပါ
သည်။ ဥပမာဆိုပါစို့။ လူတစ်ယောက်
ဟာ သရဲတစ္ဆေလို မမြင်အပ်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်
မျိုးနှင့် ရန်ဖက်ပြိုင်၍ နပန်းလုံးသင့်
ပါသလား။ ဒီလမ်း၊ ဒီအချိန်သွားလျှင်
ဒီကိစ္စကြုံမည် ကြိုတင်ခန့်မှန်း၍ ရ
သည်။ မရှောင်သင့်ဘူးလား။ အများ

အနေနှင့် ဒီလမ်းခရီး မသွားသင့်၊ ရှောင်
သင့်သည်ဟု ဖြေကြမည် ဖြစ်သော်
လည်း ကျွန်တော်ဦးလေး မြေခင်ကတော့
ဤသို့မဟုတ်၊ မတိုးတိုးအောင်သွား
သည်။ မတွေ့တွေ့အောင်စောင့်သည်။
ပြီးတော့ မယုံနိုင်စရာ “တစ္ဆေသရဲနဲ့
နပန်းလုံး”သည်တဲ့။

သူတစ်ကိုယ်စာ နေတတ်သလို
နေ၊ လုပ်ချင်သလို လုပ်တတ်သည့်
အတွက် တစ်ကြိမ်၊ နှစ်ကြိမ်မက သုံး
လေးကြိမ်တိုင်တိုင် နားလည်သိတတ်
သည့် သမားတော်၊ ဆရာတော်များနှင့်
ကုသခဲ့ရဖူးသည်။ တစ်ခါတစ်ရံ တစ်
လကိုးသီတင်း ညောင်တောင်တောင်
ငေါင်တောင်တောင် ဖြစ်တတ်သည်။
ကျွန်တော်အမေနှင့် ဦးလေး ဦးအုန်း
တို့ကတော့ ကိုမြေခင်တစ်ယောက် မူးမူး
ရူးရူးနှင့် တောလုပ်တောင်လုပ် လုပ်ပြီး
အရက်ကြောင်ကြောင်ခြင်းမဟုတ်။ သူ
လမ်းခရီးတွင် မဲထီးဆိုသည့် တစ္ဆေဝင်
ရုပ်သည်ဟု ဖြေရှင်းသည်။ မည်သို့ပင်
ဆိုစေ သူ့အဖြစ်က အမှန်ဖြစ်ရပ်ဖြစ်
ကြောင်း အောက်ပါအတိုင်း ဖြစ်ကြောင်း
ကုန်စင် သိရပါသည်။

* - * - *

“ဟေ့ကောင်...မင်း ဘယ်သွား
မလဲ”
“ငါ ကန်ဆွယ်ရွာ သွားမလို့”
“ဟေ့...ဟေ့...မင်း ဘယ်သူ
လဲ။ ငါ့စက်ဘီးကို ဘာလို့ဆွဲလဲ၊ လွှတ်
စမ်း...လွှတ်စမ်း။ ဟေ့ကောင်...
လွှတ်ဆို လွှတ်စမ်း”
“ငါ မဲထီးပါ၊ စောမဲထီး... ”

စောမဲထီး”
“ဘာ...စောမဲထီး ဟုတ်လား။
ဟားဟား...ငါမယုံဘူး။ စောမဲထီး
သေတာ ကြာလှပြီ။ ဖယ်ဖယ်...ငါ
စက်ဘီးကိုလွှတ်”

“ဟေ့ကောင် မြေခင်၊ ငါ စောမဲထီး
ပါကွာ။ ငါ့မှာ စားစရာမရှိဘူးကွာ။ မင်း
တို့ကျွေးမှ စားရမှာ။ ငါ့ကို တစ်ခုခု
ကျွေးပါ”

“မင်းကို ကျွေးစရာ ဘာမှမပါဘူး
ကွာ။ ရွာက ပြန်လာရင် ကျွေးမယ်”

“ငါ ဒီနေရာက ဆက်ဆက်စောင့်
မယ်မြေခင်။ ငါ့အတွက် စားစရာတစ်ခုခု
ယူလာပါကွာ”

တစ်နေ့သော ညနေ ၄ နာရီခန့်
အချိန်တွင် ဦးလေးမြေခင်သည် သူ့ဝန်း၏
အမြှာညီမဖြစ်သော မငယ်တို့ရွာ (ကန်
ဆွယ်ရွာ)သို့ စက်ဘီးဖြင့်လာရာ စက်ဘီး
ကယ်ရိယာကို တစ်စုံတစ်ဦးမှ ဆွဲထား
သည့်အလား ရပ်သွားသဖြင့် စိတ်တို
တိုနှင့် ပြောမိပြောရာ ပြောလိုက်ရာ
အထက်ပါအတိုင်း သူ့နားထဲသို့
တစ်စုံတစ်ယောက်က ပြောနေသော
အသံများ အတိုင်းသားကြားနေရသဖြင့်
အပြန်အလှန် ပြောနေမိသည်။

ဦးလေးမြေခင်သည် နေ့စဉ် ကန်
ဆွယ်ရွာသို့ ကြေးနီကန်ပေါင်ပေါ်က
ကန်ပေါင်လမ်းအတိုင်း စက်ဘီးစီးကာ
သွားလေ့ရှိသည်။ သူ၏ခယ်မတော်သူ
မငယ်တို့မိသားစုသည် ကန်ဆွယ်ရွာ
တွင် နေထိုင်ကြပြီး ကြေးနီကန်ကို အမှီ
သဟာ်ပြု၍ ရေလုပ်ငန်းလုပ်သူ သားငါး
ရှာဖွေသူများနှင့် ရင်းနှီးကြသည်။ အဆို
ပါ ရေလုပ်သားတင်သည်များကို မငယ်

တို့က ကုန်မျိုးစုံ ရောင်းချခြင်းနှင့်
အသက်မွေးမှုပြုကြသဖြင့် သူတို့ ယထာ
ဝန်းကျင်တွင် ငါးမျိုးစုံ လိုသလောက်
ဝယ်၍ရသည်။ ရံဖန်ရံခါ ဟင်္သာ
အလကားရတာမျိုးလည်း ရှိသဖြင့်
ဦးလေးမြေခင် ကန်ဆွယ်ရွာသို့ သွား
ခြင်းသာ ဖြစ်ပါသည်။

ဦးလေးမြေခင်သည် ဆန်ချက်
အရက်နှင့် ငါးရံကင် မြည်းရခြင်း
အလွန်နှစ်သက်လှသည်။

စောမဲထီးသည် ဟိုရေအား
P.W.D ဟု ခေါ်သော လမ်းလုပ်ငန်း
ဌာနတွင် လုပ်သားတစ်ဦး ဖြစ်သည့်
သူသည် ရမည်းသင်းဇာတိမဟုတ်
ယခင်က ဂေါ်ရာတပ်တွင် တာဝန်
ဆောင်ခဲ့သော ကြေးစားစစ်သား
ယောက်သား ဖြစ်သည်။ ကုလားကြွ
များ ဆုတ်ခွာသွားသောအခါ ကုန်
ခဲ့ပြီး လမ်းအရေပိုင်တစ်ဦးက
ကျွေးမွေးထားကာ လမ်းလုပ်ငန်း
တွင် အလုပ်သွင်းထားခြင်း ဖြစ်သည့်
နောင်နှစ် အတော်အတန်ကြာလောက်
အခါ လမ်းလုပ်ငန်းနှင့် ဆည်
လုပ်ငန်းများကို တစ်ဌာနတည်း
ပေါင်းလိုက်သဖြင့် စောမဲထီးဆိုသူ
လည်း သူ၏ဆရာနှင့်အတူ ရမည်း
ဆည်မြောင်းဌာနသို့ ရောက်ခဲ့
ပါသည်။

၁၉၅၀ ပြည့်လောက်က
လက်ရှိ ကြေးနီကန်ကြီးကို တစ်
ဆည် ရေလှောင်ကန်ကြီးအသွင်
တည်ဆောက်၍ ဆည်ရေသောက်
နံ့များ စိုက်စေခဲ့ရာ ယခင်က
ကန်ပေါင်မှာ လူလမ်းလျှောက်သူ

စက်ဘီးစီး သွားသာရုံလောက်သာ ရှိ
သော်လည်း အသစ်ပြုပြင်ရာတွင် ကန်
ပေါင်တစ်လျှောက် ဂျစ်ကားတစ်စီးသွား
သာအောင် လွတ်လပ်စွာ မောင်းနှင်နိုင်
အောင် ခဲ့ထွင်တည်ဆောက်ခဲ့ကြသည်။
ဤသို့ တည်ဆောက်ပြုပြင်ခဲ့သော
ဆည်မြောင်းလုပ်သားများထံ၌ စောမဲထီး
သည် တစ်ယောက်ပါဝင်ပါသည်။

ကြေးနီကန်ပေါင်အဆင့် မြင့်တင်
တည်ဆောက်ရေးလုပ်ငန်း၊ ရေဝင်ရေလွှဲ
သုပ်ငန်း အဆင်ပြေရန် ရေထုတ်ပြန်
ကျောက်တလား တည်ဆောက်ရေး
ဆည်းလုပ်ငန်းများတွင် စောမဲထီးမှာ
အလုပ်ကြပ်တစ်ဦးအဖြစ် တာဝန်ထမ်း
ဆောင်ရင်း တစ်နေ့၌ ရေလွှဲကျောက်
တလားထိပ်မှ အခင်းကြီးစွန့်ခဲ့ မိသည်။
ဒို့နောက် သူ၏ဝမ်းဗိုက် မခံမရပ်နိုင်
အောင် နာလာသဖြင့် လုပ်သားများနှင့်
ဆွဲရုံပုံကြရာ ဆေးရုံအရောက် သေ
ဆုံးသွားသည်။ သူ၏ ရုတ်တရက် သေ
ဆုံးမှုအပေါ် တချို့က ကန်တော်ရှင်
တော်နန်းအနီး မလေးမစား အခင်းကြီး
သွားမိသဖြင့် နတ်ကိုင်သည်ဟုလည်း
ဘောင်း၊ လူပြုစားခံရသည်ဟုလည်း
ဘောင်း၊ အမျိုးမျိုး ဝေဖန်ပြောကြားကြ
သည်။ မည်သို့ပင် ပြောကြားစေကာမူ
စောမဲထီးတစ်ယောက် သရဲဖြစ်ပြီး လူ
သွားကို ခြောက်လှန်သည်။ တစ္ဆေဖြစ်ပြီး
ခြောက်နေသည်ဟု မည်သူကမှ မပြော
ကြ သတိလည်း မထားမိကြ။ ယခု
အတန်ကြာမှ ဦးလေးမြဒင်နှင့်
ဆိုင်ဆိုင်မြိုက်မြိုက်ဆုံ၍ သတင်းဖြစ်
သခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

ယခင်က ဦးလေးမြဒင်သည်

ကြေးနီကန်ပေါင်ပေါ်တွင် ညနေ နေဝင်
ရီတရောအချိန်များ၌ တစ်စုံတစ်ယောက်
နှင့် စကားပြောနေခြင်း၊ နပန်းလုံးသကဲ့
သို့ လုပ်နေခြင်းများကို တွေ့ဖူးကြသော
လူများက ကျွန်တော်တို့အဖေ၊ အမေ၊
ဦးကြီး စသည် စသည်တို့အား လာ၍
ပြောကြသည်။ ဤသို့ ပြောကြဆိုကြ
သံများကို ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင်ပင် ကြား
ဖူးသည်။ အမေနှင့် ဦးအုန်းတို့က အလ
ကားပါ မြဒင် အရက်ကြောင့် ကြောင့်
နေပြီး တောလုပ်တောင်လုပ် လုပ်တာ
ပါဟု ပြောလေ့ရှိသည်။ တစ်ဆင့်စကား
များကြောင့် ဦးလေးမြဒင် အိမ်ပြန်လာ
သောအခါ မေးမြန်းစူးစမ်းကြည့်သော်
“ကျွန်တော်သူငယ်ချင်းနဲ့ စကား
ပြောတာပါ။ ဒီကောင် နောက်နေတာနဲ့
လိုက်ထိုးလိုက်မှ ဒီကောင် ထွက်ပြေး
သွားတယ်”

စသည်ဖြင့်သာ ရယ်မော၍ ပြော
ပြလေ့ရှိသည်။

အမေက “ဒီကောင်ဆိုတာ ဘယ်
သူလဲ”ဟု မေးသောအခါ “မမသိမှာ
မဟုတ်ဘူး။ ဆည်မြောင်းက အလုပ်
သမား”ဟုသာ ပြောပြီး စကားဖြတ်
လေ့ရှိသည်။

ရမည်းသင်းမြို့၏ အရှေ့တောင်
ဘက်တွင် ကြေးနီကန်ပေါင်ကို မေးတင်
လျှက်ရှိကြသော ကျေးရွာများမှာ မာလီ
ကုန်းရွာ၊ ကန်ဆွယ်ရွာ၊ မုန်စီရွာနှင့်
ကုန်းမြင့်ရွာများ ဖြစ်ကြသည်။ ကျေးရွာ
များဆိုသော်လည်း မြို့နဲ့ အလွန်နီး
သော ကျေးရွာများဖြစ်၍ မြို့သို့ ကြေးနီ
ကန်ပေါင်ကြီးပေါ်မှ ဖြတ်၍ ခြေလျှင်
သော်လည်းကောင်း၊ စက်ဘီးနဲ့သော်

လည်းကောင်း နေနေသည့် သွားလာ
နိုင်ပြီး အချိန်တိုအတွင်း ရောက်ကြ
သည်။ တချို့ဆိုလျှင် ညဘက် မြို့ပေါ်
သို့တက်၍ ရပ်ရှင်ကြည့်ပြီးမှ ပြန်ကြ
သူများလည်း ရှိကြသည်။

ဟိုယခင်က ရမည်းသင်းမြို့ပေါ်
တွင် ယခုလို ခေတ်မီအဆင့်မြင့်သော
“မြန်မာ့ဂုဏ်ရောင်”၊ “စိမ်းယဉ်ယဉ်”
စသည့် ရုပ်ရှင်ရုံကြီးမျိုးတွေ မရှိသေး
ချေ။ တောင်ဘက် ဝါးထိုးရပ်တွင် ထရုံ
ကား၊ သက်ငယ်မိုး ရုံကြီးတစ်ရုံသာ ရှိ
သေးသဖြင့် ပြဇာတ်၊ ကဇာတ်၊ ရုပ်ရှင်
အားလုံး ထိုရုံတွင် ကြည့်ကြရသည်။

ဦးလေးမြဒင်နှင့် စောမဲထီးတို့
သည် ငယ်ပေါင်းများ မဟုတ်ကြ။ ရွှေဂူ
ကုန်းရွာသား မောင်ကိုနှင့်ပတ်သက်၍
ခင် မင်ကြခြင်းဖြစ်သည်။ ကြေးနီကန်
အောက်နားက ရွာသည် ရွှေဂူကုန်းရွာ
(ယခု ရွှေဂူရပ်ကွက်) မဲထီးတို့လုပ်ငန်း
ခွင်နှင့် အနီးဆုံးဖြစ်၍ ဝင်ရင်းထွက်ရင်း
တွေ့ကြရာက သူတော်အချင်းချင်း
သတင်းလေ့လွေ ပေါင်းဖက်တွေ့ဆုံသည်
အတိုင်း အသောက်သမား ချင်းတွေ့ကာ
မကြာခဏ သောက်ကြ စားကြရင်းက
သူငယ်ချင်းတွေ ဖြစ်သွားကြခြင်း ဖြစ်
သည်။

ဦးလေးမြဒင်သည် ကန်ဆွယ်
ရွာသို့ ဥဒဟိုသွားနေခြင်းဖြစ်၍ စောမဲ
ထီးတို့၏ လုပ်ငန်းခွင်သို့ အမြဲလိုလို
ရောက်ဖြစ်သည်။ ရောက်တိုင်းလည်း
တစ်ထောက်တစ်နားနား၍ တစ်ခွက်
တစ်ဖလား သောက်ဖြစ်သည်။ ဦးလေး
မြဒင်က သူ့ရှာလာသည်ငါး ရံဖန်ရံခါ
အမဲသားအချို့ကို ဟင်းစားအဖြစ် စော

မဲထီးကို ပေးလေ့ရှိသည်။ စောမဲထီးတို့ နေသော လုပ်ငန်းခွင် အဆောက်အအုံ မှာ ဆယ်ငါးပေပတ်လည် ထရံကား၊ ဝါး ကပ်ပိုးတဲများသာ ဖြစ်သည်။ ရဲရဲနီအောင် ပင်လုံးညွတ်မျှ ပွင့်လေ့ရှိသည့် လက်ပံ ပင်ကြီးနှစ်ပင်အောက်၌ တည်ရှိပြီး လုပ်ငန်းခွင် တဲ၏ရှေ့ မလှမ်းမကမ်းတွင် ပေါက်ပင်ကြီးရှိ သည်။ လက်ပံနှင့် ပေါက်တို့သည် တစ်ချိန်တည်း ပွင့်လေ့ရှိ ကြသော အမျိုးအစားဖြစ်၍ ညနေ နေဝင်ရီတရောလိုအချိန်မျိုး၊ နံနက် နေထွက်စ အချိန်မျိုးတို့၌ အလွန်လှပ သာယာသည်။

စောမဲထီး သေပြီးစက ဦးလေး မြဒင်သည် ဤကန်ပေါင်ပေါ်မှ ကန် ဆွယ်ရွာသို့ နေ့နေညည သွားနေသော် လည်း ဘာကိုမှ သတိမထားမိ။ ဟို တလောဆီက သူကန်ဆွယ်ရွာအသွား သူစက်ဘီး ကယ်ရီယာကို တစ်စုံတစ်ဦး က ဆွဲထားသလို ရပ်သွား၍ “ငါ့စက်ဘီး ကိုဆွဲတာ ဘယ်သူလဲ၊ လွှတ်စမ်း... လွှတ်ဆို အခုလွှတ်” ဆိုသည့် စကားများ ပြောထွက်ခဲ့ရာက သူ၏ သောက်ဖော် သောက်ဖက် စောမဲထီးဟု သိခဲ့ရခြင်း ဖြစ်သည်။ ဦးလေးမြဒင် ထိုနေ့က ည ၈ နာရီ ကန်ဆွယ်ရွာက အပြန် လက် ပံပင်ကြီးနှစ်ပင်အောက် စက်ဘီးဖြတ် လိုက်စဉ် သူ၏ စက်ဘီးကယ်ရီယာကို တစ်စုံတစ်ယောက်က ဆွဲလိုက်ကြောင်း သတိပြုမိသည်။ မဲထီးကို သူပေးထား သည့် ကတိကိုလည်း ချက်ချင်း အမှတ် ရသည်။

“သူငယ်ချင်းမဲထီး မင်းအတွက် ပါတယ် ရော...ရော”

ဦးလေးမြဒင်သည် ငါးရော၊ အမဲ သားပါ ထိုနေ့က ရခဲ့သဖြင့် နီးဖြင့်တွဲ ထားသော အနေတော် ငါးသုံးကောင်၊ အမဲသားတုံး တစ်တုံးကို ကန်ပေါင်ပေါ် သို့ ချပေးပြီး ပြန်လာခဲ့သည်။

နောက်နေ့ နောက်နေ့များတွင် လည်း ဦးလေးမြဒင်သည် လက်ပံပင် ကြီးနှစ်ပင်အောက်ရောက်တိုင်း “ဟေ့ ကောင်ကြီး စောမဲထီး၊ ငါပြန်လာရင် မင်းဖို့ စားစရာယူခဲ့မယ် စောင့်နေနော်” ဟု နှုတ်မှ ပြောဆိုမှာခဲ့လေ့ရှိရာ ပြော သည့်အတိုင်းလည်း ငါး၊ သို့မဟုတ် အမဲသားအချို့ကို ကန်ပေါင်ပေါ်တွင် ထားခဲ့လေ့ရှိသည်။ တစ်နေ့တွင်မူ... ဦးလေးမြဒင်ပင် ငါးလည်းအရနည်းပြီး အမဲသားလည်း လုံးဝ မရခဲ့ပေ။ ထို ကြောင့် “ဟေ့...သူငယ်ချင်း၊ ဒီနေ့ တော့ မင်းအတွက် ဘာမှမပေးနိုင်ဘူး။ ငါလည်း နည်းနည်းခဲရခဲ့တယ်” ဟု ပြော ရာ စောမဲထီးက ပြောမရဘဲ ဦးလေးမြ ဒင်၏ စက်ဘီးကို ဆွဲမြဲတိုင်း ဆွဲထား သည်။ “ဟေ့ကောင်...လွှတ်မလား၊ မလွှတ်ဘူးလား၊ မလွှတ်ရင် ငါချမယ်” ဟု ဆိုကာ စက်ဘီးကို လှဲချလိုက်ပြီး စောမဲထီးနှင့် နပန်းဖက်လုံးသည်။ ဦးလေးမြဒင်တစ်ယောက် တစ်စုံတစ် ယောက်နှင့် သတ်ပုတ်နေသည့်အလား မြေပြင်တွင် ဘိုင်းခနဲ လဲကျလိုက်၊ ပြန် ထပြီး လိုက်ထိုးလိုက် ဖြစ်နေသည်ကို မာလီကုန်းရွာမှ ကိုနီနှင့် ကိုအိစာ ဆို သူတို့က တွေ့ကြသည်။ သူတို့အနေနှင့် မြို့မှ ရွာသို့ ရွှေလျင်ပြန်လာစဉ် ဦးလေး မြဒင်အဖြစ်ကို မမျှော်လင့်ဘဲ တွေ့ကြ ခြင်းဖြစ်သည်။ ကိုနီနှင့် ကိုအိစာတို့

သည် ကျွန်တော်တို့ပိုင်းသို့ လာရောက် ပြောပြ၍ အုပ်စုဖြင့် ကြေးနီကန်ပေါ်သို့ လိုက်ခဲ့ကြရသည်။ လူတိုင်းတို့ တုတ်၊ ဓား၊ လက်နက်၊ ဓာတ်ခွက် အုပ်ဆောင်းကိုယ်စီနှင့်မို့ ကန်ပေါ်သို့ တစ်လျှောက် မီးရောင် လင်းလက်သော် လည်း

“ဟေ့...မြဒင် ဒီမှာတော့ ငါ့ ပါးစပ်က အမြှုပ်တွေထွက်နေ ခေါ်မရတော့ဘူး”

“ဟ...သေများ သေပြီလား”

“အသက်ရှူနေသေးတယ်၊ ဘူးကွ၊ မသေဘူး၊ သတိလစ်နေတာ”

“ဟေ့...သန်းမောင်၊ မြဒင် ဝင်းမောင်၊ တင်လှ တစ်ယောက်လေး လှည့် ထမ်းပြီးခေါ်ခဲ”

“ခင်မောင်...မင်း ပြင်တယ်၊ ဆရာဒေါင်းကို သွားပင့်”

ဆွေမျိုးတစ်စု တစ်ယောက်လေး ပေါက် ပြောနေသည့်ကြားမှ ကိုအိစာ သည် အထက်ပါအတိုင်း ပြောဆိုနေ လိုက်သည်။

x - x - x

“ဟော...ဆရာဒေါင်း လာပြီ”

“မြင်းလှည်းဆရာကို မြင်းပေးပေးလိုက်ဦး”

“မြင်းလှည်းက ကိုလှိုင်လှိုင် လှည်း၊ ပိုက်ဆံမယူဘူးတဲ့”

နဂိုကပင် ကိုခင်မောင်သည် ကိုလှကြီးမြင်းလှည်းကို ခေါ်၍ သွားပင့်ခြင်းမို့ ကိုလှကြီးသည် မြဒင်ကိစ္စအတွက် မြင်းလှည်း ဆိုသည်ကို သိနေသည်။ ဦးလေး

နှင့် ကိုလှကြီးတို့ သူငယ်ချင်း သောက်
ဆော်သောက်ဖက် မြင်းလှည်းခ ဘယ်ယူ
ခဲ့မလဲ။

ဦးလေးမြိုင်အတွက် ဆရာဒေါင်း
တို့ ပင့်ရသည်မှာ ယခုအကြိမ်နှင့်ဆို
ကာ လေးကြိမ်ရှိပြီမို့ ဆရာဒေါင်း၏
အထာကို ကျွန်တော်တို့အားလုံး သိနေ
ပြန်ပါသည်။ ဘုရားစင်တွင် သောက်
ဆော်ရေတစ်ခွက်၊ အလင်းတိုင် သုံး
တိုင်၊ ဩဇာကိုင်(အညွန့်)တစ်ခု တင်
အထားပြီး ဦးလေးမြိုင်ဖြစ်စဉ်အကျဉ်း
ပြောပြ၍ ဆရာဒေါင်းထံ အပ်လိုက်
သည်။

ဆရာဒေါင်းသည် အသင့်စီစဉ်
အထားသော သောက်တော်ရေ အလင်း
တိုင်နှင့် ဩဇာကိုင်တို့အား ဘုရားထံ
တော်ပြုရုံခိုး ကပ်လှူပူဇော်လိုက်ပြီး
ဦးလေးမြိုင် ပက်လက်အနေအထားနှင့်
သတိလစ်မေ့မြောနေသည့် ဦးခေါင်းဖက်
ထိုင်၍ ရွတ်ဖတ်ပူဇော်မှုပြုသည်။ ထို
နောက် ဘုရားရှင်ထံ ကပ်လှူပူဇော်
အားသည့် သောက်တော်ရေကိုစွန့်၍
သောက်တော်ရေဖန်ခွက်တွင်းသို့ သုံး
ကြိမ်နှစ်ပြီး ပါးစပ်မှ တဖွဖွရွတ်ဖတ်
သည်။ ပြီးနောက် ဩဇာကိုင်နှင့် သတိ
လစ်နေသော ဦးလေးမြိုင်၏ ဦးခေါင်း
သုံးကြိမ်ရှိပြီး အများကြားလောက်
အောင် အောက်ပါအတိုင်း ပြောကြား
တော်သည်။

“လူလေးမြိုင် . . . တယ်ပြီး
တော်မင်သကိုး တဲ့။”

“ဒါနဲ့ ဆရာကြီး၊ ကျွန်မမောင်
အခြေအနေ ဘယ်လိုလဲဟင်”

“ကျုပ် လုပ်စရာလေး လုပ်ပေး

ပြီးရင် ကောင်းသွားမှာပါ”
အလွန်စိတ်ပူနေသော ကျွန်တော်
အမေ၏ အမေးကို ဆရာဒေါင်းက အေး
အေးပင် ဖြေလိုက်သဖြင့် အနီးမှ ဆွေ
မျိုးတစ်ခု ဟင်းခနဲ သက်ပြင်းချမိကြ
သည်။

ဆရာဒေါင်းသည် ဩဇာကိုင်ကို
ညာလက်ဖြင့် ကိုင်၍ တစ်ခုတစ်ခု
ရွတ်ဖတ်မှုပြုပြီး ဝေပယ်လိုက်ပါသည်။
ချက်ချင်းဆိုသလိုပင် ကျွန်တော်တို့အုပ်
စုအတွင်းရှိ ကိုမြိုင်ဆိုသူအား စောမဲ
ထီးဆိုသည့် တစ္ဆေကြီး ဝင်ပူးတပ်ပါ
သည်။

“မင်း ဘယ်သူလဲ၊ ဘာကြောင့်
မြိုင်ကို ရန်ပြုသလဲ”

“မဲထီး... မဲထီးပါ။ မြိုင်ဟာ ငါ
သူငယ်ချင်း။ ငါ ရန်ပြုတာမဟုတ်ဘူး
ချစ်လို့စတာ”

“ဩ... မဲထီး။ မဲထီးပဲ။ မင်းကို
ငါသုံးကြိမ်မြောက် မေတ္တာထားသတိ
ပေးပြီးပြီ။ မင်းက ငါ့အမိန့် မနာခံဘူး။
မင်းက ငါ့မေတ္တာနဲ့ မတန်ဘူး။ ဒီတစ်ခါ
ငါသည်းမခံဘူး မဲထီး”

“နောက် ဆရာမကား နားထောင်
ပါ့မယ် ကြောက်ပါပြီ ကြောက်ပါပြီ”

နောက်မှ သိရသည်မှာ ဦးလေး
မြိုင်သည် သူငယ်ချင်းမဲထီးကို အတော်
ခင်သည်။ တစ်ခါတစ်ရံမက ကန်ပေါင်
ပေါ်မှ စက်ဘီးစီးသွားတိုင်း မဲထီးကို
နှုတ်မုခေါ်ဝေါ်နှုတ်ဆက်လေ့ရှိကြောင်း။
စားစရာများလည်း ယူခဲ့မည်ဟု ပြော
ဆိုလေ့ရှိကြောင်း ဤပြောမှုဆိုမှုတွေက
သူ့နားကပ်ရန် ဦးလေးမြိုင် ကိုယ်တိုင်
က ခွင့်ပြုသလို ဖြစ်နေတာကြောင့်

တစ္ဆေသရဲဆိုတဲ့ ဝိညာဉ်များ ငိုတွယ်
ကပ်မီလာခြင်းဖြစ်ကြောင်း ဆရာဒေါင်း
၏ ရှင်းပြချက်အရ သိရပါသည်။ ဆရာ
ဒေါင်းသည် မဲထီးပူးဝင်ခံရသော ကိုမြိုင်
ကို ဩဇာခက်နှင့် ပုတ်လိုက်ရာ ကိုမြိုင်
သည် ဘာမှမဖြစ်သကဲ့သို့ ပုံမှန်အတိုင်း
ဖြစ်သွားသည်။ ကိုမြိုင်ဆိုသူမှာ ကျွန်
တော်၏ ဖခင်ဘက်မှတော်သည့် ကျွန်
တော်အစ်ကိုဝမ်းကွဲ ဖြစ်ပါသည်။ အခင်း
ဖြစ်ညနေပိုင်းတွင် ကန်ထဲရွာက အိမ်
အတွက် ဆန်နှင့်ထင်းများ လာပို့ခြင်း
သာ ဖြစ်ပါသည်။

ကိုမြိုင် ပုံမှန်ဖြစ်ပြီး မကြာမီမှာ
ပင် ဦးလေးမြိုင်သည် ပြူးတူးပြတ်
နှင့် ပက်လက်လဲ သတိမေ့နေရာက
လူးလဲထလာသည်။

“မမ ကျွန်တော် ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ဟဲ့ . . . မြိုင်၊ စကားကြော
ရှည်မနေနဲ့။ ဆရာဒေါင်းကို ဦးတိုက်
ကန်တော့လိုက်”

ဦးလေးမြိုင် မည်သို့မျှ စောဒက
မတက်။ ဆရာဒေါင်းကို ဦးသုံးကြိမ်ချ
ပြီး ကန်တော့လိုက်သည်။

ဆရာဒေါင်းလည်း ဆန်တစ်ပြည်၊
ငွေငါးမတ်၊ အလင်းတိုင်သုံးတိုင်တို့ကို
ခြေကြွခအေးဖြစ် ယူဆောင်၍ ကိုလှ
ကြီးမြင်းလှည်းပေါ်တက်ကာ ကျွန်တော်
တို့အိမ်က ထွက်ခွာသွားသည်။

ဝင်းသောင်(ရမည်းသင်း)

သဂုံမကို ပြဇာတ်မယ်

မင်းဟိန်းထိပ်

မောင်ညိုမှိုင်း ART

NYO HMAING

နေခင်းတွင် တစ်နာရီမျှ အိပ်လေ့
သည်။ ညကို စာရေး၍ကောင်းလျှင်
အောင်းသလို ရေးနေတတ်သဖြင့် ည
အစပိုင်းရောက်မှ အိပ်ရာဝင်သော ည
အတွက် များသည်။ ထို့ကြောင့် နေခင်း
အိပ်ရေးတစ်ပေးလောက်မျှ မအိပ်ရ
သဖြင့် နောက်ညများတွင် စာရေးနိုင်
အောင်မည် မဟုတ်ပေ။

နေ့လယ်စာ စားပြီးသည်နှင့် အိပ်
ရာဝင်လိုက်သည်။ စာအုပ်တစ်အုပ်ကို
ဖတ်လိုက်သည်။ စာဖတ်ရင်းကသာ
အိပ်ပျော်လေ့ရှိသည်။ အိပ်ရာဝင်သည်
အထောင့်ပါးတစ်ပုဒ်၊ သို့တည်းမဟုတ်
အတစ်ခန်းဖတ်ပြီးသည်နှင့် အိပ်ပျော်
အလှူအထ ဖြစ်သည်။

“ဒေါက်...ဒေါက်...ဒေါက်”
အိပ်ပျော်လှဆဲဆဲတွင် တံခါး
ခွဲကသံကြား၍ ဖွင့်ကြည့်လိုက်ရာ
မောင်အေးမင်းနှင့် နောက်နှစ်ယောက်
တို့ကို တွေ့လိုက်ရသည်။ သူတို့၏မျက်
လုံးတွင် တစ်စုံတစ်ခုကို ထိတ်လန့်နေ
ကြောင်း ထင်ဟပ်နေသည်။ ထို့ကြောင့်
အိပ်ပျော်သူ မူးတူးဖြစ်နေသော မိမိသည်
အိပ်ပျော်သူအတွက် စိုးရိမ်ရမလိုပင် ဖြစ်
လာသည်။

“မောင်အေးမင်း ဘာလဲကွ”
မျက်စိကို လက်နှင့်ပွတ်ရင်းက
အိပ်လိုက်သည်။ မောင်အေးမင်းသည်
အိပ်ခင်း စကားမဆိုသေးဘဲ သူ့လူတွေ
ကြည့်လိုက်သေးသည်။
“ဟိုလေ...စက်ရုံမှာ သရဲမ
ယောက် ဝင်ကြမ်းနေလို့”
မောင်အေးမင်းက ကြောက်လန့်

သံနှင့် ပြောလိုက်၍ သူ့လူနှစ်ယောက်
က အသံတိုးတိုးနှင့် ရယ်ကြသည်။
မောင်အေးမင်းက မကျေမနပ်ဖြစ်ပြီး
သူ့လူတွေကို ကြည့်သည်။

“သရဲမဝင်ကြမ်းတယ်ဆိုတော့
ဘယ်လိုများ ကြမ်းနေလို့တုံး”

“စာရင်းစာရွက်ဖိုင်တွေကိုယူပြီး
လွှင့်ပစ်တယ်။ စက်နဲ့ ချောပြီး ပုံထားတဲ့
သစ်သားချောင်းတွေကိုလည်း အပြင်
ကို ရောက်အောင် လွှင့်ပစ်နေလို့ အား
လုံး ပြန့်ကျဲနေတယ်။ ဒါ့အပြင် ကောင်
လေးတစ်ယောက်ကိုလည်း ဝင်ပူးလို့
ရူးမလိုတောင် ဖြစ်နေတယ်”

မောင်အေးမင်းတို့ စက်ရုံက ပရိ
ဘောဂလုပ်သော စက်ရုံဖြစ်ကြောင်း
ကို မောင်အေးချမ်း နားလည်ဖူးသည်။
သူတို့စက်ရုံကလည်း တည်ဆောက်စ
ရှိသေးသည်ဟု တစ်ခါက မောင်အေး
မင်း ပြောပြဖူးသည်။

“သစ်သားချောင်းတွေကို လွှင့်ပစ်
တယ်ဆိုတော့ ညလား၊ နေ့လား”

“နေခင်းကြီး”

“ဟာ...သရဲမက နေခင်းကြီး
တောင် ပွဲကြမ်းလှည့်လားကွ။ ကောင်
လေးတစ်ယောက် ဝင်ပူးတယ်ဆိုတာ
ကကော ဘယ်လိုပုံစံမျိုးလဲ ပြောပြပါဦး”

“ဝင်ပူးခံရတဲ့ ကောင်လေးဟာ
နောက်တစ်လလောက်ကတည်းက လူ
စုထဲက ခဏခဏ ထွက်ပျောက်သွား
လေ့ရှိတယ်။ သူ့သူငယ်ချင်းတွေ ပြော
ပြတာကတော့ ရည်းစားနဲ့ သွားတွေ
တယ်လို့ ပြောသတဲ့။ ဒီစက်ရုံဟာ ပရိ
ဘောဂလုပ်တဲ့ စက်ရုံ ဖြစ်နေတော့
မိန်းကလေးမရှိပါဘူး။ တမင်တကာ

လာတယ်ဆိုရင်လည်း ဂိတ်စောင့်က
သိမယ်။ အခု ဂိတ်ကဝင်တာလည်း
မတွေ့ရဘူး။ ဒါကြောင့် မယုံသင်္ကာ
ဖြစ်လာပြီး ကောင်လေးကို မေးကြည့်
ကြတယ်”

“မင်းရည်းစားနဲ့ သွားတွေတယ်
ဆိုတော့ မင်းရည်းစား ဂိတ်ဝက ဝင်
လာတာလည်း မတွေ့ရဘူး။ ဘယ်မှာ
များ သွားတွေတာလဲလို့ မေးကြည့်ကြ
တော့ စက်ရုံအပေါ်ထပ်မှာတဲ့”

“ဟာ...ဂိတ်ကမဝင်ဘဲနဲ့ စက်ရုံ
အပေါ်ထပ်ကို ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ရောက်
သွားရတာလဲ။ ဟုတ်ကောဟုတ်ရဲ့လား
ကွ”

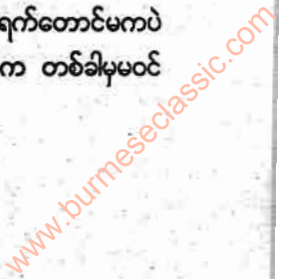
“ဟုတ်တယ်။ ကျွန်တော် အပေါ်
ထပ်တက်သွားတိုင်း သူထောင့်တွေက
နံရံကို မိုရပ်ပြီး စောင့်နေတတ်တယ်”

“သူပုံစံကိုကြည့်ပြီး သူ့အပြော
ကို နားထောင်ရတာနဲ့ပဲ တကယ်ဟုတ်
သလိုလိုဖြစ်နေတယ်။ ဒါကြောင့် စက်ရုံ
က အလုပ်သမားတွေလည်း အားလုံး
တွေဝေကျန်ကြတယ်။ ဂိတ်စောင့်ကို
သွားမေးကြည့်ကြတော့လည်း ဘယ်
မိန်းကလေးမှ မဝင်ဘူးတဲ့”

“မင်းကောင်မလေးက ချော
သလား”

“ချောတာပေါ့...။ ချောသမှ
တကယ် ရှားရှားပါးပါး အချောအလှ
မျိုးပဲ”

“ဒီလိုဆိုရင်တော့ ဟကောင်ရေ
လူတွေမဖြစ်နိုင်ဘူး။ လူဆိုရင် ဂိတ်က
ဝင်မှာပေါ့။ အခု မင်းနဲ့ကောင်မလေး
သွားတွေနေကြတာ ရက်တောင်မကပဲ
လကူးလာခဲ့ပြီ။ ဂိတ်က တစ်ခါမှမဝင်

ဘဲ မင်းသွားတိုင်း တွေ့နေရတယ်ဆိုတော့ မင်းကောင်မလေးဟာ သိုက်မဖြစ်ချင်ဖြစ်မယ်၊ သရဲမဖြစ်ချင်ဖြစ်မယ်လို့လည်း ပြောလိုက်ပါလေရော အဲဒီကောင်လေး တွေ့တွေ့ဝေဝေ ဖြစ်သွားတယ်။ ပြီးတော့ ထရုံမှာချိတ်ထားတဲ့ နာရီကို မော့ကြည့်မော့ကြည့် လုပ်နေရင်းက တောင်ကြည့် ပြောက်ကြည့်နဲ့ အပေါ်ထပ်ကို တက်သွားတယ်။ သိပ်ပြီး မကြာပါဘူး အမယ်လေး လုပ်ကြပါဦး။ ကယ်ကြပါဦး။ ကူပါ ကယ်ပါနဲ့ ငယ်သံပါအောင် အော်ခိုပြီး အပေါ်ထပ်က ပြေးဆင်းလာတယ်။ အောက်ကို ရောက်တော့ သတိမေ့သွားတယ်။

မောင်အေးမင်းက ရှည်လျားစွာနဲ့ သရဲမ၏ ဖြစ်ကြောင်းကုန်စင်တွေကို ပြောပြသည်။

“ပြီးတော့ ဘာတွေထူးဆန်းသလဲ မောင်အေးမင်း။”

“ထူးဆန်းတာတွေ ရှိသေးတယ်။ ကောင်လေးကို ဝိုင်းဝန်းပြုစုပြီး သတိရလာလို့ မေးကြည့်ကြတော့...”

“ကျွန်တော် တက်သွားတော့ သူ့ကို တွေ့နေကျနေရာမှာ နံရံကိုခိုပြီး ရပ်နေတာ တွေ့ရတယ်။ သူ့မျက်နှာ နေတိုင်းနဲ့ မတူဘဲ သိသိသာသာကြီး ညှိုးကျနေတယ်။ ကျွန်တော်ရောက်လာတော့ အဝေးကို တစ်အောင်ကြာအောင် ငေးကြည့်ပြီး -

“နင် ဟိုလူတွေနဲ့ ဘာတွေပြောကြသလဲ။ သူများပြောတိုင်း မဟုတ်တာတွေကို မယုံနဲ့နော်”

“မယုံပါဘူးဟာ။ ဒါပေမဲ့ နင်ကို ငါတစ်ခုမေးကြည့်မယ်။ နင်က သိုက်

(ဥစ္စာစောင့်)မလား။ သရဲမလားတဲ့။ လူဆိုရင် ဂိတ်ဝက ဝင်မယ်။ အခု ဂိတ်ဝက မဝင်တဲ့အတွက် လူမဖြစ်ဘူး။ သိုက်မနဲ့ သရဲမ တစ်ခုခုဖြစ်နိုင်တယ်တဲ့”

“နင်က ရှည်တာကို အရှည်ကြီး သူတို့မေးတိုင်း လျှောက်ပြောတယ်”

“အေး... ငါလည်း ပြောလိုက်မိတယ်”

“ဒီတော့ ဟိုကမေးကြပြီပေါ့။ နင်ကို ငါ ရှင်းရှင်းပြောမယ်။ ဒီအတိုင်း နေလို့တော့ နင်နဲ့ငါ တာရှည်မှာမဟုတ်ဘူး။ ဒါကြောင့် ခိုးပြေးကြရအောင်”

“ပြေး... နင် ငါ့နောက်လိုက်ခဲ့”
“ဟဲ့... ဘယ်ဖြစ်မလဲ။ နင်ပဲ ငါ့နောက်လိုက်ခဲ့ပါတဲ့”

ဟု တောင်လေးက ရိုက်သံနဲ့ ပြောပြသည်။

“အဲဒီကတည်းက မင်းကောင်မလေးဟာ မင်းနောက်ကိုမလိုက်ဘဲ သူ့နောက်ကို အရခေါ်နေတယ်ဆိုတော့ လူမဖြစ်နိုင်ဘူးလို့ မင်းမသိဘူးလား”

ဟု မောင်အေးမင်းက ဝင်မေးသည်။

“သူ ကျွန်တော်နောက်ကို မလိုက်ဘူးဆိုရင်တော့ သိလိုက်ပြီပေါ့။ လူသာဆိုရင် အဲလောက်ချစ်နေကြတာ လိုက်မှာပေါ့”

“ဒီတော့ မင်းက ဘာဆက်ပြောသေးလဲ”

“ပြောတာပေါ့။ နင် ငါ့နောက် မလိုက်ဘူးဆိုရင် တကယ် သရဲမ၊ သိုက်မ တစ်ခုခုပဲ ဖြစ်မယ်လို့လည်း ပြောလိုက်ပါလေရော... သူ အကြီးအကျယ်ဒေါသထွက်သွားတယ်။ ဒေါသ

သံကြီးနဲ့လည်း ဆက်ပြောတယ်။
“နင်ကို ငါ အဲလောက်ချစ်နေတာ ငါ သရဲမဆိုရင်ကော နင် ငါ့ကို တော့ဘူးလား”

“မချစ်တော့ဘူး။ ကြောက်လို့လည်း ပြောလိုက်တော့ သူ့မျက်နှာချင်း ဘီလူးရုပ်ဖြစ်သွားပြီး မှာလည်း အမွေးကြီးတွေ တစ်လောက်ရှည်သွားပြီးတော့ ကျွန်တော်ကို လိုက်ဖမ်းတော့တာပဲ။ အဲဒါကြောက်တယ် ကြောက်တယ်”

ဟု အော်ရင်းက ကောင်လေး သတိလစ်သွားပြန်လေသည်။

ထို့နောက် မျက်လုံးတွေ အဖောက်ဖောက်လာပြီး စက်ရုံလုပ်သားတွေ ခေါသအကြည့်တွေနဲ့ ကြည့်နေတဲ့အခါ မောင်အေးမင်းက -

“ကဲ... ကောင်မလေး။ နင် သူ့ဆိုတာ ငါ့ပြောပြ။ ပြီးတော့ နင် ကိုကော ဘာကြောင့် လုပ်ထားတာလဲ”

ဟု မောင်အေးမင်းက ဝင်မေးသော ကောင်လေးကို မေးသည်။

“သူ့ကို ငါချစ်လို့လုပ်ထားတာပဲ။ ငါ့နာမည် မသန္တာ”

“ဪ... ချစ်လို့လုပ်ထားတာလား။ ဒီတော့ မသန္တာက လိုသေလို့ သရဲမဖြစ်နေရတာလား”

“လွန်ခဲ့တဲ့ လေးနှစ်လေးတွေလေးကျပ်ပေးစရာရှိတဲ့ မိန်းမ ယောက်နဲ့ ရန်တွေ့ပြီး သတ်ပစ်ရင်းက သူ ငါ့လည်ပင်းကိုညစ်သွေးမြောင်းထဲ ချစ်ခဲ့တယ်”

သရဲမလေး မသန္တာကြောင့် အတိုင်း သည်စက်ရုံပတ်ဝန်းကျင်

ပြဿနာတွေ မကြာခဏ ဖြစ်ခဲ့ဖူးသည်။
ဆိုကြောင့် မသန္တာပြောသည်မှာ ဖြစ်
နိုင်သည်။ မောင်အေးမင်းတို့ စက်ရုံက
သခုမှ ဆောက်စဖြစ်၍ ရှေးဟောင်း
ဆင်းဖြစ်တွေကို တိကျစွာ မသိနိုင်
သော်လည်း ပြဿနာတွေ ဖြစ်ကြသည်
တို့တော့ ကြားဖူးသည်။

“ဒီတော့ ချစ်လျက်နဲ့ ကောင်
ဆေးကို ဘာလို့ ခြောက်လှန်ရတာလဲ”

“သူက ငါ့မှ မချစ်တော့ ထွက်
ပြေးဖို့လုပ်လာတာကိုး . . . ဒါကြောင့်
အသေသတ်ယူမလို့”

“ဒါဆိုရင် သူ့ကို မသန္တာကိုယ်
အထားပြီး ဘဝချင်းလဲလိုက်ရုံပဲပေါ့”

စသည်ဖြင့် မောင်အေးမင်းက
သူတို့စက်ရုံ၏ ဖြစ်ကြောင်းကုန်စင်တွေ
နဲ့ စိကာပတ်ကုံး ပြောပြသည်။ လျှော့
ချက်၍တော့ မရပေ။ အတော်လေး
ခြင်းသောသရဲမ ဖြစ်နိုင်သည်။ ထို့
ကြောင့် သတိထားပြီး လုပ်ကိုင်ရပေ
မည်။

မနက် ၉ နာရီခန့်တွင် မောင်အေး
ကိုယ်တိုင် ကားနှင့်လာပင့်၍ လိုက်
လာသည်။ စက်ရုံသို့ရောက်သည်နှင့်
စက်ရုံပိုင်ရှင်၊ စက်ရုံမန်နေဂျာတို့အပြင်
စက်ရုံလုပ်သား ကောင်လေး ငါးဆယ်
ကျော်မျှတို့လည်း ဝိုင်းအံ့ရောက်လာ
ကြသည်။ ဝင်ပူးခံရသည်ဟုဆိုသော
ကောင်လေးကို အထင်နှင့် ရှာဖွေကြည့်
ကြည့် ဝင်ပူးခံနေရသည်နှင့် တူသူကိုမူ
မတွေ့ရပေ။

“မောင်အေးမင်း ဘယ်မှာလဲကွ
ခံနေရတယ်ဆိုတဲ့ ကောင်လေး”

“မောင်အေးမင်းသည် ခါးကို ဆန့်

ပြီး ရှာဖွေကြည့်နေသည်။ တွေ့သွားပြီး
နောက် လက်ယပ်ခေါ်လိုက်သည်။
ကောင်လေး ရောက်လာလျှင် အနားသို့
တိုးခိုင်းပြီး ထိုင်စေလိုက်သည်။

ထို့နောက် လိုအပ်သည်များကို
ပြင်ဆင်၍ ရွတ်ဖတ်သရဇ္ဈာယ်ကြသည်။
ထိုသို့ ပြုလုပ်နေစဉ်မှာပင် ဝင်ပူးခံနေရ
သော ကောင်လေးသည် တစ်ချက်
သမ်းဝေလိုက်ပြီးနောက် တအိအိနှင့်
ငိုလေသည်။

ကောင်လေးကို မြင်စတွင် လူ
ကောင်းတစ်ယောက်ကဲ့သို့ ရှိနေသော်
လည်း သမ်းဝေလိုက်သော ခဏမှာပင်
သရဲမ ဝင်ပူးလေဟန် ရှိသည်။ ထို့
ကြောင့်ပင် ကောင်လေး လူကောင်း
စိတ်ပျောက်သွားပြီး ငိုယိုလာခြင်း ဖြစ်
ပေမည်။ ထို့နောက် ပရိတ်ရေ ဂါထာ
ရေများနှင့် ပက်ဖြန်းလိုက်၍ ကောင်
လေး တစ်ချက်သမ်းဝေလိုက်ပြီးနောက်
မျက်နှာကြည်လင်လာလေသည်။ ထို
ကြောင့် သရဲမ ထွက်သွားပြီဟု သိ
လိုက် ရသည်။

“ကဲ . . . မင်းနေကောင်းသွားပြီ
လား။ ငါက မှော်ဆရာ။ အင်းဆရာ
တော့ မဟုတ်ဘူးကွ။ အဓိဋ္ဌာန်ပြုပြီး
သရဲမကို မေတ္တာပို့ အမျှဝေပြီးနောက်
သရဲမကဲ့သို့ပေးပေးပေးလိုက်တာပဲ”

ကောင်လေးက ကြည်လင်သော
မျက်နှာနှင့် ခေါင်းညိတ်ပြသည်။ ထို
ကြောင့် မိမိအနေနဲ့လည်း လုပ်ပေးရ
ကျိုးနပ်ပြီဟု ဝမ်းသာပီတိဖြစ်ရသည်။

စက်ရုံမန်နေဂျာက စေခိုင်းလိုက်
၍ ကောင်လေးနှစ်ယောက်က မေတ္တာ

ရေ ပရိတ်ရေတွေကို စက်ရုံအတွင်း
အပြင်နှင့် နံရံတွေကို ပက်ဖြန်းနေကြ
သည်။

“ဒီလိုဆိုရင် ငါပြန်မယ်။ မင်း
သရဲမလည်း ထွက်သွားပြီမဟုတ်လား”

ဟု ပြောလိုက်ရာ ဝင်ပူးခံရသော
ကောင်လေးသည် တောင်ကြည့်မြောက်
ကြည့် ကြည့်လိုက်ရင်းက -

“ဟာ . . . ဟိုမှာ ခြံဝနားမှာ
ကျွန်တော့်ကို လက်ယပ်ခေါ်နေတယ်။
မလိုက်ဘူး။ မလိုက်ဘူး။ ကြောက်တယ်”

ဟု ဆိုကာ မျက်နှာကို လက်ဝါး
အုပ်ပြီး ငိုလေသည်။

စက်ရုံလုပ်သားများလည်း လန့်
ဖျပ်သွားကြသည်။ ကောင်လေး လက်
ညှိုးထိုးပြသည်ကိုကြည့်ကြသော်လည်း
သရဲမကို တစ်ယောက်မျှ မမြင်ကြ။
မိမိအနေနှင့်လည်း စိတ်အနှောင့်
အယှက် ဖြစ်သွားမိသည်။

“တကယ်ကော ဟုတ်လိုလား
ကွ။ သရဲမ ထွက်သွားပြီပဲ။ မင်း စိတ်
အထင်ဖြစ်မှာပါ။ ကဲ . . . သရဲမ ရှိသေး
သလား အဲဒီနေရာကို ကြည့်လိုက်
ပါဦး”

ဟု ဆို၍ ကောင်လေး ကြည့်
လိုက်ရာ -

“ဟုတ်တယ် ရှိနေတုန်းပဲ။ ကျွန်
တော့်ကို ကြောက်စရာရှုပ်ကြီးနဲ့ လက်
ယပ်ခေါ်နေတယ်”

ဟု ဆိုကာ ကောင်လေး အလန့်
တကြားနှင့် အော်ငိုပြန်လေသည်။ သူ
များတွေက မမြင်ဘဲ ထိုကောင်လေး
တစ်ယောက်သာ မြင်သည်ဆိုသော်
လည်း မယုံ၍ကော မဖြစ်ပေ။ သရဲ

ကချင်ဆေး ဆရာမကြီး ဒေါ်ကျော်၏ သမီး

ကချင်ဆေးဆရာမကြီး

ဒေါ်နန်းထု

မှ

လေမပြတ်၊ အကြောရောဂါကြိုတင်ကာကွယ်လိမ်းဆေး
လာလီစိုင်းရင်းဆေးမှတ်ပုံတင်အမှတ် - ၀၁၀၁ Y ၁၀၇၄

လေပြတ်၊ လေပြန်၊ ပါးတစ်ခြမ်းရွဲ့ခြင်း၊ အာရုံကြောအားနည်းခြင်းများ၊ ဇက်ကြော
နောက်ကြောတက်ခြင်း၊ ခါးကြောတစ်လျှောက် အမြောင်းထပ်ပြီးတက်ခြင်း၊ အကြောကပ်၊
အကြောလွဲ၊ အကြောရောင်ရမ်းကာ ကိုက်ခဲခြင်း နှင့် အကြောရောဂါအမျိုးမျိုး၊
လျှက်လူငယ်မရွေး အကြောရောဂါအမျိုးမျိုးနှင့် ၊ လေပြတ်ခြင်းမခံရအောင် ကြိုတင်
ကာကွယ်လိုသူများ ဆရာမနှင့် တိုင်ပင်ဆွေးနွေးနိုင်ပါသည်။
အစွမ်းထက်သော ကချင်ရိုးရာနည်းစနစ်အတိုင်း ကုသပေးသည်။

ဆရာမနှင့်တွေ့ချိန်

- * မြစန္ဒာဆေးတိုက် * အမှတ်(၃၁၄)၊ ရွှေဘုံသာအလယ်လမ်း၊ ရန်ကုန်မြို့။ ။ ဖုန်း - ၀၁-၃၈၇၀၉၇
(နံနက် ၁၂ နာရီ မှ ညနေ ၄ နာရီထိ) “တနင်္ဂနွေနေ့တိုင်းပိတ်သည်”
- * နေအိမ်ဆေးခန်း * အမှတ်(၃၁၆)၊ စိမ့်ကိန်း (၁)လမ်း၊ သခင်မိုးလှကြီးလမ်း၊ တောင်ဥက္ကလာပမြို့။
(နံနက် ၇ နာရီ မှ ၁၁ နာရီထိ) တဆင့်/ဖုန်း - ၀၉-၄၂၅၀၁၁၈၇၅, ၀၉-၇၉၉၅၉၃၁၉၈,
၀၉-၇၉၉၅၉၃၂၁၆

အချိန်ကား ၂၀၀၅ ခုနှစ် နိုဝင်ဘာလ။

စာရေးသူသည် ဦးစီးဌာနတစ်ခု အကြီးအကဲအဖြစ် ဆောင်ရွက်သူက ရှိစဉ် နယ်ရုံးခွဲတစ်ခုသို့ တာဝန်ဖြင့် သွားရောက်ခဲ့ပါသည်။ ထိုရုံးခွဲသည် ရွာကြီးတစ်ရွာ၏ထိပ်တွင် တည်ရှိပြီး လယ်ကွင်းအဟောင်းများကို မြေဖြင့် တည်ဆောက်ထားခြင်း ဖြစ်၏။ ထိုကွင်းအတွင်းသို့ မဝင်မီ ရွာလမ်းထိပ်၌ ရောမသစ်ပင်ကြီး နှစ်ပင်ရှိပြီး ယင်းတို့ကို အမှီပြုတည်ဆောက်ထားသော ဆက်ကွန်းတစ်ခုလည်းရှိ၏။ ဒေသခံတို့က ထိုနတ်ကွန်းကို “နတ်ပေါက်မယ်ဆက်” ၏ နတ်ကွန်းဟု ရှေးနှစ်ပရိစ္ဆေဒကြောမြင့်စွာကတည်းက ခေါ်ဝေါ်ခဲ့ကြ၏။ စာရေးသူသည် ထိုနတ်ကွန်းရှေ့ မော်ဆက်ကားကို ခေတ္တရပ်စေပြီး ကားပေါ်ထွင်း၏။ နတ်ကွန်းကို မျက်နှာမူ၍ ဆက်တတ်ရပ်ပြီး နတ်ပေါက်မယ်တော်သည်ကို စိတ်မှန်းဖြင့် ရည်စူး၍ အမျှအတန်းပေးဝေ၏။ ဤရုံးခွဲ၌ တာဝန်ထမ်းဆောင်နေကြသော မိမိ၏ အထမ်းများနှင့် ဒေသခံ ရွာသူရွာသားများကို မေတ္တာပို့သ၏။ ပြီးမှ မော်တော်ပေါ်သို့ ပြန်တက်ပြီး ရုံးဝင်းထဲသို့ ဝင်၏။ စာရေးသူကို လာကြိုကြသူများအနက် အရာရှိငယ်နှစ်ဦးတို့မှာ တစ်ဦးတစ်ဦး လက်တို့ပြီး ရယ်ခိုး(ခိုးခြင်း) ပြုကြသည့်ကို အမှတ်မထင် တွေ့မြင်လိုက်

ကျွန်က ဒီနတ်ကွန်းကို လက်နှိပ်တော့ပြီး ဆုတောင်းခဲ့တာ

မဟုတ်ဘူး။ အနန္တော အနန္တငါးပါးက လွဲလို့ ကျုပ်ဟာ ဘာကိုမှရှိခိုးကန်တော့လေ့မရှိဘူးဗျာ။ ကျုပ်ဒီဒေသကို ဟိုးလွန်ခဲ့တဲ့ နှစ်ပေါင်း ၄၀ လောက်ကတည်းကစပြီး ရောက်ဖူးခဲ့တယ်။ ဘီအေ(ဂုဏ်ထူး)တန်း တက်တုန်းက တက္ကသိုလ်ကျောင်းသား ဘဝကတည်းက စပြီး ရောက်ခဲ့တာ။ အမ်အေ(မဟာဝိဇ္ဇာ)တန်းတက်တော့လည်း ဆက်ပြီး လာနေခဲ့ရတာပဲ။ အဲဒီတုန်းကတည်းက ဒီနတ်ကွန်းဟာ ဒီနေရာမှာ ရှိနေခဲ့တာကို တွေ့ခဲ့ရတယ်။ အခုလို ရှင်းရှင်းလင်းလင်း လမ်းတွေဘာတွေ ရှိတဲ့နေရာမျိုးမဟုတ်ဘဲ တောထဲက နတ်ကွန်းတစ်ခုလို တည်နေခဲ့တာဗျာ။ နောက်ပိုင်း ရွာနေရာချဲ့ တောတွေရှင်းလိုက်တော့ ဒီနတ်ကွန်းလည်း လူမြင်ကွင်းထဲမှာ ထင်ထင်လင်းလင်း ပေါ်လာခဲ့ရတာပါ။ ရွာခံတွေ အလေးအမြတ်ပြုခဲ့တဲ့ ဒီနတ်ကွန်းရှေ့ကမြတ်တိုင်း ကျုပ်ဟာ ကိုယ်ပြုခဲ့တဲ့ ကုသိုလ်ကောင်းမှု အစုစုကို အမျှအတန်းပေးဝေလေ့ ရှိခဲ့တယ်။ အခုလည်း ကျုပ်ဟာ ဒီနတ်ကွန်းရှေ့မှာ ရပ်ပြီး နတ်ပေါက်မယ်တော်ဆိုတာကို ရည်မှန်းအမျှပေးဝေခဲ့တယ်။ ခင်ဗျားတို့ တစ်တွေနဲ့ ရွာခံတွေကို မေတ္တာပို့သခဲ့တယ်။ ကျုပ်ရဲ့ ခံယူချက်ကတော့ ဘယ်ဒေသကိုပဲရောက်ရောက် အဲဒီဒေသခံတွေ အလေးအမြတ်ထားတဲ့ ဘယ်အရာကိုပဲဖြစ်ဖြစ် မထေမဲ့မြင် မပြုဘူး။ မစော်ကားဘူး။ ကိုယ်ပြုခဲ့တဲ့ ကုသိုလ်ကောင်းမှုတွေကို အမျှပေးဝေလေ့ရှိတယ်။ အခုလည်း အဲဒီခံယူချက်အတိုင်း လုပ်ခဲ့တာပါ။

ရင်ထဲမှစကားများကို ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ပြောကြားလိုက်ရသဖြင့် ပေါ့ပေါ့ပါးပါးဖြစ်သွားရ၏။

တည်းခိုဆောင်သို့ ရောက်ရှိပြီးနောက် ခေတ္တအနားယူခိုက် စာရေးသူ၏ စိတ်အစဉ်တို့က ၁၉၆၅ ခုနှစ်ဆီသို့ ပြန်လည်ရောက်ရှိသွားခဲ့၏။ ထိုစဉ်က စာရေးသူသည် ရန်ကုန်တက္ကသိုလ်၊ မနုဿဗေဒ ဘာသာရပ်တွင် ဝိဇ္ဇာ(ဂုဏ်ထူး)တန်း တက်ရောက်လျက်ရှိရာ ကွင်းဆင်းသုတေသန အတွေ့အကြုံရှိရန် ဤဒေသသို့ လာရောက်ခဲ့ရဖူး၏။ ထိုစဉ်ကတည်းက နတ်ပေါက်မယ်တော်၏ နတ်ကွန်းနှင့် ပတ်သက်၍ ထူးခြားချက်များကို ကြားနာမှတ်သားခဲ့ရဖူး၏။ စာရေးသူသည် ထိုစဉ်တုန်းက တူးဖော်ရေးစခန်း၏ ပြတိုက်ငယ်ရှိရာ ဝင်းခြံအတွင်း၌ တည်းခိုခဲ့ရ၏။ အိပ်စက်ရသော နေရာမှာ ပစ္စည်းသိုလှောင်ရာ ဂိုဒေါင်ငယ်၏ အရန်အခန်းကလေးတွင် ဖြစ်သည်။ ညနက်ပိုင်းတွင် အသံဝါကြီးနှင့် သီချင်းဆိုသံကို ကြားလိုက်ရသဖြင့် ယောက်ျားလေးတစ်ယောက် သီချင်းဆိုညည်းနေသည်ဟု မှတ်ထင်ပြီး ဆက်လက်နားစွင့်နေမိ၏။ ထိုစဉ်က စာရေးသူနှင့်အတူလိုက်ပါလာသော သုတေသနအရာရှိက “ကိုကျော်ဝင်း...အခု သီချင်းဆိုနေတဲ့ လူကို ခင်ဗျားက ယောက်ျားလေးလို့ ထင်နေတယ်မဟုတ်လား” ဟု လှမ်း၍မေးရာ စာရေးသူက ခေါင်းညှိတ်ပြလိုက်မိ၏။ ထိုအခါ သူက ဦးခေါင်းကို အသာအယာ ယမ်းခါပြီး လျှင် -

“ကျုပ်လည်း အစတုန်းက ဒီလို

တောကြက်တစ်ကောင် ဟင်းစားအဖြစ် ပေးသနားတော်မူပါ။ တောကြက်တစ်ကောင်ရလျှင် ကျေနပ်ပါပြီ။ နေရင်းအရပ်သို့ ပြန်ပါမည်။ ထပ်၍ တောကြက် မတည်တော့ပါ” ဟု ကတိပြုကြရသည်ဆို၏။ စာရေးသူတို့သည် ထိုခေလေထုံးစံကို လုံးဝမသိဘဲ တောကြက်တည်ရန်ကိစ္စကိုသာ စိုင်းပြင်းလုပ်ဆောင်ခဲ့ကြ၏။ နံနက်လင်းစပြုချိန်၌ စာရေးသူတို့၏ တိန်ညင်ကြက်ဖကြီးက တွန်၏။ သုံးကြိမ်ခန့် တွန်လိုက်သည်ဆိုလျှင် ထိုတော၏ဘုရင် တောကြက်ဖက သစ်ပင်ထက်မှ ပျံဆင်းလာပြီး တည်ကြက်ဖကို ခွပ်လေတော့၏။ မိနပ်ပိုင်းအတွင်း၌ပင် ထိုတောကြက်၏ သည်ပင်းနှင့် ခြေထောက်တို့က ညွတ်တွင်းတွင် ငြိသွားပြီး ဖမ်းမိခြင်းခံရ၏။

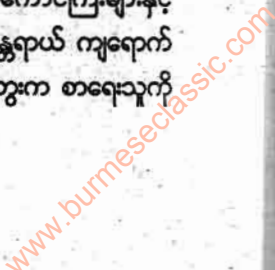
“မင်းကို ဒီတောကြက်ရဲ့ ပေါင်ဆစ်ချောင်း ဝေစုပေးမယ်။ ကျန်တာ အကုန်ယူမယ်။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတာ ကြည့်တည်ဖို့ကိစ္စအတွက် အစစအရာရာ ငါက ခေါင်းဆောင်အနေနဲ့ စီစဉ်ဆောင်ရွက်ခဲ့ရလို့ပဲ”

တောကြက်ဖကိုရရှိပြီး လောဘအတတ်နေသူ တင်အောင်က ပြောဆိုက်ခြင်းဖြစ်၏။ စာရေးသူလည်း မခံနိုင်နိုင်ဖြစ်ပြီး တောကြက်ဖ၏တစ်ခြမ်းကို ဝေစုအဖြစ် ရရှိသင့်ကြောင်း အရေးဆို၏။ သို့နှင့် ငြင်းရင်းခံရင်း ရန်ကြီးရင်း နောက်ဆုံးတွင် နေရာပြောင်း၍ နောက်ထပ် တောကြက်တစ်ကောင်ကို ခံယူ၍ ရရှိပါက တစ်ယောက်တစ်ဘောင်ကျ ယူရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်ကြ၏။ ထိုစဉ်အခိုက် မိမိတို့ငြင်းခုံနေသည့် နေရာသို့ လူရွယ်တစ်ယောက် ရောက်ရှိလာပြီး “မင်းတို့က တယ်ပြီး လောဘကြီးတာကိုး။ တောကြက်တစ်ကောင်ရတာတောင် မကျေနပ်သေးဘဲ နောက်တစ်ကောင် လိုချင်နေကြတယ်။ ကိုင်း...ဟောဟို တောစပ်ဘက်မှာ သွားတည်ကြပေတော့။ အဲဒီမှာ တောကြက်တွေ အများကြီးရှိတယ်” ဟု မြောက်ဘက်တောစပ်နေရာဆီသို့ လက်ညှိုးထိုးပြပြီး ထွက်ခွာသွား၏။ (ထိုပုဂ္ဂိုလ်သည် တကယ့်လူသားလော၊ နာနာဘာဝလောဆိုသည်ကို စာရေးသူ ယနေ့ထက်တိုင် စဉ်းစား၍ မရနိုင်ပါ။)

စာရေးသူနှင့် တင်အောင်တို့သည် ထိုပုဂ္ဂိုလ်ညွှန်ပြခဲ့သော နေရာသို့ ပြောင်းရွှေ့ကြပြီး ခုတ်ယူအကြိမ် ကြက်တည်ရန်အတွက် ထပ်မံပြင်ဆင်ကြပြန်၏။ ဤတစ်ကြိမ်၌ ထူးခြားသည်ကား စာရေးသူတို့၏ တည်ကြက် တိန်ညင်ကြက်ဖက လုံးဝ မတွန်တော့ခြင်းပင်ဖြစ်၏။ ထိုအခါ တင်အောင်က စိတ်ဆိုးပြီး ညစ်ညမ်းစွာ ဆဲရေးတိုင်းထွာ၏။ နေလည်း အတော်မြင့်လာပြီဆို တည်ကြက်ကို ပြန်ရုပ်ပြီး အိမ်သို့ပြန်ကြရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်ကြ၏။ သို့နှင့် တည်ကြက်ချည်နှောင်ထားရာဆီသို့ သွားရောက်ကြ၏။ ထိုနေရာသည် စာရေးသူတို့ ပုန်းကွယ်နေသည့် ချုံပုတ်မှ ကောင်းစွာမြင်နိုင်သော နေရာဖြစ်ပြီး ၂၅ ပေခန့်သာ ဝေးကွာ၏။ သို့ရာတွင် တည်ကြက်ဖရော ညွတ်ကွင်းတွေကိုပါ မတွေ့ကြရတော့။ မြင်ကွင်းထဲမှ ထူးဆန်းစွာ ပျောက်ကွယ်သွားကြလေပြီ။ တည်ကြက်ဖကို လိုက်၍ရှာရင်း မျက်စိ

လည်သွားပြီး လမ်းပါပျောက်သွားခဲ့ရ၏။ ထိုနေရာသည် သစ်ပင်အလွန်ထူထပ်သော တောကြီးမျက်မည်း နေရာမျိုး မဟုတ်။ ကျွန်းပင်၊ ကညင်ပင်များ၊ အခြားသစ်ပင်များ ခပ်ကျဲကျဲပေါက်နေပြီး ချုံနွယ်ပိတ်ပေါင်း အနည်းငယ် ထူထပ်သော သစ်တောမျိုးသာ ဖြစ်၏။ သို့ပါလျက် တည်ကြက်ဖရော၊ လမ်းပါ ပျောက်သွားခြင်းမှာ အံ့ဩစရာကောင်းလှတော့၏။ တစ်နေ့လုံး ဘာမျှ မစားရဘဲ တည်ကြက်ဖနှင့် ရွာသို့ ပြန်ရမည့်လမ်းကိုရှာရင်း တောထဲတွင် တစ်လည်လည် ဖြစ်နေရ၏။ နေအတော်လေး စောင်းသွားပြီ။ မကြာမီ နေဝင်တော့မည်။

မှတ်မှတ်ရရ ထိုနေ့က တိုင်းနှင့် ပြည်နယ် ဘောလုံးပွဲ၏ နောက်ဆုံးဗိုလ်လုပွဲနေ့ဖြစ်၏။ ကချင်ပြည်နယ် ဘောလုံးအသင်းနှင့် တနင်္သာရီဘောလုံးအသင်းတို့ ဗိုလ်လုကြရမည် ဖြစ်ရာ ကချင်ပြည်နယ်သားဖြစ်သူ စာရေးသူနှင့် တင်အောင်တို့သည် မိမိတို့ပြည်နယ် ခိုင်းရရှိရေးအတွက် ရေဒီယိုနားထောင်ပြီး အားပေးရန် အလွန်ဆန္ဒပြင်းပြလျက်ရှိနေကြ၏။ ဘောလုံးပွဲသတင်း မြန်မာ့အသံမှ တိုက်ရိုက်ထုတ်လွှင့်သည်ကို နားထောင်ရန် အချိန်မီ အိမ်ပြန်ရောက်နိုင်ပါတော့မည်လော။ တွေးရင်း အလွန်ပင် မချင်မရဲ ဖြစ်နေမိကြ၏။ ပို၍ဆိုသည်ကား ဖိုးချုပ်သည်အချိန်အထိ တောထဲတွင် တစ်လည်လည် ဖြစ်နေပါက တောကောင်ကြီးများနှင့် တွေ့ပြီး အသက်အန္တရာယ် ကျရောက်တော့မည်။ ဤအတွေးက စာရေးသူကို

အလွန်ပင်ထိတ်လန့်သွားစေရာ မတတ်
သာသည့်အဆုံး ကြားဖူးနားဝရှိခဲ့ဖူးသည်
အလုပ်တစ်ခုကို ပြုလုပ်မိလေတော့၏။

မြေပြင်တွင် ဆောင့်ကြောင့်ထိုင်
၍ လက်အုပ်ချီလိုက်ပြီးနောက် “နယ်
ရှင်ပယ်ရှင် တောစောင့်နတ်၊ ဘောင်
စောင့်နတ်များခင်ဗျား။ ကျွန်တော်မျိုး
တို့မှာ မလိမ်မိုးမလိမ္မာ အရွယ်များ ဖြစ်
ကြပါသည်။ အကယ်၍ ဤတော
အတွင်း၌ ပြောမှားဆိုမှား၊ ပြုမိမှား
သည်များရှိခဲ့ပါလျှင် တစ်ကြိမ်တစ်ခါ
မလိမ္မာမိခြင်းဖြစ်၍ ခွင့်လွှတ်တော်မူ
ကြပါရန် ရိုခင်ကန်တော့ဝန်ချပြီး တောင်း
ပန်ပါ၏”ဟု နှုတ်မဂ္ဂုတ်ဆိုကာ ဦးသုံး
ကြိမ်ချ ကန်တော့လိုက်မိ၏။ အံ့ဩစရာ
ကောင်းလှသည်ကား ယင်းသို့ ဝန်ချ
တောင်းပန်မိပြီး မိနစ်အနည်းငယ်
အတွင်း၌ပင် ပျောက်ဆုံးနေသော တည်
ကြက်ဖနှင့် ရွာသို့ပြန်ရမည့်လမ်းကို ရှာ
ဖွေတွေ့ရှိကြရခြင်းပင် ဖြစ်၏။ တည်
ကြက်ဖသည် ဘယ်ကိုမျှ လွှတ်သွားခဲ့
ခြင်းမဟုတ်ဘဲ မူလတည်စဉ်ကအတိုင်း
ညွတ်ကွင်းများ ဝိုင်းရံလျက် ပုံစံမပျက်
ရှိနေ၏။ ရွာသို့ ပြန်ရမည့်လမ်းကိုလည်း
မိမိတို့အနီးအနားမှာပင် ပြန်လည်တွေ့
ရှိကြရခြင်းပင် ဖြစ်၏။

နေဝင်ခါစအချိန်တွင် မိုးညှင်းမြို့
သို့ ပြန်လည်ရောက်ရှိပြီး ဘောလုံးပွဲ
အသံငွေငွေမှ ခုတ်ယပိုင်းကိုလည်း နား
ထောင်နိုင်ကြရ၏။ ထိုနေ့ညစာကို တော
ကြက်သားနှင့် ထမင်းစားကြပြီးနောက်
ဘကြီးဦးဘိုးရှိထံသို့ သွားရောက်ကြ၏။
ဦးဘိုးရှိသည် စာရေးသူ၏ ဘကြီးတစ်
ဝမ်းကွဲတော်သူဖြစ်ပြီး အတွေ့အကြုံ

ဗဟုသုတ အလွန်ပြည့်ဝသူ ဖြစ်၏။ ထို
နေ့က နှစ်ပုတ်တောထဲတွင် ကြုံတွေ့ခဲ့
ရသည်များကို ဘကြီးဦးဘိုးရှိအား ပြော
ပြသောအခါ -

“အိမ်း...ငါ့တူတို့ ကံကောင်းလို့
တောထဲမှာ ကျားစားမခံရတာပေါ့ကွယ်။
ပထမဦးဆုံး ကျူးလွန်မိတဲ့အမှားက
တော့ တောကြက်တည်သူတွေရဲ့ ပြု
ရိုးပြုစဉ်ဖြစ်တဲ့ သက်ဆိုင်ရာ နယ်ရှင်
ပယ်ရှင်(တောစောင့်နတ်)ကို ကွမ်း
ဆေး လက်ဖက် တင်မြှောက်ပသပြီး
ဟင်းစားပေးဖို့ မတောင်းခံမိတဲ့ ကိစ္စ။
ဒုတိယအမှားကတော့ တောကြက်တစ်
ကောင်ရပြီးတာကို မကျေနပ် မရောင့်
ရဲသေးဘဲ နောက်ထပ်တစ်ကောင် ရရှိ
အောင် ထပ်ပြီး ကြက်တည်တဲ့ကိစ္စ။
နောက်ဆုံးနဲ့ အဆိုးဆုံးအမှားကတော့
တည်ကြက်ဖ မတွန်တာကို မောင်တင်
အောင်က ဒေါပွပြီး ညစ်ညစ်ညမ်းညမ်း
ဆဲရေးတိုင်းထွားခဲ့တဲ့ ကိစ္စ။ အဲဒီအမှား
တွေကြောင့် တည်ကြက်ဖလည်း
ပျောက်၊ လမ်းလည်းပျောက် ဖြစ်ပြီး
တောထဲမှာ တစ်လည်လည် ဖြစ်နေခဲ့
ကြရတာပါ။ မိုးချုပ်သွားတဲ့အထိ တော
ထဲမှာ တစ်လည်လည် ဖြစ်နေသေးရင်
တော့ ကျားအစား မခံရရင်တောင်
အနည်းဆုံးတော့ ဝက်အပတ်ခံရတာ
တို့၊ မြွေအကိုက်ခံရတာတို့ ဖြစ်မှာ
သေချာတယ်။ ငါ့တူက သက်ဆိုင်ရာ
နယ်ရှင်ပယ်ရှင်တွေကို အချိန်မီ တောင်း
ပန်လိုက်မိပေလို့သာပေါ့ကွယ်။

နောက်ဆိုရင် မှတ်ထားကြပေ
တော့။ ဘယ်အရပ် ဘယ်ဒေကိုပဲသွား
သွား၊ ရောက်ရောက် ဒေသခံတွေ ရွာခံ

တွေရဲ့ အစဉ်အလာအရ ယုံကြည်
ရာတွေကို ဘယ်တော့မှ မပြုနဲ့။ မစော်ကားနဲ့။ ကိုယ်
ရင် ကိုယ့်ဟာကိုယ် အေးအေး
ဆေးနေ။ သွားပြီး...အာမခေတ်
ကရော်ကမယ် မပြုကြနဲ့။ ငါ့တူ
လည်း ဆယ်တန်းကျောင်းသားကြီး
ပဲ။ ပုဂံပြည့်ရှင် အနော်ရထာမင်း
သူ ဘုန်းမီးနေလ တောက်ပတဲ့
တုန်းက ထိန်ပင်စောင့်နတ်ကို သူ
ရာလမ်းမှာ ပိတ်ဆီးရပ်နားရ
လားဆိုပြီး ကြိမ်စကြာနဲ့ ရိုက်နက်
ရှားခဲ့ဖူးတယ်။ အမှန်ကတော့ ထိန်
စောင့်နတ်ဟာ ဟိုဘဝဟောင်းတုန်း
သူရဲ့ သူငယ်ချင်းပဲ။ အနော်ရထာ
ကြိုဆိုတဲ့သဘောနဲ့ တောလမ်း
ရပ်နေတုန်း မာန်တက်နေတဲ့
ရတာက ကြိမ်စကြာနဲ့ ရိုက်နက်
ဖယ်ရှားခဲ့တဲ့အတွက် ထိန်ပင်စောင့်
ဟာ စိတ်အနာကြီး နာသွားခဲ့
ဒါကြောင့်လည်း အနော်ရထာ
ကန်မိတဲ့အခါ ကျွဲဖြူယောင်ဆောင်
ခတ်သတ်ခဲ့တယ်လို့ ရာဇဝင်စာအုပ်
မှာ ဖတ်ဖူးခဲ့တယ်။ ငါ့တူတို့လည်း
ဖူးကြမှာပါ။ ဘကြီးပြောချင်တာက
ဆိုတာတွေကို ယုံကြည်ကိုးကွယ်
ရိုခင်ဖို့ တိုက်တွန်းနေတာ မဟုတ်
တာတော့ နားလည်ပါ။ သူတို့နဲ့
သက်ပြီး မရိုင်းပြမိဖို့၊ မစော်ကား
အတွက်သာ ငါ့တူတို့ကို ဆုံးမတာ
ပါတယ်”

မုန့်သကျော်ဝင်း(အမျိုးသားစာရေး)

ဇော်ပျ ဆေး အစွမ်း
သိချင်ရင် ကျွန်မကြည့်

ဇော်ပျ

အစာအိမ်လေနှင်ဆေး

အမှတ် - ၂၉၀၊ ဗညားဒလလမ်း၊ တပေမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့

မောင်ယဉ်မွန်၊ မောင်နေခြည်၊

မာမာခြေဝိနည်း
တော်မူစဉ်က
အရှင်တော်မူ [၁၅]

ယခင်လမှအဆက်

ပန်းချီ ပုံထွင်မောင်

မာယာဒေဝီ နှင့် ကျောက်စိမ်းရုပ် အရုပ်တော်ပုံ (၁၅)

မောင်ယဉ်မွန်(မောင်နေခြည်)

(ထ ၁၆ လ မှ အ ဆက်)

ထိုအခါ သာဝတ္ထိပြည်သားများ
ကြည်ရန် ပွဲတော်အတူတည်ဟန်ပြု
သည်။ မဟာနာမမင်း ထမင်းပန်းကန်
နှင့် လက်နှင့် ကိုင်လိုက်ချိန်မှာပင်
အမတ်ကြီးတစ်ယောက် ဝင်လာကာ
သဝဏ်လွှာတစ်စောင် ဆက်သစေ
သည်။ မဟာနာမမင်းကြီးမှာ သဝဏ်
လွှာကို ဖတ်ကြားနေတာ အချိန်အတော်
ကြာသောကြောင့် ဝါသဘာဝတ္ထိယာ
မင်းဝိုင်းမှ စား၍ဝခဲ့ရသည်။

ထိုအခြင်းအရာကို ဇာခန်းဆီး
ပြင်မှ စောင့်ကြည့်နေသော သာဝတ္ထိ
ပြည်မှ မှူးကြီးမတ်ကြီးများက သား
အနစ်ဦး အတူပင် ပွဲတော်တည်
ပြည်စု အထင်ရောက်ကြရတော့၏။
အချိန်မှာ ဝါသဘာဝတ္ထိယာ ပွဲတော်မှ
သွားသည့်တိုင် မဟာနာမမင်းကြီး
ထမင်းတစ်စေ့မှပင် မစားလိုက်

ထိုကဲ့သို့ ဇာတ်နိမ့်ဇာတ်မြင့်ဟု
ခွဲခြားဆက်ဆံမှုကြောင့်ပင် မဟာနာမ
မင်း၏ ကပိလပြည်ကြီးပါ ပျက်စီးခဲ့
ရသည်။ အမှန်ဆိုပါလျှင် ထမင်းပင်
အတူ မစားရသူများဆိုပါလျှင် မည်
သည့်အတွက်နှင့်မျှ အတူတကွ အိပ်
စက်ခြင်း မပြုအပ်ပေဟု သုဇိလ တွေး
နေမိတော့၏။

“အမောင်...ဦးရဲစကားတွေက
လွန်များသွားပြီလား၊ အမောင်ကို
တစ်ခုလောက် မေးရဦးမယ်၊ အမောင်
တို့ တိုင်းပြည်မှာ သာကီဝင်မင်းသား
တစ်ပါး ဘုရားအဖြစ်ရောက်နေပြီဆို၊
အဲဒီဘုရားရှင်ကကော ဇာတ်နိမ့်
ဇာတ်မြင့်ဆိုပြီး ခွဲခြားသေးသလား”
ဟု မေးလာတော့၏။

သုဇိလမှာတော့ ယောက္ခမ
ဦးယက္ခကိုကြည့်၍ တကယ့်ကို လူ
ထူးလူဆန်းကြီးနှင့် တွေ့နေရသလိုပင်

ခံစားနေရပေသည်။ ဦးယက္ခသည်
အမှုမဲ့ အမှတ်မဲ့ နေတတ်သူမဟုတ်။
လောကတွင် ဖြစ်ဖြစ်သမျှကို လေ့လာ
နေသူ ဖြစ်နိုင်ပေသည်။ ယခုလည်း
ကပိလပြည်တွင် ဘုရားရှင်ပွင့်သည်
ဆိုသည်မှာ ဗရမ္မာလူနည်းစုမျှသာ
သိနိုင်သောအရာဖြစ်ပါလျက် ဦးယက္ခ
သိနေသည်မှာ အံ့ဩဖို့ပင် ကောင်း
တော့၏။

“မြတ်ဗုဒ္ဓဟာ လောကသုံးပါး
တို့ရဲ့ အရှင်သခင်ဖြစ်လို့ လူမျိုး
ခွဲခြားခြင်း လုံးဝမရှိပါဘူး။ ဇာတ်နိမ့်၊
ဇာတ်မြင့် ဆိုတာတွေဟာ ဟိုရှေးရှေး
က ဗြဟ္မဏတွေရဲ့ အယူဝါဒများသာ
ဖြစ်ပါတယ်။ ဘုရားရှင်ရဲ့ သာသနာ
တော်မှာ ဘယ်မျိုးနွယ်က ဝင်လာ
သည်ဖြစ်စေ ဦးခေါင်းကို ပြောင်နေ
အောင် တုံးရတယ်။ အညိုရောင်
သင်္ကန်းတော်ကို လက်မောင်းတစ်ဖက်

ဖော်ပြီး ဝတ်ရုံရပါတယ်။ မင်းမျိုးမို့
သျှောင်ထုံးထားပါရစေဆိုလို့ မရပါ
ဘူး။ မြတ်ဗုဒ္ဓရဲ့ သာသနာတော်ဟာ
တစ်ပြေးညီ ဆက်ဆံရပါတယ်။”

ဟု သူသိသမျှ ရှင်းပြတော့၏။

“ဒါဆို ဦးတို့ရဲ့ ဗရမ္မာတွေနေ
တဲ့ တကောင်းပြည်ကို အုပ်ချုပ်ခဲ့တဲ့
မင်းတွေက မြဟ္မာဏဝါဒနဲ့ အုပ်ချုပ်ခဲ့
တာပေါ့။”

ဟု ဆက်၍ မေးနေပြန်သည်။

“မှန်ပါတယ် ဦးရယ်၊ နောက်
တက်လာမယ့် ဓဇရာဇာမင်းလက်ထက်
မှာတော့ သူ့ရားရှင်ရဲ့ အလိုတော်
အတိုင်း အုပ်ချုပ်သွားမှာပါ။”

ဟု သူမိလက ဆိုလိုက်သည်။

ထိုသို့ ဆိုလိုက်ရသော်လည်း
သူမိလ ဘဝင်မကျမိပေ။ ဓဇရာဇာ
သည် အလွန်ပင် အားနာတတ်ခြင်း၊
သနားအောင် ပြောလာလျှင် သနား
လွယ်ခြင်း၊ ချီးမြှင့်ရမည့်သူကိုပင်
ချောင်ထိုးထားတတ်ခြင်းတို့ကြောင့်
ဓဇရာဇာအပေါ် သူမိလကိုယ်တိုင်ပင်
အားမလိုအားမရ ဖြစ်ခဲ့ရပေါင်း များ
ခဲ့ပေပြီ။

အမှန်ဆိုသော် နန္ဒိသေန၊ သူမိလ
နှင့် မာယာဒေဝီတို့ တကောင်းတိုင်း
ပြည်တစ်ခုလုံး စည်းရုံးခဲ့ကြရသည်။
ထိုအကျိုးဆက်များကြောင့်ပင် မောရ
တောင်သို့ လူရာပေါင်းများစွာ ရောက်
လာခဲ့သည်။ ထိုသို့ဖြစ်လာအောင်
စွမ်းဆောင်သူများအား ကျေးဇူးမဆပ်

သည့်တိုင် ကျေးဇူးတင်ကြောင်းတော့
ပြောကြားသင့်သည်။

နန္ဒိသေနနှင့် သူမိလက
အကြောင်းမဟုတ်သော်လည်း အဓိက
ကျသူက မာယာဒေဝီပင် ဖြစ်သည်။
မာယာဒေဝီ၏ စွမ်းရည်ကြောင့် ဓဇ
ရာဇာဟု လူသိ၊ နတ်သိ၊ သိကြားသိ
ဖြစ်ခဲ့ရသည်။ ဒါနဲ့များတောင် မာယာ
ဒေဝီအား ဘေးဖယ်ထား၍ တကောင်း
မိဖုရားဟောင်းနဲ့ အပျော်ကျူးကာ
ပလူးနိုင်သည်။

“အမောင်ရယ်...အားနာနာနဲ့
ပြောရရင် အမောင်တို့ မြှောက်စားလို့
တောက်ကြွားလာခဲ့တဲ့ ဓဇရာဇာဟာ
တကယ်တော့ ပျော့ပျော့လေးနဲ့ နံတဲ့
ကြောင်ချေးပါကွယ်၊ ခုလို ဓဇရာဇာ
ဆိုတဲ့ နာမည်တော် ပေါ်လာအောင်
စွမ်းဆောင်ခဲ့သူတွေဟာ အမောင်သူမိလ၊
နန္ဒိသေနနဲ့ မာယာဒေဝီတို့မှာ အဓိက
ကျပါတယ်။ အဓိကကျတဲ့သူတွေကို
ဘေးဖယ်ပြီး မထီခဲမြင် လုပ်နေတဲ့
ဓဇရာဇာ တကောင်းဘုရင် လုံးဝဖြစ်
လာစရာ အကြောင်းမရှိပါဘူး။”

ဟု ပြောလိုက်ရာ...

“ဒါဆို တကောင်းဘုရင်က
ဘယ်သူဖြစ်မှာလဲ ဖေဖေ”

ဟု ဆိုကာ သီတာ ဝင်ရောက်
လို့ မေးလာသည်။ သီတာ၏ လက်
တွင်းမှာတော့ ကောက်ညှင်းပေါင်းနှင့်
ငါးကင်များ ယူဆောင်၍လာသည်။

“တကယ်တော့ ပြည်သူတွေ

မျှော်မှန်းထားတာက တကောင်သား
ဟာ မာယာဒေဝီမင်းသမီးနဲ့ သူမိလ
တစ်ဦးဦး ဖြစ်သင့်တယ်လို့ မျှော်
နေကြတာပါ သမီးရယ်။”

ဟု ဦးယက္ခက ဆိုလိုက်သည်။

“ဒါတွေက ဖေဖေရဲ့ စိတ်ထဲ
ယဉ်အိပ်မက်တွေ မဟုတ်လား”

ဟု သီတာက ကောက်ကာ
ကာ မေးလိုက်သည်။

“သမီး လူဆိုတာ အနာဂတ်
အတွက် အိပ်မက်တွေ ရှိရမယ်။ အိပ်
မက်တွေကို အကောင်အထည်
ဖော်တာဟာ ယုံကြည်ချက်ပဲ၊ လူ
ရင် အိပ်မက်ရှိရမယ်၊ ယုံကြည်ချက်
ရှိရမယ်၊ လူဖြစ်ပြီး အိပ်မက်
ယုံကြည်ချက် မရှိရင် အဲဒါ တိရစ္ဆာန်
နဲ့ ဘာတူးမှာလဲ သမီးရယ်၊ ဖေဖေ
တော့ ဖေဖေရဲ့ အဲဒီအိပ်မက်ကို
အကောင်အထည်ဖော်အောင် အကောင်
အထည်ဖော်ရမယ် သမီး။”

ဟု ဆိုလာပြန်သည်။

“ဖေဖေရဲ့ အိပ်မက်က မာယာ
ဒေဝီမင်းသမီးလေးလား၊ သူမိလ
မောင်ကြီးလား”

ဟု သီတာကလည်း ဆိုလိုက်
ပြန်သည်။

“ဖေဖေရဲ့အိပ်မက်က သူမိလ
မင်းသားလေးပေါ့ သမီးရယ်၊ သူမိလ
မင်းသားလေး ဘုရင်ဖြစ်မှ သူမိလ
က ဘုရင်ကတော် ဘုရင့်မိဖုရား
ဖြစ်လာမယ်၊ သမီးနဲ့ သူမိလမင်း

လေးတို့က နွေးဖွားလာမယ့် သားတော်
ကလည်း တကောင်းတိုင်းပြည်ကြီးရဲ့
ဘုရင်ဆက်ပြီးဖြစ်မယ်လေ”

ဟု ဦးယက္ခက ဆိုလိုက်သည်။
ဦးယက္ခ၏စကား ကြားရသည်
နှင့် သုဇိလ၏ အတွေးများသည်လည်း
ချာချာလည်ရတော့၏။ အမှန်တော့
သုဇိလအနေနဲ့ သူ့ကိုယ်တိုင်
တကောင်းတိုင်းပြည်၏ ဘုရင်ဖြစ်လို
စိတ် လုံးဝပင် မရှိခဲ့ပါပေ။ သို့သော်
ခုတော့ ယောက္ခမကြီး၏ စကားများ
က သုဇိလအား ညှို့ယူဖမ်းဆီးထား
သလို ခံစားနေမိတော့၏။

“အမှန်တော့ ဦးတို့တိုင်းပြည်
က အမှားနဲ့ စခဲသလို ဖြစ်နေတာကွဲ့”

ဟု ဦးယက္ခက ဆိုလိုက်ပြန်
သည်။

“ဘယ်လိုအမှားနဲ့ စခဲတာလဲ
ဗေဗေ”

ဟု သီတာကပင် ဝင်၍မေး
လိုက်သည်။

“တကောင်းတိုင်းပြည်ရဲ့ အင်
အားဟာ ဧရာဝတီမြစ်ကြီးနဲ့ သလ္လာ
ဝတီကြားမှာရှိတာ၊ ဒါတွေ သိပါ
သျှက် ဘုရင် အဘိရာဇာမင်းကြီးက
တကောင်းနေပြည်တော်ကို ဧရာဝတီ
မြစ်ရဲ့ အရှေ့ဘက်မှာသွားပြီး တည်
ဆောက်တယ်”

ဟု ပြောပြီး သုဇိလ၏ မျက်နှာ
ပေါ် အတန်ကြာကြာ စိုက်၍ကြည့်နေ
သော၏။

“ဗေဗေရယ်၊ နှစ်တွေ ထောင်ချီ
၂၀၂၁ ခုပြီပဲ။ သူ့ခေတ် သူ့အခြေအနေနဲ့
တော့ မှန်ကောင်း မန်းပါလိမ့်မယ်”

ဟု သီတာကပါ ဝင်၍ပြော
လိုက်ပြန်သည်။

“မဟုတ်သေးဘူး သမီးရဲ့၊ နှစ်
တွေကြာလာတာနဲ့ကို မဆိုင်တာ၊
အမှန်တော့ တိုင်းပြည်အရှင်သခင်
ဘုရင်တွေဟာ တိုင်းရေးပြည်ရေးထက်
ကိုယ်ရေးကိုယ်တာကို ဦးစားပေး
တယ်လေ။ သူတို့ရဲ့ ထီးနန်းစည်းစိမ်
တွေကို အချိန်မရွေး လာရောက်ဖျက်
ဆီးနိုင်တာဟာ ပြည်သူတွေမို့လား၊
ဒီတော့ ပြည်သူတွေနဲ့ ဧရာဝတီမြစ်
ကြီး ခြားထားလိုက်တော့တာပေါ့
ကွယ်”

ဟု ဦးယက္ခက ရှင်းပြသည်။

“အဲဒါမှန်တယ်မဟုတ်လား
ဗေဗေ”

ဟု သီတာက ဝင်ပြောလိုက်
ပြန်ရာ...

“လုံးဝမှားတယ် သမီး၊ ဘုရင်
လုပ်တဲ့သူတွေက သူတို့စိတ်မှာ မရိုး
သားလို့ ကိုယ့်တိုင်းပြည်က ဗရမ္မာ
တွေကို ရန်သူလိုထင်ပြီး အန္တရာယ်
ရန်အသွယ်သွယ်ကင်းအောင် မြစ်မင်း
ဧရာရဲ့ အရှေ့ကမ်းမှာ ရွှေနန်းစိုက်
လိုက်လို့ တကောင်းမင်းနေပြည်တော်
ဟာ မမျှော်လင့်ထားတဲ့ စိန့်တိုင်းသား
တွေရဲ့ လက်အောက်ကျရောက်ခဲ့ရပြီ
ပေါ့ကွယ်။ အမှန်တော့ သူတို့ရဲ့

သီးခြားကမ္ဘာလေးကို သူတို့ကိုယ်တိုင်
မကာကွယ်နိုင်ခဲ့ကြဘူးပေါ့ သမီးရယ်”
ဟု ဆိုကာ ဦးယက္ခ ရေနှေး
ခွက် ကောက်သောက်လိုက်လေတော့
၏။

“အကယ်၍ စိန့်တိုင်းသားတွေ
က ဧရာဝတီအနောက်ဘက်ကမ်းတွေ
ပါ သိမ်းပိုက်လိုက်မယ်ဆိုရင် ဘယ်လို
ဆိုးကျိုးတွေဖြစ်လာမှာပဲ ဗေဗေ”

ဟု သီတာက မေးလိုက်ပြန်
သည်။ ထိုအခါ ဦးယက္ခသည် အဝေး
သို့ ကြည့်လျက်...

“အဲဒီလိုများဖြစ်လာလို့ကတော့
ဗေဗေတို့ ဗရမ္မာတွေရဲ့ဘဝဟာ တိုင်း
ပြည်ပျောက်ရုံမကဘူး၊ လူမျိုးပါ
ပျောက်ပြီလို့ မှတ်လိုက်ပေတော့ သမီး
ရယ်”

ဟု ညည်းညည်းညူညူပင် ဆို
လိုက်လေတော့၏။

“ဒါဆို စိန့်တိုင်းသားတွေ ဧရာ
ဝတီအနောက်ဘက် ရောက်မလာ
အောင် ကာကွယ်ကြရမှာပေါ့ ဦးရယ်”

ဟု သုဇိလက ဆိုလိုက်သည်။

“မှန်တယ်၊ ခုဆိုရင် မလည်မှာ
လည်း စစ်သည်တော်အင်အားက
လုံလုံလောက်လောက် မရှိဘူး၊ မောရ
တောင်မှာလည်း ခုချိန်ထိ အဆင်သင့်
မဖြစ်သေးဘူး၊ အိမ်ရှေ့မင်းရဲ့လူတွေ
ပဉ္စာလမှာရှိတော့ ရှိနေပါရဲ့၊ ဒါက
လည်း မပြောပလောက်ဘူး”

ဟု ဦးယက္ခက ဆိုလိုက်လေရာ

“ဒါဆို ဘယ်လိုကာကွယ်ကြမလဲ”

ဟု သုဇိလက မေးလိုက်သည်။

“အမှန်တော့ စိန့်တိုင်းသားတွေဟာ တကောင်းဆိပ်ကမ်းကို အဓိက အလိုရှိနေတာပါ။ တကောင်းဆိပ်ကမ်းဟာ သူတို့ရဲ့ စီးပွားရေး အချက်အချာ ဖြစ်တယ်။ ဧရာဝတီဟာ သူတို့ရဲ့ ကုန်သွယ်ရေးလမ်းကြောင်းဖြစ်တယ်။ ဒါက ခုလောလောဆည် အခြေအနေကိုပြောတာ။ နောက်နှစ်တွေကြာလာရင် ဧရာဝတီနဲ့ သလ္လာဝတီကြားမှာ ရွှေတွေ၊ ငွေတွေ၊ ကျောက်စိမ်းတွေ ထွက်တယ်ဆိုတာ သိလိုက်တော့ နေရာအားလုံးကို သိမ်းပိုက်လာမှာ သေချာတယ်”

ဟု ဦးယက္ခက ဆိုလိုက်ပြန်၏။

“ဒီတော့ ဘယ်လိုတားဆီးကြမှာလဲ”

ဟု သုဇိလက မေးလိုက်ပြန်သည်။

“အရင်ဆုံးလုပ်ရမှာက စိန့်တိုင်းသားတွေရဲ့ ကုန်သွယ်လမ်းကြောင်းကို ဖျက်ဆီးပစ်ရမယ်။ တကောင်းဆိပ်ကမ်းမှာ လှေတွေ သင်္ဘောတွေ မဆိုက်ကပ်နိုင်အောင် နေနှင့်ယှက်ရမယ်။ စိန့်တိုင်းက ပစ္စည်းတင်လာတဲ့ ဆင်တွေ၊ မြင်းတွေ၊ လားတွေကို လမ်းခရီးကနေ စောင့်ကြိုပြီး ဖျက်ဆီးရမယ်။ ဒါဆိုရင် စိန့်တိုင်းသားတွေ တကောင်းနေပြည်တော်ကို စိတ်ပျက်

လက်ပျက် ဖြစ်လာနိုင်တဲ့နည်းပေါ့ကွယ်”

ဟု ဆိုကာ ဦးယက္ခ ထိုင်နေရာမှ ထ၍သွားတော့၏။

ဒီလောက်သိရလျှင် သုဇိလ သဘောပေါက်သည်။ စိန့်တိုင်းသားများအား ပြန်လည်မောင်းထုတ်ရန်မှာ သုခုပရန္တက စစ်ကူမလိုပါ။ ရှမ်းကုန်းမြင့်က ဘိန္နကရာဇ်တပ်ကြီး မလိုပါ။ စိန့်တိုင်းသားများ၏ ကုန်သွယ်ရေးလမ်းကြောင်းကို ကောင်းကောင်းကြီး ထိထိရောက်ရောက် နှောင့်ယှက်ဖျက်ဆီးရန်သာ လိုပေ၏။

“မောင်ကြီး ဘယ်လိုသဘောရလဲ”

ဟု သီတာက မေးလိုက်သည်။

“ဦးပြောတဲ့အတိုင်း တို့တွေ တစ်သေမတိမ်း လိုက်နာရတော့မှာ ပေါ့ သီတာရယ်”

ဟု ဆိုလိုက်လေတော့၏။

မောရိယတောင်ပေါ်မှ အရှေ့အရပ်သို့ လှမ်းမျှော်ကြည့်လိုက်ရာ ဒေါင်းဖန်ဝါနေမင်းကြီးက ရဲရဲတောက်နီဖြန်းလျက် ထွက်ပေါ်လာတော့၏။ ဘိန္နကရာဇ်မင်းမြတ်ကြီးသည် နေမင်းကြီးဆီသို့ လက်အုပ်ချီလျက်...

“ကျွန်ုပ် ဘိန္နကရာဇ်သည် ယနေ့မှစ၍ မောရိယနိုင်ငံတော်သစ်

ကြီးအား မင်းကျင့်တရားဆယ်ပါးဖြင့် အညီ စိုးမိုးအုပ်ချုပ် မင်းလုပ်ပါ။ အသင်သူရိယနေမင်းကြီးကဲ့သို့ ထာဝရ ထွန်းလင်းတောက်ပနိုင်သော သား”

ဟု ဆိုကာ ဦးသုံးကြီးက ကန်တော့လိုက်လေ၏။

ထိုအချိန်မှာပင် နန်းတော်ပေါ်သို့ မြင်းများဖြင့် လူခုနစ်တောက်လာသည်။ ဘိန္နကရာဇ်မင်းသည် မာယာဒေဝီ၏ အလေးလှမ်းကြွတော်မူ၏။ မကြာပါ။ လေးဝတ္ထ ရောက်လာပြီး...

“မှန်လှပါ။ သုန္ဒရမင်း အစစားရောက်လာကြောင်းပါ မင်းမြတ်”

ဟု သံတော်ဦးတင်လိုက်သည့် ဝင်လာခဲ့ရန် အခွင့်တော်သာသည်နှင့် သုန္ဒရမင်းသား မာယာဒေဝီ၏ အဆောင်တော်ပေါ်သို့ လာတော့၏။

“ဦးသုန်...ဦးသုန်”

ဟု ဆိုကာ သုန္ဒရအား လေးက ပြေး၍ဖက်လိုက်သည်။

“ဘိန္နကရာဇ်မင်းမြတ်ကြီး သက်တော်ရာကျော်ရှည်ပါစေ”

ဟု ရောက်လာသူအဆုတ်တောင်းမေတ္တာပို့လိုက်ကြသည်။

“မင်္ဂလာပါ သုန္ဒရမင်းကြွပါ မောရိယရွှေနန်းတော်ဆီသို့ ဆိုပါတယ်”

ဟု ဆိုကာ မင်းတရားက သူ့နှုတ်
မင်းသားအား ခရီးဦးကြိုသည်။

“မာယာဒေဝီမင်းသမီး ကျန်းမာ
ပါရဲ့လား မင်းတရား”

ဟု သူ့နှုတ် မေးလိုက်ရာ
မင်းတရားသည် ထိုင်ရာမှ ထလျက်
မာယာဒေဝီ အခန်းတွင်းသို့ သူ့နှုတ်
မင်းသားအား ခေါ်သွားတော့၏။

“မာယာဒေဝီ မြင်းစီးရင်း
ရွှေလီမြစ်တွင်း မြင်းနဲ့အတူ ကျသွား
လို့ ဒီနေ့အထိ သတိမရသေးပါဘူး၊
သမားတော်ကြီးကတော့ မကြာမီ
သတိရတော့မယ်လို့ ပြောပါတယ်”

ဟု မင်းတရားက ရှင်းပြသည်။
သူ့နှုတ်မင်းသား မာယာဒေဝီအား
ပြည့်လျက် သက်ပြင်းတစ်ချက်ချ
ဆိုက်မိသည်။ မာယာဒေဝီက ကျောက်
ဆိုက်ရုံ ပြိုကျခဲ့စဉ်က အတိတ်မေပု
သည်။ ယခုတစ်ဖန် မြင်းနဲ့အတူ မြစ်
ချင်းကျ၍ အတိတ်ကိုများ မေ့နေဦး
မည်လားဟု စိုးရိမ်ရပေသည်။

“မာယာဒေဝီ မောရိယလာ
အထိဆိုတဲ့ သတင်းကြားလို့ သူ့နှုတ်
မင်းသား လိုက်ခဲ့တာလား”

ဟု မင်းတရားက ဆိုလိုက်ပြန်
သည်။

“မှန်လှပါ သူ့စိလမင်းသား
မာယာဒေဝီရှိရာ လိုက်သွားပါတယ်၊
ရောက်ရှိနေပါသလား”

ဟု သူ့နှုတ်မင်းသားက လျှောက်
တော့၏။

“သူ့စိလမင်းသား ဟုတ်လား၊
ဒီကိုတော့ လုံးဝရောက်ရှိမလာဘူး၊
လမ်းခရီးမှာ တစ်ခုခုဖြစ်နေလို့များ
လား”

ဟု စိုးရိမ်စွာ မိန့်တော်မူသည်။
“မှန်လှပါ။ သူ့စိလတို့သွားစဉ်
က အင်းရွာဘက်ကနေ သွားတယ်လို့
ဆိုပါတယ်။ ညအိပ်စခန်း ရွှေလီမြစ်
ကမ်းတဲတစ်လုံးမှာ ညစာအတွက်
ထမင်းချက်နေခိုက် ဝင်ရောက်စီးနင်း
တိုက်ခိုက်ခြင်း ခံလိုက်ရတာပါ။ ယနေ့
အထိ သေသည် ရှင်သည် မသိရသေး
ပါဘူး”

“မဖြစ်ဘူး၊ မဖြစ်ဘူး၊ တပ်မှူး
ဝဏ္ဏအဖွဲ့လွှတ်ပြီး ရှာမှဖြစ်မယ်”

ဟု ဆိုကာ ဝဏ္ဏကိုခေါ်၍ တိုင်
ပင်တော်မူပါတော့၏။ မာယာဒေဝီက
တော့ ဘာဆိုတာမှ သိပုံမပေါ်ပါပေ။

ထိုည နန်းတော်ပေါ်မှာ လူထု
ကြီးခေါ်ယူ၍ သူ့နှုတ်အား မြတ်ဗုဒ္ဓ
အကြောင်း ဟောပြောပေးရန် မင်း
တရားကြီးက တောင်းဆိုသည်။

မင်းပရိသတ်စုံသည်နှင့် သူ့နှုတ်
မင်းသား ထိုင်ရာမှထကာ ခန္ဓာကိုယ်
ကို မတ်မတ်ရပ်လျက်...

“ကြွရောက်တော်မူလာကြကုန်
သော မင်းပရိသတ်ကြီးအား မင်္ဂလာပါ
လို့ ဦးစွာနှုတ်ခွန်းဆက်သပါတယ်။

ယနေ့ မင်းပရိသတ်အပေါင်းကို မင်း
တရားကြီးကိုယ်တော်တိုင် မြတ်ဗုဒ္ဓ
အကြောင်း ပြောပေးပါလို့ တောင်းဆို
ချက်အရ ပြောပြသွားမှာ ဖြစ်ပါတယ်။
မြတ်ဗုဒ္ဓလောင်းလျှာ တောထွက်တော်
မူခန်းကိုတော့ မာယာဒေဝီမင်းသမီး
ထံက ကြားသိရပြီးပြီဆိုလို့ မပြော
တော့ပါဘူး။ ခုပြောသွားမှာကတော့
ဘုရားအဖြစ် ရောက်တော်မူပုံပဲ ဖြစ်
ပါတယ်။ ကြားနာပေးကြပါခင်ဗျား..

သိဒ္ဓိတ္ထကုမာရမင်းသားဟာ
သူ့စာတာ အမည်ရတဲ့ သူဌေးသမီး
ပေးလှူလိုက်တဲ့ ယနာနို့ဆွမ်းကို
နေရသူရာမြစ်ကမ်းမှာ ဘုဉ်းပေးတော်
မူပြီး ဂယာသို့ ကြွတော်မူပါတယ်။
ဂယာအနီးရောက်တော့ သောတ္တိယ
အမည်ရှိတဲ့ မြက်ထမ်းသမားနဲ့ တွေ့
တော့ မြက်ရှစ်ဆုပ် အလှူခံတယ်။
ရရှိလာတဲ့ မြက်များကို မဟာဗောဓိ
ပင်ရင်းမှာ ဖြန့်ခင်းလိုက်တာနဲ့ ၁၄
တောင် အပြန့်ကျယ်တဲ့ အပရာဇိတ
ရွှေပလ္လင်တော်ကြီး ဖြစ်ပေါ်လို့လာပါ
တယ်။

အလောင်းတော်မြတ်မင်းသားဟာ
ထိုပလ္လင်တော်ပေါ်မှာ ထက်ဝယ်ဖွဲ့ခွေ
ထိုင်တော်မူလျက် အာနာပါနဇျာန်ကို
ဝင်စားလျက် ‘ဘုရားမဖြစ်သမျှ ငါ
မထတော့ပြီ’ ဆိုတဲ့ စတုရင်္ဂဝိရိယနဲ့
နေတော်မူပါတယ်။ ထိုစဉ်မှာပဲ မာရ်
နတ်မင်းကြီးက ဝသဝတီနတ်ပြည်က
နေ ဂီရိမေခလာဆင်ရတနာစီးပြီး

နတ်စစ်သည်အပေါင်း ခြံရံလို့ လာ
ရောက်တိုက်ခိုက်ပါတော့တယ်။ မည်
သို့ပင် တိုက်ခိုက်ပါသော်လည်းပဲ
ဘဝ ဘဝက ဆည်းပူးလာခဲ့တဲ့ ပါရမီ
အဟုန်တို့ကြောင့် နေမဝင်မီ အောင်
မြင်ခဲ့ပါတယ်။

အလောင်းတော်မြတ်ကြီးက
မလျော့သော ဇွဲလုံ့လနဲ့ အားထုတ်
တော်မူရာ ညဉ့်ဦးယံမှာ ပုဗ္ဗေနိဝါသ
ဉာဏ်၊ သန်းခေါင်ယံမှာ ဒိဗ္ဗစက္ခု
ဉာဏ်၊ မိုးသောက်ယံမှာတော့ စကြဝဠာ
တိုက်တစ်သောင်းလုံးကို တုန်လှုပ်စေ
လျက် အစဉ်အတိုင်း ရအပ်တဲ့
အာသဝက္ခယဉာဏ်ဖြင့် ကိလေသာ
အပေါင်းကို ထောင်းထောင်းပိုင်းဖြတ်
လို့ မင်္ဂလေးတန် အစဉ်အတိုင်း ရတော်
မူပါတယ်။

ထိုရရှိတဲ့ မင်္ဂလေးကို ဆင်ခြင်
သော ပစ္စင်္ကေတဘဝီထိ ၁၉ ချက်ရဲ့
အဆုံးမှာတော့ အလုံးစုံသော တရား
ကို သိတတ်သော သဗ္ဗညုတရွှေဉာဏ်
တော်ကို ရရှိလို့ သက္ကရာဇ် ၁၀၃ ခု
ကဆုန်လပြည့် ဗုဒ္ဓဟူးနေ့အကုန် နေ
အရဏ်တက်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက်
စန်းနှင့် ဝိသာခါ ကြုံကြိုက်မှာ
လောကသုံးပါးတို့၏ အထွတ်အထိပ်
ဘဝိဿရအဖြစ်သို့ ရောက်ရှိတော်မူ
ကာ 'အနေကဇာတိသံသာရံ' အစရှိ
တဲ့ ဥဒါန်းတော်ကို ကျူးရင့်တော်မူပါ
တော့တယ်။ အားလုံး သာဓု သုံးကြိမ်
ခေါ်ကြပါ။"

“သာဓု...သာဓု...သာဓု”
ဘုရားအဖြစ်သို့ ရောက်ရှိပြီးတဲ့
အခါ ဗောဓိပင်နှင့် လေးတောင်ကွာ
အရှေ့အရပ်သို့ မျက်နှာမူလို့ အပရာ
ဓိတ ရွှေပလ္လင်ထက်မှာ ထက်ဝယ်ဖွဲ့
ခွေနေတော်မူပြီး ပဋိစ္စသပုပ္ပါဒ်မွေကို
အနုလောမ-ပဋိလောမအားဖြင့် ဆင်
ခြင်ရှုကြံကာ ကုဋေတစ်သိန်းမက
သော ဖလသမာပတ်ကို ဝင်စားလို့နေ
ပါတော့တယ်။ ထိုအခါ သိကြား-
သုယာမ သန္တုသိတ-မဟာဗြဟ္မာ
စတဲ့ နတ်တို့ရဲ့ ပူဇော်ခြင်းကို ခံတော်
မူပြီး ခုနစ်ရက်ပတ်လုံး စမ္မာယ်တော်
မူပါတယ်။ အဲဒါကို ပလ္လင်သတ္တာဟ
လို့ ခေါ်ဆိုပါတယ်။

ဘုရားရှင်ကိုယ်တော်မြတ်ကြီး
ပလ္လင်တော်ကို ခုနစ်ရက်ပတ်လုံး
စိန်းစိန်းတည့်တည့် ကြည့်တော်မူတဲ့
အခါ နတ်တို့က 'ဤသိဒ္ဓတ္ထမင်းသား
ဘုရားအလောင်းတော်ဟာ စံပျော်ဖူး
တဲ့ ရွှေပလ္လင်ကိုမျှ ခင်မင်တောင့်တ
ခြင်း မပြတ်ထပ်၍ပြုအပ်နေသည်မှာ
ဘယ်ကိစ္စ ရှိချေသနည်း' ဟု အကြံ
ဖြစ်သတဲ့။ ထိုအကြံကို ဘုရားရှင်
ကိုယ်တော်မြတ်ကြီးက နတ်တို့ရဲ့
သံသယကို ပယ်ဖျောက်စေခြင်းငှာ
တစ်ယူဇနာမျှလောက်သော ကောင်း
ကင်ကိုတက်လို့ ရေအစုံ မီးအစုံ ထွက်
စေခြင်းဆိုတဲ့ ယဓိုက်ပြာဋိဟာကို ပြ
တော်မူတယ်။

ဘုရားရှင်ကိုယ်တော်မြတ်ကြီးဟာ

ကောင်းကင်မှ ဆင်းသက်တော်မူ
ရွှေပလ္လင်နှင့် အနိဗိသအ
အတောင် ၂၀ ရှိတဲ့အရပ်ကို
ထားပြီး တစ်ဖက် ငါးလံကွာ
အရှေ့မှ အနောက်သို့ အတောင်
ဆယ်ရှိတဲ့ ရတနာစင်္ကြံကို
လို့ ခုနစ်ရက်ပတ်လုံး စကြံကြ
သတဲ့။ အဲဒါကို ရတနာစင်္ကြံ
လို့ ခေါ်ဆိုပါတယ်။

ဘုရားရှင်ကိုယ်တော်မြတ်ကြီး
မဟာဗောဓိပင်ကနေ အနောက်
အရပ် အတောင် ၄၀ အ
ရတနာခုနစ်ပါးနှင့် နတ်တို့
ထားတဲ့ ရတနာရွှေအိမ်မှာ ထ
ဖွဲ့ခွေနေတော်မူလို့ ပိနည်း၊ ပိ
သုတ္တန်ပိဋကတ်၊ အဘိဓမ္မာ
တို့ကို သုံးသပ်ဆင်ခြင်တော်မူ
သကရဏ ပဋ္ဌာန်းကျမ်းသို့
လျှင် ထက်ဝန်းကျင် ရွှေကို
အညို၊ အရွှေ၊ အနီ၊ အဖြူ
ပြီးပြီးပြက်ပြက် အားဖြင့်
သော ရောင်ခြည်တော်တို့
မူ၍ အထက်ဘဝဂ်တိုင်အောင်
အားဖြင့် အနန္တစကြဝဠာ
အောင် ပျံ့နှံ့စေပြီး ခုနစ်ရက်
စံတော်မူပါတယ်။ ဒါကို
သတ္တာဟလို့ ခေါ်ဆိုပါတယ်။

အဲဒီနောက်မှာတော့
ပင်ရဲ့ အရှေ့မျက်နှာ ၃၂
အစပါလအမည်ရှိတဲ့
ကို ကြွတော်မူပါတယ်။

တစ်နှစ်က ဘုရားရှင်ရဲ့ ယုတ်သော
ဖြစ်ကို ကြည့်ရပါသော်လည်း
တစ်စုံတစ်ရာ ရှာဖွေလို့ မတွေ့ဘူးတဲ့။
“ခါ၏နိုင်ငံကို လွန်လေပြီ” ဟု ဆို
သော နှလုံးမသာဖြစ်နေခိုက် သမီးတော်
အဖြစ်ကြတဲ့ တဏှာ၊ အရတီ၊ ရဂါ
တို့က ဘုရားရှင်ကို လာရောက်ဖြား
သောင်းကြတယ်။ သို့သော် အောင်
မြင်မှု မရကြဘူး။

ဘုရားအဖြစ်သို့ ရောက်တော်မူ
ချိန်မှာ အဦးဆုံးဘုရားရှင်နှင့် တွေ့
ဆုံသူကတော့ ဟုံဟုံကံ အမည်ရတဲ့
အဖွားလှလင်တစ်ဦး ဖြစ်ပါတယ်။
ဟုံဟုံကံဟာ ဘုရားရှင်နဲ့ အစပါလ
ညောင်ပင်အောက်မှာတွေ့တော့...

“အရှင်ဂေါတမ အဘယ်သို့
လာသည် ဗြဟ္မဏမည်ပါသလဲ”
လို့ မေးလျှောက်ပါတယ်။ ဒီတော့
ဘုရားရှင်ကိုယ်တော်မြတ်ကြီးက...

“ပုဏ္ဏား... အကြင်သူသည်
အနီးဟုန်းတက်သော အမျက်ကင်း
သတ္တဝါတို့အား သနားချစ်ခင်
လည်းရှိ၏။ ရာဂစသော ကိလေ
တို့ကိုလည်း ပယ်ခွာစွန့်ပစ်တတ်
မြတ်သည်ဟု သမုတ်အပ်သော
ဗြဟ္မဏဝတ္ထုတို့၌ ဖျော်၏။ ထိုသူ
ရှင် မြတ်ရာသို့ သွားသည်ဖြစ်၍
ထမည်၏”

ဟု မိန့်တော်မူပါတယ်။
ထိုဟုံဟုံကံဟာ ဘုရားရှင်နှင့်
ပင်တွေ့ရ၍ တရားဦးဒေသနာ

ကြားနာရပါသော်လည်း တရားထူး
ရမသွားရှာပါဘူး။ ဘုရားရှင်ကိုယ်
တော်မြတ်ကြီးဟာ အစပါလညောင်
ပင်အောက်မှာ ခုနစ်ရက်ပတ်လုံး
သီတင်းသုံးတော်မူပါတယ်။ အဲဒါကို
ပင် အစပါလသတ္တဝါဟာလို့ ခေါ်ပါ
တယ်။

ဘုရားရှင်က အစပါလညောင်
ပင်အောက်မှာ ခုနစ်ရက်ကြာ သီတင်း
သုံးတော်မူပြီးသည်နှင့် မဟာဗောဓိ
ပင်ရဲ့ အရှေ့တောင်မျက်နှာ ၂၉ လံ
အကွာ မုစလိန္ဒာအိုင်ကြီးအနီး ကျည်း
ပင်ရင်းမှာ သီတင်းသုံးတော်မူနေခိုက်
အခါမိုးကြီး ရွာသွန်းဖြိုးသဖြင့်
မုစလိန္ဒာနဂါးမင်းက ရတနာအတိုးပြီး
သော ဗိမာန်ကို ဖန်ဆင်းလျက် လှူ
ခြင်းငှာ တတ်နိုင်သော်လည်း မိမိကိုယ်
ဖြင့် ကုသိုလ်ပြုလိုသောကြောင့် ကြီး
စွာသောကိုယ်ကု ဖန်ဆင်းလျက်
တစ်ပိုင်းတစ်ခွေကို ပလ္လင်ခင်းလျက်
ဘုရားရှင်အား ခုနစ်ပတ် ရစ်ပတ်ကာ
ပါးပျဉ်းဖြင့် အုပ်မိုးပြီး မိုးဒဏ်လေ
ဒဏ်တို့မှ ကာကွယ်ပေးလှူတော်မူပါ
တယ်။ ဘုရားရှင်ကိုယ်တော်မြတ်ကြီး
ခုနစ်ရက်ပတ်လုံး ဖလသမာပတ်ဝင်
စားလျက် နေတော်မူသည်ကိုပင်
မုစလိန္ဒာသတ္တဝါဟာလို့ ခေါ်ပါတယ်။

ဘုရားရှင်ကိုယ်တော်မြတ်ကြီး
ဟာ မုစလိန္ဒာအိုင်မှ ခွာတော်မူလျက်
မဟာဗောဓိပင်မှ တောင်မျက်နှာ
အလံ ၄၀ အကွာ လင်းလွန်းပင်ရင်း

မှာ ခုနစ်ရက်ပတ်လုံး သမာပတ်ဝင်
စားလျက် သီတင်းသုံးတော်မူပြန်ပါ
တယ်။ ခုနစ်ရက်ပြည့်မြောက်လျှင်
ဘုရားရှင်သည် မျက်နှာသစ်လိုသော
အကြံတော်ဖြစ်ပေါ်လာခိုက် သိကြား
မင်းက ကြံစုသမီး၊ ကွမ်းရိုးဒန်ပူနှင့်
တကွ အနောတတ်အိုင်မှ ရေများကို
ကပ်လှူတော်မူပါတယ်။

ထိုနေ့ဟာ ဘုရားရှင်ရဲ့ သတ္တ
သတ္တဟာ ၄၉ ရက် ပြည့်မြောက်
သောနေ့ ဖြစ်ပါတယ်။ ထိုနေ့ရဲ့ ထူး
ခြားချက်ဟာ ဗရမ္မာတို့အတွက် ‘ကမ္ဘာ
အဆက်ဆက် မမေ့နိုင်စရာနေ့လို့ ဆို
လောက်ပါရဲ့’ ဟု သုန္ဒရက ပြော
လိုက်ရာ ဦးခေါင်းကို ငုံ့လျက် တရား
တော်နာကြားသူများအားလုံး ခေါင်း
ထောင်၍ သုန္ဒရအား ကြည့်လိုက်
တော့၏။

ဒီလိုပါ။ မြတ်ဗုဒ္ဓရဲ့ သတ္တ
သတ္တဟာ ၄၉ ရက် ပြည့်မြောက်တဲ့
နေ့မှာ ဥတ္တလာပတိုင်းသား ဗရမ္မာ
နှစ်ဦး ဖြစ်ကြတဲ့ တပုဿနဲ့ ဘလ္လိက
တို့ ရောက်ရှိလာကြပြီး ဘုရားရှင်
အား ပျားရည်ဖြင့် ပြုလုပ်ထားတဲ့
မုန့်များကပ်လှူခွင့်ရခဲ့ပါတယ်။ ထိုသို့
လှူဒါန်းရတဲ့ ကုသိုလ်အကျိုးကြောင့်
ဗရမ္မာတွေဟာ ဘယ်တော့မှ ထမင်း
ငတ်လို့ သေတဲ့မသာ မရှိနိုင်ပါဘူး။

ဗုဒ္ဓဘုရားရှင်ဟာ ကုန်သည်ညီ
နောင်တို့ လှူဒါန်းတဲ့ ပျားမုန့်ကိုပင်
ဆွမ်းဦးအဖြစ် ဘုဦးပေးတော်မူပြီး

ဥက္ကလာပတိုင်းသား ဗရမ္မာညီနောင် ဖြစ်ကြတဲ့ တပုသနဲ့ ဘလ္လိကတို့အား ဒွေဝါစိကသရဏဂုံကို ပေးပါတယ်။ ဒွေဝါစိကသရဏဂုံကတော့ 'ဗုဒ္ဓ သရဏံ ဂစ္ဆာမိ-ဓမ္မံ သရဏံ ဂစ္ဆာမိ' ဖြစ်တယ်။ ပရိသတ်တော်မင်းများ လိုက်ဆိုကြည့်ပါ။

“ဗုဒ္ဓံ သရဏံ ဂစ္ဆာမိ”

ဟု သုန္ဒရက ဆိုလိုက်ရာ ပရိသတ်များကလည်း လိုက်ဆိုကြ သည်။

“ဓမ္မံ သရဏံ ဂစ္ဆာမိ”

ဟု ဆိုလိုက်ချိန်မှာလည်း အားလုံးပင် ညီညီညာညာ လိုက်၍ဆို ကြပေတော့၏။

ထိုည တရားတော်အဆုံးတွင် အားလုံး သာဓု...သာဓု...သာဓု... ဟူ၍ သုံးကြိမ် ညီညီညာညာဆိုကာ သိမ်းလိုက်ကြတော့၏။

“သုန္ဒရ ခင်ဗျားကို အများကြီး ကျေးဇူးတင်ပါတယ်။ ကျုပ်တို့ သာကီ နွယ်တော်ထဲက လောကသုံးပါးတို့ တွင် အမြတ်ဆုံးဖြစ်တဲ့ ဘုရားရှင်ပွင့် တော်မူတာ သိရတော့ ကျုပ်မှာ ပျော် ရွှင်မဆုံးလည်း ဖြစ်ရတာပေါ့ဗျာ၊ ဒီည မာယာဒေဝီရဲ့အဆောင်မှာ ထမင်း လက်ဆုံ စားကြတာပေါ့”

ဟု မင်းတရားက လိုလိုလား လား ဖိတ်ခေါ်သဖြင့် သုန္ဒရလည်း ပျော်ရွှင်မိတော့၏။

သုန္ဒရနှင့် မင်းတရားတို့ မာယာ

ဒေဝီ၏ အဆောင်မှာပင် ထိုင်လျက် ညစာ သုံးဆောင်လိုက်ကြသည်။ လပြည့်ညဖြစ်၍ လမင်းကြီးက တောင်ထိပ်မှ နီနီရဲ့ကြီး ထွက်ပေါ်၍ လာသည်။ ထွက်ပေါ်စ လမင်းကြီး မှာ နီရဲပြီး ကြီးမားလှသဖြင့် မင်းတရား နဲ့ သုန္ဒရတို့ နှစ်ဦးသား ငေးမော၍ ကြည့်နေမိတော့၏။ ထိုအချိန်မှာပင် အဆောင်တွင်းမှာ ရေ...ရေ ဟူသော မာယာဒေဝီ၏အသံ ထွက်ပေါ်လာ၍ မင်းတရားနှင့် သုန္ဒရတို့နှစ်ဦးသား အပြေးပင် အဆောင်တွင်း ဝင်ခဲ့ကြ သည်။

“မာယာဒေဝီ...မာယာဒေဝီ”

ဟု သုန္ဒရကလည်း အဆက် မပြတ် ခေါ်နေတော့၏။

“ဦးဦးသူ...မမမာယာ သတိရ ပြီလား”

ဟု ဆိုကာ ကျော်စွာလေးက ပြေးဝင်လာရင်း မေးလိုက်ပြန်၏။

“အေး ဟုတ်တယ်၊ ခုနက ရေ ရေလို့ တောင်းနေတယ်၊ ခု ပြန်အိပ် သွားပြန်ပြီ၊ မပူနဲ့ သူ ခဏနေရင် နိုးလာမှာပါ”

ဟု သုန္ဒရက ဆိုလိုက်သည်။ ထိုသို့ပြောနေချိန်မှာပင် မာယာဒေဝီ ၏ ခန္ဓာကိုယ်လေး လူးလွန်လာပြီး..

“ကျော်စွာ မမကို ရေပေးပါ၊ မမမာယာ ရေဘာတယ်”

ဟု ပြောလာတော့၏။

ကျော်စွာက ရေတကောင်းမှ

ရေကို ရွှေ့ရွက်အတွင်းသို့ ထည့်ကာ ယူလာတော့၏။ မာယာဒေဝီက သူ ၏ ဖြူဖွေးသေးသွယ်သော ထည် ချောင်းလေးများဖြင့် ရွှေ့ရွက်ကို ငှား ယူလိုက်သည်။ မာယာဒေဝီ၏ ထည် ချောင်းကလေးများမှာ အားအင်ညှစ် ပါးနေသဖြင့် အနည်းငယ် တုန်ထဲ ယင်ယင် ဖြစ်လို့နေ၏။

“မာယာဒေဝီ...မင်း ရေသောက် ပြီးရင် ပြန်လှုံနေလိုက်ဦး၊ မင်း အစား အားနည်းနေသေးတယ်”

ဟု သုန္ဒရက ဆိုလိုက်၏။ ဒီတော့မှ မာယာဒေဝီက သုန္ဒရ ရောက်နေကြောင်း သတိဝင်ကာ

“သုန္ဒရ နင် ဘယ်အချိန်က ရောက်နေတာလဲ”

ဟု မေးလိုက်တော့၏။

“ကြောသေးဘူး မာယာ ဒေဝီ နင့်ချောက် လိုက်သွားတာ ပြန်မိ မလာလို့ ငါလိုက်ခဲ့တာ”

“ဒါဆို သူမိလ ဒီတော့ထဲက တာလား”

ဟု မာယာဒေဝီက မေးလို့ ပြန်သည်။

“သူမိလ ဒီကိုရောက်တာပဲ တဲ့၊ လမ်းခရီးတစ်ခုရာရာမှာ သူ့အိမ် နေတယ်၊ ဒါတွေ ထားလိုက်ပဲ အစား မင်း ခေါင်းကိုက်နေမယ်၊ ပြန်မိလ နေလိုက်နော်”

ဟု သုန္ဒရကပင် ပြောလိုက် တော့၏။ မာယာဒေဝီ သဘော

ပေါ် ပြန်လှဲမည်ပြင်လိုက်စဉ် မင်း
တရားက ပေးကူကာ ဝဲကျနေသော
ဆံစလေးများကို ညှာလက်ဖြင့် သိမ်း
ပေးခိုက်...

“မျက်နှာကို လုံးဝမထိပါနဲ့
မင်းတရား”

ဟု ဆိုကာ မင်းတရား၏ လက်
တို့ပါ ပုတ်ချ်ချလိုက်တော့၏။

“ကျော်စွာ...ကြေးမုံယူပြီး မင်း
မမာယာကို ပေးလိုက်ပါကွယ်”

ဟု မင်းတရားက ဆိုလိုက်
သည်။ ကျော်စွာ ကြေးမုံကို အပြေး
ကလေးယူ၍ မာယာဒေဝီလက်သို့
ပေးလိုက်တော့၏။

မာယာဒေဝီ မရဲတရဲနှင့်ပင်
ကျော်စွာလက်မှ ကြေးမုံကို ဆွဲယူ
လိုက်သည်။ သူမ၏ မလှပသော
မျက်နှာကို မင်းတရားရှေ့မှာ မာယာ
ဒေဝီ မကြည့်ရဲပါ။ ထို့ကြောင့် ကြေးမုံ
တောင်းအသာချမည်အပြုတွင်...

“မာယာဒေဝီ မင်းရဲ့မျက်နှာကို
မကြည့်လိုက်ပါ”

ဟု မင်းတရားက အမိန့်သံပါပါ
ပင် ဆိုလိုက်သည်။ မာယာဒေဝီ
တစ်နှုတ်ယင်ယင် လက်ချောင်းကလေး
ဖြင့် ကြေးမုံကို ကောက်ကိုင်
မိမိရပြန်သည်။ ထို့နောက် မရဲတရဲ
ပင် မိမိမျက်နှာကို ကြေးမုံပြင်မှာ
ကြည့်လိုက်ပါတော့၏။

“ဝဲကျနေတဲ့ ဆံပင်တွေကိုပါ
ဖြည်းဖြည်းကြည့်လိုက်ပါ မာယာဒေဝီ”

ဟု မင်းတရားက ဆိုလိုက်ပြန်
သည်။ မာယာဒေဝီ ညှာလက်ဖြင့်
မျက်နှာပေါ် ဝဲကျနေသော ဆံစလေး
များကို သိမ်းလိုက်ရပြန်သည်။

“အလို...မြတ်စွာဘုရား”

ဟု မာယာဒေဝီ၏ နှုတ်မှ
ထွက်ပေါ်လို့လာတော့၏။ ယခုတော့
သူမ၏ သေရာပါမည့် အမာရွတ်ကြီး
မရှိတော့ပေ။ ဘယ်လိုနတ်ဒေဝါများ
က ကယ်မပါလိမ့်ဟုပင် စဉ်းစားမရ
ဖြစ်ရပြန်သည်။ မာယာဒေဝီ ဆံပင်
အားလုံးကို နောက်သို့ ပစ်တင်ပြီး
လျှင် သူမ၏ ပါးပြင်ကို ညှာလက်
ချောင်းကလေးများဖြင့် အကြိမ်ပေါင်း
များစွာ ပွတ်သပ်နေမိ၏။ ထိုသို့ ပွတ်
သပ်ရင်း မျက်ရည်တွေ စီးဆင်းလို့
လာတော့၏။

“လူတောမတိုးတော့တဲ့ မိမာ
ယာကို လူတောတိုးအောင် ပြန်လုပ်
ပေးတဲ့ မင်းတရားရဲ့ ကျေးဇူးကို
မိမာယာ တစ်သက်မမေ့ပါဘူး မင်း
တရားရယ်”

ဟု ဆိုကာ မင်းတရားရင်ခွင်
တွင်း တိုးဝှေ့၍ ငိုနေပြန်တော့၏။

“အားရှိသွားအောင် အိပ်လိုက်
ပါ မာယာဒေဝီရယ်။ ငိုတယ်ဆိုတာ
စိတ်ဓာတ်ကြံ့ခိုင်မှု အားနည်းသူတို့ရဲ့
အလုပ်ပါ။ ငါ့နမ မာယာဒေဝီဟာ
လူပျော့လူညံ့ မဟုတ်ဘူး။ မျှော်မှန်းတဲ့
ပန်းတိုင်ကို မရောက်မချင်း သွားမယ်
ဆိုတာ တို့ယုံကြည်တယ်။ မင်းမျှော်

မှန်းတဲ့ ပန်းတိုင်ကို အရောက်လှမ်းနိုင်
အောင် တို့ဘာမဆို ကူညီသွားမှာပါ
နမငယ်ရယ်”

ဟု မင်းတရားက နှစ်သိမ့်လိုက်
သည်။

“ဟုတ်တယ် မာယာဒေဝီ၊
သူမိလတို့ နန္ဒိသေနတို့ကလည်း နင့်
ကို စိတ်မချနိုင်အောင် ဖြစ်နေကြတာ
ပါ။ နင်ပြန်ပြီး ကျန်းမာလာရင် တို့နဲ့
အတူ ကျောက်သွေးဂူ ပြန်ရအောင်
နော်”

ဟု သူနှုတ်ဆက် ဆိုလိုက်ပြန်သည်။
မာယာဒေဝီ အိပ်ချင်စိတ် မရှိ
တော့ပါ။ ကြေးမုံကိုကိုင်လျက် မကြာ
မကြာ သူမ၏ မျက်နှာကို စိုက်ကြည့်
နေမိသည်။

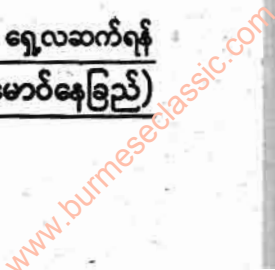
“နာဂဆိန်...မကြာမီ မာယာ
ဒေဝီ နင့်ကို အနိုင်ယူပြမယ်။ စောင့်
ကြည့်လိုက်ပါ နာဂဆိန်ရယ်”

ဟု ရင်တွင်းမှ ကြိမ်းဝါးနေပါ
တော့၏။

“သူနှုတ်...သူမိလကို ရအောင်
ရှာပြီး ဒီကို ခေါ်ခဲ့ပါ။ မာယာဒေဝီ
အားမွေးရင်း သူမိလနဲ့ သူနှုတ်အလာ
ကို စောင့်ကြိုနေပါမယ်”

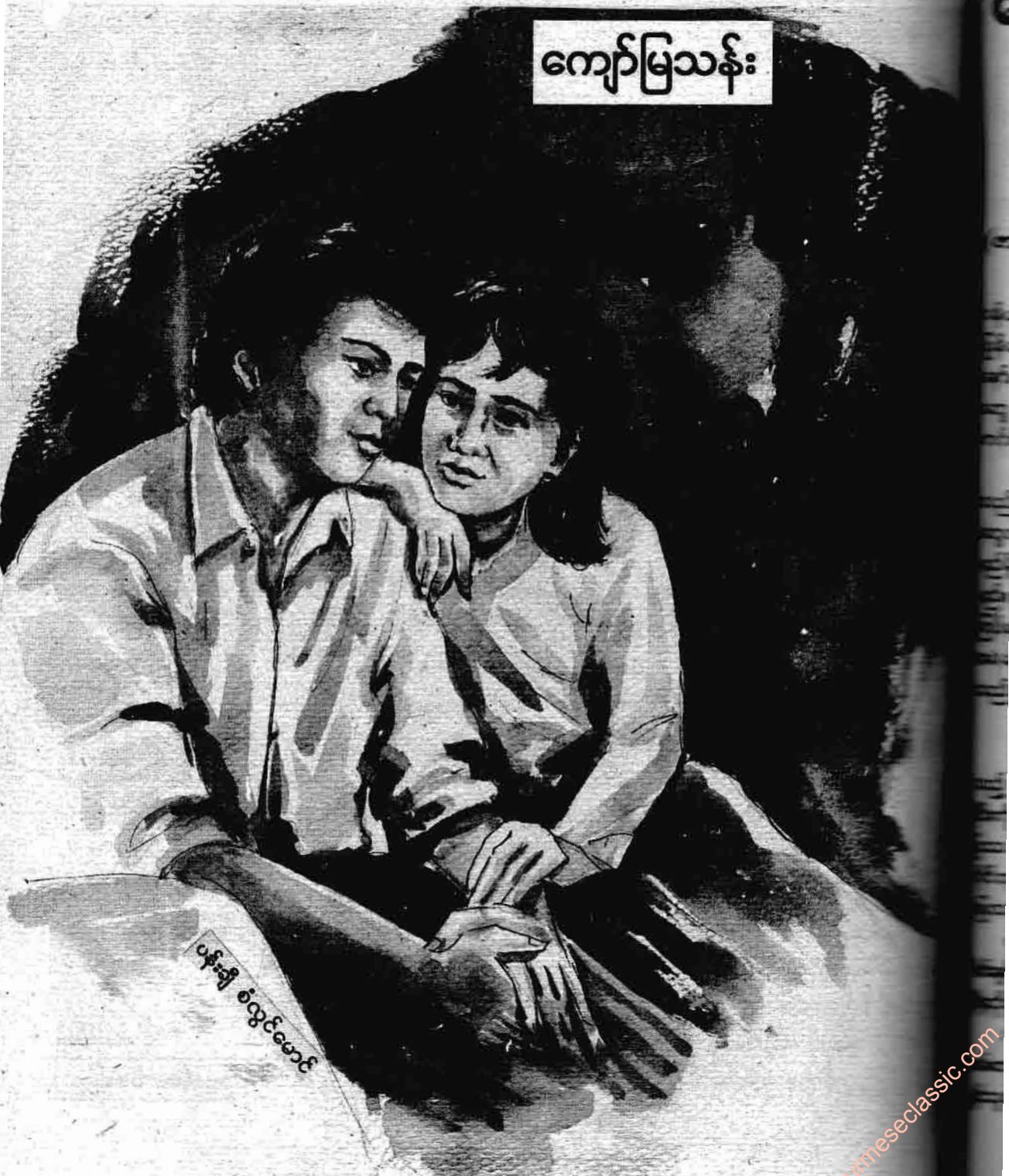
ဟု ဆိုကာ ကြေးမုံကိုချ၍
မာယာဒေဝီ ခြံထည်ကို ဆွဲတင်လိုက်
တော့၏။

ရှေ့လဆက်ရန်
မောင်ယဉ်မွန်(မောင်နေခြည်)

ဖြောင့်ဖြောင့်မတ်မတ် ကောက်ကောက်ကျွေ့ကျွေ့

ကျော်မြသန်း

ပန်းချီ ဝံ့ထွင်ဆောင်

ဖြောင့်ဖြောင့်မတ်မတ်

ကော့ကော့ကော့ကော့

ကျော်မြသန်း

တတ်သိမ်း)

မိန်းမထောင်တွင် နှစ်ပတ်တာ
ယူပြီးလျှင် ထောင်မကြီးဘက်သို့
ပြောင်းရတော့မည်မို့ ညည်းတို့
မရွှေစာတွေ၊ ဟဲ့... ပွေလရာမ
စသည် အခေါ်အဝေါ်များနှင့်
ဝေးရတော့မည်ပါ။

ယောက်ျားထောင်မှူး ဆိုသော်
ဟဲ့... ကောင်မတွေ၊ ဂန်းမ
ခေါ်လို့မကောင်း။ ရိုင်းပြရာကျ
ညည်းတို့၊ မရွှေစာတို့လို့ ခေါ်ရ
အမျိုးသမီးထောင်မှူးနှင့် ထောင်
တွေကတော့ တစ်မျိုးတည်းသော
အခေါ်အဝေါ်ကိုသာ အသုံးပြုကြ
ပါ။

“ဟဲ့... ကောင်မတွေ” ဟု။
မိန်းမထောင်ကို အုပ်ချုပ်ခဲ့ရ
နှစ်လကျော်ကာလ စည်းကမ်း
ပိုင်ပိုင်နိုင်နိုင် ကိုင်တွယ်ခဲ့သမို့
နာမပေါ်ရုံမက အစစအရာရာ
အသိအမှတ်ရှိရသည်မှာ အသားတကျ
ညည်းချောမွေ့နေပြီ။

ထောင်မှူးလေးနဲ့ နေရတာ
သာတယ်၊ ပျော်တယ်ဆိုသော
သံပင် ထွက်လာသည်။
အားလုံးတော့ မဟုတ်။ စည်း
အေးအေးဆေးဆေး နေ
ထောင်မှူးလေး ဦးတင့်

လွင်ကို သဘောကျ၏။
အကြံအဖန်သမားများနှင့် ဗရတ်
သုတ်ခ သမားတွေက သဘောမကျ။
သို့တစေ ရေများရေနိုင်၊ မီးများ
မီးနိုင် ဆိုသလို ရေသမားများသမို့ မီး
သမားတွေ နားရွက်မလှုပ်ကြ။ မငြိမ်
ချင်ပေမယ့် ငြိမ်ကုပ်နေရသည်။

ဦးတင့်လွင် ပြန်ပြောင်းရတော့
မည်ဆိုသော သတင်းကြောင့် အကြံ
အဖန်သမားတွေ နားရွက်ခတ်လာ
သည်။ သွေးတိုးစမ်းလှုပ်ရှားမှုကလေး
များ လုပ်လာကြသည်။

ဒီကြားထဲ ပြဿနာသမားတွေ
ရောက်လာတော့ သူတို့က ပြဿနာ
သမားတွေကို မြှောက်ထိုးပင့်ကော်
လုပ်ပြီး ဦးတင့်လွင်က အသားကျ
အောင် ကိုင်တွယ်သည့် စည်းကမ်းကို
ဖြိုဖို့ ကြိုးစားလာကြသည်။

ချုပ်သစ်ခုနစ်ယောက် ထောင်
ထဲရောက်လာသည်။

အမှုမကြီးပေမယ့် စီမံချက်နှင့်
ဖမ်းလာသော အမှုဖြစ်သမို့ ကြီးသည်
ဟုလည်း ဆိုနိုင်ရာ၏။

သူတို့အမှုထဲမှာ ယောက်ျားမပါ။
အမျိုးသမီးတွေချည်း။ အမှုက ဂဏန်း
တွက်မှု။

သက်သေခံဖဲထုပ်နှင့် လောင်း

ကြေးငွေ သုံးထောင်ကျော်ကို လက်ပူး
လက်ကြပ် ဖမ်းဆီးရမိမှု။

သူတို့ပိုင်းတွင် ပါဝင်၍ ဂဏန်း
တွက်သူများမှာ အထက်တန်းလွှာ
စာရင်းပေါက်သူတွေ၊ တစ်ခါသမား
ပါသလို နှစ်ကျော့ပြန်သမားလည်းပါ
သည်။

ရှုပ်ရှင်မင်းသမီး တစ်ယောက်၊
ဒါရိုက်တာကတော် တစ်ယောက်၊ ရှုပ်
ရှင်ဇာတ်ကား ဖြန့်ချိသူတစ်ယောက်၊
စိန်ပွဲစားနှစ်ယောက်၊ အရာရှိကတော်
ကြီးနှစ်ယောက်၊ စိန်ပွဲစားတစ်ယောက်
က အိမ်ရှင်။

သူတို့က ထောင်ထဲကို မညှိုး
လုံး မျက်နှာထားနှင့် ဝင်လာကြရုံမက
ခြယ်သပြင်ဆင်ဝတ်စားဆင်ယင်လာပုံ
မှာ ထောင်ထဲဝင်လာသူများနှင့် လား
လားမှု မတူ။

တရားရုံးတွင် ရမာန်ယူပြီးမှ
ထောင်ထဲဝင်လာရသောကြောင့် အဝတ်
အစားအပိုများနှင့် စားစရာ၊ သောက်
စရာ အစုံအလင်လည်း ပါလာသည်။

ပါလာသည့် စားသောက်ဖွယ်
ရာများမှာ ရက်ရှည်ခံစား၍ရသော စား
စရာများ ဖြစ်၏။ ခင်းစရာအခင်း၊ ခြံ
စရာစောင်ကအစ ပြည့်ပြည့်စုံစုံ။

ထောင်မှူးလေး ဦးတင့်လွင်က

သူတို့ ဘယ်သူတယ်ဝါတွေဟု မသိရ
သော်လည်း ရုပ်ရှင်မင်းသမီးကိုတော့
ကောင်းကောင်း သိသည်။ သို့တစေ
သူတို့ကို အထူးအခွင့်အရေး မပေး။

ချုပ်သစ်များ ရောက်လာတိုင်း
သူပြောလေ့ရှိသည့် စည်းကမ်းလိုက်
နာဖို့ ပြဿနာဖြစ်စေမည့် အပြော
အဆို၊ အပြုအမူ၊ အနေအထိုင် ဆင်
ခြင်ဖို့ သတ်မှတ်ပေးထားသည့် အလုပ်
အကိုင်များကို မခိုမကပ်လုပ်ကိုင်ဖို့၊
အကြံအဖန် မလုပ်ကြဖို့နှင့်အထွေထွေ
ကိစ္စများကို ပြောဆိုမှတ်သားစေပြီး
တန်းစီးလက်သို့ အပ်လိုက်သည်။

သူပြောသည်ကို နားထောင်နေ
သူများ၏ ဟန်ပန်များမှာ မထီတရီ
ဟန်ပန်ပုံစံမျိုး။ သူက ရိပ်မိလိုက်သော်
လည်း ကြိုတင်စကားဦး မသန်းလိုက်။

ရောက်လာသည့် ချုပ်သစ် (ဝါ)
လူသစ်ကို အိပ်ရာ နေရာချထားပေး
သည်ကအစ အထူးအခွင့်အရေးမပေး
ရ။ ဒါကို တန်းစီးတွေ နားလည်သည်။

သူက အသေးစိတ် ပြောစရာ
မလို့။ စောင့်ကြည့်ရန်သာ။ နက်ဖြန်
မိုးလင်းရင် အဖြေပေါ်မည်။

သူတို့လို အချုပ်သစ်များကိုကိုင်
တွယ်ရာတွင် သတိထားပါလေမှ။ နို့
မဟုတ်ရင် ဓားဦးက ကိုယ့်ဗိုက်ဘက်
ပြန်ရောက်တတ်သည်။ သူတို့က
အမောက်ထောင်နိုင်အား မရှိသူတွေ။

ယောက်ျားထောင်ဘက်မှာ
လည်း သူတို့လို အမောက်ထောင်နိုင်
သူတွေကိုကိုင်တွယ်ရဖူးသည့် အတွေ့
အကြုံ ရှိပြီးသား။

နှစ်လကျော်ကျော် အုပ်ချုပ်ခဲ့
စဉ်က ပြဿနာမပေါ်။ ဆင်ပြောင်ကြီး
အမြီးကျမှ တစ်ဆိုသလို ထောင်မကြီး
ပြန်ပြောင်းခါနီးကျမှ ပြဿနာအပေါ်

မခံနိုင်။ ဒါကြောင့်လည်း တာဝန်အရ
ပြောသင့်ရာလောက်ပဲ ပြောလိုက်ရ
သည်။

အိမ်အပြန်။ အိမ်တွင် ဧည့်သည်
ရောက်နေပြီကို အိမ်သို့မရောက်ခင်
ကတည်းက သိလိုက်၏။

ထောင်မှူးလေးများမှာ ထောင်
ကြပ်တွေလို လိုင်းနှင့် နေရသူများ
မဟုတ်။ သီးခြားလုံးချင်းအိမ်နှင့် နေရ
သူများဖြစ်ရာ ဦးတင့်လွင်အိမ်ရှေ့မှာ
သိန်းကျော်တန်းကားနှစ်စီး ရပ်ထား
သည်။

ရောက်နေသည့် ဧည့်သည်မှာ
ဆွေမျိုးသားချင်း သူငယ်ချင်းအပေါင်း
အသင်းများ မဖြစ်နိုင်။ ဆွေမျိုးသား
ချင်းထဲမှာ သိန်းကျော်တန်းကား စီးနိုင်
သူ မရှိ။

သူငယ်ချင်း အပေါင်းအသင်းထဲ
မှာတော့ ရှိသည်။ သို့တစေ သူတို့
လည်း အလည်အပတ် လာခဲ့သည်။
မကြည့်ပေမယ့် မြင်နေရသည့် ထောင်
အုတ်ရိုးကြီး အနားကို မလာလိုကြ။
ကြိုလို့ဆိုလို့ တွေ့သည့်အခါ ထောင်
နားကိုမလာလိုကြောင်း ပြောကြသည်။

ခုရောက်နေသည့် ဧည့်သည်
များမှာ။ ဗေဒင်မေးစရာမရှိ။ အကြား
အမြင်ဆရာများထံမှောက်သို့ ဆက်သ
စရာ ပစ္စည်းအစုံအလင်နှင့် သွားစရာ
မလို့။

ရောက်လာသည့် အချုပ်သစ်
များနှင့် ပတ်သက်ရာ ပုဂ္ဂိုလ်များမှတစ်
ပါး အခြားသူများ မဖြစ်နိုင်။ ကိုယ့်ဟာ
ကိုယ်အတပ်ဟောလို့ရသည်။ အပြတ်
ပြောလို့ရသည်။

ဧည့်ခန်း ကုလားထိုင်တွင် ထိုင်
နေကြသည့် ဧည့်သည်များမှာ တစ်ခါ
ဖူးမျှ မတွေ့ဖူးစေကာမူ သူတို့၏အပြုံး

မှာ လှိုက်လှဲဝေဆာနေ၏။

ထောင်မှူးလေး ဦးတင့်လွင်
သို့ ရောက်လာသူတိုင်း အပြုံးထင်
ဝေ ရှိစမြဲ။ တစ်စုံတစ်ရာသော အရာ
အရေးကို တောင်းခံလိုသူတိုင်း၏ နှုတ်
ခမ်းအစုံမှာ မွဲခြင်း၊ ရှုံ့ခြင်းမရှိ၊ ဦး
လွင်ကလည်း သိသိမသိသိ အပြုံး
လာသူထံ အပြုံးတုံ့ပြန်ရသည်။

“ဟုတ်ကဲ့ ... ကိစ္စလေးများ
အမိန့်ရှိပါဦး”

အိမ်သည်က ဆိုစကားအပြေ
ပေးလိုက်ရသည်။

“သည်လိုပါခင်ဗျား၊ ကျွန်တော်
က ရုပ်ရှင်ဒါရိုက်တာပါ”

ဒါရိုက်တာက သူ့ကိုယ်သူ
ဆက်ပြီး ကျန်လူများနှင့်ပါ မိတ်ဆက်
ပေးသည်။ အားလုံးက အပြုံးထင်
ဝေ၊ ခေါင်းတညိတ်ညိတ်။

ဘာကိစ္စလဲလို့ မေးရော
တော့။ လိုရင်းစကားကိုသာ။

“ဟုတ်ကဲ့ ... ကျွန်တော်
များကူညီရပါမလဲခင်ဗျား”

“မိန်းမထောင်ကို ရောက်သော
ကျွန်တော်တို့ရဲ့ ဇနီးများကို ထောင်မှ
လေးက စောင့်ရှောက်ကူညီဖို့
ခင်ဗျား။ ကျွန်တော်တို့ ကျေးဇူး
တတ်ပါတယ်”

“ကျွန်တော်က မိန်းမထောင်
ယာယီကိုင်ရတာပါ။ နောက်ထပ်
ရက်ဆိုရင် မိန်းမထောင်ကို ကိုင်
အမျိုးသမီးထောင်မှူး အလုပ်
ပါလိမ့်မယ်။ အဲဒီတော့မှ ...

“ဟုတ်ကဲ့၊ သူတို့လည်း
လေးတစ်ပတ်ပဲ နေရမှာမို့လို့
မှူးလေးဆီ အကူအညီထား
တာပါ။ ကျွန်တော်တို့လည်း
အတွက် အစွမ်းကုန် လိုက်ကြပါ”

“ဥပဒေဘောင်နဲ့ ထောင်စည်း
ဘမ်းဘောင်အတွင်းက ကူညီနိုင်မယ့်
အဖွဲ့မှန်သမျှ ဘယ်သူ့ကိုမဆို အကူ
အညီပေးပါတယ်။ အပေးအယူသဘော
ချိုးနဲ့တော့ ကျွန်တော် အကူအညီ
မပေးတတ်ပါဘူး”

“အပေးအယူသဘော မဟုတ်
ဘူးခင်ဗျာ ...။ ကူညီတဲ့အတွက်
ကျေးဇူးတုံ့ပြန်တဲ့သဘောပါ”

သူတို့ပြန်သွားကြသည်။ အပြုံး
ခံပ်ကွယ်၍ မဲ့ရိပ်ထင်သော မျက်နှာ
ထားများဖြင့် သူတို့လိုချင်သော ပုံစံမှ
ဝင်ဘဲကုန်။

သူတို့ပြန်သွားသည်နှင့် ထောင်
မှူးကြီးထံသို့ သွားရောက် သတင်းပို့
လိုက်ရသည်။

ပတ်ဝန်းကျင်တွင် အတူနေကြ
သည့် ထောင်အမှုထမ်း အသိုင်းအဝိုင်း
က သိန်းကျော်တန် ကားနှစ်စီးနှင့် လူ
ဆွေကို ကွက်ကြည့် ကွက်ကြည့် လုပ်
နေကြပြီ။ ဒါက မြန်မာလူမျိုးများ၏
အလေ့စရိုက်။

ဇူးစမ်းလေ့လာသည်ကို ဝါသနာ
ဆွဲနေကြသည်။ ထိုမှ နောက်ပိုင်းတွင်
သတင်းအဖျင်းစကားများ ပြောဆိုကြ
တော့မည်ပါ။

ပြဿနာ ဖြစ်လာပြီးမှ ရှင်းလင်း
ချက်ထုတ်လျှင် သံသယပွားစရာတွေ
နဲ့လာလိမ့်မည်မို့ ကိုယ်က ကြိုတင်၍
သူတို့လာသွားသည့်အကြောင်းကိစ္စကို
ထက်အရာရှိထံ သတင်းပို့ထား
လိုက်ရသည်။

“ထောင်ထဲကို ဘယ်သူတွေ
ဆက်လာလို့လဲ အစ်ကိုလွင်”

“ပြဿနာ မရွှေစာတွေပေါ့ ..
အေးရယ်။ မင်းသမီးနဲ့ သူ့အဖွဲ့တွေ
အေးကုလားပါးအရိုက်ကောင်းလို့

ထောင်ထဲ ရောက်လာကြတာ”

“သိပ်လည်း မတင်းပါနဲ့ အစ်ကို
လွင်ရယ်။ ကိုယ်လည်း ပြောင်းရတော့
မှာပဲ။ ရေလိုက်ငါးလိုက်ပေါ့”

“သူတို့ကို ရိုးရိုးအချုပ်သမား
တွေလို သဘောထားလို့ မရဘူး အေး
ရဲ့။ ကိုယ်က စေတနာနဲ့ ရိုးရိုးသား
သားလုပ်ပေးမယ့် ပတ်ဝန်းကျင်အမြင်
က မရှင်းဘူး။ ရာထူးတိုးဖို့က လက်
တစ်ကမ်းမှာဆိုတော့ ပိုပြီးသတိထားရ
တာပေါ့ အေးရယ်”

နောက်တစ်နေ့ ထောင်သို့အဝင်
ပြဿနာနှင့် ထိပ်တိုက်တိုးရသည်။
အချုပ်သစ်တိုင်းလုပ်ရမည့် ရေတစ်
ဆယ့်လေးထမ်း ကိစ္စ။ သူတို့အုပ်စုက
ရေမထမ်း။ ရေမထည့်ဘဲ ဆေးလိပ်နှင့်
မှန်ပေး၍ အငှားရေထမ်းခိုင်းသည်
ပြဿနာ။ ဒါက စည်းကမ်းကို ရှိုး
ဖောက်ခြင်း။

ထောင်အလုပ်ကို မလုပ်ချင်ရင်၊
မလုပ်နိုင်ရင် ထောင်ထဲ မရောက်
အောင်နေ၊ ဥပဒေကိုမချိုးဖောက်နဲ့။
ဥပဒေချိုးဖောက်ရင် ထောင်ထဲရောက်
မည်။ ထောင်ထဲရောက်ရင် ထောင်
အလုပ်ကို မလွဲမသွေ လုပ်ရမည်။

အပြင်မှာ ဘာပဲညာပဲ ဆိုသည်
ကို ထောင်ထဲဝင်ကတည်းက မေ့ပစ်
လိုက်။ ပထမဆုံး မေးရမည့်သူမှာ
တန်းစီး။ တန်းစီး၏အဖြေမှာ ကျေနပ်
ဖွယ်ရာမရှိ။ ဖြေပုံက ဝေလည်လည်။
ပေးကမ်းရယူထဲတွင် သူ့ပါလိမ့်မည်
ကို မေးစရာ မလို။ ပြီးပြီးတာပဲလို့
သဘောထား၍ မရ။

သူတို့ကို အကြောင်းပြု၍ စည်း
ကမ်းဖောက်ဖျက်မှုတွေ ထပ်ဆင့်လာ
မည်။ ကိုယ်ကရလို့ မျက်နှာလွှဲသည်
ဆိုသည်မျိုး အပြောမခံနိုင်။

သူတို့ခုနစ်ယောက်ကို ခေါ်ယူ
ရှင်းပြပြီး ရေဆယ့်လေးထမ်းကိစ္စကို
ကိုယ်တိုင်လုပ်ရမည်ဟု ခပ်ပြတ်ပြတ်
အမိန့်ချမှတ်လိုက်ရသည်။ သူတို့မျက်
နှာတွေ တင်းမာရှုံ့မဲ့သွားရုံမက စော
ဒကစကား ပြောလာသည်။

“ထောင်မှူးကြီးတို့ စည်းကမ်း
သတ်မှတ်ချက်က ရေဆယ့်လေးထမ်း
ရေကန်ထဲ ထည့်ဖို့ပဲ မဟုတ်လား။
ကျွန်မတို့ ခုနစ်ယောက်အတွက် ကိုး
ဆယ့်ရှစ်ထမ်း ထည့်ပြီးပြီပဲဟာ ပြီး
ရောပေါ့။ ကျွန်မတို့က စည်းကမ်း
ဖောက်ဖျက်တာမှ မဟုတ်ဘဲဟာ”

မင်းသမီးနှင့် ဒါရိုက်တာကတော်
ကြီးက ရှေ့နေရှေ့ရပ်လုပ်လာသည်။

“ဟုတ်ကဲ့ ... ချမှတ်ထားတဲ့
စည်းကမ်းက ကိုယ်တိုင်မလုပ်နိုင်ရင်
တခြားလူကို တစ်ဆင့်ခိုင်းနိုင်တယ်လို့
မပါပါဘူး။ ထောင်ထဲမှာ အစုအဝေးနဲ့
စောဒကတက်ခွင့် မရှိပါဘူး။ ထိုင်ဆို
ရင် ထိုင်ပါ။ ထဆိုရင် ထပါ။ စားဆိုရင်
စားပါ။ သွားဆိုရင် သွားပါ။ ခု ...
ရေဆယ့်လေးထမ်းစီကို ကိုယ်တိုင်
ထမ်းထည့်ပါ။ ဒါပါပဲ”

ဦးတင့်လွင်က ချက်ချင်း ထောင်
မှူးကြီးထံ သတင်းပို့လိုက်သည် ...။
ထောင်မှူးကြီး၏အမိန့်မှာ ဆက်လုပ်။

အိမ်ကျတော့ မနက်က အဖြစ်
အပျက်ကို ပြန်ပြောပြရသည်။

“သနားပါတယ် အစ်ကိုလွင်
ရယ်”

“သနားလို့မဖြစ်ဘူး အေးရဲ့။
သူတို့ကိုသနားရင် ကိုယ်ခါးပါသွားလိမ့်
မယ်။ အစ်ကိုလွင်လည်း ဘယ်လုပ်
ချင်ပါ့မလဲ။ သူတို့လည်း ဒီလိုလုပ်ရင်
ဒီလိုဖြစ်လိမ့်မယ်တာ သိလျက်နဲ့ လုပ်
ကြတာပဲဟာ။ ထောင်ထဲရောက်မှ

ဘာဘာညာညာဆိုတာမျိုးကို လိုက်လျောလို့ ဘယ်ဖြစ်ပါ့မလဲ”

ထောင်မှူးလေးများ၏ လုပ်ငန်းခွင်သဘောမှာ ဤသို့ရှိပေ၏။ နှလုံးသားကလိုက်လျော့ချင်ပေမယ့် ဦးနှောက်အသိက လိုက်လျော့လို့ မရသော ပြဿနာတစ်ထွေးကြီးကို ပိုက်ထွေးလျက် ခြေတစ်လှမ်း မချော်အောင် သတိထားပြီး လုပ်ရသည်။

မင်းသမီးတို့အုပ်စု ရုံးမထွက်ခင် တစ်ရက် ဒေါ်ခင်မြကြွယ်ကို တာဝန်ပြန်လည်လွှဲအပ်ပြီး ထောင်မကြီးဘက်သို့ ပြောင်းခဲ့ရသည်။

ပြစ်မှုမကျူးလွန်ခင်က ပြစ်မှုကျူးလွန်လျှင်သည်သို့ ဖြစ်လိမ့်မည်ဟု အသိနှင့် သတိကပ်စွဲကြရင် ဘယ်လောက်များကောင်းလိုက်လေမလဲလို့။

(နှစ်ဆယ့်နှစ်)

ခင်လေးနွယ် ဇော်မောင်မောင်နှင့် လုံးဝ အဆက်အသွယ်ဖြတ်လိုက်သည်။

မွေတကာကိစ္စကို ဆရာဝန်နှင့် ပြသစမ်းသပ်ကြည့်သည့်အခါ မိခင်လောင်းတို့ ခံစားရစမြ ဝမ်းသာပီတိကြည့်နူးခြင်း ဝေဒနာကို ရှိန်းရှိန်းမြမြ ခံစားလိုက်ရ၏။ ကိုဝင်းများ သည် အကြောင်းသိရင်။

သည်အကြောင်းကို ကြားလိုက်သည့် မိခင်လောင်းတို့၏ရင်မှာ ရှိန်းခနဲ ဖိန်းခနဲ ဖြစ်ရစမြ။

မိသားစု တစ်ပုံတစ်မနှင့် စားဝတ်နေရေး မပြေလည်သူ မိခင်များသည်ပင် ပျော်မွေ့ကြည်နူးကြပါသည်။ ဝင်းမောင် ပြန်လာသည့်နေ့က သည်အကြောင်းကို ပြောလှလှဖြစ်ပြီး

မှ ထွက်အံ့ဆဲဆဲစကားလုံးတွေ ပြန်သိမ်းလိုက်ရသည်။

“ကျွန်မ သူ့ကိုမြင်လိုက်ရတော့ ရင်ထဲမှာ တစ်မျိုးကြီး ဖြစ်သွားရပါတယ်။ သိသိသာသာ ပိန်ကျသွားသလို အသားအရည်က ဖြူဖပ်ဖြူရော်နဲ့ လုံးဝ လန်းလန်းဆန်းဆန်း မရှိပါဘူး။ သူ့ကိုယ်သူတောင် မနည်းသယ်နေရတဲ့ပုံမျိုးပါ။ သူ့မျက်လုံးအကြည့်ကလည်း ပုံမှန်အကြည့်မျိုး မဟုတ်ဘူး။ ကျွန်မလည်း ကိုဝင်းကိုကြည့်ပြီး ဘာပြောရမှန်းမသိဘဲဖြစ်ပြီး မျက်ရည်တွေသာ ရစ်ပိုင်းလာပါတော့တယ်”

“ကိုဝင်းရယ်၊ နေထိုင်မကောင်းရင်လည်း စောစောပြန်လာရောပေါ့။ မလေး ကိုဝင်းကို ကြည့်ရတာ”

“ပြန်လို့မဖြစ်လို့ မပြန်တာပေါ့ကွ”

ကျွန်မက အဲဒီလိုပြောလိုက်တဲ့အခါ သူက မျက်လုံးကြီးပြူးပြီး မျက်နှာထားကြီးနဲ့ ပြောပုံကလည်း တုံးတုံးတိတိ၊ ပြတ်ပြတ်တောက်မို့ ကျွန်မရဲ့ ရင်ထဲမှာ ထိတ်ခနဲဖြစ်သွားရပါတယ်။ ကျွန်မမှာကလည်း အိုးမလုံတဲ့ကိစ္စက ရှိနေတာကိုး။ ကိုဝင်းဟာ စိတ်ဇရာခန္ဓာကိုယ်ပါ အားလုံး ပြောင်းလဲနေပါပြီ။ ပြောင်းလဲတာက မသိမသာမဟုတ်ပါဘူး။ သိသိသာသာကြီး ပြောင်းလဲနေတာပါ။ မပြောင်းလဲတာကတော့ တစ်ခုပါပဲ။ အရက်သောက်ပုံ ပို၍ ကြမ်းတမ်းလာခြင်းပါ။

အိမ်ပြန်ရောက်ကတည်းက သူမှာပါလာသည့် အရက်ကို တစ်ခွက်ပြီး တစ်ခွက် ဆေးလိပ်ဖွာမျှန်ကလွဲလို့ နားချိန်မရှိ သောက်ခဲ့သည်။ အမြည်းလုံးဝမပါ။ အရက် လက်သုံးလုံး၊ ရေကလက်တစ်လုံး။

ပြန်လာကတည်းက ဘယ်ဘယ်ညာ၊ ဘာဖြစ်သည်၊ ညာဘာသည် ဘာမှမပြော။ ခင်လေးနွယ်ကလည်း ဘာမှမမေး။ ပုလင်းတစ်ဘက် မရှိတတ်၊ ရှိတတ် အရက်လည်းက ရော ခုတင်မှာ ပိုးလိုးပက်လက်ပြီး

“ကျွန်မမှာလည်း အတွေးဆင်စုံနဲ့ ချာချာလည်လို့ပေါ့။ တိုင်ပင်နီးနီးနားနား ခင်ခင်မင်မင်မရှိတာမမသိ၊ ဇော်မောင်မောင်ကိစ္စနဲ့ သက်လို့ မမသိနဲ့ ကျွန်မက ခင်မတန်းဖြစ်နေတော့ ပြောဖို့ဆိုဖို့ ခင်ခင်ခက် ဖြစ်နေပါတယ်။ ကိုသိန်လဲ့လင်မယားလာရင် ဘယ်လောက်ကောင်းလိုက်မလဲလို့ ကျွန်မမှာ တလိုက်ရတာ၊ ညနေစောင်းတော့ နီးပါတယ်။ အိပ်ရာကထတော့ ထင်နှစ်ဖက်ကိုနှိပ်ပြီး တညညည တညညည ဖြစ်နေပါတယ်”

“ကျွန်မကိုမခေါ်ပေမယ့် ကျွန်မက ကိုဝင်းရဲ့ နားထင်ကို သလောက် မှတ်သလောက် နှိပ်ပပါတယ်။ သူကတော့ ဘာမှမပြောဘူး။ ခဏနေတော့ ရေမိုးချိုးပြီး ရှေ့ပက်လက်ကုလားထိုင်မှာ လာပါတယ်။ သူ့မျက်နှာ ကြည်ကြည်လင်ရုံနေသလို မြင်ရတာ ကျွန်မက ...”

“မလေး ဘာပြောလိုက်လဲကလေး ... ဟုတ်လား”

ကိုဝင်းမေးလိုက်ပုံတကတည်းက မျက်နှာကြီးနဲ့ပါ။ ကျွန်မက ဆက်ပြောရမယ့် စကားကို မပြောနိုင်ဘဲဖြစ်သွားရပါတယ်။ ကတော့ ငေးငေးဝိုင်းဝိုင်း မျက်နှာကြီးနဲ့ ကျွန်မကို စိုက်ကြည့်နေပြီးမှ”

“ဟုတ်မှ ဟုတ်ရဲ့လား မလေးရယ်၊ သေချာလို့လား”

“သေချာပါတယ် ကိုဝင်း၊ ဆရာခန့်နဲ့တောင် ပြပြီးပြီဟာ”

ခင်လေးနွယ်က လက်သုံးချောင်း ထောင်ပြလိုက်ရာ သူက ဝမ်းသာကောင်းဆိုရမည်အစား။

“အံ့ဩစရာကြီးပါလား မလေးရယ်၊ ဖြစ်နိုင်ပါ့မလား”

“ကျွန်မရင်ထဲ ဘယ်လိုကြီးဖြစ်သွားမှန်း မသိဘူး။ ရင်ထဲမှာ ကျင်အက်သွားပါတယ်။ သူ့အမြင်ဟာ ဘစ်မျိုးကြီးမို့ ဘာဆက်ပြောရမှန်းမသိအောင် ဖြစ်သွားရပါတယ်။ သူ့မျက်နှာအမူအရာက အေးတိအေးစက်နဲ့ ဝမ်းသာပုံလည်းမပြဘူး။ ပါးစပ်က ဘာမှပြောပေမယ့် မဖြစ်နိုင်ပါဘူးကွာလို့ ပြောချင်တဲ့ အမူအရာမျိုးပြနေတယ်။

အဲဒီလို ပြောဆိုနေကြတုန်း ဘာပြော ညာမပြောနဲ့ အင်္ကျီကောက်ထုတ်ပြီး အပြင်ကို ထွက်သွားပါတယ်။ အထိုင်းဆို ကျွန်မကို မခေါ်ဘဲ အပြင်ထွက်လေ့မရှိပါဘူး။ အဲကြောင်းဘယ်လို ရှိသည်မှာမူ တွေးရခက်ကြီးပါ။ သူ့ကိုစွဲကြောင့်ပဲလား ဆိုသည်ကို မဖြစ်မထုတ်နိုင်သောကြောင့် ရင်ထဲမှာ မတင်မကျ မွန်းကျပ်နေရသည်။

“အံ့ဩစရာကြီးပါလား မလေးရယ်၊ ဖြစ်နိုင်ပါ့မလားတဲ့”

“ဘာကို ရည်ရွယ်ပြီးများ ပြောပါလိမ့်”

ပြန်လာတော့ မူးလာသည်။ ဝမ်းပိုလည်း ပါလာသည်။ အလုပ်အကိုင် လုံးဝအဆင်မပြေတော့သည့်ကြောင့်၊ လုပ်ငန်းအစုရှယ်ယာ ခွဲဝယ်သည့်အတွက် ရလာသည့်ငွေမှာ အဆင်မပြေဘဲ ကျော်သာ ဖြစ်ကြောင်း။

လက်ရှိနေသည့်အခန်းက ပြောင်းပေးရမည်။ နောက်လထဲမှာ ကိုအောင်မြင့်မောင် ရန်ကုန်ဆင်းလာပြီး သူ့အခန်းမှာ ပြန်နေမည့်အကြောင်း၊ အိမ်ငှားဖို့ ငွေလိုလျှင် ကိုအောင်မြင့်မောင်က ထိုက်သင့်သလောက် စိုက်ထုတ်ပေးမည်အကြောင်းများပြောရင်း ...”

“မလေး ကိုဝင်းတို့ ဘာဆက်လုပ်ကြမလဲ”

ဆိုသည့် မေးခွန်းကိုပါ မေးလာသည်။

“စိတ်သိပ်မပူပါနဲ့ ကိုဝင်းရယ်၊ ဖြစ်သလိုပေါ့။ ကိုဝင်း ကျန်းမာရေးကိုသာ ဂရုစိုက်ပြီး အေးအေးဆေးဆေးအနားယူနေပါ။ မလေး လုပ်ကိုင်ကျွေးမွေးပါ့မယ်။ သည်တစ်ခါ မလေးအလှည့်ဖြစ်စေရပါမယ် ကိုဝင်းရယ်”

“မလေးပြောတဲ့အတိုင်း မလေးအလုပ်လုပ်မယ်ဆိုရင် မပေါ့မပါးကြီးနဲ့ ဘာလုပ်နိုင်မှာလဲ မလေးရဲ့”

“မပေါ့မပါးနဲ့ အလုပ်လုပ်ရင်း ကလေးတွေ တစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက် မွေးနေတဲ့ သားသည်မိခင်တွေ အများကြီးပါ။ မိန်းမတို့ မွေတာမွေးဖွားတဲ့ကိစ္စဟာ ရေးကြီးခွင်ကျယ်လုပ်ရင် လုပ်သလောက် ကျယ်တာပေါ့။ ရေးကြီး ခွင်ကျယ်မလုပ်ရင် မီးဖွားထွက်ကိစ္စဟာအသေးအဖွဲပါ။ မလေးမှာ ကိုယ်ဝန်ရှိတာကို ကိုဝင်းဘာလို့ အံ့ဩသွားရတာလဲဟင်။ နောက်ပြီး ကိုဝင်းက ဝမ်းမသာသလိုကြီးပဲ။ ဒီလောက် လွတ်လွတ်လပ်လပ်နေရတာပဲ တော်လောက်ပြီပေါ့”

“ဘာကြောင့်မှ မဟုတ်ပါဘူး မလေးရယ်။ ကိုဝင်း အကြီးအကျယ် စိတ်ဓာတ်ကျနေတုန်း ဘယ်လိုမှမမျှော်လင့်တဲ့စကားကိုကြားလိုက်ရလို့ အံ့ဩ

သွားတာပါ။ ခါတိုင်းလို အခြေအနေမျိုးသာဆိုရင်”

“အဲဒီလို ပြောပေမယ့် သူ့မျက်နှာကြီးက ငေးငေးငိုင်ငိုင်ကြီးပါ။ နှလုံးသားက ပြောတဲ့စကား ဟုတ်ချင်မှ ဟုတ်မှာပါ။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်မရင်ထဲမှာ တော့ နည်းနည်း ပေါ့ပါးသွားရပါတယ်။ ကျွန်မကိုစွဲနဲ့ မဆိုင်ဘူးဆိုတာ သေချာသွားပါပြီ။ ကျွန်မက အေးကြည်ခင်ရဲ့အကူအညီနဲ့ ကမာရွတ်လှည်းတန်းဘက်မှာ အိမ်ငှားဖို့ နေ့စဉ်ထွက်နေရပါတယ်။ ကိုဝင်းကတော့ အသောက်အစားမမျက် အိမ်မှာပဲ နေနေပါတယ်။ သူ့ကျန်းမာရေး အခြေအနေက ဘယ်လိုမှ ထူးခြားမလာပါဘူး။ ငါ့အသည်းတွေ ကောင်းတော့မှာ မဟုတ်ပါဘူးလို့လည်း ခဏခဏညည်းပါတယ်။ သူပြန်လာပြီး ခြောက်ရကမြောက်တဲ့နေ့ပေါ့”

လှည်းတန်းရပ်ကွက်မှာ အိမ်ငှားဖို့ အဆင်ပြေသွားသည်။

ထရံကား ပျဉ်ခင်၊ သွပ်မိုး၊ တစ်ထပ်အိမ်ကလေးမှာ မကျယ်ဝန်းသော်လည်း သူတို့လင်မယားနှစ်ယောက်အတွက် ချောင်ချောင်ချိချိ လှည့်သာပဲ့သာ နေသာထိုင်သာ ရှိသည်။

လက်ရှိနေထိုင်ရာ တိုက်ခန်းနှင့် ယှဉ်လို့မရ။ အိမ်ထောင်ကျပြီးစ နေထိုင်ခဲ့ရသည့် အိမ်ခန်းနှင့်စာရင် အပုံကြီးသာသည်။

ဘဝရပ်တည်မှုတွင် ဘယ်အရာကိုမှ တရားသေဟု မသတ်မှတ်နိုင်ရာ သလို ဘယ်အရာမှ ခိုင်မြဲတည်တံ့ခြင်းလည်း မရှိပေ။

အနိမ့်အမြင့် အတက်အကျဟူသည်မှာ ရှိစမြဲ။ လောကဓံမြားကို အပြုံးဒိုင်နှင့် ခံနိုင်သူများအတွက်

ဖြစ်သမျှအကြောင်း မကောင်းဟူ၍ မရှိနိုင်ရာ။

ခင်လေးနွယ်မှာ အပြုံးဒိုင်း ရှိသည်။ ဝင်းမောင်မှာ အပြုံးဒိုင်း မရှိ။ သိန်းကြီးစကား အမြဲတမ်းပြောသည် ဝင်းမောင် ပြန်လာတော့ ငွေလေး ငါးထောင်ပဲ ပါလာသည်။ သက်စွန့်ဆံများ လုပ်ခဲ့ရသမျှ အနှစ်နှစ်အလလ စုဆောင်းခဲ့သမျှ တစ်ချီတည်းနှင့် ပြုတ်ပြုတ်ပြုန်းသွားရသည်။

ဥပဒေနှင့် မလွတ်ကင်းသော အလုပ်လုပ်သူတိုင်း ရေပွက်ပမာ ခဏသာတည်းဟူသော မြန်မာစကားကဲ့သို့ အခြေအပျက်ပြုန်း လူလုံးမလှဖြစ်ကြရစမြဲ ရှိချေသည်သာ။

တခြားသူများနှင့်စာလျှင် ဝင်းမောင်အဖြစ်က တော်သေးသည်ဟု ဆိုရမည်။ အုတ်ရိုးအတွင်းဘက်သို့ မရောက်လိုက်ရခြင်းကြောင့်ပင်။

လက်ကိုင်ငွေ ဖောဖောသီသီ ရစဉ်ရှိစဉ်က အရက်ကို အပျော်သဘော မိတ်ဖြစ်ဆွေဖြစ်သဘော သောက်ခဲ့ရာမှ အရက်စွဲသူဘဝသို့ ရောက်ခဲ့ရုံမက အရက်၏ ကျေးကျွန်အဆင့်သို့ လျှောက်ခဲ့ရတော့၏။

နောက်ဆုံး ထိုအရက်ကြောင့်ပင်။

အိမ်ခန်း အဆင်ပြေသွားပြီမို့ ခင်လေးနွယ်က အိမ်ကို ဝမ်းသာအားရ ပြန်လာခဲ့သည်။

အိမ်ခန်းထဲ ငင်လိုက်သည်နှင့် ထွေးပိုက်လာသည့် ဝမ်းသာမှုကို ကြေကွဲမှုနှင့် လဲလိုက်ရတော့၏။

ညှော်ခန်းအတွင်းရှိ ပစ္စည်းများမှာ ဖရိုဖရဲ ကျိုးပဲ့ကွဲရှုနေသည်များမှာ မြင်မကောင်း ရှုမကောင်း။

ပက်လက်ကုလားထိုင်ပေါ်မှာ ထိုင်နေသည့် ဝင်းမောင်၏ မျက်နှာမှာ အစွမ်းကုန် တင်းမာ၍ အစွမ်းကုန် ခက်ထန်နေသည်။ ဒေါသအနိုးအငွေ့များ ပြည့်လျှမ်းနေသည် မျက်လုံးမှာ မီးတောက်နေဘိသို့။

ဓာတ်ပုံ အစုတ်အပြဲများ ပွစာကြဲလို့။ အကြောင်းပြဿနာ ဘယ်သို့ ရှိသည်ကို မေးစရာမလို ကုလားထိုင်တွင် ဝင်ထိုင်လိုက်ရသည်။

“မလေး ရှင်းပြတာကို နားထောင်ပြီးမှ ကိုဝင်း ကြိုက်သလို”

“ဟဲ့... ကောင်မ၊ နင့်ပါးစပ်ကို ပိတ်ထားလိုက်စမ်း။ ဟောဒီစာနဲ့ ဒါတွေ လက်ပူးလက်ကြပ်မြင်နေလျက်နဲ့ နင်က ရှင်းချက်ထုတ်ဦးမလို့လား ငါက ခွေးမဟုတ်ဘူးကွ”

“သည်ကိစ္စတွေအားလုံး မမသီနဲ့ ကိုသိန်းဦးတို့ သိပါတယ် ကိုဝင်းရယ်၊ မလေးဟာ ကိုဝင်းထင်သလို”

ခင်လေးနွယ်ထိုင်နေသည့် နောက်ဘက်ခုံရုံမှ ဖန်ခွက်ကဲ့သို့ ထွက်လာသည့်နှင့်အတူ ပြောလက်စ စကားကိုလည်း ရပ်ပစ်လိုက်ရသည်။

“အလေလိုက်လို့ ရလာတဲ့ ကလေးကို ငါကထိန်းရမယ်ပေါ့ ဟုတ်လား။ အယုတ်တမာမ”

ပြောလိုက်သည့် စကားလုံးများမှာ စက်သေနတ်ဆွဲလိုက်သည့်အလား သို့ နားမခံသာ စရာတွေချည်း။

ယုတ်ယုတ်မာမာ ဖရုတ်သ ဝါဆာ ပြောသည့်နေရာတွင် မိန်းမတွေကို ယောက်ျားတွေက ဘယ်သို့မမိဟု ဆိုစကားရှိသည်ကို ပြောင်းပြန်လှန်ပစ်ရမည်သို့ ရှိပါချေ၏။

“အဲဒီလိုအခြေအနေမျိုး ရောက်နေမှတော့ ကျွန်မဘာပြောပြော ကိုဝင်း

လက်ခံမှာ မဟုတ်တော့ပါဘူး။ တွန့်ပြောသမျှဟာ သူ့နားထဲကို သံသယနဲ့ လောင်းထည့်သလို/ ဖြစ်နေတာ အမှူးလည်းပြော စိတ်လည်းငြိမ်သွားပြောတော့မယ်ဆိုပြီး ဘာမှ မပြောဘဲ နေလိုက်ပါတယ်။ အဲဒီတင် သူ့အကြီးအကျယ် ဒေါသထွက်တော့တာပါပဲ”

“ငါ ထောင်နှုတ်ခမ်းပေါ်သွားပြီး သက်စွန့်ဆံများ ကြိုးစားတာဟာ”

ပြောပြောဆိုဆို သူ့ဘေးနားက ပုလင်းကို ရိုက်ခွဲလိုက်ပါတယ်။

“နင် ငါ့အပေါ် သစ္စာပေးဖို့ ဖောက်ပြန်တာက ရုပ်ကလေးထက် မဟုတ်လား ခွေးမရဲ့...။ နင့်နားအကျည်းတန် အရုပ်ဆိုးသွားလုပ်ပေးရမယ်။ ငါသေသွားရင်တောင် နင် ကမြင်လို့မရအောင် ဒဏ်ခံပေးရမယ်။ ခွေးမ... အယုတ်တမာ သစ္စာဖောက်မ”

“အဲဒီလိုပြောပြီး နေရင်က ပြတ်ကြီး ကိုင်ပြီး ကျွန်မရဲ့ ဂျူးထိုးနဲ့ ဝင်လာပါတယ်။ ကြောက်လန့်တကြား အော်သံလို့ အသံနဲ့ သူ့လဲကျပြီး ဝန်းဒိုင်းသွားတဲ့အသံဟာ တစ်ချိန်တည်း ပြိုင်နက်တည်းပါပဲ။ ဖြစ်ကြား ကျွန်မကို မဖမ်းသေးပါဘူး။ ခေါ်စစ်ပြီး ပြန်လွှတ်ထားပါတယ်။ ရက်လောက်ကြာပြီးမှ ပြန်ခေါ်လာမယ်။

ရိုးရိုးသားသား ခြောက်သွေ့မတ် လမ်းကြောင်းကို ကွေ့ကွေ့ကောက်ကောက်လမ်းကို လျှောက်လှမ်းမိသည်မှာ...။

(နှစ်ဆယ့်သုံး)

ထောင်မှူးလေး ဦးတင့်လွင်မှာ နန်းမထောင်ဘက်ကို မရောက်။ သို့သော် ဒေါ်ခင်မြကြွယ်နှင့် ဒေါ်မြင့်မြင့်တို့မှာ တစ်ဆင့် ခင်လေးနွယ်၏ အကြောင်းကို အခွင့်ကြုံသလို အမေးမြန်းရုံနေရသည့်အပြင် စားစရာများနှင့် ဆေးဝါးများကိုလည်း ရံဖန်ရံခါ ကူညီပို့ပေးခဲ့သည်။

ခင်လေးနွယ်၏ ကျန်းမာရေးမှာ ကောင်း။ ရုံးမထွက်နိုင်သည်မှာ နှစ်ပတ်ရှိပြီ။

ထောင်မှူးလေး ဦးတင့်လွင်တို့ နန်းမောင်နှံမှာ တာဝန်တစ်ခုလုံးလားပြီး ထောင်မှူးကြီးထံ ခွင့်တောင်း၍ မနက်ပိုင်း နွားနို့ထမင်းလေး ပို့ပို့ပေးနေရသည်။ ဒါက အေးရဲ့ အစီအစဉ်။

မိန်းမသားချင်း စားနာကြင်နာသည်ကတစ်ကြောင်း၊ မိခင်စိတ်ဓာတ်၊ ခင်မေတ္တာကြောင့်တစ်ကြောင်း၊ လုံးဝထမင်းနှင့် အားမပြည့်နိုင်သည်ကတစ်ကြောင်း၊ နွားနို့ထမင်းဖြင့် အာဟာရ ပြည့်တင်းပေးရခြင်း ဖြစ်၏။

ထောင်ဆရာဝန်ကလည်း အားသေးများ ထိုးပေးနေသည်။

အဲဒီနေ့က ထောင်မှူးလေး ဦးတင့်လွင်၏ အားရက်။ မရောက်တာကြာပြီဖြစ်သည့် နှစ်ဖက်မိဘများထံ သွားရောက်လည်ပတ်ရန် သားအမိသားအဖသုံးယောက် အိမ်တံခါး ပိတ်ထား ထွက်ခဲ့ကြသည်။

အင်းစိန်ဈေးတန်းတွင် သားငါးအသီးအနှံများ လတ်ဆတ်၍ ဈေးသောကြောင့် မိဘမိသားစုများ တွက် တနင့်တပိုး ဝယ်ယူခဲ့ကြ၏။ ရသည့် လစာနှင့် စားဝတ်နေပြေလည်အောင် ဟန်ချက်ညီဖို့

ထိန်းရသည်မှာ မလွယ်။ ကြေးမတင်ရေးကို ဦးတင့်ချက်ထားပြီး မီးဖိုချောင်စရိတ်ကို ဟန်ချက်ညီအောင် ထိန်းနေရသည်။

မိဘများကို ငွေကြေးအနေဖြင့် ငှားရမ်း ဘယ်ရွှေဘယ်မျှဟူ၍ သတ်မှတ်ချက်ထားပြီး မထောက်ပံ့နိုင်။ တစ်ခါတစ်ရံ စေတနာအလျောက် လာပေးကြသည့် စားသောက်ဖွယ်ရာများထဲမှ လူကြီးစာများ ပါသည့်အခါ ဖယ်ထားရသည်။

အခွင့်ကြုံလို့ သွားသည့်အခါမျိုးတွင် ညနေဈေးမှ သားငါးများကို ဝယ်ခြမ်းပြီး ကြော်လှော်ချက်ပြုတ်၍ ယူဆောင်သွားရသည်။ မိဘကျေးဇူးသိတတ်သူသည် ဆင်းရဲသော်မှ ပြောင်ပြောင်ရောင်ရောင်ဆင်းရဲသည်။

မိဘက သာဓုခေါ်၍ ပေးလိုက်သော ဆု နှုတ်ထွက်စကားသည် တန်ဖိုးအရာတွင် တူနိုင်ယှဉ်စရာမရှိအောင် စူးရှထက်မြက်လှ၏။

မိဘ၏ နှလုံးသားမှ နှမ်းစေ့တစ်လုံးစာမျှသော စိတ်ငြိုငြင်မှုကလေးသည် လုံပေါင်းရာထောင်နှင့် ချည်၍ ထိုးဆွလိုက်သလိုခံစားတတ်ပါလေ၏။

ဦးတင့်လွင်တို့ ဇနီးမောင်နှံမှာ နှစ်ဘက်မိဘများကို ငွေကြေးအနေဖြင့် ရာထောင်ချီ၍ ကျေးဇူးမဆပ်နိုင်စေကာမူ တတ်စွမ်းသမျှသော စားသောက်ဖွယ်ရာများဖြင့် အကန်တော့ ရောက်စေခဲ့။ မိဘတွေကလည်း ကြည်နူးအလှ ဝေဖြာရစေခဲ့ ရှိကြသည်။

မိသားစုသုံးယောက် ပျော်ပျော်ပါးပါး ပြန်လာခဲ့ကြရာ အိမ်ပေါ်ရောက်လို့ ထိုင်ရုံရှိသေး သတင်းစကားနှစ်မျိုး ကြားလိုက်ရသည်။ ကောင်းသတင်းနှင့် မကောင်းသတင်း ဒွန်တွဲလျက်။

ထောင်မှူးကြီး ရာထူး တိုးမြှင့်ရေး အင်တာဗျူး အဆင့်အခြေအနေ ကောင်းသည်။ ဝမ်းသာစရာ သတင်းကောင်းနှင့်အတူ ခင်လေးနွယ်ကို ဗဟိုအမျိုးသမီးဆေးရုံသို့ ပို့လိုက်ရပြီဆိုသော စိတ်မကောင်းစရာ သတင်းဆိုးကိုပါ တွဲစပ်ကြားလိုက်ရ၏။

ဆေးရုံသို့ သွားရခါနီး ထောင်ကြပ် ဒေါ်စောတင်ကို မှာသွားသည်။

ဆရာကြီးတို့ လင်မယားနှစ်ယောက်စလုံးကို ကန်တော့ခဲ့သည့် အကြောင်းနှင့် ဆရာကြီးအားရင်ဆရာကြီးကတော်ပါ ခေါ်ပြီး ဆေးရုံသို့ တစ်ခေါက်လောက်လာဖို့အကြောင်း၊ ဆရာကြီးကို ဝန်ခံစရာရှိကြောင်း၊ သူ့ကိုယ်သူ အားမရသည့်အကြောင်းများ ပြောသွားခဲ့သည်။

ဝမ်းသာစရာသတင်းကို ဝမ်းနည်းစရာသတင်းက လွှမ်းမိုးသွားသည်ကြောင့် လင်မယားနှစ်ယောက်လုံး စိတ်မကောင်းဖြစ်ကြရ၏။

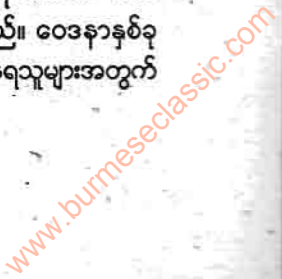
“သနားပါတယ် အစ်ကိုလွင်ရယ်၊ တစ်ခေါက်လောက်တော့ လိုက်သွားကြရအောင်ပါ”

“နက်ဖြန် အစ်ကိုလွင် ထောင်ပိတ်တာဝန်ကျတယ်လေ၊ သန်ဘက်ခါ ၄ နာရီထွက်၊ သန်ဘက်ခါမှ သွားကြတာပေါ့”

နောက်တစ်နေ့ ...။

ဆေးရုံခွဲတင်ပေါ်မှာ ခွေခွေကလေး လှဲနေသည့် ခင်လေးနွယ်၏ အခြေအနေမှာ သူ့ကိုယ်သူ အားမရပါလို့ ပြောသွားသလို မြင်ရသူများ အတွက်လည်း အားရစရာ မရှိ။

ခန္ဓာကိုယ် ရောဂါထက် စိတ်ဝေဒနာက ပိုဆိုးသည်။ ဝေဒနာနှစ်ခုစလုံး ပေါင်းစည်းခံနေရသူများအတွက်

(နှစ်ဆယ့်သုံး)

ထောင်မှူးလေး ဦးတင့်လွင်မှာ နန်းမထောင်ဘက်ကို မရောက်။ သို့သော် ဒေါ်ခင်မြကြွယ်နှင့် ဒေါ်မြင့်မြင့်တို့တို့မှတစ်ဆင့် ခင်လေးနွယ်၏ အကြောင်းကို အခွင့်ကြုံသလို အမေးမြန်းရုံနေရသည်အပြင် စားစရာများနှင့် ဆေးဝါးများကိုလည်း ရံဖန်ရံခါ ဂုဏ်ထူးပေးခဲ့သည်။

ခင်လေးနွယ်၏ ကျန်းမာရေးမှာ ကောင်း။ ရုံးမထွက်နိုင်သည်မှာ နှစ်ဆယ်ရှိပြီ။

ထောင်မှူးလေး ဦးတင့်လွင်တို့ နန်းမောင်နှံမှာ တာဝန်တစ်ခုလိုလာရပြီး ထောင်မှူးကြီးထံ ခွင့်တောင်း၍ မနက်ပိုင်း နွားနို့ထမင်းလေး ပို့ပို့ပေးနေရသည်။ ဒါက အေးရဲ့ အစီအစဉ်။

မိန်းမသားချင်း စားနာကြင်နာသည်ကတစ်ကြောင်း၊ မိခင်စိတ်ဓာတ်၊ ခင်မေတ္တာကြောင့်တစ်ကြောင်း၊ လုံးဝထမင်းနှင့် အားမပြည့်နိုင်သည်ကတစ်ကြောင်း၊ နွားနို့ထမင်းဖြင့် အာသာရ ဖြည့်တင်းပေးရခြင်း ဖြစ်၏။

ထောင်ဆရာဝန်ကလည်း အားသေးများ ထိုးပေးနေသည်။

အဲဒီနေ့က ထောင်မှူးလေး ဦးတင့်လွင်၏ အားရက်။ မရောက်တာကြောင့် ပြိဖြစ်သည့် နှစ်ဖက်မိဘများထံ သွားရောက်လည်ပတ်ရန် သားအမိအဖအသုံးယောက် အိမ်တံခါး ပိတ်ထား ထွက်ခဲ့ကြသည်။

အင်းစိန်ဈေးတန်းတွင် သားငါးအသီးအနှံများ လတ်ဆတ်၍ ဈေးကောင်းသောကြောင့် မိဘမိသားစုများအတွက် တနင့်တပိုး ဝယ်ယူခဲ့ကြ၏။ ရသည့် လစာနှင့် စားဝတ်နေပြေလည်အောင် ဟန်ချက်ညီဖို့

ထိန်းရသည်မှာ မလွယ်။ ကြွေးမတင်ရေးကို ဦးတည်ချက်ထားပြီး မီးဖိုချောင်စရိတ်ကို ဟန်ချက်ညီအောင် ထိန်းနေရသည်။

မိဘများကို ငွေကြေးအနေဖြင့် ငှားရမ်း ဘယ်ရွှေဘယ်မျှဟူ၍ သတ်မှတ်ချက်ထားပြီး မထောက်ပံ့နိုင်။ တစ်ခါတစ်ရံ စေတနာအလျောက် လာပေးကြသည့် စားသောက်ဖွယ်ရာများထဲမှ လူကြီးစာများ ပါသည်အခါ ဖယ်ထားရသည်။

အခွင့်ကြုံလို့ သွားသည့်အခါမျိုးတွင် ညနေဈေးမှ သားငါးများကို ဝယ်ခြမ်းပြီး ကြော်လှော်ချက်ပြုတ်၍ ယူဆောင်သွားရသည်။ မိဘကျေးဇူးသိတတ်သူသည် ဆင်းရဲသော်မှ ပြောင်ပြောင်ရောင်ရောင်ဆင်းရဲသည်။

မိဘက သာဓုခေါ်၍ ပေးလိုက်သော ဆု နှုတ်ထွက်စကားသည် တန်ဖိုးအရာတွင် တုန့်င်းယှဉ်စရာမရှိအောင် စူးရှထက်မြက်လှ၏။

မိဘ၏ နှလုံးသားမှ နှမ်းစေ့တစ်လုံးစာမျှသော စိတ်ငြိုငြင်မှုကလေးသည် လှံပေါင်းရာထောင်နှင့် ချည်၍ ထိုးဆွလိုက်သလိုခံစားတတ်ပါလေ၏။

ဦးတင့်လွင်တို့ နန်းမောင်နှံမှာ နှစ်ဘက်မိဘများကို ငွေကြေးအနေဖြင့် ရာထောင်ချီ၍ ကျေးဇူးမဆပ်နိုင်စေကာမူ တတ်စွမ်းသမျှသော စားသောက်ဖွယ်ရာများဖြင့် အကန်တော့ ရောက်စေပြီ။ မိဘတွေကလည်း ကြည်နူးအလှ ဝေဖြာရစမြဲ ရှိကြသည်။

မိသားစုသုံးယောက် ပျော်ပျော်ပါးပါး ပြန်လာခဲ့ကြရာ အိမ်ပေါ်ရောက်လို့ ထိုင်ရုံရှိသေး သတင်းစကားနှစ်မျိုး ကြားလိုက်ရသည်။ ကောင်းသတင်းနှင့် မကောင်းသတင်း ဒွန်တွဲလျက်။

ထောင်မှူးကြီး ရာထူး တိုးမြှင့်ရေး အင်တာဗျူး အဆင့်အခြေအနေ ကောင်းသည်။ ဝမ်းသာစရာ သတင်းကောင်းနှင့်အတူ ခင်လေးနွယ်ကို ဗဟိုအမျိုးသမီးဆေးရုံသို့ ပို့လိုက်ရပြီဆိုသော စိတ်မကောင်းစရာ သတင်းဆိုးကိုပါ တွဲစပ်ကြားလိုက်ရ၏။

ဆေးရုံသို့ သွားရခါနီး ထောင်ကြပ် ဒေါ်စောတင်ကို မှာသွားသည်။ ဆရာကြီးတို့ လင်မယားနှစ်ယောက်စလုံးကို ကန်တော့ခဲ့သည့် အကြောင်းနှင့် ဆရာကြီးအားရင်ဆရာကြီးကတော်ပါ ဒေါ်ပြီး ဆေးရုံသို့ တစ်ခေါက်လောက်လာဖို့အကြောင်း၊ ဆရာကြီးကို ဝန်ခံစရာရှိကြောင်း၊ သူ့ကိုယ်သူ အားမရသည့်အကြောင်းများ ပြောသွားခဲ့သည်။

ဝမ်းသာစရာသတင်းကို ဝမ်းနည်းစရာသတင်းက လွှမ်းမိုးသွားသည်ကြောင့် လင်မယားနှစ်ယောက်လုံး စိတ်မကောင်းဖြစ်ကြရ၏။

“သနားပါတယ် အစ်ကိုလွင်ရယ်၊ တစ်ခေါက်လောက်တော့ လိုက်သွားကြရအောင်ပါ”

“နက်ဖြန် အစ်ကိုလွင် ထောင်ပိတ်တာဝန်ကျတယ်လေ၊ သန်ဘက်ခါ ၄ နာရီထွက်၊ သန်ဘက်ခါမှ သွားကြတာပေါ့”

နောက်တစ်နေ့ ...။

ဆေးရုံခွတ်ပေါ်မှာ ခွေခွေကလေး လှဲနေသည့် ခင်လေးနွယ်၏ အခြေအနေမှာ သူ့ကိုယ်သူ အားမရပါလို့ ပြောသွားသလို မြင်ရသူများ အတွက်လည်း အားရစရာ မရှိ။

ခန္ဓာကိုယ် ရောဂါထက် စိတ်ဝေဒနာက ပိုဆိုးသည်။ ဝေဒနာနှစ်ခုစလုံး ပေါင်းစည်းခံနေရသူများအတွက်

မူ ပြောဖွယ်ရာ မရှိ။

ဦးတင့်လွင်တို့ ဇနီးမောင်နှံကို မြင်လိုက်သည်နှင့် အားယူ၍ ပြုံးလိုက်ရသည့် အပြုံးယုံယုံကလေးမှာ လျှပ်တစ်ပြက်ပေါ်၍ လျှပ်တစ်ပြက်ပျောက်သွား၏။ အပြုံးမျက်နှာမှ အငိုမျက်နှာသို့။ အေးက ခင်လေးနွယ်၏ လက်ကလေးကို ခပ်ဖွဖွကလေး ဆုပ်ကိုင်ထားလိုက်သည်။

တစ်ခါမှ မမြင်ဖူးစေကာမူ ခင်မင်ရင်းနှီးစွာရှိသည့် ဆွေရင်းမိတ်ဟောင်းများသို့နယ် လိုက်လိုက်လှလှရှိဘိ၏။ ခင်လေးနွယ်အသံမှာ တိမ်နဲ့နေသည်။

“ကျေးဇူးတင်လိုက်တာ ဆရာကြီးကတော်ရယ်” တဲ့။

ခင်လေးနွယ် ပြောချင်တာတွေ အများကြီးရှိပါလိမ့်မည်။ ဒါပေမဲ့ နားထောင်ရသူများက ရင်မောလာသည်။

ယောက်ျားသားပီပီ ဦးတင့်လွင်က ဣန္ဒြေဆောင်နေနိုင်သော်လည်း မိန်းမသားပီပီသသူ အေးက ဣန္ဒြေမဆောင်နိုင်။ မျက်လုံးအစုံကို လက်ကိုင်ပဝါဖြင့် မကြာခဏ တို့ထိနေရသည်။

“ကျွန်မများ တစ်စုံတစ်ခု ဖြစ်သွားလို့ ကလေး အသက်ရှင်ကျန်ခဲ့မယ်ဆိုရင် အဲဒီကလေးကို ဆရာကြီးနဲ့ ဆရာကတော်တို့ လက်ထဲကို အပ်ခဲ့ပါရစေနော်”

“အို ... မနွယ်ကလည်း မွေးဖွားခါနီး မပြောအပ်တာတွေ မပြောပါနဲ့ မနွယ်ရယ်။ ကျွန်မတို့ လင်မယားရှိပါတယ်။ ဘာမှအားမငယ်ပါနဲ့”

“ကျွန်မ ဆရာကြီးကို ဝန်ခံစရာ ရှိပါတယ်”

“ဘာများလဲ မနွယ်”

“ကျွန်မရဲ့ ဗိုက်ထဲက ကလေး

ဟာ ကိုဝင်းရဲ့ ကလေးပါ။ သွေးစစ်ပါတယ်။ ကိုဝင်းဟာ သူ့ဟာသူလဲပြီး သေတာမဟုတ်ပါဘူး။ သူက ဒေါသတကြီးနဲ့ ကျွန်မဆီကို ဝင်အလာ ကျွန်မက ကြောက်အားလန့်အားနဲ့ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုကာကွယ်ရေး သူ့ကို တွန်းပစ်လိုက်လို့”

ရွက်ငိုလိုက်သည့်အသံမှာ ...။

ခင်လေးနွယ်၏အမူကို ဆက်လက်စစ်ဆေးရန် မလိုတော့။ အမှုပိတ်လိုက်ရတော့မည်။ တရားခံမှာ လာရာလမ်းသို့ ပြန်သွားပါလေပြီ။

ဗိုက်ခွဲထုတ်၍ မွေးဖွားသန်စင်ပေးခြင်း ခံလိုက်ရသည့် ကလေးငယ်မှာမူ ယုယုပိုက်ထွေးမည့် မိခင်ဖခင်မရှိဘဲ လာရာလမ်းကြောင်းပေါ်သို့ ချောချောမွေ့မွေ့ ရောက်ရှိလာသည်။

လာရာလမ်းကြောင်းပေါ်မှ သွားရာလမ်းကြောင်းပေါ်သို့ တွဲထူဖေးမမည့်သူ မရှိတော့။

လုပ်ရိုးလုပ်စဉ်အရဆိုလျှင် ဆွေမျိုးသားချင်းထဲက ဤကလေးငယ်ကို မွေးကျွေးစောင့်ရှောက်ရန် ဆန္ဒမရှိဟု ဆိုလျှင် လူမှုဝန်ထမ်းဌာနသို့အကြောင်းကြား အပ်နှံပေးရမည်။

ဆွေမျိုးသားချင်းများ၏ နေရပ်လိပ်စာကို အတိအကျ မသိ။ စုံစမ်းရဦးမည်။ လောလောဆယ် လုပ်ရန်မှာ အကျဉ်းဦးစီးဌာနမှတစ်ဆင့် လူမှုဝန်ထမ်းဌာနသို့ အကြောင်းကြားရမည်။ သို့တစေ။

“ကျွန်တော့်သားကြီး နာမည်က မိုးအောင်လွင်၊ သမီးလေးရဲ့ နာမည်က အေးမြတ်လွင်ပါ။ အေးရဲ့ဆန္ဒအရ ခင်လေးနွယ်ရဲ့ကလေးကို ကျွန်တော်တို့ကပဲ ...”

သုံးနှစ်သမီးလေး အေးမြတ်သူမှာ ချစ်စရာကလေး။ ကြီးလာသောအလှဖွံ့ကြွယ်ဖြိုးစေမည့်အရိပ်အထိ ထင်းထင်းပပ ပေါ်လွင်နေသည်။

“ကျွန်တော်လည်း ထောင်မှ ကြီးအဖြစ် ရာထူးတိုးပြီး အင်းစိန်နေထိုင် ခဲဘက်စခန်းတစ်နေရာကို လေ့နေတဲ့အတွက် သမီးလေးရဲ့ အထိအကြောင်းကို ပြန်ပြောင်းပြောမယ်။ မရှိလို့ ကျွန်တော်တို့ နှစ်ယောက်သေသိပ်ကိုဝမ်းသာနေရပါတယ်။ အေးလည်း နောက်ထပ် ကလေးမရဘူးလေ။ သားတစ်ယောက်၊ သမီးတစ်ယောက်နဲ့ ပျော်ရွှင်ချမ်းမြေ့အိမ်ထောင်ရေး သူခကို နှစ်နှစ်သိမ့် ခံစားနေရပါပြီ။ ကျွန်တော်တို့လင်မယားနှစ်ယောက်စလုံး အခွင့်သင့်တိုင်း ထပ်မနား ဆုတောင်းနေရတာကတော့ ...”

“အင်းစိန်ထောင်ကို တစ်လှည့် ပြန် ပြန်မရောက်ပါစေနဲ့လို့”

“သမီးလေးအတွက်ပါ”

မိုးရိုးသားသား ဖြောင့်ဖြောင့်မတ် ကျင့်ကြံပြုမူ နေထိုင်လုပ်ကိုင် တတ်သူများသည် လာရာလမ်းမပြန်ခင် ဘဝအလှကို ပိုင်ဆိုင်ခံနိုင်စမြဲ ရှိကြပါလေ၏။

မရိုးမဖြောင့် ကောက်ကွေ့ကွေ့ လုပ်တတ်၊ နေတတ် ကျင့်ကြံသူများမှာမူ ဘဝအလှကို ဆိုင်ရရုံမက ဘဝဇာတ်သိမ်း မြင်းနှင့် မလွဲမသွေ ဆုံတွေ့ရပါလေ။

မေတ္တာများစွာဖြင့်

ကျော်ကြား

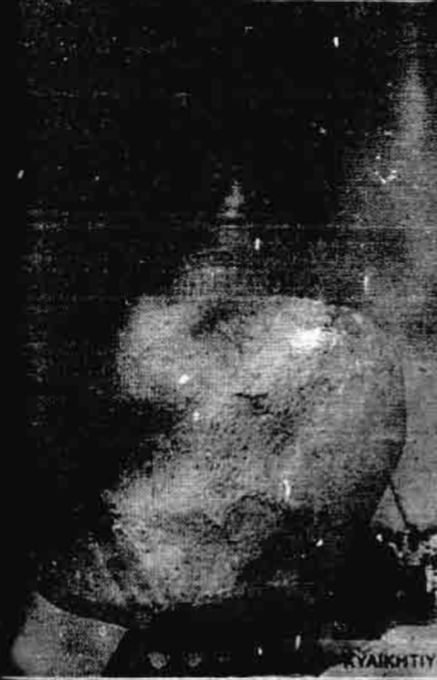
တက္ကသိုလ်

နန်းဦး

စားတော်ဆက်

သန့်ရှင်းလတ်ဆတ်သော တရုတ်အစားအစာ မြန်မာ အစားအစာများကို ဈေးနှုန်းချိုသာစွာဖြင့် သုံးဆောင်၍ စိတ်တိုင်းကျတည်းခိုလိုလျှင် တက္ကသိုလ်နန်းဦး စားတော်ဆက် သို့ ကြွလှမ်းခဲ့ပါလို့ ဖိတ်ခေါ်ပါရစေ။

ကျိုက်ထီးရိုးဘုရားသို့ ရောက်ခဲ့လျှင် ကျိုက်ထီးရိုးရင်ပြင်တော် မှဆိုးဘုရားလမ်းရှိ တက္ကသိုလ်နန်းဦး စားတော်ဆက်သို့ ဝင်ရောက်သုံးဆောင်ဖို့ မမေ့နဲ့နော်။

RYAUKHTIY

သိုလ်နန်းဦး စားတော်ဆက် ကျိုက်ထီးရိုးရင်ပြင်တော် မှ ဆိုးဘုရားလမ်း၊ ဖုန်း - ၀၉-၈၇၂၃၂၆

မြင့်စေတနာဆေးတိုက်

(အရေပြားရောဂါမှန်သမျှခိဋ္ဌပျောက်ကင်းစေရမည်။)

ခရုသင်း (သမင်ဖြူ) LEUCODERMA

ခရုသင်း (သမင်ဖြူ)ဖြူ နိ နက်ကွက်များ ♦ အနာကြီးရောဂါ ♦ ယားနာ၊ ပွေး၊ ဝဲ၊ နှင်းရူ နှင့်အရေပြားရောဂါ အမျိုးမျိုးကို အာမခံနှင့် ကုသပေးသည်။
LEUCODERMA, LEPROSY, YAWS, FUNGUS, PINTA, ECZEMA, RING WORM, DERMATITIS, Etc.

ဆရာ ဦးခင်ဖောင်မြင့် (မြင့်စေတနာဆေးတိုက်) ၊ အမှတ် (၃)၊ ပိတောက်ရိပ်ခြင်၊
နတ်တန်း-အင်းစိန်လမ်းမကြီး၊ ကုလားကျောင်းမှတ်တိုင်၊ သမိုင်း၊ ရန်ကင်းမြို့ ၊ ဖုန်း-၀၉-၆၆၆၄၇၈၀၉-၇၉၈၈၆၉၀၀၉
ဌာနခွဲ - အမှတ် (၂)၊ ၆၂-လမ်း၊ ၂၀ x ၂၉ လမ်းကြား၊ အောင်တော်မူရပ်၊
ဝတ္တလေးမြို့ ၊ ဖုန်း - ၀၂-၂၄၆၀၉၆ ၊ ဖုန်း - ၀၉၂၀၀၂၀၄၃

ဘုရင်မကြီး နှစ်ဆယ် နိဗ္ဗာန်မိုးကြည်

ယခင်လမှအဆက်

ပန်ချီ စံလွင်မောင်

ဘုရင်မကြီး ရှင်စောပု နန္ဒာမိုးကြယ်

(ယ ဝ ဇ လ မ အ ဆ က်)

ရှင်စောပု၏ အိမ်ထောင်သက်တမ်း ငါးနှစ်ပြည့်အပြီးမှာတော့ ကံကြမ္မာစာမျက်နှာထက်ရှိ မျဉ်းကြောင်းတွေက ပြောင့်တန်းမတ်မတ် မဟုတ်ကြတော့။ အကွေးအတွန့်တွေနှင့် ယိမ်းယိမ်းယိုင်ယိုင်။

သမီးတော် နဲတကာသင်နှင့် နဲတကာသင်တို့ကို ပိုင်ဆိုင်အပြီး သားတော်လေး သမိန်ပုဂ္ဂိုလ်ကို ချစ်ခင်ချမ်းမြေ့စွာပွေ့၍ မဆုံးခင်မှာပင် ကြင်ယာတော် သမိန်စည်သူက ကောက်ကာကင်ကာနှင့်ပင် ကံတော်ကုန်သွားခဲ့ရာသည်။

ဘုရင့်သမီးတော်ဟူ၍ ဆိုလင့်ကစား မိန်းမသားသည် မိန်းမသားသာလျှင် ဖြစ်ချေ၏။ ဘဝလက်တွဲဖော်က ချန်ရစ်လေသောအခါ ကျန်ရစ်သူ လင်သေ မှဆိုးမများနှင့် ထပ်တူပင် ဝမ်းနည်းပူဆွေး ကြေကွဲရပါသည်။ ရင်သွေးသုံးဦးအဖို့ မိဖံဖမံ ရှိခဲ့ရာမှ အဖမဲ့ရင်သွေးကလေးတွေ ဖြစ်ခဲ့ချေပြီ။

ဖြစ်ပြန်၊ ပျက်ပြန် လောကဓံဟု ဆိုကြသည်။

သည်လောကဓံကို လူသားတိုင်း ခံကြရသည်။ သည်အတွက် ခံစားချက်တို့ လျှပ်လားစေရန် ဘုရားရှင်၏

တရားတော်ကို နှလုံးသွင်းရပါတော့သည်။ ခမည်းတော် ရာဇာဓိရာဇ်ကလည်း တရားနှင့်ပင် ဖြေဖျောက်ရန် နှစ်သိမ့်တော်မူခဲ့သည်။

ကြင်ယာတော် ကံကုန်အပြီး ခမည်းတော်မှာလည်း ဆင်ဖမ်းထွက်ရာမှ ထိခိုက်ခဏ်ရာများ ရရှိလျက် ကံတော်ကုန်ခဲ့ပြန်သည်။

အပူမီးတောက်တစ်ခု ငြိမ်းပြီး နောက် နောက်ထပ် အပူမီးတစ်ခုက လောင်မြိုက်ပြန်လေပြီတကား။

ခမည်းတော် ရာဇာဓိရာဇ် နတ်ရွာခံအပြီးမှာတော့ ဟံသာဝတီ၏ အခြေအနေသည် တစ်မျိုးတစ်ဖုံ ပြောင်းလဲလာခဲ့တော့သည်။

ရှင်စောပု၏ ဘဝသည်လည်း ထို့အတူပါပေ။

ဟံသာဝတီ၏ ထီးနန်းကို သိမ်းပိုက်စိုးစံသူကား နောင်တော်အကြီးဆုံး ဗညားဓမ္မရာဇာပဲ ဖြစ်သည်။ သူသည် ညီတော်နှစ်ပါးကို ခမည်းတော်ရှိစဉ်က ကဲ့သို့ပင် ချီးမြှင့်မြှောက်စားခဲ့ပါသည်။ သို့ရာတွင် ညီတော်ဗညားကျန်းနှင့် ဗညားရံတို့မှာ ကျေနပ်မှုမရှိခဲ့ကြ။

သည်အတွက်ကြောင့်လည်း ဟံသာဝတီပြည့်ရှင် ဖြစ်လာသော ဗညားဓမ္မရာဇာအား ဧဝံ၊ သန်လျင်မြို့များမှ နေ၍ ပုန်ကန်ထောင်လွှား ထကြွကြကုန်သည်။

သည်အတွက် ဗညားဓမ္မရာဇာက အမြော်အမြင်ရှိရှိဖြင့် ညီတော်နှစ်ပါးကို စကားလိမ္မာသုံး၍ ချောမောခေါ်ယူခဲ့သည်။

ထိုအခါ ဗညားရံတစ်ပါးတည်းသာလျှင် ဗညားဓမ္မရာဇာထံ ပြန်လည် ခိုဝင်လာခဲ့၏။ ထိုအခါ ဗညားဓမ္မရာဇာလည်း ညီတော်ဗညားရံအား အိမ်ရှေ့မင်းအရာကို ပေးခဲ့သည်။

ညီတော် ဗညားကျန်းကား ခေါင်းလည်းမာသူ၊ အသည်းလည်းမာသူ ဖြစ်၏။ သူသည် ဟံသာဝတီတွင် မနေတော့။ ဧဝံသို့ ထွက်ပြေးကာ အင်အားအခိုင်အမာပြုလျက် နောင်တော် ဗညားဓမ္မရာဇာကို ခြားနားလျက်ရှိတော့သည်။

ဗညားကျန်းအဖို့ ပိုင်နက်နယ်မြေ ကျယ်ပြန့်လာစေရန်အတွက် ဧလကို အလိုရှိနေခဲ့သည်။ သို့ရာတွင် သူ့နှိဂိုသည် အားအင်နှင့် မရနိုင်။ သည်အတွက်ကြောင့်ပင် အင်းဝဘုရင်သီဟသူကို လှမ်း၍ အကူအညီတောင်းခံ

www.burmeseclassic.com

လိုက်သည်။ အင်းဝဘုရင်သီဟသူက
လည်း အမတ်ကြီး ရာဇဝကြိန်အား
ဗိုလ်မှူးအဖြစ် ခန့်အပ်ကာ တာဝန်ပေး
စေလွှတ်ခဲ့သည်။ သည်အတွက်ကြောင့်
လည်း ဒလလည်း တောင်မခံနိုင်တော့
ဘဲ ပျက်လေတော့၏။

ဗညားကျန်းအနေဖြင့် ဒလကို
ရရှိလိုက်ရသည်တွင် လက်နက်ကိရိ
ယာနှင့် ရွှေငွေတို့ကိုသာ သိမ်းယူလို
သော်လည်း အမတ်ကြီး ရာဇဝကြိန်
၏ အင်းဝစစ်သည်တို့ကမူ ထိုသို့
မဟုတ်။

ဆင်၊ မြင်း၊ လက်နက်တို့ကို
သိမ်းယူသည်။ သူဌေးသူကြွယ်တို့၏
ဥစ္စာပစ္စည်းများကို လှယက်ယူငင်ကြ
သည်။ မိန်းမပျိုများကို အတင်းအကျပ်
ခွဲဝင်ပြီး အင်းဝသို့ လှေနှင့်တင်ယူရန်
ကြံစည်ကြသည်။

မီးမျိုးတော့ ဗညားကျန်းက မနစ်
သက်။

သည်အခါ ဗညားကျန်း၏ စစ်
သည်များနှင့် ရာဇဝကြိန်၏ စစ်သည်
များ မသင့်မတင့်ဖြစ်ကြကာ တိုက်ကြ
ခိုက်ကြသည်။ ဤတွင် အမတ်ကြီး
ရာဇဝကြိန် အသက်ဆုံးရှုံးခဲ့ရသည်။
ဒဂုံစား ဗညားကျန်းလည်း မုတ္တမသို့
ကျားသွားခဲ့ရသည်။

သည်သို့သော အခြေအနေတွင်
အိမ်ရှေ့စံ ဗညားရဲလည်း နောင်တော်
ဗညားဓမ္မရာဇာအပေါ် မကျေမနပ်ဖြစ်
ကာ ပုန်ကန်ခြားနားရန်အတွက် ဒဂုံသို့
ချီလာခဲ့သည်။

ညီနောင်တို့အဖို့ သွေးစည်းရမည်
အချိန်တွင် သွေးတွေကွဲနေကြသည်။

နွားကွဲလျှင် ကျားဆွဲတတ်သည်ကို
လည်း အမှမထားတော့။

“တောက်... ရာဇဝင်ရိုင်းလိုက်
လေခြင်းကွယ်။ အကူအညီပေးတဲ့ ငါ
လူတွေကိုမှ သည်လိုမျိုး ရိုင်းရိုင်းစိုင်း
စိုင်း ပြုမှုရသတဲ့လား။ ငါတို့ အင်းဝ
သားတွေဟာ မင်းတို့ ဟံသာဝတီသား
တွေထက် အစွမ်းအစ ကြီးမားတယ်
ဆိုတာကို ပြကြရသေးတာပေါ့ကွာ”

အမတ်ကြီးရာဇဝကြိန်နှင့် အင်းဝ
စစ်သည် အမြောက်အမြား ဗညားကျန်း
၏ ဟံသာဝတီစစ်သည်များ လက်ချက်
ဖြင့် ကျဆုံးသွားရသည့်အပေါ် သီဟသူ
ပေါက်ကွဲဒေါသဖြစ်လေပြီ။ သူကား
နောင်တော် မင်းရဲကျော်စွာနှင့် ခမည်း
တော်မင်းခေါင်တို့ နတ်ရွာစံ ကံကော်
ကုန်ပြီးသည့်နောက် ပြည်မြို့ကို စားနေ
ခဲ့ရာမှ အင်းဝ၏ ရွှေထီးရွှေနန်းကို စိုးစံ
ခဲ့သူလည်း ဖြစ်သည်။

ရှင်စောပုတို့အဖို့ မောင်ကြီး
ဗညားကျန်းတို့၏ လက်ချက်ဖြင့် ရာဇ
ဝကြိန်နှင့်တကွ အင်းဝတပ်သားအချို့
ကျဆုံးခဲ့ခြင်းသည် ဟံသာဝတီအတွက်
နောင်ရေးအလားအလာ မကောင်းနိုင်
ကြောင်း တွက်ဆထားခဲ့ပါသည်။ ထို
တွက်ဆထားခဲ့မှုသည် ယခုဆိုလျှင်
သွေးထွက်အောင် မှန်လာခဲ့ပါပေကော။

“သမင်မဖုရား... အင်းဝဘုရင်
ဆင်ဖြူရှင် သီဟသူက စစ်သည်အင်
အား အလုံးအရင်းနဲ့ ဟံသာဝတီကို
ချီတက်လာနေပါတယ်ဖုရား”

ဟံသာဝတီနယ်မြေကား သီဟ
သူအတွက် စိမ်းသောနယ်မြေ မဟုတ်
ခဲ့။ ခမည်းတော်ရှိရင့်ကပင် မကြာခဏ

ဆိုသလို လာရောက်တိုက်ခိုက်ခဲ့
သည်။

“ရာဇာဓိရာဇ် ရှိစဉ်တုန်းက
က ဗညားဓမ္မရာဇာ၊ ဗညားကျန်း
ဗညားရဲတို့ဆိုတာဟာ အားကိုးလောက်
တဲ့သူတွေ မဟုတ်ခဲ့ဘူး။ ဒါကို
ကောင်းကောင်းကြီး သိခဲ့တယ်။ အ
ရင် သူတို့ညီနောင် သုံးယောက်
စိတ်ဝမ်းမညီဘဲ သုံးစုကွဲနေခဲ့ပြီ။
အချိန်မှ ငါ့ရဲ့ ဘုန်းလက်ရုံး မြို့
ဘယ်အချိန် သွားဖြန့်ရမှာလဲ”

စစ်သွေးတွေက တဝေဝေ
စစ်သတင်းတွေက တပျံ့ပျံ့
ခဲပေါင် ကျသွားပြီ။

ပြီးတော့ ပုသိမ်၊ နောက်
ဟော... ခုဆိုရင် ဒဂုံကို ဝိုင်း

ထားကြပေပြီ။ အဝင်အထွက်လမ်း
ကို အထပ်ထပ် ပိတ်ဆို့ထားကြသေး
သည်အတွက် ဒဂုံမြို့စား
ကြီးဗညားရဲအနေဖြင့် အပြင်အ
ကာကွယ်ဖို့ရာ ကြီးစားပါသည်။ နီး
တွင် အရာမထင်ပါ။ အင်အား
လည်း မမျှပါ။

ရက်ကာလ ကြာလာသေး
မြို့တွင်းရှိ လူသူအများအတွက်
ချားစရာ ဖြစ်လာလေလေပင်။

သည်ထက်ရက်ကြာလျှင်
ယိမ်း အယိုင်ယိုင်နှင့် ပြုလဲသွား
က သေချာသည်။ ဒဂုံကျသွား
လျှင် ဟံသာဝတီ၏ အရေသည်
ပျက်ဆင်းပျက်ဖြင့် အင်းဝလက်
သို့ ကျရောက်သွားမှာ သေချာ
မောင်ကြီး ဗညားရဲသာမက ရှင်
ပါ စစ်သုံ့ပန်းတွေဖြစ်မှာ သေချာ

သို့ဆိုလျှင် နောင်တော် ဗညား
ဓမ္မရာဇာကို ပုန်ကန်ထွက်ခွာလာခဲ့
သော ဗညားရဲ၏ မျှော်လင့်ရည်မှန်း
ချက်တို့သည် ပြာဖြစ်ပျောက်ပျက်သွား
သည်မှာ သေချာသည်။

သည်မှာတင်... ဗညားရဲသည်
“ဓမ္မမသေ တုတ်မကျိုး”၊ “ရှဉ့်လည်း
သျှောက်သာ ပျားလည်းစွဲသာ” ဆိုသည့်
အဖြေတစ်ရပ်ကို ဖျတ်ခနဲ သတိရသွား
သည်။

၎င်းကား ရှင်စောပုအား ဆင်ဖြူ
နှင့် သီဟသူအား လက်ဆောင်ဆက်သ
ဆက်ရန်ပါတည်း။ သို့ဆိုလျှင် အင်းဝ
နှင့်လည်း ဆွေမျိုးစပ်ပြီးသား ဖြစ်သွား
သည်။ သူသည်လည်း ဒဂုံကို ခြေကုပ်
သူရင်း ဟံသာဝတီ၌ ထီးနန်းစိုက်နိုင်
သလိမ့်မည်။

သို့ဖြင့်ပင် မောင်တော်အရင်း
အချစ်သော ဗညားရဲ၏ အလိုဆန္ဒ
လွန်ဆန်ဖို့ရာ မဝံ့လေရကား ရှင်
စောပုသည် သက်ရှိလက်ဆောင် ဖြစ်
သောသို့ ဖြစ်ခဲ့ရပါသတည်း။

ညှဉ်းရက်လိုက်လေကော ကံ
ညှဉ်းရယ်...။

မြစ်ကမ်းယံစပ် ကုန်းတော်ပေါ်
သောတော့ သာယာငြိမ်ညောင်းသည်
သာယာတေးဂီတသံက သိမ်သိမ်မွေ့
မွေ့လေး လွှမ်းနေလျက်ရှိသည်။

သည်ကနေ့ကား မွန်မင်းသမီး
စစ် ရှင်စောပုအား ဟံသာဝတီ၏
ခြင်ဆက်တအဖြစ် အင်းဝဘုရင်
ရှင် သီဟသူထံ လက်ဆောင်

ဆက်သသောနေ့ပင်တည်း။
ကမ်းခြေ၌ ဆိုက်ကပ်ထားသော
သီဟသူ၏ ဖောင်တော်ပြာသာဒ်ကား
စစ်အောင်နိုင်သူ၊ ပြီးတော့ အချစ်
ဆောင်နိုင်သူ၏ သင်္ကေတအဖြစ် ဆင်
ယင်ထုံမွမ်းထားသည်မှာ လွန်စွာမှ
ခံညားထည်ဝါလှပေသည်။

ရှင်စောပုအား သယ်ဆောင်လာ
မည့် လမ်းတစ်လျှောက်၌ ခင်းထား
သော သံဖြူတို့က လွလွကလေး ဖွေး
လျက်ရှိသည်။ ဟံသာဝတီ၏ လက်
ဆောင်တော်ကို ခံယူမည့် သီဟသူ
သည် ဖောင်တော်ဦးစွဲစံစားရင်း ပတ်ဝန်း
ကျင်ကို ရှုစားတော်မူလျက်ရှိလေ၏။

ထိုခဏမှာပင် ရှင်စောပု လိုက်
ပါလာသည့် ဝေါယာဉ်သည် တရွေ့ရွေ့
ဖြင့် သီဟသူ၏ ဖောင်တော်ပြာသာဒ်
ရှိရာသို့ နီးနီးလာခဲ့တော့သည်။ ဖောင်
တော်ဝရောက်တော့ ဝေါယာဉ်လည်း
ရပ်တန့်သွားပြီး ဘေးတစ်ဖက်တစ်ချက်
ဆီမှ ဇာခြည်လွှာတင်းတိမ်သည် ဖြည်း
ဖြည်းချင်း ဟသွားခဲ့သည်။

မကြာမီမှာပင် ဝေါယာဉ်ပေါ်မှ
ဟံသာဝတီ၏ လမင်းသခင် ရှင်စောပု
သည် မွေ့မွေ့သိမ်သိမ် ဣန္ဒြေရရဖြင့်
အဖျိုးတော်နှစ်ပါး ခြံရံလျက် ဆင်းသက်
လာခဲ့သည်။ သည်မြင်ကွင်းကို ကြည့်
လျက် သီဟသူအဖို့ အသက်ရှူရမှာ
ကိုပင် သတိမထားမိလောက်အောင်
ဖြစ်သွားခဲ့ရသည်။ ရင်အစုံမှာလည်း
ဖိုတလုပ်လုပ်ဖြင့် တဖျတ်ဖျတ် လှုပ်ခါ
နေခဲ့ပါပေကော။

တစ်လှမ်းချင်း ရွေ့လာသော
ဟံသာဝတီ၏ အလှမယ်ကလေးကို

ငေးကြည့်ရင်း အတွေ့နောက်ကျလိုက်
လေခြင်းဟူ၍ပင် သီဟသူ၏ ရင်ထဲ
ခံစားလာမိခဲ့သည်။ ရှင်စောပု၏ အလှ
ကား နေခြည်နွေးနွေး အလှမျိုးမဟုတ်။
လေပြည်အေးအေး အလှမျိုး။ စစ်ရုံး
သူတို့၏ အမှတ်သညာမို့ထင်။ မျက်နှာ
တော်လေးက မဆိုစလောက် ယုံယုံ
ကလေး နွမ်းလျနေသော်ငြား တရား
ဓာတ်ခံကြောင့် ငြိမ်းချမ်းသရုပ်ကို
ဖော်ဆောင်နေသည်ကမူ မငြင်းသာ။
ကြည့်ရင်း... ကြည့်ရင်းမှပင် သီဟသူ
၏ နှလုံးသားကမ်းစပ်သို့ ကရုဏာရေ
လှိုင်းများက တဖျတ်ဖျတ် ရိုက်ခတ်
လာနေကြတော့သည်။

“ကြိုဆိုပါရဲ့ နမတော် အစော
ရယ်”

သည်သို့ ခွန်းဆင့်ကြိုဆိုရင်း ရှင်
စောပုထံသို့ လက်တော်ကမ်းဆင့်လိုက်
သည်။

ရှင်စောပုကလည်း အလိုက်သင့်
ပါပေ။

နူးညံ့သော အထိအတွေ့ကလေး
က သွေးကြောမျှင်တို့အား လှုပ်ခါသွား
စေခဲ့သည်။ မကြာမီမှာတော့ အသည်း
နှစ်လွှာသည် အရွက်တစ်ရွက်တည်း
ဖြစ်ပေတော့မည်။ စောင်းညှင်းတူရိယာ
သံတို့က ချစ်အသည်းပြင်၌ ချစ်ပွဲဝင်
သံစဉ်မွှေကလေးများကို ဖော်ကျူးပေး
နေခဲ့ကြသည်။

အင်ဝနှင့် ဟံသာဝတီတို့၏ မင်္ဂလာ
ပိုးကြိုးမျှင်တို့ ရစ်ပတ်နှောင်ဖွဲ့မှုသည်
တစ်ရက်တည်းမဟုတ်။ သီတင်းတစ်
ပတ်တိုင်တိုင်။

“အစောရယ်... မောင်တော်ဟာ

စစ်အောင်နိုင်သူတစ်ယောက်အဖြစ်နဲ့ အစောကို သိမ်းပိုက်တာ မဟုတ်ရပါဘူးကွယ်။ ရှေးမရပ်ရက ထားရှိခဲ့တဲ့ မေတ္တာကြောင့် အခုဘဝမှာ ပြန်လည် ဆုံတွေ့ရပြီး တကယ့်မေတ္တာဓာတ်တွေ လွှမ်းခြုံလို့ အစောအပေါ် အချစ်ကြီး ချစ်ခဲ့မိတာပါ။

အစောကို မောင်တော် မုသား မပြောပါဘူး။ မောင်တော်မှာ မိဖုရား တွေ့ မောင်းမကိုယ်လုပ်တော်တွေ ရှိနေပါရဲ့။ ဒါပေမဲ့ ခုလို အစောနဲ့ တွေ့ပြီးသွားတဲ့နောက်မှာတော့ သူတို့ဟာ မောင်တော်နဲ့လုံးသားကနေ ဝေးကျန်သွားခဲ့ရပါပြီ။

ညင်သာနူးညံ့သော စကားလုံး အလှအပတွေက ရှင်စောပုအတွက် တော့ ကြည်လင်သန့်စင်သော မိုးရေ စက်တွေ ဖြစ်ခဲ့လေသလား မဆိုသား။ လန်းဆန်းသွားစေခဲ့တာတော့ အမှန်ပဲ ဖြစ်သည်။ ရှင်စောပုအဖို့ ဘဝကပေးလာသည့် စီမံရာအတိုင်းအတာ၌ ညင်သာသော ကကြီးကကွက်တွေနှင့်ပင် စခန်းသွားချင်သည်က အမှန်။

ဖူးစာက ဖန်လာသည့်အတိုင်း လှုပ်ရှားကပြရတော့မည့် ဇာတ်ကွက် ဝယ် လက်တွဲဖော်သည် မိမိအပေါ်၌ စစ်မှန်သော ချစ်ခြင်းမေတ္တာတို့ ပွင့်ဝေလာခြင်းအတွက်တော့ ရှင်စောပုအဖို့ ကြည်နူးချမ်းမြေ့ရပါသည်။ အင်းဝ-ဟံသာဝတီစစ်ပွဲများသည် အကောင်းဖြစ်လာဖို့ရာအတွက် အဆိုးရှေ့က ခံထားခဲ့ခြင်းပေပဲလား။

သို့ဖြင့်ပင် ဆင်ပြောင်ကြီးသွားရာ ဆင်မယဉ်သာ လိုက်ပါရမမြဲ ထုံး

တမ်းနှင့်အညီ သီဟသူတို့တပ်များ ဟံသာဝတီက ဆုတ်ခွာပြီး အင်းဝဘက် ရှေးရှုချိတက်တော့ ရှင်စောပုလည်း အင်းဝသို့ လိုက်ပါသွားခဲ့ရပါပြီ။ နေရပ်ခဲ့ပေတော့ ဟံသာဝတီရေ။

မကြာမတင်သော ကာလ၌ အင်းဝ၌ အခြေချနေထိုင်ရတော့မည့် ရှင်စောပုအဖို့ မောင်တော်သီဟသူနှင့် ပတ်သက်သမျှတို့ကို အတွေးနယ် ဆန့်နေမိလေသည်။

သီဟသူသည် ခမည်းတော်၏ အလိုကျ နှစ်သက်မှုဖြင့် အိမ်ရှေ့အရာ အပ်နှင်းခံရရုံမျှမက ခမည်းတော်၏ အစီအမံအရရင် ရှင်မင်းလှနှင့် လက်ဆက်ခဲ့ရသည်။

ရှင်မင်းလှကား သီဟသူ၏ နောင်တော် မင်းရဲကျော်စွာ၏ ကြင်ယာတော် ဖြစ်ပေသည်။ တစ်နည်းအားဖြင့် သီဟသူ၏ မရိုးတော်။

သည်မရိုးတော်သည် ခင်ပွန်းသည် မင်းရဲကျော်စွာ စစ်မြေပြင်၌ ကျဆုံးခဲ့ရသည့်အတွက် မုဆိုးမ ဖြစ်ခဲ့ရသည်။ ခု မရိုးတော်မုဆိုးမသည် ခမည်းတော်၏အစီအမံဖြင့် မိဖုရားဖြစ်ခဲ့ရလေပြီ။

ခမည်းတော် မင်းခေါင် နတ်ရွာစံ ကံတော်ကုန်လေသောအခါ သီဟသူသည် သီဟသူရ မဟာဓမ္မရာဇာ ဘွဲ့အမည်ဖြင့် အင်းဝရွှေနန်းကို မှူးမတ်ပြည်သူများ၏ တင်မြှောက်မှုဖြင့် စိုးစံခဲ့ရသည်။

သီဟသူ၏ သက်တော်ကား ၂၇

နှစ် ဝန်းကျင်။
ယောက်ျားကောင်းတို့၏ ထင်ထာညီသော သီဟသူအဖို့ နှလုံးသေ ရေးရာမှာလည်း ကိုယ်တိုင်ကိုယ်တူ ပွင့်လန်းချင်ခဲ့သည်။ ရုပ်ရည်အဆင်ပြေပြစ်သူ၊ စကားအပြောအဆို နုညင်သာသူ၊ သတ္တိဗျတ္တိကောင်းမွန်သူ ခွန်အားဗလ တောင့်တင်းသူအတွက် မိမိဆန္ဒနှင့်အညီ အချစ်ကို တောင်းတတ်သည်မှာ အဆန်းတော့မဟုတ်။

အင်းဝရွှေနန်းရှင်ဖြစ်လာလေ ထီးစလေ့၊ နန်းစလေ့အရ အိမ်ထောင် မိဖုရားသည် မိဖုရားခေါင်ကြီး ဖြစ်မည်ပင်။ သည်သို့ဆိုပါက မရိုးတော်ဟောင်း ရှင်မင်းလှသည် တောင်ညောင် မဟေသီ ဖြစ်ရမည်မှာ သေချာ၏။

သို့ပါသော်ငြား သူ ရှင်မင်းလှအပေါ် ထားရှိခဲ့သည်က နောင်ဆယ် မင်းရဲကျော်စွာကို ချစ်ခင်လေးစားစိတ်၊ ခမည်းတော်၏ အလိုဆန္ဒဖြည့်ဆည်းလိုစိတ်ဖြင့် ထားရှိခဲ့သော မေတ္တာသာဖြစ်ကြောင်း သူ့ကိုယ်သူ ရိပ်စားသိရှိခဲ့သည်။ တကယ့်တကယ် တမ်းကျ နှလုံးသားမှ ပေါက်နှုတ်ဖိတ်လာခဲ့သော မေတ္တာစိတ်မဟုတ်။

သည်နေရာမှာ မှူးမတ်ပြည် အပေါင်းတို့ အကြီးအကျယ် သင့်သွားစေမည့် လုပ်ရပ်ကို သီဟသူလုပ်ဆောင်ခဲ့သည်။

ဒါက အခြားမဟုတ်။ မိထွေးတော် ရှင်ဘိုမင်းအား "မိဖုရားခေါင်ကြီး" အဖြစ် ရွေးချယ်မြှောက်လိုက်ခြင်းပင် ဖြစ်တော့သည်။ ရှင်ဘိုမယ်သည် ခမည်းတော်

မင်းခေါင်၏ မိဖုရားကြီးဖြစ်သည်။

ခမည်းတော် နတ်ရွာစံ ကံတော် မကုန်ခင် ကာလများဆီက ခမည်းတော်ထံ အခစားဝင်ရင်း မိထွေးတော် ရှင်ဘိုမယ်၏ အလှကွန်ရက်၌ သီဟသူသည် မိန်းမော တမ်းမက်ခဲ့ရသည်။

ရှင်ဘိုမယ်သည် အမြဲလိုပင် ဖွံ့ထွားသော ရွှေရင်အစုံကို ပင်ချီကာ အမြဲပင် ဝင့်ထည်လှပနေသူဖြစ်သည်။ နန်းမြဲလှဲဖိတ်နေသည့် မျက်ဝန်းများက ဆန့်ကျင်ဘက် ပုရိသတို့အား ရုန်းထွက်သာအောင် ညှိယူဖမ်းစားနိုင်လွန်းသည်။ မချီတရီသော အပြုံးအောက်၌ ဆန့်ကျင်ဖက်ပုရိသခမ္မာနံ့ချိုမိန်းမောသွားစေမည်မှာ အသေအချာ။ အထူးအပါး ညီမျှလှစွာသော နတ်ခမ်းနှစ်လွှာတို့ကလည်း ပစ်မှတ်ဘဏ္ဍသော မြားတံများသဖွယ်။

သီဟသူအဖို့ အိမ်ရှေ့စံဘဝက ဘည်းကပင် မိထွေးတော်၏ အချစ်ကို ဘိတ်တန်း မိန်းမောတမ်းလင့်ခဲ့ရသည်။ ခုတော့လည်း အိမ်ရှေ့စံဘဝ မျှီသိပ်ခဲ့ရသော အချစ်မီးတို့သည် အနောင်အယုက်မရှိ၊ အတားအဆီး ဘင်းမဲ့စွာဖြင့် လောင်မြိုက်တောက်ပ နှင့် ရခဲ့ပေပြီ။ ဆားငန်ရည်ကို တရိုက် ခတ်မက် သောက်ခွင့်ရခဲ့ပေပြီ။ ကယု ဘယင်ဖြင့် တီတာချစ်ခွန်းသွဲ့ရင်း အတွေ့အထိအာရုံ ကာမဂုဏ်ကြော၌ မှာတလွင့်လွင့် လွင့်ခဲ့ရလေပြီ။

သီဟသူ တမ်းမက်ခဲ့ရသော အိပ်စက်သည် တကယ်လက်တွေ့ ဖြစ်လာလေပြီ။

သီဟသူအဖို့ မိဖုရားကြီး ရှင်ဘို

မယ်အား ထွေးပွေလျက် ကျီစယ်တုံ တင် ချစ်ပွဲဝင်နေရလျှင် တစ်လောက လုံးကိုပင် မေ့လျော့နိုင်စွမ်းရှိနေခဲ့တော့သည်။

အချစ်ဦးမဟုတ်သော်ငြား အရူးအမူး ချစ်ခဲ့ရသည်။

ပန်းဦးမဟုတ်သော်ငြား စူးနှစ်စွာ တွယ်တာခဲ့ရသည်။

ပုဆိုးမဟု ဆိုသော်ငြား အပျိုစင်နှင့် မလဲနိုင်လောက်အောင် ရှင်ဘိုမယ်၏ အပြုအစု ကယုကယင်၊ အကြင်နာပေးစွမ်းမူတွေ့က လက်ဖျားခါလောက်သည်။

သီဟသူအဖို့ နေရာတိုင်းမှာ ရှင်ဘိုမယ် တစ်မျက်နှာသာ ဖြစ်နေခဲ့သည်ဆိုတော့ ကိုယ်လုပ်မောင်းမများကို အလေးမထားတော့။ အိမ်ရှေ့စံဘဝတုန်းဆီက လက်ဆက်ခဲ့ပြီး သားတော် မင်းလှငယ်နှင့် သမီးတော် စောပြည့်ချမ်းသာတို့ကိုပင် မွေးဖွားပေးခဲ့သော ရှင်မင်းလှအပေါ်တွင်ပါ အမေ့လျော့ကြီး မေ့လျော့နေခဲ့ပေပြီ။

သည်တော့လည်း ရှင်မင်းလှအဖို့ သီဟသူအပေါ်၌ နာကြည်းမည်ဆိုလျှင် နာကြည်းလောက်စရာ။

သို့ရာတွင် . . . သီဟသူအဖို့ရာမတော့ “ရှင်ဘိုမယ်သာ တစ်ကမ္ဘာ” ဖြစ်နေခဲ့ပြီမို့ ရှင်မင်းလှ၏ နာကြည်းချက်မှန်သမျှသည် နေအလာ နင်းပျောက်သလို ဖြစ်ခဲ့ရသည်ချည်း။

ခု သီဟသူသည် နလုံးသားထဲမှာ တစ်ကမ္ဘာဖြစ်နေခဲ့သော ရှင်ဘိုမယ်ရှိရာ အင်းဝသို့ ပြန်လာခဲ့ချေပြီ။

သို့ရာတွင် ခါတိုင်းပြန်ခဲ့သလို

ပြန်ခြင်းမျိုး မဟုတ်ခဲ့။

အသည်းထောင့်မှာ တစ်နေရာထားခဲ့လေပြီဖြစ်သော ရှင်စောပု ပါလာခဲ့လေပြီ။

သည်အခါဝယ် မောင်တော် သီဟသူသည် ရှင်ဘိုမယ် ကျေနပ်စေလောက်မည့် မည်သို့သော စကားမျိုးကို ဆိုပါလေမည်နည်း။

ရှင်မင်းလှအပေါ်၌ ဘာမျှ မဖြေရှင်းဘဲ ဥပေက္ခာပြုထားနိုင်သလောက် ရှင်ဘိုမယ်အပေါ်ကိုလည်း ဥပေက္ခာပြုနိုင်ပါမည်တုံ့လား။

ရှင်ဘိုမယ်ကကော မောင်တော် သီဟသူအပေါ် ကျေနပ်နိုင်မှာတုံ့လား။

ရှင်စောပုအပေါ်၌လည်း ရှင်ဘိုမယ်၏ စိတ်ဓာတ်အတိုင်းအတာ အနေအထားသည် မည်သို့ ဖြစ်လေမည်နည်း။

ဘွားရင်း တွေးရင်းနှင့်ပင် ရှင်စောပု၏ စိတ်သည် အလိုလို မွန်းကျပ်မောလျလာလေတော့သည်။

မောင်တော် သီဟသူကဖြင့် သူ့ဇာတ်ကို သူနိုင်သလို ကနေပြီဟုပင် ထင်ရတော့သည်။ သီဟသူအဖို့ ရှင်ဘိုမယ်၏ ညွတ်ကွင်းမှ လွတ်ကင်းအောင် ရုန်းမထွက်နိုင်သလို၊ ရှင်စောပုအပေါ်၌လည်း အကြင်နာမကင်း ဖြစ်နေရရှာသည်။

အင်းဝရွှေနန်းတော်ကို ရောက်ခါမှ ရှင်ဘိုမယ်၏ အလှမာန်နှင့် ကိုယ်လုပ်မောင်းမတို့၏ အသွင်သဏ္ဍာန်များက ရှင်စောပုအတွက် သတိထားစရာ

တွေ ဖြစ်လာရသည်။ သည်အတွက် တတ်နိုင်သလောက် ခပ်ကင်းကင်းပင် နေခဲ့သည်။

သူ့အတွက်တော့ ဘုရားကျောင်း ဆောင်သည် ငြိမ်းချမ်းကမ္ဘာ ဖြစ်ခဲ့ရ သည်။ ဘုရားရှင်၏ ဝေယျာဝစ္စတို့ကို ဆောင်ရွက်ရင်း တရားဓမ္မတို့ဖြင့် ပွမ်း ထုံနေခြင်းသည်သာ ငြိမ်းအေးရာအဖြစ် ခံယူခဲ့ရသည်။ ကျန်သည့်အချိန်များမှာ တော့ ဟံသာဝတီမှ လိုက်ပါလာခဲ့ သော ရံရွှေတော်များနှင့် စကားဆိုရင်း ကုန်နိုင်ခဲ့သော အချိန်တို့ကို ဖြတ်သန်း ရသည်။ သည်အထဲမှာမှ နန်းဥယျာဉ် သည် ကြည်နူးမှုအစုံစုံ မွေ့လွ်ဖွယ်ရာ ဖြစ်ခဲ့ရသည်။ ဖူးရာမှငုံ၊ ငုံရာမှ ပွင့်လာ သော ရောင်စုံအလှများနှင့် စကား စမြည်ပြောဆိုရသည်ကပင် အတိုင်း မသိ ဝီတိအရသာ ဖြစ်ခဲ့ရသည်။

မောင်တော် သီဟသူ အဆောင် တော်ကူးလာလျှင်တော့ ပြောစရာ စကားတွေက ရင်ထဲမှာ အပြည့်။

မောင်တော်သီဟသူသည် စကား အရာ၌ လိမ္မာရေးခြားရှိ၍ တစ်ဖက် သား၏ စိတ်ကို နားလည်သဘော ပေါက်သူဟူ၍ ရှင်စောပု အကဲခတ် နားလည်ခဲ့ရပါသည်။

“အစောရယ် . . . ဇာတိမြေ ဟံ သာဝတီကို ခွဲခွာရပြီး အင်းဝမှာ လာ နေရလို့ စိတ်အားတော် မငယ်လိုက်ပါ နဲ့နော်။ ဟံသာဝတီနဲ့ အင်းဝ၊ မွန်နဲ့ မြန်မာဆိုတာ အမည်တွေသာ ကွာခြား နေကြတာပါ။ အမှန်တော့ တစ်သွေး တည်း တစ်သားတည်းပါပဲ။ ရှေးနှစ် ပေါင်းများစွာကတည်းက မွန်နဲ့ မြန်မာ

တွေက အင်မတန်မှ ချစ်ကြည်စည်း လုံးခဲ့တဲ့ လူမျိုးတွေပါ။

ပုဂံခေတ်ကိုပြန်ကြည့်ရင် အနော် ရလာမင်းမြတ်ဟာ မွန်-မြန်မာ ချစ် ကြည်မှုကို အလေးပေးဆောင်ရွက်ခဲ့ တယ်။ မွန်-မြန်မာ ပညာရှိတွေကို တန်းတူ ချီးမြှင့်မြှောက်စားခဲ့တယ်။ အရည်ကြီးသာသနာကို တွန်းလှန်ဖယ် ရှားခဲ့ပြီး ထေရဝါဒ ဗုဒ္ဓဘာသာ သာသ နာတော်ကို တွန်းလင်းပွင့်လန်းလာစေ ခဲ့တယ်။ ကုသိုလ်တော်တွေ ရေးထိုး ထားတဲ့ ကျောက်စာတွေဆိုရင်လည်း အများအားဖြင့် မွန်ဘာသာနဲ့ ရေးထိုး ထားခဲ့တာချည်းပဲ”

မောင်တော်သီဟသူကား အပြော ညင်သာနှည့်သလောက် နိုင်ငံခေါင်း ဆောင်ကောင်း ဝီသစ္စာဖြင့် ဗဟုသုတ ကိုလုံပြည့်စုံ ကြွယ်ဝသူပေပဲ။

“အုတ်ခွက်ဘုရားမှာ ရေးထိုး ထားတာကိုလည်း ပြောရဦးမလား။ မွန်ရေးထုံးရေးနည်းအတိုင်းပဲ အစောရဲ့ ပြီးတော့ ကျန်စစ်သားမင်းကြီး

လက်ထက် ရောက်တဲ့အခါ မွန်-မြန်မာ ဆက်ဆံရေးကို ပိုလို့တောင်မှ အလေး ထားပါသေးရဲ့။ အလောင်းစည်သူမင်း ရဲ့ လက်ထက်မှာလည်း ထိုနည်းလည်း ကောင်းပါပဲ”

“နားထောင်လို့ ကောင်းလိုက်တာ မောင်တော်ရယ်။ မောင်တော်ကြောင့် ဗဟုသုတ အသိအမြင်တွေ တိုးပွား လာရတဲ့အတွက်ကြောင့် အတိုင်းမသိ ကျေးဇူးတင်ပါရဲ့ မောင်တော်”

“ဪ . . . အစောရယ်၊ မောင် တော် အဖြစ်က မွန်မင်းသမီးလေး

အစောကို ချစ်မိတော့ မွန်တစ်မျိုးသာ လုံးကိုလည်း ချစ်ရတာပေါ့လေ . . . တကယ်တော့ အမည်သာ ကွဲနေကြ တာပါ။ အားလုံးဟာ တစ်သွေးတည်း တစ်သားတည်းပါပဲ။ အစောရဲ့ ခမည်း တော်မှာ ဝိပုရားတစ်ပါး ရှိခဲ့ဖူးတယ်။ သုပဘာအေဝီ . . . တဲ့။ အဲဒါ မြန်မာ မင်းသမီးပဲလေ အစောရဲ့”

“ဟုတ်ပါရဲ့ မောင်တော်ရယ်”
“အဲဒါကြောင့် ပြောတာဆို အစောရယ်။ အစော အင်းဝကို လိုက် လာရတာဟာ ဘာမှ အားငယ်စေ စိုးရိမ်ကြောင့်ကြစရာ မရှိတူးလို့ ကိုယ် ဆွေမျိုး ကိုယ့်သားချင်းတွေဆို ဆောင်း လာရတာပဲ မဟုတ်လား”

မောင်တော်သီဟသူ၏ ယုံစား တွေက နမလိပ်ပြာကို အတိုင်းပဲ ရှင်စေခဲ့သည်။

သည်လိုမျိုး မောင်တော်နှင့် ဆွေ နေ၍ သည်သို့သော စကားများ ကြ နေရမည်ဆိုလျှင်ဖြင့် ရှင်စောပုအား ဘဝကို ဘာနုန့်မျှ လဲနိုင်ထိန်း မထင်ပေ။

ကြည်နူးခြင်းများက သောဿ သမျှကို ချုပ်ငြိမ်းစေခဲ့သည်။

သို့သော်ငြား ထာဝရမတည် ဝါတကား။

(ဆက်ပါဦးမည်)

နန္ဒာဝိကြံ

ကျွန်တော်ကြိုက်သော ဝတ္ထုရှည်များ

အသက် ၅ နှစ် ၆ နှစ် မူလတန်းကျောင်းသားဘဝကတည်းက ဝတ္ထုဖတ်ခဲ့သော ကျွန်တော်သည် စုံထောက်ဝတ္ထု သိုက်သမိုင်း၊ အချစ်၊ ဘဝသရုပ်ဖော် စာအုပ်များစွာကို ဖတ်ဖူးခဲ့သည်။

ထိုသို့ဖတ်ခဲ့သော စာအုပ်များတွင် ကျွန်တော်အနေနှင့် စွဲလန်းနှစ်သက်ခဲ့ပါက စာအုပ်များကို ဝယ်ယူသိမ်းထားခဲ့ပါသည်။ တခါတရံတွင် ထိုဝတ္ထုများကို သတိရသည်ရှိသောအခါ ပြန်လည် ဖတ်ရှုခဲ့သည်။

ယခုအခါ ထိုဝတ္ထုတို့ကို စာဖတ်ပရိသတ်ကို ဖတ်စေလိုသော စေတနာဖြင့် ပြန်လည်ဖော်ပြပေးပါသည်။ အကြိုက်ချင်းမတူပါက မဖတ်ဘဲ ကျော်သွားနိုင်ပါသည်။

မောင်မောင်မြင့်အေး

ယခင်လမှအဆက်

၃၆

“တခုခုတော့ စားကြစို့လား”

ညစာစားရန် ကုသက သတိ

သူတို့ မီးဖိုဘေးအခန်းထဲမှ ငါး

သတ္တဘူးများကို ဖောက်၍ ကြက်သွန်

ချက်ချယ်၊ ငရုတ်သီးတို့နှင့် ကြော်၍

ချက်နှင့် စားကြသည်။

ကော်ဖီအိုးတည်၍ ချစ်ပိုင်လုပ်

သကြားတခြား အိုးတခြားမလုပ်

ခရားကြီးထဲတွင် ဖျော်ပြီးအညှိခန်း

ယူလာခဲ့ကြသည်။

“လေးယောက်ဘဲ ကျန်တော့တယ်၊

သူ့အလှည့်လာမလဲ မသိဘူး...”

ဖိုသားအေးက ပြောသည်။

“သတိထားကြရလိမ့်မယ်”

လှတော်မင်းက မပွင့်တပွင့်နှင့်

ညည်း

ကျမက လူသတ်သမား မဟုတ်

ထင်ရှားနေပါပြီ ဦးနေအောင်

တစ် နှစ် ကို ခုနစ်

ထွန်းကို ကျမ သတ်တာ မဖြစ်နိုင် တော့ပါဘူး။”

“ဘယ်သူက ပြောသလဲ”

ကုသက မေးသည်။

“နှစ်ကိုယ်ခွဲမှ သတ်ရတော့ မယ်၊ ကျမအခန်းထဲမှာ တချိန်လုံးရှိနေ တာဘဲ”

“ဘာဖြစ်လဲ မင်းဆင်းလာ၊ နေ အောင်ထွန်းကိုသတ်၊ ပြန်တက်သွား ပြီးမှ အော်လဲရတာဘဲ”

“အို...မဟုတ်နိုင်တာဘဲ၊ ရှင် တို့မြင်မှာပေါ့”

“မင်းအပေါ်ထပ်တက်သွားပြီး နေအောင်ထွန်း ကလည်း ထပြီး စာကြည့်ခန်းထဲဝင်သွားတယ်၊ မင်း အော်လို့ တို့ပြေးတက်လာတာဘဲ”

လူဇော်မင်းကပြောသည်။

“ဟုတ်တယ်...ကျုပ်က ရှေ့ ဆုံးကပြေးတာဘဲ၊ ကျုပ်နောက်က ဖိုးသာအေးပါလာတယ်”

ကုသက ပြောသည်။

“ဒေါက်တာက အပေါ်ရောက် တာ နောက်ကျတယ်”

“အပေါ်ရောက်ပြီး မင်းအောက် ထပ်ဆင်းပြီး ဝီစကီပုလင်းယူလာ တယ်လေ၊ မင်းက ဘရန်ဒီပုလင်း ယူလာခဲ့တာဘဲ၊ မင်းတို့နှစ်ယောက်လုံး အောက်ပြန်ဆင်းတယ်”

လူဇော်မင်းက ချေပသည်။

“ဟုတ်ပါတယ်...ပြောနေကျ

စကားအတိုင်းပါတဲ့၊ ဒီလေးယောက်ထဲ က တစ်ယောက်ဟာ လူသတ်သမား ဘဲ။ လူသတ်သမားတစ်ယောက်က လူကိုးယောက်ကို တစ်ယောက်ပြီးတစ် ယောက် သတ်လာခဲ့တာ အခု သူ သတ်စရာ သုံးယောက်ဘဲ လိုတော့ တယ်”

ဖိုးသာအေးက ပြောသည်။

“ကျုပ်က လူသတ်သမား မဟုတ်လို့ အသတ်ခံရမဲ့အထဲမှာ ကျုပ်တစ်ယောက် ပါဝင်မှာဘဲ”

ကုသက လေသံ ပျော့ပျော့နှင့် ပြောသည်။

“သေနတ်သံ ဘာကြောင့် မကြားကြသလဲ”

မကြည်ပွင့်က မေးသည်။

“ဒီလေသံနဲ့ ဘယ်လိုကြားမှာ လဲ၊ ပြီးတော့လဲ အားလုံးက မကြည် ပွင့်ကို စိတ်ဝင်စားနေတာဘဲ”

ကုသက ဖြေသည်။

“ဟောဒီလေးယောက် ဘယ် သူက လူသတ်သမားလဲ”

လူဇော်မင်းက ပြောလိုက်ပြန် သည်။

“ကျုပ်ထင်တာတော့...”

ဖိုးသာအေးက တပိုင်းတစ ပြောပြီး ရပ်ထားသည်။

“ကျမထင်ရင်လဲ လွဲခဲ့တယ်၊

အင်း...သံသယဖြစ်စရာ မရှိတော့ ဘူး...”

မကြည်ပွင့်က ပြောသည်။

“အင်း...တကယ်တော့ ကျ

လဲ လူကဲခပ်မည့်ပါဘူး၊ လေးယောက် ထဲကျန်မှတော့ ဘယ်သူ ဘာလဲ တာ”

လူဇော်မင်းက လေသံနှင့် ကလေးနှင့်ပြောရင်း ဆက်ပြော သက်ပြင်းချလိုက်သည်။

“ဟုတ်ပါတယ်...လူဒီလေး

ကျန်နေမှတော့ ဘယ်သူလဲလို့ အ ခပ်ရမှာ မခက်တော့ပါဘူး”

ဗိုလ်ကုသ ကလည်း

လိုက်သည်။

သူတို့ လေးယောက်

ယောက်ကိုတစ်ယောက် အတည် ကြည့်ကြသည်။ ဖယောင်း

ပေးသောအလင်းရောင်မှာ အတည် နေသည်။ တစ်ယောက်နှင့်

ယောက် မျက်နှာများကို ထပ်မံရှာ မမြင်ကြရပေ။

“ကျမတော့ စိတ်မချေ

ဖြစ်နေပြီ၊ အိပ်တော့မှဘဲ ဖြေမယ်”

“ဟုတ်တယ်...ကိုယ်

ကို တံခါးပိတ်နေတာက တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် ကြည့်နေပြီး အကဲခပ်ဘို့

ကုသက ပြော၍

ထလိုက်သည်။

“ဟုတ်ပါတယ်၊ အိပ်

ကြမယ်တော့ မဟုတ်ပါဘူး”

လူဇော်မင်းကလည်း မတ် တတ်ရပ်လိုက်သည်။

လေးယောက် လှေကားပေါ်သို့ အတူတူတက်သွားကြသည်။

“သေနတ်က ပြဿနာဘဲ၊ ဘယ်ရောက်နေတယ်၊ ဘယ်သူ့ဆီမှာ ရိုတယ်ဆိုတာ သိရရင် ကောင်းမှာဘဲ”

ဖိုးသာအေးက ညီးသံနှင့်ပြော လိုက်လေသည်။

အပေါ်ရောက်ကြ၍ သူတို့ ကိုယ်အခန်းတံခါးပေါက်ရှေ့ ကိုယ်ရပ် ကာ တံခါးဖွင့်သည်။ လက်ကိုင်ဘူကြီး ကို ကိုင်ကြပြီး တစ်ယောက်နှင့်တစ် ယောက် အကဲခပ် ကြည့်နေကြသည်။

အချက် မပေးကြဘဲလျက် တပြိုင်တည်းလိုလို အသီးသီး တံခါး ဘွန်းဖွင့်၍ ဝင်လိုက်ကြတော့သည်။

သော့ခတ်ပြီး ကလန်ထိုးသည် ကို အားမရ၍ အတွင်းဘက်မှ တံခါး ချက်ကို ကုလားထိုင်ဖြင့် ထောက်၍ ဘွန်းထားကြသေးသည်။

ဗိုလ်ကုသသည် တံခါးပိတ် ကုလားထိုင်နှင့်ခံပြီး ကုတ်အင်္ကျီကို အမွှေပေါ်သို့ ပစ်တင်ပြီး ကုတ်ပေါ် သွင် သေနတ်ရှာစဉ်က လှန်ထား သော မွေရာကို ပြန်ခင်းသည်။ ရှုပ်

အင်္ကျီအိပ်ပုစီးကရက်ဘူးစမ်းရာ ကော် သောက်စဉ်က နောက်ဆုံးတစ်လိပ် သောက်ခဲ့ကြောင်း သတိရပြီး ခန်းထောင် မှန်တင်ခုံအံ့ဆွဲထဲမှ

စီးကရက်ဘူး အသစ်တဘူးယူရန် ထ သွားသည်။

ငါးဦးပေါင်း၍ အခန်းများရှာစဉ် က အံ့ဆွဲများကို ဖွင့်ကြည့်ကြရုံတွင် မဟုတ်၊ အံ့ဆွဲများကိုပါ ဖြုတ်ချ၍ ရှာ ဖွေခဲ့ကြသည်။

စီးကရက်ဘူး ထည့်ထားသော အံ့ဆွဲကို ဖွင့်၍ စားပွဲပေါ်မှ လက်နိပ် ဓာတ်မီးကိုယူ၍ မီးထွန်းကြည့်ရင်း စီးကရက်ဘူးဆီသို့ လက်လှမ်းသည်။

သူ၏ မျက်စိတို့သည် စီးက ရက်ဘူးများဘေးမှ သေနတ်ကို ပြုံး၍ ကြည့်နေမိတော့သည်။

* * *

၃၇

မကြည့်ပွင့်သည် အိပ်ရာထဲ တွင် ပက်လက်လှန်ကာ ခြင်ထောင် အမိုးကိုစိုက်ကြည့်နေရာမှ ခြင်ထောင် ဇာပေါက်မှ မျက်နှာကျက်ဆီသို့ ကြည့်သည်။

အခြားအခန်းများတွင် မျက်နှာ ကျက်မှ တွဲလောင်းကျနေသော ပန် ကာများကို မေ့နေသည်။ ဤအခန်း သည် ပန်ကာမရှိ၊ မန်ကာချိတ်ထား သော နေရာတွင် ပန်ကာချိတ်သည့် သံချိတ်ကြီးသာလျှင် ကျန်နေသည်။

မနက်ဖန်အထိတော့ စိတ်ချ ရပြီ၊ မနက်ဖန်တော့ . . .

တံခါးကို မဖွင့်တော့ဘဲ ပိတ် ပြီး အခန်းထဲမှ မထွက်ဘဲ နေရလျှင်

အစာတော့ငတ်မည်။ ရေချိုးခန်းဘုံ ဘိုင်မှ ရေသောက်နိုင်သည်။ အစာ မစားဘဲ နှစ်ရက်သုံးရက် ဒုက္ခခံရ မည်။

တွေးရင်းက စိတ်မပူဘဲနှင့် ကလေတင် မိသားစုတို့၏ မျက်နှာများ စိတ်ကူးထဲတွင် ရုတ်တရက် ပေါ်လာ သည်။

တော်မီကလေတင် လူချော ကြီး အခုဆိုရင် ဘယ်တိုင်းများရောက် နေပါ့မလဲ၊ မိုးရွာ၊ မိုးကြိုးသံတွေ ဆူညံ သည့်ည၊ ဂျက်ကီကလေတင် အခန်း ထဲသို့ ဝင်လာသည့်ညသည် သူမနှင့် တော်မီကလေတင် တွေ့သည့် နောက်ဆုံးည ဖြစ်သည်။

“ကလေးက ထိုအကြောင်းကို သူ့အမေ ပြန်ပြောမယ်ထင်ပြီး နင် ရေကူးခိုင်းတာဘဲ မဟုတ်လား၊ ဒီ ကလေး နှလုံးရောဂါရှိတယ်ဆိုတာလဲ နင်သိတယ်”

တော်မီကလေတင်က ချစ်ခဲ့ ဘူးကြသည်တို့ကိုပင် သတိမရ၊ မျက်နှာတင်းတင်းနှင့် လက်သီးဆုပ် ကာ မေးသည်ကို မကြည့်ပွင့်က မဟုတ်ကြောင်း ငြင်းခဲ့သည်။

“နင်နဲ့ငါနဲ့ အင်းယားကန်မှာ ဒု ဘန်ကနေ ရွတ်တိုက်ကလပ်အထိ ရေပြိုင်ကူးတာမှာ နင်ကဘဲ အမြဲနိုင် ခဲ့တယ်၊ နင်လို ရေကူးတော်တဲ့ မိန်းမ တစ်ယောက်က ကိုက်တစ်ရာလောက်

ဝေးတဲ့နေရာကို မှီအောင်မကူးနိုင်ဘူး ဆိုတာ အံ့ဩတယ်”

“မဟုတ်ပါဘူး ကျမထိုင်ရင်း ငိုက်သွားတာ မျက်လုံးဖွင့်ကြည့်တော့ ခလေးက တော်တော်ဝေးဝေးရောက် နေပါတယ်။ ကျမက အော်ခေါ်တာ မလာပါဘူး။”

မကြည်ပွင့်က ချေပသည်။ မျက်မြင်သက်သေတွေကလည်း ဂျက်ကီ ဂျက်ကီနှင့်ခေါ်သည်။ ဂျက်ကီက ကြားလျက်နှင့် ပြန်ခေါ်၍မရကြောင်း ပြောထားသည်များရှိသည်။

ဇနီးကလေတင်က မကျေနပ်ခဲ့၍ တရားစွဲခဲ့သည်။

တော်မီကလေတင်နှင့် ကလေး ရေနစ်သည့် နေ့မှစ၍ မတွေ့ကြတော့ပေ။ အမှူးပြီးသောအခါ မကြည်ပွင့်တွင် အဖြစ်မရှိဟု ဆိုသဖြင့် ကလေတင်က မကြည်ပွင့်၏ ရှေးနန်းစရိတ်ကို ပြန်အမ်းခဲ့ရသည်။ အလုပ်သက်အတွက်ဟုဆို၍ ငွေတစ်ထောင်ကိုလည်း ကလေတင်၏ ရှေ့နေကြီး မစ္စတာ ဂျော်ဒန်မှတစ်ဆင့် ပေးသည်။ ထိုသည်မှာ နောက်ဆုံးဖြစ်သည်။

ကလေတင် လင်မယားတို့သည် တရားဥပဒေကို လေးစားကြသည်။ တရားရုံးက ဆုံးဖြတ်ချက်ကို နာခံသည်။

“ဒီကလေး သေတာကို ငါက အေးနေရင်တော့ နောင်တချိန်မှာ ငါ

မိန်းမကို တနည်းနည်းနဲ့ အကွက်ဆင်သတ်ပြီး မင်းက မစ္စတာ ကလေတင် အဖြစ် ခံယူမှာဘဲ”

တော်မီကလေတင်က ထိုစကားကို သူ့ဇနီးရှေ့မှာတွင်ပင် ပြောခဲ့သော်လည်း သူ့ဇနီးက ခင်ပွန်းဖြစ်သူ စိတ်ဆိုး၍ ပြောသည်ဟု ထင်သည်။ တခြားအဓိပ္ပါယ်ကို ကောက်ယူခြင်း မပြုခဲ့။

တော်မီကလေတင် ပြောလိုက်သော စကားကို မကြည်ပွင့်သာ နားလည်သည်။ မကြည်ပွင့်သာလျှင် အဓိပ္ပါယ်ပေါက်သည်။

မကြည်ပွင့်သည် ခေါင်းရင်းစားပွဲပေါ်မှ ဖယောင်းတိုင်ကို မငြိမ်းမီ အနီးတွင် မီးခြစ်ရုံမရှိ ကြည့်ပြီးကာမှ ခြင်ထောင်မလုပ်ဘဲ လှမ်းမှုတ်၍ ငြိမ်းလိုက်သည်။

* * *

ရဲမှူးဟောင်း ဖိုးသာအေးသည် ခြင်ထောင်မချသေးဘဲ ကုတင်ပေါ်တွင် ထိုင်လျက် စီးကရက်ဖွားရင်း တွေးနေသည်။

“ဆယ်ယောက်ထဲက ခြောက်ယောက်ကုန်ပြီ တို့လေးယောက်ကျန်တယ်။ လေးယောက်ထဲက တစ်ယောက်က လူသတ်ကောင်၊ မနက်ဖန်ဘယ်သူ့အလှည့်ပါလိမ့်”

“တို့အထူးဂရုစိုက်နိုင်မှအသက်နဲ့ ကိုယ်နဲ့မြဲပြီး ပြန်နိုင်ကြမယ်...”

သတိထားရမယ်ဟု အေးမျက်နှာထားတည်တည်နှင့် နေသော သွားလေသူ စက်ရှင် သူကြီးဟောင်း ဦးနေအောင်ထွန်း မျက်နှာကို မြင်ယောင်လာသည်။

“သတိပေးနေရင်းကြား သတိမထား၍ ခံသွားလိုက်ရော သေတွင်းကို ခွဲထွက်သွားတာတို့ အတူတူထိုင်နေတာ အဟုတ်သား နေအောင်ထွန်းကို အပြစ်မနေသည်။

“ဒီလေးယောက်ထဲက ယောက်ယောက်တော့ မနက်ဖန်ရမှာဘဲ၊ ဒါပေမဲ့ သွားရဲတဲ့လူသာ သာအေး မဟုတ်စေရဘူး အေးတဲ့ ဘာရမလဲ...”

တစ်ယောက်တည်း ကိုယ်ကို မြှောက်ပင့် ပြောနေ

မျိုးညွန့်...မျိုးညွန့်... ကို သက်သေခံတွေ့လိမ့်ပြီ သည်။ မျိုးညွန့်ကို အာမခံမကန့်ကွက်ခဲ့သည်။ မျိုးညွန့် ရက်တွင် ရုံးသို့လာတိုင်း သော သူ့ဇနီး ပိန်ပိန်က ဆယ်လေးနှစ်အရွယ် သမီးက မြင်ယောင်လာသည်။

“ဒီလောက်ကြာ လေးလဲ လင်ရလို ကလေး ဖြစ်ရော့မယ်၊ ဘယ်များရော ကြာသလဲ မသိဘူး”

မျိုးညွန့်ဇနီးနှင့် မယား အကြောင်း စိတ်ကူးထဲ ဝင်လာသည်။

“ဆရာတို့ အထင်လွဲတာပါ ခင်ဗျာ... ကျွန်တော်အရင်က ခိုးခဲ့ တိုက်ခဲ့တာ မှန်ပါတယ်။ မိုက်ပြစ်လဲ ခံပြီးပါပြီ။ ကျွန်တော်ကောင်းရောင်း ကောင်းစွာ လုပ်စားနေတာ ကြာပါ ပြီ။ လူများပစ္စည်းဆိုရင် အပ်တစ် ချောင်းဆိုမှ မမက်ပါဘူးခင်ဗျာ”

မျိုးညွန့်၏ သနားစရာ တောင်း နှုတ်ခံချက်ကို မျက်စိမိုက်ခဲ့သည်။

အင်း... ဒီသေနတ်ကတော့ ဘယ်များရောက်နေပါလိမ့် ဟေ့”

စိတ်လေလွင့်နေရာမှ သူ့အစွဲ နှစ်နေသော သေနတ်ဆီသို့ စိတ်ပြန် လာသည်။

စီးကရက်တိုကို မီးညှိမ်းပြီး ထောင်ကို ဆွဲချသည်။ ဒုလည်း ညှပ်ပွင့်ကဲ့သို့ပင် ဖယောင်းတိုင် ညှိမ်းမီ မီးခြစ်အနီးအနားတွင် ရှိမရှိ ညှိပ်ပြီးမှ ဖယောင်းတိုင်မီးကို ဝါးဖြင့် အုပ်၍ ညှိမ်းလိုက်သည်။

အိပ်ရာထဲတွင် ပက်လက်လှန် သည်နှင့် မျက်နှာအမျိုးမျိုးတို့ကို ယောင်သည်။

ရန်အောင်သိန်း သူသည် စိတ် ညှိပ်ဆိုသည့်အကြောင်းကို မသိ သောပေမယ့် ဖြစ်ဟန်တူသည်။ သူ့ကလေးနှစ်ယောက်ကို ကား

ဖြင့်ကြိုက်မိခဲ့သည်။ ရုံးတော်မှ ဒဏ် ငွေရိုက်ပြီး လိုင်စင်တစ်နှစ်ပိတ် လိုက် သည်။

ထိုအပြစ် ပေးထားချက်ကို မကျေနပ်၍ ယခု လူသတ်သမားဟု သိနေသူက ဘရင်ဂျီကျွန်းကိုခေါ်ယူပြီး အပြစ်ပေးလိုက်သည်။ ပထမဆုံး အပြစ်ပေးခံရသူဖြစ်သည်။

မခင်ဦး၏ မျက်နှာကိုမှ ခပ် ရေးရေးပင် မြင်ရသည်။

စားဘွယ် သောက်ဘွယ်ရာ တို့ကို မျက်နှာရှင်ပြီးစွာဖြင့် စားပွဲတွင် ချပေးသောချစ်ပိုင်၊ နောက်ဆုံးညက ထမင်းအတူတူစားရန် ခေါ်၍ စက်ရှင် တရားသူကြီးတစ်ယောက်နှင့် စားပွဲ တစ်လုံးထဲတွင် မျက်နှာချင်းဆိုင် ထိုင်၍ စားရသောကြောင့် မရဲတရဲ စားနေသော မျက်နှာများကို မြင် ယောင်သေးသည်။

အပျိုကြီး ဒေါ်နင်းဦး အမြဲတမ်း မျက်နှာထားတင်းတင်းနှင့် နေတတ် သည်။

စံကင်းမောင်၏ မျက်နှာကို သူ၏စိတ်ကူးမျက်စိထဲတွင် မြင်မရ၍ ပြန်တွေးနေသည်။

စကားတိုးတိုး ပြောသလိုလို၊ ခြေသံလိုလို အပြင်မှ ကြားလိုက်သည် ထင်၍ စံကင်းမောင်အကြောင်းကို မဆက်တော့ဘဲ ကုတင်ပေါ်မှဆင်းပြီး စားပွဲပေါ်မှ မီးခြစ်ကိုစမ်းသည်။ မီးခြစ်

က ရုတ်တရက် စမ်း၍မရဘဲ ရှိနေ သည်။ လက်ဖြင့်တိုက်၍ စားပွဲပေါ်မှ ကျသွားလျှင် ရှာရန်ခက်တော့မည် ဖြစ်၍ လက်ကို ခပ်ဖြည်းဖြည်းရွေ့၍ စမ်းသည်။ မီးခြစ်ကိုတွေ့၍ မီးခြစ်ပြီး ဖယောင်းတိုင်ထွန်းခဲ့သည်။

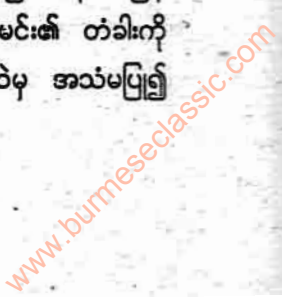
တံခါးပေါက်ဆီသို့ ရောက်မှ ပြန်လာကာ စားပွဲတင် မီးတိုင်ကို နံရံ တွင် ကပ်ထားသော မီးပလပ်မှ ဖြုတ်၍ မီးတိုင်တွင် ဓါတ်ကြီးရစ်ပတ် ပြီး တံခါးရှေ့မှ ကုလားထိုင်ကိုဖယ်၊ သော့ပေါက်တွင် တန်းလန်းရှိသော သော့ကိုဖွင့်၍ အပြင်ထွက်သည်။

လှေကားမှ ဆင်းသွားသော ခြေသံကို ကြားရသေးသည်။

ခြေဖျားထောက်၍ လှေကား ဆီသို့ရောက်သွားပြီး အောက်သို့ဆင်း မည်ဟန်ပြင်ပြီးမှ အကြံတခုရသည်။

“ငါ့ကို တမင်မြှားပြီး ခေါ်သွား တာဆိုရင်တော့ သူ့ထောင်ချောက်ထဲ ငါရောက်သွားမှာ သေချာတယ်။ ဟဲ ဟဲ... ဘာရမလဲ၊ တို့လေးယောက် ဘဲရိုတာဘဲ ဒီလေးယောက်ထဲက အခန်းထဲမရှိတဲ့ကောင်ဟာ အောက် ဆင်းသွားတဲ့ကောင်ဖြစ်မယ်။ အောက် ဆင်းသွားတဲ့ကောင်ဟာ တို့ လိုချင် နေတဲ့ လူသတ်ကောင်ဘဲ”

ထိုသို့တွေးမိပြီး နောက်ပြန် လှည့်ကာ လူဖော်မင်း၏ တံခါးကို ခေါက်သည်။ အထဲမှ အသံမပြု၍

သုံးလေးကြိမ် ခေါက်သည်။ မရတော့
မှ ကုသ အခန်းတံခါးကိုခေါက်သည်။

“ဘယ်သူလဲ”

အထဲမှ ကုသကမေးသည်။

“ကျုပ်ပါ...ဖိုးသာအေးပါ”

ဖိုးသာအေးက ပြောပြီး
မကြည့်ပွင့် တံခါးကို ခေါက်ပြန်သည်။

“ဘယ်သူလဲ”

ချက်ခြင်း ပြန်မေးသည်။

“ကျုပ်ပါ...ဖိုးသာအေးပါ

နေအုံးနော် ပြန်လာခဲ့မယ်...”

ဖိုးသာအေးက အော်ပြောပြီး
ကုသအခန်းဘက်သို့ ပြန်သွားသည်။
ကုသ အခန်းတံခါးပွင့်သွားပြီး လက်
နှိပ်ခါတ်မီးဖြင့် သူ့ကို ပြန်ကြည့်နေ
သည်။ အခန်းထဲတွင် ဖယောင်းတိုင်
ထွန်းထား၍ အလင်းရောင်မြင်နေရ
သည်။

“ဘာဖြစ်တာလဲ...”

ခြေသံကြားလို့ ထလာတာဘဲ၊
လှေကားပေါ်က တစ်ယောက်ယောက်
ဆင်းသွားသံကြားတယ်။ ဒေါက်တာလဲ
သူ့အခန်းထဲမှာ မရှိဘူး...”

ဖိုးသာအေးက ပြောသည်။

ကျုပ် ပြောစကားနဲ့ မယုံတတ်

ဘူးဗျ...”

ဗိုလ်ကုသက ပြောပြောဆိုဆို
လူတော်မင်းတံခါးပေါက်ကို သွားကာ
တံခါးကို လက်ဝါးဖြင့် တဖျမ်းဖျမ်းပုတ်
သည်။ တစ်ကြိမ်နှင့်မရ၍ နှစ်ကြိမ်

သုံးကြိမ် လေးကြိမ်တိုင်တိုင် ပုတ်
သည်။

“သေတဲ့လူတွေတောင် နီး
လောက်တယ်...”

ကုသကပြောပြီး တံခါးသော့
ပေါက်ကို လက်နှိပ်ခါတ်မီးဖြင့် ထိုး
ကြည့်သည်။

“အထဲက သော့ခပ်ထားတယ်
ဆိုရင် သော့တန်းလန်း ရှိနေရမယ်ဗျ။
သော့ပေါက်ထဲမှာ ဘာမှမရှိဘူး...”

“ဒါဆိုရင် ရှင်းနေတာဘဲ...”

အပြင်က သော့ခပ်ပြီးတော့ ယူသွား
လို့ဘဲပေါ့ဗျ...”

ဖိုးသာအေးကပြောသည်။

မကြည့်ပွင့်က တံခါးအတွင်း
ပေါက်မှ ခေါက်၍ အသံပေးပြီး

“ဘာဖြစ်ကြတာလဲ...”

စူးရှသောအသံကို အပြင်မှ
ကြားရသည်။

ဖိုးသာအေးက မကြည့်ပွင့်
တံခါးပေါက်ရှေ့တွင် ရပ်သည်။

“ဒေါက်တာလူတော်မင်းကို ရှာ
နေကြတယ်...ဘာဘဲဖြစ်ဖြစ် မကြည့်
ပွင့် တံခါးမဖွင့်ဘဲနေပါ။ နားလည်ရဲ့
လား...”

ဖိုးသာအေးက အော်ပြော
သည်။

“နားလည်ပါပြီ နားလည်ပါပြီ”

မကြည့်ပွင့်က အထဲမှ ပြန်
အော်သည်။

“တကယ်လို့ လူတော်မင်း
လာပြီး ကျုပ်သေပြီ ကုသသေပြီ
ပြောရင် ဂရုမစိုက်နဲ့၊ နားလည်ရဲ့
ကျုပ်နဲ့ ကုသအသံကိုကြားမှ ဖွင့်
ပါ။ နားလည်ရဲ့လား...”

ဖိုးသာအေး ဆက်လက်
အော်ပြောပြန်သည်။

“ကျမ ဒီလောက် မအေး
ဘူး...နားလည်ပါတယ်...”

မကြည့်ပွင့်က ပြန်အော်

“ကဲ လာ...လူတော်မင်း

လိုက်ဖမ်းကြမယ်...”

ဖိုးသာအေးက ကုသ
ပြန်သွားပြီးပြောသည်။

နှစ်ယောက်အတူတူ
ဆင်းကြသည်။

“သတိထားနော်...သူ
သေနတ်ရှိလိမ့်မယ်...”

ဖိုးသာအေးက ကုသကို
ပေးသည်။

သို့သော် ကုသက
သူ့ထံတွင်ရှိကြောင်းကို
ငြိမ်နေသည်။

အောက်ထပ်သို့ရောက်
“ကိုယ်...လူမှားနော်”

ကုသကပြောရင်း
ရှေ့တံခါးကိုကြည့်သည်။

ရှေ့တံခါးကို အတွင်း
လန်ထိုး၍ ထားခဲ့သည်ဆို
ကလန်များပြတ်လျက် အပြင်

စေ့ထားသည်ကို မြင်ရသည်။ တံခါးကို တွန်း၍ အပြင်ထွက် ကြသည်။

“ဘာမှားတာလဲ...”

အိမ်ပြင်ရောက်မှ ဖိုးသာအေးက မေးသည်။

“ဒေါက်တာ လူဇော်မင်းဆီမှာ သော့မရှိဘူး... သေနတ်က ကျုပ်ဆီမှာရှိတယ်...”

ကုသက ပြောသည်။ ပြောရင်းသည်း သူခါးကြားထဲမှ သေနတ်ကို ဆုတ်ကာ ဖိုးသာအေးမြင်နိုင်အောင် ထုတ်ပေးခဲ့သည်။

“ပျောက်နေတယ်ဆို...”

“ပျောက်နေတာတော့ အမှန်ပဲ... ဒီမှာ ကျုပ်စီးကရက်ဘူးလို့လို့ အဆွေဖွင့်ယူတော့ အဆွေထဲမှာ ပြန်တွေ့တယ်။ ဘယ်သူက ပြန်ထားသလဲ ဆိုဘူး...”

ကုသကပြောရင်း သူ၏ သေဆုံးခြင်းကို ဖိုးသာအေးဘက်ကို မြင်နေသည်။

ဖိုးသာအေးမှာ မလှုပ်မယှက် ရပ်နေသည်။

“ဒါက ဘာဖြစ်တာလဲ...”

“ဒါကို ကျုပ်မပစ်ပါဘူး။ ခင်ဗျားကဲ့သို့ အိမ်ပေါ်ပြန် အခန်းထဲမှာ ပစ်ခတ်နေပါ။ ကျုပ်တစ်ယောက်ထဲမှာ မင်းကို လိုက်ရှာမယ်...”

ကုသက ပြောပြောဆိုဆိုနှင့် သွားသည်။

ကုသခပ်လှမ်းလှမ်းသို့ ရောက်မှ ဖိုးသာအေးသည် အသက် ဝင်လာသလို လှုပ်ရှားလာပြီး ကုသနောက်သို့ အပြေးလိုက်သွားသည်။

* * *

၃၈

မကြည်ပွင့်သည် တံခါးအနီးတွင်ရပ်ကာ အပြင်သို့နားစွင့်ရင်းကျန်ခဲ့သည်။

ပြန်ရောက်သော သူသည် အခန်းထဲသို့ဝင်လိုလျှင် တံခါးကို ရိုက်ခွဲပြီးမှသာဝင်နိုင်သည်ဖြစ်၍ မကြည်ပွင့် စိတ်အေးမိသည်။ အခန်းတံခါးပိတ်ထားသရွေ့ သူမအခန်းလုံခြုံမှု ရာခိုင်နှုန်းအပြည့် ရှိနေသောကြောင့် ကျေနပ်နှစ်သိမ့်နေသည်။

ဒေါက်တာလူဇော်မင်းကသာ အခန်းတံခါးဖွင့်ရန်ပြောလျှင် မဖွင့်ပေးဟု ဆုံးဖြတ်ထားသည်။ ဖွင့်မပေးမည်ကိုသိ၍ ပရိယာယ်သုံးပြီး ဖွင့်ခိုင်းနိုင်သည်။

ဥပမာ အိမ်မီးလောင်နေပါသည်ဟုဆိုမည်။ တကယ်လည်း မီးနှင့်ရှိုကောင်းရှိုလိမ့်မည်။ သို့မဟုတ် အိမ်တွင်ဒဏ်ရာအကြီးအကျယ် ရရှိနေပါသောကြောင့် တံခါးဖွင့်ပေးပါမည် အကြောင်း ကြမ်းပေါ်တွင် ကိုယ်ကို ဒရွတ်တိုက် ရွှေသွားသည့်အသံပြုလုပ်ပြီးဖွင့်ခိုင်းနိုင်သည်။ မည်သည့်နည်းမျိုးနှင့်ဖြစ်စေ ဒေါက်တာလူဇော်

မင်း၏ အသံကြား ရရုံမျှနှင့်တော့ ဖွင့်မပေးဟု ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။

ကုသနှင့် ဖိုးသာအေးတို့ကို အိမ်ပေါ်တွင်မရှိအောင် မြှားခေါ်သွားပြီး မှောင်ရိပ်ခို၍ ပြန်လာခဲ့ကာ မိမိကိုများသတ်ရန် ကြံစည်လေမည်လားဟု တွေးမိသည်။ အိမ်ကိုမီးရှိုရှင် ဖိမိအဖို့ အရှင်လတ်လတ် မီးလောင်တိုက်အသွင်းခံရခြင်းမှ လွတ်ကင်းရန် တံခါးဖွင့်ထွက်ရမည်။ တံခါးကိုမဖွင့်ပါဟု ဆုံးဖြတ်ထားပြီးဖြစ်၍ တံခါးမဖွင့်ဘဲ အသေခံမည်ဟု ဆုံးဖြတ်သည်။

ထို့နောက် ပြုတင်းပေါက်ဆီသို့ သွား၍ကြည့်သည်။ အရေးအကြောင်းဆိုလျှင် ပြုတင်းပေါက်ဖွင့်၍ခန့်ချပြီး လွတ်အောင်ထွက်ပြေးမည်ဟူသော အကြံဉာဏ်ကို ရရှိသည်။

စားပွဲဘေးတွင်ထိုင်ပြီး သူမ၏ ညစဉ်ပြုလုပ်နေကျ အလုပ်တစ်ခု စောစောက မလုပ်မိသည်ကို ယခုမှ သတိရသည်။

ထိုအလုပ်မှာ ခိုင်ယာရီရေးသည့်အလုပ်ဖြစ်သည်။ မကြည်ပွင့်သည် လွန်ခဲ့သည့် ငါးနှစ်ခြောက်နှစ်ဆီမှစ၍ ခိုင်ယာရီကို နေ့စဉ်ရေးသည့် အကျင့်တစ်ခုပြုလာသည်။

လက်ပွေအိတ်ထဲမှ ခိုင်ယာရီစာအုပ်နှင့် ခဲတံကိုထုတ်ယူပြီး စားပွဲပေါ်တင်ကာ မရေးရသေးသော ထို

နေက အဖြစ်အပျက် တို့ကိုရေး သည်။ သူတို့တတွေ ထိုညအိပ်ရာဝင် သည်အထိ အကြောင်းကိုရေးပြီးသော အခါ ခြေသံကိုကြား၍ နားစွင့်သည်။

ခြေသံသည် လှေခါးမှ တက် လာသံဖြစ်သည်။ ထိုနောက် တံခါးများ ဖွင့်သံ၊ ပိတ်သံများကို ကြားရသည်။ မကြည်ပွင့်ခြေဖျားထောက်၍ တံခါး အနီးသို့ လျှောက်သွားကာ တံခါးတွင် နားတဘက်ကပ်လိုက်သည်။

“မကြည်ပွင့်ရေ . . .”

တံခါးအပြင်မှ ခေါ်သံကိုကြား လိုက်ရသဖြင့် တုန်လှုပ်သွားသည်။

ထိုနောက် တံခါးခေါက်သည်။

“မကြည်ပွင့် ကျုပ်ပါ။ ဖိုးသာ အေးပါ”

ဖိုးသာအေးအသံ ကြားရသည်။

“မကြည်ပွင့် ကျုပ်တို့နှစ် ယောက်ပါ”

ကုသအသံ ထွက်၍ ကြားရ သည်။

တံခါးရွက်ကို ကုလားထိုင် ခြေ နှစ်ချောင်း နောက်ပြန်ထောက်၍ နောက်မီဖြင့် ထောက်ထားသည်ကို ဖယ်ပြီး သော့ပေါက်ထဲမှ သော့ကို လှည့်သည်။ သော့ပွင့်သောအခါ တံခါးကနဲလန့်ကို ဖြုတ်ခါ တံခါးဆွဲဖွင့် လိုက်သည်။

ဖွင့်သာ ဖွင့်ရသည် ရင်ထဲမှာ တထိတ်ထိတ်ဖြစ်နေကာ တံခါးဖွင့်

လိုက်တော့မှ ဦးနောက်ထဲ လျှပ် တပြက်အတွင်း တမျိုးတွေးမိသည်။

လူဇော်မင်းကသူတို့နှစ်ယောက် ကို သေနတ်နဲ့ချိန်ပြီး ထံခါးဖွင့်ခိုင်း ရင် . . .

တံခါးဖွင့်ပြီးနေပြီဖြစ်၍ အကြံ ရသည်မှာ-နောက်ကျသွားပြီဖြစ်တော့ သည်။

သို့သော် အပြင်တွင် လူဇော် မင်း မပါ။ ကုသနှင့် ဖိုးသာအေးတို့ကို တွေ့ရသည်။ ကုသနှင့် ဖိုးသာအေးတို့ ၏ ခူးဆစ်အောက်ပိုင်းမှာ ရေများ စို၍ နေသည်။ မျက်နှာတို့မှာလည်း ခွေး များစီနေသည်။

“ဘာဖြစ်သလဲ ဟင်”

“လူဇော်မင်း ပျောက်နေပြီ”

ကုသက ပြေရင်း အခန်းထဲသို့ ဝင်လာသည်။ သူ့နောက်မှ ဖိုးသာအေး က လိုက်လာပြီး တံခါးကို ပြန်ပိတ် လိုက်သည်။

ဘာပြောတယ်၊ ပျောက်နေ တယ်ဆိုတာ ဘယ်လိုပျောက်တာလဲ”

မကြည်ပွင့်က ကုတင်ပေါ်တွင် ထိုင်ချလိုက်ရင်း ပြောသည်။

ဖိုးသာအေးက ကုသဖြေမည် ထင်၍ ကုသကို ကြည့်သည်။ ကုသ က စီးကရက်ညှိနေရာမှ ခေါင်းညိတ် ပြလိုက်သည်။

“ပျောက်တယ်ဆိုတာက အစ အနမူ ရှာမတွေ့တာကို ပြောတာပါ။

ဘယ်မှာမှ ရှာလိုမတွေ့ဘူး။ ဒီကုန် ပေါ်မှာတော့ မရှိဘူး ကိုယ်တို့အခု ကိုရှာတာ တစ်နာရီခွဲလောက် ငြိ ခဲ့တယ်”

“အင်း ဟုတ်ပါရဲ့ . . .”

ဒီလောက်တောင်မှ ကြာသွားပြီလား

“အေး . . . ဒါကြောင့်”

နေအောင်ထွန်းကြီး ပြောတာမှတ်မိ ရဲ့လား။ တစ်မိနစ်လောက်ကြာတယ် ထင်တဲ့အချိန်ဟာ တစ်မိနစ်မက ငြိ တယ်လို့ ဆိုတာလေ”

“ဟုတ်ကဲ့”

မကြည်ပွင့်က ခေါင်ညှစ် လိုက်ကာ စာပွဲပေါ်မှ ဖယောင်းကို ကြည့်သည်။ တကယ်တော့ တစ်နာရီခွဲခန့်ကြာနိုင်သည်။ ရစ်ထပ် မခန့်ရှည်သော ဖယောင်းတိုင်မှာ လှကားနီးဖြစ်နေပြီကို ယခုမှ ပြုမိသည်။

ကုသက စာပွဲပေါ်ရှိ တိုင် အသစ် ကို

ထွန်းပေးသည်။

“တစ်နေရာရာမှာ ပြန်ကော”

“ပုန်းလို့မလွယ်ဘူး ရှာပြီးပြီ”

မှောင်ရိပ်ခိုပြီး အိမ်ကို ပြီး ပုန်းနေရင်ကော”

“အားလုံးရှာပြီးပြီ”

ရှိတဲ့ အခန်းတွေထဲက

ပါမကျန် ကြည့်ပြီးပြီ နောက်ကို ဘယ်သူမှ အဲဒီအခန်းတွေထဲကို ကိုယ်တို့ မသိဘဲ မဝင်နိုင်အောင် သော့တွေယူထားလိုက်တယ်”

ကုသက သူ့ဘောင်းဘီအိတ်ကို ပုတ်ပြရာ သော့များ တချွင်ချွင်နှင့် အသံမြည်လာသည်။

“ကျမတော့ မယုံနိုင်ပါဘူး။ သူတစ်နေရာရာမှာ ရှိနေရမှာဘဲ”
မကြည်ပွင့်က လက်မခံသေးဟန်ဖြင့် ငြင်းနေသည်။

“ယုံစမ်းပါ... မရှိတော့ပါဘူး။ တိုသုံးယောက်ဘဲ ကျန်တော့တယ်”
ဖိုးသာအေးက အသံလေးလေးကြီးနှင့် ပြောလိုက်သည်။

* * *

၃၉

ပေါင်မုန့် ကုန်နေပြီဖြစ်၍ သုံးယောက်သား ကော်ဖီဖျော်ပြီး ထောတ်ဘိတ်စကွတ်နှင့် ကြက်ဥကြော်တို့ကို ဖိစားဖိုထဲမှာပင် စားကြသည်။

ပြီးခဲ့သည့်ညက ကုတင်အပိုတစ်လုံးရှိနေသော ကုသ၏ အခန်းဆဲသို့ မကြည်ပွင့်ပါ လိုက်ပါသွားသည်။ သူမ အခန်းတံခါးကို သော့ခတ်ခဲ့သည်။

ယောက်ျားနှစ်ယောက်က တောင်တစ်လုံးပေါ်မှာ အိပ်၍ မကြည်ပွင့်က တစ်လုံးပေါ်တွင်အိပ်ခဲ့သည်။

အိပ်ပျော်လိုက် နိုးလိုက်နှင့် အိပ်ရေးမဝဘဲ မိုးလင်းခဲ့ကြရသည်။

ခြောက်နာရီတွင် မျက်နှာသစ်ပြီး ကော်ဖီသောက်ရန် အောက်ထပ်သို့ ဆင်းကြသည်။ နံနက်စာ စားပြီး လူဇော်မင်းကို တပတ်လှည့်ရှာကြရန် သဘောတူ ဆုံးဖြတ်ခဲ့ကြသည်။

နံနက်စာ စားပြီးသောအခါ သုံးယောက် အတူတူ ကမ်းစပ်ဘက်သို့ ထွက်ခဲ့ကြသည်။

ထိုနေ့ ရာသီဥတုမှာ ကောင်းသည်။ လေငြိမ်နေသည်။ မိုးသားများ ကင်းရှင်းနေသည်။ ရေမှာ လှိုင်းမရှိ ငြိမ်နေသည်ကို မြင်ကြရသည်။

“လူဇော်မင်း ဒီကျွန်းပေါ်မှာဘဲ ပုန်းနေတာဖြစ်ရမယ်။ ဒါမှ မဟုတ်ရင်လဲ တစ်နေရာရာမှာ သေနေရမယ်”

ကုသက ပြောသည်။

“သေရင် အလောင်းတွေရမှာဘဲ မဟုတ်လား”

မကြည်ပွင့်က မေးသည်။

“အလောင်းကို ရေထဲပစ်ချလိုက်ရင်း ဘယ်သူ တွေ့နိုင်တော့မှာလဲ”

ဖိုးသာအေးက ဖြေသည်။

“ဘယ်သူက ရေထဲပစ်ချမှာလဲဗျ။ ဒီလိုဆိုရင် ကျွန်ပေါ်မှာ လူပိုရှိရမယ်။ ဒါမှမဟုတ်ရင်လဲ သူထွက်သွားတာကို ခင်ဗျားသိတယ်လို့ပြောပြီး ကျုပ်ကိုခေါ်တယ်။ ခင်ဗျားနဲ့ ကျုပ်

နဲ့ ထွက်ရှာကြတယ်။ ကျုပ်သူ့ကို သတ်တယ်ဆိုရင် သူ့အလောင်းကို ယူပြီး ကျွန်းပေါ် ပတ်ပြီး ပုန်းနေရမှာပဲ။ ကျုပ်မှာ အဲဒီလောက်အချိန်ဘယ်မှာ ရလို့လဲ”

ကုသက ပြောသည်။

“ဒါတော့ မသိဘူးလေ . . .

ကျုပ်သိတာ တစ်ခုတော့ရှိတယ်”

ဖိုးသာအေးက ပြောသည်။

“ဘာသိတာလဲ”

မကြည်ပွင့်က မေးပြန်သည်။

“သေနတ်က ခင်ဗျားသေနတ်ဘဲ။ ခင်ဗျားဆီမှာအခုရှိနေတယ်။ နေအောင်ထွန်းကသေနတ်နဲ့ပစ်သတ်ခံပြီး သေရတယ်။ ခင်ဗျား သေနတ်ပျောက်တယ်ဆိုတုန်းက လိမ်တာဖြစ်နိုင်တယ်”

ဖိုးသာအေးက စွတ်စွဲသည်။

“ဒီမယ် ကိုယ့်လူ... အဲဒီလိုအရမ်းမပြောနဲ့။ ကျုပ်တို့ရော ခင်ဗျားတို့ရော စိတ်ကျေနပ်မှုရတဲ့အထိ ရှာကြတယ် မဟုတ်လား။ သေနတ်ဘယ်မှာတွေ့လို့လဲ”

ကုသက ဒေါသသံနှင့်ပြောသည်။

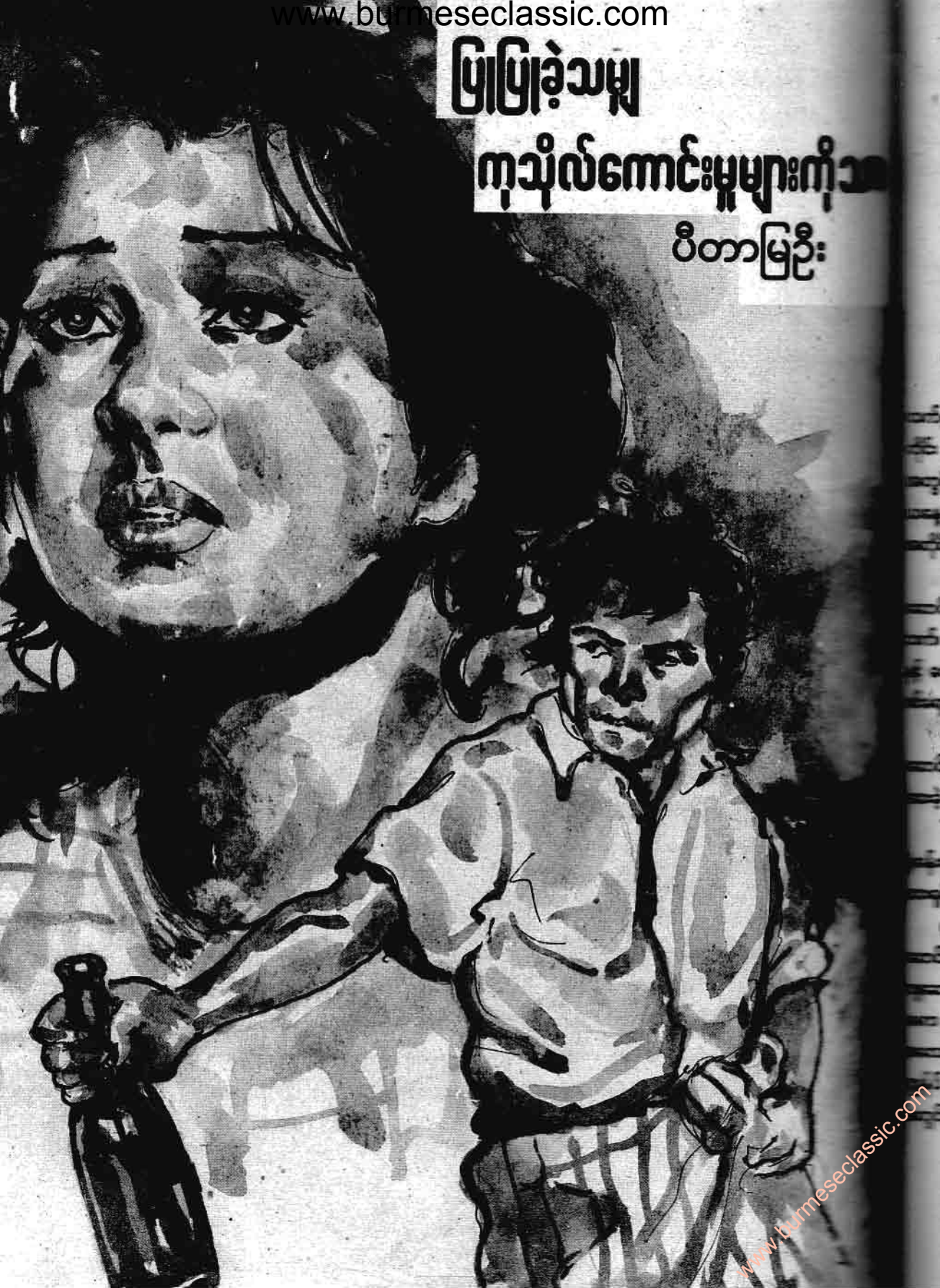
“ဒါတော့ ခင်ဗျား တစ်နေရာရာမှာ ငှက်ထားလို့ဖြစ်မှာပဲ။ သေနတ်တစ်လက်ငှက်ထားတာ မခက်ပါဘူး။ ရှာတဲ့လူအဘို့သာ ခက်တာပါ”
ဆက်ပါဦးမည် . . .

ရဲစိုး

ပြုပြင်ခဲသမျှ

ကုသိုလ်ကောင်းမှုများကို

ပီတာမြင့်

ပြုပြင်ခဲသမှု

ကုသိုလ်ကောင်းမှုများကိုသာ

ပီတာမြဦး

ကျွန်ုပ်သည် အကျဉ်းထောင်
ထဲတွင် ဥပဒေနှင့်အညီ တနင်္လာနေ့
တိုင်း နံနက်စောစော အကျဉ်းထောင်
အတွင်း ဝင်ရောက်စစ်ဆေးခံရရုံရာ
သန့်လည်း တနင်္လာနေ့ဖြစ်၍ ထုံးစံ
အတိုင်း ဝင်ရောက်စစ်ဆေးခံခဲ့လေသည်။
ပထမတွင် အမျိုးသားအချုပ်
အောက်၊ ထောင်ကျဆောင်၊ အလုပ်ကြီး
အောက်၊ ထမင်းချက်ဖိုကြီး၊ တိုက်ခန်းများ
နှင့် ထောင်ဆေးရုံတို့ကို အစဉ်အတိုင်း
စစ်ဆေးခံခဲ့ရသည်။
ထို့နောက်မှ အမျိုးသမီးအချုပ်
အောက်၊ ထောင်ကျဆောင်များကို စစ်
ဆေးခံခဲ့ရသည်။
“ဆရာ... အချိန်ရရင် ကျွန်မ
အနီးမှာ ခဏလောက် ဝင်နားပါဦး
အောင်”
ကျွန်ုပ် အမျိုးသမီးထောင်ကျ
ဆောင်မှ ပြန်ထွက်မည်ပြုစဉ် ထောင်
ဆောင်တာဝန်ခံ ထောင်မှူး၊ ဒေါ်ခင်
အေး ရှေ့တည်တည်မှ ရပ်လျက်
အေးအေးပြု၍ ပြောလိုက်ခြင်းဖြစ်၏။
ကျွန်ုပ် ဒေါ်ခင်မမ၏ မျက်လုံးများ
နှင့်သို့ စူးစိုက်အကဲခတ်ကြည့်ရာ

ကျွန်ုပ်အား အကြောင်းတစ်စုံတစ်ရာ
တင်ပြလိုသည် အရိပ်အယောင်များ
ယှက်သန်းနေသည်ဟု ထင်လိုက်မိ၏။
ထို့ကြောင့် ကျွန်ုပ်နောက်မှ လိုက်
ပါလာသော လက်အောက်ဝန်ထမ်းများ
ကို ၎င်းတို့ တာဝန်ကျရာနေရာများသို့
ပြန်လွှတ်လိုက်ပြီး သူမ၏ရုံးခန်းအတွင်း
ဝင်ထိုင်လိုက်ရ၏။ ရုံးခန်းစားပွဲပေါ်တွင်
ကော်ဖီ၊ ကိတ်နှင့် လက်ဖက် စသော
စားဖွယ်ရာများ အသင့်ပြင်ဆင်ထား
သည်ကို တွေ့မြင်ရသောအခါ ကျွန်ုပ်
စိတ်ထဲက ပြုံးလိုက်မိ၏။ ဒေါ်ခင်မမ
သည် ယနေ့နံနက်မှ ရုတ်တရက် စိတ်
ကူးပေါက် ဖိတ်ခေါ်ခြင်းမဟုတ်ဘဲ ကြီး
တင်စီမံထားခြင်းသာ ဖြစ်မည်ဟု ယူဆ
လိုက်မိ၍ ဖြစ်၏။
“ကဲ... ပြော ခင်မမ၊ ဆရာကို
ဘယ်လိုအကြောင်းထူး တင်ပြစရာရှိ
လို့လဲကွယ်”
“အို... ကျွန်မ အကြောင်းထူး
တင်ပြမှာကို ဆရာက ဘယ်နှယ်လုပ်
ပြီး ကြိုသိနေတာလဲဟင်”
ကျွန်ုပ်က စားပွဲပေါ်သို့ လက်စွဲ
ယမ်းပြလိုက်ကာ -

“ဒါက ရှင်းပါတယ်။ ခင်မမရဲ့
မျက်လုံးအကြည့်နဲ့ ဟောဒီစားပွဲပေါ်
က စားစရာတွေကို ကြည့်လိုက်တာနဲ့
ပေါ်နေတာပဲဟာ”
ဒေါ်ခင်မမက သွားတက်ကလေး
များပေါ်လာအောင် ရယ်လိုက်ကာ -
“အဲဒီလို လျှပ်တစ်ပြက် အကဲ
ခတ်ကောင်းလို့လည်း ဆရာကို ဓားခင်
စိန်အကြောင်း ပြောပြချင်လို့ ဖိတ်ခေါ်
လိုက်တာပါ”
“ဓားခင်စိန်ဆိုတာ ဘယ်သူလဲ
ကွယ်”
“ရိုက်မှုနဲ့ ထောင်ကျလာတဲ့ မခင်
စိန်ဆိုတဲ့ အကျဉ်းသူတစ်ယောက်ပါ
ဆရာ”
“ရိုက်မှုနဲ့ ဝင်လာတဲ့သူကို ဘာ
လို့ ဓားခင်စိန်လို့ ခေါ်တာလဲ”
“အမှန်တော့ မခင်စိန်က ဝက်
သက်သားမပါ ဆရာ”
“ဟေ... စိန်းမက ဝက်သတ်
တယ်၊ ဟုတ်လား”
“ဟုတ်ကဲ့၊ တကယ်တော့ မခင်
စိန်က အရင်က သာမန်ဈေးသည် တစ်
ယောက်ပါ။ အဲ... သူ့ယောက်ျား ဝက်

သတ်သမား မြစ်ကြောင့် သူ့ခမျာ
စားခင်စိန်ဘဝ ရောက်ခဲ့ရတာပါ။
ကျွန်ုပ် ခေါင်းခါယမ်းပြကာ -
“ဟ...ခင်မမ ပြောတာ ရှင်း
မလိုလိုနဲ့ ရှုပ်နေပါလား။”

ဒေါ်ခင်မမက အားနာဟန်ဖြင့် -
“ဟုတ်ကဲ့၊ ကျွန်မ စကားပြော
နည်းနည်းလောသွားလို့ပါ။ အဖြစ်က
ဒီလိုပါ ဆရာ။ စားမြင်ဆိုတာ ပဲခူး
တိုင်းဒေသကြီး၊ ဒီးပိန်မြို့နယ်၊ ညောင်
ပင်သာရွာကပါ။ စားမြင်ဖြစ်ရတာက
စားရေးကျွမ်းကျင်လို့ မဟုတ်ပါဘူး။
သူတစ်ကိုယ်လုံးမှာ စားဖတ်ရာတွေနဲ့
ပြည့်နက်နေလို့တဲ့ဆရာ။ အဲဒါတွေက
လည်း သူ့အသက်မွေးကျောင်းအလုပ်
ဖြစ်တဲ့ ဝက်သတ်ရာကနေ မတော်
တဆ ရနံ့တာတွေတဲ့ရှင်း၊ အထင်ရှား
ဆုံးက သူ့မျက်နှာပေါ်က ကန့်လန့်ဖြတ်
စားဖတ်ရာကြီးတဲ့ ဆရာ။ အဲဒါကြောင့်
လည်း စားမြင်ဆိုတဲ့နာမည် တွင်လာ
ရတာတဲ့”

“ဒါဖြင့် စားခင်စိန်ကျတော့ကော
ကွယ်”

“စားမြင်က ဝက်ပေါ်တဲ့နေရာ
မှာ မွေးရာပါ အတတ်ပညာတစ်ခုလို
အလွန်ကျွမ်းကျင်တာတဲ့။ ရွာက လူ
တွေကလည်း သူပေါ်ပေးတဲ့ ဝက်သား
ကိုမှ ကြိုက်ကြတယ်တဲ့။ သူဘယ်
လောက် နာမည်ကြီးလဲဆိုရင် သူ့ရွာ
မှာတင်မကဘူး။ အနီးဝန်းကျင်က ရွာ
တွေမှာ သာရေးနာရေး ကိစ္စရှိလို့ ညဉ့်
နက်သန်းခေါင် လာခေါ်လည်း စား
မြင်က မငြင်းဘဲ လိုက်တာပဲတဲ့။
ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ဝက်တစ်ကောင်

ပေါ်ပေးရင် သူ့အတွက် ဝမ်းတွင်းသား
တစ်စုံဖြစ်ဖြစ်၊ အသားတစ်ပီသသာဖြစ်
ဖြစ် ကြိုက်ရာယူနိုင်လို့တဲ့ ဆရာ”

“အင်း...”

“ဒါပေမဲ့ . . . တစ်ခုဆိုတာက
အလုပ်ပင်ပန်းလို့ အရက်သောက်ရာမှ
တဖြည်းဖြည်းနဲ့ မသောက်ရရင် မနေ
နိုင်လောက်အောင် အရက်စွဲလာတာပဲ။
ဘယ်လောက်အထိ စွဲလာလဲဆိုရင်

စားမြင်နဲ့ အချိန်အတော်ကြာ
ပူးတွဲပြီး ဝက်သတ်ခဲ့တာဆိုတော့
လက်ရာကလည်း စားမြင်နဲ့
တူတယ်ဆိုပြီး တစ်ရွာလုံးက
ပေးကြရာကနေ စားခင်စိန်ဖြစ်
ပဲ ဆရာ”

“အင်း...ဒါနဲ့ ရိုက်မှု
ဖြစ်လာတာလဲ”

“တစ်နေ့ သူတို့ ညောင်

စားခင်စိန်ကလည်း ထုံးစံအတိုင်း ညသန်းခေါင်ကျော်မှာ
ထအော်ပြန်ပါရော။ ဒီတစ်ခါတော့ အော်ရုံမကဘူး၊ ဝမ်း
ကို လက်ညှိုးထိုးပြီး “ဟို...ဟိုမှာ လူမည်းကြီးတွေ
အမလေး... နာလိုက်တာ၊ ကျွန်မကို လှုံ့ထိုးပြီး
စားတွေနဲ့ ဝိုင်းလိုက်ခုတ်နေလို့ပါတော်၊ ကယ်...
ကယ်ကြပါဦး” ဆိုပြီး တစ်ဆောင်လုံး နေရာအနှံ့ လျှောက်
ပြေးနေတာ ဆရာ။

အရက်မသောက်ရရင် လက်တုန့်ပြီး
ဝက်ကောင်းကောင်း ပေါ်နိုင်တဲ့အထိ
ဖြစ်လာသတဲ့။ အဲလို အရက်မှူးမှူးနဲ့
ပေါ်ပြန်တော့လည်း ဝက်သားပုံစံတွေ
မလှမပ ဖြစ်လာတာနဲ့ သူ့မိန်းမ မခင်
စိန်က မနေသာတော့ဘဲ ဝင်ကူရတော့
တာပေါ့။ ဒီလိုနဲ့ စားမြင် အရက်နာ
ကျပြီး အသည်းကြွပ်ရောဂါနဲ့ တိမ်းပါး
သွားလေတော့ မခင်စိန်ခမျာ မိန်းမတန်
မဲ့နဲ့ မိသားစု စားဝတ်နေရေးအတွက်
ဝက်သတ်တဲ့အလုပ်ကို ဆက်လုပ်ရ
တော့တယ်တဲ့ ဆရာ။ မခင်စိန်က

ရွာမှာ ဘဟန်ဆိုတဲ့ ဝက်သတ်
အသစ်တစ်ယောက် ပေါ်လာလို့
လူတွေကလည်း မိန်းမဝက်သတ်
ထက် ယောက်ျားဖြစ်တဲ့
တစ်နေ့တခြား ပိုအားပေး
စားခင်စိန်ခမျာ စားကွက်အလုပ်
ရင်ထဲ မလောင်ဆူလာတော့
အဲဒါကြောင့် တစ်နေ့ ဘဟန်
နေတုန်း နောက်ကနေ နှစ်တန်
နဲ့ ဝင်ရိုက်လိုက်လို့ ဘဟန်
လေးချက် ချုပ်လိုက်ရတယ်
ခင်စိန် အဲဒီအမှုနဲ့ ထောင်နစ်

သာတာဆရာ”

“ကဲ... ဓားခင်စိန်ရဲ့ အဖူးဖြစ်စဉ်
ကိုတော့ ဆရာသဘောပေါက်ပြီ...။
ခင်မမ ပြောမယ့် အကြောင်းထူးဆို
ဘာက ဘာလဲ”

“ဒီလိုပါ... ဆရာ။ ပြီးခဲ့တဲ့လ
ကျွန်မ တာဝန်ကျတဲ့ ညတစ်ည သန်း
ခေါင်ကျော်မှာ ‘အမယ်လေး... လာ
ကြပါဦး။ ကယ်ကြပါဦး။ ကြောက်တယ်။
ကြောက်တယ်... ဟင်းဟင်း’ ဆိုပြီး
အော်သံကြားလို့ အိပ်ဆောင်ထဲ ဝင်
ကြည့်တော့ တခြားလူမဟုတ်ဘူး။ ဓား
ခင်စိန် ဖြစ်နေတယ်။ သူ့ကြည့်ရတာ
စောချွေးတွေပြန်ပြီး အတော်လေး
ဆီတလန်နေပုံပါပဲ။ ကျွန်မက ဘာဖြစ်
သလဲ မေးကြည့်တော့ ‘ဆ... ဆရာမ
ရယ်၊ ဟိုလေ... ဝက်... ဝက်ကို လှံ
ပိုင်ထိုးပြီး ရင်ကိုခွဲ၊ ရေခွေးပူခဲ့လောင်း
ပြီး အမွေးတွေ ချွတ်နေတာ မျက်စိထဲ
မြင်ရလို့ လန့်နိုးပြီး အော်မိတာပါ’ တဲ့။
နက်လုံးကြီးပြူးပြီး ပြောတယ်။ ကျွန်မ
သူ့ကို နှစ်သိမ့်ပြီး ဘုရားစင်ပေါ်က
ဆုန်းတိုက်ခဲ့ပြီး ညဘာယာကို စောင့်
ကြည့်ဖို့ မှာခဲ့တယ်။ ဓားခင်စိန် တော်
ဆာန် ပြန်မအိပ်ရဲဘဲ မိုးလင်းခါနီးမှ
အိပ်ပျော်သွားတယ်တဲ့ဆရာ။

“ခင်မမ ဆရာ့ကို တင်ပြမယ့်
အကြောင်းထူးဆိုတာ ဒါပဲလား”

“ဒါတင် ဘယ်ကမလဲ ဆရာ။
အသန်းပိုင်း ကျွန်မတာဝန်မှူးကျတဲ့
ညသန်းခေါင်ကျော်မှာပဲ ဓားခင်စိန်
အော်သံကြားလို့ သွားမေးကြည့်တော့
ဆရာမရယ်... ရေကန်ကြီးထဲက အခိုး
အငွေ့တွေ ထွက်လာပြီး မျက်လုံးကို

ဟပ်လိုက်တာ မျက်လုံးတွေကန်သွား
သလား ထင်ရတယ်။ ပြီးတော့ လူမည်း
ကြီးတွေက ပွက်ပွက်ဆူနေတဲ့ ရေကန်
ကြီးထဲ ကျွန်မကို ပစ်ချဖို့ ဝိုင်းဆွဲကြ
လို့ ကြောက်လန့်ပြီး သွေးရှူးသွေးတန်း
နဲ့ လန့်အော်မိတာပါ’ တဲ့။ ကျွန်မလည်း
ထုံးစံအတိုင်း ရေမုန်းတိုက်၊ နှစ်သိမ့်ပြီး
ပြန်လာခဲ့တယ် ဆရာ”

“အင်း... ဒါမျိုးတွေက ထောင်
ထဲမှာ မကြာခဏ ဖြစ်တတ်ကြတာဆို
တော့ အကြောင်းထူးဆိုတော့ မဆိုနိုင်
ဘူးနော် ခင်မမ”

ဒေါ်ခင်မမက ဆတ်ခနဲ ခေါင်း
ညိတ်ပြကာ -

“မုန့်ပါတယ် ဆရာ။ ဒါကြောင့်
လည်း အဲဒီကိစ္စတွေကို ဆရာ့ဆီ
သတင်းမပို့ခဲ့တာပေါ့။ အဲ... မနေည
က အဖြစ်အပျက်ကိုတော့ သတင်းမပို့
ဘဲထားလို့ မဖြစ်တော့လို့ပါ ဆရာ”

“ဟုတ်လား၊ ဆိုပါဦး။ ညက ဘာ
တွေ့ထပ်ဖြစ်ပြန်ပြီလဲ”

“မနေကလည်း ကျွန်မ တာဝန်
မှူးပဲလေ။ ဓားခင်စိန်ကလည်း ထုံးစံ
အတိုင်း ညသန်းခေါင်ကျော်မှာ ထအော်
ပြန်ပါရော။ ဒီတစ်ခါတော့ အော်ရုံမက
ဘူး။ မိုးပေါ်ကို လက်ညှိုးထိုးပြီး ‘ဟို...
ဟိုမှာ လူမည်းကြီးတွေ၊ အမလေး...
နာလိုက်တာ၊ ကျွန်မကို လှံခွဲထိုးပြီး
ဓားတွေနဲ့ ဝိုင်းလိုက်ခုတ်နေလို့ပါတော်၊
ကယ်... ကယ်ကြပါဦး’ ဆိုပြီး တစ်
ဆောင်လုံး နေရာအနှံ့ လျှောက်ပြေး
နေတာ ဆရာ။ အဲဒါနဲ့ အကူညီသူတွေ
အကူအညီနဲ့ အတင်းဖမ်းချုပ်ပြီး တိုက်
ထဲမှာ တစ်ယောက်တည်း သီးခြားခွဲ

ထည့်ထားလိုက်ရတယ်။ အဲဒါ ကျွန်မ
ဘာဆက်လုပ်ရမုန်းမသိလို့ ဆရာ့အလား
ကိုစောင့်ပြီး သတင်းပို့ရတာပါရှင်”

ကျွန်ုပ်က တာဝန်ကျ ဆရာဝန်
ကို ခေါ်ကာ ဓားခင်စိန်အား ကျန်းမာ
ရေး စစ်ဆေးစေသည်။

“နော်မယ်ပါ ထောင်ပိုင်ကြီး။
ရောဂါအတွေ့အထူး မရှိပါဘူး။”

“ဟုတ်လား၊ ကျေးဇူးပဲ ဆရာ”

ကျွန်ုပ်က ဆရာဝန်ကို ပြန်လွှတ်
လိုက်ကာ ကျွန်ုပ်၏ရုံးခန်းသို့ ပြန်သွား
ခဲ့သည်။ တစ်နေ့ကုန် ရုံးလုပ်ငန်းများ
ဆောင်ရွက်၍ ညနေစောင်း ထောင်
ပိတ်ခါနီးမှ အမျိုးသမီးထောင်ကျဆောင်
ထဲ ပြန်ဝင်ကာ တိုက်ထဲရှိ ဓားခင်စိန်
အခြေအနေကို ဒေါ်ခင်မမအား မေးမြန်း
ခဲ့သည်။

“ခုတော့လည်း သူပုံစံက ဘာမှ
မဖြစ်သလို အေးအေးဆေးဆေးပါပဲ။
သူ့ရောဂါက ညသန်းခေါင်ကျော်မှ
အိပ်မက်ဆိုးတွေ မက်ပြီး ကယောင်
ချောက်ချား ထအော်တတ်တာလေ”

“ကောင်းပြီ ဒါဆို ဓားခင်စိန်ကို
ရုံးခန်းထဲ ခေါ်လာခဲ့ပါ”

“ဟုတ်ကဲ့ ဆရာ”

ကျွန်ုပ်က ဒေါ်ခင်မမ၏ ရုံးခန်းထဲ
ဝင်ထိုင်စောင့်နေလိုက်သည်။ ခဏ
အကြာတွင် ဒေါ်ခင်မမနှင့်အတူ ဓားခင်
စိန် ရောက်လာသည်။ ဓားခင်စိန်မှာ
အသားညိုညို၊ ထောင်ထောင်မောင်း
မောင်းနှင့် ခန္ဓာကိုယ် အလွန်တုတ်ခိုင်
လှသော အမျိုးသမီးတစ်ယောက် ဖြစ်
သည်ကို တွေ့ရ၏။

သို့တစေ... သူမ၏ မျက်လုံး

အကြည့်နှင့် အမှုအရာများမှာမှ သာမန် ကူညီပေးခေါ် မိန်းမတို့ရှိအပ်သော နှုတ်သွယ် သိပ်မွေ့စွာ လှုပ်ရှားဟန်များကို တွေ့မြင်ရ၏။ ညသန်းခေါင်ကျော်တွင် အိပ်မက်ဆိုးများ မက်ကာ ကြောက်မက်ဖွယ်ရာ ထထအော်တတ်သည်ဆိုသော ထိတ်လန့်ချောက်ချားနေဟန် လက္ခဏာများကိုကား မတွေ့ရပေ။

“ထိုင်...မခင်စိန်”

ကျွန်ုပ်က စားပွဲရှေ့ရှိ ကုလားထိုင်တစ်လုံးကို လက်ညှန်ပြလိုက်၏။ သူမက မခိုတရုံ အမှုအရာဖြင့် ဝင်ထိုင်သည်။ ကျွန်ုပ်က စားခင်စိန်၏မျက်လုံးများအတွင်း စူးစိုက်အကဲခတ်ရင်း သူမအား ဘာသာရေးရှုထောင့်မှ ကုစားကြည့်ရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။

“မခင်စိန်”

“ဟုတ်ကဲ့ ထောင်ပိုင်ကြီး”

“လူဆိုတာ မွေးတဲ့နေ့ကစပြီး သေတဲ့နေ့အထိ လူ့ဘဝထဲမှာ လောဘ၊ ခေါသ၊ မောဟတရားတွေကို အခြေပြုပြီး အကုသိုလ်ဖြစ်မယ့် ဒုစရိုက်မှုတွေကို အကြိမ်ပေါင်းမရေမတွက်နိုင်အောင် ပြုလုပ်ခဲ့မိကြတာချည်းပဲကွယ်။ အလားတူပဲ သဒ္ဓါတရားကို အခြေခံပြီး ကံကံ၏အကျိုးကို ယုံကြည်ကြလို့ ဒါန၊ သီလ၊ ဘာဝနာ စတဲ့ ကုသိုလ်ကောင်းမှုတွေကိုလည်း အကြိမ်ပေါင်း မရေတွက်နိုင်အောင် ပြုလုပ်ခဲ့ကြတာချည်းပဲကွယ်။ ဒါပေမဲ့ မရှုနိုင် မကယ်နိုင်အောင် ဒုက္ခတွေ့လာကြတဲ့အခါမှာတော့ အားငယ်ပြီး ကိုယ်ပြုခဲ့ဖူးတဲ့ ကောင်းမှုကုသိုလ်တွေကို သတိမရနိုင်ကြဘဲ ကြောက်စိတ်ဖိစီးမှုကြောင့်

ကိုယ်ပြုမိမှားခဲ့တဲ့ မကောင်းမှု အကုသိုလ်တွေကိုပဲ ချောက်ချောက်ချားချား မြင်ယောင်လာတတ်ကြတယ်။ အထူးသဖြင့် အခုလို ထောင်ကျခံနေရတဲ့ အချိန်မျိုးမှာပေါ့ကွယ်။ ဟုတ်လား”

“ဟုတ်ကဲ့ရှင်”

“အဲဒီတော့ ဆရာမေးချင်တာက မခင်စိန်မှာ သားသမီး ဘယ်နှယောက်ရှိလဲကွယ်”

“သားသုံးယောက်ရှိပါတယ်”

“သူတို့လေးတွေကို ရှင်ပြုပေးခဲ့ပြီးပြီလား”

“ဟုတ်ကဲ့၊ ပြုပြီးပါပြီ”

“မိအို၊ ဖအိုတွေကိုရော ပြုစုကျွေးမွေးခဲ့ဖူးသလား”

“ဖေဖေက ကျွန်မငယ်ငယ်က ဆုံးသွားခဲ့ပေမယ့် မေမေကိုတော့ အသက်ရှစ်ဆယ်ကျော်တဲ့အထိ ကျွေးမွေးပြုစုခဲ့ပါတယ် ထောင်ပိုင်ကြီး”

“ပြီးတော့ ဝါတွင်းဝါပတွေမှာ ဥပုသ်သီတင်းဆောက်တည်ခဲ့ဖူးသလား”

“အဲ...ဝါပမှာတော့ မစောင့်နိုင်ခဲ့ပေမယ့် ဝါတွင်းမှာတော့ အလုပ်အားရင် အားသလို ဥပုသ်စောင့်နိုင်ခဲ့ပါတယ်”

“ဘုရားစေတီ၊ ကျောင်းကန်တွေမှာ ကျောင်း သိမ်း ဇရပ် ဆောက်လုပ်ဖို့နဲ့ ရေတွင်း၊ ရေကန်တွေအတွက် အလှူဒါနပြုခဲ့ဖူးသလား”

“ဒါကတော့ ဆရာရယ်၊ ဘုရားရောက်တိုင်း လှူနေတန်းနေကျတွေပါ”

“ရပ်ရေးရွာရေး သာရေးနာရေး ကိစ္စတွေမှာရော ကူညီပံ့ပိုး လှူဒါန်းခဲ့ဖူးလား”

“ရပ်ရေးရွာရေးဆိုရင် ငွေတင်တင်မဟုတ်ဘူး။ ကျွန်မကိုယ်တိုင် ကူနေကျပါရှင်၊ ပြီးတော့ ရွာက အထူးအတန်းတွေကို တနင်္ဂနွေနေ့ လှူတာ များတော့ စနေနေ့ သန့်ဆေးမှာ ဝက်ပေါပေးရပြီဆိုရင် စိတ်ပေးသဒ္ဓါတရား အပြည့်အဝထားပြီး ပေးခဲ့တာချည်းပါပဲ ထောင်ပိုင်ကြီး”

“ဟုတ်ပြီ၊ အခါကြောင့်”

အကောင်းဆုံး အကြံပြုချင်တာပဲ အိပ်ရာဝင် ဘုရားရှိခိုးပြီးရင် သလောက် တရားထိုင်ပါ။ အဲဒါပေါ်လာတဲ့ မကောင်းမှုမှန်သမျှကို မေ့ပစ်ပြီး ကိုယ်ပြုခဲ့ဖူးတဲ့ ကုသိုလ်တွေကိုပဲ အကြိမ်ကြိမ် သွင်းဆင်ခြင်ပြီးမှ အိပ်ခေ့သွား။ အဲဒီလို ညဘုရားရှိခိုးတိုင်းနဲ့ မှာမှာ အချိန်ရတိုင်း ကောင်းမှုတွေကိုချည်း အထပ်ထပ် မြင်အောင် ကြိုးစားနေမယ်ဆိုရင် အခုခံစားနေရတဲ့ အိပ်မက်ဆိုးတွေ ပြုလုပ်ခြင်းနဲ့ လွင့်စင်ပျောက်ကွယ်ပါလိမ့်မယ်ကွယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ၊ ကျွန်မ ဒီညက ထောင်ပိုင်ကြီးပြောသလို တရားထိုင်ပြီး ပြုခဲ့ဖူးတဲ့ ကောင်းမှုကုသိုလ်တွေချည်း အကြိမ်ကြိမ်နဲ့လုပ်သွင်းပြီး ကြံအားထုတ်ပါတော့မယ်ရှင်”

ထူးခြားသည်မှာ ထိုနေ့ည အခင်စိန်တစ်ယောက် အိပ်မက်ဆိုးပြီး ညည ထအော်သံကို လှူဒါန်းရပါတော့ချေ။

ပဏ္ဍိတစာပေမှ ဝယ်ယူရရှိနိုင်သော စာအုပ်များ

သိဒ္ဓိမပတိဒ္ဓိ ပုဂ္ဂိုလ်ထူး (ဒုတိယတွဲ)

ကျော်စံလင်း ၃၀၀၀ ကျပ်

ဓာတ်တော်ကျ ဆရာတော်ကြီးများ (ကျော်စံလင်း)

၃၀၀၀ ကျပ်

သက်သတ်လွတ် ဆရာတော်ကြီးများ၏

အကျင့်မြတ်နှင့် တွေ့ကြုံရသည့် ဖြစ်ရပ်ဆန်းများ

ကျော်စံလင်း ၄၀၀၀ ကျပ်

ဖုန်း-၀၁-၃၉၂၈၃၅၊ ၀၉-၇၇၃၇၇၄၇၃၊ ၀၉-၂၆၃၈၀၆၆၀၀

ပဉ္စမအဆင့် အဘိဓမ္မာ

ဂန္ထီရစေရာဇ္ဇမ္ပူဗျိုး (B.Sc)

ဘောင်ကောင်းမြဲ (သာကောတ)

ဓမ္မစင် + လက္ခဏာ နဝင်းစီးယတြာပညာရှင်

- ♦ ဘဝတစ်သက်တာ ဆောင်ရန်၊ ရှောင်ရန်များ
- ♦ အချစ်ရေး၊ အိမ်ထောင်ရေး၊ စီးပွားရေး၊ လုပ်ငန်းကိစ္စ အဆင်ပြေစေရန် ဓာတ်ရိုက်ခတ်ဆင်ယင်ကြား
- ♦ တစ်နှစ်တာဟောစာတမ်း၊ ရေးပေးခြင်း၊ ကလေးအမည်ပေး၊ ဆိုင်း၊ လုပ်ငန်း အမည်ပေးခြင်း။
- ♦ ကျန်းမာရေး၊ လူမှုရေး၊ စီးပွားရေး၊ အိမ်ထောင်ရေးအတွက် နဝင်းချေပေးခြင်း၊ နဝင်းစီးယတြာ ပြုလုပ်ပေးခြင်း။

ဟောခန်းလိပ်စာ	- အမှတ်(၁၇)၊ အောင်သပြေအနောက် (၁)လမ်း၊ (၇)အရှေ့ရပ်ကွက်၊ သာကောတ ဗြူနယ်၊ ရန်ကုန်မြို့၊ (ကြိုတိုင်းအောင်စာပေနှင့် ဟောခန်း)
ဟောပြောအချိန်	- နံနက် ၈ နာရီမှ ညနေ ၃ နာရီ
လမ်းညွှန်	- YBS အမှတ် (၈၀၊ ၈၅၊ ၃၂၊ ၄၊ ၅၊ ၃၄၊ ၃၃၊ ၉၊ ၇၆၊ ၇၀) ကားများစီး ၈ ဂိတ် မှတ်တိုင် ဆင်းပါ။
ရုပ်ဝေမှလာမည့်သူများ	- ဖုန်း - ၀၉ ၄၂၀၀၄၇၈၆၉ သို့ ကြိုတင်ဆက်သွယ်ပြီး လာရောက်ဆွေးနွေး ယတြာချေနိုင်ပါသည်။

မင်းသိန်း
မြန်မာ့စာပေ
ပေးအပ်

2017

မွေးစားသားလေး မောင်ဖြူ

မင်းသိင်္ခ

ကျွန်ုပ်သည် လူမှန်သိတတ်သည် အချိန်မှစ၍ ဖြစ်သလိုနေ၊ ဖြစ်သလိုစား ကြည့်သည့်နေရာ၌ အိပ်စက်၍ ကြုံရာ ကျပ်စားအလုပ်များကို လုပ်ကိုင်ပြီး ကြည့်သည့်သူနှင့် ပေါင်းသင်းကာ ကြီးပြင်းလာရသူ ဖြစ်လေ၏။ “ပိုင်ဆိုင်ခြင်း” ဆိုသည် စကားလုံးသည် ကျွန်ုပ်နှင့် ဆွေမျိုးနီးစပ်ပင် မတော်ခဲ့ပေ။

ကျွန်ုပ်သည် မည်သည့်အရာကိုမျှ ပိုင်ဆိုင်ခဲ့သည်ဟူ၍ မရှိခဲ့။ အဝတ်အစားမှာလည်း ခါးဝတ်ခါးစား ဆိုသူကဲ့သို့ ရှိလေ၏။ လွန်စွာ အပေအတေ အကြမ်းအတမ်းခံသော စစ်အင်္ကျီသောင်းကြီး မည်း၍ မည်းမှန်းမသိသော သာလုံ ချည်အနက်ကြီးနှင့် ဘုံတိုင် ဆွေမျိုးနီးစပ် ကုလားများသာ စီးလေ့ရှိသော သားရေဖိနပ်ကြမ်းကြီး အပြင် စစ်လွယ်အိတ် ဟောင်းကြီးတစ်ခုသာလျှင် ကျွန်ုပ်နှင့် အတူရှိလေ၏။

အိမ်တစ်အိမ်သို့ ရောက်သောအခါ ကျွန်ုပ်သည် ထိုအိမ်မှ ရေလဲပိုင်းတောင်းယူကာ ရေချိုး၏။ ပြီးလျှင် ကျွန်ုပ်၏ လုံ့လအနက်ကြီးကို ပြန်၍ ထုတ်ကာ ရေလဲပိုင်းကိုပင် ရေညှစ်၍ အိမ်ကိုသုတ်ရ၏။ ကျွန်ုပ်သည် ကိုယ်ပိုင်မျက်နှာသုတ်ပဝါဟူ၍ တစ်ကြိမ် သစ်ခါမှ မရှိခဲ့ဖူးပါ။ ထိုရေလဲပိုင်းနှင့် သုတ်ပြီးသောအခါ၌ ကျွန်ုပ်၏ ချစ်

လှစွာသော စစ်အင်္ကျီဟောင်းကြီးကို ပြန်၍ဝတ်ရ၏။ လူမြင်၍ မကောင်းလောက်အောင် စုတ်ပြုလာသည့်အခါ၌ မူ ကျွန်ုပ်သည် အခြားသော စစ်အင်္ကျီဟောင်းတစ်ထည်ကို ရှာကြံ၍ ဝတ်၏။ ထို့နောက် အင်္ကျီစုတ်ကြီးကိုမူ ကျွန်ုပ်ထက် ဆင်းရဲသောသူအား ရက်ရောစွာ စွန့်ကြဲလိုက်လေတော့၏။

လုံ့လကိုလည်း ဤအတိုင်းပင် ပြုကုန်လေ၏။ ကျွန်ုပ် အမြဲလွယ်လျက် ရှိသော စစ်လွယ်အိတ်ကြီးမှာမူ အထူးစား ရွက်ဖျင်ဖြင့် ချုပ်လုပ်ထားသောကြောင့် စုတ်ပြုသည်ဟူ၍ မရှိခဲ့ပေ။

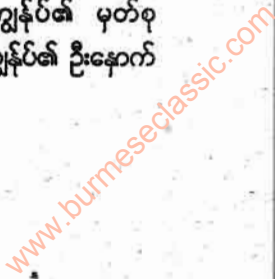
ထိုစစ်လွယ်အိတ်ကြီး အတွင်း၌ မူ မှတ်ချင်ရာမှတ်၍ ရေးချင်ရာရေးနိုင်ရန်အတွက် တစ်မတ်တန် ကော်ပီစာအုပ် အပါးတစ်အုပ်နှင့် ခွေးတံဆိပ်ခဲတစ်ချောင်း၊ ခဲတံချွန်ရန် သို့တည်းမဟုတ် ရန်သူနှင့်တွေ့လျှင် တိုက်ခိုက်ရန်အတွက် တိုက်မောင်းချစားကြီးတစ်ချောင်းလည်း ပါ၏။ ထို့ပြင် လက်တစ်ဝါးအရွယ်ခန့်ရှိ၍ အထူးအားဖြင့် လက်နှစ်လုံးမျှရှိသော “ဂျမ်း” ဟုခေါ်သည့် ဒီရှင်နယ်ရီ စာအုပ်ကလေးတစ်အုပ်လည်း ပါတတ်၏။

အထက်က ဆိုခဲ့သော မှတ်ချင်ရာမှတ်၍ ရေးချင်ရာ ရေးနိုင်သော ကော်ပီစာအုပ်ထဲ၌မူ ကျွန်ုပ်ရေးချင်

သော အကြောင်းအရာများကို ခဲတံဖြင့် ရေးခြစ်လေ့ရှိလေ၏။ မှတ်သားခြင်းမှာမူ အလွန်ပင် နည်းပေ၏။ ကျွန်ုပ်သည် ကော်ပီစာအုပ် ကုန်သွားသောအခါ၌ ကြုံရာအိမ်တစ်အိမ်၌ ထားပစ်ခဲ့ပြီးလျှင် ကျွန်ုပ်၏ လွယ်အိတ်အတွင်း၌မူ အခြားသော ကော်ပီစာအုပ် အသစ်တစ်အုပ်ကို ထည့်ထားရပြန်၏။ အမှန်စင်စစ်အားဖြင့် ကျွန်ုပ်၏ ကော်ပီစာအုပ်သည် ရေးရန် အတွက်သာ အသုံးဝင်၍ မှတ်ရန်အတွက် အသုံးမဝင်ပေ။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် မှတ်ပြီးသော စာအုပ်အား စနစ်တကျ သိမ်းဆည်းထားနိုင်ရန်အတွက် ကျွန်ုပ်၌ အိမ်ခြေရာခြေ အတည်တကျ မရှိသောကြောင့် ဖြစ်၏။

ကြုံရာအိမ်၌ ကြုံရာစားနေသော လူတစ်ဦးအဖို့ ရေရှည်သိမ်းဆည်းထားရန် မှတ်စုစာအုပ် ပြုလုပ်ခြင်းမှာ အဓိပ္ပာယ်မရှိသကဲ့သို့ပင် ဖြစ်လေ၏။ ထို့ကြောင့် ကျွန်ုပ်၌ မှတ်စုရေးခြင်း၊ စာဖြင့် ရေးမှတ်ခြင်းဆိုသည့် ဝါသနာမျိုး မရှိခဲ့ပါ။ ကျွန်ုပ်သည် မှတ်ရန် လိုအပ်သည်ဟုထင်သည့် အကြောင်းအရာများအား အလွတ်ကျက်၍ နှုတ်တိုက် အာဂုံဆောင်ရလေတော့၏။

ထို့ကြောင့် ကျွန်ုပ်၏ မှတ်စုစာအုပ်ဆိုသည်မှာ ကျွန်ုပ်၏ ဦးနှောက်

ပင် ဖြစ်လေတော့၏။ ဤသို့ပင် မှတ်ရဖန်များလာသောအခါ၌ ကျွန်ုပ်သည် မှတ်ပုံမှတ်နည်းကို တက်၍လာတော့၏။ ကျွမ်းကျင်၍လာလေ၏။ ကျွန်ုပ်၏ မှတ်နည်းအချို့ကို စာဖတ်သူအား ရှင်းပြရန်လိုသည့်အလျောက် ရှင်း၍ပြပေးအံ့။ ကျွန်ုပ်၏မှတ်နည်းကား ထိုသို့ဖြစ်၏။ ဥပမာ ကျွန်ုပ်၌ “ဖေသန်း”ဟု ခေါ်သည့် ကြီးမပေါင်းသည့် ကြီးပေါင်း သူငယ်ချင်းတစ်ယောက် ရှိပေသည်။ တစ်ဦးသောဖေသန်းမှာ လေများ၏။ လက်ဘက်ရည်ကြိုက်၏။ တစ်ဦးသောဖေသန်းမှာ လှူရုပ်ဖြစ်၏။ အရပ်ပု၏။ အတွက်အချက်ကောင်း၏။ တစ်ဦးသောဖေသန်းမှာမူ မိန်းမကို လွန်စွာကြောက်ရ၏။ သို့ရာတွင် မကြာခဏ မြာပွေ၏။ တစ်ဦးသော ဖေသန်းမှာမူ တရားဘက်ကို ဝါသနာပါ၏။ နေ့စဉ် သတင်းစာဖိုရသော သတင်းစာသမားဖြစ်၏။

ဤသို့လျှင် များလှစွာသော ဖေသန်းတို့အကြောင်းကို ရိုးရိုးနည်းဖြင့် မှတ်ရန်မှာ မလွယ်ကူပေ။ ထို့ကြောင့် ၎င်းတို့အား ကျွန်ုပ်၏ မှတ်သားနည်းများ အနက်မှ နည်းတစ်နည်းကို သုံးရလေ၏။ ထိုနည်းအား ကျွန်ုပ်က “ဇာတ်လမ်းအသွင်း မှတ်တမ်းတင်နည်း”ဟု နာမည်ပေးထားလေ၏။

အလွန်လေများ၍ လက်ဖက်ရည် အလွန်ကြိုက်သော ဖေသန်းအား မှတ်ရာ၌ စကားတွေ ဖောင်လောက်အောင် ပြော၍ လက်ဖက်ရည်ကို တစ်ခွက်ပြီး တစ်ခွက်သောက်ရင်း ဗိုက်အောင့်နေသည့်ပုံကို အာရုံ၌ ထင်မြင်စေပြီးလျှင် လေဖေသန်းတစ်ယောက်တော့ လေကန်ပြီး လက်ဖက်ရည်တွေ အသောက်

များလို့ လေအောင့်ရောဂါနဲ့ ဆေးရုံရောက်ပါပေကာထားဟု နှုတ်မှ အကြိမ်တစ်ရာ ရွတ်ဆိုထားလိုက်လေ၏။ ထို့ကြောင့် လေပေါဖေသန်းဟု သိလိုက်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ကျွန်ုပ်၏ စိတ်အာရုံဝယ် လေပေါဖေသန်း လေကန်နေပုံ လက်ဖက်ရည်မကြာခဏသောက်ပုံ၊ လေအောင့်ပုံများပါ မြင်ယောင်၍ လာလေတော့၏။

ထိုနည်းတူစွာပင် လျှပ်စစ်ဌာနတွင်လုပ်၍ အရက်လွန်စွာကြိုက်သော ဖေသန်းကိုမူ ဓာတ်ဖေသန်းဟု ကျွန်ုပ်က အမည်ပေးထားပြီးလျှင် ၎င်းဓာတ်ဖေသန်း အရက်မှ၍ လျှပ်စစ်ဓာတ်အားပေး စက်ရုံအတွင်းသို့ ဝင်သွားသောကြောင့် ဓာတ်လိုက်၍ ဆန့်ငင်ဆန့်ငင် ဖြစ်နေပုံကို မြင်အောင်တွေ့၍ ထားရလေ၏။ ထို့ကြောင့် တစ်စုံတစ်ယောက်က “လျှပ်စစ်ဓာတ်အားပေးရုံက ဖေသန်းလေကွာ”ဟု စကားစလိုက်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ကျွန်ုပ်၏ စိတ်၌ ဓာတ်ဖေသန်းတစ်ယောက် အရက်မှ၍ ဓာတ်အားပေးစက်ရုံအတွင်း ဝင်၍သွားကာ ဓာတ်လိုက်၍ ဆန့်ငင်ဆန့်ငင် ဖြစ်နေပုံကို မြင်ယောင်လာလေတော့သည်။

တစ်ဖန် ဓာတ်ဖေသန်း တစ်ယောက် သီတင်းကျွတ်လတွင် မင်္ဂလာဆောင်သည်ဟု သိရသောအခါ၌လည်း ဓာတ်အားပေးရုံအတွင်း၌ ဓာတ်လိုက်နေပုံအပြင် မီးရောင်စုံများ ပွင့်လင်း၍ ၎င်း၏မိန်းမပါ ၎င်းနှင့်အတူ ဓာတ်လိုက်နေပုံကို ဆက်၍ တွေးယူထားရလေ၏။ ထိုမှတစ်ဖန် ဓာတ်ဖေသန်း မိန်းမသည် သင်္ကြန်တွင်း၌ ကလေးမွေးသည်ဟု သိရသော အခါ၌လည်း ဓာတ်ဖေသန်း

တို့လင်မယား ဓာတ်လိုက်နေပုံနှင့် ဆင်ဖေသန်းမိန်းမသည် သင်္ကြန်ရေကလေး ဖြတ်ကလေး ကိုကိုင်ထား၍ ကလေးငယ်အား ပွေ့နှိုထားပုံကိုပါ တွေ့တော့၍ ထားရလေ၏။ ထို့ကြောင့် ကျွန်ုပ်သည် လျှပ်စစ်ဓာတ်အားက ဖေသန်းဟု ပြောလိုက်သည်နှင့် အရက်အလွန်သောက်ကြောင်း သိသော ကျွတ်လကြီး၌ မင်္ဂလာဆောင်ခဲ့ကြောင်း ၎င်း၏ ပထမကလေးသည် သင်္ကြန်အတွင်း၌ ပွားမြင်ခဲ့ကြောင်းတို့ကို မဆိုင်းမတွ ပြောနိုင်လေ၏။ အခြားသော ဖေသန်းတို့ကိုလည်း ဤနည်းနှင့်ပင် မြာဖေသန်း၊ မြာမှပေ ဟု ကိုက်ဟူ၍လည်းကောင်း၊ ဂျပေသန်း၊ ဂဏန်းတွင်းဒိုက်၍ ဂဏန်းကိုက်၍လည်းကောင်း၊ လှူရုပ်ဖေသန်းခေါ် ဖေသန်း ကြေးနားကပ်ကို ရွှေကပ်ဟူ၍ ရောင်းသောကြောင့် ဂိတ်ဆောင်ကာ ပုလိပ်က ဖိနပ်ဖြင့် ကန်သောလည်းကောင်း၊ သတင်းစာသေတ္တာတရားပွဲမှအပြန် သတင်းစာများ ခြစ်ရောင်းနေပုံကိုလည်းကောင်း၊ အယူ၍ တွေးတောထားခဲ့လေ၏။ ဤသည် အခြားအကြောင်းအရာများလည်း ဤနည်းနှင့်ပင် မှတ်သား၍ ဤမှတ်နည်းကား ကျွန်ုပ်အထက် ဆိုခဲ့သည့်အတိုင်း ဇာတ်လမ်းအသွင်း မှတ်တမ်းတင် မှတ်နည်းပင် ဖြစ်တော့၏။

အခြားသော မှတ်နည်းတစ်ခု မှ အတိုဖြတ်၍မှတ်နည်းဟု တွေးမိနာမည်ပေးထား၏။

ဦးလှဆိုသော ကျွန်ုပ်၏ မိသားစုကြီးအား ကျွန်ုပ်သည် ဝန်ခံ၏။

ဟောင်း အလုံးငါးဆယ်နှင့် ငွေ ၁၅၃ ကျပ် ပေးရန်ရှိသော ကိစ္စ၌မူ “ဦးလှ အတွက် ငွေရတုသဘင် အောင်ပွဲဆင်” ဟူ၍ အတိုဖြတ်၍ မှတ်ထားလိုက် လေ၏။ ငွေရတုသဘင်ဆိုသည်မှာ ၅၀ ကြိမ်မြောက်ကို ဆိုလို၏။ ထို ၅၀ ဂဏန်းသည် ကျွန်ုပ်ပေးရန်ရှိသော ဂုဏ်နီ အိတ်ဟောင်းများ၏ အရေအတွက် ဖြစ် လေတော့၏။

“အောင်ပွဲဆင်” စာလုံး သုံးလုံး အား နံသင့်ဂဏန်းဖြင့် ပြန်လိုက်လျှင် ၁၅၃ ဟူ၍ ရပေရာ ထိုဂဏန်းသည်ပင် လျှင် ကျွန်ုပ်ပေးရန်ရှိသော ကြွေး စာရင်းပင် ဖြစ်လေတော့၏။

ထိုနည်းတူစွာပင် “ဆေးလိပ်ပြာ ခွက် ကိုဘသက်” ဟူ၍ ကိုဘသက်၏ ဆက်တော်ကားနံပါတ် ၃၄၅၂ ကို မှတ် ၍ ထားနိုင်ခဲ့၏။ ထိုနည်းတူစွာပင် “အုန်း ခွံသဖြက် ဘုန်းကြီးသက်” ဟူ၍ ကျွန်ုပ် မှင့် လွန်စွာရင်းနှီးသော ဘုန်းတော်ကြီး ၏ မွေးသက္ကရာဇ် ၁၂၆၅ ခုနှစ်ကို မှတ်သားထားခဲ့လေ၏။

ထို့ပြင် အခြားမှတ်နည်းတစ်ခု က “ပြောင်းပြန်သိရင် အတည်ပြင်” ဟု သော မှတ်နည်းပင် ဖြစ်၏။ ထိုမှတ်နည်း တွား မတူသည့် အကြောင်းအရာနှစ် အား တွဲ၍မှတ်ထားသော နည်းဖြစ်၏။ သွတ်လပ်ရေး ဆုံးရှုံးခဲ့သော ပါတော်မူ နှင့် လွတ်လပ်ရေးရသောနေ့ကို တွဲ ၍ မှတ်ထားခြင်းမျိုးဖြစ်၏။

ထို့ပြင် ကျွန်ုပ်သည် မှတ်ဉာဏ် အား ကိုးအားထား ပြုရသူဖြစ်သည် အားလျော်စွာ မှတ်နိုင်အားများလည်း ခပ်စထက်တစ်စ ဖွံ့ဖြိုး၍ လာခဲ့လေ တော့၏။ ကျွန်ုပ်သည် အကြောင်းအရာ

အတိုကလေးများကို မှတ်သားနိုင်သကဲ့ သို့ ရှည်လျားသော အကြောင်းအရာ ရှည်ကြီးများကိုလည်း ကောင်းစွာ မှတ် သားနိုင်ခဲ့လေ၏။

အခြားသော မှတ်နည်းတစ်ခုမှာ “ထူးခြားကြောင်းရာ မှတ်နည်း” ပင် ဖြစ် ၏။ ထိုမှတ်နည်းကား ထူးခြားသောသူ တို့၏ အဖြစ်အပျက်များကို သီးသန့် ကျက်မှတ်ထားခြင်းပင် ဖြစ်၏။

ဥပမာအားဖြင့် အမေရိကန်က အလာစကာပြည်နယ်ကို ဧေါလာငွေ ခုနှစ်သန်း နှစ်သိန်းပေး၍ ဝယ်ယူလိုက် သောနေ့ ၁၈၆၇၊ မတ် ၃၀ ရက်နေ့ကို လည်းကောင်း။

- အီတလီပြည်တွင် ဟမ်ဘတ် ၁၇ရင် လုပ်ကြံခံရသည့် ၁၉၀၀ ပြည့်၊ ဇူလိုင် ၂၉ ရက်နေ့ကိုလည်းကောင်း။

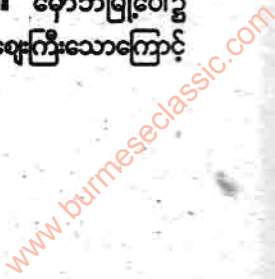
- ဂျော့ဝါရှင်တန်အား အမေရိ ကန်တပ်များ၏ သေနာပတိချုပ်အဖြစ် ခန့်အပ်သည့် ၁၇၇၅၊ ဇွန်လ ၁၅ ရက် နေ့ကိုလည်းကောင်း။

- ကမ္ဘာကျော် ပနားမားတူး ပြောင်း စတင်ဖွင့်လှစ်သည့် ၁၉၁၂၊ ဩဂုတ် ၁၅ ရက်နေ့ကိုလည်းကောင်း။

စသည့် ထူးခြားသော အကြောင်း အရာများဖြစ်ပွားသည့် နေ့များကို “ထူး ခြားကြောင်းရာမှတ်နည်း” မျိုးဖြင့် မှတ် သားထားရလေ၏။

ကျွန်ုပ်သည် အထက်က ဆိုခဲ့ သည့်အတိုင်း ဖြစ်သလိုနေ ဖြစ်သလို စားဖြင့် ကြီးပြင်း၍ လာခဲ့လေတော့၏။ အလုပ်အကိုင် အမျိုးမျိုးကိုလည်း လုပ် ကိုင်ခဲ့ရလေ၏။ ဤသို့ နေလာခဲ့ရာ တစ် နေ့သ၌ ကျွန်ုပ်သည် အပြင်းအထန် ဖျားနာလေတော့၏။ ထိုသို့ ဖျားနာနေ

သောအခါ၌မူ အေးအေးချမ်းချမ်း အိပ် စက်၍ အနားယူရန် အိပ်စရာ နေရာ ကလေးတစ်နေရာကိုမူ ပိုင်ဆိုင်ခဲ့ခြင်း မရှိသော အဖြစ်ကို နောင်တရမိလေ တော့၏။ ထို့ကြောင့် “ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကိုယ်ပိုင်နေရာကလေး တစ်နေရာတော့ ရှိမှဖြစ်မယ်” ဟု တွေးတောမိသည့် အလျောက် ခြံခြံရွှေ့တာ၍ စားသောက် ရင်း အိမ်နေရာလေး တစ်နေရာရရှိရန် စုဆောင်းရလေတော့၏။ အမှန်စင် စစ်အားဖြင့် ကျွန်ုပ်သည် စုဆောင်း၍ ဝါသနာပါသူမဟုတ်ပေ။ သို့ရာတွင် မစု ၍ မဖြစ်တော့သောအခါ၌ ကျွန်ုပ် ဝါသနာမပါသော စုဆောင်းခြင်းအလုပ် ကို လုပ်ရလေတော့၏။ အတော်အတန် စုဆောင်းမိသောအခါ၌ ရန်ကုန်မြို့တွင်း ၌ အိမ်နေရာရှာဖွေရာ ကျွန်ုပ်စုဆောင်း မိသောငွေနှင့် အိမ်ပိုင်တစ်လုံးဝယ်ယူ ရန် မဆိုထားနှင့် အိမ်ခန်းကလေးတစ် ခန်း ငှားနေရန်အတွက် စတော်ငွေ အဖြစ်နှင့်ပင် မလုံလောက်ကြောင်း သိ ရလေ၏။ ထို့ကြောင့် ကျွန်ုပ်သည် ရန်ကုန်မြို့ပြင်သို့ထွက်၍ စုံစမ်းရပြန် လေ၏။ ရန်ကုန်မြို့ပြင်၌လည်း အိမ် ရှေးများမှာ ရန်ကုန်မြို့တွင်းကဲ့သို့ပင် အဆမတန် ကြီးမြင့်လျက်ရှိကြောင်း သိရလေတော့၏။ ထို့ကြောင့် မင်္ဂလာ ခုံဘက်သို့သွား၍ စုံစမ်းရပြန်လေ၏။ မင်္ဂလာခုံဘက်၌လည်း မဝယ်နိုင်သော ကြောင့် ထောက်ကြန့်ဘက်သို့ ဆက်၍ သွားရပြန်လေ၏။ ထောက်ကြန့်၌လည်း အိမ်ရှေးများ ခေါင်ခိုက်နေကြောင်း သိရ သောကြောင့် မော်ဘီမြို့ပေါ်သို့ ခရီး ဆက်ရပြန်လေ၏။ မော်ဘီမြို့ပေါ်၌ လည်း လွန်စွာ ရှေးကြီးသောကြောင့်

မဝယ်နိုင်ရကား မှော်ဘီမြို့အစွန်သို့ ထွက်ရလေ၏။ မှော်ဘီမြို့အစွန်သို့ ရောက်သောအခါ၌ပင် ပုဂံပြည် ပုပ္ဖား စောရဟန်းမင်း လက်ထက်တော်က တည်ထားကိုးကွယ်ခဲ့သော ရှေးဟောင်း ပေါ်တော်မှ စေတီတော်ကြီးတစ်ဆူကို ပူးမြော်ရလေ၏။ ထိုစေတီတော်ကြီး အနီး၌လည်း မြေကြွင်းအောင်း၍ တရား ကျင့်နေသော ဘုန်းတော်ကြီးတစ်ပါးကို တွေ့ရပြန်လေ၏။

ကျွန်ုပ်သည် ထိုနေရာကို သွန်စွာ နှစ်ခြိုက်၏။ သစ်ပင်ချုံနွယ်ပိတ်ပေါင်း များ၊ သီဟိုဠ်ပင် အုတ်အုတ်ကလေး များ၊ မိုးမိုးမတ်မတ်နိုင်လှသည့် ဝါးပင် များနှင့် ကွေ့ကွေ့ကောက်ကောက်နိုင် လှသော မြေနီလမ်းကလေးကို ကျွန်ုပ် လွန်စွာ သဘောကျ၏။ ထို့ကြောင့် ထို နေရာအနီး၌ မြေကွက်တစ်ကွက် ဝယ် ယူရန် စုံစမ်းကြည့်ရာ ပေါ်တော်မှ ကျောင်းမှ ဘုန်းတော်ကြီး၏ တပည့် သာဝကတစ်ဦးဖြစ်သူ ကိုစန်းဆိုသူက မြေတစ်ကွက်ရောင်းလိုကြောင်း ထိုမြေ ကွက်ထဲတွင် လူတစ်ယောက် ကောင်း စွာနေနိုင်သည့် ပျဉ်ထောင်အိမ် ခပ်ညှ ညှတစ်လုံးလည်းပါကြောင်း ပြောသော ကြောင့် ကျွန်ုပ်က ဈေးကို မေးမြန်းရာ ၎င်းက ရောင်းနိုင်မည့်ဈေးကို ပြောလေ ၏။ ၎င်းပြောသော ဈေးနှုန်းမှာလည်း ကျွန်ုပ်ဝယ်နိုင်သော ဈေးနှုန်းဖြစ်သော ကြောင့် ဝယ်သင့်မခင်ပင်သင့်ကို ကျွန်ုပ် သည် နာရီဝက်ခန့် အချိန်ယူ၍ စဉ်းစား ရလေ၏။

မဝယ်သင့်သောဘက်မှ အချက် ပေါင်းများစွာ ထွက်လာ၏။ ရန်ကုန်မြို့ နှင့် လွန်စွာဝေးခြင်း၊ လူသူမနီးသော

ကြောင့် လွန်စွာခေါင်ခြင်း၊ သွားရေလာ ရေး ခက်ခဲခြင်း၊ ရေရှားခြင်း စသော အချက်များအပါအဝင် အချက်ပေါင်း ၅၀ ကျော်က ကျွန်ုပ်အား မဝယ်ရန် ကန့်ကွက်လေတော့၏။

ထိုနည်းတူစွာပင် ဘုရားကျောင်း ကန်နှင့်နီးခြင်း၊ နားအေးပါးအေး နေရ ခြင်း၊ စားပင်သီးပင်များ စိုက်လိုက စိုက် နိုင်ခြင်း စသော အချက်များအပါအဝင် ဝယ်သင့်သော အချက်ပေါင်း ၅၀ ကျော် ခန့်က ကျွန်ုပ်အား ဝယ်ယူရန် တိုက် တွန်းနေပြန်တော့၏။ ထို့ကြောင့် ကျွန်ုပ် သည် ဝယ်သင့်မဝယ်သင့်ကို ဉာဏ် ဖြင့် ဆုံးဖြတ်ခြင်းထက် ကံဖြင့်ဆုံးဖြတ် ခြင်းက အမြန်ဆုံး အဖြေရမည်ဖြစ် ကြောင်း သဘောပေါက်သောကြောင့် အိတ်တွင်းမှ မတ်စေ့ကလေးတစ်စေ့ကို ထုတ်၍ လက်မဖြင့်ထောက်ကာ အပေါ် သို့ မြှောက်လိုက်လေတော့၏။ ကျွန်ုပ် စိတ်၌လည်း ထိုမတ်စေ့ကလေးသည် ခေါင်းဘက်က လှန်လျက်သားကျလျှင် ဝယ်မည်ဟု ကြိုတင်၍ ရည်စူးထားပြီး ဖြစ်၏။ မတ်စေ့ကလေးသည် လည် လည် လည်လည်နှင့် အပေါ်သို့ တက် သွားသကဲ့သို့ လည်လည်လည်လည်နှင့် ပင် အောက်သို့ကျလာရာ မြေပေါ်သို့ ရောက်သောအခါ၌ ကျွန်ုပ်သည် မတ် စေ့ကလေးကို ငုံ့ကြည့်လိုက်ရာ ခေါင်း ဖြစ်နေ၍ ထိုခြံကလေးအား ဝယ်ယူရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်လေတော့၏။

ထိုနေ့၌ပင် ခြံဖိုးငွေချေ၍ နောက် တစ်နေ့၌ စတင်၍ နေထိုင်လေတော့ သည်။ ထိုသို့ နေထိုင်သည့်အခါကျမှပင် မည်သည့်အရာကိုမျှ ပိုင်ဆိုင်ခဲ့ဖူးခြင်း မရှိသော ကျွန်ုပ်အဖို့ ခြံရှုပ်ကလေး တစ်

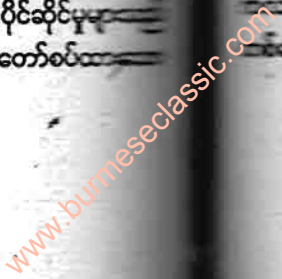
ခြံနှင့် အိမ်စုတ်ကလေးတစ်လုံးကို စတင်ပိုင်ဆိုင်လေတော့၏။

ထို့နောက်တွင်ကား ထမင်းသစ် ချက်ရန်အတွက် ဒန်အိုးနှစ်လုံးနှင့် ခဲတစ်လုံး ဝယ်ယူလိုက်သည် ဖြစ်လေ ကျွန်ုပ်သည် ဒန်အိုးနှစ်လုံးနှင့် ခဲတစ်လုံး၏ပိုင်ရှင် ဖြစ်၍သွားပြန်၏။ ထို နောက် ပန်းကန်ပြားတစ်ချပ်၊ ပန်းလုံးနှစ်လုံး၊ ငွန်းနှစ်ချောင်း ထပ်မံ၍ ဝယ်ယူရပြန်ရာ ပန်းကန်ပြားတစ်ချပ်၊ ပန်းကန်လုံးနှစ်လုံး၊ ငွန်းနှစ်ချောင်း ပိုင်ရှင် ဖြစ်၍သွားပြန်၏။

နောက်တစ်နေ့၌ပင် ရေချောင်း သောက်ရန်အတွက် ရေခွေးကလေးလုံး ဝယ်ယူခဲ့ပြန်ရာ ရေခွေးကလေးလုံး၏ပိုင်ရှင် ထပ်မံ၍ ဖြစ်သွားပြန် ၏။ လွန်စွာ ခြင်ကိုက်သောခြင်း စစ်ခြင်ထောင် အဟောင်းလေးတစ်လုံးလည်း ဝယ်ယူရပြန်လေ၏။ လှန်ရာ ချမ်းသောကြောင့် စောင်တစ်လုံးလည်း ဝယ်ယူရပြန်လေ၏။ ထိုအခါ ကျွန်ုပ်သည် ခြင်ထောင်တစ်လုံး စောင်တစ်ထည်၏ ပိုင်ရှင်လည်း ဖြစ် သွားပြန်လေ၏။

ထို့နောက် ကျွန်ုပ်၏ အိမ်ကလေး တွင် ဖုန်များ မကြာခဏတက်လာ ကြောင့် တိုက်ကြီးမြို့ဘက်မှ ရောက်ရောင်းချသော တံမြက်တစ်လုံး သည်တစ်ဦးထံမှ တိုက်ကြီးထဲသို့ စည်းတစ်ချောင်း ဝယ်ယူလိုက်သည် ဖြစ်ရာ ကျွန်ုပ်သည် တံမြက်တစ်လုံး ချောင်း၏ ပိုင်ရှင်လည်း ဖြစ်သွားပြန် တော့၏။

ဤသို့လျှင် ပိုင်ဆိုင်မှုများ ကျွန်ုပ်နှင့် ဆွေမျိုးတော်စပ်ထက်

အခါ၌ ကျွန်ုပ်၏စိတ်၌ စိုးရိမ်စိတ်များ ပေါ်ပေါက်လာလေတော့၏။ “ငါအပြင် ထွက်သွားတုန်း ပစ္စည်းတွေပျောက်ကုန် ရင် ဒုက္ခပဲ”ဟူသည့် တစ်သက်လုံး မပေါ်ဖူးသည့် အတွေးမျိုး ပေါ်ပေါက်လာ သောကြောင့် ကျွန်ုပ်၏ ပိုင်ဆိုင်ခြင်းများ ကို သော့ခတ်၍ သိမ်းဆည်းရန်အတွက် သော့ခလောက်တစ်လုံးကို ဝယ်ယူ လိုက်သည်ဖြစ်ရာ ကျွန်ုပ်သည် သော့ ခလောက်တစ်လုံးနှင့် သော့တစ်ချောင်း ၏ ပိုင်ရှင်လည်း ဖြစ်လာလေတော့၏။

* * *

ကျွန်ုပ်သည် နံနက်မိုးလင်းသည် နှင့် တစ်ပြိုင်နက် အိမ်မှ ထွက်လေ့ရှိ ၏။ တစ်နေ့လုံးလိုလို အပြင်၌ လှည့် လည်သွားကာ ညနေစောင်းသောအခါ၌ အိမ်သို့ ပြန်လေ့ရှိ၏။

ကျွန်ုပ်သည် ဤသို့နေလာခဲ့ရာ ကျွန်ုပ်၏စိတ်၌ တစ်စုံတစ်ခု မသုံးမသန့် ဖြစ်၍လာလေ၏။

“ငါ့ဟာ အိမ်တော့ အိမ်ပါပဲ။ ဒါပေမဲ့ အိမ်နဲ့မတူဘူး။ တစ်ခုခုလိုနေ သလို ဖြစ်နေတယ်”ဟု မကြာခဏ တွေးမိလေ၏။ မည်သည့်အရာ လိုနေ သည်ကို ကျွန်ုပ်ကိုယ်တိုင် မတွေးတတ် ပါ။ တစ်စုံတစ်ခုလိုနေသည် ဟူ၍တော့ စိတ်တွင် အပိုင်သိ၍နေလေ၏။ ဤသို့ နှင့်ပင် လအတန်ကြာသော နေ့တစ် နေ့၌ ကျွန်ုပ်သည် အိမ်သို့ ပြန်၍လာရာ သမ်းဘေးပြောင်းထဲတွင် ခွေးကလေး တစ်ကောင် အော်၍နေသံကို ကြား သဖြင့် သွားရောက်ကြည့်ရှုရာ ချော ဆလက်ရောင် ခွေးညှိပေါက်စကလေး တစ်ကောင်သည် ပြောင်းထဲသို့ကျပြီး

ပြန်၍မတက်နိုင်သဖြင့် အော်ဟစ်နေ ကြောင်း တွေ့ရသဖြင့် ကျွန်ုပ်သည် ထို ခွေးကလေးကို ကောက်ယူလိုက်လေ၏။ ခွေးကလေးသည် ဆာ၍လော၊ ကြောက်၍လော မဆိုနိုင်။ ကျွန်ုပ်၏ လက်ထဲတွင် တဆတ်ဆတ် တုန်၍နေ လေ၏။

“မင်းကလည်းကွာ ဘယ်အချိန် ကတည်းက ပြောင်းထဲကျနေတာတုန်း။ ပြောင်းထဲမှာ ရေမရှိလို့သာ တော်တော့ တယ်။ နို့ခွံရင်တော့ ရေနစ်လို့သေတာ ကြာလှပြီ”

ဟု ကျွန်ုပ်က ရေရွတ်မိလေ၏။ ခွေးကလေးသည် ကျွန်ုပ်လက်၌ ပွေ့ထားသည့်တိုင်အောင် “တက်နီကီနီ” အော်ဟစ်၍နေလေ၏။ ကျွန်ုပ်၏စိတ်၌ ဆာလောင်မွတ်သိပ်၍ အော်ဟစ်နေ ကြောင်း ရိပ်မိလေ၏။

“ဆာနေပြီလားကွ။ အိမ်ကျရင် စားရမှာပေါ့ မောင်ညှိရာ”

ဟု ကျွန်ုပ်လည်း ပြောရင်းဆိုရင်း နှင့်ပင် ခွေးကလေးကို “မောင်ညှိ”ဟု ကင်ပွန်းတပ်မိလျက်သား ဖြစ်၍နေလေ တော့၏။

အိမ်သို့ရောက်သောအခါ၌ ခွေး ကလေးအား ထမင်းကြမ်းခဲကလေးနှင့် ငါးခြောက်ရိုးကလေးကို နယ်ဖတ်၍ ကျွေးလိုက်ရာ ခွေးကလေးသည် အငင်း မရ စားလေတော့၏။ ကျွန်ုပ်လည်း ခွေးကလေး၏ သနားဖွယ်ရာအဖြစ်ကို ကြည့်၍...

“ဟကောင် မောင်ညှိရဲ့ မင်းက လည်း အငတ်တိုင်း ပြည်က လာတဲ့ ကောင်မျိုးပဲ။ စားလှချည်လားကွ” ဟု ဆိုကာ ထမင်းအနည်းငယ်

နှင့် ငါးခြောက်ရိုးအနည်းငယ် ထပ်၍ ထည့်ပေးရပြန်လေ၏။

ခွေးကလေးသည် ကျွန်ုပ်ထည့် ပေးသော ထမင်းနှင့် ငါးခြောက်ရိုးများ ကို ကုန်အောင်စားပစ်လိုက်လေတော့ ၏။ ထို့ကြောင့် ကျွန်ုပ်က...

“ဟကောင်ရ မင်းနဲ့တော့ ထမင်း ဆိုင်ဖွင့်ထားမှ ထင်တယ်”

ဟု ပြောဆိုကာ ၎င်းရေသောက် ရန်အတွက် ရေအင်တုံကလေး တစ်ခု ကိုပါ စီမံရလေ၏။

ခွေးကလေးသည် အစာဝသွား သောအခါ၌ တံခါးထောင့်တွင်သွား၍ ခွေးခွေးကလေး အိပ်နေလေတော့၏။

“ကောင်းကွာ၊ ငါ့ထမင်းတွေစား ပြီး ငါ့ကို ကျေးဇူးတင်ပါတယ်လို့တောင် ပြောဖော်မရတဲ့ကောင်ပဲ”

ဟု ပြောဆိုကာ ကျွန်ုပ်သည် ဂုန်နီအိတ်ဟောင်းကလေးတစ်ခုကို ၎င်းအတွက် ခင်းပေးရလေ၏။

ထို့နောက် ကျွန်ုပ်လည်း ရေချိုး ခြင်း ထမင်းစားခြင်းတို့ကို ပြုလုပ်၍ စာဖတ်ကာ ညဉ့်နက်သောအခါ၌ အိပ် စက်ရလေတော့၏။

နောက်တစ်နေ့တွင် အပြင်သို့သွား ရန် ကိစ္စမရှိသဖြင့် အနည်းငယ် နေမြင့် သည်အထိ အိပ်စက်ရလေတော့၏။ ကျွန်ုပ်အိပ်ရာမှ နိုးသည့်အခါ၌ ယမန်နေ ညနေက ပြောင်းထဲမှ ကောက်ရခဲ့သော သတ္တဝါကလေးသည် ကျွန်ုပ်၏ ခြေခုံကို လျှာဖြင့် လာရောက်လျက်လေ၏။

“အလို...မင်းက ငါ့ကို ဝှတ် တမောနင်း လာလုပ်နေတာပေါ့။ နေဦး ကွ။ မင်းနဲ့ငါနဲ့ ဘာရိတ်ဖတ်စားလို့ မဖြစ် သောဘူး။ ရေချိုးရဦးမယ်။ မင်းကိုလည်း

ရေချိုးပေးရမယ်”

ဟု ဆိုကာ ကျွန်ုပ်သည် ရေလဲ ပုဆိုးကိုယူ၍ ရေချိုးရန် အိမ်အောက်သို့ ဆင်းလာ၏။ ကျွန်ုပ်၏ ခွေးကလေးကို လည်း ရေချိုးပေးရန်အတွက် ပွေ့ချီခဲ့လေ၏။ ကျွန်ုပ်သည် အနီးဆုံးတစ်ခုကိုယူ၍ ခွေးကလေးကို ပွတ်တိုက်ကာ ရေချိုးပေးလေ၏။

ထိုသို့ ရေချိုးပေးရင်း ချောကလက်ရောင် ခွေးကလေးသည် ဗျိုင်းကဲ့သို့ ဆွတ်ဆွတ်ဖြူသော ဘဝသို့ ထူးခြားစွာ ပြောင်းလဲသွားလေ၏။

“အလို . . . မင်းကို ချောကလက်ရောင် အောက်မေ့လို့ မောင်ညိုလို့ ဝါကခေါ်တာကွ။ တကယ်တော့ မင်းဟာ ရွံတွေပေါပြီး ညှိနေတာကိုး။ ကြည့်စမ်း၊ ကြည့်စမ်း။ ရေလည်းချိုးပေးလိုက်ရော မင်းရဲ့အရောင်ဟာ ဝေဿလီဗျိုင်းတောင် လန့်လောက်ပါရဲ့ကွာ။ ဟဲ့ . . . ဟဲ့ . . . လက်စသတ်တော့ မင်းဟာ မောင်ညိုပုမဟုတ်ဘဲ။ မောင်ဖြူဖြစ်နေတာကိုး။ ဒီတော့ မင်းကို ကင်ပွန်းတစ်ရမယ်။ မာတာမိခင် သန္ဓေစင်သည် မည်တွင်သည်ာ ခေါ်စရာကား ‘မောင်ဖြူ’ အသက် ၁၂၀ ရှည်စေသော်’ဟု ကျွန်ုပ်က ပြောဆိုပြီးလျှင် ရေစိုနေသော ခွေးကလေး၏ အမွှေးများကို ခြောက်သွေ့သွားရန်အတွက် ကျွန်ုပ်၏ ပုဆိုးစုတ်တစ်ထည်ဖြင့် ပွတ်တိုက်ပေးရလေ၏။

ထို့နောက် ကျွန်ုပ်သည် ခွေးကလေးကို လွှတ်ပေးလိုက်ရာ ၎င်းသည် ကျွန်ုပ်နှင့် မလှမ်းမကမ်းနေရာတွင် နေပူစာလှုံ၍ နေလေတော့၏။ ၎င်း၏ အရောင်သည် နေရောင်၌ ငွေရောင်ကဲ့သို့ လက်၍နေလေ၏။

“အလို . . . ခွေးလေခွေးလွင့်အောက်မေ့နေတာ။ မင်းကလည်း တယ်ပြီး အမျိုးမည့်ပါလား။ အမွှေးကတော့ အမွှေးသန့်မျိုးပဲ။ ဒါပေမဲ့ အမွှေးတိုလေတော့ ‘ဖောက်စ် တယ်ရီယာ’ မျိုးတော့ မဖြစ်နိုင်ဘူး။ အမဲလိုက်တဲ့ ‘ဂရေးဟောင်း’ မျိုးနဲ့လည်း မတူဘူး။ အီတလီမှာ ခေတ်စားတဲ့ ‘စင်နီရာစနက်’ ဗားမျိုးလည်း မဖြစ်နိုင်ဘူး။ ခွေးသမင်ကောင်းကောင်းနဲ့ လမ်းပေါ်က လုံးကြီးပေါက်လှ ခွေးမတစ်ကောင်နဲ့ စပ်ပြီး ကျတားတဲ့ ကိုရိုကာယားမျိုးထဲက ဖြစ်မှာပဲ။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် မင်းမှာမည်ကိုတော့ မောင်ဖြူလို့ ပြောင်းပြီးခေါ်ရမယ်။ တော်သေးတာပေါ့ကွာ။ မင်းဟာ အဖြူကောင်ဆိုတာ ချက်ချင်း သိပေလိုသာပေါ့။ နို့မဟုတ်ရင် မောင်ညိုဆိုတဲ့ နာမည်ကြီး တွင်နေတော့မှာ။ မောင်ဖြူလို့ ပြောင်းပြီးခေါ်ရင် မလွယ်ဘူး။ ဒီလိုခေါ်ပါဆိုတဲ့ စာမျိုးနဲ့ နာမည်ပြောင်းတဲ့ ကြော်ငြာ ထည့်ရအောင်ကလည်း မင်းက လူမဟုတ်ဘူးကွ”

ဟု ကျွန်ုပ်က ခွေးကလေးကို လှမ်း၍ပြောရင်း ရေချိုးနေလေတော့၏။

ထိုနေ့က ကျွန်ုပ်သည် ခွေးကလေးနှင့်အတူ ဆော့ကစား၍နေလေ၏။ ထို့ကြောင့် ခွေးကလေးသည် တစ်ညနှင့် တစ်ရက်အတွင်း အချိန်တည်း၌ပင် လွန်စွာ ရင်းနှီးခင်မင်သွားလေတော့၏။

နောက်တစ်နေ့ ကျွန်ုပ် အပြင်သို့ သွားသောအခါ၌ ခွေးကလေးအတွက် အစာရေစာများကို အဆင်သင့် ထည့်ပေးထားခဲ့လေ၏။ ပြီးလျှင် ခွေးကလေးအား အိမ်ထဲ၌ သွေးပိတ်၍ထားခဲ့လေ

တော့၏။

ထိုနေ့ညနေ ကျွန်ုပ် အိမ်ထဲသို့ လည်ရောက်ရှိသောအခါ၌ ခွေးကလေးသည် တံခါးကို ကုတ်ခြစ်၍ အတွင်း နေ၍ အသံပေးလေ၏။ ကျွန်ုပ်က

“မောင်ဖြူ”ဟု ခေါ်လိုက်သောအခါ ခွေးကလေးက “တက်နီကီနီ” ခေါ်၍ ထူးလေ၏။ တစ်ဖန် ကျွန်ုပ်က

“အာယူအောရိုက် မင်းအသွားအဆင်ပြေရဲ့လား”

ဟု အင်္ဂလိပ်လို ပြောသောအခါလည်း ခွေးကလေးသည် “ကီနီ” ဟု ပြန်၍ အော်လေ၏။

ထို့ကြောင့် ကျွန်ုပ်က

“မင်းက ငါ့ကို ပြောင်လှောင်ပေါ့။ မာပရေသံ ပရိတာသံ ကလေး”

ဟု ပါဠိလို ရွတ်ဆိုလိုက်သောအခါပွယ်မှာ “သူတစ်ပါးကို လှောင်ခြင်းမပြုလုပ်ရ”

ဟူ၍ ဖြစ်၏။

ခွေးကလေးသည် “ကီနီ” လုပ်ပြန်လေ၏။ ကျွန်ုပ်သည် ဖွင့်လိုက်လေ၏။ ခွေးကလေး ကျွန်ုပ်၏ ခြေထောက်ပေါ်သို့ တက်၍ နမ်းရှုပ်လေတော့၏။ ခွေးကလေးက နမ်းရှုပ်လိုက်သောအခါ၌ မည်သို့ ဖြစ်သည်မသိ ကျွန်ုပ်၏ အေးမြသကဲ့သို့ ခံစားသွားတော့၏။

ထိုအချိန်၌မှာပင် ကျွန်ုပ်၏ အသိတစ်ခု ဝင်လာလေ၏။

“ဪ . . . ငါ့အိမ်ဟာ ဘာဘဲ တစ်ခုခုလိုနေတယ်ဆိုတာ အိမ်ကို ငါပြန်လာတဲ့အခါမှာ မယုံသု၊ နတ်ဆက်မယုံသု”

www.burmeseclassic.com

ကိုး အခုတော့ မောင်ဖြူ မင်းဟာ ငါ အိမ်မှာလိုနေတဲ့ အရေးကြီးဆုံး လိုအပ်ချက်ကို ဖြည့်ဆည်းပေးလိုက်တာပဲ”

ဟု ပြောဆိုရင်း ကျွန်ုပ်သည် ခွေးကလေးကို ပွေ့ချီလိုက်လေတော့၏။

ဤသို့နှင့်ပင် . . . ကျွန်ုပ်သည် မောင်ဖြူဆိုသည့် မွေးစားသားကလေး တစ်ကောင်ကို ရရှိခဲ့လေတော့၏။

အချိန်အတော်ကြာသောအခါ၌ မောင်ဖြူကလေးလည်း ထွားကျွင်းကြီးပြင်း၍ လူဆိုလျှင် လူလားမြောက်သော အရွယ်သို့ ရောက်ရှိနေပြီဟု ဆိုရပေမည်။ ခွေးဖြစ်သောကြောင့် ခွေးလား မြောက်သည်ဟု ပြောရမည်လော မဆိုနိုင်ပေ။

ကျွန်ုပ် အပြင်သို့ တွက်သောအခါ၌ မောင်ဖြူအား အိမ်ထဲတွင် ဝိတ်၍ ထားခဲ့ရန် မလိုတော့ပေ။ ကျွန်ုပ်သည် ခော်တော်ကားဂိတ်အိသို့ နံနက်တိုင်း မောင်ဖြူနှင့်အတူ စကားတပြောပြော နှစ်လျှောက်သွားလေ၏။ ကျွန်ုပ်သည် အားပေါ်သို့ တက်၍ ကားထွက်သွားသောအချိန်ထိ မောင်ဖြူသည် မျှော်၍ကြည့်ကာ ကျန်ရစ်ခဲ့တတ်လေ၏။ အားပေါ်သို့ တက်သည့်အခါ၌လည်း မောင်ဖြူသည် ကျွန်ုပ်အား တစ်ကြိမ်သာ နှုတ်၏။ ထိုအခါ ကျွန်ုပ်က -

“အေးပါကွာ၊ အဖေ မှန်ဝယ်ခဲ့ပါသိ”

ဟု ပြန်၍ပြောမှ အဟောင်ရပ်သေး၏။ ကားစက်နီးသည့်အခါ တစ်ကြိမ်ဟောင်လေ့ရှိပြန်၏။ ထိုအခါ၌လည်း ကျွန်ုပ်က -

“အေးပါကွာ၊ အဖေ စောစော လာခဲ့ပါမယ်”

ဟု ပြောမှ အဟောင်ရပ်လေ၏။ ဤသည်ကို မြင်တွေ့ရသော ခရီးသည်တို့သည် ခွေးနှင့် စကားပြောသော လူတစ်ယောက်အဖြစ် ကျွန်ုပ်အား ပြုံးစိစိဖြင့် ကြည့်ကြကုန်၏။ အချို့သော မိန်းမများကမူ -

“ခွေးကလေးက လိမ္မာလိုက်တာနော်”

ဟုပြောလေ၏။ ထိုအခါ၌ ကျွန်ုပ်သည် လွန်စွာသဘောကျ၍ အကျိုးကော်လံကို လက်နှစ်ဖက်ဖြင့် ထောင်လေ၏။ ကျွန်ုပ် ကော်လံထောင်ခြင်းသည် အသံတိတ် စကားပြောလိုက်ခြင်းပင်ဖြစ်၏။ ထိုစကား၏ အဓိပ္ပာယ်မှာ -

“ခွေးကလေး လိမ္မာတာလည်း မပြောခဲ့လေ။ သူ့သခင်ကလည်း တော်ပေတာကိုး” ဟူ၍ ဖြစ်၏။

ကျွန်ုပ်နှင့် ရန်ကုန်ဘက်သို့ မော်တော်ကား အတူစီးနေကျ ခရီးသည်အချို့မှာမူ ကျွန်ုပ်နှင့် ခွေးကလေးအကြောင်းကို သိနေကြပြီဖြစ်၏။ မော်တော်ကားပေါ်ယာတို့မှာမူ ကျွန်ုပ်လာသည်ကိုမြင်လျှင် သူ၏ခရိုင်ဘာအား -

“ခွေးတံဆိပ်စာတ်ပြား လာပြီဆရာရေ”

ဟု လှမ်း၍ အော်ပြောတတ်သည်ဖြစ်ရာ ခရီးသည်များသည် ရယ်မောကြရလေတော့၏။

တစ်ခါကမူ ကျွန်ုပ်နှင့် ခွေးကလေးသည် ကားပေါ်နှင့် ကားအောက်အပြန်အလှန် စကားပြောဆိုနေကြရာ ကျွန်ုပ်တို့အား အမြင်ကတ်သော အခေါ်ကြီးတစ်ဦးက -

“ခွေးကလည်း တတ်လိုက်တာ

တော်၊ တိရစ္ဆာန်က ဒီလောက်တတ်ရင် မကောင်းဘူး။ ရွာနာတယ်”

ဟု ရုံချပြော ဆိုလေ၏။ ထိုအခါ ကျွန်ုပ်နှင့် မကြာခဏ ခရီးလမ်းကြုံနေ ကျဖြစ်သော တိုက်ကြီးဘက်မှ လိုက်ပါလာတတ်သည့် ကျောင်းဆရာမလေး တစ်ဦးက -

“ဒီလို မပြောပါနဲ့ အခေါ်ရယ်။ လိမ္မာယဉ်ကျေးတယ်ဆိုတာ ကောင်းတာပေါ့။ လူတွေလည်း ယဉ်ကျေးရမယ်။ တိရစ္ဆာန်တွေလည်း ယဉ်ကျေးရမယ်။ မကောင်းဘူးလား အခေါ်ရဲ့”

ဟု ကျွန်ုပ်ဘက်မှ ဝင်ရောက်၍ ချေပပြောဆိုလေ၏။

ထိုအခါ အခေါ်ကြီးက -

“ညည်းတို့ ကာလသားသမီးတွေ မသိပါဘူး။ ငါတို့ရွာက ဘုန်းကြီးကျောင်းမှာ စကားပြောတတ်တဲ့ သာလိကာငှက် ရောက်လာပြီး မကြာခင်မှာပဲ ဘုန်းကြီးကျောင်းလည်း မီးလောင်တယ်။ ရွာတစ်ခြမ်းလည်း ပြာဖြစ်သွားတယ်အော့”

ဟု ပြောလေတော့၏။ ထိုအခါ ကျောင်းဆရာမလေးက -

“ဒါကတော့ တိုက်ဆိုင်တာ ဖြစ်မှာပေါ့ အခေါ်ရယ်”

ဟု ပြန်၍ပြောလိုက်ရာ အခေါ်ကြီးက -

“အေးလေ၊ ငါပြောတာကလည်း အဲဒီလို မတိုက်ဆိုင်မိအောင် ပြောနေတာပေါ့။ ညည်းက ခွေးအတွက် နာနေတာလား။ ခွေးရှင်အတွက် နာနေတာလား”

ဟု မညှာမတာ တွယ်လေတော့၏။

ကျောင်းဆရာမလေး၏ မျက်နှာ

www.burmeseclassic.com

သည် ရှက်သွေးပြာ၍ နီရဲသွားလေ၏။ သို့ရာတွင် ကျွန်ုပ်မှာမူ အခေါ်ကြီး၏ စကားကြောင့် ကော်လံထောင်ပြန်လေ တော့၏။ ကျွန်ုပ်၏ ကော်လံထောင်ခြင်း သည် အသံတိတ် စကားပြောခြင်းပင် ဖြစ်၏။ ထိုစကား၏ အဓိပ္ပာယ်မှာ -

“ခွေးအတွက် နာတာတော့ မဖြစ် နိုင်ပါဘူး။ ခွေးရှင်အတွက် နာကောင်း နာပေလိမ့်မပေါ့”

ဟူ၍ဖြစ်၏။

ဆရာမလေးမှာမူ အခေါ်ကြီး၏ စကားကြောင့် တစ်လမ်းလုံး ငြိမ်၍သွား လေ၏။ ရန်ကုန် စဉ့်အိုးတန်းကားဂိတ် သို့ ရောက်သောအခါ၌ ကားပေါ်ကွင်ပါ လာသော ခရီးသည်အားလုံးသည် ပုံမှန် အတိုင်း ဆင်းကြလေ၏။ အခေါ်ကြီး မှာမူ ဆရာမကလေးအား မျက်စောင်း ခေါက်ခနဲထိုး၍ ဆင်း၏။ ကျွန်ုပ်ကမူ ဆရာမလေးအား ပြုံးပြ၍ဆင်းခဲ့လေ၏။

ညနေ မှော်ဘီသို့ ပြန်ရန်အတွက် စဉ့်အိုးတန်းကား ဂိတ်သို့ ကျွန်ုပ်ရောက် ရှိသောအခါ၌ ဆရာမလေး ရောက်ရှိ နေသည်ကို ဝမ်းမြောက်ဖွယ်ရာ တွေ့ရ လေတော့၏။ ကျွန်ုပ်သည် ဘတ်စ်ကား မရောက်သေးမှန်းသိပါလျက် စကားမရှိ စကားရှာလိုသော သဘောနှင့် ဆရာမ လေးအား -

“ကား မရောက်သေးဘူးနော်”

ဟု သွားရောက်ပြောဆိုလေ၏။ ဆရာမလေးကလည်း -

“ဟုတ်ကဲ့ရှင်၊ မရောက်သေးပါ ဘူး”

လွန်စွာ သာယာသော အသံ ကလေးဖြင့် ပြန်၍ဖြေလေ၏။

“ဆရာမလေးက မှော်ဘီကနေ

နေတိုင်း ရန်ကုန်လာ ရတယ်နော်” ဟု ကျွန်ုပ်က ပြန်ပြောရာ ဆရာ မလေးက -

“ဟုတ်ပါတယ်ရှင်။ တစ်နေ့တစ် နေ့ လမ်းပေါ်မှာပဲ အချိန်ကုန်ရတာပဲ။ ရှင့်ကိုလည်း မကြာခဏ ကားပေါ်မှာ တွေ့ရတယ်။ ရန်ကုန်မှာ အလုပ်ဆင်းရ တာပဲလား”

ဟု မေးလေ၏။

“ဒီလိုပါ။ ကျွန်တော်က ဂုန်နီ အိတ်ပွဲစားလုပ်တယ်။ အဲဒီတော့ ကျွန် တော့်လုပ်ငန်းက ရန်ကုန်ကို နေ့တိုင်း မလာလို့ မဖြစ်ဘူး။ ပြီးတော့ မှော်ဘီ ကိုလည်း မပြန်ဘဲ နေလို့မဖြစ်ဘူး။ ကျွန်တော်ပြန်မလာရင် ကျွန်တော့်ခွေး ကလေးက စောင့်နေတာ။ တစ်အိမ်လုံး မှာက ကျွန်တော်ရယ်၊ ခွေးကလေးရယ် ပဲ ရှိတာမဟုတ်လား။ ကျွန်တော်မပြန် ရင် သူ့ကို ဘယ်သူက အစာကျွေးမှာ တုံး”

ဟု ကျွန်ုပ်က အိမ်ထောင်မရှိ ကြောင်းကိုပါ သွယ်ဝိုက်သောနည်းဖြင့် ထည့်၍ပြောလိုက်လေ၏။

“ဟုတ်ပါရဲ့ရှင်။ ကျွန်မလည်း ကိုယ်ချင်းစာပါတယ်။ တစ်ခါတလေ ရန်ကုန်က အခြေအိမ်မှာ အိပ်လို့ဖြစ် ပါရဲ့။ ဒါပေမဲ့ တိုက်ကြီးကိုတော့ မပြန် ဘဲ နေလို့မရဘူးရှင်။ အိမ်မှာက ကျွန်မ နဲ့ ကျွန်မအဖေ နှစ်ယောက်တည်း ရှိ ကြတာ။ ကျွန်မ မပြန်ရင် ကျွန်မအဖေ ကို ဘယ်သူ ထမင်းခူးကျွေးမတုံး”

ဟု ဆရာမကလေးကလည်း အိမ် ထောင်မရှိကြောင်း သွယ်ဝိုက်၍ ကျွန်ုပ် အား အသိပေးလေ၏။

ထိုအချိန်မှစ၍ ကျွန်ုပ်နှင့် ဆရာမ

လေးတို့သည် လွန်စွာ ခင်မင်ရင်းနှီးသွား ကြလေ၏။ မှော်ဘီကားဂိတ်၌ ဆုံတွေ့ သောအခါများ၌ ဆရာမကလေးသည် ကျွန်ုပ်ကို နှုတ်ဆက်ရုံမျှမက ကျွန်ုပ်၏ ခွေးကလေးကိုပါ “မောင်ဖြူ”ဟု ခေါ်ကာ စာကလေးခွေများ ဝယ်၍ကျွေးတတ် လေ၏။

ကျွန်ုပ်တို့နှစ်ဦး အကြောင်းကို စပါယ်ယာနှင့် ဒရိုင်ဘာတို့က...

“ခွေးတံဆိပ်ဓာတ်ပြားကြီးနဲ့ ဆရာ မလေးကတော့ အတော့်ကို နီးစပ်နေ ကြပြီ”

ဟု ပြောဆိုကြလေ၏။

စပါယ်ယာကလေး တစ်ဦးကမူ ကျွန်ုပ်၏ခွေးကလေးကို ဆရာမလေးထံ မှန်ဝယ်ကျွေးနေသည်ကို တွေ့လျှင် -

“ကျွေးထား ဆရာမလေးခေ၊ ကျွေးထား။ ဒီကောင်ကြီးနဲ့ ရင်းနှီးမှတ် မှာ။ နို့မဟုတ်ရင် သူက လူစိမ်းဆီဆီ ကိုက်ချင်ကိုက်မှာ”

ဟု မထေ့တထေ့ စလေ၏။

ဤသို့နှင့်ပင် ကျွန်ုပ်တို့သည် ဆင်း သွားလမ်းကြားများအဖြစ်မှ ခင်မင်ခင်မင် သော မိတ်ဆွေများ ဖြစ်သွားကြ၏။

တစ်နေ့တွင် ဆရာမလေးသည် ကျောင်းပိတ်ရက်ကြီး၌ မေးခွန်းသွားရာ အမှတ်ခြစ်ရန်ဟု အကြောင်းပြ၍ နေရာ မှ ထွက်လာပြီးလျှင် ကျွန်ုပ်ထံသို့ အလည်လာလေ၏။ ဆရာမလေး ၏ ထဲသို့ရောက်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ကျွန်ုပ်၏ခွေးကလေး မောင်ဖြူသည် ပြေး၍ ကြိုဆိုလေ၏။ ထို့ကြောင့် ဆရာ မလေးသည် “တခစ်ခစ်” နှင့်ရယ်၍ -

“သိပ်ကို အလိုက်သိတဲ့ ခေ၊ ပဲ”ဟု ချီးမွမ်း၍ ၎င်း၏ဦးခေါင်းကို ထား

ကလေးဖြင့် ပွတ်ပေး၏။

ဆရာမလေး ရောက်လာချိန်၌ ကျွန်ုပ်သည် တူကြီးတစ်လက်ကို ခါး၌ ထိုးလျက် အိမ်၏ ထုပ်စာန်းပေါ်၌ အလုပ်ရှုပ်နေလေ၏။

“ဘာတွေ အလုပ်များနေတာလဲ” ဟု ဆရာမလေးက ကျွန်ုပ်အား မေးလေ၏။

“ဒီလိုပါ။ ဒီအခန်းကို ဟိုဘက်နည်းနည်းရွှေ့မလို့။ ခေါင်းရင်းခန်းမှာ တော့ အဖေအိပ်ဖို့ ကွပ်ပျစ်ကလေး တစ်လုံး ရိုက်မယ်လေ”

ဟု ကျွန်ုပ်ကပြောရာ -

“ဪ... ကိုဘဂျမ်းတို့အဖေက ဒီမှာ လာနေမှာလား”

ဟု မေးလေ၏။

“မဟုတ်ဘူးလေ။ ဆရာမလေးနဲ့ ကျွန်ုပ်နဲ့ လက်ထပ်ရင် ဆရာမလေး အဖေပါ ပါလာမယ် မဟုတ်လား။ အဲဒီတော့ အဖေကြီးအိပ်ဖို့ အခုကတည်းက ကွပ်ပျစ်ရိုက်ပြီး ဘုရားခန်းမှာ အခန်းဖွဲ့ပေးနေတာ”

ဟု ကျွန်ုပ်က ပြောလိုက်ရာ ဆရာမလေးက -

“အောင်မာ... ဘယ်သူက လက်ထပ်မယ်လို့ ပြောသေးလို့တုံး”

ဟု ပြန်၍မေးလေ၏။

“လက်မထပ်ဘဲနဲ့ လူကြီးစုံရာနဲ့ ပြောပြီး ပေါင်းရင်လည်း ရပါတယ်လေ။ ကြိုက်တဲ့နည်းကို ပြောပါ”

ဟု ကျွန်ုပ်က ပြန်၍ပြောရာ ဆရာမလေးက -

“ဘယ်သူက ယူမယ်လို့ ပြောနေလို့တုံး” ဟု မေးပြန်လေ၏။

“သေသေချာချာ စဉ်းစားပါနော်။

ကိုယ့်လက်ထဲရောက်လာတဲ့ ငါ့ကြင်ကြီးတစ်ကောင် လွတ်သွားမယ်ဆိုရင် ဆရာမလေးအဖို့ အတော် နစ်နာပါတယ်။ ဒီခေတ်မှာ ယောက်ျားကောင်းတွေ သိပ်ရှားသွားပြီ။ ရှားရှားပါးပါး တစ်ယောက်တလေတွေတုန်း လက်မလွတ်စေနဲ့ ဒီက စေတနာနဲ့ ပြောတာနော်”

ဟု ကျွန်ုပ်က အတည်ပေါက်နှင့် ပြောလိုက်ရာ ဆရာမလေးက -

“ကျွန်မက ဘီအီးဒီ အောင်ပြီး သားရှင်း၊ ဝန်နီစုတ်ရောင်းတဲ့ လူတစ်ယောက်ကိုတော့ အချိန်မရွေး ရနိုင်ပါတယ်” ဟု ပြန်၍ပြောလေ၏။

“ဒီလို မထင်နဲ့နော်။ ယောက်ျားမရလို့ အပျိုကြီးဘဝနဲ့ တတ်သိမ်းသွားရတဲ့ ကေရာဇ်ဘုရင်မကြီးတွေတောင် ရာဇဝင်မှာ အပြောက်အပြားရှိခဲ့တယ်။ ယောက်ျားယူတယ်ဆိုတာ ဈေးဝယ်သလို ဈေးပေါင်ကျွေးကိုစောင့်ပြီး ဝယ်လိုကောင်းတာမျိုး မဟုတ်ဘူး။ ပစ္စည်းကောင်းဆိုတာ သိပ်ပြီးရှားတာ။ ဝန်နီအိတ်စုတ်ရောင်းစားတာ တစ်ခုတည်းကို မကြည့်နဲ့နော်”

ဟု ကျွန်ုပ်က ပြောလိုက်ရာ ဆရာမလေးက -

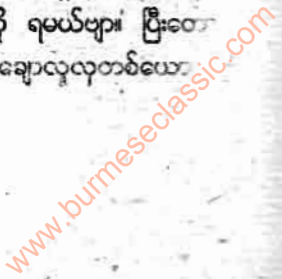
“ရှင်တို့ယောက်ျားတွေဟာ မိန်းကလေးတစ်ယောက်က ရိုးရိုးသားသား မခင်ဝံ့အောင်ပါပဲ။ နည်းနည်းလေးခင်တာနဲ့ ရှင်တို့ကိုကြိုက်လို့ ထင်တာပဲ”

ဟု ပြောလေတော့၏။

ထိုအခါ ကျွန်ုပ်သည် ထုပ်စာန်းပေါ်မှ ဆင်းလာပြီးလျှင် ရေခွေးကြမ်းတစ်ခွက်ကို ထည့်၍သောက်ရင်း -

“ကျွန်ုပ်ကို ခင်ဗျား ယူလိုက်ရင်

နံပါတ်တစ် အကျိုးကျေးဇူးကတော့ ရန်ကုန်ဘက်ကို ခေါ်တော်ကာအီးရတာ ပိုပြီးနီးသွားမယ်။ အဲဒီလိုပဲ ရန်ကုန်ဘက်က ပြန်လာရင်လည်း တိုက်ကြီးကို ပြန်စရာမလိုတော့ဘူး။ မော်ဘီဆိုတော့ ပိုပြီးနီးသွားတာပေါ့။ နောက်တစ်ချက် အရင်က ခင်ဗျား ကားဂိတ်ကို သွားရင် လိုက်ပို့မယ်လို့မရှိတော့။ ကျွန်ုပ်ကို ယူလိုက်ရင် ကျွန်ုပ်နဲ့ ကားဂိတ်ကို အတူ သွားခွင့်ရမယ်။ ပြီးတော့ ကျွန်ုပ်ခွေးကလေး မောင်ဖြူကလည်း လိုက်ပြီး ပိုလိမ့်မယ်။ ဒီအချက်ဟာလည်း အမှတ်တမဲ့ စဉ်းစားလိုက်ရင် မလိုအပ်ဘူးလို့ ထင်ပေမယ့် တစ်စိစိပဲ စဉ်းစားလိုက်ရင် ပျော်စရာ အလွန်ကောင်းတဲ့ အချက်ပဲ။ လင်မယားနှစ်ယောက် စကား တပြောပြောနဲ့ လျှောက်ပြီးသွားတာကို ခွေးဖြူလေးတစ်ကောင်က ဘေးကနေပြီး ပိုနေတာကို မျက်စိထဲမှာ မြင်ယောင်ကြည့်စမ်းပါဗျာ။ ဘယ်လောက်များ ကြည့်နူးစရာ ကောင်းသလဲလို့ ပြီးတော့ အရေးကြီးတဲ့အချက်ကို ပြောရဦးမယ်။ အခုခေတ် ယောက်ျားတွေဟာ အရပ်အတော်ပုကုန်ကြပြီဗျာ။ ကျွန်ုပ်ကို ခင်ဗျား လက်ထပ်မယ်ဆိုရင် အရပ် ငါးပေ ခုနစ်လက်မ ရှိတဲ့ ယောက်ျားတစ်ယောက်ကို ရမယ်။ ကျွန်ုပ်ရဲ့ အသားအရောင်ဟာ ဖြူတာလည်းမဟုတ်ဘူး။ မည်းတာလည်း မဟုတ်ဘူး။ ဥရောပတိုက်သူတွေ အလွန်နှစ်သက်တဲ့ ကြေးနီရောင်အဆင်းဆိုတာ ကျွန်ုပ်အသားအရောင်မျိုးကို ပြောတာ။ အဲဒီတော့ ကြေးနီရောင်အဆင်းရှိတဲ့ ယောက်ျားတစ်ယောက်ကို ရမယ်ဗျာ။ ပြီးတော့ ကျွန်ုပ်ဟာ လူချောလူလှတစ်ယောက်

မဟုတ်ဖေမယ့် ကျုပ်မျက်နှာကို မြင် လိုက်တဲ့သူမှန်သမျှဟာ ဗမာမဟုတ်ဘူး လို့ ဘယ်သူမှ မငြင်းခုံဘူး။ အဲဒီတော့ ဗမာပီသတဲ့ လူတစ်ယောက်ကို အပိုင် ရမယ်ဗျာ။ နောက်ဆုံး အချက်ကတော့ ကျုပ်ကို ယူရင် ကျုပ်ခွေးကလေး မောင်ဖြူကိုပါ ခင်ဗျားအနေနဲ့ အဆစ် ရမယ်။ အဲဒီတော့ ဆရာမလေးက ကျုပ်ကို ငြင်းစရာအချက် ဘာများရှိလို့ တုံး”

ဟု ကျွန်ုပ်က ပြောလိုက်ရာ ဆရာမလေးသည် လုံးဝ ပြန်မပြော တော့ဘဲ တခစ်ခစ်ရယ်မောနေလေ၏။ သူ၏ရယ်သံ၌ အဓိပ္ပာယ်များစွာ ပါဝင်၏။ ထိုအဓိပ္ပာယ်များကို ကျွန်ုပ် အနေနှင့် ဘာသာပြန်ကြည့်ရာ “ရှင့်လို လူကိုမှ မယူရင် ကျွန်မလောက်ခိုက်တဲ့ မိန်းမ ဘယ်ရှိတော့မှာတုံး”ဟူ၍ ဖြစ် လေ၏။

ဤသို့နှင့်ပင် ကျွန်ုပ်နှင့် တိုက်ကြီး မြို့မှ ရန်ကုန်သို့ နေ့စဉ်သွားရသော ကျောင်းဆရာမလေး မမြသွေးတို့သည် ရယ်သလို မောသလိုနှင့်ပင် ချစ်သူများ ဖြစ်၍သွားကြလေတော့၏။

ထိုမှတစ်ဖန် ပျော်သလို ပျက် သလိုနှင့်ပင် လက်ထပ်လိုက်ကြရလေ တော့၏။

ကျွန်ုပ်တို့နှစ်ယောက် ယူလိုက် ကြပြီဟု သိလိုက်ကြသော ကားစပါယ် ယာနှင့် ဒရိုင်ဘာတို့သည် “ခွေးတံဆိပ် ဓာတ်ပြားကြီး စွဲသွားပြီ”ဟု ပြောကြ ကုန်၏။

ကျွန်ုပ်နှင့် မမြသွေး လက်ထပ်ပြီး နှစ်ရက်အကြာတွင် မမြသွေးသည် ကျွန်ုပ်၏ မှော်ဘီအိမ်ကလေးဆီသို့

ပြောင်းလာလေတော့၏။ ၎င်းနှင့်အတူ အဝတ်အစားသေတ္တာနှစ်လုံး ပါလာ လေ၏။ ၎င်းကိုယ်တိုင် ကျကျနန မဖတ်တတ်သော အင်္ဂလိပ်စာအုပ်ကြီး များ ထည့်ထားသည့် စာအုပ်စီရို တစ် လုံးလည်း ပါလာ၏။ ဘုရားကျောင်း ဆောင်တစ်ခုလည်း ပါလာ၏။

ထိုအပြင် လွန်စွာ ဩဇာပေး တတ်သော ရှေးဟောင်းလူသားတစ်ဦး လည်း ပါလာ၏။ ထိုလူသားကား တစ် ခါက အစိုးရအရာရှိ ဖြစ်ဖူးသည်ဆို၏။ ယခုမှ ပင်စင်ရနေပြီဆို၏။ ၎င်းပင်စင် ရနေခြင်းကို ပင်စင်လခထုတ်သောရက် ၌သာ သတိရ၍ ကျန်အချိန်များ၌မှ ပင်စင်ရနေကြောင်းကို မေ့လျော့ကာ ယခုပင် အရာရှိဖြစ်နေဆဲဟု ထင်မှတ် ၍ အမျိုးမျိုးအဖုံဖုံသော ညွှန်ကြားချက် များကို ပါးစပ်မှ တရစပ် ထုတ်ပြန် လေ၏။

ထိုရှေးဟောင်းလူသားကား မမြ သွေး၏ ဖခင်ကြီးဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့် ကျွန်ုပ်၏ ပုဂ္ဂန္ဓေးဇွေး ယောက္ခမကြီးဟု ၍လည်း ဆိုနိုင်၏။ ၎င်း၏အမည်မှာ ဦးခင်မောင်ဦး ဖြစ်၏။

ထိုရှေးဟောင်းလူသားကြီးအတွက် နေရာထိုင်ခင်း စီစဉ်ပေးရလေ၏။ ၎င်း စာဖတ်ရန်အတွက် မီးလုံးတစ်လုံး တပ် ဆင်ပေးရလေ၏။ ပက်လက်ကုလား ထိုင်ကြီးတစ်လုံး ချပေးထားရလေ၏။ တံတွေးထွေးနိုင်ရန်အတွက် ထွေးခံတစ် လုံးလည်း ဝယ်ပေးထားရလေ၏။

ကျွန်ုပ်သည် ဤသို့ပင် ရှေး ဟောင်းလူသားကြီးအား ပြုစုနေစဉ်၌ ကျွန်ုပ်၏ခွေးကလေး မောင်ဖြူသည် ထိုလူကြီးအား စိတ်ဖွဲ့သောသဘောဖြင့်

ခြေထောက်ကို သွား၍နှမ်းလေ၏။ ထိုအခါ ထိုလူကြီးက -

“ဟဲ့...ခွေး...သွားစမ်း” ရှေးဟောင်းလေးသံဖြင့် ငေါက်ငေါက် ထိုကြောင့် ကျွန်ုပ်က -

“မောင်ဖြူ...သွား... ငါ့သားကြီး ဟိုဘက်သွား”

ဟု ချော့၍ပြောသော်လည်း ကလေးသည် ရှေးဟောင်းလူသား အား လေ့လာဆဲ မပြီးဆုံးသေးသဖြင့် တရစ်ပဲဝဲလုပ်၍ နေလေ၏။ ထိုအခါ ရှေးဟောင်းလူသားကြီးက -

“ဟေ့...ဘဂျမ်း မင်း... မောင်းထုတ်လိုက်စမ်းကွာ”

ဟု အမိန့်ပေးသဖြင့် ကျွန်ုပ် မောင်ဖြူအား အဘိုးကြီးအပါအဝင် ထုတ်ခဲ့ရလေ၏။ မောင်ဖြူသည် နှင့်အတူ လိုက်ပါလာရင်း ခြေထောက်ကို အသာအယာ ငုံ့ထွက် ထိုသို့ငုံ့ခြင်းသည် ကျွန်ုပ်အား တစ်ခု မေ့မြန်ခြင်းပင်ဖြစ်၏။ အဲဒီမှာ -

“အဖေရယ်...ဘယ်ထုတ်လည်း မာလုချည်လား” ဟူ၍ ဖြစ်၏။

“အသံမာတာတော့ ငါ့သားရဲ့ အဖေကိုတောင် ဘဂျမ်းလို့ ခေါ်တာ။ တကယ်တမ်း ကိုယ့်သမီးယောက်ျားပဲကွာ။ ဂျမ်းလေးဘာလေး ခေါ်ပေါ့”

ဟု ကျွန်ုပ်က ခွေးကလေးအား ပြောလိုက်ရာ ခွေးကလေး ကျွန်ုပ်၏ခြေထောက်အား ငုံ့ထွက် ထိုသို့ငုံ့ခြင်းသည် ၎င်းသိလို

ကို မေးမြန်းခြင်းပင်ဖြစ်၏။ အဓိပ္ပာယ်မှာ
“ဒီလောက် လေသံမာပြီး ဒီ
လောက် မိုက်ရိုင်းတဲ့လူကြီးကို အဖေက
ဘာဖြစ်လို့ အိမ်ပေါ်ခေါ်လာတာတုံး”
ဟူ၍ ဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့် ကျွန်ုပ်က -

“ဒါက ဒီလိုရှိတယ်ကွ။ သူ့ရဲ့လေ
သံက မာပေမယ့် ဟောဟိုနောက်မှာ
သနပ်ခါးသွေးနေတဲ့ သူ့သမီးမမြသွေး
က လေသံမာမာတူးကွ။ အဲဒီမမြသွေးရဲ့
မျက်နှာနဲ့ သူ့ကို ခေါင်းရင်းခန်း တင်
ထားရတာပဲဟေ့။ အဖေနဲ့ မမြသွေးက
လက်ထပ်လိုက်ကြပြီကွ”

ဟု ပြောလိုက်ရာ မောင်ဖြူသည်
ကျွန်ုပ်၏ မျက်နှာကိုကြည့်၍ -

“ဝတ် ဝတ်”

ဟု ဟောင်လေ၏။ ၎င်းဟောင်သံ
“ဝတ်ဝတ်” နှစ်ချက်သည် အဓိပ္ပာယ်
များ မြွတ်သိပ်၍ ပါနေလေ၏။

“အဖေ မိန်းမယူလိုက်ပြီလို့ ပြော
တာလား။ ဟိုဘက်ခြံက ကျွန်တော်နဲ့
ကစားဖက်၊ ကိုက်ဖက် ကျွန်တော်
သူငယ်ချင်း အောင်နက်လည်း ပြီးခဲ့တဲ့
ဘော်သလင်းလမှာ ပေါ်တော်မူကုန်း
ဆေးက အဖွေးနီနီကောင်မရွေးနဲ့ ယူကြ
တာ ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင် သိပါတယ်။
သူ့ပြုံးတော့လည်း ပြီးတာပါပဲ။ ကောင်
လေးနဲ့ အဖေကြီးက အောင်နက်အိမ်
ထဲ လိုက်မလာပါဘူး။ အဖေကူမှ ဘယ်
သိဖြစ်တာတုံး။ အဖေ မိန်းမယူတာ
က ကျွန်တော်သူငယ်ချင်း အောင်နက်
သဘက်မှ ဟန်မကျပါလား။”

ဟုသော အဓိပ္ပာယ်များ ဖြစ်တန်
တော်မူ၍ ထို့ကြောင့် ကျွန်ုပ်က -

“ဟေ့ကောင် . . . တောက်တီး
တောက်တဲ့တွေ မေးမနေနဲ့ကွ။ အောင်

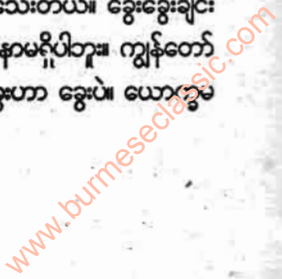
နက်က ခွေးကွ။ ငါကလူကွ။ အောင်
နက်ယူတဲ့ မိန်းမကလည်း ခွေးမကွ။
အဲဒီခွေးမရဲ့ အဖေကလည်း ခွေးကွ။
ခွေးမှာ ယောက္ခမတွေ သားမက်တွေ
မရှိဘူးကွ။ လူက ဒီလိုမဟုတ်ဘူး။
ယောက္ခမ ရှိတယ်၊ သမက်ရှိတယ်။
ခွေးမ ရှိတယ်။ ဒါတွေကို မင်းနား
မလည်ပါဘူး။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် မင်း ငါ
ယောက္ခမကြီးနဲ့တော့ တည့်အောင်
ပေါင်းရလိမ့်မယ်။ မင်းကို အကြောင်း
ပြုပြီး ငါတို့လင်မယား စကားများရရင်
မကောင်းဘူးကွ။ အဲဒီတော့ . . . ငါ
ယောက္ခမကြီး မကြိုက်တာကို မင်း
မလုပ်ပါနဲ့”

ဟု ကျွန်ုပ်က ပြောရာ ကျွန်ုပ်၏
ခွေးကလေး မောင်ဖြူသည် အဆက်
မပြတ် ဟောင်လေတော့၏။

၎င်း၏ ဟောင်သံများသည် ကွက်
ရှင်မတ် မပါသော မေးခွန်းများဖြစ်၏။
ထိုမေးခွန်းများ၏ အဓိပ္ပာယ်မှာ -

“ဒီလိုရှိပါတယ် အဖေ။ တစ်ဦးနဲ့
တစ်ဦး သင့်မြတ်ဖို့ဆိုတာက တစ်ဦး
သဘောကို တစ်ဦးက သိဖို့လိုပါတယ်။
ကျွန်တော်က ခင်မင်ရင်းနှီးတဲ့သဘောနဲ့
အဘိုးကြီးရဲ့ခြေထောက်ကို သွားပြီး နမ်း
ရောဆိုပါတော့။ ဒါကို အဘိုးကြီးက
သဘောမပေါက်ဘဲ သူ့ကို စော်ကား
တယ်လို့ ထင်ချင်ထင်မှာ။ ကျွန်တော်
က မစော်ကားကြောင်း သူ့ကို ရှင်းပြ
တယ်ထားဦး။ သူက ကျွန်တော်တို့ရဲ့
ဘာသာစကားကို မတတ်တဲ့အတွက်
သူ့ကို ပမာမခန့်ပြန်ပြောတယ်လို့ ထင်
ချင်ထင်မယ်။ ခက်တာက ကျွန်တော်
တို့ ဘာသာစကားကို သင်တဲ့ကျောင်း
လည်း မရှိဘူး။ ကျွန်တော်တို့ ဘာသာ

စကားကလည်း နားနဲ့ နားထောင်ရုံနဲ့
တတ်တာမျိုး မဟုတ်ဘူး။ နှလုံးသားနဲ့
နား ထောင်မှတတ်တာ။ အဖေဆိုရင်
ကျွန်တော်စကားကို ကောင်းကောင်း
နားလည်နေပြီ။ အဖေက နှလုံးသားနဲ့
နားထောင်တာကိုး။ ကျွန်တော်လည်း
ကျောင်းမနေဖူးပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ အဖေ
ပြောတာ အားလုံးနားလည်တယ်။ ဘာ
ဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ကျွန်တော်ကလည်း
နှလုံးသားနဲ့ နားထောင်တာပဲကိုး။ လူနဲ့
တိရစ္ဆာန်စပ်ကြားဆက်သွယ်ဖို့ ဘာသာ
စကားဟာ နှလုံးသားကလွဲပြီး ဘာမှ
မရှိဘူး အဖေ။ ဒီတော့ အဖေယောက္ခမ
ကြီးကို ကြည့်ရတာ နှလုံးသားမှာ တစ်
ခုခု ချွတ်ယွင်းနေသလိုပဲ။ ကျွန်တော်
ပြောတာတွေကို သူနားလည်မှာမဟုတ်
ဘူး။ အဲဒီအခါမှာ သူဟာ လူဆိုတဲ့မာန
နဲ့ ကျွန်တော့်ကို ကန်လားကျောက်
လား။ ရိုက်လား။ ပုတ်လား လုပ်လိမ့်
မယ်။ ကျွန်တော်ကလည်း ခွေးဆိုတဲ့
မာနနဲ့ ကိုက်လား။ ခဲလား။ ဟိန်းလား
ဟောက်လား လုပ်ရလိမ့်မယ်။ သူ့မှာ
လက်ရှိသလို ကျွန်တော့်မှာလည်း
အစွယ်ရှိတယ်။ လက်နဲ့ အစွယ်တို့ရဲ့
ပြိုင်ပွဲမှာ ပဋိပက္ခတွေ ကြီးထွားလာ
လိမ့်မယ်။ မလိုလားအပ်တာတွေ ဖြစ်
လာလိမ့်မယ်။ ဒီတော့ အဖေရယ်၊
ဒီလူကြီးကို မောင်းထုတ်ပစ်လိုက်တာ
အကောင်းဆုံးပါပဲ။ ကျွန်တော့်သူငယ်
ချင်း အောင်နက်ဆိုရင် သူနဲ့ အိမ်
ထောင်ကျတဲ့ ခွေးနီမလေးရဲ့ အဖေ
ဝတ်ကြားဆိုတဲ့ ခွေးကြီးကို မနက်ကပဲ
ကိုက်ပစ်လိုက်သေးတယ်။ ခွေးခွေးချင်း
ဆိုတော့ ပြဿနာမရှိပါဘူး။ ကျွန်တော်
တို့ခွေးမှာက ခွေးဟာ ခွေးပဲ။ ယောက္ခမ

လည်းမရှိဘူး။ သမက်လည်းမရှိဘူး။ ဆရာလည်းမရှိဘူး။ တပည့်လည်းမရှိဘူး။ သခင်လည်း မရှိဘူး။ ကျွန်လည်း မရှိဘူး။

ဟူသော အဓိပ္ပာယ်များ ပါဝင်နေလေ၏။

ထိုအခါ ကျွန်ုပ်သည် ဆေးပေါလိပ်ကိုဖွာရင်း ခွေးနှင့် လူတို့အကြား ကြီးမားသော ပဋိပက္ခတရား ဒီရေကို ဟန့်တားရန်အတွက် လေးနက်စွာ စဉ်းစားနေလေ၏။ ထို့နောက် -

“ဒီမှာ မောင်ဖြူ ဘာဖြစ်ဖြစ် မင်းက အလျှော့ပေးရမယ်”

ဟု ကျွန်ုပ်က ပြောလိုက်ရာ မောင်ဖြူက ဟောင်လေ၏။ အဓိပ္ပာယ်ကို ခန့်မှန်းရသည်မှာ -

“အဖေရယ်... ပြဿနာဖြစ်တာက နှစ်ဖက်ဖြစ်တာပဲ။ ကျွန်တော့်တစ်ဖက်တည်းကို လာပြီး ဆွေးနွေးနေလို့ ဘယ်ဖြစ်ပါ့မလဲ။ အဖေယောက္ခမ ရှေးဟောင်းလူသားကြီးကိုလည်း နည်းနည်းပါးပါး သဘောပေါက်အောင် လုပ်စမ်းပါဦး”

ဟူ၍ ဖြစ်လေ၏။

“သူက လူကွဲ” ဟု ကျွန်ုပ်က ပြောရာ ကျွန်ုပ်၏ခွေးကလေး မောင်ဖြူက ကျွန်ုပ်အား ဝုတ်ဟု တစ်ချက်တည်းဟောင်လိုက်လေ၏။ ထိုအဓိပ္ပာယ်မှာ -

“သူက လူဖြစ်သလို ကျွန်တော်က ခွေးဖြစ်တာပဲ။ ဒါဟာ ဘာဆန်းသလဲ။ ပြီးတော့ ဒီအိမ်မှာက ကျွန်တော်က အရင်နေတာပဲ။ သူက အခုမှ ရောက်လာတာ။ ဦးစားပေးစရာရှိရင် ကျွန်တော့်ကို ဦးစားပေးရမှာပေါ့။ အဖေပြန်ပြီး စဉ်းစားကြည့်စမ်းပါ။ ဒီအိမ်ကြီး

မှာ အဖေရယ်၊ ကျွန်တော်ရယ် နှစ်ယောက်တည်းနေကြတုန်းက စားလိုက်ကြ၊ ကစားလိုက်ကြနဲ့ ဘယ်လောက်ပျော်ဖို့ ကောင်းသလဲ။ အဲဒီတုန်းက သူတို့တွေ ဘယ်ရောက်နေသလဲ။ အခုမှ သူတို့က ဘယ်လိုကနေ ဘယ်လိုရောက်လာကြတာတုံး။ အဖေနဲ့ ကျွန်တော်နဲ့ အတူနေခါစ အချိန်တုန်းက အဖေမှာ အခုလောက်လည်း စီးပွားရေး မကောင်းသေးဘူး။ အခုဆိုရင် အဖေဟာ အတော့်ကို စုမိဆောင်းမိ ဖြစ်လာပြီ။ အခုကုန်မှ သူတို့က ယောက္ခမတော် ချင်ရတာနဲ့ လင်တော်ချင်ရတာနဲ့ ဘူးသီးမှ အရီးလာတော်ကြတာတွေပါ အဖေရယ်။ ဂရုစိုက်မနေစမ်းပါနဲ့”

ဟူ၍ ဖြစ်နိုင်ပေ၏။

ထို့ကြောင့် ကျွန်ုပ်သည် -

“ဟေ့ . . . မောင်ဖြူ၊ မင်းနဲ့ငါ ဆက်ပြီး စကားပြောလို့ မဖြစ်တော့ဘူး။ မင်းဟာ အတော့်ကို ခွေးပါးဝတဲ့ အကောင်ပဲ။ ဟောဟိုမှာ မင်းအတွက် ထည့်ထားတဲ့ထမင်း၊ စားပြီးတော့ အေးအေးဆေးဆေး အိပ်နေပေတော့”

ဟု ပြောလိုက်ရာ ခွေးကလေး မောင်ဖြူက ဆွဲငင်စွာ အူလေတော့၏။ ၎င်း၏အူသံ၌ လိုလားချက် များစွာပါနေ၏။ ထိုလိုလားချက်များမှာ -

“အဖေမိန်းမကိုလည်း မှာထားပါဦး။ ဟင်းချက်ရင် ငရုတ်သီး မစပ်ပါစေနဲ့။ ပြီးတော့ ကျွန်တော်က အသီးအရွက် မကြိုက်ဘူးဆိုတာ အဖေသိသားပဲ။ အသားဟင်း များများချက်ဖို့လည်း ပြောထားပါဦး။ မိန်းမတွေက သူတို့အတွက် အဝတ်အစားဝယ်ဖို့ မကျန်မှာ စိုးတာနဲ့ သူတို့ယောက်ျား

တွေကို မကြာခဏ ဟင်းသီးဟင်းတွေပဲ ကျွေးလေ့ရှိတယ်။ ယောက်ျားတွေကလည်း မိန်းမတွေပြောတဲ့ ကို အဟုတ်ကြီး အောက်မေ့တတ်တယ်။ ဒီအထဲတော့ အဖေပါပယ်မထင်ဘူး။

ဟူ၍ ဖြစ်ဖွယ်ရာရှိ၏။

* * *

ဤသို့နှင့်ပင် ကျွန်ုပ်နှင့် ကလေးမောင်ဖြူနေထိုင်ရာ ကလေး၌ အခြားသော လူသားတိုးပွားလာလေ၏။ ထိုလူသားသည် ရောက်ခါစများ၌ ၎င်းတို့အကျင့်များကို အကဲမခတ်နိုင်လည်း အတန်ကြာသောအခါ၌ တို့နှစ်ဦး ဇာတိရပ်များသည် ကြီး ပေါ်လာလေတော့၏။

တစ်ဦးသောလူသားက တစ်ဦးသောလူသားက ကောက်သောလူသားက ကျွန်ုပ်၏ ကြီးဖြစ်ပြီး ကောက်သောလူသား ကျွန်ုပ်၏ ချစ်လှစွာသော ကျောင်းဆရာမလေး မမြသွေး

မမြသွေးသည် ကျွန်ုပ်၏ အချိန်များ၌သာ ကျွန်ုပ်၏ မောင်ဖြူကို အစာကောင်းစွာ ကျွန်ုပ်မရှိသည့် အချိန်၌မှ မကျွေးရုံမက ရိုက်နှက်ခြင်းတော့၏။ ကျွန်ုပ်၏ ယောက္ခမူကား ဆိုဖွယ်ရာမရှိတော့။ အနီးသို့ ကျွန်ုပ်၏ခွေးကလေး

“ဟဲ့ . . . ခွေးစုတ်”

ဟု ဆိုကာ ခြေထောက်ထမ်း၏။ လမ်းလျှောက်သော တံတားဖြင့် ရိုက်၏။ သောက်လက်

ပက်၏။ ထို့ကြောင့် ကျွန်ုပ်၏ ခွေး
လေး မောင်ဖြူသည် တစ်စတစ်စ
နုနုလာလေတော့၏။

တစ်နေ့တွင် ကျွန်ုပ်၏မိန်းမက
ကျွန်ုပ်၏ ယောက္ခမကြီးအား -

“အဖေရယ်...ကိုဘုရား ခွေးချစ်
ဇာကတော့ လွန်ကို လွန်လွန်းပါတယ်။
တစ်နေ့က သမီးက ကြက်သည်း
ကြက်မြစ်ဟင်းချက်လို့ သူစားပါစေဆို
အသည်းအမြစ်ကလေးတွေချည်း
ထားတာ သူက မစားဘူး။ သူ့ခွေးကို
ကျွေးတယ်။ သူကိုယ်တိုင်ကတော့ ဟင်း
နပ်ကလေးနဲ့ပဲ နယ်ပြီးစားသွားတယ်”

ဟု ပြောရာ ကျွန်ုပ်၏ ယောက္ခမ

“ဒီကောင်ဟာ ခွေးဘဝက လာ
ကောင်ဖြစ်မယ်။ ဒါကြောင့်မို့လို့
ကျွန်ုပ်ကို သိပ်ပြီးချစ်တာပေါ့။ ဒီကောင်
သရင်လည်း နောက်ဆုံး ဇောပြန်တဲ့
အိမ်မှာ သူ့ခွေးကို အမှတ်ရမှာပဲ။ အဲဒီ
မှာ သူဟာ ခွေးဘဝကိုပဲ ရောက်မှာ
သမီးရဲ့”

ဟု ပြောလေ၏။

၎င်းတို့ အထက်ပါအတိုင်း ပြော
နေသည့် အချိန်၌ ကျွန်ုပ်သည် အိမ်
နံရံခွဲတံသို့ ရောက်နေပြီဖြစ်၏။ ထို့
ကြောင့် ၎င်းတို့ပြောသမျှ စကားတို့ကို
မရပတ်စေ့ ကြားရလေ၏။ ကျွန်ုပ်
သည် နောက်ဘဝတွင် ခွေးဖြစ်ရမည်ကို
သိသော လူတန်းစားမျိုးထံ၌ မပါ
အကယ်၍ ခွေးဖြစ်ခဲ့လျှင်လည်း
ကျွန်ုပ်တို့ နေထိုင်စားသောက်ရုံသာ
မဟုတ်ဘဲ သို့ရာတွင် ကျွန်ုပ်ကြောက်
ရွံ့မှာ လူဖြစ်လျက် လူတို့ထားအပ်
ကျေးဇူးတရားများကို ပစ်ပယ်၍

ကျေးဇူးကန်းတတ်သော လူစားမျိုးဖြစ်
မည်ကိုမူ ကျွန်ုပ် လွန်စွာကြောက်၏။

ယခု ကျွန်ုပ်၏မိန်းမနှင့် ကျွန်ုပ်
၏ ယောက္ခမကြီးတို့သည် ကျွန်ုပ်က
ကောင်းစွာ ရှာဖွေကျွေးမွေးနေပါလျက်
ကျွန်ုပ်အပေါ်၌ ကျေးဇူးကန်းသော
စကားများကို ပြောဆိုနေကြပြီဖြစ်၏။
ကျွန်ုပ်သည် ကျေးဇူးကန်းတတ်သော
လူထက် ကျေးဇူးသိတတ်သော ခွေးကို
ပို၍ ချစ်ခင်လေးစား၏။ သို့ရာတွင် ၎င်း
တို့ပြောဆိုသည်ကို မကြားဟန်ဆောင်
၍ အိမ်ပေါ်သို့ တက်ခဲ့လေ၏။ ကျွန်ုပ်၏
မိန်းမသည် ကျွန်ုပ်ကိုမြင်လျှင် -

“ဟော...ကိုဘုရားတောင် ပြန်
လာမှကိုး။ သားကလေး မောင်ဖြူတော့
စောစောက ဆာလို့နဲ့တူတယ်။ မြခီမှာ
အစာတောင်းတာနဲ့ မြလည်း ငါးကလေး
တွေကို အရိုးထွင်ပြီး ထမင်းနဲ့ နယ်
ကျွေးလိုက်တယ်။ အစာသွားလို့နဲ့ တူ
ပါရဲ့။ ဟောဟိုထောင့်မှာ သွားပြီးအိပ်နေ
လေရဲ့”

ဟု ကျွန်ုပ်အား မုသားစကားဖြင့်
ဆီးကြိုလေ၏။

ကျွန်ုပ်သည် မောင်ဖြူအား လှမ်း
၍ကြည့်လိုက်ရာ အမြီးလေးကုပ်၍
ချောင်ထဲကပ်နေသည်ကို သနားဖွယ်
ရာ တွေ့ရလေ၏။ ကျွန်ုပ်၏ရင်၌ ဆို့နှစ်
၍သွားလေ၏။ ထို့ကြောင့် ကျွန်ုပ်သည်
တစ်စုံတစ်ရာ ပြောဆိုခြင်းမပြုဘဲ ဟင်း
အိုးထဲမှ ငါးတုံးနှစ်တုံးကို ခပ်ယူကာ
အရိုးများထွင်၍ ထမင်းနှင့်နယ်ကာ -

“ငါ့သား မောင်ဖြူ”ဟု ဆိုကာ
ကျွေးလေ၏။ ခွေးကလေးမှာ ဆာလွန်း
သဖြင့် အငမ်းမရ စားလေတော့၏။ ဤ
အဖြစ်ကိုကြည့်၍ ကျွန်ုပ်၏မိန်းမသည်

မျက်နှာအပျက်ကြီး ပျက်၍ နေလေ
တော့၏။ ထို့နောက် ၎င်းက -

“ခွေးများဟာ အစာကြေလွယ်
တယ်နော် ကိုဘုရား။ သူတို့အစာအိမ်
က ချက်ချင်း ခိုင်ဂျက်လုပ်နိုင်တယ်။
အဲဒါ ဘာကြောင့်များပါလိမ့်”

ဟု ပြောလေ၏။

“အဲဒါ တခြားကြောင့်မဟုတ်ဘူး
မြသွေးရဲ့။ ခွေးတွေဟာ လိမ်မပြော
တတ်လို့ပဲ”

ဟု ကျွန်ုပ်ကပြန်၍ဖြေရာ ကျွန်ုပ်
၏ မိန်းမက -

“ဪ...ရှင့်ခွေးကို ကျွန်မက
ထမင်းမကျွေးဘဲနဲ့ ကျွေးပြီးပြီလို့ပြော
တယ်လို့ ရှင်က ထင်နေတယ်ပေါ့”

ဟု ကျားသစ်မ၏ အသံဖြင့်
ကျွန်ုပ်အား ဟိန်းလေတော့၏။

“အလိုလေးဗျာ ဒီလိုမပြောရပါ
လား။ ဘာဖြစ်လို့ ဒေါသကြီးနေတာတုံး။
မမြသွေး ကျွေးပြီးပြီဆိုတာ သေချာ
တယ်မဟုတ်လား။”

ဟု ကျွန်ုပ်က ခန်းခနဲ ပြန်၍မေး
လိုက်ရာ ကျွန်ုပ်၏မိန်းမသည် လွန်စွာ
ဒေါသထွက်၍ သည်းထန်စွာ ငိုကြွေး
လေ၏။ ထိုသို့ ငိုကြွေးရင်းနှင့်လည်း
ကျွန်ုပ်အား ရန်တွေ့လေတော့၏။ ရန်
တွေ့သည့်အထဲတွင် ဂုန်နီအိတ်စုတ်
ရောင်းစားရသော ပညာမဲ့တစ်ဦးကို ယူ
မိသည်မှာ ၎င်းအတွက် အမှားကြီး
မှားကြောင်းဆိုသည့် စကားလုံးသည်
အကြိမ် ၃၀ ထက်မနည်း ပါ၏။

ကျွန်ုပ်သည် ၎င်းနှင့်ဖက်၍ ရန်
ဖြစ်ခြင်းမပြုပါ။ ကျွန်ုပ်၏ ခွေးကလေး
မြန်ဂျက်စွာ စားသောက်နေသည်ကို
ကြည့်၍ ပီတိဖြစ်နေ၏။ ထို့ကြောင့်

ကျွန်ုပ်သည် (သို့မဟုတ်) ကျွန်ုပ်၏စိတ်သည် ဗြဟ္မာတံတို့ ရောက်နေ၏။ ကျွန်ုပ်မိန်းမမှာ ကျွန်ုပ်အပေါ်၌ မကျေနပ်ခြင်း၊ ကျွန်ုပ်၏ခွေးအပေါ်၌ ဒေါသဖြစ်ခြင်းတို့ကြောင့် ၎င်းသည် အသုရကာယ်ဟု သို့ ရောက်နေ၏။ ကျွန်ုပ်၏ ယောက္ခမကြီးမှာမူ လင်မယားကြား ဝင်ပြောရမှာလည်းခက်၊ ကျွန်ုပ်နှင့် ကျွန်ုပ်၏ခွေးကိုလည်း သတ်ချင်စိတ်များ တဖွားဖွားပေါ်၍နေ၏။ ထို့ကြောင့် ထိုလူကြီးသည် (သို့မဟုတ်) ထိုလူကြီး၏စိတ်သည် ငရဲပြည်သို့ ရောက်နေ၏။

ကျွန်ုပ်၏ခွေးကလေး မောင်ဖြူသည် အစာဝသွားသောအခါ၌ ကျေနပ်သောသဘောဖြင့် အမြီးကလေးကို လှုပ်၍ပြ၏။ ကျွန်ုပ်အား ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ဟူသော အဓိပ္ပာယ်ဖြင့် ကျွန်ုပ်၏ခြေကို လှည့်နှမ်း၏။ ကျွန်ုပ်၏ခွေးကလေး မောင်ဖြူသည် ကျေနပ်ခြင်း၊ ဝမ်းပြောက်ခြင်း၊ ကျေးဇူးတင်ခြင်း စသော ကောင်းမြတ်သည့် သဘောသကန်များ ဖြစ်ပေါ်နေ၏။ ထို့ကြောင့် သူသည် ထိုခဏ၌ လှူဖြစ်၍နေ၏။ (သို့မဟုတ်) သူ၏စိတ်သည် လှူစိတ်ဖြစ်၍နေ၏။ ထို့ကြောင့် ထိုခဏ၌ ကျွန်ုပ်၏ အိမ်ကလေးအတွင်း၌ ဗြဟ္မာတစ်ဦး လူတစ်ယောက်၊ အသုရကာယ်မတစ်ယောက်နှင့် ငရဲဌားတစ်ဦးသည် ထင်ရှားစွာ ပေါ်ပေါက်နေလေတော့၏။

* * *

ထိုအဖြစ်အပျက်များ ဖြစ်ပျက်ခဲ့ပြီး မကြာမီ၌ ကျွန်ုပ်၏ဒေါ်မကလေးသို့ အမှိုက်နှစ်ခု ရောက်လာလေ၏။ ထိုအမှိုက်များမှာ မြူနီစပါယ်နှင့် ရှင်းမရ

သော မနုဿအမှိုက်များ ဖြစ်၏။ ၎င်းတို့ကား ကျောင်းလည်းမနေ၊ အလုပ်လည်း မလုပ်၊ မည်သည့်အခါတွင်မှလည်း အလုပ်လုပ်မည်ဟု ရည်ရွယ်ချက်မရှိသော မမြဲသွေး၏ မောင်များဖြစ်၏။ ၎င်းတို့နှစ်ဦး၌ အသိဉာဏ်များမရှိကြ။ သို့ရာတွင် ဂျင်းဘောင်းဘီတော့ တစ်ထည်စီ ရှိကြ၏။ ၎င်းတို့၌ ကျွန်ုပ်တို့ပင်လှိုစိတ်များ မရှိကြ။ သို့ရာတွင် ရှူးဖိနပ်တစ်ရပ်စီသာ ရှိကြ၏။ ၎င်းတို့၌ ယဉ်ကျေးသိမ်မွေ့မှုများ မရှိကြ။ ကြီးတစ်ချောင်းဖြင့် ဆက်ထားသော တုတ်တိုနှစ်ချောင်းစီ ရှိကြ၏။ ၎င်းတို့သည် မည်သည့် စစ်မြေပြင်သို့ သွား၍ မည်သည့်ရန်သူဖြင့် အနီးကပ်တိုက်ပွဲများ တိုက်ခိုက်ရမည် မသိ။ နေ့စဉ်လိုလိုပင် ထိုးကုတ်ကန်ကျောက်ခြင်း စသော လေ့ကျင့်ခန်းများကို ပြင်းထန်စွာ ပြုလုပ်နေလေ၏။

ကျွန်ုပ်မရှိသော အခါ၌ ကျွန်ုပ်၏ခွေးကလေး မောင်ဖြူကို ကျွန်ုပ်တစ်ကောင်လို သဘောထားကာ သတ်ပုတ်ကြလေ၏။ ညည်းဆဲကြလေ၏။ မောင်ဖြူသည် ၎င်းတို့အား လွန်စွာကြောက်၏။ ၎င်းတို့အသံကြားလျှင် အမြီးကလေးကုတ်၍ ကပ်နေ၏။ ၎င်းတို့နှစ်ဦး၏စိတ်သည် သတ်လိုပြတ်လိုစိတ်များ၊ တစ်ဖက်သားကို နှာကျင်စေလိုစိတ်များ၊ ညည်းပန်းနှိပ်စက်လိုစိတ်များ အစဉ်သဖြင့် ပေါ်ပေါက်နေလေ၏။ ထို့ကြောင့် ၎င်းတို့သည် တစ္ဆေများဖြစ်၍နေ၏။ (သို့မဟုတ်) ၎င်းတို့၏စိတ်သည် တစ္ဆေများဖြစ်၍နေကြကုန်၏။

ဤသို့ဆိုလျှင် ကျွန်ုပ်၏ အိမ်ကလေး၌ ဗြဟ္မာတစ်ဦး၊ လူတစ်

ယောက်၊ အသုရကာယ်မတစ်ယောက် ငရဲဌားကြီး တစ်ကောင်နှင့် တစ္ဆေတစ်ကောင် စုဝေး၍နေထိုင်ကြသည်ဟု နိုင်၏။

တစ်နေ့သ၌ ကျွန်ုပ်သည် ဂျင်းအိတ်ဟောင်းများ ဝယ်ရန်အတွက် သန်လျင်ဘက်သို့ ညအိပ်ခရီး ထွက်လေ၏။ ကျွန်ုပ်ခရီးထွက်သော ည၌ ကျွန်ုပ်၏ အိမ်သို့ ဧည့်သည် ယောက္ခမ အလည်အပတ် ရောက်လေ၏။ ထိုဧည့်သည်များ ဝင်လာသည့်အခါ၌ ကျွန်ုပ်၏မိန်းမက -

“ဘယ်သူတွေလဲ”
ဟု မေးလေ၏။ ထိုအခါ ဧည့်သည်လေးယောက်အနက် တစ်ယောက် သောသူက -

“ကျွန်တော်တို့ပါ ဆရာကြီး မောင်ဦးကို ကန်တော့ချင်လို့ပါ”

ဟု အသံပြု၏။ ထိုအခါ ၎င်းခန်းတွင် မိန်းမရှိနေသော ယောက္ခမကြီးက -

“ဖွင့်ပေးလိုက်ပါ သမီးရည်းစားဖေ မြို့အုပ်လုပ်တုန်းက တွေ ဖြစ်မှာပါ။ လာကြကွယ်ကွယ်တို့”

ဟု အသံပြု၍ ဖိတ်ခေါ်သော ကျွန်ုပ်၏မိန်းမကလည်း တံခါးခွေခွေ ဧည့်သည်လေးယောက်သည် သို့ ပြိုင်တူတက်၍လာ၏။ သည်မှာ ၎င်းဧည့်သည်တို့သည် ကို မျက်နှာမပြင်သဖြင့် ၎င်းတို့နှင့် နှာ အောက်ပိုင်းများကို အဝတ်အစား၌ ထွက်ကြွယ်ကြွယ် တွင် ခြောက်လုံးပြူးတစ်ထည် လာ၏။ ကျွန်ုပ်တို့၏လက်၌

တစ်လက်စီ ပါ၍လာကြ၏။ ညဉ့်သည် တို၏ အကြီးအမှူးသည် -

“အော်မယ်၊ လုပ်မယ် မကြံနဲ့ နော် အားလုံး သေကုန်မယ်”

ဟု အိမ်ရှင်ကို နှုတ်ဆက်လေ၏။

ကျွန်ုပ်၏ ယောက်ျားကြီးသည် ထို လူဆိုးညဉ့်သည် လေးဦးအား ကြောင် ခြံကြည့်နေ၏။ ကျွန်ုပ်၏မိန်းမမှာမူ အသားများ တဆတ်ဆတ် တုန်၍ ကြောက်လန့်ကာ ညဉ့်သည် လေးဦး အား ပုဂ္ဂိုလ်ထူး ပုဂ္ဂိုလ်မြတ်များအဖြစ် တစ်လှည့်စီ ရိုနှိုင်းနေ၏။ ဂျင်းဘောင်းဘီ များ ဝတ်ထားကြသော ကျွန်ုပ်၏ ယောက်ဖနှစ်ဦးမှာမူ ထင်ရှားကပ်၍ ကုပ်နေကြလေ၏။ တိုက်ကွက်ကို ချောင်းနေသည်လော မဆိုနိုင်ပေ။

ညဉ့်သည်အဖြစ် ရောက်လာ သော ဓားပြတို့သည် သနားဖွယ်ရာ ကောင်းသော ကျွန်ုပ်၏ ယောက်ဖ ကလေးနှစ်ယောက်ကို ထိုကြိတ်ကန် ကျောက်၍ နှိပ်စက်လေ၏။ ၎င်းတို့ သည် ငြိမ်၍ ခံနေကြလေသည်။ ရန်သူ အား တစ်ချက်တည်းဖြင့် အပြတ်ထိုး နိုင်ရန် ချက်ကောင်းကို ချောင်း၍နေ သည်လား မဆိုနိုင်ပေ။

ဓားပြတစ်ဦးသည် ကျွန်ုပ်၏မိန်းမ အား နားကပ်ချွတ်ခိုင်း၏။ ဆွဲကြိုးဖြတ် ခိုင်း၏။ သိမ်းထားသောငွေကို အလှူခံ ၏။ သေနတ်ကိုင်ထားသော ဓားပြသည် ကျွန်ုပ်၏ ယောက်ျားကြီးအား ကွပ်ပျစ် ပေါ်မှ ကန်ချပြီးလျှင် တအုံးအုံး ဖနောင့် မြင့် ပေါက်လေတော့၏။ ထိုအချိန်၌ ကျွန်ုပ်၏ ယောက်ဖနှစ်ဦး နှိပ်စက်ထား သောကြောင့် ခြံ၏နောက်တွင် သွား၍ နန်းအောင်းနေသော မောင်ဖြူသည်

ဖိနပ်ချွတ်သို့ ရောက်လာပြီးလျှင် အိမ် ပေါ်သို့ ကြည့်လိုက်လေ၏။ မိမိ၏ ကျွေး သမိခင်နှင့် မိသားစုကို လာရောက်ရိုက် နက် နှိပ်စက်နေကြောင်း မြင်တွေ့ရ လျှင် “လွှားခနဲ” အိမ်ပေါ်သို့ ခုန်တက် ကာ သေနတ်သမား၏ လက်ကို ခုန်၍ ခဲလိုက်လေတော့၏။

သေနတ်သမားသည် သေနတ် လွတ်ကျ၍ နောက်သို့ ယိုင်လဲသွား၏။ ထိုအခါ မောင်ဖြူသည် သေနတ်သမား ၏ မျက်နှာကို လိုမိ၍ကိုက်လေ၏။ ပါးစပ်မှလည်း ဟိန်းဟောက်၍ အော်သံ ပေးကာ ကိုက်ခဲလေတော့၏။ ၎င်း၏ အော်သံမှာ ရင်ခေါင်းမှထုတ်သော အသံ မျိုးဖြစ်ရကား လွန်စွာမှ ကျယ်လောင် ၏။ ကြောက်မက်ဖွယ်ရာလည်း ကောင်း ၏။ သေနတ်သမားသည် ကျားတစ် ကောင် အကိုက်ခံရသကဲ့သို့ မရူမလှ ခံရလေ၏။ ထိုအခါ ဓားမြှောင်သမား သည် မောင်ဖြူအား ဓားမြှောင်ဖြင့် ဝင် ထိုး၏။ ဓားမြှောင်သည် မောင်ဖြူ၏ ဝမ်းဗိုက်တွင်သို့ တစ်ဆုံးမြှုပ်ဝင်သွား ၏။ သို့ရာတွင် မောင်ဖြူသည် ထိုဓား မြှောင်သမား၏ မျက်နှာကို လှည့်၍ ကိုက်ပြန်၏။ ထိုဓားမြှောင်သမားလည်း နောက်သို့လဲပြန်၏။ ထိုအခါ ဓားပြတစ် ဦးသည် ပထမဓားပြ လွတ်ကျခဲ့သော သေနတ်ကိုကောက်ယူ၍ မောင်ဖြူ၏ ရင်ဝေသို့ “ခိုင်းခနဲ” ပစ်ထည့်လိုက်၏။ မောင်ဖြူသည် နောက်သို့ လှန်၍ကျ သွား၏။ ထိုမှတစ်ဖန်အားယူ၍ သေနတ် သမား၏ လည်မျိုကို ခဲမိအောင် ခဲပြီး လျှင် အရှုပ်ကြီးပြတ် လဲကျသွားရှာ လေတော့၏။

ထိုအခါကျမှ ဓားပြများသည်

အချင်းချင်းတွဲကာ လက်လွတ် ထွက် ပြေးကြလေ၏။ အဘယ်ကြောင့် ထွက် ပြေးရသနည်းမူကား သေနတ်သံပြည် သွားသည်ကလည်း တစ်ကြောင်း၊ ထို သေနတ်သည်လည်း လုပ်သေနတ်ဖြစ် သောကြောင့် တစ်ခါပစ်လျှင် ကျည်ဆန် တစ်တောင့် ထိုးရ၏။ ကျည်ဆန်နှင့် သေနတ်ကို ကိုင်ဆောင်သော ဓားပြသည် လုံးဝ မထနိုင်ဘဲရှိသဖြင့် မောင်ဖြူအား သေနတ်ဖြင့်ပစ်သတ်သော ဓားပြအား ကျည်ဆန်ပင် နှိုက်၍ပေးပေးနိုင်တော့ လောက်အောင် အနာတရဖြစ်နေသည် ကလည်း တစ်ကြောင်း၊ ကျန်သော ဓားပြမှာလည်း မောင်ဖြူ၏လက်ချက် ဖြင့် ဒဏ်ရာကိုယ်စီ ရနေကြပြီဖြစ် သည်ကလည်း တစ်ကြောင်းကြောင့် ထွက်ပြေးကြလေတော့၏။

၎င်းတို့ထွက်ပြေးပြီး များမကြာမီ ၌ပင် အနီးအပါးမှ လူများသည် မီးတုတ် များ၊ ကျောက်ခဲများ၊ ဓားများကို ကိုင်၍ ရောက်ရှိလာကြလေ၏။ ထိုနောက်တွင် လည်း ရဲစခန်းမှတာဝန်ရှိသူများ ရောက် ရှိလာကြလေ၏။ ထိုအချိန်၌ အခင်းဖြစ် ပွားပုံကို ကျွန်ုပ်၏ ယောက်ဖနှစ်ဦးက ရှင်းပြလေ၏။

၎င်းတို့ရှင်းပြချက်များတွင် “ဘယ် ဓားပြကို ကျွန်ုပ်က ဘယ်လိုကမ်းမလို့၊ ဘယ်လိုလုပ်နေတုန်းမှာ ခွေးက ဝင်လာ တာနဲ့ ကျုပ်ကဖြင့် မကပ်ဖြစ်တော့ ဘူး” ဟူ၍လည်းကောင်း။

“ကျုပ်မှာ ငြိမ်ငြိမ်သာ ထိုင်နေ ရတယ်။ ကျုပ်မျက်လုံးက တိုင်မှာချိတ် ထားတဲ့ ကြိုးနဲ့တုတ်ကို အသာကြည့် နေတာ။ အဲဒီအချိန်မှာပဲ ခွေးက ဝင်ရပ် တာနဲ့ ဒီကောင်တွေကို လက်ရေ

လိုက်တာ။ နို့ရိုင်းလေး ဒီကောင်တွေရဲ့ ခေါင်းလေးလုံးကို ကျုပ်ရဲ့ လက်ဝါး စောင်းမှာရှိတဲ့ မဟာစကြဝဠာအားနဲ့ ထုခွဲ ပစ်လိုက်ပြီးသားပဲ” ဟူ၍လည်း ကောင်း။ မလုပ်ဖြစ်လိုက်သော စိတ် ကူးများကို ရုပ်လုံးဖော်၍ ပြောဆိုနေ လေတော့၏။

သို့ရာတွင် ကျွန်ုပ်၏ ယောက္ခမ ကြီးမှာမူ ရှိုက်ကြီးတင် ငိုကြွေးနေလေ ၏။ သို့ငှါကြွေးရင်းနှင့်လည်း ပါးစပ်မှ မကြာခဏ “တောက်” ခေါက်နေလေ ၏။ ထို့ကြောင့် ရဲအရာရှိတစ်ဦးက - “အန်ကယ်ကလည်း ပြောပါဦး ဘာများပြောချင်ပါသလဲ”

ဟုမေးမြန်းရာ ကျွန်ုပ်၏ယောက္ခမ ကြီးက -

“ကျုပ် ဘာမှမပြောချင်ပါဘူးဗျာ။ ကျုပ်တို့အသက်ရော၊ ပစ္စည်းဥစ္စာရော ကို အသက်စွန့်ပြီး ကာကွယ်သွားတာ က မောင်ဖြူဆိုတဲ့ ခွေးကလေးပါပဲ။ ကျုပ်သားနှစ်ကောင်ကဖြင့် ဘာမှအသုံး မဝင်ပါဘူးဗျာ။ တကယ်ကို သတ္တိနည်း တဲ့ကောင်တွေပါပဲ။ ဒါကြောင့် စောစော က ဒီကောင်နှစ်ကောင်ပြောတဲ့ စကား တွေကို လုံးဝမယုံပါနဲ့ဗျာ”

ဟု ပြောလိုက်လေတော့၏။

* * *

အိမ်သို့ ကျွန်ုပ်ပြန်လာသောအခါ ဌမူ ကျွန်ုပ်၏သားကလေး မောင်ဖြူ၏ အလောင်းကိုပင် ကျွန်ုပ် မတွေ့ရတော့ ပါ။ မြေမြှုပ်လိုက်ကြပြီ ဖြစ်၏။

ကျွန်ုပ်သည် မောင်ဖြူအား မြှုပ် နံထားသောနေရာသို့ သွားရောက်၍ နာရီပေါင်းများစွာ ငိုကြွေးခဲ့ရလေ၏။

ကျွန်ုပ်တစ်သက်၌ ဤမျှ ငိုကြွေးရဖူး သည်ဟူ၍ မရှိခဲ့ပါ။

ကျွန်ုပ်သည် ပေါ်တော်မူကုန်း တွင် သီတင်းသုံးသော ဆရာတော်ကို ပင့်ဖိတ်၍ မောင်ဖြူအတွက် ရည်စူးကာ ဆွမ်းကပ်၍ သပိတ်သွတ်လေ၏။ ပြီး လျှင် ကောင်းမှုကုသိုလ်ကို ရေစက်ချ လေ၏။ ရေစက်ချပြီးနောက် -

“မောင်ဖြူရေ... အဖေလုပ်တဲ့ ကုသိုလ်ကောင်းမှုတွေ မင်းရပါစေကွယ် အမျှ... အမျှ”

ဟု အမျှပေးလေ၏။ ထိုအချိန်၌ပင် ကျွန်ုပ်၏ယောက္ခမ ကြီးသည် ရှိုက်ကြီးတင် ငိုကြွေး၍ - “ငါ့သားလေး မောင်ဖြူရေ ငါ့ အသက်ကိုကယ်ခဲ့တဲ့ ငါ့သားလေး မောင်ဖြူရေ... အဖေကြီးရဲ့ ပြုစုခဲ့သမျှ ကုသိုလ်အားလုံး အမျှပေးပါတယ် ကွယ်”

ဟု ဝင်၍ပြောသဖြင့် ကျွန်ုပ် လည်း ယောက္ခမကြီး၏မျက်နှာကို လှမ်း ၍ကြည့်လိုက်လေ၏။ ကျွန်ုပ်ယောက္ခမ ကြီးသည် အမှန်တကယ် ငိုကြွေးနေခြင်း ဖြစ်၏။ မျက်ရည်များ တတောက် တောက် ကျနေလေ၏။

ကျွန်ုပ်သည် ထိုအဖြစ်ကိုကြည့်၍ ရင်ထဲတွင် ဆိုနှစ်၍သွားလေ၏။

“ဪ... မောင်ဖြူကလေးကို ဒီအဘိုးကြီးက မုန်းလိုက်တာ။ ခုတော့ လည်း သားကလေးလိုတောင် ခေါ်နိုင် တဲ့အထိ မောင်ဖြူအပေါ် ကရုဏာ တရားတွေ သက်ရောက်ကုန်ပြီပဲ။ အခု နေများ မောင်ဖြူရှိရင် ဘယ်လောက် ကောင်းမလဲ” ဟု တွေးမိလေ၏။ အဘိုး ကြီးသည် ကြိတ်မနိုင်ခဲ့မရ ငိုမြဲတိုင်း

ဆက်၍ငိုလေ၏။ ထိုသို့ငိုရင်း တွင် အား -

“မောင်ဘဂျမ်းရယ် အန်ကယ် ကွန်ဖက်လုပ်ပါရစေ။ အန်ကယ်... မင်းရဲ့ခွေးကလေး မောင်ဖြူအသေ နည်း နည်းကလေးမှ မကြည့်ကြဘူး။ တကယ်ကျတော့... သူ့... အန်ကယ်အသက်ကိုကယ်ခဲ့တာ... ဟာလေ အန်ကယ်ကို မသေနိုင် ဖန်တောင့်နဲ့ ပေါက်သတ်နေတာ... မောင်ဖြူက သူ့အသက်ပေးပြီး ကယ်အသက် ကယ်သွားတာပဲ။ အန်ကယ် သူ့အပေါ် ပြိုင်ခဲ့တာတွေကို သူ့ကိုယ်စား ခွင့်လွှတ်ပါကွယ်။ တကယ် ကို မွေးရကျိုးနပ်တဲ့ မောင်ဖြူပါပဲ။ များ မနပ်တာကတော့ ဒီနှစ်ကောင်... မင်းတို့ဟာ ဘယ်သူ့အတွက်မှ ခွင့်မပေး ဝံ့။ အန်နာခံဝံ့မယ့်ကောင်စားနဲ့ မဟုတ်ဘူး။ မောင်ဖြူဆိုတဲ့ ခွေးလောက်မှ အသုံးမဝင်တဲ့ ကောင်တွေ မျက်နှာကို ငါမကြည့်ချင်ဘူး။ မင်း ဒီအိမ်က ထွက်သွားကြပါ။ မင်း မသွားဘူးဆိုရင် ငါ့သွားရလိမ့်မယ်”

ဟု အမှိုက်နှင့်တူသော သားနှစ် နှစ် အား မောင်းထုတ်ပစ်လိုက်လေ၏။

ထိုနေ့မှစ၍ ကျွန်ုပ်၏အိမ်၌ ငို ဘောင်းဘီဝတ်လေ့ရှိသော တစ်ယောက် ကောင်သည် ပျောက်ကွယ်သွားပြီး ငရဲသားကြီးတစ်ဦးလည်း လူဘဝ ပြန်လည်ရောက်ရှိလာ၏။ ထိုအခါ အသုရကာယ်မလည်း လူဖြစ်ခွင့်ရ လေတော့သတည်း။

သဗ္ဗေသတ္တာ ကမ္မဿ... မင်သိန်

www.burmeseclassic.com

လက်တွေ့အသုံးချ မြန်မာ့ရိုးရာ ဆေးမြီးတိုများ သုတေသီဆရာငြိမ်း

စူလာနုဟ ဘာတွေစွမ်းသလဲ

စူလာနုဟသည် မိုးရာသီတွင် အပေါက်များသော ဆေးဖက်ဝင်အပင်တစ်မျိုး ဖြစ်၏။ သဲဆန်သော မြေမျိုးတွင် လည်းကောင်း၊ အင်္ဂတေချပ် အကြီးအကြားတွင်လည်းကောင်း၊ ပေါက်စာတ်ပြီး အပင်သေး အမျိုးအစားဖြစ်၏။ အရွက်မှာ သက်မဝက်မှ နှစ်လက်မနီးပါးရှည်၏။ အရင်းပိုင်းနှင့် အဖျားပိုင်းသည် ချွန်၏။ အပွင့်သည် ဆီးရောင်၊ အသီးမှာ ဂျုံစေ့ခန့်ရှိ၏။ စူလာနုဟ၏ အစွမ်းထက်ပုံ အချို့ကို တင်ပြပါဦးမည်။

နာတာရှည်အဖျားရောဂါရှိပါက

စူလာနုဟပင်နှင့် စမုန်ညှိတို့ကို သုံးပုံတစ်ပုံတင်ကျန်အောင် ကျို၍သောက်ပေးပါက နာတာရှည်အဖျားရောဂါပျောက်၏။

သွေးအန်ရောဂါရှိပါက

စူလာနုဟပင်ကို ပြုတ်ပြီး ပျားရည်စစ်စစ်နှင့် ရောပစ်သောက်ပေးပါက သွေးအန်ခြင်းဝေဒနာ ပျောက်ကင်း၏။

အရေပြားများ ယားယံနေပါက

စူလာနုဟပင်အခြောက်ကို အမှုန်ပြု၍ လျက်ဆာသနွယ် လျက်ပေးသော် ယားယံခြင်းဝေဒနာ ပျောက်ကင်း၏။

ဆံ့ယံပူ၍ ဖျားနေပါက

စူလာနုဟပင်၊ ခရမ်းကတေပင်၊ ဆင်တုံးမခွယ်ပင်တို့ကို အညီအမျှထည့်ပြီး သုံးခွက်တစ်ခွက်တင်ကျိုကာ သောက်ပေးပါက ကိုယ်ပူအဖျားဝေဒနာ ပျောက်ကင်း၏။

ကိုယ်ရေဝါ ရောဂါရှိပါက

စူလာနုဟပင် ပဉ္စင်းပါးကိုပြုတ်၍ တိုက်ပေးပါ။ ကိုယ်ရေဝါရောဂါ လုံးဝပျောက်ကင်း၏။ (မီးယပ်ဖြူရောဂါအပြင် ဆီး၌ ပိုးပါသော ဝေဒနာများလည်း ပျောက်ကင်းပါ၏။)

ဆံပင်တွေကျွတ်လျှင် ဘယ်လိုကာကွယ်မလဲ

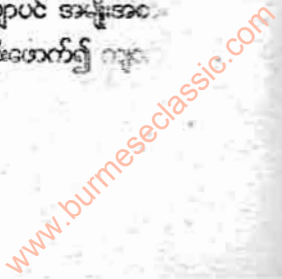
အချို့အချို့သော လူငယ်လူရွယ်များမှာ သက်ကြီးပိုင်းသို့ မရောက်သေးပါဘဲနှင့် ဆံပင်တွေ ကျွတ်တတ်ပါသည်။ ဆံပင်ကျွတ်ပါများသည်အတွက် ထပ်ပြောင်ဘဝကို ရောက်ရှိသွားတတ်ပါသည်။ အချို့ဆိုလျှင် ဆံပင်တွေ ဖြူလာတတ်ပါသည်။

အဆိုပါခုကွဲမှ ကင်းဝေးရလေအောင် မည်သို့ ပြုလုပ်ရပါမည်နည်း။

မည်သည့် ငှက်ပျောပင်ကိုမဆို ပင်စည်ပိုင်းကိုယူပါ။ ၎င်းပင်စည်ပိုင်းကို ထုထောင်း၍ သတ္တုရည်ရအောင် ညှစ်ယူပါ။ ရလာသော သတ္တုရည်ကို ကြော့ခွက်၊ ဖန်ခွက်များနှင့်သာ ခံယူပါ။ အခြား ဇန်ခွက်၊ သတ္တုခွက်များနှင့် ခံယူခြင်း မပြုပါနှင့်။

ရလာသော သတ္တုရည်ကို ဦးခေါင်းအနံ့ ဆွတ်ပေးလိမ်းပေးပါက ဆံပင်ကျွတ်ခြင်းကို ကာကွယ်ပြီသား ဖြစ်သွားပါလိမ့်မည်။ ဆံပင်ကျွတ်ခြင်း မရှိတော့သကဲ့သို့ ဆံပင်များ ပြန်လည်နက်မှောင်လာကာ ထိပ်ပြောင်ဘဝမှ ကင်းလွတ်သွားပါလိမ့်မည်။

ငှက်ပျောပင်ပျို (မည်သည့်ငှက်ပျောပင် အမျိုးအစေ့မဆို) တစ်ပင်၏ အရင်းနားကို တုတ်ဖြင့်ထိုးဖောက်၍ ကုန်

သော အရည်ကိုခံယူပါ။ ပြီးလျှင် ပျားရည်အနည်းငယ်ထည့်၍ သမအောင်မွှေပြီး ဆံပင်များကို လိမ်းပေးပါက အံ့ဩဖွယ်ကောင်းလောက်အောင် သန့်စွမ်းနက်မှောင်လာပါလိမ့်မည်။

ဆေးထိုးခံပြီးလျှင် ဘာလုပ်ရမလဲ

ကလေး လူကြီး အရွယ်မရွေး ရောဂါဝေဒနာ ခံစားတတ်ကြရသည်မှာ သဘာဝတရားပင် ဖြစ်ပါသည်။

ရောဂါဝေဒနာ ဖြစ်ပြီဆိုလျှင် သက်သာပျောက်ကင်းဖို့ရာ ကုစားကြရပါသည်။ ဆေးဝါးတို့သောက်သုံးကြရပါသည်။ နားလည်တတ်ကျွမ်းသော မြန်မာတိုင်းရင်းသား သမားတော်များနှင့်လည်းကောင်း၊ ဆရာဝန်များ၊ သမားတော်ကြီးများနှင့်လည်းကောင်း တွေ့ဆုံပြသကာ ကုသမှုကို ခံယူကြရပါသည်။

ဤတွင် အချို့ဝေဒနာရှင်တို့သည် ရောဂါဝေဒနာ အလိုက် သောက်ဆေးသက်သက်နှင့်ပင် မဟုတ်ဘဲ ဆေးထိုးခံကြရပါသည်။ ဤ၌ ဆရာဝန်တို့က ဆေးထိုးခံရသူ ရောဂါဝေဒနာရှင်အား ဆေးထိုးပေးပြီးသည့်အခါ ဆေးထိုးခံရသောနေရာအား လက်ဖြင့် သာသာနာနာ ချေခိုင်းတတ်ကြသည်။ အချို့က ပြီးပြီးရောသဘောဖြင့် ကမန်းကတန်း ချေသလို အချို့သော ရောဂါဝေဒနာရှင်တို့ကလည်း အရှက်အကြောက်ကြီးသည်မို့ မချေကြပါ။ ထိုအခါ ဆေးထိုးထားသည့်နေရာ၌ ဆေးတို့မှာ စုခဲလျက် အဖုအကြိတ်ကြီးများ ထွက်ပေါ်လာတတ်ကြပါသည်။

ထိုကဲ့သို့သော အခြေအနေဖြစ်လာပါက မည်သို့ပြုလုပ်ရပါမည်နည်း။

နည်းသိလျှင် မခက်ပါ။

ကြက်သွန်နီ ဥကြီးကြီးကိုရှာပါ။ ရလာလျှင် ဥထိပ်ပိုင်းအား ဓားသန့်သန့်ဖြင့် လှီးဖြတ်ပါ။ ထိုအခါ အစေးများ ထွက်လာပါလိမ့်မည်။ ထိုအစေးများကို ဝှမ်းသန့်သန့်ဖြင့်တို့ပြီး အဖုအကြိတ်များပေါ်သို့ ပျံ့နှံ့စွာ လိမ်းကျံပေးလိုက်ပါ။ အနာနုလျှင် ပိန်သွားပါလိမ့်မည်။ အနာရင့်ပါက အဖုအကြိတ်မှ အနာထိပ်ဖြစ်လာကာ ထိုအနာထိပ်တွင် ပြည်စုကြီးပေါက်ထွက်သွားပါလိမ့်မည်။ အနာဖြစ်လာပါကလည်း ကြက်သွန်နီအစေး၏ စွမ်းအင်ကြောင့် အနာကျက်ငြိမ်ကာ ပျောက်ကင်း

သွားပါလိမ့်မည်။

သို့ဖြစ်၍ ဆေးထိုးခံရပြီး မပွတ်မချေမိသည့်အတွက် အကြိတ်အဖုများ ပေါ်လာပါက ထိုပုံထိုနည်းဖြင့် သက်သာပျောက်ကင်းအောင် လုပ်ဆောင်နိုင်ပါကြောင်း။

ဆီး တစ်စက်တစ်စက် ကျနေလျှင်

“ယောက်ျားမှာဆီး မိန်းမမှာ မီး” ဆိုသည့် စကားကိုရိုသည့်။

အကြောင်းရင်း ဆီးရောဂါသည် ယောက်ျားတို့အတွက် ခုက္ခပေးတတ်၍ မီးယပ်ရောဂါသည် မိန်းမတို့အတွက် ခုက္ခပေးတတ်ခြင်းပင် ဖြစ်ပါသည်။ ဆီးသည် ကျောက်ကပ်သော အစိတ်အပိုင်းနှင့် ဆက်စပ်နေပါသည်။ ကျောက်ကပ်ဝေဒနာ ခံစားရလျှင် ဆီးရောဂါလည်း ခံစားရပါသည်။ ဆီးကို ကုန်စင်အောင် စွန့်ထုတ်နိုင်ခြင်းမရှိဘဲ တစ်စက်တစ်စက် ကျခြင်းသည်လည်း ခက်ခဲသော ဝေဒနာတစ်ခုဖြစ်ပါသည်။ အသွားအလာ၊ အထိုင်အထ ခုက္ခရောက်သည့် နှင့်အမျှ လူတောသူတောထဲ တိုးရန်အတွက် အခက်အခဲရှိပါသည်။ ရုပ်ပျက်ဆင်းပျက်လည်း ဖြစ်ရပါသည်။

ထိုသို့ ဆီးတစ်စက်တစ်စက်ကျနေလျှင် မည်သို့လုပ်ရမည်နည်း။

နည်းသိလျှင် မခက်ပါ။

ကြက်သွန်နီဥကြီးကြီး တစ်လုံးကိုရှာပါ။ ရလျှင် နှုတ်ပြီး ရေနွေးဖြင့် နာရီဝက်ခန့်ဖြုတ်ပါ။ အချိန်စေ့ပါက ပြုထားသော အရည်အား လက်ဖက်ရည်ခွန်းတစ်ခွန်းအထိ မနက်တစ်ကြိမ်၊ ညတစ်ကြိမ် သောက်ပေးပါ။ ဆီးတစ်စက်တစ်စက်ကျနေသော ဝေဒနာ သက်သာပျောက်ကင်းလာပါလိမ့်မည်။

ဆားမှာ ဘယ်လိုအာနိသင်တွေရှိသလဲ

ဆားမပါသည့် ဟင်းသည် ပေါ့ပြက်ပြက်နိုင်သည့် ဆားမရှိသည့် မီးဖိုချောင်သည် တင့်တယ်မှုမရှိသည့် ကျန်းမာရေးအတွက် များစွာ အထောက်အကူ

ဆိုဒီယမ်ကလိုရိုက် ပါဝင်သောဆားသည် အစာကို ကြေလွယ်
စေသည့်အတွက် လူတိုင်း မသုံးမဖြစ်သော ပစ္စည်းဖြစ်၏။
ဤ၌ ဆားကို များများစားပါက အရိုးဓာတ်ကို ပျက်စီးစေ
တတ်၏။ ပွေး၊ ဝဲ၊ ယားနာ အရေပြားရောဂါများသည် ဆား
ကို လွန်ကဲစွာ စားသူများ၌ ဖြစ်တတ်၏။

နုလုံး အရေပြား အသည်း ကျောက်ကပ်ရောဂါများ
၌ ဆားစားခြင်းကို ရှောင်ကြဉ်သင့်၏။ မည်သည့်ရောဂါဖြစ်
စေ ဆားသုံးစွဲခြင်းကို ချက်ချင်း ထက်ဝက်လျှော့စားပါက
ဖြစ်ပေါ်နေသောရောဂါများ လျင်မြန်စွာ ပျောက်ကင်းလွယ်၏။
ဆားကို အလွန်အကျွံစားသောသူသည် သွေးတိုးရောဂါသာ
မက မျက်စိ၊ အစာအိမ်နှင့် သည်းခြေကို ပျက်စီးစေတတ်၏။

ကျောက်ကပ်ဝေဒနာရှင်များအဖို့ ဆားသုံးစွဲခြင်းကို
လုံးဝ ရှောင်ရှားသင့်လှပေ၏။ လျှော့စားလျှင် အကောင်းဆုံး
ဖြစ်၏။ အလွန်အကျွံစားသူများ၌ ဆံပင်ကျွတ်ခြင်း၊ အိပ်
မပျော်ခြင်း၊ ဝလာခြင်းများ ဖြစ်တတ်၏။

ဝမ်းဗိုက်ပိုင်းဆိုင်ရာ ရောဂါဝေဒနာ ခံစားရပါက
သံပရာသီးတစ်လုံးအား နှစ်ခြမ်းခွဲစိတ်လိုက်ပါ။ ငရုတ်ကောင်း
နှင့် ဆားကို အနည်းငယ်စီထည့်၍ ပါးစပ်နှင့်စုပ်ပေးပါ။
သက်သာပျောက်ကင်းသွားပါလိမ့်မည်။

ဆီးချိုရောဂါ ကင်းပို့ရာ

ဆီးချိုရောဂါကို မြန်မာဆေးဆရာတို့က (မခုမေလ)
ရောဂါဟု ဆိုကြ၏။ ဆီး၌ သကြားဓာတ်များလာသည့် ဆိုး
ရွားသော ရောဂါတစ်ရပ်ဖြစ်ပြီး ထိုရောဂါရှိနေလျှင် အနာ
ရောဂါတို့ ပျောက်ကင်းဖို့ ခဲယဉ်းပါသည်။

သို့ဖြစ်၍ ဆီးရောဂါကင်းအောင် မည်ကဲ့သို့ ပြုရပါ
မည်နည်း

နည်းသိလျှင် မခက်ပါ။

(၁) လတ်ဆတ်သော ကြက်ဟင်းခါးကို သတ္တုရည်
ဩစ၍ နေ့စဉ် ၅ ပဲခန့် သောက်ပေးရပါမည်။

(ထိုကြက်ဟင်းခါး သတ္တုရည်သည် လွန်စွာခါး၏။
သို့သော် ခါးသောဆေးနှင့် ကင်းကွာ၍ ဆေးခါးမပါဘဲ ဆီးချို
ရောဂါ ပျောက်ကင်းရိုး ထုံးစံမရှိပါ။)

(၂) ကြက်ဟင်းခါးကို ဓားနှင့် နှပ်နှပ်ပါအောင်စဉ်း၍
နေရိပ်မှာလှန်းပါ။ ခြောက်သွေ့သောအခါ ညက်စွာ အမှုန်ပြု
၍ ၃ ပဲမှ ၅ ပဲ (အသက်နှင့် ကိုယ်ခန္ဓာ ခံနိုင်ရည်ကိုကြည့်
၍)အား သန့်ရှင်းသော ရေနှင့် နေ့စဉ်သောက်ပေးပါ။

တစ်လမှ သုံးလအတွင်း မပျက်မကွက် သောက်ပေး
ပါက စွဲမြဲစွာ အမြစ်တွယ်နေသော ဆီးချိုရောဂါ သက်သာ
လာပါလိမ့်မည်။ ထမင်းစားသောအခါ၌ ကြက်ဟင်းခါးသီးနှံ
လုံးကို ချက်၍ နေ့စဉ်စားပေးရပါမည်။

ဆေးပုလဲမြစ်ဟာ ဘယ်လိုအစွမ်းရှိသလဲ

ဆေးပုလဲမြစ်သည် ခါး၏၊ ချပ်၏၊ အစာကို ကြေစေ
၏။ သန်ကို ကျစေ၏။ ခွန်အားကို ဖြစ်စေ၏။ သည်းခြေပျက်
ခြင်းကို နိုင်၏။ ဆေးပုလဲသည် ခါးသောဆေးများအနက်
အားကို အဖြစ်စေဆုံးဟု ဆေးဆရာတို့က သတ်မှတ်ကြ၏။

ထို့ပြင် ဆေးပုလဲမြစ်သည် သွေးကို ကြေစေတတ်၏။
လေကို ကြွစေတတ်၏။ ထုတ်လည်း ထုတ်စေတတ်၏။ ခလက်
ရာ၊ လေကိုက်ခဲသောအနာ၊ ဗောဟနာ၊ ချောင်းဆိုးနာ၊
သလိပ်နာတို့ကို ပယ်နိုင်၏။ ဆေးပုလဲမြစ်ကို ဆေးဖက်ဝင်ပုံ
ကို တင်ပြရလျှင် -

(၁) ဆေးပုလဲမြစ်ကို ထုထောင်း၍ ဆားထည့်ပြီး
နောက် သင့်တော်စွာဖြင့် ပြုတ်၍ တစ်ခါသောက်လျှင် မီးယပ်
သွေးကြွင်း၊ သွေးပုပ်များ ကျဆင်း၍ အသားအရေများ သန့်
ရှင်းစင်ကြယ်လာမည်။ မီးယပ်နာ၊ မီးယပ်သွေးပျက်နာ၊ မိန်း
မောတွေဝေသော အနာအပေါင်းတို့ကို ၎င်းဆေးပုလဲသွေး၍
ရလာသော အရည်ကို ချင့်ချိန်၍ တိုက်ရ၏။

(၂) ဆေးပုလဲမြစ် တစ်ကျပ်သာ၊ နွယ်ချို တစ်ကျပ်
သာ၊ ဆားမီးဖုတ် နှစ်ကျပ်သာတို့ကို ရောစပ်အမှုန်ပြုပြီး
မန်ကျည်းနှစ်တစ်ကျပ်သာနှင့် တော၍ မကြာမကြာ လျက်ပေး
လျှင် ကလေးများ၌ ဖြစ်တတ်သော ကြက်ညှာချောင်းဆိုးရော
ဂါတို့ သက်သာပျောက်ကင်းစေပါ၏။

ဆီပူ၊ ရေနွေးပူ လောင်ခဲ့လျှင်

အိမ်ရှင်မများအဖို့ မိသားစုစားသောက်ဖို့ရာ ကြော် လှော်ချက်ပြုတ်ရာ၌ အခန်းမသင့်လျှင် ဆီပူ၊ ရေနွေးပူလောင် တတ်ပါသည်။ ပွက်ပွက်ဆူနေသော ဆီအတွင်းသို့ ရေစက် များကျလျှင်လည်း ဆီပူစင်ကာ မျက်နှာတွင်သော်လည်း ကောင်း၊ လက်တွင်သော်လည်းကောင်း ဆီပူများလောင်ကာ ထွန်ထွန်လူးလောက်အောင် ဝေဒနာခံစားရပါသည်။ ဆီပူပဲ လောင်လောင်၊ ရေနွေးပူပဲလောင်လောင် အခဲရခက်ကာ မကြာခင်မှာပင် အရည်ကြည်အဖုများ တည်လာတတ်ပါ သည်။

ထိုကဲ့သို့ ဆီပူ၊ ရေနွေးပူလောင်ခဲ့ပါက သက်သာ ပျောက်ကင်းအောင် မည်ကဲ့သို့ ပြုလုပ်ပါမည်နည်း။

နည်းသိလျှင် မခက်ပါ။

ဆီပူသော်လည်းကောင်း၊ ရေနွေးပူသော်လည်းကောင်း အလောင်ခံရပါက ကွမ်းရွက်စိမ်းများကို ရနံ့သလောက်ရှာ ပါ။ ရလာလျှင် အရည်ရအောင်ညှစ်ပါ။ ထိုကွမ်းရွက်စိမ်းရည် နှင့် အုန်းဆီစစ်စစ်ကို သမအောင် ရောမွှေပြီး အနာပေါ်သို့ ဝှမ်းစဖြင့်လည်းကောင်း၊ ကြက်မွေးတောင်သန့်သန့်ဖြင့်လည်း ကောင်း ဖြည်းညှင်းစွာ ဆွတ်လိမ်းပေးပါ။

ထိုသို့ ပြုလုပ်ပေးခြင်းဖြင့် အဖုအပိမ့်များ ထလာခြင်း မရှိတော့ဘဲ အသားရေမှာ စပ်ဖျဉ်းဖျဉ်းမဖြစ်တော့။ မကြာ ခင်မှာပင် ဝေဒနာ သက်သာပျောက်ကင်းသွားပါလိမ့်မည်။ အနာကျက်၍ အမာရွတ်ဖြစ်နေပါက ကြိတ်မှန်ရွက်ကို အရည်ရအောင်ညှစ်၍ အနာရွတ်ပေါ်တွင် မကြာခဏ လိမ်း ပေးပါက ပကတိ အသားအရေအတိုင်း ဖြစ်သွားပါလိမ့် မည်။

ဆီးချိုတွေ သိပ်တက်နေသလား

စုပါဖြစ်နေသော ရောဂါဝေဒနာများအနက် ဆီးချို ရောဂါမှာ Top Ten စာရင်းဝင်ဟုဆိုလျှင် မည်သူမျှ ငြင်းနိုင် လိမ့်မည်မထင်ပါ။

ဆီးချိုဝေဒနာရှင်၌ အနာရောဂါတစ်ခုခု စွဲကပ်ပြီးဆို လျှင် ထိုအနာရောဂါသည် တော်ရုံတန်ရုံ ပျောက်ကင်းနိုင် လိမ့်မည် မဟုတ်ပါ။ ဆီးချို လွန်စွာတက်နေပြီဆိုလျှင် လွန်

စွာ အန္တရာယ်ကြီးပါသည်။ ဆီးချိုဝေဒနာကြောင့် မျက်စိ ကွယ်သွားသူတို့ ရှိပါသည်။

သို့ဆိုပါက ဆီးချို သိပ်တက်နေပါက ကျသွားရအောင် အောင် မည်ကဲ့သို့ ပြုလုပ်ရပါမည်နည်း။

နည်းသိလျှင် မခက်ပါ။

(၁) ဥသျှစ်ရွက် နရင့် မရွေး လက်တစ်ဆုပ်စား၍ ရေနင့် သုံးခွက်တစ်ခွက်တင် ကျိုကာ သောက်သော ဆီးချို ကျသွားပါလိမ့်မည်။

(၂) မိုးမခရွက် (အချိုဒေသများမှာမူ မိုးခေတ် မခေါ်ဘဲ လသာပန်း၊ လမ်းလျှောက်ပန်းဟု ခေါ်ကြ၏။ အရွက် စိမ်းစိမ်း မတ်စေသာသာနှင့် အဖြူ၊ အနီအပွင့်ကလေးများ ပွင့်လေ့ရှိ၏။) အရွက် (၁၀) ရွက်လောက်ကို ရေနင့် သုံးခွက် တစ်ခွက်တင် ကျို၍သောက်ပါ။ အရသာကား လွန်စွာအေးပါဆေးနည်း နှစ်နည်းအနက်မှ မိမိတို့ အဆင်ပြေရာနည်းကို အခက်အခဲကို ပြေရှင်းနိုင်ပါကြောင်း။

ဆေးလိပ်ဘယ်လို ဖြတ်မလဲ

“ဘိန်းဖြူအစ ဆေးလိပ်က”ဟု ဆိုကြသည်။ ဆေးလိပ်ဆိုရာ၌ သနပ်ဖက်ဆေးပေါ့လိပ်၊ ခြေထောက် ဖက်ဆေးလိပ်၊ ကွမ်းသီးဖက်ဆေးလိပ်၊ ဆေးပြင်းလိပ်၊ သလင်း စာပတ်ဆေးလိပ်၊ ပွတ်ချွန်၊ စီးကရက် စသည်တို့ ဖြစ်ကြ၏။ ဆေးလိပ်ကို ရှုရှိုက်သောက်သုံးခြင်းဖြင့် အဆုတ်ကို ထိခိုက် စေ၏။ သွေးကြောပိတ်စေသည်။ အဆုတ်ကင်ဆာဖြစ်၍ အသက်တိုတတ်၏။

ထိုသို့ ကျန်းမာရေးကို ဆုံးပါးစေသည့် ဆေးလိပ်များ စွဲနေသူတို့အဖို့ ပြတ်သွားရလေအောင် မည်သို့ ဖြတ်မည် နည်း။

နည်းသိလျှင် မခက်ပါ။

မြင်းခွာရွက် တစ်ဆယ်သာ။
ငရုတ်ကောင်း သုံးကျပ်ရှစ်ပဲသာ။
ပိတ်ချင်း သုံးကျပ်သာ။
ပျားရည် ဆယ်ငါးကျပ်သာ။
မြင်းခွာရွက် ပခွင်းပါးကို အရိပ်တွင် ခြောက်

လှန်းပါ။ (မြင်းခွာရွက် အနီရလျှင် ပိုကောင်း၏။)

ဆေးဖော်ခါနီးလျှင် နေပူတွင် ပြန်လှန်း၍ အမှန်ပြုပါ။ ထိုနောက် ငရုတ်ကောင်းပိတ်ချင်းတို့ကို လှော်၍ အမှန်ပြုပါ။ ထိုနောက် ၎င်းအမှန်နှင့် မြင်းခွာရွက်မှန်တို့အား ပျားရည်နှင့် ရောစပ်ပါ။

အဆိုပါဆေးအား ထမင်းစားပြီးတိုင်း မန်ကျည်းစေ့ခန့် နေ့စဉ်စားသုံးပေးလျှင် ဆေးလိပ်သောက်ချင်စိတ် ကုန်ခန်းသွားပါလိမ့်မည်။ အာနိသင်အနေဖြင့် ထမင်းစား၍ကောင်းကာ အမြင်ကြည်လင်ပြီး အကြားအာရုံလည်း ကောင်းလာပါလိမ့်မည်။ ဆီးဝမ်းသွေးလေတို့လည်း မှန်လာပါလိမ့်မည်။ ဤနည်းဖြင့် ဆေးလိပ်ဖြတ်ကြည့်နိုင်ပါ၏။

ဇက်ကြောတွေ တက်နေသလား

အညောင်းထိုင်ပါ များလျှင်ဖြစ်စေ၊ အာရုံစူးစိုက်မှုများလျှင်ဖြစ်စေ ဇက်ကြောတွေ တက်တတ်ပါသည်။ အသက်အန္တရာယ်မရှိဟု ဆိုနိုင်သော်လည်း နေရထိုင်ရ ခက်ခဲပါသည်။

သည့်အတွက် ဇက်ကြောတွေ မခံမရပ်နိုင်အောင် တက်နေက မည်သို့ ပြုလုပ်ရပါမည်နည်း။

နည်းသိလျှင် မခက်ပါ။

ရှောက်သီးတစ်လုံးကို အလယ်တည့်တည့်၍ အရည်ညှစ်ယူပါ။ ၎င်းနောက် အစေ့၊ အခွံ၊ အရည် သုံးမျိုးလုံးကို ကြောခရာ သို့မဟုတ် ကြောရည်သုတ်လေ့တွင်းသို့ ထည့်ပါ။ ဆားသင့်ရုံနှင့် ပွက်ပွက်ဆူနေသော ရေခွေးဖြင့် ကြောခရာတစ်လုံးခန့် ထည့်ပါ။ အေးသောအခါ နံနက်တစ်ကြိမ်၊ ညအိပ်ရာဝင်တစ်ကြိမ် သင့်ရုံသောက်ပေးပါက တစ်ပတ်အတွင်း သိသိသာသာ ပျောက်ကင်းပါ၏။

အဝလွန်သူများ အမြဲသောက်ပေးပါက နောက်ကြော၊ နှာကြောမတက်ခြင်း၊ အမောခံနိုင်ခြင်း၊ ထိခိုက်ရှနာများ ကျက်မြန်ကာ ပျောက်ကင်းလွယ်ခြင်း၊ ကိုယ်ခန္ဓာပေါ့ပါးလက်လက်ခြင်းတို့ ဖြစ်စေပါသည်။

တောင်ဆီးဖြူဆိုတာ ဘာတွေ စွမ်းသလဲ

တောင်ဆီးဖြူဆိုသည်မှာ အပင်ငယ်အမျိုးအစားတွင် ပါဝင်၏။ အပြင့် တစ်ပေအောက်ရှိ၏။ မိုးဥတုရာသီ၌ နေရာအနှံ့အပြား ပေါက်လေ့ရှိ၏။ အရွက်သည် ဆီးဖြူရိုးရိုးနှင့် တူသော်လည်း အလွန်သေးငယ်ကာ အရွက်၏ အကြောများ၌ အသီးငယ်ကလေးများ ရှိ၏။

တောင်ဆီးဖြူအပြင် တောဆီးဖြူ၊ မြေဆီးဖြူတို့ ရှိကြသေးသည်။ အဆိုပါ ဆီးဖြူ၏ ပဉ္စင်းပါးကို ပြုတ်၍သောက်ပါက ဆီးချိုရောဂါ ပျောက်ကင်း၏။

မြေဆီးဖြူ၌ မြေဆီးဖြူရိုးရိုး၊ မြေဆီးဖြူနီ၊ မြေဆီးဖြူကြီးဟူ၍ သုံးမျိုးရှိ၏။ ၎င်းတို့အနက် မြေဆီးဖြူအကြီးကို အသုံးများကြ၏။

တောင်ဆီးဖြူ၏ အရသာနှင့် အကျိုးသွားမှာ ချဉ်ဖန်၊ ခါး အရသာရှိ၏။ သတ္တိအေး၏။ ဝိပါက၌ စပ်၏။ လေကိုဖြစ်စေ၏။ အဆိပ်ကို နိုင်၏။ သည်းခြေသလိပ်ကို နိုင်၏။ လတ်ဆတ်သော အရွက်၊ အပွင့်၊ အသီးတို့ကို ဇီယာ၊ သကြားတို့နှင့်အတူ ကြိတ်၍ လက်ဖက်ရည်ခွန်းတစ်ခွန်း သောက်ပေးပါက ပြည်တည်နာကို ပျောက်စေ၏။

ကလေးများ ယားနာဖြစ်လျှင် အရွက်ကို ထောင်း၍ ရေနှင့်ရောစပ်ပြီး အနာကို သုတ်ပေးပါ။ ပြီးနောက် ပွတ်တိုက်ဆေးကြောပေးပါ။ ယားနာများ သက်သာပျောက်ကင်းသွားပါလိမ့်မည်။ ကိုယ်ရေဝါရောဂါနှင့် ညောင်းကျရောဂါများ ကုသရာတွင် ၎င်းအရွက်ပြုတ်ရည်ကို ညဉ့်၊ နံနက် သောက်ပေးပါက သက်သာပျောက်ကင်းစေပါသည်။

တင်းတိပ်တွေကို ဘယ်လိုဖယ်ရှားပစ်မလဲ

တင်းတိပ်ဆိုသည်မှာ အမျိုးသမီးများ၏ မျက်နှာပြင်၌ ပေါက်တတ်သော ဝေဒနာလက္ခဏာတစ်ရပ် ဖြစ်ပါသည်။ တင်းတိပ်သည် လှတစ်မျက်နှာကို ဖျက်ဆီးလေရကား ဖယ်ရှားပစ်ဖို့ လိုပါ၏။ အမျိုးသမီးများအဖို့ မျက်နှာပြင်အလှမပွင်းရလေအောင် အမြဲထားဝရ သန့်ရှင်းစင်ကြယ်စေခြင်း၊ ဓာတုဆေးဝါးများ ပါဝင်သော မိတ်ကပ်တို့ကို ရှောင်ရှားခြင်းတို့ ပြုဖို့လိုပါသည်။ အကယ်၍ မျက်နှာပြင်၌ တင်းတိပ်များ

www.burmeseclassic.com

ထွက်နေပါက -

(၁) သန့်ရှင်းသော အုန်းမှုတ်ခွံကို သန့်ရှင်းသော ကျောက်ပျဉ်ပေါ်၌ ရေအစား သံပရာရည်ဖြင့် သွေးပါ။ မျက်နှာကို သန့်ရှင်းစင်ကြယ်စေရန် ဆေးကြောပြီး ခြောက်သွေ့သည်နှင့် သနပ်ခါးလိမ်းသကဲ့သို့ လိမ်းပါ။ တင်းတိပ်နှင့် ထိုဆေးရည်တို့ ထိတွေ့လျှင် အနည်းငယ် စပ်ပါသည်။ အရောင်မှာ ဝါလွန်းသဖြင့် ညအိပ်ရာဝင်မှသာ လိမ်းပေးပါ။ (စပ်ခြင်းကို သည်းခံ၍ တစ်လခန့် လိမ်းကျပေးခြင်းဖြင့် လက်တွေ့ပျောက်ကင်းကြပါသည်။)

(၂) "ဇန္တသုခ" အရွက်စိမ်းရည် (သတ္တရည်)နှင့် သနပ်ခါးရည် သွေးပြီးသား တစ်ကျပ်သားစီခန့်ကို စပ်ဖျော်ပြီး ညအိပ်ရာဝင်တိုင်း လိမ်းကျပေးပါ။

စိတ်ရှည်စွာ လိမ်းကျပေးပါက ရက်ပိုင်းအတွင်း ပျောက်ကင်းသွားပါသည်။ ဇန္တသုခ၏ အမြစ်သည် ရာသီသွေးလွန်ခြင်း၊ ညောင်းကျခြင်းတို့ကို နိုင်၏။ အဆိပ်အတောက် ဖြေနိုင်၏။ အရွက်သည်ကား အဖျားရောဂါကို နိုင်နင်းပါကြောင်း။

တုပ်ကွေးဖြစ်လျှင် ဘာလုပ်မလဲ

တုပ်ကွေးဝေဒနာသည် မိုးတွင်းကာလ၌ အဖြစ်များပြီး ကူးစက်တတ်သော ရောဂါတစ်မျိုးလည်း ဖြစ်ပါသည်။ နှာစေးခြင်း၊ ချောင်းဆိုးခြင်း၊ မျက်ရိုးနှင့် အဆစ်အမြစ်များကိုက်ခဲညောင်းညာခြင်း၊ မျက်စိများပူလာပြီး အနည်းငယ်ဖျားလာပြီးဆိုလျှင် တုပ်ကွေးဝေဒနာဆိုသည်မှာ သေချာသွားပါပြီ။

အလုပ်ပျက် အကိုင်ပျက်ဖြင့် အနေရခက်ခဲသော တုပ်ကွေးဝေဒနာအား မည်ကဲ့သို့ သက်သာပျောက်ကင်းစေပါမည်နည်း။ နည်းသိလျှင် မခက်ပါ။

- လတ်ဆတ်သော ကွမ်းရွက်ကြီး နှစ်ရွက်၊
- ချင်းအစို ငါးမူးစေ့ခန့်အရွယ် အထူအပါးရှိသော အပြားဝိုင်းတစ်ချပ်၊
- လေညှင်းပွင့် တစ်ပွင့်၊ ထန်းလျက် နှစ်ခဲ၊
- ၎င်းတို့အား ကြောရည်သုတ် မက်ခွက်ထဲသို့ ထည့်ကာ ရေနံဆီတူးတစ်တူးခန့်နှင့် တစ်ဝက်ခန့် ကျန်သည်အထိ

ပြုတ်ပါ။

၎င်းနောက် အဆိုပါ ဆေးရည်ပူပူအား မှတ်သောက်ပေးပါ။ ခွေးများစို့လာပြီး တုပ်ကွေးဝေဒနာ သက်သာပျောက်ကင်းသွားပါလိမ့်မည်။ ခွေးများရွဲလာပါက ခွေးစိုအဝတ်ချွတ်၍ ခြောက်သွေ့သော အဝတ်အား လဲဝတ်ရပါမည် ဆေးကို တစ်နေ့လျှင် နှစ်ကြိမ်ခန့် နှစ်ရက်၊ သုံးရက် မှီဝဲပါက လုံးဝပျောက်ကင်းသွားမည် ဖြစ်ပါကြောင်း။

တီဘီအဆုတ်နာ ပျောက်စို့ရာ

တီဘီအဆုတ်နာ ရောဂါအတွက် ယခုမျက်နှာကလာလ၌ ပူစရာမလိုပါ။ နိုင်ငံတစ်ဝှမ်းရှိ ဆေးရုံဆေးခန်းများ ခေတ်မီဆေးဝါးများဖြင့် တိုက်ကျွေးကုသနေပါပြီ။ သက်သာကာလတိုင်အောင် မပျက်မကွက် သောက်ဖို့သာ လိုပါသည်။ ဆေးရုံဆေးခန်း ဝေးကွာသော နေရာများရှိ တီဘီအဆုတ်ဝေဒနာရှင်များအဖို့ မြန်မာ့ဆေးနည်းတစ်ခု သက်သာပျောက်ကင်းအောင် ကုသနိုင်ပါသည်။

မြေပုပ်ခရမ်း အသီးရင့်ထဲမှ အစေ့ကလေးများ ထုတ်ယူပါ။ ပြီးနောက် နေရိပ်တွင် လှန်းပါ။ ခြောက်သွေ့ပါက သံဆုံဖြင့် အမှုန်ဖြစ်အောင် ထောင်းပါ။ ထိုအမှုန်ကို ပျားရည်နှင့်တောပြီး လက်ဖက်ရည်ဋ္ဌန်းတစ်ခွက် တစ်နေ့လျှင် တစ်လုံးသောက်ပေးပါ။ တစ်ပတ်အတွင်း အသက်ရှူဝလာပါလိမ့်မည်။ ရင်ကျပ်ချောင်းဆိုး ကင်းသွားသုံးလခန့် ဆက်သောက်လျှင် ဝေဒနာရှင်းရှင်း ပျောက်ပါသည်။

မြေပုပ်ခရမ်းကို အချို့က ခရမ်းစပ်ဟု ဆိုကြသည်။ မြေပုပ်ခရမ်းသီးများကို ရေဝတ်တိုင်း ဝေဒနာဟာသာတပြိုနွယ်ရှိ ကိုင်းများ ယာများ၌ အမြောက်အမြား တွေ့ရှိနိုင်ပါသည်။ ၎င်းသည် နေရာမရွေး ပေါက်လာ၍ အထူးသဖြင့် သဲမြေဆန်သော ကိုင်းမြေများတွင် အထူးအပေါက်များပါသည်။ အရိုးနှင့် အရွက်များတွင် အချို့အကိုင်အခက်များ ကောက်ကျွေးပြာထွက်၏။ အရွက်ရှည်ပိုင်းပြီး ဘေးတွင် ခွေးသွားစိပ်ကဲ့သို့သော သတ္တုပေါင်၏။

သုတေသီဆရာ

ဒုံးပွယ်ထူးဆန်း ဆေးစွမ်းကောင်းများ

မျိုးသန်းထွန်းကို(ရေစကြို)

သစ်ဆိမ့်သီးအရသာနှင့် အကျိုးသွား

သစ်ဆိမ့်သီးမှာ ဆိမ့်သောအရသာ ဦးဆောင်ပါဝင်နေသည့် ခါးသက်သက် စပ်ရှားရှားအရသာလည်း ပါဝင်နေသည်။

သစ်ဆိမ့်သီးမှာ စပ်၊ ဖန်၊ ဝိပါကချို အရသာရှိပြီး အသံပျက်သွေးဟောက်ပြန်၊ လည်ချောင်းနာ၊ ချောင်းဆိုး၊ နှလုံးရောဂါ၊ ပိုးနာ၊ ဝမ်းမီးနိုင်၊ ဝမ်းသက်၊ ဆီးရောဂါ၊ မျက်စိနာ၊ သည်းခြေပျက်နာ၊ ရောင်ရမ်းခြင်း စသည်တို့ ပျောက်ကင်းသည်။

ဆီဓာတ်ပါဝင်သဖြင့် ဆံပင်ကို အကျိုးပြုသည်။ ဆံပင်များသန့်စွမ်းခြင်း၊ ဖြူသောဆံပင် တဖြည်းဖြည်းနက်စေသည်။

သစ်ဆိမ့်သီးအဆံမှာ ဆီဓာတ်ကြွယ်ဝနေသည့် အတွက် ရှေးပြန်မာများ သစ်ဆိမ့်သီးကိုစားကြသည်။ ဆီထွက်သီးနံ့အဖြစ် စားသုံးသည်။

ကြစုသီးအရသာနှင့် အကျိုးသွား

ကြစုသီးမှ ဖန်ခါးမျိုးရင်း (Comloretaceae) တွင် ပါဝင်သည့် ဖန်ခါးတစ်မျိုးဟုခေါ်သည်။

သိပ္ပံနည်းက အမျိုးအစားခွဲခြားမှုအရ ကြစုသီးနှင့် ဖန်ခါးသီးမှာ မျိုးစ (Genus) တူပြီး မျိုးစိတ်သာကွဲပြားသည်။

- ကြစု = Terminalia citrina
- ဖန်ခါး = Terminalia cheloula

အာယုဗေဒဆေးကျမ်းများအလို ကြစုသီး၏ရုဏ်သတ္တိ ကြစုသီးသည် လူတို့ကို မိခင်ကဲ့သို့ ကျေးဇူးပြုတတ်သည်။ မိခင်သည် သားသမီးများအပေါ်တွင် ရံခါ အပျက်ထွက်မှုရှိသေးသော်လည်း ကြစုသီးသည်ကား လူတို့အတွက်

မည်သည့်အခါမျှ အပျက်မထွက်ချေ။ (အကျိုးကိုသာပြုသည်)

ကြစုသီး၏ အရသာမှာ အငန်အရသာမှတစ်ပါး အရသာငါးမျိုး (ချဉ်၊ ဖန်၊ ခါး၊ ဆိမ့်၊ စပ်)ရှိ၏။ အကြောမျှင်သည် ချဉ်၏။ အညှာသည်ခါး၏။ အခွံသည် စပ်ရှားရှားရှိ၏။ ကြစုသီးကိုစားလျှင် ဝမ်းမီးတောက်ခြင်း၊ သွေး၍သောက်ပါက ဝမ်းသက်၏။ ပြုတ်၍စားလျှင် ဝမ်းချုပ်၏။ လှော်၍စားလျှင် ဒေါသသုံးပါးနိုင်၏။

ကြစုသီးအကျိုးသွားများမှာ ဝမ်းမီးတောက်၊ ဉာဏ်ကောင်း၊ ဝမ်းမီးချက်ပြီး (ဝိပါက)အိုခြင်း၊ နာခြင်းမဖြစ်၊ အသက်ရှည်ရသာရန်မျိုး၊ အသက်နှင့်သင့်၊ မျက်စိနှင့်သင့်၊ ဝစေး၊ နှီး၊ ဝမ်း၊ လေသက်သည်။ ချောင်းဆိုး၊ ပန်းနာ၊ ဖေဟနာ၊ မြင်းသရိုက်နာ၊ နှုနာ၊ ကိုယ်ရောင်၊ ပပျဉ်းပိုးနာ၊ အသံပျက်၊ ဝမ်းကိုက်၊ ဆီးချုပ်၊ ဝမ်းချုပ်။

ချမ်းဖျား၊ တုန်ဖျား၊ ဝမ်းရောင်၊ အနာပေါက်၊ ဘေးဆိုးရင်ကျပ်၊ ရင်ဘတ်အောင့်၊ သုတ်ကုန်ခမ်းနာ၊ လေချွပ်၊ ဘေးလုံးနာ၊ အသည်းကြီးရောဂါ၊ ဆီးအိတ်ကျောက်တည်၊ ဆီးအောင့်၊ ဆီးချုပ်၊ မီးလောင်နာ၊ ခေါင်းတစ်ခြမ်းကိုက်၊ မျက်ရှည်ယို၊ မူးယစ်တွေဝေ၊ သွေးအန်၊ သွေးလှုံ့၊ အစာဆိမ့်အချဉ်ပေါက်၊ သွေးအားနည်း၊ ဆင်ခြေထောက်ရောဂါ၊ လိပ်ဥရောင်၊ အဆစ်အမြစ်ကိုက်ခဲရောဂါ၊ ဝါတရက်စသည့် ရောဂါများ ပျောက်သည်။

တြိဖလဆေး

ဆီးဖြူ၊ ဖန်ခါး၊ သစ်ဆိမ့် အတွဲကိုလည်းကောင်း၊ ဆီးဖြူ၊ ကြစု၊ သစ်ဆိမ့်အတွဲကိုလည်းကောင်း၊ သုံးပါးစပ်၍ ဖော်စပ်ထားသောဆေးကို (တြိဖလ အသီး ၃ ပါးဆေး)ဟု ခေါ်သည်။

တြိဖလသေးခဲအကျိုး

အသက်ရှည်၊ အနာကင်း ဖြစ်ဆဲရောဂါများပျောက်၊ ထောပတ်စစ်စစ်၊ ပျားရည်စစ်စစ်နှင့် ရေစပ် ဖိုဝဲ သင့်သည်။

မြင်းခွာရွက်သေး

မြင်းခွာရွက်သေးခြောက် လေးကျပ်သားနှင့် ငရုတ် ကောင်း တစ်ကျပ်သားကို ပျားရည်ထောပတ်နှင့် ဖိုဝဲပီး ရောဂါအားလုံးပျောက်၍ အသက်ရှည်သည်။

ရသေ့ကြီးဦးခန္တီ ခြောက်ပါးသေး

- (၁) သကြား - ၁၀ ကျပ်သား
- (၂) မန်ကျည်းနှစ် - ၅ ကျပ်သား
- (၃) ထောပတ် - ၅ ကျပ်သား
- (၄) ပျားရည် - ၅ ကျပ်သား
- (၅) ဆား - ၅ ကျပ်သား
- (၆) ပွေးကိုင်း - ၅ ကျပ်သား

သ၊ မ၊ ထော၊ ပျား၊ ပွေးဟူ၍ ထင်ရှားသောဆေးဖြစ် ပြီး ငယ်စဉ်ကပင် စွဲစားလျှင် အနာရောဂါကင်း၍ အသက် ရှည် ဆံပင်မဖြူ၊ သွားမကျိုးတဲ့ဆေးဖြစ်သည်။

ပရန္တဝါသေး

ပရန္တဝါ ပဉ္စင်းပါး အခြေကို အမှုန်ပြု ပျားရည်၊ ထောပတ်နှင့်ရော၍ နံနက်/ည စားပေးပါ။ အသက်ရာကျော် ရှည်သည်။

မင်ကိုကာသေး

- (၁) မင်ကိုကာ - ၁၀ ကျပ်သား
- (၂) ထန်းလျက် - ၁၀ ကျပ်သား
- (၃) မန်ကျည်းနှစ် - ၁၀ ကျပ်သား
- (၄) ပျားရည် - ၁၀ ကျပ်သား
- (၅) အုန်းစိမ်းရည် - ၁၀ ကျပ်သား
- (၆) လိပ်ကျောက်ဆူး - ၃ မူးသား
- (၇) ကြေပုပ် - ၃ မူးသား

ဆေးအကျိုး

သွေးလေမှုတာ၊ မျက်စိကြည်လင်း၊ ဆံပင်ဖြူပြန်နက်၊ သွေးနှင့်စပ်သမျှ လေနှင့်စပ်သမျှ ရောဂါပျောက်ကင်း အနာ ရောဂါမဝင် သက်ရှည်လွန်းတာ

ဆင်စီးမြင်းရုံ

ဆင်တုံးမနွယ်နှင့် မြင်းခွာရွက်ရေစပ်၊ ထောပတ် ပျားရည်နှင့် ဖိုဝဲပါ။

ဆင်တုံးမနွယ်ရသာယာနုဆေး

- (၁) ဆင်တုံးမနွယ်အခြောက်မှုန့် - ၅၀ ကျပ်သား
- (၂) ထောပတ် - ၁၆ ကျပ်သား
- (၃) ပျားရည် - ၁၆ ကျပ်သား
- (၄) တင်လဲ - ၁၆ ကျပ်သား

အထက်ပါဆေးကို စားသူသည် ရောဂါတစ်ခုတစ်ခု မဖြစ်နိုင်၊ အိုခြင်း၊ ဆံပင်ဖြူခြင်း၊ လေရောဂါ၊ အဖျားရော ဂါ၊ မျက်စိရောဂါပျောက် ဒေသသုံးပါးနိုင်သည်။ ပညာကိုပြင် အသက်ရှည်သည်။

မဟိဒ္ဓိအသက်ရှည်ဆေး

- (၁) မန်ကျည်းပုည(အနစ်တိုက်ယူ) - ၃၀ ကျပ် သား
- (၂) ထန်းဖိုဦးထန်းလျက် - ၃၀ ကျပ်သား
- (၃) ပွေးကိုင်းအမှုန်ပြု - ၁၅ ကျပ်သား
- (၄) ကြက်သွန်ဖြူ(မီးအုံး) - ၁၅ ကျပ်သား
- (၅) စမုန်မျိုးငါးပါး(အမှုန်) - ၁ ကျပ်သား
- (၆) ချေးသီး(အမှုန်ပြု) - ၂ လုံး
- (၇) ကလောသီး(အမှုန်ပြု) - ၂ လုံး

အားလုံးညက်စွာထောင်း၍ လေလုံအောင် ထား အိပ်ရာဝင်စား အနာကင်း၍ အသက်ရှည်သည်။

ဆေးလက်ဖက်ခြောက်

- (၁) လောကသေရွက်
- (၂) ဥနွက်

- (၃) ဆင်တုံးမနွယ်ရွက်
- (၄) သင်္ဘော၊ မယ်လီရွက်
- (၅) ကုန်းထိကရုန်းရွက်
- (၆) ငှက်
- (၇) လိပ်ဆူးရွက်
- (၈) မြင်းခွာရွက်

အားလုံး အရိပ်တွင် အခြောက်လှန်း ရေနွေးကြမ်း ကဲ့သို့ သောက်ပါ။ လက်ဖက်ခြောက်နှင့် တွဲသောက်နိုင်သည်။ ကျန်းမာအသက်ရှည်သည်။

အနာကျက်လိမ်းဆေး

- (၁) နမ်းဆီစစ်စစ် - ၅၀ ကျပ်သား
- (၂) ဖုံးမသိမ်အခဲ - ၉ ကျပ်သား
- (၃) ဆေးခန်းအမှုန် - ၁ ကျပ်သား

နမ်းဆီကျက်အောင်ကျို၊ ဖုံးမသိမ်ထည့်၊ ဆေးခန်း ထည့်၊ အေးလျှင်လိမ်း။

ဆီးကျောက်တည်ပျောက်ဆေး

- (၁) ငွန်းခြစ်အုန်းသီးတစ်လုံး
- (၂) ကျောက်ချဉ်တစ်ကျပ်သား

အုန်းသီးထိပ်ဖြင့် ကျောက်ချဉ်ထည့် အပေါက်ပြန်ဖုံး တစ်နေ့စိမ်ပြီးသောက်ပါ။

ဆံပင်နက်သန်မာစေသောနည်း ဆံပင်ကောင်းနည်း

- (၁) ဆူးပန်းစေ့ - ၅ ကျပ်သား
- (၂) ဆူးဖြူအခေါက် - ၅ ကျပ်သား

မီးရှို့ပြာချ၊ စပယ်ဆီ သို့မဟုတ် ခေါင်းလိမ်းအုန်းဆီ ငါးကျပ်သား လိမ်းပါ။

အနာပဆုပ်

အင်တုံမှုန်နှင့် ရေနံဆီရောပြီး အုံကပ်ပေးပါ။

ညောင်းညာကိုက်ခဲ

ဖီးကြမ်းငှက်ပျောသီးအမှည့်၊ ခွေးတောက်ရွက်နှင့် ပြတ်၊ ငှက်ပျောသီးကိုစား။

အနာစိမ်း

ကြက်ဆူစေးတို့ပေးပါ။

ခါး-ဈေး-အထိရာရသော်

နင်း၊ သက်၊ မြင်း၊ ကြက်-အထိကိုဖျက် ဆေးနည်း -

- နင်း - နနွင်းခါး
 - သက် - သက်ရင်းကြီးရွက်
 - မြင်း - မြင်းချေး
 - ကြက် - ကြက်သွန်ဖြူ
- ဆတူရောထောင်း၊ အထိရာပေါ်စည်းပေးပါ။

လေးဖက်နာနှင့် ကြက်မောက်ဆူးပြန်

ကြက်မောက်ဆူးပြန်နတ်နတ်စဉ်၊ ထန်းလျက်နှင့်ကျို သောက်ပါ။

လည်ချောင်းနာကျင် အသံဝင်ခဲ့လျှင်

ချင်း(ဂျင်း) ပါးပါးလွှာ၍ ခုနစ်လွှာခန့် ထန်းလျက် သုံးလုံးထည့်ကာ သုံးခွက်တစ်ခွက်တင် ကျိုသောက်ပါ။

အစာအိမ်ရောဂါ သက်သာပျောက်ကင်းစေဖို့

ဆေးနည်းတစ်လက်

- (၁) ဝံခါးမှုန်သန်သန် - ၅ ကျပ်သား
- (၂) သကြားဖြူဖြူ - ၁၅ ကျပ်သား
- (၃) ပျားရည်စစ်စစ် - သင့်လျော်ရုံအားလုံးရော၍ ပွေပါ။

နံနက်၊ နေ့လယ်၊ ည တစ်ကြိမ် (၃) ငွန်းသောက်ပါ။

အစာအိမ်ရောဂါဖြစ်နေလျှင်

နနွင်းမှုန်စစ်စစ် လက်ဖက်စားခွန်းဖြင့် နံနက်တစ် ကြိမ်၊ ညတစ်ကြိမ် သောက်ပါ။

ကော်ကြောတက် သက်သာပျောက်ကင်းစေရန်

ချင်း(ဂျင်း)ပါးပါးလှီးပြီး မီးအနည်းငယ်ဖြင့် ကော်ရော

ပဲ ထင်ခဲ့မိတာဗျ။ နောက်တော့မှ အဲဒီ အသံဝါကြီးနဲ့ သီချင်းဆိုတဲ့သူဟာ မိန်းကလေးတစ်ယောက် ဖြစ်တဲ့အကြောင်း သိခဲ့ရတာ။ သူက ဒီပြတိုက်စောင့်ရဲ့ သမီးလေးဗျ။ အသက် ၁၂ နှစ်လောက် ရှိပြီ။ သူတို့မိသားစုရဲ့ ဖြစ်ရပ်ကလည်း အတော်ကို ထူးဆန်းတယ်။ မနှစ်တုန်းက သူတို့သားအဖတွေ တောထဲမှာ လှည်းနဲ့ ထင်းသွားသယ်ကြတယ်။ နတ်ပေါက်မယ်တော်ရဲ့ နတ်စင်နား ရောက်တော့ လှည်းကိုခဏရပ်ပြီး အနီးတစ်ဝိုက်မှာ ထင်းရှာ၊ ထင်းခုတ်ကြတယ်။ အဖေလုပ်တဲ့လူက ဆီးသွားချင်တော့ နတ်စင်ရှိတဲ့ သစ်ပင်ခြေရင်းမှာ အမှတ်မထင် အပေါ့စွန့်လိုက်မိတယ်။ အဲဒီအချိန်မှာပဲ ရပ်ထားတဲ့လှည်းက နွားတွေ လန့်ပြီး ဝုန်းခနဲ ဘေးကိုလှည့်လိုက်တာ အနားမှာရပ်နေတဲ့ သူ့သားလေးဟာ လှည်းထမ်းပိုးအစွန်းနဲ့ ခေါင်းကိုရိုက်မိပြီး ပွဲချင်းပြီး သေဆုံးသွားခဲ့ရတယ်။ သမီးလေးက ဒီမြင်ကွင်းကြောင့် သိပ်ပြီး လန့်သွားခဲ့တယ်။ အိမ်ပြန်ရောက်တော့ သုံးရက်လောက် အပြင်းဖျားပြီး သတိလစ်သွားခဲ့တယ်။ သတိပြန်လည်ပြီး နေထိုင်ကောင်းလာတော့ ဒီမိန်းကလေး ရဲစိတ်ဟာ မူမှန်မဟုတ်တော့ဘူး။ အသံကလည်း ယောက်ျားသံကြီးဖြစ်သွားပြီး ညညကျရင် အခုလိုပဲ အသံဝါကြီးနဲ့ သီချင်းဆိုလေ့ရှိတယ်။ အင်း . . . လောကကြီးမှာ ကိုယ်မသိနိုင်တာတွေ လက်လှမ်းမမီတာတွေက အများကြီးရှိတယ်လေ။ ဒီတော့ ကိုယ်မယုံကြည်ရင်နေပါ။ ဘာကိုမှ မလေးမစား မထေမဲ့ မြင်မပြတာ၊ မစော်ကားတာ အကောင်း

ဆုံးပါပဲ။ ထိုသူတေသန အရာရှိက တက္ကသိုလ်ကျောင်းသားတစ်ဦးဖြစ်သည့် စာရေးသူကို လိမ္မာပါးနပ်စွာဖြင့် အကြံပေး ဆုံးမသွားခဲ့ခြင်း ဖြစ်၏။

နတ်ပေါက်မယ်တော် နတ်ကွန်းနှင့်ပတ်သက်၍ ရှေးဖြစ်ဟောင်းအောက် မေ့ဖွယ်ရာများကို ပြန်လည်ဆင်ခြင်မိပြီး နောက် ၁၉၆၀ ပြည့်နှစ်တုန်းက ကြံတွေ့ခဲ့ရသော ထူးဆန်းလှသည့် ဖြစ်ရပ်တစ်ခုအကြောင်းကို ပြန်ပြောင်းအောက်မေ့ သတိရမိပြန်၏။ ထိုစဉ်က စာရေးသူသည် ကချင်ပြည်နယ်၊ မိုးညှင်းမြို့တွင် နေထိုင်လျက် ၁၀ တန်းကျောင်း သားဘဝ ၁၀ တန်းစာမေးပွဲ ဖြေဆိုပြီး ချိန် ဖြစ်၏။ တစ်ရက်သည့် သူငယ်ချင်း တင်အောင်ဆိုသူနှင့် တောထဲတွင် တောကြက်သွားတည်ရန် တိုင်ပင်မိကြ၏။ တောကြက်တည်သည်ဆိုခြင်းမှာ ကောင်းစွာ မွေးမြူလေ့ကျင့်ထားသော တိန်ညင်ကြက်ဖကို တောထဲသို့ ယူဆောင်သွားပြီး ချည်တိုင်ဖြင့် ချည်နှောင်ထားရ၏။ ထိုတိန်ညင်ကြက်ဖ (ဝါ) တိန်ညင်ကြက်၏ ပတ်လည်၌ ညွတ်ကွင်းအသေးတစ်ထပ် အကြီးတစ်ထပ် ဝိုင်းပတ်ရံ၍ စိုက်ထားရ၏။ ကြက်တည်သူက မလှမ်းမကမ်းရှိ ချုံကွယ်တစ်နေရာတွင် ပုန်းအောင်းပြီး အရိပ်အခြည်ကို စောင့်ကြည့်နေရ၏။ တည်ကြည်ဖြစ်သည့် တိန်ညင်ကြက်ဖက တွန်သံပေးသောအခါ ထိုတောတစ်ဝိုက်၌ ဗိုလ်ကျစိုးမိုးနေသည့် တောကြက်ဖက ရောက်ရှိလာ၏။ တည်ကြက် (ဝါ) တိန်ညင်ကြက်ဖကို မိမိနယ်ပယ်လာလှသူ ဟုထင်ပြီး ဒေါသစိတ်ဖြင့် ခွပ်၏။ တည်

ကြက်ဖကလည်း ပြန်ခွပ်၏။ မိနပ်ပိုင်အတွင်း၌ပင် တောကြက်ဖသည် ညွတ်ကွင်းများနှင့်ငြိပြီး အမိခံရ၏။

စာရေးသူနှင့် သူငယ်ချင်း တင်အောင်တို့သည် “နာနား”ဆိုသော မင်းဆိုင်ရှင်ကုလားတစ်ဦးထံတွင် တောကြက် တည်ပုံတည်နည်းအကြောင်း တပည့်ခံကာ စာတွေ့သဘော ဆည်းပူးလေ့လာကြ၏။ ထို့နောက် တစ်ဆင့်သော နံနက်ဝေလီဝေလင်းအနီးရှိ နာနားထံမှ တည်ကြက်ဖတိန်ညင်ကြက်ကောင်ကို ဂှားရမ်းယူဆောင်ပြီး မြို့တောင်ဘက်ရှိ နမ့်ပုတ်တောဘက်သို့ ထွက်လာခဲ့ကြလေသည်။ တော၏အနီးတွင် ရှေးခေတ်က ဟောင်းမြေနေရာရှိ၏။ ပုဂံခေတ်က ရာ စေတီပျက်ကြီးတစ်ဆူလည်း နမ့်ပုတ်ရွာအနီးရှိ ထိုတောသည် က တောကြမ်းသည် (ဝါ) နမ့်ပုတ်သည်ဟုလည်း နာမည်ကြီးလှ၏။ သို့ရာတွင် စာရေးသူနှင့် တင်အောင်တို့သည် ကြက်တည်ရန်ကိစ္စအတွက်သာ စိတ်ဝင်စားနေကြသဖြင့် တောကြက်လန့်ရမှုနဲ့ မသိခဲ့ကြဘူး။

နမ့်ပုတ်တောထဲသို့ ဝင်ရောက်ရှိကြရာ သစ်ပင်ကြီးအောက်၌ ခေတ္တရပ်နားကြပြီး ကြက်တည်ရန် စတင်ပြင်ဆင်ကြ၏။ ဒေသထုံးစံအရ ကွမ်းလက်ဖက်တို့ဖြင့် သက်ဆိုင်ရာပယ်ရှင်တို့ကို တင်မြှောက်သူတို့၏ ပိုင်နက်အတွင်း တည်ခွင့်ပြုခွင့် တောင်းရ၏။ ကြီးခင်ဗျား...ကျွန်တော်တို့

တက်သည်နေရာ ကပ်ပေးပါ။

ခါးနာလျှင် ကုလားမရိုပါ

ဆေးကုလားမရေဖြင့် (၂၄) နာရီစိမ်ကာ သကြား

နှစ်သက်ရာ အမွှေးရနံ့ စသည်ရောသောက်ပါ။

(၁) သင်္ဘောမဲလီပွင့်အခြောက်

(၂) ဒန်ခွဲစေ့အခြောက်

မီးကျွမ်းအောင်လှော်ပါ။ ရေနွေးမှာ ခတ်သောက်ပါ။

ဝမ်းအနည်းငယ်ပျော့မည်။

မြစ်ပွားနာအတွက်ဆေးနည်း ပါဝင်သောဆေးအမည်များ

(၁) ဒန်ခွဲရွက်

(၂) ပွေးကိုင်းရွက် (သို့မဟုတ်) မဲလီကြီးရွက်

(၃) ပိစပ်ရွက်

(၄) မြက်ချိုရွက်

(၅) ကုန်းထိကရုံး ပဉ္စငါးပါး

(၆) လောက်သေရွက်

ထိုဆေးခြောက်မျိုးကို ဆတူယူ ရေနှင့် သုံးခွက်တစ်
ခွက်တင်ကျိုပါ။ ထိုသို့ကျိုရာတွင် မီးထဲ၌ ရှောက်ကိုင်း နှစ်
ကိုင်း သုံးကိုင်းခန့် ထည့်ပေးပါ။ လက်ဖက်ရည်ပန်းကန်
တစ်ဝက်ခန့် နံနက်၊ မနက်၊ ည သုံးကြိမ်သောက်ပါ။ အနာရှိ
က လိမ်းပေးပါ။

တိကာဖလ နတ်သစ်ရွက်ဆေး

(၁) ကြက်တက်ရွက်

(၂) တောစံပယ်ရွက်

(၃) နရွဲရွက်

(၄) ငါးရဲပတူရွက်

အဲဒီအရွက် မနုမရင့်တွေကို ရေနွေးတစ်ပွက်၊ နှစ်
ပွက်ဆူ အရွက်နှွမ်းပျောသွားအောင်ပြုတ်ပါ။

ခဲနဲညက်အောင်ထောင်းပါ။ ဆားအနည်းငယ်ထည့်
နယ်ပေးပါ။ အိုးတစ်လုံးထဲမှာ ထည့်သိပ်ပေးပါ။ အရည်ကြည်
ထွက်လျှင် ခပ်ပစ်ပါ။ စားခါနီး လိုသလောက်ယူပြီး ဆီ၊ ပဲ
ကြော်၊ နှမ်း၊ ကြက်သွန်ကြော်၊ မြေပဲတွေနဲ့ သုပ်စားပါ။

အကျိုး

အားအင်ခွင့်နဲ့ ဖားနာမှု၊ ညောင်းကိုက်မှု၊ အသား
ရှည်ခြင်း၊ အဟာရသိဒ္ဓိ ပြည့်ဝမ်း။

မှတ်ကျလို ဒုက္ခခံစားနေရသူများအတွက်

မှတ်အမျိုးအစား ခွဲခြားနည်းနှင့်

မှတ်ရောဂါသက်သာပျောက်ကင်းစေသောနည်း

မှတ် (၃) မျိုး

(၁) သွေးမှတ်၊ (၂) လေမှတ်၊ (၃) ရေမှတ်

မှတ်အမျိုးအစားခွဲခြားနည်း

ကြက်ဆူရိုနီရွက်ကို နှမ်းပျောအောင်မီးကင် အပူ
ပြီး မှတ်ကိုထုပ်ထားပါ။

(၁) ယားလာလျှင်သွေးမှတ်

(၂) ပူလာလျှင်လေမှတ်

(၃) အေးလာလျှင် ရေမှတ်

လိုအပ်သည်ဆေးအမည်နှင့် ဆေးဖော်နည်း

ဆေးအမည်များ

(၁) ပိန်းဥ၊ (၂) မျောက်ဥ၊ (၃) ကြွေဥ

အထက်ပါ ဆေးသုံးမျိုး အညီအမျှယူ၊ ညက်ဆေး
အမှုန့်ပြု၊ ဆေးတောင့်ကလေးများပြုလုပ် နေလှန်း
သွေလျှင် အဝကျယ်ဖန်ဘူး၌ ထည့်ထားပေးပါ။

(၁) သွေးမှတ်ကုသရန်

ဆေးတောင့်ကိုသွေး၍ ရှောက်အရည်နှင့်ရော
သွေးမှတ်တစ်ခုလုံး နဲ့အောင်လိမ်းပါ။

ထိုနောက် ကြေးဝါကို ရဲနေအောင် မီးအပူ
ကျွဲကျင်ငယ်ရေထဲနှစ် အငွေခဲပေးပါ။ အငွေကုန်သွား
နောက်တစ်ခါထပ်ပြီး ကြေးဝါကိုရဲနေအောင် အပူ
ကျင်ငယ်ရည်ထဲပြန်နှစ် အငွေထပ်ခဲပါ။ သုံးကြိမ်အငွေ

(၂) လေမှတ်

ဆေးတောင့်ကိုသွေး၍ သံပရာရည်နှင့်ရော
မှတ်တစ်ခုလုံး နဲ့အောင်လိမ်းပါ။ ထိုနောက် ကြေးဝါ

ရဲနေအောင်အပူပေးကာ မြင်းကျင်ငယ်ရေထဲနှစ် အငွေခံပေးပါ။ သုံးကြိမ် အထက်ပါအတိုင်း ပြုလုပ်ပေးပါ။

(၃) ရေမှတ်

ဆေးတောင့်ကိုသွေး၍ စောင်းလျားရေဖြင့် ရောစပ်ပြီး ရေမှတ်တစ်ခဲလုံး နှံ့အောင်လိမ်းပါ။ ထို့နောက် ကြေးဝါကို မီးဖြင့်ရဲနေအောင် အပူပေးကာ နွားကျင်ငယ်ရည်ထဲနှစ်၍ အငွေခံပေးပါ။

သုံးကြိမ်အထက်ပါအတိုင်း ပြုလုပ်ပေးပါ။

လေးဖက်နာနှင့် အရိုးကျိုးပေါင်းတက်ရောဂါအတွက် ဆေးစွမ်းကောင်းတစ်လက်

ဆေးနည်း -

ကြက်ဥတစ်လုံးကိုခွဲလိုက်၊ အထဲက အဝါနှစ်ကို ထုတ်ပြီး ခွဲချွဲပျစ်ပျစ် အဖြူရောင်ရည်နဲ့ နွှင်းမှုန့် မန်ကျည်းစေ့ခန့်ကိုရောပြီး နံနက်အိပ်ရာထ မျက်နှာသစ်ပြီးတိုင်း သောက်ပါ။

နွှင်းမှုန့်ကနံ့လို့ အနံ့မခံနိုင်ရင် နွှင်းမှုန့်ကို အလုံးလေးတွေလုံးပြီးနေလှန်း ကြက်စုရည်နှင့်သောက်ပါ။ စွဲ၍ သောက်ပါ။

အာသီးရောင်ပျောက်လိုလျှင်

ကြက်သားဟင်းမြစ်အစို့ တစ်လက်မခန့်ကို ရေစင်ကြယ်အောင်ဆေးကြောပြီး ပါးစပ်တွင်ငုံထား၍ အရည်ကို မကြာခဏ မျိုချပါ။

ရုပ်ပျိုသက်ရှည်ကျန်းမာရေးဆေးတစ်လက်

- (၁) ဆင်တုံးမနွယ် - ၅ ကျပ်သား
- (၂) ငှက် - ၅ ကျပ်သား
- (၃) သမုန်းဥ - ၅ ကျပ်သား
- (၄) ရှားစောင်းလက်ပတ် - ၂၅ ကျပ်သား
- (၅) ပျားရည် - ၅၀ ကျပ်သား

ဆေးဖော်စပ်ပုံ

ရှားစောင်းလက်ပတ်ကို ရိပ်ရိပ်လှီးပါ။ ဆင်တုံးမနွယ်၊ ငှက်၊ သမုန်းဥတို့ကို အမှုန့်ပြုပါ။

ပရဆေးဆိုင်မှာ အမှုန့်အလွယ်တကူ ရနိုင်ပါသည်။

ရှားစောင်းလက်ပတ်၊ ဆင်တုံးမနွယ်၊ သမုန်းဥ၊ ငှက်မှုန့်များကို သမအောင်ရောစပ်ပြီး ရေခွေးနှင့်ချက်ရမှာ ဖြစ်ပါတယ်။

ရေခွေးငွေနှံ့ ချက်ပုံ

ဆေးချက်မယ့်လေ့နဲ့ကိုက်ညီတဲ့ ဒန်အိုးတစ်လုံးကို ရှာပါ။ ဆိုလိုရင်းက ဒန်အိုးအတွင်း လှုပ်ပိတ်လိုက်တဲ့အခါ လေဝင်ဟာ ဒန်အိုးထဲမှာရှိစေပြီး ဒန်အိုးနှုတ်ခမ်းနဲ့ လှုပ်နှုတ်ခမ်းများ အဖုံးပိတ်သလို ဖြစ်နေရပါမယ်။

ဒီနောက် ဒန်အိုးထဲမှာ ရေတစ်ဝက်ထည့်ပြီး ရေခွေးပေါ်မှာ ကြွလေ့တင်ကာ ဒန်အိုးအောက်မှာ မီးထည့်ချက်ခြင်းဟာ ရေခွေးငွေနှံ့ချက်ခြင်း ဖြစ်ပါတယ်။

အထက်ပါအတိုင်းချက်ပြီး ဆေးများအအေးခံပြီး ပျားရည်နဲ့သမအောင် ရောစပ်ပေးပါ။ လေလုံပုလင်းနှင့် ထည့်ပါ။

ဆေးအသုံး

ညအိပ်ရာဝင် လက်ဖက်စားခွန်း တစ်ခွန်းစားပြီး ရေအေးသောက်ပါ။

ဆေးအကျိုး

ဆီး၊ ဝမ်း၊ လေမုန်း၊ သွေးသားကြည်လင်း၊ သန့်ရှင်း၊ မျက်စိကြည်၊ စားဝင်၊ အိပ်ပျော်၊ အသားအရည်စိုပြည်အသက်ရှည်။

ဘောကျခြင်းအတွက် ဆေးနည်းတစ်လက်

နကျယ်အုံ၊ လေးညှင်းပွင့်တစ်ကျပ်သား၊ ဆတူမှုန့်ညက်နေအောင် ရောကြိတ်ပြီး ဆန်ပုန်းရည်နဲ့ ဖျော်ပါ။ တစ်နေ့နှစ်ကြိမ်မှ သုံးကြိမ်အထိ ဘောကိုလိမ်းပေးပါ။

မျိုးသန်းထွန်းကို(ရေစကြို)

ဆေးနည်းကောင်း

■ အောင်(ပညာရေး) လင်းကတော

ကျွန်တော်၏ဘကြီး ဘုန်းကြီးရှိစဉ်က မကွေးတိုင်း ဒေသကြီး ပခုက္ကူခရိုင်၊ မြိုင်မြို့နယ်၊ ဖျသီးကျေးရွာအုပ်စု ထန်းတောမရွာကျောင်း သက်တော်ရှည်ဆရာတော်ကြီးထံ ဘကြီးဘုန်းကြီးနှင့်အတူ ဝါဦးဝါကျွတ် ကန်တော့ရောက်ဖြစ်ခဲ့ ရပါသည်။ ဘကြီးဘုန်းကြီးသည် သက်ကြီးဝါကြီး ဆရာတော် များကို စွမ်းနိုင်သမျှ ကန်တော့လေ့ရှိပါသည်။

ထန်းတောမရွာ ဆရာတော်ကြီးထံ ရောက်ခဲ့စဉ် “မောင်ကျောင်းသား ဗဟုသုတဆိုတာ ရတဲ့နေရာက လေ့လာစုဆောင်းမှတ်သားရသကဲ့။ မင်းကို ဗမာတိုင်းရင်းဆေးနည်းကောင်း ပြောပြမယ်။ လိုက်ရေးမှတ်။ အလွတ်ကျက်ထား လိုတဲ့အချိန်သုံး” ဟု မိန့်ကြားခဲ့ပါသည်။

စာရေးသူလည်း လိုက်ရေးမှတ်ကာ အာရုံအလွတ် ကျက်ထားခဲ့ရာ ခုချိန်ထိ မှတ်မိရနေပါသည်။ ဆရာတော်ကြီး နှင့် ဘကြီးဘုန်းကြီး ပျံလွန်တော်မူခဲ့ကြသည်မှာ ဆယ်စုနှစ် သုံးခုကျော်ခဲ့ပါပြီ။

- (၁) နားထိုင်။ နားလေး ပျောက်ကင်းသောနည်း
- (၂) လေနာပျောက်ဆေးနည်း
- (၃) ဆံပင်နက်၊ အသံကောင်း သွားခိုင်ဆေးနည်းတို့ ဖြစ်ပါ၏။ လင်္ကာလေးများနှင့်ဖြစ်၍ ဆိုကျက်လွယ် မှတ်သား ထားနိုင်ခြင်းဖြစ်ပါသည်။

(၁) “နာရပတိ၊ ဖားဆီထည့်၍ စည်တီးမကြား ဆိုသည့်နား ကြမ်းပိုးလျှောက်သွား ခိုင်ခိုင်ကြား၏” ဆိုလို ရင်း အဓိပ္ပာယ်မှာ...

မြန်မာဘာသာဆေးဆိုင်မှ နာရပတိအမြစ်ဝယ်ယူ၊ ဖား ၏အဆီနှင့် သွေးကာ နားကိုကြပ်ပေး ဆေးပေးလျှင် နားထိုင် နားလေး ပျောက်ကင်းနိုင်သည်ဟူ၏။

(၂) ယင်းပြား ကန်ချက်၊ ငရုတ်နှင့်ဆား ဤဆေး ပေါင်းညှားအမျှစီ။ ကယ်ပါယူပါ တစာစာ၊ လေနာရှိသူ သူ၊ ရေမွှေးပူနှင့်သောက်၊ လေနာ၊ ချက်ချင်းပျောက်၊ ဆေး မလျှော်၊ ရွှေနှင့်တော်၊ ကျော်အောင်ကောင်းသည့်ဆေး ညွှန်းပါ၏။

ဘယဆေးဆိုင်မှ ဖော်ပြပါ လေးမျိုးဝယ် အညှီအမျှ ပြု၊ ရေမွှေးပူနှင့်သောက်ပါ။ လေနာရောဂါ ပျောက် မည်။

(၃) ပရနွဝါ၊ ပါးပါးလွှာ၊ သကာပျားနှင့်ဖက် ဥညှိငှက်၊ ဆံပင်ကြောကြောနက်၊ ဇန္တာသံမိုနက်... ပရနွဝါအပင် (အလေ့ကျသဘာဝပေါက်ပင်) သည်။ ထိုအပင်၏ ပဉ္စငါးပါးကို အမှုန့်ပြု၊ ပျားရည်နှင့် နေ အချိန်မှန် သင့်တင့်အောင် စားသုံးပါက အသံ ဥညှိငှက်သို့သာ၊

ဆံပင် နက်မှောင် ဇန္တာဟူသည့် သွားများ သံမိုနက်သလို ထူထပ် သော်လည်း မကျိုးနိုင်၊ ခိုင်ခံ့သည်ဟု ဆိုလိုရင်း ဖြစ်ပါသည်။ လိုအပ်ရာရာ အသုံးပြု၍ ခန္ဓာကျန်းမာ စိတ်သာ ကြပါစေ...။

အောင်(ပညာရေး) လင်းကတော

ခုခံအားကျဆင်းရောဂါနှင့်

ဝါးစိန်(ဝါးပုလဲ)

သိပ္ပံမင်းလွင်(ဇီးတုန်း)

ဝါးဆိုလျှင် မြန်မာမှုနယ်ပယ်တွင် သာမက ကမ္ဘာလူသားများ အသိများ သလို ကျန်းမာရေးအတွက် ဆေးအသုံး ဝင်ရသော အပင်တစ်မျိုးဖြစ်ပါသည်။ ဒေသအသီးသီးတွင် သဘာဝအလျောက် ပေါက်ကြပါသည်။ ဝါးတောဝါးရုံကြီးများ ထဲတွင် ဝါး(အမ)ပင်မှ ထူးခြားလှသော ဝါးစိန်(ဝါးပုလဲ)ခေါ် (အမြဲတော)သဘော နဲ့ သဘာဝအလျောက် တည်ရှိပြီး ကျောက်ဖြူနုအဆင်းကဲ့သို့ ဖြူသော အရောင်ရှိပါသည်။ ၎င်းအဖြူရောင်တွင် ညိုရောင်)အကွက်ကလေးများ ပါရှိ တတ်ပါသည်။ ၎င်းကို အာယုဗေဒပညာ ရင်များအနေနဲ့ (တာဘာဒီ၊ ဝံသရော ဘကာ)လို့ ခေါ်ဆိုကြပါသည်။ ဝါးများရဲ့ ဆေးအသုံးဝင်ပုံ၊ လူသားများအတွက် အသုံးအဆောင်နှင့် အကျိုးပြုပုံ များကို ရေးသားဖော်ပြရလျှင် များပြား ကျယ်ဝန်းလှပါသည်။ ကမ္ဘာလူသားများ အတွက် အတိုင်းအတာတစ်ခုအထိ သက်တွေ့အသုံးပြုနိုင်စေရန် ဆန္ဒမွန် ခြင်း ဝါးစိန်(ဝါးပုလဲ)အကြောင်း ရေးသား ဆင်ခြင်အပ်ပါသည်။

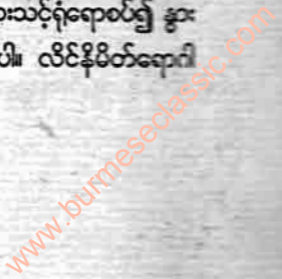
(၁) ခွန်အားသတ္တိတိုးပွားဆေး။
သစ်ကြံပိုးအပါး (တစ်ကျပ်)၊
ဖာလာဖြူ(နှစ်ကျပ်)၊ ပိတ်ချင်းငယ်
(လေးကျပ်)၊ ဝါးစိန်(ခြောက်ကျပ်)၊
သကြားခဲ (ရှစ်ကျပ်) ဆေးများအားလုံး
အမှုန့်(အပြား)ပြုလုပ်ပါ။ ခွန်အား
သတ္တိနည်းခြင်း၊ ကြံခိုင်မှုမရှိခြင်း၊ မော
ပန်းလွယ်ခြင်း၊ ချောင်းဆိုးခြင်းနှင့် အဖျား
ဟောင်းရောဂါများအတွက် ရောဂါအနု
အရင့် လူအင်အားအခြေအနေကို ချင့်
ချိန်၍ တစ်ကြိမ်လျှင် ၂ ဂရမ်(နှစ်ပဲ
သား)ရေနွေးနှင့် တစ်နေ့သုံးကြိမ်
သောက်ပါ။

(၂) ခုခံအားကျဆင်းရောဂါ
ဝါးဖြူအစေ့(နှစ်ကျပ်)၊ ပိတ်ချင်း
သီး(နှစ်ကျပ်လေးပဲ)၊ ဖာလာစေ့(ငါးပဲ)၊
သစ်ကြံပိုး(လေးပဲ)၊ နွားနို့မှဖြစ်သော
မလိုင်(ငါးကျပ်လေးပဲ) ဆေးများကို
အမှုန့်ပြုလုပ်ပြီး နွားနို့မလိုင်နှင့် ရော
စပ်၍ ပျားရည်သင့်လျော်ရုံ (စားကောင်း
ရုံ) ရောစပ်ပြီး တစ်ကြိမ်လျှင် လက်
ဖက်စားဖွန်း(တစ်ဖွန်း) တစ်နေ့သုံးကြိမ်

(သို့) ခဏခဏလျက်ပေးပါ။ ခုခံအား
ကျဆင်းရောဂါ၊ ခယရပ်ရောဂါ၊ အမော
မခံနိုင်ခြင်း၊ ရင်ထဲမှာ ထုံကျင်ကိုက်ခဲ
ခြင်း၊ သည်းခြေဖျားဖျားခြင်း၊ ဝမ်းမီးနဲ့
ခြင်း၊ ဝမ်းပျက်ခြင်း၊ အရေပြားယားယံ
ခြင်းကို သက်သာပျောက်ကင်းစေပါ
သည်။

(၃) ပြည်တူလာသရောနာ
ဝါးစိန်၊ ကရဝေးသီး၊ ကံ့ကော်
ဝတ်ဆံ၊ ဖာလာငယ်စေ့ ၎င်းတို့ကို ဆ
တူယူ၍ နံ့သာဆီနှင့်ရောစပ်ပြီး အမှုန့်
(အပြား)ပြုလုပ်ပါ။ တစ်ကြိမ်လျှင် ဆေး
၄ ဂရမ် (လေးပဲသား)ကို သကြား ၃
ဂရမ် (သုံးပဲသား)၊ ရေအေး(သုံးကျပ်
ရှစ်ပဲသား)နှင့် တစ်နေ့သုံးကြိမ် သောက်
ပါ။ ပြည်တူလာသရောနာကို သက်သာ
ပျောက်ကင်းစေပါသည်။

(၄) လိင်နိမိတ်ရောဂါ
ဝါးစိန်(လေးရွေး) (ရွေးလေး)ကို
အမှုန့်ပြု၍ သကြားသင့်ရုံရောစပ်၍ နွား
နို့စိမ်းနှင့်သောက်ပါ။ လိင်နိမိတ်ရောဂါ

ကြောင့် ခန္ဓာကိုယ်တွင် ပူလောင်ပေါက် ပြခြင်း အစုံအနာဖြစ်ခြင်း၊ အပူကိုတ် ဖြစ်ခြင်းတို့ကို သက်သာပျောက်ကင်းစေ ပါသည်။ တစ်နေ့ (သုံးကြိမ်)သောက်ပါ။

(၅) ဆီးပူရောဂါ

ဝါးစိန်၊ ဆူးလေ၊ သကြားခဲ ဆေး (သုံးပါး)ကို အမှုန့်(အပြား)ပြုလုပ်၍ တစ်ကြိမ်လျှင် ၄ ဂရမ်(လေးပဲသား)ကို နွားနို့အစိမ်းနှင့် တစ်နေ့(သုံးကြိမ်) သောက်ပါ။ သက်သာပျောက်ကင်းစေပါ သည်။

(၆) ဆီးမစင်ကြယ်သောရောဂါ

ဝါးစိန်၊ ကရဝေးသီး၊ ဖာလာဖြူ စေ့ ၎င်းဆေး(သုံးပါး)ကို ဆတူ အမှုန့် (အပြား)ပြုလုပ်ပါ။ ရောဂါအနုအရင့်ချင့် ချိန်၍ တစ်ကြိမ်လျှင် ဆေး ၄ ဂရမ် (လေးပဲသား)ကို သကြားအနည်းငယ်၊ နွားနို့အစိမ်းနှင့် တစ်နေ့ နှစ်ကြိမ်၊ သုံး ကြိမ်သောက်ပါ။ ဆီးနောက်ကျူခြင်း၊ ဆီးအနည်ထိုင်ခြင်း၊ ဆီးအရောင်ပျိုးစုံ ဖြစ်ခြင်းနှင့် ဆီးမစင်ကြယ်သောရောဂါများ ကို သက်သာပျောက်ကင်းစေပါသည်။

(၇) နာတာရှည်အဖျားရောဂါ

ဝါးစိန်ကို အမှုန့်ပြု၍ ဆင်တုံး မနွယ် သတ္တုရည်နှင့် ပျားရည်ရောစပ် ပြီး မကြာမကြာလျက်ပေးပါ။ နာတာ ရှည် အဖျားဟောင်းရောဂါကို သက် သာ ပျောက်ကင်းစေပါသည်။

(၈) ချောင်းခြောက်ဆိုးရောဂါ

ဝါးစိန်(လေးရွှေ)(ရွှေလေး) ပျား ရည်(တစ်ကျပ်)၊ ထောပတ်ကောင်း(နှစ် ကျပ်)တို့ကို ရောနယ်၍ တစ်ကြိမ်လျှင် လက်ဖက်စားစွန်း (တစ်စွန်း)သောက်ပါ။ (သို့) မကြာမကြာ လျက်ပေးပါ။ ချောင်း ခြောက်ဆိုးရောဂါကို သက်သာပျောက် ကင်းစေပါသည်။

(၉) သွေးအန်သွေးကျရောဂါ

ဝါးစိန် ၂ ဂရမ်(နှစ်ပဲသား)၊ သကြားခဲ ၂ ဂရမ် (နှစ်ပဲသား)ကို ပျား ငယ်ရည် ဟင်းသောက်စွန်း(တစ်စွန်း) နှင့် ရောစပ်ပြီး တစ်ကြိမ်လျှင် လက် ဖက်စားစွန်း(တစ်စွန်း) တစ်နေ့သုံးကြိမ် သောက်ပါ။ (သို့) မကြာမကြာလျက် ပေးပါ။

(၁၀) ခုခဲအား ကျဆင်းရောဂါ

ခုခဲအား ကျဆင်းရောဂါရှင်များ အတွက် ဆေးဖော်စပ်ရန် အခြေအနေ မပေးလျှင် အဖြူရောင်ဝါးစိန်ကို အမှုန့် ပြု၍ အဝါရောင်ပျားငယ်ရည်နှင့် ရော စပ်ပြီး တစ်ကြိမ်လျှင် လက်ဖက်စားစွန်း (တစ်စွန်း)သောက်ပါ။ တစ်နေ့သုံးကြိမ် အသုံးပြုနိုင်ပါသည်။ တစ်ကြိမ်အတွက် ဝါးစိန် ၂ ဂရမ်(နှစ်ပဲသား)နှင့် ပျားရည် ၄ ဂရမ်(လေးပဲသား)ဖြစ်ပါသည်။

ရှေးဆေးကျမ်းများအဆို ခေယရပ် ရောဂါ၊ သောသရောဂါ၊ ရာဇယက္ခ ရောဂါ မြင်မြောက်နာခေါ်တဲ့ ရောဂါတွေ အတွက် ဝါးစိန်(ဝါးပုလဲ)ဟာ အသုံးဝင် အစွမ်းထက်လှပါကြောင်း၊ ဝါးစိန်ကို ကျားသတ္တိခွန်အားတိုးဆေး၊ နလုံးအား

ဆေး၊ အဆုတ်နာပျောက်ဆေး၊ သလိပ် ပျော်ဆေး၊ အဖျားကျဆေးနှင့် အနို့ သမီးများအတွက် (သားမြတ်ကြီးသွား စေသောဆေး)အဖြစ် ရှေးသမားတော် များ ဆေး ပညာရှင်များ အသုံးပြုခဲ့ကြ ကြောင်း သိရှိရပါသည်။

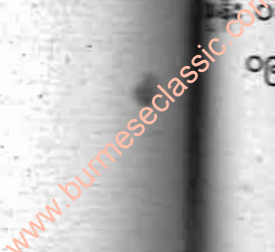
ယခုခေတ် ခုခဲအားကျဆင်းသော ရောဂါနှင့် ကျားခွန်အားသတ္တိအတွက် ဝါးစိန်(ဝါးပုလဲ)ကို ရွှေပြာ၊ ကံကျွန်း ကျောက်သွေး၊ ကျောက်ဆီ၊ ကျောက်နီ၊ ဂေါက်ရောင်၊ အံဖတ်၊ ငှက်သိုက်၊ ပျားရည် စတဲ့ အစွမ်းထက်ဆေးများနှင့် ပေါင်းစပ် အသုံးပြုခြင်းဖြင့် အတိုင်းအတာတန် အထိ အကျိုးပြုနိုင်ပါသည်။

ဤစာကို ရေးသားနေချိန်တွင် မြန်မာနိုင်ငံ တောတောင်များတွင် သဘာဝအလျောက် ပေါက်ရောက်နေ သော ဝါးပင်၊ ဝါးစိန်(ဝါးပုလဲ)နှင့် ဆေး အသုံးသင်ကြားနေစဉ် ဆရာရွတ်တော် သော စာပိုဒ်ကလေးကို သတိရမိ တော့သည်။

“ခလောက်ကလေးရယ်နဲ့ နို့အိုင် ဒေါင် ပျိုတို့မောင် ယာမလုပ်တယ်။ နတ်တဲ့တောင်” ပါတဲ့ခင်ဗျား။

အားလုံး ကျန်းမာပါစေ...

သိပ္ပံပင်းလွင်(ဇော်)

သိသာစေကြောင်း

မင်္ဂလာဒိပိတ်ကောင်း

ဒေါက်တာမင်းသိန်း၏ နည်းစနစ်အတိုင်းဟောသည်

ဒေါက်တာစောယုန္တယ်

တကယ်ဆိုတော့

မိမိဘဝရဲ့ ကောင်းခြင်း၊ ဆိုးခြင်းဖြစ်ပျက်မှုတွေကို မိမိဘာသာမိမိ အသိဆုံးပါ။ ဒါပေမဲ့ ပွဲမစခင် ပြည်ဖုံးကားနောက်ကွယ်မှာ ဘာတွေလုပ်နေတယ်ဆိုတာကို ကြိုတင်ပြီး သိချင်ကြ တာဟာ လူ့ဘဝရဲ့ ဓမ္မတာပါပဲ။ ပြည်ဖုံးကား နောက်ကွယ်က ဇာတ်ရုပ်တွေဟာ တစ်ခါတစ်ခါ ကျတော့ ပျော်စရာကောင်းတာတွေ တွေ့ရသလို၊ တစ်ခါတစ်ခါကျတော့လည်း စိတ်ရှုပ်စရာတွေလည်း တွေ့ရတတ်ပါတယ်။ အချိန်အခါ နေရာဒေသကြောင့် သင့်ဘဝရဲ့ ပြည်ဖုံးကားကို လှစ်ခနဲသာ ဖွင့်လှစ်ပြသ လိုက်ရတာကြောင့် ဒီစာမျက်နှာမှ သင့်ဘဝရဲ့ အဖြစ်အပျက် အစိတ်အပိုင်း တစ်ခုတလေသာ မြင်ရမှာဖြစ်လို့ ဘဝဇာတ်ခုံပေါ်မှာ မီးရောင်စုံ အစုံအလင်နဲ့ သင့်ဘဝအပြည့်အစုံကို မြင်ချင်တယ်ဆိုရင်ဖြင့် . . .

အမှတ် (၂၀၅/က)
 တောက်(၅)လမ်း၊
 ဦးသစ်(၈)၊ ဘုရင့်နောင်ရိပ်သာ၊
 မင်းစိန်မြို့နယ်၊ ရန်ကုန်။
 နံး ၀၁-၆၄၃၀၃၀
 ၀၉-၇၈၉၅၉၅၉၇

၂၀၁၇ ခုနှစ်၊ ဒီဇင်ဘာလအတွက် ဟောစာတမ်း

တနင်္ဂနွေ သားသမီး

သင်သည် ယခုကာလတွင် အနည်းငယ် ညံ့တတ်ပါတယ်။ အလုပ်တွေ အဆင်မပြေ ဖြစ်တတ်တယ်။ အလုပ်အပြောင်းအလဲ မလုပ်ပါနှင့်ဦး။ အထက်လူကြီးနဲ့ ငြိငြင်မှုကို ခံရတတ်တယ်။ ကိုယ့်ကို မနာလိုတဲ့သူတွေက ကိုယ့်ကို အပြစ်တင်ခြင်း၊ သွားပုပ်လေလွင့် ပြောဆိုခံရတတ်တယ်။ ယခုရောက်ရှိနေတဲ့ကာလတွင် တပို့တွဲလ၊ ပြာသိုလများ ပါနေရင် ပိုပြီးဂရုစိုက်ပါ။ အလုပ်နှင့် ပတ်သက်ပြီး ငွေဝင်နည်းပေမယ့် စုတ်ကောင်းလာဘ်ကောင်း ဝင်တတ်တယ်။ အိမ်ထောင်သည်များအဖို့ သားသမီးရတနာ ထွန်းကားတတ်တယ်။ ပြည်ပခရီးသွားဖို့ ဩရွယ်ထားရင် ဒီကာလတွင် ပြုလုပ်ပါ။ အောင်မြင်မှု ရတတ်တယ်။ မြေတစ်ဧက ဝင်တတ်ပါတယ်။ မြေကောင်း မြေသန့် ဖြစ်ပါတယ်။ သင်တန်းတစ်ခု တက်ရ

တတ်တယ်။ ကျန်းမာရေးအနေဖြင့် ဝမ်းဗိုက်နှင့် ပတ်သက်သော ဝေဒနာ၊ ခြေထောက်တွင် ထိခိုက်ဒဏ်ရာ ရတတ်တယ်။ မကြာခဏ ကြွက်တက်ခြင်းမျိုး ဖြစ်တတ်တယ်။ ဒါကြောင့်လည်း ကံကောင်းစေရန် မိမိမွေးနေ့ နံနက်(၉:၄၅)နာရီတွင် တန်ခိုးကြီးဘုရားတစ်ဆူ၏ မွေးနံထောင့်၌ အုန်းညွန့် (၁)ညွန့်၊ ကံကော်ညွန့်(၁၅)ညွန့်၊ ယပ်အဝါရောင်(၁၇)ခုတို့ကို လှူဒါန်း အညွှန်းများ ပြေပျောက်စေရန် ဆုတောင်းပါ။

ကံကောင်းသောရက်

တနင်္ဂနွေ၊ အင်္ဂါ

ညံ့သောရက်

တနင်္လာ၊ ကြာသပတေး

ကံကောင်းသောနံပါတ်

၁၃၊ ၃၁၊ ၁၆

အထူးသတိပြုရန်

ယခုကာလတွင် ငွေဝင်လာလျှင် မြေဝယ်ခြင်း၊ အိမ်ကြီး ဆောက်ခြင်းနဲ့ မပြုလုပ်ပါနှင့်။

ကံကောင်းပြီး လာဘ်ရှင်စေရန်

မိမိနေအိမ်ကဘုရားတွင် အုန်းဆွမ်း မကြာခဏ လှူဒါန်းပေးပါ။

၂၀၁၇ ခုနှစ်၊ ဒီဇင်ဘာလအတွက် ဟောစာတမ်း

တနင်္လာ သားသမီး

သင်သည် ယခုကာလတွင် အလှူအတန်းတွေ မုချပြုလုပ်ရပါလိမ့်မယ်။ ရုတ်တရက် ငွေတွေ ဝင်လာတတ်တယ်။ အလုပ်ကြောင့်လည်း ရတတ်တယ်။ ကံတရားကြောင့်လည်း ရတတ်တယ်။ သာမန်အခြေအနေမျိုးကနေပြီး စီးပွား အရှိန်အဟုန်တက်ကာ ကိုယ်ပိုင်လုပ်ငန်း၊ ကိုယ်ပိုင်ကုမ္ပဏီများ ထူထောင်နိုင်တဲ့ ကာလဖြစ်တယ်။ မိမိလုပ်ငန်းကို အင်နှင့်အားနှင့် တိုးချဲ့လုပ်ကိုင်သင့်သော်လည်း ဖြတ်လမ်းနည်းဖြင့် ငွေရှာခြင်းမျိုး မပြုလုပ်သင့်ပါ။ လူမျိုးခြား၊ နိုင်ငံခြားနဲ့ ပတ်သက်တဲ့ ကိစ္စများ အထူးအကျိုးပေးတဲ့ကာလ ဖြစ်ပါတယ်။ အလုပ်ထဲတွင် အတိုက်အခံ ပေါ်နေတတ်တယ်။ ဝန်ထမ်းဖြစ်လျှင် အလုပ်ထွက်ချင်စိတ်၊ ပြောင်းချင်စိတ် ပေါ်တတ်တယ်။ စာရွက်စာတမ်းကိစ္စ၊ စာချုပ်ကိစ္စတွေ လက်မှတ်ထိုးရင် ညှိသွားတတ်တယ်။ သားသမီးနှင့် ပတ်သက်ပြီး အနည်းငယ် ပူရတတ်တယ်။ ယခုအချိန်တွင် ဘာပဲ

ကြုံကြုံ တစ်ခါတည်းနဲ့ မပြီးဘဲ နှစ်ခါထပ်ပြီး ဖြစ်တတ်ပါတယ်။ ကျန်းမာရေးအနေဖြင့် ဆီးရောဂါ၊ မျက်စိရောဂါ၊ ဦးခေါင်း၊ ဝမ်းဗိုက် ခုက္ခပေးတတ်တယ်။ ဒါကြောင့်လည်း ကံကောင်းစေရန် မိမိမွေးနေ့ နံနက်(၉း၄၅)နာရီတွင် တန်ခိုးကြီး ဘုရားတစ်ဆူ၏ မွေးနံထောင့်၌ အုန်းညွန့်(၁)ညွန့်၊ ကံကော်ညွန့်(၁၅)ညွန့်၊ ကနက္ကဒါန်ထီးဖြူ(၁)ခုတို့ကို လှူပေးပါ။ အညှဲများ ပြေပျောက်စေရန် ဆုတောင်းပါ။

ကံကောင်းသောရက်

တနင်္လာ၊ ဗုဒ္ဓဟူး

ညံ့သောရက်

သောကြာ၊ အင်္ဂါ

ကံကောင်းသောနံပါတ်

၄၂ ၄၇ ၂၅

အထူးသတိပြုရန်

ယခုကာလတွင် အမှုအခင်းဖြစ်နေသူကို ငွေချေးခြင်း၊ အာမခံခြင်းများ မပြုလုပ်ပါနှင့်။

ကံကောင်းပြီး လာဘ်ရှင်စေရန်

မိမိနေအိမ်ကဘုရားတွင် ဗုဒ္ဓဟူးနေ့တိုင်း ကော်ရည်ခေါက်ဆွဲ လှူဒါန်းပေးပါ။

၂၀၁၇ ခုနှစ်၊ ဒီဇင်ဘာလအတွက် ဟောစာတမ်း

အင်္ဂါ သားသမီး

သင်သည် ယခုကာလတွင် လက်ရှိအလုပ်ကနေ တခြားကို ပြောင်းချင်သူ စိတ် ပေါ်လာတတ်တယ်။ မပြောင်းပါနှင့်။ မထင်မှတ်တဲ့ခရီးတွေ၊ မရည်ရွယ် တဲ့ခရီးတွေ သွားရတတ်တယ်။ ကိုယ်ပိုင်လုပ်ငန်း လုပ်သူများအဖို့ အလုပ်မှာ ပျက်စီးဆုံးရှုံးမှုတွေ များနေတတ်တယ်။ ငွေပျောက်ခြင်း၊ ကြွေးတင်ခြင်း ငွေအတွက် ပြေရှင်းရခြင်းမျိုး ကြုံရတတ်တယ်။ အိမ်ထောင်သည်တွေအဖို့ အိမ်ထောင်ဖက်နဲ့ စိတ်ဝမ်းကွဲခြင်းမျိုး ဖြစ်တတ်တယ်။ အလှူပွဲ၊ မင်္ဂလာ ပွဲများ ရက်ရွှေ့ရတတ်တယ်။ မြေတစ်ကွက် ဝင်တတ်တယ်။ ပညာရပ်တစ်ခု သင်ကြားရတတ်တယ်။ နိုင်ငံခြားနှင့် ပတ်သက်သော ကိစ္စများ အောင်မြင် မယ်။ ယခုကာလတွင် အိမ်ပြင်ခြင်း၊ အိမ်ဆောက်ခြင်း၊ အရောင်းအဝယ် လုပ်ခြင်း လုံးဝမလုပ်ပါနှင့်။ အဆင်မပြေတတ်ပါ။ အပျော်ခရီး မသွားပါနှင့်။ အသွားအလာ ဆင်ခြင်ပါ။ ကျန်းမာရေးအနေဖြင့် ခြေထောက်နှင့် တော့

ထိခိုက်ဒဏ်ရာ ရတတ်တယ်။ သွားတစ်ချောင်းလည်း ခုတ္တပေးတတ်တယ်။ ဒါကြောင့်လည်း ကံကောင်းစေရန် မိမိမှူးချုပ် နံနက်(၉:၄၅)နာရီတွင် တန်ခိုးကြီးဘုရားတစ်ဆူ၏ **မွှေးနံ့ထောင့်၌** အုန်းညွန့်(၁)ညွန့်၊ ကံကော်ညွန့်(၁၅)ညွန့်၊ ကြက်သွား (၈)ခုတို့ကို လှူပေးပါ။ အညံ့များ ပြေပျောက်စေရန် **ဆုတောင်းပါ။**

ကံကောင်းသောရက်

အင်္ဂါ၊ ကြာသပတေး

ညံ့သောရက်

စနေ၊ ဗုဒ္ဓဟူး

ကံကောင်းသောနံပါတ်

၅၆၊ ၅၃၊ ၃၄၊ ၃၅

အထူးသတိပြုရန်

ယခုကာလတွင် အသုဘ မပို့ရ။ သင်္ချိုင်းမြေ မနင်းရ။

ကံကောင်းပြီး လာဘ်ရှင်စေရန်

မိမိနေအိမ်ကဘုရားတွင် ကိတ်မုန့်(၂)ချပ်၊ နွားနို့(၇)ခွက် လှူဒါန်းပေးပါ။

၂၀၁၇ ခုနှစ်၊ ဒီဇင်ဘာလအတွက် ဟောစာတမ်း

ဗုဒ္ဓဟူး သားသမီး

သင်သည် ယခုကာလတွင် လုပ်သမျှအလုပ်တွေ အလွဲလွဲအချော်ချော် ဖြစ်တတ်တယ်။ ပင်ပန်းသလောက် မအောင်မြင်ဘူး ဖြစ်တတ်တယ်။ မိသားစုအပူ၊ ပတ်ပန်းကျင်အပူတွေ ကူးစက်တတ်တယ်။ မိသားစုဝင်တွေ ကျန်းမာရေးညံ့လို့ ဆေးခန်း မကြာခဏ သွားရတတ်တယ်။ ရပ်ထေးမှ သက်ကြီးရွယ်အိုတွေ အိမ်ကို ဆေးကုဖို့ လာတည်းလျှင် လက်မခံပါနှင့်။ ရုတ်တရက် ကျန်းမာရေးညံ့ပြီး ဆုံးပါးသွားတတ်ပါတယ်။ ခရီးတွေ မကြာခဏ သွားရတတ်တယ်။ ယခုကာလတွင် ကူးသန်းသွားလာ ရောင်းဝယ်ခြင်းမျိုး မပြုလုပ်သင့်ပါ။ အိမ်ထောင်သည် များအဖို့ အိမ်ထောင်ရေး အဆင်မပြေ ဖြစ်တတ်တယ်။ ငွေလည်း ဆုံးရှုံးတတ်တယ်။ စက်ပစ္စည်း ဒုက္ခပေးတတ်တယ်။ ရွှေနှင့် ရတနာပစ္စည်းများ ထွက်တတ်

တယ်။ ငွေထွက်ခြင်း၊ ငွေအတွက် ပြောဆိုဖြေရှင်းရခြင်းမျိုး ကြုံရတတ်တယ်။ ဒါကြောင့်လည်း ကံကောင်းစေရန် တန်ခိုးကြီး ဘုရားတစ်ဆူ၏ မွေးနံထောင့်၌ အုန်းညွန့်(၁)ညွန့်၊ ကံကော်ညွန့်(၁၅)ညွန့်၊ ထီးနီ(၁၀)ခုတို့ကို လှူပေးပါ။ အညံ့များ ပြေပျောက်စေရန် ဆုတောင်းပါ။

ကံကောင်းသောရက်

ဗုဒ္ဓဟူး၊ သောကြာ

ညံ့သောရက်

တနင်္ဂနွေ၊ ကြာသပတေး

ကံကောင်းသောနံပါတ်

၆၅၊ ၆၄၊ ၄၆၊ ၄၃

အထူးသတိပြုရန်

မိမိအိမ်အနီးတွင် အိမ်ဖျက်ချခြင်း၊ အိမ်အမှုဖြစ်ခြင်း၊ မိန်းမအရှုပ်အထွေး ပြဿနာများ ကြုံတွေ့ရလျှင် ညံ့တတ်ပါတယ်။ ထိုသို့ ကြုံတွေ့ရပါက အကြောင်းကြားပါ။ အခက်အခဲများ ဖြေရှင်းပေးပါမည်။

ကံကောင်းပြီး လာဘ်ရွှင်စေရန်

မိမိနေအိမ်ဘုရားတွင် မုန့်လုံးရေပေါ် မကြာခဏ လှူဒါန်းပေးပါ။

၂၀၁၇ ခုနှစ်၊ ဒီဇင်ဘာလအတွက် ဟောစာတမ်း

ကြာသပတေး သားသမီး

သင်သည် ယခုကာလတွင် ကံကောင်းမယ်။ မိမိအိမ်ရဲ့ မြောက်အရပ်၊ တောင်အရပ်တွေမှ လာဘ်လာဘများ ဝင်လာလိမ့်မယ်။ ပြည်ပခရီးဝေးသွားဖို့ အခွင့်အရေးများ ရနိုင်တဲ့ကာလဖြစ်တယ်။ သင်တန်းကောင်း တက်ရခြင်း၊ လူကောင်းများ ရရှိမယ်။ ရင်းနှီးသူ လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက်များနှင့် အဆင်မပြေ လမ်းဆွဲတတ်တယ်။ ကိုယ်ပိုင်လုပ်ငန်းဖြစ်စေ၊ ဝန်ထမ်းဖြစ်စေ ကြီးပွားတိုးတက် တောင်မြင်မယ့်ကာလ ဖြစ်ပါတယ်။ အတိုက်အခံ အနည်းငယ်တော့ ရှိပါတယ်။ စင်စစ်ရှယ်ယာလုပ်ငန်းတွေလည်း ပေါ်လာတတ်တယ်။ အဖိုးတန် စက်ပစ္စည်းများ ဝင်လာလိမ့်မယ်။ ယခုကာလတွင် ငွေရှာရလွယ်သလောက် ငွေဝင်ငွေထွက်ကြမ်းနေမယ်။ ဆွေမျိုးသားချင်းထဲမှ ကျန်းမာရေး မကောင်းသတင်း ကြား

တတ်ပါတယ်။ ဒါကြောင့်လည်း ကံကောင်းစေရန် မိမိမွေးနေ့ နံနက်(၉း၄၅)နာရီတွင် တန်ခိုးကြီးဘုရားကပ်ဆု၏ မွေးနံ့ထောင့်အုန်းညွန့်(၁)ညွန့်၊ ကံကော်ညွန့်(၁၅)ညွန့်၊ ကနက္ကဒါန်ထီး(၁၅)ခုတို့ကို လှူပေးပါ။ အညွှန်းများ ပြေပျောက်စေရန် ဆုတောင်းပါ။

ကံကောင်းသောရက်

ကြာသပတေး၊ စနေ

ညံ့သောရက်

တနင်္လာ၊ သောကြာ

ကံကောင်းသောနံပါတ်

၇၆၊ ၅၇၊ ၅၈၊ ၅၄

အထူးသတိပြုရန်

ယခုကာလတွင် သင်္ချိုင်းမြေ လုံးဝမနင်းပါနှင့်။

ကံကောင်းပြီး လာဘ်ရှင်စေရန်

မိမိနေအိမ်ဘုရားတွင် ထောပတ်ထမင်း လှူဒါန်းပေးပါ။

၂၀၁၇ ခုနှစ်၊ ဒီဇင်ဘာလအတွက် ဟောစာတမ်း

သောကြာ သားသမီး

သင်သည် ယခုကာလတွင် အလုပ်နေရာ၊ အိမ်နေရာ ပြုပြင်ရခြင်း၊ ပြောင်းရွှေ့ရခြင်းမျိုး ကြုံရတတ်တယ်။ အိမ်သစ်ဆောက်လျှင် အကျိုးပေးသော အိမ်မျိုး၊ ကျန်းမာရေးကောင်းသောအိမ်မျိုး ဖြစ်တတ်တယ်။ အလုပ်နဲ့ပတ်သက်ပြီး အဆက်အသွယ်သစ်များ ပေါ်ပေါက်လာတတ်တယ်။ လုပ်ငန်းအသစ်များလည်း ပေါ်လာတတ်တယ်။ ကိုယ်ပိုင်လုပ်ငန်း လုပ်နေသူများအဖို့ လုပ်ငန်းတိုးချဲ့ရတတ်တယ်။ ဝန်ထမ်းများအဖို့ ရာထူးတက်ခြင်း၊ ပူးတွဲတာဝန်ထမ်းဆောင်ရခြင်းမျိုး ကြုံရတတ်တယ်။ အိမ်ထောင်မရှိသူများ အိမ်ထောင်ကျတတ်သော ကာလဖြစ်တယ်။ ဘုရားဆင်းတုတော်၊ ဓာတ်တော်များ၊ ရှင်သီဝလီရဟန္တာ ပုံတော်များ ကြွလာတတ်တယ်။ လူမျိုးခြား၊ ဘာသာခြားတွေ မစတတ်တယ်။ အလုပ်ကောင်းတယ်ဆိုပေမယ့် အတိုက်အခံခံရတယ်။ မိမိအထက်လူကြီး (သို့မဟုတ်) ဖခင်မှ အထင်အမြင် လွှဲများတတ်တယ်။ အိုးပိုင် အိမ်ပိုင် ရနိုင်သောကာလ ဖြစ်သောကြောင့် မိမိနေထိုင်ရာ

ခြံဝင်းအတွင်း သူများ၏ ပရိဘောဂပစ္စည်းများ ခဏထားခြင်းမျိုး မပြုလုပ်သင့်ပါ။ ကျန်းမာရေးအနေဖြင့် အမြင့်မှ လိမ့်ကျခြင်း၊ ခန္ဓာကိုယ်မှာ အနာပေါက်ခြင်းမျိုး ဖြစ်တတ်တယ်။ ဒါကြောင့်လည်း ကံကောင်းစေရန် မိမိမွေးနေ့ နံနက် (၉း၄၅)နာရီတွင် တန်ခိုးကြီး ဘုရားတစ်ဆူ၏ မွေးနံထောင့်၌ အုန်းညွန့်(၁)ညွန့်၊ ကံကော်ညွန့်(၁၅)ညွန့်၊ ဂြိုဟ်ရုပ်(၆)ခုတို့ကို လှူပေးပါ။ အညံ့များ ပြေပျောက်စေရန် ဆုတောင်းပါ။

ကံကောင်းသောရက်

သောကြာ၊ တနင်္ဂနွေ

ညံ့သောရက်

အင်္ဂါ၊ စနေ

ကံကောင်းသောနံပါတ်

၁၆၊ ၆၁၊ ၁၃

အထူးသတိပြုရန်

မိမိပတ်ဝန်းကျင်တွင် အဆိပ်သင့်ခြင်း၊ ဆေးထိုးမှားခြင်းမျိုး ကြုံတွေ့ရပါက အမှုအခင်း ဖြစ်တတ်တယ်။ ငွေကုန်ကြေးကျများတတ်တယ်။ ကိုယ်ခန္ဓာ အစိတ်အပိုင်းတစ်ခု သွေးထွက်သံယို ဖြစ်တတ်တယ်။

ကံကောင်းပြီး လာဘ်ရှင်စေရန်

မိမိနေအိမ်ကဘုရားတွင် တနင်္ဂနွေနေ့နှင့် သောကြာနေ့တိုင်း အုန်းဆွမ်း၊ အသုပ်များ လှူဒါန်းပေးပါ။

၂၀၁၇ ခုနှစ်၊ ဒီဇင်ဘာလအတွက် ဟောတတမ်း

စနေ သားသမီး

သင်သည် ယခုကာလတွင် လုပ်ငန်းသစ်များ လုပ်ကိုင်ရတတ်တယ်။ ထိုလုပ်ငန်းများသည် အကျိုးပေးလိမ့်မယ်။ အလှူအတန်းပြုလုပ်ခြင်း၊ မင်္ဂလာပွဲများ ငါးငါးတတ်တယ်။ ယခုကာလတွင် ငွေရွာရလွယ်သလောက် စုဆောင်း၍ မရဘဲ ဖြစ်နေတတ်တယ်။ ငွေဝင်လျှင် ကိုင်မထားဘဲ ရွှေဝယ်ထားလိုက်ပါ။ ငွေပစ္စည်းများ ဖြစ်သော ထီး၊ ဓား၊ ဖိနပ်များ ဝင်လာပါက ခိုက်တတ်တယ်။ ဆင်သမားကဲ့သို့ ပုဂ္ဂိုလ်များနှင့် အဆင်မပြေ ဖြစ်တတ်တယ်။ အလုပ်အကိုင်အိမ်နေရာ ပြောင်းရွှေ့ရတတ်တယ်။ မြေနှင့်ပတ်သက်သော ကိစ္စများ၊ အလှူအနှစ်ကိစ္စများ ကြုံရတတ်တယ်။ အိမ်ထောင်သည်တွေအဖို့ အိမ်ထောင်ရေးဝရစိုက်ပါ။ ကျန်းမာရေးအနေဖြင့် ဆေးမှား၊ အစားမှား ဖြစ်တတ်တယ်။

ဒါကြောင့်လည်း ကံကောင်းစေရန် မိမိမွေးနေ့ နံနက်(၉း၄၅)နာရီတွင် တန်ခိုးကြီးဘုရားတစ်ဆူ၏ ငွေပေးအပ်သည့် အုန်းညွန့် (၁)ညွန့်၊ ကံကော်ညွန့်(၁၅)ညွန့်၊ ယပ်အဖြူရောင်(၁၂)ခုတို့ကို လှူပေးပါ။ အညွန့်များ ပြေပျောက်စေရန် ဆုတောင်းပါ။

ကံကောင်းသောရက်

တနင်္လာ၊ စနေ

ညံ့နောရက်

ဗုဒ္ဓဟူး၊ တနင်္ဂနွေ

ကံကောင်းသောနံပါတ်

၂၂၊ ၇၂၊ ၂၂၊ ၇၂

အထူးသတိပြုရန်

မျက်နှာချင်းဆိုင်အိမ်၊ ခေါင်းရင်းအိမ်တွင် မင်္ဂလာဆောင်၊ အလှူ ပြုသည့် လျှင်သော်လည်းကောင်း၊ မိမိအိမ်ကို ကိုယ်ဝန်ဆောင်သည် လာရောက်ကြည့် မီးဖွားသော နိမိတ်တွေ့လျှင်သော်လည်းကောင်း ငွေများ အစုလိုက်အပုံလိုက် ရတတ်ပါတယ်။

ကံကောင်းပြီး လာဘ်ရှင်စေရန်

မိမိနေအိမ်ဘုရားတွင် တနင်္လာနေ့နှင့် စနေနေ့တိုင်း နန်ကထိုင်ပြီး လှူဒါန်းပေးပါ။

၂၀၁၇ ခုနှစ်၊ ဒီဇင်ဘာလအတွက် ဟောတတ်ပံး

ရာဟု သားသမီး

သင်သည် ယခုကာလတွင် ကောင်းကျိုးတွေ ခံစားရပါလိမ့်မယ်။ လုပ်ငန်းသစ် လုပ်ဖို့အတွက် အကြံအစည်ကောင်း၊ အဆက်အသွယ်ကောင်းတွေ ရတတ် တယ်။ လုပ်သလောက်တော့ အမြတ်အစွန်း မရနိုင်သေးပါဘူး။ လုပ်ငန်းတစ်ခုကို ငွေများစွာ ရင်းနှီးပြီး လုပ်ရမယ့်အလုပ်ဆိုရင် မလုပ်ပါနှင့်ဦး။ စပ်တူလုပ်ရမယ့် ကိစ္စတွေ ပေါ်လာတတ်တယ်။ စက်ပစ္စည်းများ ဝင်လာလိမ့်မယ်။ စက်ရုံတည် ထောင်ဖို့ ကိစ္စတစ်ခုလည်း ပေါ်လာတတ်တယ်။ မသွားချင်တဲ့ခရီးတွေ သူတစ်ပါးအတွက် သွားရတဲ့ ခရီးတွေ ပေါ်တတ်တယ်။ စန်းပွင့်တဲ့ကာလ ဖြစ် သောကြောင့် ဂရုစိုက်ပါ။ တပေါင်းလနဲ့ ကဆုန်လမှာ ငွေဝင်လာတတ်ပါတယ်။ ကျန်းမာရေးအနေဖြင့် ဦးခေါင်းကို ဂရုစိုက်ပါ။ ဦးခေါင်းတွင် ထိခိုက်ဒဏ်ရာ

ရခြင်း၊ ခေါင်းမကြာခဏ ကိုက်ခြင်းမျိုး ဖြစ်တတ်တယ်။ ဒါကြောင့်လည်း ကံကောင်းစေရန် မိမိမွေးနေ့ နံနက်(၉း၄၅) နာရီတွင် တန်ခိုးကြီးဘုရားတစ်ဆူ၏ မွေးနံထောင့်၌ ကံကော်ညွန့်(၁၅)ညွန့်၊ အုန်းညွန့်(၁)ညွန့်၊ ကုက္ကား(၁၉)ခုတို့ကို လှူပေးပါ။ အညွှန်းများ ပြောပျောက်စေရန် ဆုတောင်းပါ။

ကံကောင်းသောရက်

ကြာသပတေး၊ စနေ၊ ဗုဒ္ဓဟူး

ညံ့သောရက်

တနင်္လာ၊ သောကြာ

ကံကောင်းသောနံပါတ်

၅၇၊ ၇၅၊ ၇၄၊ ၅၂

အထူးသတိပြုရန်

ယခုကာလတွင် ရွှေပေါင်နံခြင်း၊ ချေးငှားခြင်း၊ အာမခံလုပ်ခြင်းများ လုံးဝမပြုလုပ်ပါနှင့်။

ကံကောင်းပြီး လာဘ်ရှင်စေရန်

မိမိနေအိမ်ကဘုရားတွင် ကြာသပတေးနေ့နှင့် စနေနေ့တိုင်း မုန့်ဖက်ထုပ် လှူဒါန်းပေးပါ။

နိုင်ငံခြားရောက် မြန်မာများအတွက်

အထူးဟောကိန်း

ဒေါက်တာစောယုနွယ်

(၂၀၁၇-ခုနှစ်၊ ဒီဇင်ဘာလ)

ယခုကာလမှာ ကျွန်မတို့ ဗုဒ္ဓဘာသာမြန်မာလူမျိုး၊ လူငယ်လူရွယ်အချို့ဟာ နိုင်ငံရပ်ခြားကို သွားရောက်ပြီး အလုပ်လုပ်ခြင်း၊ ပညာရှာခြင်းတွေ လုပ်နေကြပါပြီ။ အဲဒီလို တိုင်းတစ်ပါးမှာ သွားရောက်လုပ်ကိုင်သူတွေအဖို့ အားကိုးရာမှာ ကျွန်မတို့ ကိုးကွယ်ဆည်းကပ်တဲ့ မြတ်ဗုဒ္ဓရဲ့ လမ်းညွှန်မှုတွေပါပဲ။ မြတ်ဗုဒ္ဓကို ကြည်ညိုလေးစားတဲ့ ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်တွေအဖို့ ဘယ်နေရာ ဘယ်ဒေသရောက်ရောက် သရဏဂုံတည်ခြင်း ရှိခဲ့ပါလျှင် ဘေးဥပါဒ်အန္တရာယ်တွေကင်းပြီး လိုအပ်ဆန္ဒတွေ ပြည့်ဝတယ်ဆိုတာ အားလုံးအသိပါပဲ။ ရတနာသုံးပါးကို ကြည်ညိုလေးစားတဲ့သူတွေအဖို့ ၎င်းတို့ရဲ့ အခက်အခဲလေးတွေကို ပြေလည်စေဖို့ရန် ကျွန်မတတ်တဲ့ လောကီပညာရပ်တွေနဲ့ ကူညီလိုက်ရပါတယ်။ အကယ်၍ များ ဘဝဇာတ်စုံ အစုံစုံ သိချင်တယ် ဆိုရင်ဖြင့် စာဖြင့်သော်လည်းကောင်း၊ အခြားဆက်သွယ်နိုင်မည့် နည်းလမ်းများနှင့်သော်လည်းကောင်း ဆက်သွယ် ခဲ့မယ် ဆိုပါက . . .

ဒေါက်တာစောယုနွယ်

အမှတ်(၂၀၅/က)၊ ပိတောက်(၅)လမ်း၊ မြို့သစ်(ဂ)၊ ဘုရင့်နောင်ရိပ်သာ၊ အင်းစိန်မြို့နယ်၊ ရန်ကင်းမြို့၊ ဇူနို-၀၁-၆၄၃၀၃၀၊ ၀၉-၇၇၉၉၃၉၅၆

တနင်္ဂနွေသားသမီးများအတွက်

အပျော်အပါးများသော ကာလဖြစ်သည်။ မိတ်ဆွေများနှင့် ပျော်ပွဲရွှင်ပွဲများ သွားလာနေရမည်။ ဝင်ငွေလည်း တိုးမည်။ လူချစ်လူခင် ပေါမည်။ အလှူမင်္ဂလာပွဲများ စီစဉ်ပေးရမည်။ စပ်တူရှယ်ယာလုပ်ငန်းများ လုပ်ရမည်။

ယတြာ

မိတ်ဆွေတစ်ဦးကို ဝက်သားပေါင်ထဲ ဝယ်ကျွေးပါ။

တနင်္လာသားသမီးများအတွက်

အလုပ်တွင် ပြဿနာဟောင်းများ ပြန်ပေါ်တတ်သည်။ ငွေရေးကြေးရေး ကျပ်တည်းနေသော်လည်း အမွေရမည်။ အလုပ်အပြောင်းအလဲ ပြုလုပ်ရန် စိတ်ကူး ရှိနေသူများ မပြောင်းပါနှင့်။ အလုပ်သစ်မှာ အဆင်မပြေ ဖြစ်တတ်သည်။ ငယ်ရွယ်သူများ မမျှော်လင့်ဘဲ အိမ်ထောင်ကျတတ်သည်။

ယတြာ

မိတ်ဆွေတစ်ဦးကို ဟင်္သာတစ်ကောင် အချိုရည် ဝယ်ကျွေးပါ။

အင်္ဂါသားသမီးများအတွက်

အတိုက်အခံများကြားက အလုပ်အကိုင် နေရာကောင်းရမယ်။ အလုပ်အတွက် အင်တာဗျူးဖြေမယ့်သူများ သတင်းကောင်း ကြားရမယ်။ ရာထူးတိုးရန်ခက်နေသူများ ရာထူးတိုးမယ်။ အိမ်နေရာပြောင်းခြင်း၊ အိမ်သစ်ဆောက်ခြင်း ကြုံမည်။ လူငယ်များ မင်္ဂလာကိစ္စကြုံမည်။

ယတြာ

ကျောင်းသားတစ်ဦးကို ဗလာစာအုပ် ဝယ်ပေးပါ။

ပုဒ္ဒဟူးသားသမီးများအတွက်

စာချုပ်စာတမ်းကိစ္စတစ်ခု ဖြေရှင်းရတတ်သည်။ လက်မှတ်ထိုးလျှင် သတိထားပါ။ သင်တန်းတက်ရန် ကြံစည်ပြီးမှ ပျက်မည်။ မိမိအိမ်ကို ပြုပြင်ရမည်။ ပြဿနာများ ပြေလည်စွာ ဖြေရှင်းနိုင်မည်။ ထိပေါက်နိုင်သည်။ အထက်လူကြီးနှင့် ပတ်သက်ပြီး စိတ်ညစ်ရမည်။

ယတြာ

မိတ်ဆွေတစ်ဦးကို ရေမွှေး လက်ဆောင်ပေးပါ။

ကြာသပတေးသားသမီးများအတွက်

ဝန်ထမ်းများ လခတိုးမည်။ ထိပေါက်မည်။ အလုပ်နှင့်ပတ်သက်ပြီး စီးစရာယာဉ်တစ်ခုရမည်။ မိန်းမကိစ္စ အစွပ်အစွဲကြောင့် ဖြေရှင်းရတတ်သည်။ မမျှော်လင့်သောနေရာမှ ငွေဝင်မည်။

ယတြာ

မိတ်ဆွေတစ်ဦးကို စာယ်လီဖုန်းကတ် တစ်ခု လက်ဆောင်ပေးပါ။

သောကြာသားသမီးများအတွက်

ဘာသာရေးဆိုင်ရာကိစ္စများ၊ ရန်ပုံငွေပွဲကိစ္စများကို ပါဝင်ဆောင်ရွက်နေ ရလိမ့်မည်။ ခွဲခွာနေရသော မိသားစုများနှင့် ပြန်လည်တွေ့ဆုံရမည်။ အပန်းဖြေခရီး ထွက်ရတတ်သည်။ မမျှော်လင့်သောနေရာမှ အလုပ်သစ် အပ်နှံမည်။

ယတြာ

မိတ်ဆွေတစ်ဦးကို ငှက်ပျောသီးနှင့် ပြုလုပ်ထားသောမုန့် ဝယ်ကျွေးပါ။

ဝနေသားသမီးများအတွက်

ရှယ်ယာလုပ်ငန်းများက ဖိတ်ခေါ်ခြင်းခံရမည်။ ရင်းနှီးမြှုပ်နှံမှုများ လုပ်ရမည်။ ခရီးထွက်ရမည်။ မိမိကိစ္စ မဟုတ်ဘဲ အများကိစ္စများ ဆောင်ရွက်နေရမည်။ အောက်လက်ငယ်သား အလုပ်မှ ထွက်ပြေးမည်။ လူမျိုးခြား ကူညီမည်။

ယတြာ

မိတ်ဆွေတစ်ဦးကို သစ်သီးတစ်မျိုး လက်ဆောင်ပေးပါ။

ရာဟုသားသမီးများအတွက်

စက်နှင့်ပတ်သက်ပြီး မတော်တဆ ထိခိုက်မိတတ်သည်။ သွပ်၊ သံ၊ သစ်သော ပစ္စည်းများနှင့် ပတ်သက်သည့် အလုပ်ဌာနများတွင် လုပ်ကိုင်သူများ အဆင်ပြေမည်။ ယခုကာလတွင် အပြောင်းအရွှေ့ မလုပ်သင့်ပါ။ သင်တန်းတစ်ခု သက်ရမည်။ ထိုသင်တန်းမှာ အလုပ်အတွက် အထောက်အပံ့ဖြစ်မည်။

ယတြာ

ကလေးငယ်တစ်ဦးကို မော်တော်ဆိုင်ကယ် အရုပ်လေးတစ်ရုပ် ဝယ်ပေးလိုက်ပါ။

